

HERMANNVS PETER

HISTORICORVM ROMANORVM
RELIQVIAE

VOL. II

STVTGARDIAE IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

NUNC COGNOSCO EX PARTE

TRENT UNIVERSITY
LIBRARY

SAMMLUNG WISSENSCHAFTLICHER COMMENTARE

HISTORICORVM ROMANORVM
RELIQVIAE

EDIDIT
HERMANNVS PETER

VERLAG B. G. TEUBNER STUTTGART

HISTORICORVM ROMANORVM RELIQVIAE

COLLEGIT DISPOSVIT RECENSVIT
PRAEFATVS EST

HERMANNVS PETER

VOLVMEN ALTERVM

EDITIO STEREOTYPA EDITIONIS PRIMAE (MCMVI)
AVCTA CONSPECTV LIBRORVM COMMENTATIONVM DISPVATIONVM
QVAE POST ANNVM MCM CONSCRIPTA SVNT

STVTGARDIAE IN AEDIBVS B.G.TEVNERI MCMLXVII

PH 6129 .H45 1967 v. 2

HVIVS EDITIONIS
CONSPECTVM LIBRORVM COMMENTATIONVM DISPUTATIONVM
QVAE POST ANNVM MCM CONSCRIPTA SVNT COMPOSVIT
JVERGEN KROYMANN

Verlags-Nummer 4229

Alle Rechte, auch die der Übersetzung, des auszugsweisen Nachdruckes
und der fotomechanischen Wiedergabe, vorbehalten

© B. G. Teubner, Stuttgart 1967

Printed in Germany

Druck: Julius Beltz, Weinheim a. d. B.

FRANCISCO · BVECHELER

NVNC · DOCTORI · PHILOSOPHIAE · QVINQVAGENARIO

ANTE · HOS · L · ANNOS

PRINCIPI · IVVENTVTIS

AD · VADA · CAERVLA · RHENI

DOCTRINAE · VITAEQVE · CAVSA · BONNAM · CONGREGATAE

HERMANNVS · PETER

VNVS · EX · ILLA · PHILOLOGIAE · NVNC · PER · L · ANNOS · STVDIOSVS

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
Kahle/Austin Foundation

Sterilitate rei saepe numero deterritus, fide promissae totiens retractus hoc opus, cuius priorem partem ante hos triginta sex annos in publicum edidi, tandem ad finem pertexui. nimirum cum adsiduitate et constantia scriptores etiam posterioris aetatis maximeque ecclesiastici peruoluendi erant, etsi exigua spes incitabat ex his numerum fragmentorum augendi. nam illorum studium uersandi in eis historiis, quae post Augusti principatum compositae sunt, legendis et tractandis praeter eas, quae etiam nunc supersunt, post breue tempus elanguit, paulatim exstinctum est, tenues autem sententiae paucioraque uerba, quae ex illis apud ecclesiasticos seruata sunt, si Augustini Varronianum exceperis, raro ipsorum doctrinae debentur, etiam rarius, quo longiore spatio is, cui debemus, ab auctoribus distabat, ita ut saepius per conplures manus quasi hereditate usque ad nostram memoriam propagata sint.

Itaque labore intermisso cum experiri statuissem, num multa me fugissent, omnibus fragmentis historicorum Romanorum a. 1883 emissis, si quid nouisset rectius, ut candidus inpertiret, in inscriptione inuitaui. perpauca tamen adlata sunt. quae spes quamquam me fefellit, animum tamen atque fiduciam operis absoluendi hoc erexit et confirmauit. sed priusquam ad fragmenta retractanda adgrederer, multae difficultates et dubitationes explicandae erant, ex quibus disputationibus etiam duo uolumina (*Die geschichtliche Litteratur über die römische Kaiserzeit bis Theodosius I und ihre Quellen*, Lipsiae in aedibus Teubnerianis 1897) euaserunt, ad quae eos delegauerim, qui huius prooemia desiderauerint.

Nunc scriptores eadem ratione ordinatos proposui quae prioris uoluminis, nisi quod hic illic similitudini generis uel speciei plus tribui quam aetati, eademque instructa et adnotata fragmenta. nam primum omnia congressi, quae per annos

plus quadraginta reperire possem, coniecturis tamen abstinui, ne certam auctoritatem, quae alienae doctrinae et sollertiae materiae et subsidia esset, turbarem, et minutis formis ea excudenda curavi, quae quin ut alia nominatim Augustinus ex Varronis de gente populi Romani libris in suos de ciuitate dei nomine omissis transtulisset, aut Gellius ex Oppio Hygi-
noque dubitari non posset. tum uitae scriptores deesse nolui, etsi diuersa eos spectasse multosque, maxime aetate inferiores nugis minutiisque abundare, carere fide, quosdam etiam sermone Graeco usos esse uideri non ignoro. contra exclusi Granii Liciniani fragmenta, de quibus recipiendis et cum Francisco Buechelero amico retractandis diu cogitaueram. occupauit meam operam M. Flemisch (a. 1904), qui item id potissimum egit, ut rebus explicatis fragmentorum pretium augeretur. nam de emendationibus ex lacero codice Londinensi eliciendis scripturis desperandum esse multis ex partibus certior factus eram. Pompei autem Trogi quae supersunt cum eius breuiatore coniungi solent, ut ipse ei operae cartaeque pepercerim, praesertim cum nihil ex illis ad res Romanas pertineat.

Substiti etiam nunc in fragmentis colligendis intra Constantini Magni imperium, ultra quod praeter paucos eosque superstites, qui quae alii scripsissent, in epitomas redigerent resque traditas usque ad suam aetatem supplerent, omnis historia ad christianos Graecosque migravit. magnum tamen annorum numerum supergressus Symmachos et Nicomachos eorumque socios, quorum in familia ueteris historiae studium et doctrina effloruit, addidi, etsi ex omnibus eorum scriptionibus unum christiani fragmentum suae fidei scriptoris ad posteritatem peruenire uoluerunt.

Ordo fragmentorum is est, ut ea quae certis librorum numeris distincta sunt, si in rerum contextum probabiliter redigi non potuerint, initium faciant, cetera asterisco addito uel rerum narratarum temporibus uel auctoris aetate uel alia, quae commoda fuerit causa disposita subsequantur.

De eis recensendis optimam quamque editionem auctoritatemque adii atque adparatum criticum ita subscripsi, ut alios libros euoluere non necesse esset. hinc eorum paucorum fragmentorum, quorum ipsa uerba seruata sunt, uarietas scripturae plena praesto est, aliorum, quae nomina resque

ipsas spectat, idque parcius in Graecis quam in Latinis, omnino neglecta orthographia uerborumque collocatione atque si qua praeterea ad aestimandas librorum manuscriptorum auctoritates in editionibus adlata erant. sigla secundum optimam quamque editionem significata sunt, 5 codices omnes reliqui uel plerique uel deteriores.

In adnotatione rara in hoc uolumine occasio fuit auulsis enuntiatorum laciniis tenorem suum restituendi, saepius eam similibus locis interpretationibusque repleui.

Indicibus quantum potui locupletissime ad exemplum prioris uoluminis confectis usui uirorum doctorum prospicere studui, ita tamen, ut cum omnino exceptis grammaticis, nisi certae quaedam causae subessent, ad uerbum fragmenta translata non esse arbitrarer, tum singula uerba cum Hadriani aetate enumerare desinerem. nam post eam longum illud historiae Latinae silentium usque ad Seueros hiat, sub quibus eisque qui secuti sunt imperatoribus paene nihil nisi aulicorum biographia culta est, cuius memoria dis placuit ut sola historia Augusta¹⁾ contineatur. uerba autem si quis requirat, eius uoluntati C. Lessingii industria satisfactum est. ex una igitur adclamatione, de cuius fide dubitatio nulla est, quasdam uerborum partes excerpsi.

1) Quoniam magna fragmentorum multitudo ex ea in hoc corpus recipienda fuit, semel hic moneo nunc me et in scripturis codicis Palatini exscribendis acquieuisse codice Bambergensi spreto, nisi ubi eo ad constituendam ueram scripturam illius opus esset, et in nominandis uiris doctis, qui de emendatione bene meriti essent, locis ubi proposuissent omissis, si in editione mea altera (anni 1884) significati essent.

DE SCRIPTORVM VITIS
ET SCRIPTIS

M. TVLLIVS CICERO¹⁾

(Natus a. 106/648, cos. 63/691, mortuus 43/711.)

M. Tullius Cicero bis per uitam rebus scribendis operam dedit, ut ab occupatione uitae publicae remotus gloriam senescentem uel alienis consiliis et inuidia obscuratam redintegraret et in ciuium mentes et sermones reuocaret, primum a. 62/692 sq. nam simulatque consulatu decessit, fluctus, ut ait (*de orat. I 1, 3*), ab eo a communi peste depulsi in eum ipsum redundauerunt. itaque, cum omnium oculi in Pompeium, qui modo bellum Mithridaticum summa cum gloria confecerat, conuersi essent, paulo post coniurationem detectam 'epistulam non mediocrem ad instar uoluminis scriptam' 'de rebus suis in consulatu gestis' ad eum in Asiam Cicero misit eandemque simul etiam publici iuris fecit, ut L. Torquatus iam cum Sullam accusaret (a. 62/692), ea uti posset (*Cic. pro Sulla 24, 67*), imitatus exemplum Scipionum, qui de rebus bellicis epistulas confecerunt edideruntque (*Fragm. hist. Rom. p. 113 sqq.*). uerum tamen, cum 'quadam superbiore iactantia omnibus se gloriosis ducibus anteponeret', hac insolentia Pompei stomachum 'haud mediocriter' mouit (*Schol. Bob. ad Cic. pro Planc. p. 270 sq. Or.*), qui mense Februario exeunte uel Martio ineunte a. 61/693 in litteris ad senatum datis spem otii sua opera restituti ostendit atque priuatis Ciceroni uoluntatem suam breuiter significauit, sed gratulationem rerum ab hoc gestarum, quam expectauerat, omnino praetermisit atque Ciceronem ex magna spe deturbauit (*ad fam. V 7*). parum igitur feliciter hoc libello historiae suae prolusit, sed etiam spes, quas in aliis scriptoribus posuerat, eum fefellerunt. nam neque Archias, quem a. 62/692 apud iudices defenderat, aut Thyillus poetae Graeci eius amicitiae patrocinioque gratiam rettulerunt, etsi polliciti erant (*pro Arch.*

1) Vid. W. H. D. Suringar, *De Romanis autobiographis* (Leyden, 1846) p. 21—28.

11, 28; *ad Att. I 16, 15*), neque ceteri, quantum scimus, de eo quidquam scripserunt, qui multi instabant, ut daret sibi, quod ornarent, molestiamque ei exhibere non desinebant (*ad Att. II 1, 2*).

In urbe autem in dies grauiiores molestiae eum circumuenerunt. summo enim cum dolore suo expertus est ne Catilinae quidem sociis occisis exercituque profligato securitatem in urbem reductam esse neque quidquam senatum ne Catone quidem duce contra Caesaris opes crescentes proficere posse, quantum autem sua auctoritas diminuta esset, ipsis kalendis Ianuariis a. 60/694, a M. Pisone consule in senatu non primus sententiam rogatus. accedebant inimicitiae cum P. Clodio susceptae, qui cum propter sacra uiolata in ius uocatus et absolutus esset, Cicero et testimonium suum in ea causa dictum a iudicibus neglectum esse uidit et numerum aduersariorum eius audacia proteruitateque auctum. itaque etsi Caesar aestate in Hispaniam abiit Pompeiusque, qui mense Ianuario in hortos suburbanos se receperat, ei magis fauere uidebatur, tamen cum Attico queri non desinit, quod ab omnibus destitutus sit neque quemquam habeat, quocum extra domum libere iocari possit. Tum igitur, i. e. a. 61/693 ineunte, ut dignitatem suam tueretur, consilium cepit ex memoria rerum gestarum solatium repetere et ad historiam refugere atque iam mense Iunio, ut quaedam, quae ab Attico expectat, compenset, haec ad eum scribit (*I 16, 18*): ‘*Ego tibi aliquid de meis scriptis mittam. nihil erat absoluti.*’ hinc usque ad nonas Decembres aut, si quas litteras ad hunc amicum dedit, interciderunt aut ipse omnino tacuit. certe suberat offensio quaedam inter Quintum fratrem, maritum Pomponiae, et Atticum eius fratrem, quae etiam Marci animum molestia affecit et abalienauit (Drumann *Hist. Rom. V p. 13 sq.*). itaque commentarium consulatus sui sub finem a. 61/693 confectum non ad Atticum¹⁾ sed ad Posidonium Rhodium misit eumque se misisse finxit, ‘ut ornatius de isdem rebus scriberet’.²⁾ qui postquam rescripsit se ‘non modo non excitatum esse ad scribendum sed etiam plane deterritum’ (*ad Att. II 1, 2*), tum demum idibus Martiis a. 60/654 per Cossinium, amicum Attici et Varronis, eum librum ‘lente ac fastidiose probatum’ etiam cum Attico communicauit, qui tamen iam antea eum Corcyrae ‘strictim attigerat’,

1) Vid. *ad Att. XIII 22, 3* (a. 45/709) *Scripta nostra nusquam malo esse quam apud te, sed ea tum foras dari, cum utrique nostrum uidebitur.*

2) Cf. Ciceronis de Caesaris commentariis iudicium in Bruto 75, 262.

ab eoque petiit, ut per Graeciam diuulgaretur (*ad Att. I 19, 10 coll. I 19, 11 et II 1, 1*).

Idem uero eodem tempore in consulatu suo Latine describendo uersabatur, quod opus num perfecerit, ignoramus (certe eius uestigia non exstant), idemque 'ne quod genus a se ipso laudis suae praetermitteretur', de eadem re poema trium librorum (*ad Ad. I 19, 10*), ad quod infra reuertemur.

Secutum est foedus illud Caesaris, Pompei, Crassi; transiit P. Clodius adoptione in plebem; Cicero honores a Caesare oblatos fortiter repudiavit, ineunte a. 59/695 uillis suis se abdidit, Romanae rei p. taedio correptus Antiati delectari sibi uidebatur contentusque odio improborum, quo ut aliqua ex parte animum leuaret, effundebat in *Ἀνέκδοτα*, quae 'Theopompio genere', i. e. ita, ut res ex ultimis secretisque causis repeteret¹⁾, 'aut etiam asperiore multo a se pangi' ad Atticum scripsit 'nullo cum stomacho sed potius cum aliqua scribendi uoluptate' (*II 6, 2*). neque tamen hoc opus ex sententia processit. nam posteaquam in compluribus eius temporis epistulis se non deesse amici acriter hortantis uoluntati promisit, crescente materia totam rem fluctuare queritur (*κατ' ὁπώραν τρύξι'*) neque se ad scribendum penetrasse (*II 7, 1; 8, 1; 12, 3; 14, 2*).

Denuo memoriam rerum suarum redintegrait, cum ex exilio reuocatus locum sibi in re p. non esse intellexisset, sed ut inter senatum et tres uiros dubitabat, ita in scribendo incertus erat, quid maxime spectaret. Primum quidem, si Cassio Dioni credimus (39, 10) tum *ῥιβλίον τι ἀπόρρητον* composuit et 'De consiliis suis' inscripsit, qui index fragmentis ipsis confirmatur. quod quidem opus fuit illud Theopompium, tum ad finem perductum. nam quod ad Atticum de eo scripserat 'se dare se historiae' (*II 8, 1*), concinit cum Dione defendisse eum consilia sua

1) Cf. Dion. Hal. ad Pomp. 6 p. 65 Vsen. (de Theopompo): Τελευταῖόν ἐστι τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ χαρακτηριστικώτατον ὃ παρ' οὐδενὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων οὕτως ἀκριβῶς ἐξεύργασται καὶ δυνατῶς οὔτε τῶν πρεσβυτέρων οὔτε τῶν νεωτέρων· τί δὲ τοῦτό ἐστι; τὸ καθ' ἑκάστην πράξιν μὴ μόνον τὰ φανερά τοῖς πολλοῖς ὁρᾶν καὶ λέγειν ἀλλ' ἐξετάζειν καὶ τὰς ἀφανεῖς αἰτίας τῶν πράξεων καὶ τῶν πράξαντων αὐτὰς καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ἃ μὴ ῥάδιᾳ τοῖς πολλοῖς εἰδέναι, καὶ πάντα ἐκκαλύπτειν τὰ μυστήρια τῆς τε δοκούσης ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνοουμένης κακίας. καὶ μοι δοκεῖ πως ὁ μυθευόμενος ἐν Ἀίδου τῶν ψυχῶν ἀπολυθειῶν τοῦ σώματος ἐξετασμός ἐπὶ τῶν ἐκεῖ δικάστων οὕτως ἀκριβῆς εἶναι ὥς ὁ διὰ τῆς Θεοπόμπου γραφῆς γιγνόμενος. R. Hirzel in m. Rh. 47 p. 367 sqq.

prodente; deinde ipse (*ad Att. II 6, 2*) asperrime se odio suo indulsisse, Dio multa libere et acerbe contra tres uiros et alios quosdam contexuisse dicit, denique ipse ἀνέκδοτα se uni Attico legare eumque primum ea habiturum et aliquamdiu solum (*II 6, 2; 12, 3*), Dio timore commotum eum filio obsignata tradidisse et ante mortem suam legi et edi uetuisse.¹⁾ itaque post Caesaris caedem cum Atticus eum esset adhortatus, ut ederet atque quaedam adiungeret, hoc quidem ille excusauit, quod hic liber nondum ut uellet perpolitus esset eaque, quae amicus contexi uellet, separatim uolumen expectarent, perpoliuisse tamen uidetur sed uetus propositum retinendi non deseruisse, quia quae dixisset, 'minore periculo uiuo Caesare dici potuissent quam mortuo' (m. Maio, *XIV 17, 6; cf. p. 4 fr. 1*).

Deinde (ineunte a. 56/698) L. Lucceium (*uid. infra p. xxxi*), qui Italici belli et ciuilis historiam tum scribebat atque se etiam reliquas res orsurum significauerat, inpelebat, ut peculiari corpore res a principio coniurationis usque ad reditum suum comprehenderet, qui multa promisit, nihil fecit (*uid. infra l. s.*), etsi Atticus amici preces adiuuit (m. Aprili 55/699, *Cic. ad Att. IV 9, 2, cf. IV 6, 4*), et quod illi quasi per iocum minatus erat multorum exemplo scripturum se ipsum de se, si, quod uellet, non inpetrasset (*ad fam. V 12*), re uera mente concepit, id tamen ita, ut simul C. Caesarem respiceret. nam cum hoc nouam coniunctionem libello aliquo m. Aprili ad eum misso iniit, quo quamquam modicus in laudando eo fuit, tamen quo minus ad optimates laberetur, hac palinodia inpeditum se esse et cogitabat et uolebat uberioremque se fore professus est, si et ille libenter accepisset et amici qui fuissent non desisterent sibi inuidere (*ad Att. IV 5*). id autem moliebatur, ut 'de temporibus suis' tres libros uersibus conponeret (eodem tempore quo totidem de oratore), quibus poema de consulatu suo continuasse uidetur miserasque deplorasce, quibus postea esset afflictus. gloriatur tamen admodum parce et molliter a se aduersarios laesos esse atque primum ueritus edere noluerat, ne eos, qui de se bene meriti essent, non omnes no-

1) Fortasse recte hunc librum dictum esse O. Harnecker (in *Fleckenstein. ann. 123 p. 184 sq.*) a Cicerone ipso in Bruto 4, 16 (a. 47/707 uel 46/708) censet, ubi aegre fert, quod nihil habeat, quo Attico pro annali ad se misso gratiam referre possit: *nec enim ex nouis — fructibus est unde tibi reddam quod accepi, — nec ex conditis, qui iacent in tenebris et ad quos omnis nobis aditus, qui paene solis patuit, obstructus est.*

minasset in laudandoque eorum expectationi non satis fecisset (*ad fam. I 9, 23*), etsi opus, cum confectum esset, aegre retinebat (*ad Att. IV 8^a, 3*).¹⁾ quali autem animo inbutus ait, inde facile colligimus, quod eos libros non solum ad Quintum fratrem tum cum Caesare Britanniae bellum inferentem, sed ipsum etiam ad imperatorem misit, qui primi libri prima se ne Graeca quidem meliora legisse a 54/700 respondit (*cf. etiam ad Q. fr. II 13 [15^a], 2*), de ceteris ita iudicavit, ut aut res aut *χαρὰ κτῆρ* eum non delectasse Marco uideretur (*ad Q. fr. II 15 [16], 4 sq.*). quo iudicio scriptoris studium et inpetus, animi inminutum est. nam quamquam Caesar non destiterat 'officio, diligentia, suauitate' eum prosequi, Cicero, quod m. Iunio a. 54/700, cum tantum modo poema suum de temporibus suis ab eo probari audisset, nondum ipsius litteras accepisset, sibi proposuerat, ut expeditionem in Britanniam anno proximo superiore factam scriberet, idque, quoniam in Caesare colendo tam diu indormiuisset, properando tarditatem cursus corrigeret, 'cum equis, tum uero quadrigis poeticis' (*ad Q. fr. II 13 [15^a], 1 sq.*), postea hoc consilium abiecit. accedebat quod Quintus ad idem argumentum deductus (*Buecheler Q. Cic. fr. reliq. p. 16*) uersus a fratre petebat, ut ipse colores, i. e. situs, naturas rerum et locorum, mores, gentes a Quinto. itaque mense Septembri et suum ad Caesarem poema incidit et apud fratrem de uersibus, quos promiserat, curam et sollicitudinem excusat (*ad Q. fr. III 1, 11; 4, 4; 6, 4*). nihilominus m. Nouembri ad opus suum intermissum, ne Caesaris expectationem fallat, redit et paulo post exeunte eo anno nuntium certum opperitur, 'ut suaue, sibi quidem ut uideretur, *ἔπος* ad Caesarem' mittat (*ad Q. fr. III 8, 3; 9, 6*).²⁾ Reliquiae tamen eius omnino nullae exstant, dubitoque num in publicum emiserit, deterritus uarietate temporum et Caesaris iudicio, eademque sors uidetur fuisse poematis de temporibus suis, quo item eodem tempore illius gratiam aucupatus erat. nam huius poeseos notitia omnis eius epistulis continetur solisque epistulis a. 54/700 ad Q. fratrem datis certorum quorundam locorum commemoratio, poematis ad Caesarem

1) Quod Cicero Atticum (*IV 11, 2*) mense Iunio Luceio suum 'librum' dare iubet, hoc poema fuisse uidetur.

2) Forsitan eodem iocus in epistula ad Trebatium ictum missa (m. Apr. 53/701, VII 18, 1) spectet. — Haec tria poemata a Teuffelio (*Literaturg. p. 365 sq.*) recte distincta Baiter *Cic. op. IX p. 130 sqq.* et Mueller *IV 3 p. 398 sqq.* denuo commiscuerunt.

II 13 [15^a], 2. III 1, 11; 8, 3; 9, 6, de temporibus suis III 1, 24, ubi Mueller pro Medicei scriptura *in secundum librum librorum meorum* scripsit *in secundum librum temporum meorum*, et II 7 [9], 1; ubi ex tempore epistolae sermonem esse apparet de hoc libro, sed quod Quintus frater suaserat, 'ut meminisset Iouis orationem, quae esset in extremo illo libro', ad carmen consulatus reuocauit, quod solum Quintilianus et Pseudo-Sallustius nouisse uidentur (*uid. infra p. xvi fr. 5. 6. 8*).

Quartum denique poema, quod huc pertineat, est Marii. cui scribendo quomanno operam dederit, nescimus; perfecerat, cum libris suis de legibus prooemium praemitteret, sed ne illud quidem constat, utrum hoc scripserit, cum ad illud opus adgrederetur, a. fere 52/702, an cum imperfectum retractaret, m. Aprili a. 46/708, atque propter hanc dubitationem, utrum Marium, cum suus ciuis fuisset, an cum Caesaris cognatus et in re p. auctor, celebrare maluerit, an quoniam cum utroque necessitudine aliqua coniunctus erat, ipse per Marium ad Caesaris dignitatem adspirare.

Denique ab anecdotis illis Theopompiis R. Hirzel (*m. Rh. 47 p. 368. Dialog I 547 sq.*) et Ed. Schwartz (*Herm. 32 p. 558*) 'Hρακλείδειον aliquid', in quo componendo post Caesaris mortem uersabatur, recte distinxerunt antea uulgo cum eis confusum. Nam Cicero, quoniam et sui ipsius et illius caedis eum paenitebat et iam mense Aprili exeunte Atticus, ut se historiae daret, suaserat (*ep. XIV 14, 5*), tum Maio, ut 'Hρ aliquid' scriberet, cum et argumentum componendum et scribendi tempus maturius expectandum esse respondisset, primo recusauerat (*XV 4, 3*), m. Iulio autem eo inclinabat¹), Octobri, cum amicus tanto opere consilio suo delectaretur, promisit sed quaesiuit, quale uellet esse (*XV 13, 3*). tum uero altum de eo silentium, etsi se ardere studio historiae m. Nouembri ad Atticum scripsit (*XVI 13, 2*), de argumento tamen ex sola significatione 'Hρακλείδειον' quaedam colligere possumus. Nam Cicero Heraclidae Pontici, cum, quod puerilibus fabulis libros respersisset, ei exprobraret (*de nat. d. I 13, 34*), admirator erat potissimumque eius dialogorum, quibus de moribus alios homines, maxime antiquos, disputantes fecerat. itaque in libris *de re publica* sermonem Africano eiusque amicis attribuit neque ob-

¹ V 1) XV 27, 2 (V non. Quint.) *excudam aliquid Hρ, quod lateat in thesauris tuis*, XVI 2, 6 (V id. Quint.) *Hρ, si Brundisium salui, adoriemur*.

secutus est Cn. Sallustio, qui multo maiore auctoritate de illis rebus dici posse admonuerat, si ipse loqueretur de re p.; praesertim cum esset non Heraclides Ponticus sed consularis et is, qui in maximis uersatus in re p. rebus esset. nam quae tam antiquis hominibus attribueret, ea uisum iri ficta esse; etiam sermonem de oratore eum rettulisse ad eos, quos ipse uidisset; Aristotelem denique, quae de re p. et praestanti uiro scriberet, ipsum loqui (ad Q. fr. III, 5, 1 m. Nou. 54/700). eandemque rationem octo annis postea exposuit, cum ad Atticum scriberet antiquas personas suauiter in dialogos includi, ut et Heraclides in multis et ipse sex de re p. libris fecisset (ad Att. XIII 19, 3 sq. m. Iulio exeunte a. 45/709).¹⁾ apparet igitur *Ἡρακλείδου* id proprium habuisse, ut antiquae personae inter se colloquerentur, qua de causa Varro ei sermoni interesse non potuit, id quod Schwartz l. s. uoluit, pertinuisse autem ad eas ipsas res, quae tum gererentur, quibus totus Cicero tum animo occupatus erat. quid quod hic rumor etiam Athenas peruaserat. Ciceronem sermones de Caesaris morte scribere, ad quos, ut adiungeretur C. Trebonius per litteras ab eo petiit.²⁾

Idem tamen hoc quoque animo uoluit ut Graecam historiam laude Romana aequaret. itaque cum de legibus prooemiaretur, Quintum fratrem fecit profiteantem multa se de eo consilio secum collocutum esse eamque parua inter se fuisse dissensionem, quod ipse (Q.) eum ab ultimis temporibus capere exordium uoluisset, Marcus autem aequalem aetatis suae memoriam depoposcisset, Atticumque sibi adsentientem, cum Pompei laudes annumque suum memorabilem illustrare posset, quae ab eo praedicari mallet quam de Remo et Romulo. quamquam ipse tergiuersatus est et diuturnitate otii se carere finxit; nam historiam nec institui posse nisi praeparato otio nec exiguo tempore absolui (I, 2, 5 sqq.). Cassio tamen Dioni si credimus, iam ad ipsum opus accessit. nam apud eum Q. Fufius Calenus ad tantam inpudentiam processisse Ciceronem declamat (anno, ut finxit, 43/711), ut, cum satius

1) Eodem tempore quo Cicero, etiam Varro dialogum scribebat (ad Att. XV 13, 3), quem ille *Ἡρακλείδου* dicit, de quo opere diu expectato obscure loquitur ad Att. XVI 11, 3.

2) Ad fam. XII 16, 4 (VIII kal. Iun. 44/710) *Tu, sicut mihi pollicitus es, adiunges me quam primum ad tuos sermones; namque illud non dubito, quin, si quid de interitu Caesaris scribas, non patiaris me minimam partem et rei et amoris tui ferre.* cf. ad Att. XV 3, 2.

fuisset res suas obliuione obscurare, omnem memoriam ita exponeret, ut res a consulatu suo exorsus usque ad Romuli regnum deduceret.¹⁾ contra Plutarchus (*Cic. 41*) consilium res patrias historia conplectendi compluribus et publicis et priuatis malis turbatum esse scribens inprimis diuortio cum Terentia facto, (a. 46/708) cum ipso Cicerone concinere uidetur. quod uero addit καὶ πολλὰ συμμῖξαι τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ὅλως τοὺς συνηγμένους λόγους καὶ μύθους ἐνταῦθα τρέψαι, hoc quid uoluerit, non perspicio, nisi Plutarchi auctor haec ad libros *de legibus* rettulit, quos Graecorum sapientia redundare constat.²⁾ Dionis autem uerba omni fide carerent, nisi nuper simile aliquid de nostra memoria et excogitatum et quibusdam probatum esset, sed ne sic quidem pro ueris haec habere possum, immo subesse existimo et declamatoris illius studium omnia augendi et amplificandi et errorem ex eodem illo prooemio ortum, in quo illa 'ultima tempora' perperam de eis, quae Ciceroni proxima essent, intellecta essent.

Sed primum in Ciceronis historia obtinet locum is liber, qui est De consulatu Graece scriptus. quo quidem gloriatur quod 'totum Isocrati μυροθήκιον atque omnes eius discipulorum arculas ac non nihil etiam Aristotelia pigmenta consumpserit' (*ad Att. II 1, 1*), putatque huic Graeco Graecum inuidere (*I 20, 6*) conturbatamque a se esse Graecam nationem (*II 1, 2*). rhetorum igitur artificis res uel augere uel obscurare ei placuerat. nimirum per lubricum incedebat, ut offensiones principum euitaret.³⁾ uelut cum Crassum et Caesarem a coniuratione non alienos fuisse sibi persuasisset, illi etiam laudem quandam eius patefactae attribuit (*fr. 1*), huic autem post orationem de coniuratis per municipia

1) Cass. Dio 46, 21 Καὶ οὕτω γε ἀναίσχυντος εἰ ὥστε καὶ συγγράψαι ταῦτα τοιαῦτα ὄντα ἐπεχείρησας. — προθέμενος γὰρ πάντα τὰ τῇ πόλει πεπραγμένα συγγράψαι (καὶ γὰρ σοφιστῆς καὶ ποιητῆς καὶ φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ καὶ σύγγραφεὺς εἶναι πλάττεται) ἔπειτ' οὐκ ἀπὸ τῆς κτίσεως αὐτῆς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ τοῦτο ποιοῦντες, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ὑπατείας τῆς ἑαυτοῦ ἤρξατο, ἵνα ἀνάπαλιν προχωρῶν ἀρχὴν μὲν τοῦ λόγου ἐκείνην, τελευτὴν δὲ τὴν τοῦ Ρωμύλου βασιλείαν ποιήσῃται.

2) Graux in edit. sua uit. Cicer. p. 159 ipsa haec Ciceronis uerba (de legg. I 1, 5) 'quamquam et apud Herodotum patrem historiae et apud Theopompum sunt innumerabiles fabulae' ansam praeuisse censet Plutarcho uel eius auctori.

3) Nolo ipsas res, quas ab eo enarratas esse consentaneum est, persequi. ipse paucis paragraphis 'exposuit breuiter consulatum suum' in Pis. 2, 4 — 3, 7.

diuidendis habitam e curia egredienti 'adulescentes' gladiis minatos esse in narratione praetermisit.¹⁾ sed praeter hos duos locos, qui soli citato indice ad illum Ciceronis librum redeunt, etiam aliis a Plutarcho esse in usum uocatus uidetur, ad quem eum et studio uitarum ab ipsis, quorum uitas illustrabat, scriptarum et sermone Graeco deferri proximum erat. hic quidem in Ciceronis uita c. 10—22 coniurationem Catilinae narrans et Crassi indicium ita rettulit (c. 15), ut in illo libro expositum esse ipse in Crassi uita (c. 13) prodiderat, et saepe cum Ciceronis locis quibusdam orationum concinit, quas cum Plutarchum non ad hoc peruoluisse consentaneum sit, hic consensus ab eius historiis repetendus est, id quod certatim multi demonstraerunt.²⁾ Cf. Plut. c. 10 u. 1 sq. (ed. Sintenis. mai.) = in Vatin. 2, 6. in Pison. 1, 3; u. 13 = in toga cand. ap. Ascon. p. 82 K.-S.; u. 19 sq. = in Cat. II 4, 8. pro Cael. 5, 12; (c. 11, 9 sq. = Asc. arg. or. in toga c. p. 73;) c. 14, 14 = in Catil. III 8, 18. poema de cons. de diuin. I 11, 17; u. 18 sqq. = pro Mur. 25, 51 sq.; u. 30 sqq. = p. Mur. 26, 52; c. 16, 18 sqq. = in Cat. I 7, 16 (cf. II 6, 12); u. 22 = in Cat. I 5, 10; c. 17, 18 sqq. = in Cat. III 4, 9; c. 18, 9 sqq. = in Cat. III 4, 8; 10; III 2, 4; 5 sqq.; c. 19, 7 = in Cat. III 3, 8; u. 10 sqq. = in Cat. III 5, 12 sq. coll. 4, 8; 6, 15.³⁾ accedunt etiam alia. nam et quae Plutarchus (c. 19) post coniuratos conuictos in aedificio amici cuiusdam uicini secum deliberantem Ciceronem induxit, quae facienda essent, breuiter adumbrata illa a Sallustio (*Cat. 46, 1 sq.*), omnino rhetoris artem redolent et quod Terentiam uxorem quasi Egeriae persona induit (c. 20). tum Ciceronis laus

1) Plut. Caes. 8 *Τοῦτο μὲν οὐκ οἶδα ὅπως ὁ Κικέρων, εἶπερ ἦν ἀληθές, ἐν τῷ περὶ τῆς ὑπατείας οὐκ ἔγραψεν.*

2) Heeren *De font. Plut.* p. 185. P. Weizsäcker in *Fleckeis. ann.* 111 p. 417—428. E. Schmidt, *De Ciceronis commentario de consulatu Graece scripto a Plutarcho in uita Ciceronis expresso.* Diss. Ien. 1884; K. Buresch, *Die Quellen zu den vorhandenen Berichten von der Catilin. Verschwörung* in comment. Ribbeck. p. 217—234, alii. — Contra quod G. Smit Sibinga, *De Plut. in Cic. uita fontibus ac fide pars prior* (Hagae 1863), a Plutarcho orationes Ciceronis uelut Murenianam pertractatas esse uix quisquam credet.

3) Omnes locos, quibus Plutarchus cum Ciceronis libris etiam nunc exstantibus conspirat, accurate adnotauit Gudeman *The sources of Plutarch's life of Cicero* p. 66—115, quamquam uix recte Suetonio eum usum esse demonstrasse sibi uisus est. Vide *Berl. phil. Wochenschr.* 1903 col. 1095 sqq.

ita amplificatur, ut cuius etiam alii participes fuerunt, ad eum solum referatur atque et totus excessus Catilinae cardo in eo solo ponatur (c. 16) (cum Sallustius haec senatus decreto facta esse tradat, c. 30), et maximum momentum ad Catilinae socios morte multandos eius oratio habeat (c. 21). denique ne di quidem Ciceroni desunt, qui terribili terrae motu, fulminibus, nocturnis formis Romanos admonent, cum Catilina consulatum peteret (c. 14, id quod uberius Cicero in poemate suo de consul. persecutus est, *de diu. I* 11, 17. cf. *in Cat. III* 8, 18. *Cass. Dio* 37, 25, 2), et patefacta coniuratione prodigio consulem dubitantem per uirgines Vestales et Egeriam confirmant (c. 20). quamquam in hac ipsa re inest difficultas quaedam: nam quod tum accidit prodigium, cum domi Caesaris Bonae Deae sacra fierent — ut ex ipsis cineribus flamma subito emergeret — Seruius (*ad Verg. buc.* 8, 105) Ciceronem consulem futurum esse id uxori ostendisse testis est auctoritate ipsius poematis usus; at uero etiam hic cum Plutarcho consentit Dio (37, 35, 4), ut scholiastam illum cum in multis tum in hac re errasse statuendum sit et recto loco secundum Ciceronem prodigium a Plutarcho et Dione narratum esse sequatur (*Buresch l. s. p.* 226).

Est sane uere illud dictum Plutarchi narrationis moderationem ab arrogantia Tulliana abhorrere: at quid impedit, quominus hanc ab ipso biographo abstersam esse censeamus? id quod uel ea de causa ei faciendum fuit, ut per totam uitam eundem colorem seruaret.¹⁾

Etiam a Sallustio hunc commentarium et anecdota ita in usum uocata esse nuper Ed. Schwartz (*Herm.* 32 p. 581) contendit, ut ipsas res ex eis sumptas suo filo contexeret, i. e. quemadmodum suis partibus conducere arbitraretur, disponderet et redigeret atque sua scribendi arte perpoliret; id quod uerisimilitudine quadam non caret. nam dum solus commentarius in manibus

1) Citat Plutarchus Ciceronem de Terentia in parenthesi c. 20: καὶ γὰρ οὐδ' ἄλλως ἢν πράξις τις οὐδ' ἀπολύτως τὴν φύσιν ἀλλὰ φιλότιμος γυνὴ καὶ μάλλον, ὥς αὐτὸς φησὶν ὁ Κικέρων, τῶν πολιτικῶν μεταλαμβάνουσα παρ' ἐκείνων φροντίδων ἢ μεταδιδούσα τῶν οἰκειακῶν ἐκείνῳ. haec tamen nec in commentariis nec in anecdotis scribere potuit. *Leo Biogr. p.* 162 sqq. Plutarchum alio auctore, qui Tironem, minimum etiam alium Ciceronis uitae scriptorem, tum ipsius commentarios epistulasque atque rerum scriptores contaminasset, usum esse uoluit. at uide *Berlin. phil. Wochenschr.* 1903 c. 1096 sqq.

hominum erat, amici Caesaris, cur ei aduersarentur, non habebant (summa enim cum cautione eum scriptum esse uidimus); immo eidem id agebant, ut coniurationis crimen in ipsum Catilinam eiusque socios ut homines omni scelerum genere maculatos conferrent partesque suas inclinationis ad eum suspicione purgarent; tum uero, cum post Ciceronis mortem miserabilem anecdota edita essent bilique sua effusa omnium animos, ut fieri solet, in se contraxissent, facile haec causa Sallustio esse potuit; ut ciuium iudicia corrigeret cumque Caesare reconciliaret, qua in re Ciceronis laudes aliqua ex parte minuere neque tamen obtrectare nisi per obliquum hoc eius prudentiae fuit, cum historiae, non libelli auctoritate librum suum commendare uellet.

Maximum tamen discrimen inter uestigia Tulliana, quae apud Plutarchum eaque quae apud Sallustium cernuntur, intercedit. nam etsi illic quaedam addita sunt¹⁾ — habebat enim in promptu materiam ad uitas Caesaris Crassique collectam, ex qua diuersa quaedam adnotaret (uelut c. 20, u. 21—31), aliis locis ipsum Plutarchum audire nobis uidetur loquentem (c. 13 in c. 19 fin.), aliis instituta Romana moresque popularibus suis explicat — sed haec a tenore narrationis facile dignoscuntur, ut ceteras res, si errores quosdam neglegentiae leuitatisque exceperis, ad Ciceronis auctoritatem referre liceat, at uero apud Sallustium quae cum Plutarcho concinunt, confirmant originem Tullianam, totum autem opus longe aliud spirans, consilium, cum eum reconditos fontes circumspexisse non probabile sit²⁾, uere Sallustianum habendum est.

Feliciter tamen illud Ciceroni contigit, ut materia ab eo de consulatu prompta per historiam propagaretur et ne Sallustius quidem ea carere uellet uel posset, aduersariorum autem orationes inuectiuae, cum ueritatis modum longe excederent, ad rhetorum ludos delaberentur ibique delitescerent. quae quidem fortuna opportune adiuta est auctoritate Liuii, qui similiter ac Plutarchus altum dicendi genus, quo Cicero floruerat, temperauit et mitigauit; per eum autem eius memoria defluxit in Cassii Dionis historiam, forsitan etiam Appiani; nam, etsi hic ne Sallustium quidem neglexit, id quod ex conpluribus locis constat, quibus ipsa eius

1) Nomina tamen aliquot ex Sallustio a Plutarcho aspersa esse cum Bureschio l. s. p. 220. et Weizsäckerō l. s. p. 423 uix crediderim.

2) Falsam opinionem de studiis Sallustii historicis proposuit H. Duebi in Flückeis. ann. 113 p. 851 sqq.

uerba prae interpretatus est¹⁾, et consensus eius cum Plutarcho manifestus est, ut ad Ciceronem reuocemur, neque tam artus (non adstipulor Bureschio *l. s. p. 229 sqq.*) praesertim in laudibus illi attributis, quae apud Appianum multo moderatiores sunt, ut Liuium auctorem adhibitum esse censendum sit.

Breuius de Latino commentario transigi potest, quem num omnino Cicero adortus sit aut perfecerit, omnino nescimus. certe memoria eius illa ad Atticum epistula continetur (*uid. p. v*). Accedimus ad Ἀνέκδοτα, item Latine scripta, quae proxime ad historiam accedunt. nam etsi arte uti noluit, tamen nullius hominis ratione habita res scripsit, id quod ex eius ipsius professione consequitur et ex eo, quod dum uiueret, in obsignatione perstitit (*uid. p. v sq.*). nimis indulserit etiam uanitati et gloriae suae: tamen quod hic commentarius Ciceronis interiit, ualde nobis dolendum est neque mirum, quod Asconii curiositas ad eum rediit, qui uno loco hanc 'expositionem consiliorum Ciceronis' citauit, pluribus, ut C. Lichtenfeldt (*De Q. Asconii Pediani fontibus ac fide. Breslauer philol. Abh. II 4, 1888 p. 19 sqq.*) et P. Koetschau (*De Cic. or. in toga cand. p. 23 sq.*) uiderunt, tacite expilauit (p. 73, 7—74, 3 K.-S. de Ciceronis petitione consulatus, 75, 8—20 de C. Antonii ignominia, 75, 23—76, 2; 79, 28—80, 4; 76, 6—10; 78, 7—9; 80, 8—11; 82, 22—23; 14—16 de Catilinae moribus). unde autem Plutarchus huius libri notitiam habuerit, ignoramus, nec quibus riuulis ad Charisium, Augustinum, Boethium deducta sit.

Pauca igitur ex hac Ciceronis historia ad nos peruenerunt, ut ne hoc quidem accuratius certiusue definiri possit, quas res ultra ipsum consulatum complexa sit, neque diu in manibus ueterum uidetur fuisse, etsi aequales magnam spem in eius facultate Latinae historiae posuerunt. nam Cornelius Nepos historicos Latinos recensens, cum ὑπόμνημα ut Graece scriptum, expositionem ut arte rhetorica carentem non curaret, morte eius hoc genus litterarum Latinarum omnino rude atque incohatum relictum esse queritur. haec enim dicit (*de uir. ill. fr. 17*): *Non ignorare debes unum hoc genus Latinarum litterarum adhuc non modo non respondere Graeciae, sed omnino rude atque incohatum morte Ciceronis relictum. ille enim fuit unus, qui potuerit et*

1) Cf. Mendelsohn in comment. crit. App. p. 687 sqq. Th. Wiedemann in Philol. 21 p. 473—480, qui praeter Sallustium primum auctorem ipsum Plutarchum ab Appiano inspectum esse censet.

etiam debuerit historiam digna uoce pronuntiare, quippe qui oratoriam eloquentiam rudem a maioribus acceptam perpoliuerit, philosophiam ante eum incomptam Latinam sua conformarit oratione. ex quo dubito, interitu eius utrum res publica an historia magis doleat. cui laudi nos quidem facere non possumus ut adsentiamur. nam quae eius opinio de historia fuit, quae ipse de commentario suo gloriatur, arti eum, ut suae aetatis iudicio occupatum, magis quam ueritati seruiturum fuisse constat.¹⁾

Appendicis loco nunc etiam poematum, quae supra tractaui, fragmenta enumerabo, praesertim cum ne Baehrensius quidem in Fragmentis poetarum Romanorum recte ea distinxerit. neque tamen sine dubitatione. etenim ipse de Mario in prooemio librorum de legibus (*I 1, 4*) alias in historia obseruandas esse leges, alias in poemate exposuit, cum in illa omnia ad ueritatem referrentur, in hoc ad delectationem pleraque, idem tamen poema de consulatu suo inter ἱστορικά numerat (*ad Att. I 19, 10*). delectationem autem maxime inde petebat, quod res in terra gestas cum caelestibus coniunxit et saepe multis uerbis deos deasque loquentes fecit, uelut Vraniam in altero libro, Calliopen in tertio *de consulatu*, Apollinem in altero *de temporibus suis*, Iouem ipsum in extremo, 'quae sibi secutus quaedam Graecorum exempla permiserat' (*Quint. XI 1, 24*). qua imitatione per se ridicula, ipsi uehementer probata duas res adsecutus est, ut et diuino ore largius se ipsum laudaret laudesque quasi diuinitus sanciret et res etiam inferioribus temporibus gestas, si placeret, praesagiis carmini suo insereret. uelut A. Gabinium et L. Pisonem, cum praeter Clodium maxime exsilii auctores fuissent, ita ulcisci constituit, ut in secundum librum *de temporibus* Apollinem includeret 'dicentem, qualis reditus duorum imperatorum futurus esset, quorum alter exercitum perdidisset (Piso), alter uendidisset (Gab.)' (*ad Q. fr. III 1, 24*). hic enim reditus ex prouinciis foedissime habitis a. 54/700 factus est. denique ut de ipsa poesi ad Ribbeckium (*Röm. Dicht. I 296 sqq.*) reuocem, primo carmine se ut ducem tutoremque bonorum, quorum 'famam laudesque' semper auxisset, celebrauit praedicauitque multaque in eo scripta esse ἀριστοκρατικῶς gloriatur (*ad Att. II 3, 4*). ipsa tamen opera indigna fuit tanto uiri nomine, arrogantia et insolentia nimia. itaque alii ([*Sallust.*] in

1) Vid. Berndt *Über Ciceros Ansicht von der Geschichte*. Progr. gymn. Attendorn. 1880. J. Zingler, *De Cicerone historico quaestiones*. Diss. Berol. 1900. H. Peter *Gesch. Litter.* I 10 sq., II 181.

Cic. 4, 7. cf. Quint. XI, 1, 24) maligne in eum inuecti sunt, 'quod Mineruam omnis artes se edocuisse, scripsisset Iouem' o. m. in concilium deorum se admisisse, Italiam exsulem umëris suis se reportasse', alii inriserunt poemata aut 'Musis' et 'Apolline' nullo scripta, ne admiratores quidem eius partës tueri ausi sunt. a qua dei causa certas reliquias horum poematum paene omnes ipsi debemus, paucas exilesque Seruio et Nonio praeter eas, quae a uulgo in ludibrium uersae sunt. Sunt igitur haec:

1. De consulatu suo ex libro I: Seruius ad Verg. buc. VIII 105 (cf. Plut. Cic. 20).
2. Ex libro II: 2. Ciceronis de diuin. I 11, 17—22 (cum u. 20 sqq. cf. Dio 37, 25, 2. uersus 36—38 iterauit de diuin. II 20, 45. uid. Lactant. inst. diu. III 17).
3. Nonius s. u. euentus p. 204.
4. Ex libro III: Ciceronis ad Att. II 3, 4.
5. Cicer. ad Q. fr. II 7 [9], 1 (*suadesque, ut meminerim Iouis orationem, quae est in extremo illo libro*). cf. Quintil. XI 1, 24 (*Iouem illum, a quo in concilium deorum aduocatur*). [Sallust.] in Cicer. 4, 7. uid. supra p. VIII.
6. Incertae sedis: Quintil. XI 1, 24 (*Mineruam, quae artes eum docuit*). cf. [Sallust.] in Cicer. 4, 7.
7. Nonius s. u. census p. 202.
8. [Sallust.] in Ciceron. 4, 7 (*Italia exsulem umëris suis reportauit*).
9. Cicer. de offic. I 22, 77 (in Pison. 29, 72 sqq. Philipp. II 8, 20. [Sallust.] in Cicer. 3, 6. [Cic.] in Sall. 2, 7. Laus Pisonis 36. Plin. nat. hist. 7, 117. Quint. XI 1, 24. Plut. comp. Demosth. et Cic. 2. Seru. ad Verg. Aen. I 1).
10. Quintil. IX 4, 41 ([Sallust.] in Cic. 3, 5. [Cic.] in Sall. 2, 7. Iuuenal. 10, 122. Diomed. p. 466 K.).
11. [Probus] de ultim. syll. p. 248 K.
12. Cic. ad Att. II 15, 3 (quae uerba Tunstall aliiq. ad Marium rettulere).
13. De temporibus suis: Ex libro II: Cicer. ad Q. fr. III 1, 24.
14. Incertae sedis: Cicer. ad Q. fr. II 9 [7], 1.
15. Ex Mario: Cicer. de legg. I 1, 1.
16. Cicer. de diuin. I 47, 106 (u. 1 etiam in schol. Veron. ad Verg. Aen. V 255).
17. Isidor. orig. XIX 1, 20.

Q. TVLLIVS CICERO¹⁾

Etiam frater Marci (natus cca 102/652, praetor 62/692, a tribus uiris occisus 43/711) historiam adtigit. nam cum in Asia pro praetore esset, inter legatos L. Tubero (*uid. Reliq. I p. cccxvi*) a. 61/693 eum comitatus est (*ad Q. fr. I 1, 3, 10*), cuius auctoritate et exemplo, ut uidetur, impulsus, ut animum expectatione decedendi suspensum leniret tempusque tereret, a. 59/695 'annales' confecerat petiitque a fratre, ut emendaret et ederet (*ad Att. II 16, 4*). quoniam tamen eidem uersus facile profluebant fratremque ea arte superabat, etiam hos annales uersibus scriptos esse quidam suspicati sunt; at quinque annis post, priusquam cum Caesare in Galliam abiret, uersabatur in Callisthene et Philisto lectitando, ut Marcus eum ad historiam adgredi existimaret (*ad Q. fr. II 13, 4*), unde eum ne pedestrem quidem orationem in annalibus scribendis spreuisse adparet atque ad illos annales decessu ex Asia interruptos retractandos eum redisse uerisimile est. Alia uestigia eius operis, si quidem perfectum editumque est, omnino euanuerunt; ignoramus igitur, et quam partem rerum Romanarum sibi proposuerit (num consulatum fratris? *Buecheler p. 15*) et quo genere orationis usus sit, leniore sane sono quam frater, id quod et commentariolus petitionis probat et exempla Callisthenis, quem rhetorico paene more Marcus scripsisse dicit, et Philisti, 'pusilli' illius Thucydidis (*de or. II 13, 57 sq.*), Theopompi elatione atque altitudine obscurati. De poemate, quo Caesaris expeditionem celebrabat, uid. s. p. VII.

M. TVLLIVS TIRO

Cum Cicerone mutuo amore et familiaritate coniunctus fuit eius seruus Tiro, qui cum a. 54/700 uel inseq. manu missus esset (*ad fam. XVI 16*)²⁾ summa cum pietate et obseruantia patronum colere non desiit neque umquam, nisi uoletudinis infirmitas aut negotia ad eum delata auocarent, ab eo discessit, cum uehementi desiderio se adpeti sciret. patrono annis aliquot inferior³⁾ ab eo

1) Q. Cic. reliquiae recogn. Fr. Buecheler p. 15 sq.

2) C. Iaufmann, *M. T. Tiro*, Progr. gymn. Dillingensis 1897 uitam fuse enarrauit.

3) Hieronymus ad a. 2013 Abr. 4/750 p. 145 Sch. Hinc eum

liberaliter institutus est, ut hic magistrum se eius fuisse diceret (*ad fam. XVI 3, 1*), superstesque eius fuit, in Puteolano praedio, quod a. 44/710 emerat (*ad fam. XVI, 21, 7*), 'usque ad centesimum annum consenescent'.

Vtebatur autem eo 'adminiculatore et quasi administro in studiis litterarum' Cicero (*Gell. VI 3, 8*) innumerabiliaque eius officia cum in multis rebus tum in studiis et litteris suis grato animo praedicat (*ad Att. VII 5, 2. ad fam. XVI 4, 3*), neque solum bibliothecam componebat indicemque conficiebat (*ad fam. XVI 20*) sed etiam acritate subtilitateque ingenii et doctrinae amplitudine ipsa eius studia adiuuabat et emendabat. quid quod Cicero *καρόνα* eum scriptorum suorum esse solere dicit neque Musas suas eius praesentia carere posse, ut sine eo omnino oblanguescant (*ad fam. XVI 17, 1; 10, 2*). eruditione autem et diuersissimas res comprehendebat resque uel minimas curabat (*Gell. XIII 9*), qua de causa Marcus patronus gaudet, quod cum eo *συμφιλολογεῖν* possit (*ad f. XVI 21, 8*), et rhetorum praeceptis instructus erat, id quod iudicium de Catonis oratione Rhodiensi docet, elegantiaque insignis (*Gell. VI 3*). idem igitur libros complures de usu atque ratione linguae latinae scripsit (*G. XIII 9*) atque aliquid Sophocleum eum pangere patronus suspicatur (*ad fam. XVI 18, 3*), idem de promiscuis quaestionibus libros composuit (*G. X 1, 7*) atque notas primus commentatus est.

Occisi autem patroni totus seruiit memoriae. nam libris eius diligenter describendis praefuit, ut qui ad eum redirent, summa auctoritate florerent (*Gell. XV 6. I 7, 1. XIII 21, 16*), epistulas disposuit (*Röm. Brief p. 82 sqq.*), ioca, quibus ille maxime gloriatus erat, tribus libris collegit, qua quidem in re, si ipse collegit, Ciceronis admiratione occaecatus nimium numerum in eum congegessit (*Quint. VI 3, 5*), uitam eius maiore librorum numero scripsit, nam libro quarto usque ad annum 57/697 peruenerat (*fr. 2*).

Pauca huius supersunt fragmenta, certum unum apud Asconium (*fr. 2*), quem tamen etiam alia ex hoc thesauro in commentarios orationum Tullianarum transtulisse uerisimile est (*C. Lichtenfeldt De Ascon. fontibus ac fide p. 72 sq.*). praeterea in uita Ciceronis Plutarchus eum bis citauit de eis rebus, quae

a. 104/650 natum esse quidam collegerunt; is tamen annus cum loco quodam ipsius Ciceronis pugnat, quo a. 50/604 Tiro adulescens dicitur (*ad Att. VI 7, 2. cf. VII 2, 3*). itaque supra certis numeris abstinui.

ex aliis Tironis libris duci uix potuerunt, uno loco, cur nuptias cum Publilia fecisset (*fr. 3*), altero de caede eius, quamquam quod Tironem Philologi mentionem iniecisse negat (*c. 49*), ipse quem eius caedis ultimum auctorem fuisse narrauit (*c. 48*), eius uitae uestigia his locis contineri colligas Plutarchumque in iocorum libro adhibenda adqueuuisse, id quod ex fasciculis iocorum ratione quadam dispositorum hic illic interiectis discitur; at, quin causam patroni, cum uitam scriberet, pientissime defenderit maculasque in eius fama maligne inspersas absterneret, quoniam dubitari non potest, hoc uero studium etiam apud Plutarchum manifestum est, iure quodam liberti manum agnoscere nobis uidetur. nam posteaquam, quod et ipse bello ciuili et Tullia filia a Terentia uxore neglecti essent, diuortium factum esse exposuit, sic concludit: αὐται γάρ εἰσιν αἱ λεγόμεναι τῆς διαστάσεως εὐπρεπέσταται προφάσεις (*c. 41*), haud obscure Tironem significans, quem praesertim in ea parte, quae sequitur, contra Terentiam de Publiliae nuptiis citet. ad eundem redire uidetur, quod *c. 20* et *29* eius naturam immitem, difficilem, audacem fuisse Plutarchus scribit resque domesticas eam solam direxisse atque etiam publicis se immiscuisse, ut maritus se subicere deberet, eumque ab eadem, ne amore Clodiae irretiretur, uerita Clodii inimicitias in se suscipere coactum esse. nec hoc spernendum est de filiae morte Plutarchum similiter loqui atque Asconium.¹⁾ etiam alias res ad Tironem referre poterimus, uelut uaticinium nutricis de alumni fortuna laudemque eius artis poeticae (*c. 2*), Catonem, quod Pompeium secutus sit, exprobantem (*c. 38*), in uniuersum tamen Plutarchi uita, etsi Ciceroni admodum fauet atque in proconsulatu laudando rhetorum more uagatur, intra iustos fines se tenet et raro panegyrici formam induit (*Leo Biogr. p. 165*). multa aperte ipsum Plutarchum redolent. saepe enim narratio in particulas quasdam discerpta est, res publicae priuatis multo postpositae sunt, rationes et causae actionum adumbratae et obscuratae, ipsius persona in Graeci sapientis modum et exemplum depicta et exornata. cauendum igitur est, ne Plutarcho ad Tironis uitam, quae multo latior fuit, accuratius describendam utamur.

1) C. 11 γήμαντι δ' αὐτῷ [Ciceroni] μετ' οὐ πολλὸν χρόνον ἡ θυγάτηρ ἀπέθανε τίκτουσα παρὰ Λέντλῳ· τοῦτ' ἔγλαμήθη μετὰ τὴν Πείσωνος τοῦ προτέρου ἀνδρὸς τελευτήν. = Asc. p. 4, 20 *Cicero filiam post mortem Pisonis generi P. Lentulo collocauit, apud quem illa ex partu decessit.* Lichtenfeldt l. s. p. 72.

Denique (num. Gellius (fr. 1) aut Tacitus (fr. 4) eam ipsam inspexerint, non liquet; certum tamen esse puto haec iure antiquitus fragmenta ex uita excerpta habita esse; nescio enim, cui alii libro rectius ascribenda sint.

T. POMPONIVS ATTICVS¹⁾

T. Pomponii memoria arte nobis nunc cum Tulliana cohaeret. nam a. 109/645 equestri loco natus et a patre, uiro doctissimo, liberaliter institutus eadem disciplina iam puer usus est, qua praeter L. Torquatum et C. Marium filium M. Tullius Cicero, familiaritatemque perpetuam cum eo iunxit. cum uero ceteri publicam uitam capesserent, ipse ambitione et periculis uacare maluit atque bello ciuili orto, ne alterutram partem offenderet, a. 86/668 cum magna parte fortunarum suarum Athenas se recepit ibique per unum et uiginti annos mansit et academiam Epicureorumque hortos frequentans (a. 79/675 simul cum Cicerone) et urbi exhaustae ex hereditate sua, quam a patre acceperat usurisque augebat, succurrens, ut omnibus honoribus ab eius ciuibus cumlaretur. Vniuersa doctrina Graeca instructus, cum non cognomen solum Athenis deportaret (*Drumann V p. 85*) Romam a. 65/689 reuersus etsi Ciceronis publicis consiliis fauebat, tamen a fluctibus ciuilibus remotus ne cum P. Clodio quidem consuetudinem intermisit aut Antonii familiares ex urbe fugientes aut Fuluiam temporaria liberalitate sua deseruit, quamuis Ciceroni inimici essent, eandemque rationem etiam postea secutus est, ut neque honores peteret et obseruantia comitateque omnium animos deuinciret, idem tamen fenus extendere pergeret. itaque cum admodum cautus moderatusque esset neque quidquam temere faceret, quamuis diues esset, ex tot bellorum ciuiliū periculis insidiisque incolumis euasit annoque 32/722, cum in morbum grauem incidisset, inedia uitam finivit.

Indole igitur dissimillimum eum Ciceronis fuisse manifestum est neque mirum, quod similitates quaedam inter eos non omnino defuerunt. sed semper eos conciliabat communis amor studiorum litterarumque, in quo quidem ipsa differentia artiore uinculo eos

¹⁾ J. G. Hulleman, *Diatriba in T. P. A.* (Traiecti ap. Rh. 1838). De uita *Drumann H. R. V p. 5—90.*

copulauisse uidetur. nam cum Cicero, qua erat facilitate ingenii, cum otiosus esset, per omnia litterarum genera peruagaretur, materias diuersas, quamuis antea alienas celeriter arreptas arte dicendi se egregie tractare et illustrare posse confideret, hac ipsa uirtute et summam sui admirationem moueret et studium litterarum humanitatemque inter ciues latius diffunderet, Atticus diligenter curiosoque in ipsas res inquirebat neque minutias spernebat, si ad eas delatus erat, ut quid uerum esset, exploraret, idemque amplum artium campum scientia sua et iudicio complectebatur. itaque in omnibus disputationibus, quae ad litteras pertinerent, hunc illo superiorem fuisse adparet. nihilominus secundas agere solebat, id quod eo magis laudandum est, quo saepius eum Cicero omnibus precum generibus fatigabat omnesque difficultates numarias ad eum transferebat. nimirum uera amici admiratione impletus erat, neque herele plus ualeat ad nostrum de Cicerone iudicium conformandum, quam illa Attici patientia et adsiduitas. accedebat quod etiam hic ut illis temporibus arti dicendi ipsam rerum cognitionem longe postponerebat. itaque etsi saepe illi materiam commendabat, de qua scriberet, habebatque eum obsequentem aut scientiam eius supplebat¹⁾ aut dubitationes siue de uerbis siue de rebus soluebat librosque et orationes eius emendabat, ut Aristarchum hic eum diceret (*ad Att. I 14, 3 uid. Schneider l. s. p. 34 sq.*), tamen et Ciceroni et sibi omnino inferior esse uidebatur. Fuit uir uere litteratus et curiosus²⁾, cui quidem studio seruorum litteratorum cohorte circumdatus aliorumque eruditione libenter usus eo intentius se dare potuit, quod a luxuria libidinibusque et a rebus publicis totus abhorrebat, nisi ne amicis periclitantibus deesset. res autem numariae uel ipsius, uel amicorum etsi non neglegebantur, tamen eius animum non occupauerunt aut a doctrina abstraxerunt, qua quidem in re iniquius de eo Drumann iudicauit, cum uitam eius talibus negotiis paene omnem contineri diceret. contra nimis Attici laudem exaggerauit Cornelius Nepos, cum uitam eius scriberet,

1) Cf. de fin. II 21, 67 *Nunc uero quoniam haec nos etiam tractare coepimus, suppediabit nobis Atticus noster e thesauris suis quos et quantos uiros!*

2) Inique de eius ueritate iudicauit Boissier (*Cic. u. s. Freunde* p. 143 uers. germ.). Cf. ut unum hunc locum apponam, ad Att. XII 6, 2 (ubi de Tyrannionis libro de accentibus loquitur): *Amo enim πάντα φιλειδημονα, teque istam tam tenuem θεωριαν tam ualde admiratum esse gaudeo, etsi tua quidem sunt eius modi omnia. scire enim uis, quo uno animus alitur.*

iure tamen suo eum in excellentibus Latinis historicis posuit, dummodo ne qui res exornarent sed qui examinarent et inuestigarent dictos esse interpretemur. namque quemadmodum principum philosophorum praecepta eum ita habuisse percepta tradidit, ut his ad uitam agendam, non ad ostentationem uteretur (*c. 17, 3*), atque etsi summa suauitate oris atque uocis florebat, ut excellenter poemata pronuntiaret (*1, 3. 4, 1*), eundem tamen recitationibus gloriari noluisse sed satis habuisse incredibili breuitate summorum uirorum Romanorum facta magistratusque quaternis quinisque uersibus sub imaginibus eorum exposuisse (*18, 5 sq.*)¹⁾, sic de historia rerum tantummodo cognitionem, diligentiam, ubertatem praedicat neque quidquam ea dulcius esse posse eis, qui aliquam cupiditatem habeant notitiae clarorum uirorum (*c. 18*). Etiam aliis rebus haec ratio studiorum comprobatur. nam Cicero cum eius librum de consulatu legisset, horridula sibi illa atque incompta uisa esse rescripsit, ornata hoc ipso, quod ornamenta neglecta essent (*ad Att. II 1, 1*). deinde Atticus arta amicitia cum M. Terentio Varrone coniunctus erat, qui et libros *De uita populi Romani* ad eum misit et senex in eis, quos de re rustica composuit, colloquentem eum induxit, cum Cicero animo et uoluntate ad Varronem haud ita inclinaret Atticoque iterum iterumque monendus esset, ut in scriptis suis eius rationem haberet. etiam Attici igitur honori id tribuisse uidetur, ut in Bruto (*75, 262*) de Caesaris commentariis iudicans nihil esse in historia pura et illustri breuitate dulcius esse statueret.²⁾ tum Cicero, cum ad Atticum scriberet (*VI 1, 18*), Timaeum eius familiarem appellat, quem antiquis temporibus propter omnia colligendi industriam temporumque ordinis constituendi studium aliis admirationi, aliis inrisui fuisse constat. denique ex hoc eius genere scribendi repetendum est, quod et Ciceronem, ut ad historiam se conuerteret, adhortari non destitit, eam scilicet ob causam, ne diutius litterae

1) Hos uersus separato uolumine publici iuris fecit, si quidem Plinius n. h. 35, 11 tale eius opus citauit: *Imaginum amorem flagrasse quondam testes sunt Atticus ille Ciceronis edito de eis uolumine, M. Varro, idemque usurpasse uidetur in libris vii et xxxiii, in quorum indicibus 'Pomponius Atticus' enumeratur.*

2) Similiter Tyrannionis eruditio ab Attico pluris fiebat quam a Cicerone (*ad Att. XII 6, 2*) itemque Cornelii Nepotis ieunitas, qui rursus librum de uita excellentium imperatorum Graecorum ad Atticum misit atque eius rogatu librum de uita et moribus M. Catonis (Censorii) separatim (praeter eam quam historicis Latinis inseruit) fecit (*uit. Cat. 3, 5*).

Romanae Graecis in hac arte cederent (*de legg. I 2, 5 sqq. ad Att. XVI 13^c, 2; Brut. 19, 74; cf. Corn. Nep. fr. 1*), quae ut perfectae essent, rhetorum praeceptis carere non posse censeret, et ille a se sine eius ope historiam nec institui nec effici posse aperte professus est (*ad Att. XVI 13^c, 2*), materiam ab eo subministratum iri confisus neque quidquam suum esse arbitratus, nisi ut eam arte sua exornaret, augeret, amplificaret.

Secundas item Atticus etiam ita egit, cum totas bibliothecas conficeret, quas postea aliis siue uendicaret siue donaret (*ad Att. I 7; 10, 4; 11, 3; 4, 3*), tum ad suam uberrimam amicis, si quo libro carerent, libentissime aditum aperiret (*ad Att. IV 14, 1*) Ciceronisque opera per seruos suos, quos multos habebat litteratissimos, describenda et diuendenda curaret (*Nep. 13, 3. Dru- mann I p. 66 sq.*). denique magnam partem uitae in officiis, quae aliis praestaret, consumpsit, qua quidem in opera etiam 'unus liber Graece confectus de consulatu Ciceronis' (*Nep. 18, 6*) ponendus est, quem a. 60/694 ad Ciceronem misit neque tamen propter ieiunitatem orationis eius plausum accepit (*ad Att. II 1, 1*). in rebus tamen cum amico conspirauit, ut hic, si ipse hunc 'commentarium' ante legisset, furatum se esse ab ipso dicturum eum esse scriberet (*l. s.*), eoque consensu esse factum uidetur, ut cum ipsius Ciceronis commentariis etiam huius uestigia omnino interirent. neque enim praeterea quidquam de eo memoriae traditum est.

Plurium usui eo libro, quem annalem inscripsit, seruiisse uidetur, de quo haec Nepos (*c. 18, 1*): *Moris etiam maiorum summus imitator fuit antiquitatisque amator, quam adeo diligenter habuit cognitam, ut eam totam in eo uolumine exposuerit, quo magistratus ordinauit. nulla enim lex neque pax neque bellum neque res illustris est populi Romani, quae non in eo suo tempore sit notata, et, quod difficillimum fuit, sic familiarum originem subtexit, ut ex eo clarorum uirorum propagines pos- simus cognoscere.*¹⁾ Misit eum ad Ciceronem (*Brut. 3, 13*), cuius

1) Fr. Schneider, *De annali T. P. A. in Zeitschr. f. Altert. 6* (1839) p. 33—40. — Nuper amplior commentarius prodiit F. Muenzeri '*A. als Geschichtschreiber*' in *Herm. 40* p. 50—100, quo inde profectus, quod Cicero in libris, quos ante annalem editum et quos post scripsit, de temporum notatione ipse secum pugnavit, inferiorem ad Atticum reuocat, maxime in Bruto et Catone, qui dialogi talibus rebus abundant; uerum tamen maxime in capite sexto (p. 85 sqq.) nimis coniecturis

de re publica libris se 'ad ueterum rerum suarum memoriam comprehendendam impulsus atque incensus esse' in praefatione, ut uidetur, scripserit (certe haec eum Cicero in Bruto dicentem induxit, 5, 19), idque eam ob causam, ut amicum, cui Nepos in temporibus constituendis auctor fuerat¹), ab eius leuitate et credulitate ad certiora et diligentiora reuocaret. originem autem hoc studium a patre duxisse uidetur, ad quem M. Iunius Gracchanus, homo antiquitatis peritissimus, librum de potestatum iure miserat (*Cic. de leg. III* 20, 49). Edidit autem filius librum suum Alexandrinorum $\chi\rho\acute{o}\nu\omicron\upsilon\varsigma$ imitatus a. 47/607 uel inseq.; nam Cicero in Bruto scribendo (a. 47/607 exeunte uel 46/608 ineunte, uid. *O. E. Schmidt, Briefw. d. Cic. p. 316. 420*) ab eo ut nouissimo exorditur et saepe numero ad eum redit, eum ut rerum Romanarum auctorem religiosissimum et diligentissimum laudans (11, 44. 3, 14. cf. 19, 74), eoque enchiridio etiam in ceteris libris, qui subsecuti sunt, (maxime in Catone) componendis eum usum esse consentaneum est, etsi frequens illa temporum notatio relanguit.

'Explicatis' igitur 'temporibus', ut Cicero ait in Bruto (4, 15), uel 'conseruatis notatisque', ut in oratore (34, 120)²), Atticus uno in conspectu omnia posuit coniunctisque cum temporum notatione consulum nominibus (non omnium praetorum aut tribunorum plebis, id quod Mommsen *Chronol.*² p. 145 ex epist. ad Att. XIII 30, 2; 32, 3. XVI 13^c, 2 conclusit), breuitatique ita studuit, ut uno libro totam memoriam colligaret, 'nihil cum illustre praetermitteret, septingentos annos complexo' (or. 34, 120), — unde quoniam Romam conditam esse maluit olympiadis sextae anno tertio (= 753 a. Chr. n. fr. 2), ad eum ipsum annum, quo eius conficiendi consilium eum cepisse Cicero narrat, progressum eum esse elucet — idque non solum omnium rerum Romanarum et legum et pacum et bellorum et rerum illustrium atque Apollodori Corneliique Nepotis exemplum secutus (*Cic. ad Att. XII* 23, 2. uid. *Susemihl Griech.-alex. Litt. II p. 38*) litterarum (fr. 5) sed etiam

indulsit, neque a me impetrare possum, ut Atticum leuitatis in eligendis auctoribus insimulandum esse concedam eumque quam Catone et Polybio inferioribus et turbatis annalibus uti maluisse (p. 68 sqq.) aut 'commentarios antiquos' (fr. 5) talesque auctoritates non suae diligentiae sed Varronis doctrinae debuisse (p. 60 sqq. cf. infra p. xxv sq.).

1) V. infra p. LI sq.

2) *conseruare* ad ordinem pertinet, cf. Cic. de or. II 80, 329: *erit autem perspicua narratio, si uerbis usitatis, si ordine temporum conseruato, si non interrupte narrabitur.*

imperiosorum populorum et regum illustrium (*orat. l. s.*), qua in re externarum rerum ratione habita (certe Atheniensium, cf. *Muenzer l. s. p. 78 sqq.*) cum Cornelio amico et admiratore concinuit, eademque de causa numeros urbis conditae cum olympiadibus comparauit. denique quod propagines clarorum uirorum adiectas esse ille narrauit, usus eius diligentiae in Bruto multis locis etiam nunc manifestus est. quid? quod post annalem editum Cicero cautius historiam attigit, ut in eo libro pollicitus est (*11, 44*), neque operae pepercit ex Attico quaerendi etiam de 'ineptiis', si qua dubitatio ei erat oborta, uelut cum in libro de finibus scribendo uersaretur (a. 46/708), quibus consulibus P. Scaeuola pontifex maximus, quibus (L. Hostilius) Tubulus, quibus L. Libo tribuni plebis fuerint quoque crimine Tubulus condemnatus sit (*ad Att. XII 5, 3*), ut quae de eis *de fin. II 16, 54* proferat, ad Attici scientiam redeant, tum quo anno (C. Sempronius) Tuditanus quaestor aut tribunus militum (*ad Att. XIII 33, 3*), quo C. Fannius tribunus plebis (*XVI 13^e, 2*); deinde cum de luctu minuendo scriberet, num Cn. Caepio, Seruiliae Claudii pater, uiuone patre suo naufragio perierit an mortuo, Rutilia uiuone C. Cotta filio suo mortua sit an mortuo (*XII 20, 2*) similiaque de aliis (*XII 22, 2. 24, 2*); porro quae causa legationis Carneadis fuerit — hoc igitur in annali desiderauerat (*fr. 8*) —, quis ea aetate praefuerit hortis Epicureis, qui Athenis πολιτικοί fuerint illustres (*XII 23, 2*), maxime autem torsit amici diligentiam facilitatemque, ut, qui decem legati Mummio fuissent, comperiret (*XIII 30, 3; 33, 3. cf. ep. 6, 4; 4, 1; 5, 1*).

Ex his autem epistulis item uidemus, ex quibus fontibus Atticus, in hac opera ab Antiocho seruo adiutus (*XIII 33, 3*), sua haurire solitus sit; delegatur enim a Cicerone ut ad fontes ipsi notos promptosque et ad uiuorum quorundam recordationem (*XII 22, 2*) et ad senatus consultorum collectionem (*XIII 33, 3*) et de rebus Graecis ad Apollodorum (*XII 23, 2*), cuius indicium iam supra adnotauimus, aliud inde elucere uidetur, quod Cornelius Nepos iam a. 63/691 eundem secutus chronica sua composuit (*uid. p. 1 sq.*)¹; denique ueteres quosdam commentarios de poeta-

1) Ceterum rationem auctorum aestimandorum Cornelius Nepos Attico debere uidetur. nam II 9, 1 Thucydidem de Themistoclis in Persidem aduentu se sequi profitetur, quod et aetate proximus et eiusdem ciuitatis fuisset, idemque 10, 4 de eius morte eundem auctorem probat. de eadem autem re Cicero in Bruto 11, 43 eundem auctorem

rum uitis aut ipse in annali citasse aut se adhibuisse cum Cicerone communicasse uidetur. nam compara fr. 5 (*Brut.* 18, 72) et 15, 60: *His consulibus* [M. Cornelio Cethego P. Sempronio Tuditano], *ut in ueteribus commentariis scriptum est, Naeuius est mortuus; quamquam Varro noster diligentissimus inuestigator antiquitatis, putat in hoc erratum uitamque Naeuii producit longius. nam Plautus P. Claudio L. Porcio, uiginti annis post illos quos ante dixi cons. mortuus est, Catone censore. Hunc igitur Cethegum consecutus est aetate Cato, qui annis nouem post eum fuit consul. eum nos ut peruerterem habemus, qui L. Marcio M. Manilio consulibus mortuus est annis LXXXVI ipsis ante me consulem.* redolere etiam hunc locum diligentiam Attici notationis senties magnamque similitudinem cum priore intercedere.¹⁾ pertinet uterque ad uitas poetae Romani, utroque subtiliter reicitur alius auctoris sententia, illic Varronis (de poetis), hic Accii (in didascaliis), utroque ueteres (uel antiqui) commentarii laudantur. atqui casu fieri uix potuit, ut Cicero ipse hanc occasionem de ueteribus poetis Romanis disputandi inter oratores arriperet tamque

citauit, cum adderet: '*qui et Atheniensis erat — et paulo aetate posterior*'. hic igitur consensus Attici doctrinam prae se fert, qua Cicero etiam aliis eius libri locis gloriatur. H. Rosenhauer, *Phil. Anz.* XIII (1883) p. 747.

1) Leonem (*Plaut. Forsch.* p. 57 sq.) secutus Muenzer l. s. p. 55 sq. ipsam notationem ex Cicerone sic enucleauit et digessit:

514/240 anno DCIV u. c. C. Claudius Caeci f. M. Tuditanus cons.

Liuius primus fabulam docuit.

515/239 anno I post Ennius nascitur.

545/209 annis XXX post Q. Fabius Max. cos.

Tarentum cepit.

557/195 annis XLI post C. Cornelius Q. Minucius cons.

Fabula Liuii agitur ludis Iuuentatis, quos Salinator Senensi proelio uouerat.

ex priore loco:

550/204 annis CXL ante Ciceronem cos. L. Corn. Cethegus P. Tuditanus cos.

bello Punico secundo.

M. Cato quaestor.

Naeuius moritur.

559/195 annis IX post Cato cos.

570/184 annis XX post P. Claudius L. Porcius cons.

Cato censor.

Plautus moritur.

605/149 annis LXXXVI ante Cic. cos. L. Marius M. Manilius cons.

Cato moritur.

simili ratione uteretur. altero autem loco cum ipsius Attici persona illi coniunguntur ('et Atticus scribit et nos in antiquis commentariis inuenimus'), quales a se inspectos esse nusquam, quod sciam, Cicero dicit. itaque etsi se inuenisse testatur, tamen et hoc testimonium ad Attici auctoritatem redire ueri est simillimum et priore loco ueterum commentariorum mentione eadem significatur.¹⁾

Sed etiam aliis Bruti locis, praesertim quibus diligens temporum notatio redundat²⁾, Attici materiam subesse consentaneum est³⁾, uelut 20, 78: *Nam hoc [C. Sulpicio Gallo] praetore ludos Apollini faciente, cum Thyesten fabulam docuisset Q. Marcio Cn. Seruilio coss. mortem obiit Ennius.* 27, 106: *L. Piso trib. pl. legem primus de pecuniis repetundis Censorino et Manilio coss. tulit — et iudicia populi, quibus aderat Carbo, iam magis patronum desiderabant tabella data, quam legem L. Cassius Lepido et Mancino coss. tulit.* 28, 109 *Fuit enim M. Lepido et L. Oreste coss. quaestor Gracchus, tribunus Pennus, illius M. filius, qui cum Q. Aelio consul fuit.*⁴⁾

1) Itaque Leo *Plaut. Forsch.* p. 57 sq. et Atticum sua ex Varrone repetiisse et Ciceronem uix recte dixerit.

2) Cf. 19, 74 *Haec si minus apta uidentur huic sermoni, Brute, Attico adsigna, qui me inflammauit studio inlustrium hominum aetates et tempora persequendi. Ego uero, inquit Brutus, et delector ista quasi notatione temporum et ad id, quod instituisti, oratorum genera distinguere aetatibus, istam diligentiam esse accommodatam puto.*

3) M. Naumann, *De fontibus et fide Bruti Cic.* (Diss. Hal. 1883) p. 7 sq.

4) Muenzer l. s. p. 80 sqq. etiam Bruti c. 7, 28 Attici annalis fragmenta auget, ubi Cicero oratorum Atheniensium memoriam perlustrat, qua in urbe 'primum monumentis et litteris oratio est coepta mandari', atque postquam Pisistratum, Solonem, Clisthenem enumerauit, quos 'opinio' esset multum ualuisse dicendo, addit: *Post hanc aetatem aliquot annis, ut ex Atticis monumentis potest perspicui, Themistocles fuit, quem constat cum prudentia tum etiam eloquentia praestitisse; post Pericles et q. s.,* ubi Muenzer multorum codicum scripturam Attici defendit. at Atticum duabus paragraphis antea appellauerat, tum nec eius annalis simpliciter dici potuit *monumenta* nec coniungi *ex eis posse perspicui*, nam si 'monumentis' significantur libri, eis certam aliquam memoriam propagari dicitur (itaque haud raro '*monumenta alicuius rei litteris mandata esse*' apud Cicronem inuenitur); denique *opinionem* de Pisistrato, Solone, Clisthene *monumenta* Cicero opponit de Themistoclis eloquentia, memor eorum, quae modo scripserat, uerborum, confirmatque ea certiore documento, i. e. origine Attica, ut redeat ad Periclem et Thucydidem, quos uere oratores fuisse antea dixerat.

Neque postea Cicero annalem seposuit, quem recte saluti sibi fuisse dixerat (*Brut.* 3, 14. cf. *or.* 34, 120), quamquam praeter unum locum (*fr.* 8) eum laudare omisit, cum nuda temporum notatio omnium communis esse uideretur. similiter Cornelius Nepos, etsi laudibus eum effert, uno loco eum citat (*fr.* 7).¹⁾ ultimus tempore — ut incerta transeamus — in manibus eum habuit Asconius (*fr.* 3. 6. cf. *Lichtenfeldt* l. s. p. 73); nam scholiasta Veron. *fr.* 1 et Solinus *fr.* 2 notitiam suam alienae industriae debent, nescimus cui.

Sed etiam nostram nunc temporum Romanorum notationem ab hoc annali pendere statuendum esset, si recte post Pighium, Matzatium, alios C. Cichorius (*Stud. Lips.* IX p. 249—258) demonstrasset Attici recensionem fastorum, compositam illam ex duabus, Licinii Macri (apud Idacium, in chron. Paschali, certis quibusdam partibus Liuii Dionysii) et ea, cuius particulam (per Castorem) in Diodori fastis ubicunque referrentur consules cognominibus adscriptis haberemus, recensione Capitolina nobis seruata esse. trahere huc uidentur argumenta quaedam; potuit etiam illud addi intra eos annos, quibus fasti Capitolini parieti insculpti essent (54/700—30/724), M. Vipsanum Agrippam filiam Attici in matrimonio habuisse (ab a. 36/718 usque ad a. incertum, certe non ultra a. 28/726, quo Iuliam duxit) Octavianumque eius consuetudine delectatum per epistulas frequentes de antiquitate ab eo requisivisse eiusque admonitu ueterem Iouis Feretrii aedem in Capitolio reficiendam curavisse (*Nep.* 20, 2 sq.); uerum tamen nec argumentis sententiam suam satis stabilivit Cichorius et quasdam graues dubitationes contra eam protulit C. F. Vnger in *Fleckeiseni* ann. 143 p. 472 sqq. parum igitur exploratam eam nunc esse dico.

Tertio loco hic afferendi sunt ei, quos Atticus de familiis Romanis scripsit libri, de quibus sola memoria apud Nepotem exstat (18, 3): *Fecit hoc idem* (ut familiarum propagines explicaret, τὸ γενεαλογεῖν ἑαυτὸν *Herod.* II 143) *separatim in aliis libris, ut M. Bruti rogatu Iuniam familiam a stirpe ad hanc aetatem ordine enarrauerit notans, qui a quoque ortus, quos honores quibusque temporibus cepisset; pari modo M. Marcelli*

1) Annus urbis conditae Attico cum Varrone communis est, qui quidem si auctor dici solet, mensem diemque L. Tarutius Firmanus, familiaris Varronis, Ciceronis, Attici, accuratius eruit (*Mommsen* in *chron.*² p. 146 sqq.), de anno nil obstat quominus Varro Atticum secutus sit.

Claudii (cos. 50/704, paulo ante a. 40/714 mortui) *de Marcellorum, Scipionis Cornelii* (cos. 52/702, mortui 46/708) *et Fabii Maximi* (mortui 45/709, in quorum gentes duo filii L. Aemilii Pauli adoptione recepti erant)¹⁾ *Fabiorum et Aemiliorum. quibus libris nihil dulcius esse potest eis, qui aliquam cupiditatem habent notitiae clarorum uirorum.* Opus hercle tum fuit incorrupta integritate et diligentia litterati alicuius hominis, quae ciuium et inscientiam de proauis (*Cic. ad Att. VI 1, 17*) et mendacia fraudesque disiceret, sed dubito an in hac re comitati Attici cesserit religio et constantia.²⁾ certe Nepos eius ipsius, cum inter uiuos esset, genus 'ab origine ultima stirpis Romanae' repetere ausus est (*c. 1, 1*), aperte Pomponem, filium Numae, cuius imagine Pomponii tum numos signare solebant, dicens (*Drumann V p. 1 sq.*).

Alia huius operae Attici uestigia omnino nulla supersunt, uideturque omnino eius memoria solis epistulis Ciceronis ultra alterum p. Chr. n. saeculum propagata esse. quod nisi ita esset, Suetonius et de gramm. 16 et Tib. 7 hunc Atticum non definiuisset additis uerbis 'ad quem sunt Ciceronis epistulae' (*Reifferscheid m. Rh. XV p. 610*).

SAVFEIVS

Saufeium, praesertim cum eius doctrina Varronianam redoleret, cum Attico coniunxi, neque enim eum eundem atque L. Saufeium equitem Romanum Atticique amicum, a Cicerone ideo in epistulis saepe appellatum, esse posse abnuerim (*Drumann V p. 78*); in libris quidem scribendis hic uersatus est (*ad Att. XIV 18, 4; 4, 2*) et complures annos studio philosophiae ductus Athenis habitauit (*Nep. Att. 12, 3*).

Q. HORTENSIVS HORTALVS

(Natus a. 114/640, cos. 69/685, mort. 50/704.)

Cum Ciceronis memoria arte cohaerent Hortensius et Lucceius, quorum illum oratorem ante Ciceronem celeberrimum eiusque

1) Itaque non necesse est cum Cichorio p. 237 post *Cornelii* interponere *Corneliorum*. Vid. de Scipionis et Fabii cognatione Muenzer l. s. p. 95 sqq.

2) V. Boissier *Cic. u. s. Frcunde* p. 143 (uers. Germ.).

aemulum dixisse melius quam scripsisse constabat (*Cic. or. 38, 132*), ut placeret aliquid eo dicente, quod legentes non inuenirent (*Quint. XI 3, 8*). utebatur idem singulari memoria (*Cic. Brut. 88, 301*), qua adiutus maiorum cum aliorum tum suorum res diligenter tenebat. uelut Cicero de 'decem legatis Mummio' Attici auctoritati opponit ea, quae de uno ex eis, C. Sempronio Tuditano, proauo Hortensii, ex eo 'audisse' scribit (*ad Att. XIII 30, 2; 32, 3; non enim temere dixit Hortensius 33, 3*). itaque etiam XII 5, 3, ubi quaedam 'de bono auctore, Hortensio, se accepisse' dicit, ad dictum eius rettuli eiecique ex fragmentis.¹⁾ restat unum ex Velleio, qui ad annales eius, quos citauit, cum de Minatii Magi, atauis sui, uirtute quaereret, esse delatus uidetur. pertinet ad bellum Marsicum, nec inscite E. Woelfflin (*Herm. 27 p. 652 sqq.*) meminit Plutarchi, qui in uita Luculli c. 1 (quem locum etiam in *Fragm. p. 205* indicaui) hunc adolescentem cum Hortensio oratore, Sisenna rerum scriptore iocantem se bellum Marsicum siue uersu siue oratione uel Graece uel Latine persecuturum esse, prout sors euenisset, et gloriatum esse narrauit et Graeca historia exposuisse, idemque quasi certantem cum eo Hortensium Latina ille uir doctus coniecit. nam per se ipsa historia ab Hortensii indole uidetur abhorrere.

L. LVCCEIUS

Eis temporibus, quibus Cicero ex exsilio redux locum sibi rei publicae administrandae praereptum esse cum magno suo dolore intellegebat, ut certe memoriam suam redintegraret, cum alia moliebatur tum L. Lucceium precibus adiit. is Catilinam et publice a. 64/690 reum inter sicarios fecerat et orationes in eum scripserat, ut pari atque Cicero odio in eum arderet, et a. 59/695 consulatum cum Bibuli loco peteret, repulsus erat (*Ascon. ad Cic. in toga cand. p. 81 sq. Cic. ad Att. I 17, 11*), ut item a re p. remotus litteris se abderet et in 'Italici belli et ciuilis historia' scribenda uersaretur. neque tamen hoc opus primum aggressus est. nam iam antea 'quodam in prooemio suauissime' demonstraauerat se a Gratia non magis flecti potuisse quam Herculem Xenophontium illum a Voluptate. aptissimus igitur Lucceius Ci-

1) E. Kornemann, *Zur Gesch. d. Gracchenzeit* p. 39 haec aliaque a Cicerone ex eius annalibus sumpta esse frustra posuit.

ceroni esse uidebatur, qui desiderio suo satisfaceret, praesertim cum antea commendationibus suis (*ad fam. XIII 41. 42*) bene de eo meritus esset, notaque est epistula, quam a. 56/698 de eo negotio ad eum dedit (*ad fam. V 12*), quae ipsi ut 'ualde bella' uehementissime placuit (*ad Att. IV 6, 4*).¹⁾ nimirum Cicero cum gloriae suae amplificandae causa omnes historiae rationes antea exhausisset, tum inimicorum perfidia, insidiis, proditione superatis et quasi triumpho in urbem reductus egregiam sibi materiam suppeditare uidebatur uarietate casus sui animos hominum tenendi ('nihil est enim aptius ad delectationem lectoris quam temporum uarietates fortunaeque uicissitudines' § 4) hortabaturque Luceium, ut 'a principio coniurationis usque ad reditum suum' uitam suam a summa laude per grauissimas moles molestiarum et asperitatum ad fructum otii pertexeret. qua quidem in re confidebat amicum rerum ciuiliū scientia adiutum et causas rerum nouarum remediaque incommodorum explicaturum et reprehensurum ea, quae uituperanda duceret, quae placerent, 'exponendis rationibus' comprobaturum maximeque notaturum inimicorum fraudem. spernebatur igitur 'ordo annalium quasi enumeratione fastorum' odiosus, expectabatur fabula 'toto Isocrati *μυροθῆναι*' condita. Hac potissimum causa inductus Luceium rogabat, ut omissis in praesens reliquis rebus, quas orsurus erat, hostilia externaque bella a ciuili coniuratione seiungere mallet, i. e. unum opus totum ad suam laudem gloriamque dirigeret fabulae legibus obsecutus.

Rescripserat ille se facturum (*ad Att. IV 6, 4*), cohortatus eum est Atticus (*IV 9, 2*), anno post Cicero ad eum per Atticum 'librum', commentarios rerum omnium, ut uidetur, quos se confecturum esse pollicitus erat, misit (*ad fam. V 12, 10. ad Att. IV 11, 2*). defuit tamen Luceius eius uoluntati, neque omnino posthac eius rei mentio fit, ne in litteris quidem, quas a 45/709 post Tulliae mortem inter se dederunt (*ad fam. V 13—15*), etsi studiorum societas etiam tum eos coniunxit (*V 13, 4*). locus in eis fuit historiae commemorandae, si confecta esset. omnino oblitterata esse res uidetur tumultu belli ciuilis.²⁾

1) Laudauit Luceium Cicero etiam cum Caelium defenderet (m. Apr. 56/698), ut hominem sanctissimum atque integerrimum, humanitate, studiis, artibus atque doctrina insignem (c. 21, 52. c. 22, 54).

2) De Catilinae coniuratione a. fere 60/694 scripsisse uidetur Herodes aliquis, de quo Cicero ad Att. II 2, 2: *Herodes, si homo esset,*

M. TERENTIVS VARRO

(Natus a. 116/638, mortuus 27/727.)

Ex larga doctrina Varroniana ea pauca huc transtulimus, quae maiore ex parte ad historiam quam ad antiquitates pertinerent. itaque etsi libri qui sunt quattuor de uita populi Romani ad T. Pomponium Atticum missi, cum totidem libris de gente populi Romani artis uinculis inter se coniuncti sunt, ut unum paene corpus inter se effecerint, illos seponere, hos recipere malui, cum illi uitam priuatam descripserint, hi res Romanas ab origine ultima repetierint. historiae tamen praeceptis ne in his quidem obsecutus est. laudauit eum Appianus (*b. c. IV 47*) ut φιλόσοφόν τε καὶ ἱστορίας συγγραφέα, similiter ac Ps.-Lucianus (*Macr. 20*) Posidonium (φιλοσοφόν τε ἄμα καὶ ἱστορίας συγγραφέα), rectius tamen, id quod libris qui supersunt confirmatur, Quintilianus (*X, 1 95*) plus scientiae in libris doctissimis et cognitione linguae Latinae et omnis antiquitatis et rerum Graecarum Romanarumque abundantibus eum contulisse iudicat quam eloquentiae, quocum consentiunt Tacitus in dialogo (*c. 23*) et Plutarchus (*Romul. 12*) Οὐάρρωνα τὸν φιλόσοφον, ἄνδρα Ῥωμαίων ἐν ἱστορίᾳ βιβλικώτατον.¹⁾ materiam historiarum potius conguessit et cumulauit quam oratione exornauit. sed ceterorum librorum exigua fragmenta uel testimonia cur locum suum hic obtineant, non est cur pluribus exponam; indices suaserunt, ultra quos aut pauca aut nihil certi accepimus.

Initium faciam a quattuor libris 'De familiis Troianis', quod argumentum tum nobilium animos alliciebat et delectabat. nam posteaquam C. Iulius Caesar dictator originem suam aperte ad Aeneam rettulit, etiam aliae gentes, quinquaginta fere, ut scribit

eum [Dicaearchum] potius legeret quam unam litteram scriberet. qui me epistula petiuit, ad te, ut uideo, comminus accessit. coniurasse mallem quam restitisse coniurationi, si illum mihi audiendum putassem. Omnino igitur ignorauit, qualis rerum status tum esset neque Dicaearchi scientiae copiam aequauit. eundem postea Marci filii magistrum fuisse sunt qui putent.

1) Cf. Cic. Phil. II 41, 105 Quae in uilla illa [Varronis Casinati] antea dicebantur, quae cogitabantur, quae litteris mandabantur, iura populi Romani, monimenta maiorum, omnis sapientiae ratio omnisque doctrinae.

Dionysius *arch. I* 85, hoc studium imitatae talem antiquitatem uel ex tenebris eruerunt uel finxerunt. adiuuerat Attici auctoritas, cum in libro '*De familiis Romanis*' earum gloriae magis seruiret quam ueritati (*uid. s. p. xxviii sq.*). intra Troianae tamen originis fines Varro se continuit neque certae cuiusdam familiae studii conuinci potest, si Vergilium eius in Aeneide sectatorem perlustramus. Nautiorum quidem, de qua uno quod superest fragmento agitur, tum ex claris recesserat, ceterae, quarum origo Troiana uel a Vergilio Seruioque uel a Dionysio uel a Paulo commemorantur, hae sunt:

Memmia: '*Mnestheus, genus a quo nomine Memmi*' Verg. V 117.
cf. Seru. ad h. l.

Gegania 'a Gya comite Aeneae' Seru. ad Verg. V 118.

Sergia: '*Sergestus, domus tenet a quo Sergia nomen*' Verg. V 121.

Cluentia: '*Cloanthus, genus unde tibi, Romane Cluenti*' Verg. V 122.

Iunia: '*Μάρκος Ἰούνιος ἐνὸς τῶν σὺν Αἰνείᾳ τὴν ἀποικίαν στείλντων ἀπόγονος*' Dion. IV 68.

Aemilia: '*gentem appellatam dicunt — alii, quod ab Ascanio descendat, qui duos habuerit filios, Iulium et Aemylon*' Paul. p. 23.

Caecilia: '*Caecilii appellati a Caecade Troiano, Aeneae comite*' Paul. p. 44.

'Cloelia familia a Clolio, Aeneae comite, est appellata' Paul. p. 55.

Vt autem his libris familiarum quarundam, ita nobilitatem totius populi Romani, qui solus 'gentem' prae se ferebat (*uid. Liu. X* 8, 9), descripsit quattuor libris *De gente populi Romani*¹⁾ paulo post antiquitates rerum humanarum absolutas, partim explicans, quae ibi strictim tetigerat, partim supplens, quae ante omiserat, anno 43/711 (*fr. 9*), priusquam, ut uidetur, ab Antonio, uetere inimico, proscriptus esset²⁾, forsitan cometa a. 44/710 adductus, qui tum Romanorum animos uehementissime commouerat, ordinemque ita instituit, ut gentem ab antiquissimis temporibus repeteret, haec autem Graeca fuisse statueret regni

1) Vid. Kettner *Varronische Studien* p. 38—78 et me in *mus. Rh. 'Die Epochen in Varros Werk De gente p. R.'* 57 p. 231—251.

2) ipse hoc testatur apud Gell. III 10, 17 *ex quibus* [libris suis] *aliquam multos, cum proscriptus esset, direptis bibliothecis suis non comparuisse*, itaque parum recte de Appiani fide a Fufio Caleno Varronem seruatum esse narrantis dubitatum est. Cf. Boissier *Varron* p. 25.

Sicyoniorum, quibus quasi appendices inseruit Assyrios aequales (nam apud hos secundum regem [Ninum] regnasse uolebat, cum illud etsi paruum iam exstaret); Aegyptios litteras certe a Graecis per Io Inachi filiam Argiuam, quae ab iis Isis nominata esset, accepisse Serapidemque fuisse nomen Apidis item Argiui post mortem. Augustinus enim, qui in priore parte ciuitatis dei secundum hos libros res terrenas descripsit, haec de serie populorum prodidit (*XVIII* 2): *Sed inter plurima regna terrarum — duo regna cernimus longe ceteris prouenisse clariora, Assyriorum primum, deinde Romanorum, ut temporibus ita locis inter se ordinata atque distincta. nam quo modo illud prius, hoc posterius: eo modo illud in oriente, hoc in occidente surrexit; denique in illius fine huius initium confestim fuit. regna cetera ceterosque reges uelut appendices istorum dixerim. Ninus ergo iam secundus rex erat Assyriorum, qui patri suo Belo successerat, regni illius primo regi, quando in terra Chaldaeorum natus est Abraham. erat enim tempore illo regnum Sicyoniorum admodum paruum, a quo ille 'undecumque doctissimus' [Terent. de metr. 2846] Marcus Varro scribens de gente populi Romani, uelut antiquo tempore, exorsus est. ab his enim Sicyoniorum regibus ad Athenienses peruenit, a quibus ad Latinos, inde Romanos. — Sed quoniam res Graecae multo sunt nobis quam Assyriae notiores et per Graecos ad Latinos ac deinde ad Romanos, qui etiam ipsi Latini sunt, temporum seriem deduxerunt qui gentem populi Romani in originis eius antiquitate rimati sunt: ob hoc debemus, ubi opus est, Assyrios nominare reges, ut appareat, quemadmodum Babylonia quasi prima Roma, cum peregrina in hoc mundo dei ciuitate procurrat, res autem, quas propter comparisonem ciuitatis utriusque, terrenae scilicet et caelestis huic operae oportet inserere, magis ex Graecis et Latinis, ubi et ipsa Roma quasi secunda Babylonia est, debemus assumere. (uid. fr. 9.)* Hiat sane in hac serie transgressio a Graecis ad Romanos, cum nesciamus, qua arte stemma ab illis ad Aenean 'inuictosque Troianos' (*Antiq. hum. fr. 6 p. 88 Mi.*) deduxerit; simultatem quidem oblitteratam ab eo esse hinc adparet, quod Troianus et Arcadem Salium in Italiam secum duxit (*fr. 15 p. 90*) et cum Diomede amicitiam quandam iunxit (*fr. 16 p. 90*). Sed utut est, etiam in hoc studio a Graecorum doctrina profectus est, cum a Posidonio, quem imitatus et res Graecas Romanasque ita contaminauit, ut quae Romani ab aliis gentibus

accepissent exponeret (*fr. 21. cf. Wendling Herm. 28 p. 335 sqq. mus. Rh. l. s. p. 242 sq.*), et non satis habuit res gestas persequi sed idem morum uoluntatumque totius gentis memor fuit, ut res recte perspiceret (*Wachsmuth Einleit. p. 652 sq.*), qua de causa ut ille et philosophus et historicus dicitur, tum a Castore Rhodio chronographo. nam qui ante eum in chronologia uersati erant, eius amici Cornelius Nepos et Pomponius Atticus, intra Apollodori operam se continuerant, qui res ab excidio Troiae deduxerat, Varro Castorem secutus usque ad hominum principium regressus erat. Neque tamen ignorabat, quanta fidei uarietas esset. itaque tres partes instituit, τὸ ἄδελον, usque ad diluuium primum, i. e. Ogygi, τὸ μυθικόν, usque ad Romam conditam (nam ut Romanus pro Castoris prima olympiade hoc tempus substituit), τὸ ἱστορικόν, quae diuisio postea etiam ab aliis chronographis probata est.¹⁾ debetur ea notitia Censorino, sed quae praeterea de annorum computatione prodidit, uel lacuna uel negligentia eius auctoris turbata sunt, de qua re pluribus in *mus. Rh. l. s. p. 231 sqq.* disputauī. certo enim scimus partim ex Augustino, teste de h. l. locupletissimo, partim ex ipso numero quadringentorum quadraginta annorum Varronem periodos suas circumscripsisse (*fr. 4*) usum et libertate uel libidine Graeca in definiendis rebus fama traditis et superstitione quadam in numeris ponendis (nam 440 uel 441 exortus erat ex 7×63 , i. e. ex septem generibus, 63 ex nouem hebdomadibus uel septem enneadibus), desperata tamen obscuritatis distributione fabulosum tempus eum diuisisse in tres periodos, primam a diluuiio Ogygi usque ad Inachi uel Deucalionis, ab anno 2073 usque ad a. 1633, alteram usque ad expeditionem Troianam (1193), tertiam usque ad conditam Romam (753). tum uero libris primam complexus est primo, alteram altero (*fr. 14*), tertiam tertio, quarto quartam, i. e. memoriam Romanam, cuius breuitatem ut recte aestimemus, stemma populi eum depingendum sibi proposuisse tenendum est.

1) Vid. m. Rh. l. s. p. 242. — In diuinarum rerum libris Varro tria genera theologiae distinxerat, mythicon, physicon, ciuile explicaueratque ea ita (August. de c. d. VI 5): *Mythicon appellant, quo maxime utuntur poetae, physicon quo philosophi, ciuile quo populi. primum quod dixi, in eo sunt multa contra dignitatem et naturam immortalium ficta. in hoc enim est, ut deus alius ex capite, alius ex femore sit, alius ex guttis sanguinis natus; in hoc ut dii furati sint, ut adulterarint, ut seruiierint homini; denique <in hoc> omnia <diis> adtribuuntur, quae non modo in hominem sed etiam quae in contemptissimum hominem cadere possunt.*

Elucet igitur etiam hinc eius artificium et in quadripartitione totius argumenti, qua si poterat, usus est ('ut ideo fere omnia sint quadripartita', *de l. l. V 12*), et in coniunctione rerum cum librorum exitu et in ratione tractationis secundum rerum uarietatem instituta. nam etsi totum opus certis regum generumque nominibus quasi pertexuit, luxuriauit tamen in exornando, cum uarias fabulas ex amplis Graecorum thesauris adderet, qua in re ne deorum auctoritatem minueret, quae turpia antiquitus de eis narrabantur, uel Euhemerum secutus¹⁾ ad homines rettulit, ut Europae raptum ad Xanthum Cretensium regem, ita tamen, ut multos homines eiusdem doctrina usus in deorum numerum post mortem receptos esse doceret, uel 'non fabulosam sed historicam rationem reddens' ita fabulas illas interpretatus est, ut deos omnino maculis uitiorum humanorum purgaret, illas autem secerneret ab eis, quae 'ingeniis hominum ita essent fictae, ut non essent opprobriis numinum adfixae', uelut Triptolemi, Minotauri, Centaurorum, quas quidem inter diluuium Deucalionis et bellum Troianum recensuerat.²⁾ tertio libro Varro historiam quae dicebatur de rebus post bellum Troianum usque ad Romam conditam effudit, quarto in lucem originis Romanae progressus Italiae disciplinam et uitam (si eam iure a Seruio laudatam esse sumimus, *fr. 20*) cum eis quas antea depinxerat gentibus comparasse et comprehendisse uidetur, ita ut a Romanis eos, quos imitati essent, superatos, quae ab illis acceperant, facta esse meliora demonstraret (*m. Rh. l. s. p. 241 sq.*).

Illud autem studium rationis numerorum Pythagoricum non solum res externas sed etiam chronographiam imbut. in qua etsi in uniuersum Castori se addixit, tamen ipsa indole ad Pythagoram inclinabat, ut eius modo se etiam sepeliri iuberet (*Plin. n. h. 35, 160. uid. m. Rh. l. s. p. 235 sq.*). nam cum stoici annos maiores miliaris ciuiliū annorum dimensi essent, Varro et eum numerum intra quadringentos quadraginta annos coercuit et emendationem tem-

1) Vid. Festus s. u. p. 310: *Sus Mineruam in prouerbio est, ubi quis id docet alterum, cuius ipse inscius est. quam rem in medio, ut aiunt, positam Varro et Euhemerus ineptis mythis inuoluere maluerunt quam simpliciter referre.*

2) Saepe fabulis, quas 'poetae cantent, theatra concrepent, populi celebrent' opponit declamans Augustinus rationalismum Varronis ut magna cum doctrina ex obscurarum notitia litterarum eruendis, quibus 'ne deorum naturae seu moribus credantur incongrua', prohibeatur (*de c. d. XVIII 10. 11. 12*).

porum, quam illi ex siderum motu, unde omnia pendere manifestum esset, ipse ex palingenesia repetiuit, quod illo annorum spatio 'idem corpus et eadem anima, quae fuissent coniuncta in homine aliquando, eadem rursus redirent in conunctionem' (*fr. 4*). illud tamen a se non impetrauit, ut stoicam doctrinam omnino abiceret, sed ita rem instituit, ut antiquis temporibus, cum homines spatium quadringentorum quadraginta annorum mente complecti nondum possent, periodi diluuiis notarentur et separarentur, haec autem portentis caelestibus significarentur, quod de Ogygo laudatis mathematicis testatus est Castor et qui hunc laudat Varro (*fr. 6*). causa in eo esse posita uidetur, quod ut Romanus Etruscam de saeculis disciplinam tum per urbem uulgatam neglegere non potuit, qua eorum spatium similiter atque stoicorum doctrina portentis definiebatur (*m. Rh. l. s. p. 244 sqq.*). hac autem ipsa mutabilitate quoniam impediabatur, quominus saeculis uertentibus uel naturalibus, quae diuina uoluntate notarentur, ad tempora constituenda uteretur, ad libros Sibyllinos se conuertit, qui Graeco ritu compositi centesimo decimo quoque anno ludos saeculares Romae celebrari uolebant. itaque haec saecula cum numero item Graeco 440 ita coniunxit, ut hunc palingenesia Pythagorica, eius quattuor partes diuisas Sibyllarum auctoritate quasi consecraret chronographiamque suam et rerum Romanarum et earum, quae ante urbem conditam gestae essent, ad uim quandam superiorem uel diuinam referret. qua ratione priscae morum probitatis et integritatis reuocatae etiam ueteri illi desiderio aureae aetatis satisfacere spemque eius explendi firmabat, cuius prima uestigia habemus a. 40/714 apud Vergilium in bucol. 4, 4 sq.

Ultima Cumaei uenit iam carminis aetas;

magnus ab integro saeculorum nascitur ordo.

Haec tamen dubia res est, num, cum de gente populi Romani librum suum componeret, computationem saeculorum cum anno urbis conditae conexuerit aut num aliquos ludos saeculares, qui plures erant, primos centesimo uel centesimo primo anno post urbem conditam celebratos esse uoluerit. illud constat morem Tuscum imitatum sola saecula eum constituisse et numerasse, quod ut recte faceret, curiose computasse, quis annus urbis conditae esset, idque genethliacorum uel mathematicorum opera et doctrina adhibita, maxime L. Tarutii Firmani, quem contraria ratione, atque fere fieri solebat, ex rebus gestis Romuli diem natalem, hinc urbis deducere iusserat (*Plut. Rom. 12*).

Sic Varro duplicem uiam aperuit et muniuit. nam primum Graeca libidine coercita certum quendam annum u. c. sanxit, ut qui postea ludos suos saeculares ab urbis initio repetere uellent, uelut Claudius, Antoninus Pius, Philippi imperatores, haberent, qua auctoritate inniterentur, eiusque computatio magis magisque uulgaretur. tum uero Augustus eius palingenesiam ad sua consilia perficienda conuertit, cum acta Sibyllina quattuor ludis saecularibus adiectis interpolaret (*Mommsen Chronogr.*² p. 185 sq. cf. *mus. Rh. l. s. p. 249 sqq.*) suisque a. 17/737 editis auream aetatem libris Sibyllinis promissam sponderet.

Ex scriptoribus laudauerunt hos libros Charisius (hic numeris additis ex Plinio, *fr. 1. 2. 15*, ipsum 16 ad Plinium referens), Arnobius (*fr. 9*), Seruius (*18. 20. 21. 22. 23*), scholiasta Statii (*fr. 5*), nouisse uidetur Censorinus (*3*), largissimam tamen materiam suppeditauerunt Augustino (a. 426) libros de ciuitate dei componentem, maxime l. XVIII, in cuius priore parte, quae ad saeculorum historiam pertinent, ex illis originem ducunt, ut ea iure quodam nostro Frickium¹) secuti minutioribus litteris eis, quae ipse Augustinus ad Varronem rettulit, interposuisse nobis uisi simus.

‘Annalium III’ a Varrone scriptos esse index Hieronymi (in Ritschel. opusc. III p. 526) testatur, fragmenta duo habemus, unum apud Charisium addito indice, alterum ex Gellii capite quodam ex ‘libris, qui chronici appellantur’ excerpto coniectura Ritschelii (*l. s. p. 449*) huc relatum. quo opere ut in aliis studia sua litterata cum Attico et Cornelio Nepote coniunxit, ita eorum annalem uel chronica aliqua ex parte uel suppleuit uel emendauit, postquam antiquitates atque libros de uita et de gente populi Romani absoluit, priusquam ad linguam Latinam tractandam accederet. nam mirandum esset, si Cicero id cognouisset, nusquam commemorasset, cui unus fons in talibus rebus Attici annalis a. 47/707 ad eum missus fuit (*ad Att. XII 23, 2. Cf. Urlichs Quellenreg. d. Plin. p. 17*). utrum intra memoriam Romanam se continuerit, an etiam per alias gentes uagatus sit, dubium est, etsi illud mihi magis adridet.²) breuitati certe idem studuerat. Idem index Hieronymi ‘Rerum urbanarum libros III’ eum

1) *Die Quellen Augustins im XVIII. Buch seiner Schrift De ciuitate dei.* Progr. gymn. Höxter. 1886.

2) Quod Ritschl *Op. III p. 453* Gellium *XVII 4, 3* de Euripidis uictoriis ex his annalibus fluxisse coniecit, ipse admodum incertus fuit.

scripsisse enumerat (*l. s. p. 526*), quas cum omnes nimis largam materiem suppeditassent, sensu artiore tractatas esse per se elucet. quaerentibus autem, quo sensu, O. Jahn (*Herm. 2 p. 235*) ipsius urbis res eum exclusis peregrinis (*Plin. ep. IV 11, 15*) complexum esse suspicatus est, commentariorum 'rerum urbanarum', quas Caelius ad Ciceronem in Ciliciam misit, memor, conspectum occupationis urbanae oppositae rusticae Boissier (*l. s. p. 169*), topographiam Schanz (*I 1² p. 371*) insertis monumentis uelut Argeorum (*de l. l. V 45—54*). quodsi M. Lepido Q. Catulo coss. (78/676) domum pulchriorem non fuisse Romae quam Lepidi ipsius, ut 'inter diligentissimos auctores' constaret, Plinius *n. h. 36, 109* Varrone usus rettulit¹⁾ idque his libris, ad topographiam trahimur. sed res est incerta.

Soli Hieronymi indici (p. 526) notitiam debemus

Legationum III

et De Pompeio III, denique praeter hunc etiam loco cuidam Charisii

De sua uita libros III (sic enim Ritschl emendauit, *de suauitate* codex).

Cum suae uitae mentionem Varro etiam in aliis libris inspersit (uelut in antiquitatibus ap. Gell. XIII 12, 6), illud nos non offendet, quod totis libris eam uel partes eius persecutus est. nam etiam ad libros de Pompeio scribendos consuetudine sua amicitiaeque deductus erat, qui ad eum imperia et belli piratici (*de r. r. II praef. 6*) et, ut uidetur, Mithridatici (*Plin. VI 51*) et Hispaniensis detulerat. causam igitur huius 'commilitonis' (*Solin. 19, 3*) rebus expositis defendisse uidetur, similiterque suam tribus legationum libris²⁾, etsi rem ipsam curiositate sua solita obscurauit. habebat tamen ut gloriaretur, ut solus 'ex illa ingeniorum quae tum fuit multitudine' bello piratico corona nauali ornatus (*Plin. 7, 115. 16, 7. Fest. p. 162*), uitamque suam defunctus rerum publicarum sollicitudine, id quod certe uerisimile est (*Ritschl III p. 439 sq.*), complecteretur. Etiam nobis promptum fuit omnia ea

1) Ulrichs *l. s. p. 17*. Cf. *Plin. 36, 49 M. Lepidus Q. Catuli in consulatu conlega primus omnium limina ex Numidico marmore in domo posuit magna reprehensione. is fuit consul anno urbis DCLXXVI. hoc primum inuecti Numidici marmoris uestigium inuenio, non in columnis tamen crustisue, ut supra Carystii, sed in massa ac uilissimo liminum usu.*

2) Sic Ritschl *Op. III p. 436*, cuius coniecturam frustra Reitzenstein *Herm. 20, 517* improbauit.

hic colligere, quae de uita sua Varronem tradidisse cognitum haberemus, sed etsi quaedam in libris illis locum suum habuisse concedimus, noluimus hanc operam admodum periculosam suscipere, quoniam libenter eum occasione uitae suae commemorandae in aliis libris usum esse constat. itaque ea supersedi.

CORNELIUS NEPOS

De Cornelii Nepotis uita siue ab ipso siue ab aliis haec sunt memoriae prodita. Padi eum accolam fuisse (*Plin. n. h. III 127*) municipemque T. Catii Insubris (*Plin. ep. IV 28, 1. Cic. ad fam. XV 16, 1*, ex quibus testimoniis coniunctis Ticino eum ortum esse Mommsen collegit, *Herm. 3 p. 62*), eius aetate Eudoxum quendam Ptolemaeum Latyrum (a. 81/673 mortuum) fugisse (*Exempl. fr. 6. Plin. n. h. II 169*), a. 65/689 audiuisse Ciceronem pro Cornelio defensionem perorantem (*De uita Cic. fr. 2*), eo iuvene uiolaceam purpuram uiguisse, non multo post successisse Tarentinam, huic dibapham Tyriam, qua P. Lentulus Spinther aedilis curulis (i. e. a. 63/691) primus in praetexta usus esset (*Ex. fr. 18*), denique scriptorem historicum clarum habitum esse a. 40/714 (*Hier. ad a. Abr. 1977 p. 139 Sch.*), obisse diui Augusti principatu (*Ex. fr. 18. 19*), certe post Atticum (*uid. infra p. xxxviii*). Vt mores institutaque cognoscamus, exordiemur a consuetudine, quam cum T. Pomponio habuit. totus enim erat in eo admirando, diligendo, laudando, cum uitam eius scribebat, ut minor in maiore (Atticus a. 109/645 natus erat), idemque eius exemplum imitatus a uita publica se abstinuit et spreta dignitate senatoria (*Plin. ep. V 3, 6*) omne tempus in re familiari curanda litterisque tractandis consumpsit. quo anno autem hanc amicitiam iunxerit, non liquet, certe aliquot annis postquam Atticus Athenis Romam reuersus est (a. 65/689), neque enim accuratius eius temporis meminerat (*uit. Att. 3, 5*). tum uero Atticus eum dignum iudicauit, qui etiam tabulas expensi inspiceret (*c. 13, 6 sq.*) undecimque Ciceronis epistularum uolumina ceterum anxie secreta perlustraret (*c. 16. uid. Brief in d. röm. Litt. p. 41 sqq.*). uersiculi parum seueri, quos deliciis illius aetatis obsecutus lusit, eius morum sanctitati non obfuerunt (*Plin. ep. V 4, 6*), immo ipse Atticus eum hortatus est, ut etiam de M. Catonis uita et moribus librum faceret (*uit. Cat. 3, 5*),

uniquē Ciceroni postposuit (*ad Att. XVI 5, 5*).¹⁾ itaque etiam in Iulius notitiā peruenit, etsi Gellius rem auxit ut qui maxime Ciceronis amicum familiarem eum fuisse scribens (*uit. Cic. fr. 1*). nam quamquam duo minimum libri epistularum ad eum scriptarum editi sunt (*Kayser Cic. X p. 38 sq.*) atque etiam Ciceronis uiri (mense Iulio a. 44/710) litteras colligere consilium cepisse uidetur (*Röm. Brief p. 36 sq.*), hic tamen eodem tempore filium puerum, quem mortuum esse Atticus scripserat, Nepoti fuisse ne cognitum quidem habuit (*ad Att. XVI 14, 4*) minuitque nimiam illius laudum comitatem. certe nescio quod Nepotis iudicium eum offenderat, siue de poematis siue de scriptis philosophiae siue de aliis, quibus se maxime superbire Attico profitetur (*XVI 5, 5*). consuetudo igitur eorum intra litteras publicasque res se continuisse uidetur, id quod etiam epistularum fragmenta testantur. utut est, gratum auimum non solum scripta Attici uita significauit sed etiam Ciceronis uitam compluribus uoluminibus persecutus est deque eius operibus emendandis bene meruit (*uid. infra p. LV*).

Sed ut etiam accuratius, quae eius indoles fuerit, adumbremus, uitae quae etiam nunc exstant carere non poterimus, quamquam hoc litterarum genus ab historia abhorrere ipse dicit (*uid. infra p. XXXII*). neque enim quisquam dubitabit, quin et uitae Catonis et Attici et liber de excellentibus ducibus exterarum gentium ab hoc Cornelio Nepote scripta sint, qui quidem liber quod in codicibus Aemilii Probi dicitur, hoc ex epigrammate (*Anth. lat. 783 R. Poet. lat. min. V 83*) quodam subscripto perperam intellectum esse L. Traube (*Ber. d. Bayer. Akad. 1891 p. 409—425*) nunc omnibus persuasit. nam illud alienum opus exarauit et recensuit Probus cum patre et auo, ut ad Theodosium II ('Calligraphum' i. e. antiquarium) mitteret. quod uero G. F. Vnger (*Abh. d. Bayer. Akad. XVI 1 p. 127—226*) Hyginum substituit, etsi multa ad Nepotis librum rectius aestimandum contulit, certatim illud nomen multi, maxime H. Rosenhauer, B. Lupus, R. Bitschowsky exploserunt Nepotisque auctoritatem firmauerunt.

Nepos igitur iam cum Chronica componeret (ante a. 54/700, *u. infra p. L*), etiam Graecas res complexus erat habuitque in ea re praeter Ciceronem socios Atticum amicum, qui in annali (a. 46/708), Varronem, qui in imaginibus (a. 39/715) simile consilium secutus

1) Admodum dolendum est, quod alteri parti logistorici 'Varro in Nepote' (*Char. p. 59, 15*) nobis inuisum est.

est, ut totum hoc genus uirorum litteratorum ultra Romanos fines studia et scientiam propagasse uideas (*cf. Leo Biogr. p. 193 sqq.*). sed eius scriptio nec καθολική nec κοινή ιστορία fuit, cum ad singulos uiros singularesque res pertineret, id quod etiam clarius in uirorum illustrium uitis explicandis adparet, quibus hoc sibi proposuerat, ut collatis Graecorum Romanorumque factis, utri utris praeferendi essent, iudicari posset (23, 13, 4), qua de causa id egit, ut Graecos, quorum mores uitaeque instituta suo iure uti concederet et doceret (*cf. praef.*), laude sua non fraudaret in eodemque gradu poneret, quo suos ciues, in Hannibalis uita his etiam obtrectaret, et non solum bellicam sed etiam ceteras uirtutes artesque exponeret. itaque pugna Marathonia 'nihil adhuc gloriosius extitisse' praedicat (1, 5, 5), idem quod Q. Ennium poetam Cato ex Sardinia deduxerit, non minoris aestimat, quam quemlibet amplissimum Sardiniensem triumphum (*Cat. 1, 4*), quid? quod eloquentiam innocentiae antestare exemplis Themistoclis Aristidisque demonstrat (3, 1, 2) atque quae in amore Alcibiades delicate ioco-seque fecisset, relaturum se fuisse profitetur, nisi maiora potiora haberet (7, 2, 3).

Tum in materia tractanda se non res explicare sed uitas enarrare neque historiam scribendam suscipere profitetur (16, 1, 1. *cf. 15, 1, 3*); itaque securus a temporum ordine aberrat resque temere miscet atque confundit (*cf. potiss. 12, 2; 3. 23, 4, 4—5, 3 cum Nipperdeyi adn.*), omnino omittit, quae ad uitam illustrandam non pertinere uideantur, eorumque, qui uiris suis illustribus adfuerint, laudes minuit aut tacet; uelut, ut unius Themistoclis prudentia Graeciam liberatam esse Europaeque succubuisse Asiam in eius uita recte praedicasse uideatur (5, 3), Leonidae eiusque Spartiatarum fortitudinis ne meminit quidem, Aristidis autem uictoriam Plataensem breuiter commemorat (2, 1) satisque habet eius abstinentiam innocentiamque laudasse, partitionis operis etiam obliuiscitur, ita ut Phocionis uitam, cum integritas uitae multo notior fuerit quam rei militaris labor huiusque memoria sit 'nulla', illius autem magna fama (19, 1, 1), ab anno octogesimo exorsus res intestinas exponat (*uid. Leo Biogr. p. 208*). contra largam fabellarum rerumque, quae animos mouere possint, copiam effundit. nam cum expertes uel rudes litterarum Graecarum, uulgus, non historicos librum suum in manus sumpturos esse simulat, si tantum modo summas attigerit, satietatem lectorum maxime cauet atque ita in Pelopidae uita cum satietati tum ignorantiae eorum

se mederi putat (*praef.* 2. 16, 1, 1), ut intra Cadmeam liberatam Pelopidaeque mortem se contineat, has autem duas res copiose enarret, ceterum omnibus periculis cum Epaminonda eum adfuisse breuiter inserat. apparet igitur eum et delectare uoluisse et exemplis propositis prodesse, intentionem tamen curam posuisse in delectando.¹⁾

Cum uero uitas scribere et quantus quisque uir fuerit, per se spectari uelit, laudatorum priuilegio usus in augendis amplificandisque uirtutibus nimius est et ipse secum inter singulas uitas haud raro discrepat; uelut in Chabriae uita Agesilao inuidet, cum res ei est cum illo, at in ipsius omnia laudat; etiam in singulis quibusdam rebus sibi ipse contradicit (*cf.* 12, 4, 3 et 17, 7, 2), uelut in Iphicratis uita meritum urbis Spartae ab Epaminondae incursu seruatae ad Iphicratem (2, 5), in Agesilai ad hunc refert (6, 1).²⁾

Denique in rebus ordinandis imitatus est Graecos. nam cum Romani laudationibus in foro uterentur aut orationibus eas inserentes aut mortuos laudantes, a rhetoribus Graecis etiam genus demonstratiuum, laudationum uituperationumque, quorum exempla Euagoras Isocratis Xenophontisque Agesilaus fuerant (*Leo l. s. 209 sqq.*), inuectum et in ludis accurate tractatum est. hinc auctor ad Herennium praecepta sua duxit (a. 86/668—82/672, *III* 6, 10—8, 15) et Cicero (a. 55/699 sq., *de or.* II 84, 341—85, 349), neque tamen ad id tempus quemquam Romae hoc genus ornandi 'Graecorum more' temptasse ex huius uerbis apparet.³⁾ Primus igitur eam uiam ingredi, quantum scimus, ausus est Cornelius Nepos, idque ita, ut hoc genus laudationis cum duobus uitas scribendi generibus item Graecis contaminaret (*uid. Leo l. s. p. 85 sqq.*).

Prius fuit peripateticum, quod ab Aristotele Aristoxenoque incohatum uitas diuersorum hominum illustrium generum, regum, ducum, poetarum, philosophorum, ceterorum scriptorum enarrabat et paulatim, maxime Hermippi opera eo euagabatur, ut portentis

1) Cf. Cic. *de or.* II 84, 341 *Ipsi enim Graeci magis legendi et delectationis aut hominis alicuius ornandi quam utilitatis huius forensis causa laudationes scriptitauerunt.*

2) Etiam huius priuilegii exempla adnotauit Nipperdey, post eum multi, ut Gemss *Berl. Ztschr. f. Gymnasialw.* 37 (1883) p. 390 sqq.

3) ut nosmet ipsi ornandi causa Graecorum more, si quos uelimus, laudare possimus, sit a nobis quoque tractatus hic locus l. s. 84, 341.

et fabulis intermixtis eas exornaret. neque enim id spectabat, ut lectorum scientiam ueritate patefacta amplificaret aut corrigeret sed ut animos eorum alliceret et titillaret.

Sed ne alterum quidem uitas scribendi genus Nepoti incognitum fuit (*Leo p. 118 sqq.*). nam doctrina et ueritas Callimachi Eratosthenisque cum a se impetrare non posset, ut ad fabulas fictionesque aberraret, cum cura atque diligentia in uitas moresque scriptorum inquisiuit easque speciatim dispositas in usum uirorum litteratorum sine ornatu dicendi condidit. Inter haec igitur tria genera Nepos fluctuauit, non modo ita, ut in alia uita aliud sequeretur sed ne per singulas quidem uitas tenuit totas unum aliquod. quod si dixerit forsitan quispiam, ne lectorem satietas caperet, eum tribus uires suas expertum esse, errores eius negligentiae et inscitiae a Nipperdeyo acerbe castigatae grauiores sunt, quam ut id credamus. immo tria illa genera parum diligenter distinxisse uidetur. nam illud quidem apud rhetorem didicerat Isocratis exemplo temporum ordinem in laudando sequi aut Xenophontem imitatus materiam secundum uirtutes digerere (*uid. ad Herenn. III 8, 5*), sed ut has rationes, quas recte Quintilianus distinxit¹⁾, in uita Attici, in qua non habebat quem exscriberet, miscuit, per genus, educationem, adulescentiam Romamque aduentum, tum per uitam publicam post auunculi mortem secundum tempora adnexa liberalitate, denique per uitam priuatam secundum uirtutes eam enarrans, ita, cum oratoria institutione absoluta siue Attici siue Varronis auctoritate ad peripateticum illud genus uitas scribendi Alexandrinumque delatus esset, nouitate rei correptus citius scribere instituit, priusquam certam quandam rationem sibi praescripsisset, qua quamquam progredientem in opere se carere sensisse eum consentaneum est, tamen ne tunc quidem, quod esset illud discrimen, subtiliter perspexit. hoc enim Pelopidae initium est (*16, 1*): *Pelopidas Thebanus magis historicis quam uulgo notus. cuius de uirtutibus dubito quemadmodum exponam, quod uereor, si res explicare incipiam, ne non uitam eius enarrare sed historiam uidear scribere; si tantummodo summas attigero, ne rudibus Graecarum litterarum minus dihi-*

1) III 7, 15 *Alias aetatis gradus gestarumque rerum ordinem sequi speciosius fuit, ut in primis annis laudaretur indoles, tum disciplinae, post hoc operum, id est factorum dictorumque contextus; alias in species uirtutum diuidere laudem, fortitudinis, iustitiae, continentiae ceterarumque, ac singulis assignare, quae secundum quamque earum gesta erunt.*

*cide appareat, quantus fuerit ille uir. itaque utrique rei occurr-
ram, quantum potuero, et medebor cum satietati tum ignorantiae
lectorum. itaque satis habuit uitis suis (praeter Cimonem et
Dionem) breue prooemium uarie institutum anteposuisse, tum
libere materiam tractauit (uid. Leo l. s. p. 202 sqq., ubi plura de
hoc capite). nam modo res ab initio usque ad mortem temporum
ordine persecutus est, in aliis copiosius, in aliis breuius, modo
res bello et pace uel publice et priuatim gestas distinxit, modo
ab una aliqua re insigni exorsus uitam usque ad finem deduxit,
ita ut in Phocionis uita una narratione mortis contentus esset,
hic illic quaedam de uirtutibus adnotans nec grauitati uirorum
numerum uersuum accommodans. De Epaminonda autem subito
eum promittentem audimus (15, 1, 3): Cum autem exprimere
imaginem consuetudinis atque uitae uelimus Epaminondae, nihil
uidemur debere praetermittere, quod pertineat ad eam declaran-
dam, quod quidem in omnibus uitis consilium fuit, tum pergen-
tem: quare dicemus primum de genere eius, deinde quibus disci-
plinis et a quibus sit eruditus, tum de moribus ingenique facul-
tatibus et si qua alia memoria digna erunt, postremo de rebus
gestis, quae a plurimis animi anteponuntur uirtutibus. quae
cum disponderet, species eius mentem ita occupauerunt, ut res
gestas per illas disponderet, quartam autem partem omnino omit-
teret (uid. Nipperdey a. h. l.). Denique medium locum inter illas
uitas laudationemque Epaminondae Agesilaus obtinet per tempora
rerum gestarum laudatus.*

Quod si ad doctrinam oratoriam Nepotis scriptionem magis
inclinare uidemus quam ad historiam rerum scientia instructam,
non mirum nobis esse uidebitur in uiris illustribus colligendis
eum rhetorum fictiones pro monumentis uendidisse (*Exempl. fr. 3,
uid. adn.*)¹⁾ eundemque intra fines ludi rhetorici se continuisse.
nam quod Nipperdey (*praef. p. xxv*) Myronidem, Tolmidem, Phor-
mionem, Niciam, Demosthenem, Brasidam, maxime Aratum, Philo-
poemenem, Cleomenem desiderat, hi ne a Cicerone quidem nomi-

1) Verum tamen ipsum haec decreta excogitasse mihi parum
uerisimile est; certe Themistoclis et Pausaniae epistulas eorum uitis
insertas satis diligenter ex Thucydide uertit, id quod ipse addidit
(*Gesch. Litt. I 247*), atque etiam Corneliae epistulae (*De uir. ill. fr. 15*)
ex eius officina non prodierunt, quas quidem ab ipsa Cornelia originem
ducere mihi Nipperdey *Op. p. 95 sqq.* persuasit. Cf. Jordan *Herm. 15*
p. 530 sqq.

nantur, praeter Aratum et Cleomenem, qui semel, contra Nepotis uiri illustres apud eum praeter eos octo, de quibus deinceps disputabo, compluribus locis occurrunt; quin etiam Themistoclem, Aristidem, Agesilaum, Epaminondam tamquam exempla laudationum Graecarum ipse enumerat (*de orat. III 84, 341*). si igitur quando Nepos ultra notissima nomina egressus erat, ipse gloriatur Pelopidamque inducit 'ut magis historicis quam uulgo notum', quoniam apud rhetores paulatim laude Epaminondae ita obscuratus erat, ut etiam in indice nominum Tulliano frustra quaeratur, cum apud antiquos locum suum obtinuisset (*cf. Lippelt Quaest. biogr. p. 13*). Cimonem autem, Dionem, Phocionem Cicero casu praeteriisse uidetur, ad Iphicratem Chabriamque Nepos Graeca lectione deductus, ad Datamem Carem et fortasse ad Eumenem Cardianum laudatione aliqua delatus esse. illud enim Lippelt (*l. s. p. 37 sqq.*) recte animaduertit hunc non ea curiositate fuisse, ut ad ultimos fontes ascenderet — sic in multis uitis laudes bellicas farragine fabularum, quae ad mores aliasque res pertinerent, non obruisset — atque etiam partem errorum, quibus eius uitae scatent, rhetorum adhibitorum uel negligentiae uel arti studioque augendi ornandique tribuendam esse.

Alia est quaestio, quatenus Nepos auctoribus suis se addixisse uideatur. atqui certum est ipsum arte materiam colligendi et disponendi non omnino caruisse, neque enim in hoc genere Attici uita ceteris inferior habenda est. quodsi Leoni (*l. s. p. 200 sqq.*) delectum uirorum ex opere aliquo *περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν* in priorem editionem transtulisse uidetur, ego quidem sic sentio eum et nomina uirorum suorum illustrium et auxilia auctorum institutioni rhetorum, quaedam etiam amicorum doctrinae debere, tum uero materiam siue delatam siue acceptam ipsum suo ingenio conformasse, idque ita, ut non puerili more uiros suos laudaret sed et uitis scriptis animos hominum delectaret et rerum exemplis lectores doceret 'suos cuique mores plerumque conciliare fortunam' (*25, 19, 1*). quasi oui tamen testas secum trahere uidetur. nam quamquam genere dicendi, ut a scholasticis laudationibus differat, utitur tenui¹⁾, artificiosos uerborum ambitus uitans et in enarratione rerum simplicitatem quandam captans, idem tamen institutionis suae non oblitus et totis libris singulisque uitis praefari et ipsi

1) Nipperdey p. xxxvii sqq. B. Lupus *Der Sprachgebrauch des C. N.* p. 195. Norden *Die antike Kunstprosa* p. 204.

tenori lumina inserere solet, artificia antitheseon et in uerbis et in rebus, parecheseon ('Alliteration'), numerorum et in clausulis et in morum descriptionibus inepte frequentat et cumulat, cum aliis locis negligentiae crimine non possit liberari, locis communibus uulgarem et cottidianam sapientiam arroganter proponit¹⁾; quid? quod ne rerum quidem ueritati pepercit, uelut, ut antithesis uim augeret, cum Herodotus (*VI 110*) complures dies ad Pentelicum Athenienses castra habuisse auctor sit, priusquam cum hostibus confligerent, postero die post castra posita Nepos praelium commissum esse declamat (*1, 5, 3*, imitatus Isocratem *IV 87*, qui etiam eodem die), Xerxem iter in Graeciam sex mensibus fecisse, reditum triginta diebus (*2, 5, 2*, quadraginta quinque diebus secundum Herodotum *VIII 115*), Alcibiadem quadraginta circiter annos natum diem supremum obisse (*7, 10, 6*), cum quadraginta quinque minimum haberet, Themistoclem litteris sermoneque Persico adeo eruditum esse, ut multo commodius diceretur apud regem uerba fecisse, quam ii possent, qui in Perside essent nati (*2, 10, 1*; cf. *Thuc. I 138 τῆς Περσίδος γλώσσης ὅσα ἡδύνατο κατενόησε*, *Plut. Them. 29 τὴν Περσίδα γλῶσσαν ἀποχρώντως ἐκμαθών*); alia omnino ficta sunt, uelut iterum omnes Lacedaemoniorum copias ab Iphicrate fugatas esse (*11, 2, 3*) multaue quae omnia diligenter Nipperdey in editione sua maiore notauit. nec minus quod in prooemio plura persequi cum magnitudinem uoluminis prohibere dicit tum festinationem, ut ea explicaret, quae exorsus esset (§ 8), aut Epaminondae abstinentiae illustrandae modum adhibendum esse, quoniam uno hoc uolumine uitam excellentium uirorum complurium concludere constituisset, quorum separatim multis milibus uersuum complures scriptores ante se explicassent (*15, 4, 6*), rhetorum scholam sapiunt, qui saepe rerum inopiam tali ratione uelauerunt. at idem, cum in his rebus orationi ornandae ueritatem concederet, a se impetrare non potuit, quiu Attici auctoritati obsecutus non solum saepe nomina scriptorum, quibus usus esset, sed etiam rationes egregias, quae ne nunc quidem spernerentur, de pretio eorum proferret; de tempore enim, quo Themistocles in Persidem confugerit, Thucydidem ceteris anteposit, quod aetate proximus de iis, qui illorum temporum historias reliquissent, et eiusdem ciuitatis fuerit (*2, 9, 1*; *uid.*

1) 9, 5, 1 *accidit huic, quod ceteris mortalibus, ut inconsideratior in secunda quam in aduersa esset fortuna.* 18, 1, 1 *quod magnos homines uirtute metimur, non fortuna, similia.*

supra p. xxv sq.), tum de Alcibiadis moribus aequius iudicat commotus respectu Thucydidis ut 'eiusdem aetatis' et Theopompi ('post aliquanto nati') Timaeique ut in ceteris rebus 'maledicentissimorum' (7, 11, 1). quamquam in Thucydide describendo accurata diligentia etiam hic caruit.

Eadem inconstantia in rebus publicis aestimandis insignis est. ab una parte laudat Miltiadis in Chersonneso tyrannidem (*I* 2, 3; 8, 4, quae re uera crudelissima fuit) uel ex Epaminondae uita intelligi posse praedicat unum hominem pluris quam ciuitatem fuisse (15, 10, 4) uel in magnis liberisque ciuitatibus inuidiam comitem gloriae esse, ut Athenis omnes principes a conspectu ciuium suorum recesserint (12, 3, 3 *sq.*), inuehitur in sua tempora, quibus res publica potentia administretur (*Cato* 2, 2) uel imperatorum (17, 4, 2) uel ueteranorum (18, 1, 2), boni pro libertate fortius loquantur quam pugnent (8, 2, 4; *cf.* 1, 6, 2), probat in Attici uita Augusti imperium, contra rhetorum more eorum uirtutem admiratur, qui tyrannorum nece patriam in libertatem uindicare ausi sint (20, 1. 8, 1, 2), neque ullum imperium tutum esse declamat nisi beneuolentia munitum (10, 5, 3; 9, 5) multusque est in mortibus regum uel tyrannorum exornandis et amplificandis, in qua re largam materiam rhetoribus talia opera qualia Phanii Eresii *τυραννων ἀναιρέσεις καὶ τιμωρίαι* Anaximenisque rhetoris *βασιλέων μεταλλάγαι* suppetabant. similiter materiae proprietate ductus modo honestam mortem turpi uitae praelatam laudat (12, 4, 3), modo prudentiam e grauibus procellis ciuilibus ad incolumitatem peruenientem (*Att.* 10, 6).

Sed haec diuersitas etiam in ipsa materia conspicitur. nam in aliis ducum uitis res bellicas uel posthabuit uel strictim tetigit, ita ut fabulae aliaeque narrationes longe superarent, at Datamis et Eumenis vitae rerum ordinem paene more historiae explicant et fabularum copia paene omnino uacant, similisque species Dioneae est. nec uersuum numeri grauitati uirorum pares sunt. quid quod regum illorum uitae¹⁾ praeter Hannibalis omnium longissimae sunt. ex qua disputatione nec multis ex fontibus res conquirere nec summas res eligere nec certam imaginem Nepotem depingere sibi proposuisse adparet.

1) Datamis excusat sane longitudinem rerum gestarum et obscuritate et ratione, sed Pelopidae, quem item uulgo ignotum fuisse dicit, uitam uix dimidia parte transegit.

Quae cum res ita sint, de singularum uitarum ordine desinemus mirari. tempora enim sequi Nepos sibi uisus est, etsi non semper accurate tenuit (*cf. Leo l. s. p. 198*), usque ad Timoleonem (*XX*), tum appendicem subiunxit, qua Graeciae orientisque reges, qui item imperatorum laude floruissent sed iam in libro 'De regibus' tractati essent, etiam in hoc libro enumeraret. ornandi tamen operis causa arte dicendi cum uel prooemia uel epilogos interponeret, in eis admodum neglegenter uersatus rem turbauit. nam ut transitum a Timotheo ad Datamem (*XIV*) pararet, Iphicratis (*XI*), Chabriae (*XII*), Timothei (*XIII*) extremam aetatem imperatorum Atheniensium neque post eorum obitum quemquam ducem in ea urbe dignum memoria fuisse dicit (*XIII 4, 4*), at undeuicesimum uitarum locum Phocion obtinet, neque, quod facile quis suspicetur, omnes ante Datamem Athenienses fuerunt, etiam Pausanias, Lysander, Dion eis inserti erant. quodsi Hamilcar et Hannibal agmen claudunt, causa et in aetate et in patria posita est (*XXI 3, 5*). leuitas autem Nepotis etiam ex alia re elucet, qua (*XXI 1, 1*) priusquam de regibus peroret, hos fere fuisse Graecae gentis duces concludit, idem qui antea (*XIII 4, 5*) Datamem fortissimum uirum maximique consilii omnium barbarorum exceptis duobus Carthaginiensibus, Hamilcare et Hannibale, appellauerat, tum post Hannibalem ad Romanos transiturus (*XXIII 13, 4*) 'utrorumque' facta conferri iubet, quo facilius, qui uiri praeferendi siunt, possit iudicari, denique Graecos et barbaros, si commodum erat, miscuit.¹⁾

Haud magnam igitur ex hoc libello de Nepotis ingenio opinionem percepimus. nam quamuis consilium Romanorum ceterarumque gentium illustrium uirorum uitas colligendi, describendi,

1) Quoniam in libris nostris mss. Attici uita iterata cura usque ad mortem perducta est (*uid. infra p. LV sq.*), totum opus a Nepote retractatum esse Wachsmuth *Einleit.* p. 213, Schanz *I²* p. 221, Wissowa *Realencycl.* IV c. 1414, Leo *Biogr.* p. 195 sqq. arbitrati non solum uitas, quae ordinem turbarent, regum, Datamis (*sic Leo l. s.*), Hamilcaris, Hannibalis, sed etiam (*sic Leo*) inscriptionem singulaque enuntiata, praefationis quoque, ab eo tum interposita esse collegerunt. magnam tamen partem leuitatis et inscitiae etiam sic restare Leo concedit, maxime illa additamenta cum priore cura non esse contaminata, neque quidquam ualeat, quod in uita Hannibalis scripsit (*13, 1*) 'Atticum in annali suo scriptum reliquisse.' *cf. infra p. LV sq.* itaque quae postea in altera editione nouata sint, pro certo diiudicare non audeo neque Nepotis neglegentia crimina, quae supra in eum congeSSI, minuere.

ciuium cognitioni subiciendi laudemus et probemus, certa ratione destitutus inter praecepta rhetorica, quae didicerat, curiositatemque, quam in Attico admirabatur, fluctuat et cum res antea parum diligenter considerauerit et digesserit, fortuita cogitatione, lectione, inuentione a uia, quam ingressus erat, facile se depelli passus in miros errores prolabitur, quos si animaduernerit, ut excuset, frustra operam dat.

Hinc ad singula eius opera progrediemur.

Primum fuit chronicorum, de quibus singulare quoddam testimonium Catullus memoriae prodidit, cum carmina quaedam ad Cornelium mitteret (*Chron. fr. 7*). quem quidem Cornelium hunc Nepotem esse Catulli conterraneum Ausonius (*p. 120 Sch. p. 186 P. u. 9*) confirmat. itaque scripsit ea aliquanto ante a. 54/700, quo Catullus ultima carmina edidit paulo post moriturus¹⁾, atque primus, ad id tempus 'unus' Italorum 'omne aeuum' libris tribus complecti ausus est. Quod tamen laudat poeta doctrinam et laborem, numerorum, nominum, auctorum multitudine animum praestricum fuisse uel ex eis, quae supra disputauimus, suspicabimur. arripuit enim eum librum, quem ut tum (a. 45/709) de chronologia rerum Graecarum usitatissimum in Attici quidem manibus fuisse Cicero pro certo ponit, Apollodori chronica (*ad Att. XII 23, 2*)²⁾, eumque in suum sermonem translatum spreto tamen uersu, quo Apollodorus usus erat, rebus Romanis suppleuit, ut eandem rationem hic subesse E. Rohde coniecerit, quae inter Eusebium et Hieronymum intercedit (*mus. Rh. 36 p. 535*). nam ut Apollodorus sic Nepos *Χρονικά* inscripsit, exorsus ille erat ab interitu Troiae (a. 1184/3), hic Saturni (*fr. 1*), certe Homeri

1) A. 67—64 Schwabe *Quaestt. Cat.* p. 296, cca. a. 65 Baehrens *Catull. II* p. 69.

2) Scymnus qui dicitur uarietatem rerum, quas Apollodorus complexus est, his uersibus laudauit (16 sqq.): "Ἔστι δ' ἃ γράφω τοιαῦτα. Τοῖς ἐν Περγάμῳ | βασιλεῦσιν, ὧν ἡ δόξα καὶ τεθνηκότων | παρὰ πᾶσι ἡμῖν ζῶσα διὰ παντὸς μένει | τῶν Ἀττικῶν τις γνησίῳ τε φιλόλογον, | γεγωνὸς ἀκουστῆς Διογένοιο τοῦ Στωϊκοῦ, | συνεσχολακῶς δὲ πολλὴν Ἀριστάρχῳ χρόνον, | συνετάξατ' ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς ἀλώσεως | χρονογραφίαν στοιχοῦσαν ἄχρι τοῦ νῦν βίου. | Ἔτη δὲ τετραράκοντα πρὸς τοῖς χιλίοις | ὀρισμένως ἐξέθετο καταριθμούμενος πόλεων | ἀλώσεις, ἐκτυπισμοὺς στρατοπέδων, | μεταναστάσεις ἐθνῶν, στρατείας βαρβάρων, | ἐφόδους, περαιώσεις τε ναυτικῶν στόλων, | θέσεις ἀγώνων, συμμάχιας, σπονδάς, μάχας, | πρᾶξεις βασιλέων, ἐπιφανῶν ἀνδρῶν βίους, | φυγάς, στρατείας, καταλύσεις τυραννίδων. | πάντων ἐπιτομὴν τῶν χύδην εἰρημένων.

Hesiodique tempora (*fr.* 2) tractauerat, ille usque ad suam aetatem (a. 144 uel altera editione 119) descenderat, item hic, cum Catullum, quem iuxta Lucretium suis temporibus principem locum poetarum obtinuisse etiam in uita Attici dicit (*12, 4*), commemoraret (*fr.* 7)¹⁾; uterque poetarum rationem habuerat (*fr.* 2. 4) eorumque tempus τῆ ἀρχῆς ('aetate') definiuerat (*fr.* 4). Haec testimoniis Hieronymi (*fr.* 2 *in adn.*) et Solini (*fr.* 3) comprobantur, ex quibus etiam hoc elucet usque ad Romam conditam Nepotem spatia temporum et cum Apollodoro olympiadum numero et annorum ante Romam conditam regnoque regum Latinorum finiuisse²⁾; postea ad regna regum Romanorum (*fr.* 4) et eis expulsis ad annos ab urbe condita consulesque (*fr.* 6) transiit. Rerum tamen Romanarum quem auctorem in primis secutus sit, eius rei certa indicia desunt, quamquam illud cum probabilitate quadam coniecit Muenzer (*l. s. p.* 336), cum et Minucius Felix (*fr.* 1) Cassii (Heminae) testimonium cum Nepote coniungeret et Gellius XVII 21, 3, Cassium a Nepote et adhibitum et nominatum esse.

Romae autem cum increbrescenti et latius serpenti litterarum studio tales libri admodum grati fuerint, non mirum est, quod certa Cornelii uestigia apud Ciceronem inuenimus, qui antequam Atticus annalem suum ederet, ad huius chronica confugere solitus est. sic (*uid. Rohde m. Rh. 36 p. 532 sqq.*) de rep. II 10, 18 *Centum et octo annis postquam Lycurgus leges scribere instituit, prima posita est olympias. — Homerum autem qui minimum dicunt Lycurgi aetati triginta annis anteponunt fere i. e. a. 914, qua cum ratione Nepos apud Gellium consentit fr. 2, et Tusc. I 16, 38, ubi Pythagoram Superbo regnante in Italiam uenisse ponit. nam Gellius XVII c. 21 'ex libris qui chronici appellantur*

1) Scite et subtiliter, ut solet, de hoc Catulli loco Vahlen (*Sitzungsber. d. preuss. Akad.* XXXVIII [1894] p. 1067 sqq.) ita egit, ut cum Froehnero ultimos huius carminis uersus restitueret: 'Quare habe tibi quidquid hoc libelli | Quaecunque tuo patrone uerbo | Plus uno maneant perenne saeclo' explicaretque ultimum ex ipsius Nepotis carmine aliquo commendatio translatum esse.

2) Verba Hieronymi sine dubio ita restituenda sunt, ut Apollodorus Euphorbusque (*Ephorus* coni. Scaliger) loca sua mutant. numeros corruptos esse praeter alia annus (1104 Abr.), ad quem haec uita adscripta est, demonstrat; nam inter Romam conditam (1264 Abr.) et annum 1104 centum sexaginta anni intercesserunt, quod spatium cum Gellio concinit, inter primam olympiadem (1240 Abr.) et a. 1104 anni centum triginta sex. Vide Mueller *Fr. chron.* p. 126 sq. Rohde *m. Rh.* 36 p. 401 sq.

συγγραφισμούς' Graecorum atque Romanorum uirorum composuit, 'qui uel ingenio uel imperio nobiles insignesque post conditam Romam fuissent ante secundum bellum Carthaginiensium' ibique ter Nepotem, quater Varronem (huius ter librum de poetis) testes adfert. atqui eundem utriusque annos urbis conditae in eodem capite miscuisse recte Vngerus (*m. Rh. 35 p. 13 sqq.*) intellexit. sequitur Gellium non unum aliquem auctorem, qui certa quadam ratione annos digessisset, in manibus habuisse, sed et Nepotem et Varronem, eas igitur notas, quae ab anno u. c. Corneliano, quem Cicero etiam de rep. II 10, 18 secutus est¹⁾ (postea in Bruto Atticum uel Varronem, u. s. p. XXIII sqq.), proficiscerentur, ex huius chronicis sumptas esse, i. e. annum pugnae Marathoniae (§ 9: 260 p. u. c. + 490 = 750), triginta Atheniensibus praepositorum tyrannorum (§ 19: 347 p. u. c. + 404 = 751), belli cum rege Pyrrho sumpti (§ 37: 470 + 280 = 750. *cf. Plin. n. h. XVI 36 = Ex. fr. 21*). denique quod in eodem capite § 6 haec Gellius scribit: 'postea Pythagoras Samius in Italiam uenit, Tarquini filio regnum obtinente, cui cognomentum Superbus fuit', et hoc et Ciceronis testimonia ad Nepotem referenda sunt.

Quamquam Attico haec opera parum placuisse uidetur, primum quod ultra Romam conditam in tempora fabulosa escenderat, ut etiam Ausonius, cum apologos Titiani et Nepotis chronica ad Probum praefectum praetorio mitteret, hos alios apologos et instar fabularum esse dixerit (*epist. 16 p. 174 Sch. p. 238 P.*) — Euhemerum autem de illis secutus est (*fr. 1*) —, deinde ab eius doctrina et diligentia omnino abhorruit iunioris amici leuitas, quae et in uitis excellentium ducum et in ipsis horum chronicorum uestigiis a uiris doctis huius aetatis saepe reprehensa est. utut est, sedecim fere annis post Atticus annalem suum scripsit, non solum ab alia annorum computatione exorsus sed etiam spretis omnino rebus dubiis incertisque eisque, quas posuit, diligenter inuestigatis et perpensis.²⁾ Nepotis tamen chronica ex usu hominum non expulit. id ipsum, quod res ab ulterioribus temporibus repe-

1) Nam si, id quod Graecorum inuestigatur annalibus, Roma condita est secundo anno olympiadis septumae [i. e. a. 750 a. Chr.], in id saeculum Romuli excidit aetas, cum et q. s., ubi ex more illius aetatis pro Nepote huius auctores, Graecos annales substituit, i. e. Apollodorum, quocum Polybius eius aequalis consentiebat; alia eius differentiae exempla ex Ciceronis libris diuersis temporibus scriptis Muenzer Herm. 40 p. 52 sqq. indagauit.

2) V. supra p. xxiii sqq.

titae erant, adrisisse ex Velleio (*I c. 1—8*) apparet, quibus simile opus, non Nepotis ipsius¹⁾, subest. tum uero Plinius in nat. hist. ex eius temporum ratione et Solinus uel quem secutus est auctorem²⁾ pendent (*Muenzer p. 334 sqq. Rohde l. s. p. 535 sq.*), deinde usi sunt chronicis Gellius (*fr. 2. 5*) et Minucius Felix (*fr. 1*), denique saeculo quarto a chronographis christianis et paganis denuo in lucem protracta sunt (*uid. Auson. ep. l. s. et adn. ad fr. 1. 2*).

Aliis libris, exemplorum minimum quinque (*fr. 2*) Nepos et curiositati lectorum satis facere et, ubi posset, maiorum moratam sanitatem laudare, retinere, reuocare constituit, etiam hanc rem 'ausus unus Italorum' imitatusque Graecorum *παράδοξων ἐθνῶν συναγωγὰς* (*Traube l. s. p. 397. 405. Wachsmuth Einleit. p. 223 sq.*). Citantur a solis Charisio (*fr. 1*) et Gellio (*fr. 2. 3*), qui quidem Romanorum quaedam 'pulchra atque liberalia atque magnanima facta' ex eis attulit; quae alia fragmenta sub hoc indice coniungi solebant, pleraque ex Plinii naturali historia sumpta (*21. 24. 22. 25. 18. 19. 17. 20, cf. adn.*) ueterum simplicitatem luxuriae suae aetatis opponunt atque optime huc quadrant. uerum tamen etiam praeter haec undecies Nepotem in nat. hist. a Plinio citatum et in indicibus libr. VII (de gentium mirabilibus figuris, prodigiis partibus etc.), XII (de arborum naturis) XXXIV (de aeris metallis) inter auctores positum inuenimus, uidenturque illi undecim loci ad ipsam geographiam pertinere, ut a Plinio diuersitate materiae ducto plures Nepotis libros adhibitos esse colligere possis. at hi loci omnes intra eius libros II—VI exstant, quibus de geographia agitur, ceteri, qui ad alias artes spectant, in libris IX, X, XIII, XVI, XXXIII, XXXV, XXXVI, qui libri item ad diuersas. nunc compara Stephanum Byzantium bis et uicies situs urbium uel gentium ex Apollodoro adferre, ut, nisi originem ex chronicis ductam adscripsisset, sine dubitatione de opere eius geographico cogitares. magnus profecto in chronicis patebat campus rerum uarietati, maior in imitatione *παράδοξων ἐθνῶν*. itaque nolui fragmenta ex libro nostro secludere, praesertim cum Plinius ipse in libro V (*fr. 13*) multa 'monstrifica' cum audissima credulitate a Nepote arrepta et cum situ urbium conexa esse traderet idemque sectator esset exemplorum atque in indice libri VII nouem eorum genera enumerauisset. maiorem fidem ei habuit de Italia superi-

1) Quae sententia fuit Saupprii (*Ausgew. Schrift. p. 48 sqq.*) aliorumque, at u. Rohde *m. Rhen. 36 p. 548 sqq.*

2) De Cornelio Boccho u. infra.

ore ut uerissimo auctori de eo situ, 'in quo ipse prodebat', atque etiam ueriori, quam Cato in originibus fuit, cuius auctoritati ipse Nepos haud raro esse oblocutus uidetur. itaque plura Pliniana ad eum redeunt quam indicata sunt, uelut III 124 et 125 (*Muenzer p. 334 sqq.*), XVII 3 sq. (*coll. Val. Max. IX 1, 4, Traube l. s. p. 405*), alia plura (*Muenzer p. 322—333*).¹⁾ Denique eius auctoritate usi sunt de Gallorum in Italiam transitu ex O. Hirschfeldi coniectura (*Sitzungsber. d. preuss. Akad. 1894 p. 331 sqq.*) Liuius V 33—34, 5, Pomponius Mela (*fr. 6. 7*)²⁾, fortasse Valerius Maximus (*Traube l. s. p. 405*), Plinius etiam in libris grammaticis, ex quibus libris Charisius fragmentum suum (*Ex. 1*) forsitan prompserit (*cf. Brambach Lat. Orthogr. p. 103 sq.*), Suetonius (*fr. 5*), Gellius (*fr. 2. 3*, etiam aliis locis tacite, *cf. adn. ad Ex. fr. 3*), Iulianus apud Augustinum (*fr. 4*); Priscianus, si recte *fr. 26* huc insertum est.

Vt autem, quibus annis Nepos in his rebus describendis uersatus sit, statuamus, ab eo commemoratur (Ptolomaeus X) Lathyrus a. 81/673 mortuus (*fr. 6 c. adn.*), aedilitas P. Lentuli Spinteris a. 63/691 (*fr. 18*), proconsulatus Q. Metelli Celeris in Gallia Narbonensi a. 62/692 (*fr. 7*), Mamurra ut mortuus (a. 45/709, *fr. 24*), Augusti res quaedam ex bello Mutinensi a. 44/710 et 43/711 (*fr. 5*).

Nescio an laudibus antiquitatis per haec exempla dispersis Atticus commotus Nepotem rogauerit, ut de M. Catonis uita et moribus separatim librum faceret, ad quod uolumen studiosos eius in breui adumbratione eius uitae, quam libro de historicis Latinis inseruit, delegat (3, 5); certe etiam hic seueritatis eius censurae luxuriam iam pullulantem reprimendis mentio fit (2, 3). alia testimonia non supersunt. Eodem fere tempore, i. e. post Ciceronis mortem, priusquam ad uiros illustres se accingeret, uitam huius amici compluribus libris exposuit 'studio amoris et amicitiae adductus', ut ait Gellius XV 28, 5, qui sua Suetonio

1) V. Detlefsen *Die Beschreibung Italiens in der Nat. hist. des Plin. u. ihre Quellen* p. 33 sqq.

2) Plinius in nat. hist. indice libri II Melam non nominauit, in indicibus librorum qui sequuntur nouies, at uero in textu nusquam. quin tamen ipsum excerpserit, mihi non est dubium, quoniam eius ipsius uestigia quaedam rhetoricae dictionis supersunt, neque quin Cornelii Nepotis auctoritatem Plinius II 169 (*fr. 6. 7*) ei debeat; nam etiam Hannonis ab utroque cum illa coniuncta est. tum uero libro tertio ad ipsum Nepotem ut Padi accolam (*fr. 10*) rediit, ut multa deinceps ex eo mutuaretur.

debere uidetur (*Reifferscheid Quaest. Suet. p. 424*). notitia eius libri duobus fragmentis, hoc Gelliano et altero Hieronymi continetur. Eiusdem Ciceronis memoriae et editis eius epistulis suisque aliquot ad eum adiectis consuluit et descriptis sua manu libris quibusdam eius, qui ideo Frontonis aetate 'pretiosiores habebantur' (*p. 20 Nab.*).

Restat ut uirorum illustrium genera per libros digeramus, qui quidem sedecim minimum fuerunt (*fr. 3*). tertio decimo historicos Latinos tractatos esse Gellius testatur (*fr. 14*), neque tamen hoc cum uulgari opinione concinit, qua Graeci priorem locum obtinuisse putantur, nisi numerus corruptus est aut, id quod mihi probabilius est, Nepos Varronis imaginum exemplum secutus primo toti operi praefatus est.¹⁾ deinde hoc non minus constat reges ante duces positos fuisse. illos enim significat in Dionis uita (9, 5) eosque breuiter recenset (uel, ut rhetorice dicit, attingere non uult), quod omnium res gestae separatim sint relatae (21, 1, 1). tempora igitur primordiorum singulorum generum esse secutus uidetur. atqui haec sunt apud Suetonium Hieronymumque poetarum, oratorum, historicorum, philosophorum, grammaticorum rhetorumque, similiterque Iuuenalis (*uid. Reifferscheid l. s. p. 422*) in septima satira agit de poetis et historicis (qui 'lecto gaudent et umbra' 105), oratoribus, rhetoricis, grammaticis. hunc igitur ordinem constituentes poetarum (lib. VI. VII), oratorum (VIII. IX), philosophorum (X. XI), historicorum (XII. XIII), grammaticorum (XIV. XV), rhetorum (XVI. XVII) et historicos Latinos in loco quem attribuit Gellius retinuimus et artes secundum origines, quae quidem apud Graecos fuerint, enumerauimus. nam Nipperdeii coniectura (*praef. p. xxii sq.*: V. VI iurisconsulti, VII. VIII oratores, IX. X poetae, XI. XII philosophi, XIII. XIV historici, XV. XVI grammatici) omni certo fundamento caret, quamquam illud recte uidit Nepotem, quod de Philisto in uita Dionis 3, 2 in eo libro plura exposita esse diceret, qui de historicis Graecis conscriptus esset, haec uerba fecisse totum opus perfectum animo praecipientem, similiaque exempla ex Plutarcho protulit.²⁾

Primum editi sunt hi libri 'De inlustribus uiris' — hic enim index fuit — uiuo Attico annis 35/719—33/721, fortasse a. 34/720, ut Nipperdey *p. xxi* probabiliter ex uita Attici coniecit, tum uero

1) Sic etiam Wissowa *Encycl. IV c. 1412*.

2) Frustra obloquitur Vnger l. s. p. 140 sqq.

denuo post eius mortem (32/722) et uictoriam Actiacam, cum Octavianus iam imperator dictus esset (*Att. 19, 2*), nondum Augustus, i. e. inter annos 31/723 et 27/727, adnexis capitibus aliquot (19—22), quibus ultimam partem uitae mortemque enarrauit, quam quidem alteram editionem descripsit Aemilius Probus (*u. s. p. xxxxi*).

Sed quamuis multis erroribus hi libri abundarent, ipsa tenuitas elocutionis et breuitas et antiquariis et rhetoribus adrisit. ut igitur omnino Nepos litteris insignis habitus est, qua de causa Herennius Seuerus 'uir doctissimus' initio alterius saeculi p. Chr. n. eius imaginem in bibliotheca sua posuit (*Plin. ep. IV 28, 1*), sic eadem aetate Suetonius hos libros adiit (*fr. 11. 12. 16. 18*), per quem eum nouit imitator Hieronymus (*Prol. ad Dextrum in libr. de uir. ill. II p. 821 Vall.*), qui inter eos, qui de uiris illustribus scripserint, enumerat 'apud Latinos Varronem, Santram, Nepotem, Hyginum'. num Plutarchus Nepotem ipsum inspexerit (*fr. 6. 7. 9. 10*), mihi dubium est, maxime propter societatem auctorum, quibuscum *fr. 6* coniungitur, et propter Valerium Maximum, quocum *fr. 7*. tum Gellius librum de historicis Latinis (*fr. 14*), etiam Seruius 'inlustres uiros' citauit (*fr. 8*) et de rebus grammaticis Charisius et Diomedes (*fr. 1—4*), quibus propter certos locos indicatos primos numeros tribui. Ampelium autem et Aurelium Victorem, cum *de uir. ill.* librum ipse scriberet, similitudine operum ad eum adductos esse consensu quorundam locorum confirmatur.¹⁾ denique in libris manu scriptis non solum totus liber de excellentibus ducibus exterarum gentium sed etiam praeter uitas Catonis et Attici ex libris de historicis Latinis et de oratoribus Latinis frustula quaedam usque ad memoriam nostram propagata sunt (*fr. 17. 15*).²⁾

1) Rosenhauer *Symbolae ad quaest. de fontibus qui inscribitur de uiris ill. urbis Romae*, 1882.

2) De *fr. 15* uid. supra p. xxxv. — Sine causa ad Nepotem rettulit I. Cortese, quae in cartula quadam de A. Postumio inuenerat, cf. Buecheler m. Rhen. 39 p. 623.

L. ATEIVS PRAETEXTATVS PHILOLOGVS¹⁾

Quae de hoc grammatico, qui ipse Philologi appellationem assumpsit, cognita habemus, paene omnia Suetonio debentur, qui haec de eo tradidit:

(*de gramm. 10 p. 107 Rf.*) *Ateius Philologus libertinus Athenis est natus. hunc Capito Ateius notus iuris consultus inter grammaticos rhetorem, inter rhetores grammaticum fuisse ait. de eodem Asinius Pollio in libro, quo Sallustii scripta reprehendit ut nimia priscorum uerborum imitatione oblita, ita tradit: 'In eam rem adiutorium ei fecit maxime quidem Ateius Praetextatus nobilis grammaticus Latinus, declamantium deinde auditor atque praeceptor, ad summam Philologus ab semet nominatus'. — coluit postea familiarissime C. Sallustium et eo defuncto Asinium Pollionem, quos historiam componere aggressos alterum breuiario rerum omnium Romanarum, ex quibus quas uellet eligeret, instruxit, alterum praeceptis de ratione scribendi. quo magis miror Asinium credidisse antiqua eum uerba et figuras solitum esse colligere Sallustio, cum sibi sciat nil aliud suadere quam ut noto ciuilique et proprio sermone utatur uitetque maxime obscuritatem Sallusti et audaciam in translationibus.*

Hinc ueri simile est eum M. Ateio, qui a. 86/668 primus muros Athenienses escendit (*Plutarch. Sulla 14*), praemio datum et ab eo manu missum esse, deinde a M. Antonio Gniphone (114/640—64/690), praeceptore liberalissimo, Alexandrinam doctrinam suscepisse atque et Graece et Latine doctum fuisse. Locum autem hic obtinet, quod post annos 55/699—51/703, quibus Appium Claudium et Claudium Pulchrum in prouinciam comitatus erat (*Suet. l. s.*), in familiaritatem Sallustii receptus eius historiam breuiario omnium rerum Romanarum adiuuit, quod ad eum cum honore missum quin etiam in publicum emisit, non est quod dubitemus (etsi quod unum fragmentum huc pertinere potest, inscriptione caret). contra in ipsa sua arte uersatus est, cum Sallustio 'antiqua uerba et figuras' colligeret, eoque defuncto Asinium Pollionem 'praeceptis de ratione scribendi' instrueret.

1) H. Graff *Mélanges gréco-rom. de l'academie de St. Petersburg* II 274—320, cuius commentarii mentionem apud Goetzium in *Pauly-Wissowa Enc. II* c. 1911 inueni.

Vitam produxit certe usque ad a. 31/723, quo Asinius historiam aggressus est.

Vtut est, ad historiam excolendam plurimum ualuit, quam ob rem, quamquam certa argumenta deficiunt, duos rerum scriptores antiquitatis studiosos, a quibus eum auditum esse nil obstat quominus coniciamus, ei subnexuimus. prior est

C. SVLPICIVS GALBA

imperatoris Galbae auus, de quo Suetonius Galb. 3: *Auus, clarior studiis quam dignitate (non enim egressus praeturae gradum), multiplicem nec incuriosam historiam edidit.* Natus igitur fuit comparatis consulatum temporibus filii et nepotis a. fere 75/679. multiplex autem uariaque etiam Atei doctrina a Suetonio dicitur, qui octingentos libros commentariorum uel hyles (ὕλης) scripsit (*Suet. l. s.*), cum curiositas ad diligentiam apud grammaticum spectet¹⁾; hac igitur arte historiam ornavit, qua res Romanas ab origine urbis usque ad suam aetatem complexus est (*fr. 1. 2*). Nouerunt eum Liuius, ex quo Orosius sua sumpsit (*fr. 2*), Iuba, ex quo Plutarchus (*fr. 1*), Plinius, qui eum in nat. hist. indice auctorum libri XXXVI nominauit.

(L.) ARRVTIVS

irridetur a Seneca philosopho (*fr. 1 sqq.*), quod in historiis belli Punici inepte Sallustii antiquitatem et breuitatem, inductus credo Atei doctrina Sallustiique admiratione, imitatus sit, ut quae apud illum rara fuissent, apud hunc crebra uerba essent et paene continua. atqui idem eum 'uirum rarae frugalitatis' appellat similiterque 'L. Arruntii prisca grauitate celeberrimi fidem' Velleius (*II 86, 2*) praedicat. itaque quoniam ab utroque eundem dictum esse ueri simillimum est, ab hoc autem consulem ordinarium a. 22/732 certum (nam ab eo Sosium seruatum esse addit, *Prosopogr. I p. 143 sq. n. 928*), a L. Arruntio cos. a. 22 illas historias compositas esse magna cum probabilitate sequitur, non a filio cos. a. 6/759, quem ut oratorem clarissimum multum in uita rebusque publicis uersatum et a Tacito laudatum ad illas imitationis ineptias descendisse uix credemus (*Schanz II 1² p. 284*). Sed nolumus eius uitam longius persequi, quae ab argumento hi-

1) Cf. *quamuis curiose inquirerem* Suet. Vesp. 1.

storiarum longe abest neque quidquam ad eas intellegendas affert; illud sufficiet eum, cum a. 43/711 proscriptus ad S. Pompeium fugisset, tum post pacem Misenensem ad Octavianum transisset atque in pugna Actiaca sinistro eius cornu feliciter praefuisset, post consulatum a. 17/737 etiam quindecimviri sacris faciundis fuisse, id quod in actis ludorum saecularium (*Prosop. l. s.*) exstat optimeque cum antiquitatis eius studio conspirat. post Senecam Plinius in histor. nat. indicibus auctorum libr. III. V. VI etiam hunc coniunctum cum [Statio] Seboso, scriptore geographico, nominavit, tum eius memoria ingraescente Liuii auctoritate omnino oblitterata est.

ADVERSARII CAESARIS

MVNATIVS RVFVS

Hi Catonini, ut ait Cicero (*ad fam. VII 25, 1*), libris suis omnibus M. Catonis Uticensis gloriae ita seruierunt, ut partim in eam sententiam eius uitam enarrarent, partim, maxime in Caesaris obtrectationem, orationis uel dialogi forma uterentur, quorum operae historicae quod aut pauca aut incerta fragmenta uel testimonia supersunt, non mirabimur. prioris generis σύγγραμμα περὶ τοῦ Κάτωνος fuit Munatii Rufi, 'Cypriacae expeditionis Catonis fidi comitis' (*fr. 1*), de quo quae accepimus, in eius tribus fragmentis uel leguntur uel ex eis colliguntur. nimirum quod Canidii (proquaestoris) intentiore Catonis amore se offensum ab eo discessisse, dum a Marcia Catonis uxore concordia restituta esset scribit (*fr. 2*), re uera huius religione et diligentia eum in opibus suis augendis impeditum esse a Drumanno (*h. R. IV 217*) intellectum est. librum eius legit Valerius Maximus (*fr. 1. uid. Quellen d. Plut. p. 67 sq.*), per Thraseam Paetum (*u. infra*) Plutarchus cognouit, id quod apertius, quam solet, professus est (*fr. 2. 3*).

T. AMPIVS BALBVS

Iam cum tribunatu plebis a. 63/691 fungeretur, Pompei auctoritati et gloriae operam suam nauauit (*Vell. II 40, 4*) et postquam praetura (a. 58/696 ut uid.) functus proconsulatum Asiae administravit (*Borghesi Oeuvr. I p. 271 sqq.*), de crimine

nescio quo reus ab eodem et a Cicerone defensus (*Cic. de leg. II 3, 6*) bello ciuili exorto enixe Pompei causam iuuat, ut a Caesarianis 'tuba belli ciuilis' appellaretur (*ad fam. VI 12, 3. cf. Caes. b. ciu. III 105*) et a uictore in exilium mitteretur. tum uero Cicero, summa familiaritate necessitudineque cum eo coniunctus, ut ait ipse in epistula quadam commendaticia (*XIII 70*), operam suam interposuit et per Caesaris familiares effecit, ut ei uenia daretur (a. 46/708, *Klebs ap. Pauly-Wissowa I c. 1978 sq.*). id quod ei ep. VI 12 denuntiat, in qua ut patienter et constanter ipsum diploma expectaret admonens cum ad perfugium doctrinae ac litterarum, quibus semper usi sint, eum reuocat, tum haec scribit (§ 5): *Deinde cum studium tuum consumas in uirorum fortium factis memoriae prodendis, considerare debes nihil tibi esse committendum, quam ob rem eorum, quos laudas, te non simillimum praebeas.* ignotum tamen est, quorum uirorum facta tum (a. 46/708) laudauerit, nam quod Caesari, post mortem scilicet, libro aliquo gratiam rettulit, ipsam constantiam in eo desiderauit (*fr. 1*).

De M. Actorio Nasone nihil praeter unum fragmentum memoriae proditum est. aequalem eum Caesaris fuisse inde colligitur, quod Suetonius in eius uita Actorium citat, obtrectatorem ex fragmenti argumento.

M. FADIVS GALLVS

Etiam magis dubito, num huic inter rerum scriptores locus sit. is Epicureus, qui a. 51/703 a C. Cassio Longino Ciceroni commendatus est (*ad fam. XV 14, 1*), summo cum amore et hunc et Atticum colebat et apud illum propter ingenium doctrinamque bene audiebat (*ad fam. II 14, 1*). ad eum ipsum scripsit epistulas ad f. VII 23—27, quarum uicesima quarta (a. 45/709) ab eo petit, ut Catonem suum sibi mittat, aegre ferens, quod eum nondum legerit, utrique enim hoc turpe esse, uicesima quinta, postquam legit, monet, ut a Caesare caueat, ne in catonium Catoninos mittat ueritus. itaque ne illud quidem exploratum est Catonem Fadianum lucem uidisse.

SCRIPTORES CAESARIANI

L. AVRVCVLEIVS COTTA

Hunc legatum Caesaris, qui iam a. 57/697 commemoratur (*bell. Gall. II 11*) et hieme a. 54/700—53/701 Ambiorigis prodicione etsi inuitus e castris euocatus ab Eburonibus cum militibus fortiter pugnans interfectus est (*V 24; 26—37; 52*), de re publica Romana inter arma Latine librum composuisse testis est Larensis¹⁾ Romanus M. Terentio Varrone oriundus apud Athenaeum (*fr. 1*), idque ita ut etiam in litteris imperatori suo deditus esset eius simplicitatem uitae laudans, ipsum fragmentum docet. proinde agmen ducat Caesarianorum. utra expeditio Britannica dicta sit, nescitur; secundum Buechelerum (*Fleckeisen. ann. 111 p. 136*), qui huius scriptoris memoriam resuscitauit, altera, in qua uno tempore amplius octingentas naues a littore a Britannis uisas esse Caesar prodidit (*V 8, 6*), unde extremis mensibus subito eum librum compositum esse cognoscamus.²⁾

L. CORNELIVS BALBVVS

Etsi non ante a. 40/714 ad consulatum ascendit, tamen apud Caesarem dictatorem magna gratia et auctoritate usus est,

1) De hac forma u. Dessau *Herm. 25 p. 156*.

2) Teuffel p 385 (et Klebs ap. Pauly-Wiss. II c. 2556) hunc Cottam dictum esse uult etiam a Cicerone ad Att. XIII 44 (mense Iul. a. 45/709): *Etsi acerba pompa. uerum tamen scire omnia non acerbum est uel de Cotta. — Cottam mihi uelim mittas. Libonem mecum habeo et habueram ante Cascam.* primum tamen miscuit duos diuersos homines. prior L. Cotta is fuit, quem fama fuerat quindecimuirum sententiam dicturum, ut, quoniam libris fatalibus contineretur Parthos nisi a rege non posse uinci, Caesar rex appellaretur (*Suet. Caes. 79. cf. Cic. de diu. II 54, 110*); tum Ciceronem, postquam Bruti aduentum, librum quendam ab Attico Varroni traditum, Atticam breuiter commemorauit, ad Cottam pergentem librum quendam dixisse ex seqq. adparet, cumque tum ad libros de deorum natura componendos accesserit, in quibus C. Aurelius Cotta (cos. a. 75/679) academicus partes dialogi sustineat, de libro aliquo philosophiae ab eo scripto uel eius nomine inscripto cogitandum est. de Libonis annalibus, quos Cicero eodem fere tempore a se inspectos esse etiam ad Atticum ep. XIII 30 et 32 scribit, uid. I p. cccLXIII sqq., de Cascae alicuius libro nihil accepimus; de Cassio Hemina somniat Boot a. h. l.² p. 607.

quam non armis et gloria sed arte et humanitate sibi parauerat. Fuit Gaditanus atque cum contra Sertorium stipendia fecisset, a Pompeio ciuitate Romana donatus, de qua a. 56/698 reus factus a Pompeio, Crasso, Cicerone defensus est, postea ab eius historico Theophaue Mytilenaeo adoptatus est. itaque ne ei aduersarius e castris esset, a Caesare impetrauit, ut bello ciuili se abstineret atque togatus urbana officia ei praestaret, omniaque temptauit, ut Ciceronem, quocum arta familiaritate coniunctus erat, a Pompei societate retineret. nec eum deseruit omnibus rebus desperatis ex Graecia in Italiam reuersum. nam illius potissimum opera esse factum uidetur, ut Caesar ei clementer ueniam daret. mansit haec consuetudo cum Cicerone, cuius libros, etiam priusquam foras ederentur, legendi studiosus fuit (*ad Att. 13, 21, 4; 22, 3*), ad quem aliquot epistulas nobis seruatas scripsit (*ep. ad Att. 8, 15 A. 9, 7 B. 9, 13 A, cum Oppio 9, 7 A*), itemque amans fuit Varronis (*Cic. ad f. 9, 6, 1*) amicusque cum aliorum Caesarianorum tum Hirtii, qui ad eum librum octauum de bello Gallico misit Vnum ipsius historiae fragmentum dubium esse potest utrius L. Cornelii Balbi sit; nam etiam minor, maioris fratris filius, item Caesarianus, qui a. 19/735 ex Africa triumphauit, scripta quaedam edidit, praetextam de suo itinere ad L. Lentulum procos. sollicitandum (*u. Ribbeck Röm. Dicht. I² p. 194*) et Ἐξηγητικά (*Macr. sat. III 6, 16. Seru. ad Aen. IV 127*). sed et quod Suetonius (*fr. 1*) addidit 'familiarissimus Caesaris', aptius de maiore dicitur, et quod in historia Augusta imperator Balbinus originem ducere uoluisse dicitur (*uit. 7, 4*) 'a Balbo Cornelio Theofane¹), qui per Cn. Pompeium ciuitatem meruerat, cum esset suae patriae nobilissimus idemque historiae scriptor'. Omissi testimonium Sidonii Apollinaris, qui ad Burgundionem scripsit (*IX 14, 7*): *Eminet tibi thematis celeberrimi uotiua redhibitio, laus uidelicet peroranda, quam edideras, Iulii Caesaris. quae materia tam grandis est, ut studentum si quis fuerit ille copiosissimus, nihil amplius in ipsa debeat cauere, quam ne quid minus dicat. nam si omitantur, quae de titulis dictatoris inuicti scripta Patauinis sunt uoluminibus, quis opera Suetonii, quis Iuuentii Martialis historiam, quisue ad extremum Balbi ephemeridem fando adaequauerit?*

1) Propter adoptionem etiam hoc nomine eum usum esse Capitolinus opinatur. itaque non opus est Cichorii coniectura 'a Balbo Cornelio et a Theof.' (*Rom u. Mytil. p. 7*).

nam ut apud eum opera Suetonii esse ipsius commentarios constat (*u. Rothii praef. p. ci*), ita a Sidonio Balbum in prima linea libri octauī belli Gallici pro Hirtio scriptore substitutum esse mihi Nipperdey *Quaest. Caes. p. 36* persuasit.

C. OPPIVS¹⁾

Oppius equestri loco natus post a. 54/700, ultra quem annum eius memoria non ascendit, coniungitur fere cum Balbo, quocum Caesaris absentis causam Romae ita administrare solebat, ut quae constituissent, rata illi essent. tum Ciceronem et bello ciuili apud Caesarem defendit et cum reuerso familiariter uixit, ut multum ab eo consuleretur et consuleret, maxime post Caesaris caedem, cum ipse aperte ad Octavianum transisset (*ad f. XI 29*), idem amans Varronis (*ad f. IX 6, 1*), amicissimus Attico (*ad Att. XVI 2, 5*). Etiam intentius autem quam Balbi litterarum studium in eo fuisse uidetur. nam non solum Caesarem in litteris dandis adiuuit (*Cic. ad Q. f. III 1, 8*) sed etiam libris scriptis eius laudem auxit, ut uel Plutarchus, si de Caesaris amicis uel inimicis uerba faceret, summa cautione opus esse iudicaret (*Pomp. 10*), continuauitque etiam pro mortuo eam operam, cum in Octauiani gratiam 'librum ederet non esse Caesaris filium, quem Cleopatra diceret' (*Suet. 52*, qui addidit *quasi plane defensione ac patrocinio res egeret*). Antonius enim etiam a Caesare eum agnitum esse senatui adfirmauerat.²⁾ Praeterea certa testimonia exstant de uita prioris Africani, in quo libro de diuina eius origine nocturnisque cum Ioue consultationibus narrauerat, ut illa auctoritate res a Caesare uel gestas uel paratas quasi sanciret, id quod etiam alios scriptores conatos esse ex Liuii loco quodam (*38, 56, 1—3. uid. Mommsen Röm. Forsch. II p. 502 sq.*) perspexit. Num Cassii, i. e. eius qui Caesarem interfecit, uitam scribere operae pretium esse duxerit, ut tradidit Charisius (*fr. 4*), mihi admodum

1) G. Thouret *De Cicerone, Asinio Pollione, C. Oppio rerum Caesarianorum scriptoribus*. Stud. Lips. I p. 346—360.

2) Aliter ipse Caesar testatus erat, Nicol. Damasc. fr. 101 c. 20, III p. 440 M.: οἱ μὲν γὰρ ἔφασκον βασιλῆιον αὐτῷ ἐγνωκέναι συμπάσης γῆς καὶ θαλάττης Αἴγυπτον ἀποδεικνύναι, ἐνθα βασιλῖδα Κλεοπάτραν αὐτῷ παῖδα τέκνιν Κῦρον [Καισαρίωνα?] φοιτήσασαν εἰς εὐνήν· ὅπερ αὐτὸς ἠλέγξεν ἐν ταῖς διαθήκαις ψεύδος εἶναι. Cf. de hac re tum multum trita Drumann h. R. III p. 764 sq.

dubium uidetur, quam ob rem de Caesaris uita cogitauimus. certe, etsi ea nusquam citatur, tria fragmenta (5—7) aperte ad eum pertinent nec tale opus ab eius indole abhorruisse ueteres opinatos esse hinc apparet, quod quidam bella Alexandrinum Africanumque et Hispaniense, quae nunc leguntur, ab eo scripta esse putauerunt (*Suet. Caes. 56*), quae quidem cum amici Tulliani iudicio elegantiaque omnino non concinunt, ut praesertim cum Oppius nec Africo nec Hispaniensi interfuisset, ab omnibus ei abiudicata sint. Sed de fr. 8 quaeritur, num simili ratione ductus ut Africani ita Marii uitam scripserit, cuius consanguinei mores Caesarem imitatum esse Plutarchus in uit. Mar. 6 testatur, quale opus sane animo concipere potuit. at cuius constantiae Marianae apud Plinium in nat. hist. Oppius auctor est, haec a Plutarcho tam aperte cum Caesare coniungitur, ut facile etiam in huius uita locum suum habere potuerit, Plutarchus autem ex materia de uita Caesaris collecta in Marianam transtulerit. (*Cf. Muenzer p. 364 sq.*)

Ceterum auctoritas eius cum propter Caesaris studium parui ducta sit, mirum non est, quod eius opera non diu manserunt (Charisius enim uix ipsa inspexit) neque quisquam scriptor maiores eorum partes exscripsit, nisi Plutarchus in priore uitae Caesaris parte (*Thouret l. s. p. 347 sqq. cf. adn. ad fr. 7 sq.*). unum Gellium, quae in eodem capite cum fr. 2 et 3 de Scipionis diuinatione et praesagio adnexuit, ex more suo eosdem fontes adhibere perrexisse paene certum est, ut minutis litteris haec infra addiderim, atque etiam III c. 4, ubi idem 'libros, quos de uita P. Scipionis Africani compositos' se legisse uult, ex Oppio uel Hygino originem ducere ueri simillimum.

Alia fragmenta errore ad hunc Oppium relata sunt. nam quae sub Oppii nomine apud Macrobiū Festumque Paulumue exstant, sunt Aurelii Opilii, philosophi, rhetoris, grammatici, cuius fragmenta Egger *Serm. ant. reliq. p. 27* collegit. quod autem Roth p. 379 ut Procilii Oppiiue recepit ex Ps.-Asconio (*p. 171 Or. ad Cic. Verr. I 19, 50*), sermo est de P. Oppii M. Aurelii Cottae, proconsulis Bithyniae, quaestore.

TANVSIVS GEMINVS

Huius certa memoria fragmentis continetur, quibus eum post annum 55/699 (*fr. 3*) et ante Strabonis geographiam res Romanas minimum a Sertorio usque ad suam aetatem scripsisse traditum est, idque mente a Caesare abalienata (*fr. 2. 3*).¹⁾ ponenda igitur haec historia est in eorum librorum numero, qui de dictatoris auctoritate siue uiui (ut uult Cichorius apud Schanzium I p. 199, Suetonius enim, cui debemus *fr. 2*, eiusdem aetatis auctores in imperatorum uitis citare solet, *u. Haupt. op. I p. 71*) siue mortui detrahebant idemque quod libellorum famosorum multitudo spectabant. cui quidem rationi uitam quandam uidetur debere. nam sub imperatoribus libenter ultra Liuium scriptores eruebantur, quibus odium contra eos, a quibus ipsi maligne tractari sibi uiderentur, expleretur. itaque eius notitia ad Strabonem (*fr. 1*), Plutarchi Appianique communem auctorem (*fr. 3*), Suetonium (*fr. 2*), qui singulis locis eum citauerunt, atque etiam ad Senecam philosophum peruenit, cum ad Lucilium scribit (*XV 1 [93], 11*): *et paucorum uersuum liber est [Metronactis] et quidem laudandus atque utilis. annales Tanusii scis quam ponderosi sint et quid uocentur. hoc est uita quorundam longa et quod Tanusii sequitur annales.* unde eos propter abundantiam uerborum male audisse cognoscimus. opponit enim Metronactis philosophi breuem eandemque fructuosam uitam aliorum longae et reprehensae comparatque hanc cum libris amplis multorumque uituperationes expertis.

Atqui Catullus c. 36 Volusi cuiusdam annales acerbissime irridet. Lesbia enim, si poeta secum reconciliatus esset, 'electissima pessimi poetae scripta' igni se daturam esse uouerat, quo quidem uoto ipsius Catulli per iocum significauerat. Catullus autem — eo enim facetiae mihi redire uidentur — ita rem uertit, ut pro suis annales Volusi, 'cacatam chartam, plenos ruris et inficetiarum' Vulcano tradat, quem poetam conterraneum etiam c. 95 insequitur, ubi non ultra Paduam (i. e. ostium Padi) eius annales propagatum iri amicturosque scombros uaticinatur Antimachumque tumidum propter uerbositatem eum appellat. hinc Muretus, Hauptius (*l. s.*), R. Vnger ('*De Tan. G. annalium scriptore*' in

1) *Fr. 4*, si est Tanusii (non Cingii uel Cincii), uidetur in transursu nundinarum mentionem iniecissee.

progr. gymn. Friedland. 1855)¹⁾, L. Schwabe (*ap. Fleckeisen. 129 p. 380*) multique alii, partim dubitanter, partim fidentius a Catullo Tanusium Volusii nomine, quod eodem uocabuli exitu, eadem mensura uteretur, dictum esse concluderunt, suntque multa, quae huic coniecturae faueant, maxime, quod Senecae iudicium nanciscitur quo explicetur. uerum tamen historia Tanusii sermone pedestri scripta, quo rem a. 55/699, usque ad quem Catulli consuetudo cum Lesbia non durauit, factam narrauit, ab annalibus 'pessimi poetae' distinguenda nec eundem adulescentem res Romanas uersibus, aetate prouectum oratione persecutum esse uerisimile est. recte igitur P. E. Sonnenburg²⁾ adstipulantibus A. Riesio et Aem. Baehrensio Catulli interpretibus omnino non habuisse eum, cur Tanusii nomen obscuraret, monuit ceteraque aduersariorum argumenta infirmiora esse quam uisa essent. quae cum res ita sint, ex testium Tanusii historiae numero Catullus eiciendus est, Senecam autem aut aliud de Tanusio dictum in mente habuisse censendum, id quod probabilius est, aut illius cacatam chartam ex confusione a Volusio ad eum transtulisse.

M. IVNIVS BRVTVS EIVSQVE LAVDATORES

Vt nunc ad eos pergam, qui Caesaris causam impugnauerunt, primus locus Bruto (praetori in Gallia cisalp. 46/708, urbano 42/712, mort. 42/712) dandus est, quamquam litterarum telo non est usus. continuit enim se historicae scriptionis genus intra epitomas quas fecit, Polybii, Coelii Antipatri, Fannii, amplitudine uerborum ad eos delatus, cum, quae erat eius indoles breuitatis studiosa, magis res quam uerba spectaret, ad Coelium fortasse etiam iuris scientiae societate (*Cic. Brut. 26, 102*). in hac autem re tanta industria uersatus est, ut ne in militia quidem eam intermitteret atque ante ipsam pugnam Pharsaliam, cum alii propter calorem corpora curarent, usque ad uesperum Polybii epitomae componendae operam daret (*Plut. Brut. 4*). Notitiam harum epitomarum debemus Coelianorum — haec enim uera inscriptio fuit — Ciceroni, qui a. 45/709

1) Haec copiosa disputatio maxime ad Catullum coniecturis temptandum et explicandum pertinet.

2) *Der Historiker T. G. und die annales Volusii* in *Histor. Untersuchungen Arn. Schäfer gewidmet* p. 158—165.

ab Attico ea petit (*ad Att. XIII 8*), eidemque Fannianorum (*fr. 1. ad Att. XII 5, 3, a. 46/708*)¹⁾, Polybianorum Plutarcho (*Brut. 4*), Coelianorum (*fr. 2*) nescio quo casu etiam ad Charisium peruenit.

L. CALPURNIVS BIBVLVS

Bruti uitrici memoriae consuluit etiam priuignus, minimus natu filiorum, quos Porcia priori marito M. Calpurnio Bibulo (cos. a. 59/695) pepererat, qui cum primum agmen ex Asia cum Rhascupoli in Macedoniam duxisset, pugnae Philippensi interfuit, tum in insula Thaso Antonii ueniam impetrauit, deinde ab eo classi praefectus est, denique praetorius post annum 34/720 legatus Syriae fuit, ubi sub tempus pugnae Actiacae mortuus est (*Drumann II p. 105 sq.*). Libellum quendam eius commentariorum Bruti Plutarchus Brut. 13 commemorauit (*Καί τι βιβλίδιον μικρόν ἀπομνημονευμάτων Βρούτου γεγραμμένον ὑπ' αὐτοῦ διασώζεται*) et quaedam ex eis inseruit, quae ad consuetudinem matris uitricique pertinent. forsitan etiam alia eiusdem generis ex eis siue ipsis siue per alium auctorem originem ducant, ueluti c. 13. Clementia igitur Antonii eius pietatem non repressisse uidetur.

P. VOLVMNIVS. EMPYLVS

In cohorte ipsum M. Brutum usque ad finem secutus est P. Volumnius, qui philosophus idemque contubernalis eius in militia ab initio a Plutarcho (*fr. 1*) dicitur, ut idem fuisse non potuerit atque Volumnius Flaccus familiaris D. Bruti (*Cic. ad f. XI 12, 1; 18, 1*). Is commentario mortem amici cum pietate et ueneratione persecutus est, quam gratam memoriam Plutarchus arripuit contaminauitque cum M. Valerii Messallae Coruini memoria, nisi iam alius auctor ei hanc operam subministrauit. nam et solus eius auctoritatem appellauit et narrationi suae, in ceteris rebus paene ad uerbum cum Appiano concinenti, eius personam interposuit²⁾; itaque praeter locos fragmentorum etiam ea quae sequuntur de Volumnio cum Dardano satellite et de Statilio speculandi causa progressis dictoque quodam Bruti de siti

1) Quod Boot a. h. l. *Brutus ex Fannio* coniecit, citandi morem ignorauit; nam ex Fannio sua Brutum sumpsisse Cicero dicit etiam cum scripsit *Brutus et Fannius* ut fr. 2 *Brutus et Coelius*.

2) *Quell. d. Plut. p. 137 sqq.* C. Wichmann *De Plut. in uit. Brut. et Antonii font. p. 42 sqq.*

consolantis et de Bruti precibus, ut mortem suam adiuuaret, alioque dicto, cum abnuisset, quo non pedibus sed manibus fugiendum esse respondisset (*c. 51 sq.*), ad eum referenda sunt (*u. infra LXXXI sq.*).

Idem argumentum laudandi Bruti sibi proposuit Empylus, rhetor familiarisque eius, de quo haec memoriae tradidit Plutarchus (*Brut. 2*): 'Ο δ' Ἐμπυλος, οὗ καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς καὶ οἱ φίλοι μέμνηνται πολλάκις ὥς συμβιοῦντος αὐτῷ, δῆτωρ ἦν καὶ καταλέλοιπε μικρὸν μὲν, οὐ φαῦλον δὲ σύγγραμμα περὶ τῆς Καίσαρος ἀναιρέσεως, ὃ Βροῦτος ἐπιγέγραπται. uidetur idem fuisse cum eo (nomen enim rarum fuit), qui secundum Ciceronem iuxta Metrodorum Scepsium et Hortensium acri studio id consecutus erat, ut memoriter quae excogitauerat, ad uerbum in agendo referret; Rhodium eum fuisse inde cognouimus (*Quint. X 6, 4*). Plutarchum autem eum non solum inspexisse sed etiam eum secutum esse Caesaris caedem narrantem caute (*Quell. d. Plut. p. 140*) suspicatus eram, certius Wichmann (*l. s. p. 9 sqq.*) uitae Bruti c. 7—17 et Caesaris 62—66 ex eo petita esse proposuit.¹⁾

Q. DELLIVS

Notus est facetiis Messallae Coruini, quas Seneca (*suas. 1, 7*) memoriae prodidit: *Bellissimam tamen rem Dellius dixit, quem Messala Coruinus desultorem bellorum ciuiliū uocat, quia ab Dolabella ad Cassium transiturus salutem sibi pactus est, si Dolabellam occidisset; a Cassio deinde transiit ad Antonium, nouissime ab Antonio transfugit ad Caesarem. Hic est Dellius, cuius epistulae ad Cleopatram lasciuae feruntur.* quod crimen artis desultoriae a Velleio (*II 84, 2*) confirmatur. ad Octavianum autem transiit sub ipsam pugnam Actiacam Antonii consilia prodens (*Dio 50, 13, 8; 23, 1; 3*), eumque ab eo inter amicos receptum esse Seneca (*de clem. I 10, 1*) testis est. neque tamen in ulla re inter eos nominatur, nisi ab Horatio, qui non sine causa eum honore carminis (*II 3*) post

1) Tertius addendus esset Strato Epirota (App. b. c. IV 131), ὁ ἀπὸ λόγων ῥητορικῶν γεγωνὸς αὐτῷ συνήδης (Plut. Brut. 52), ut uoluit A. Hillscher (Fleckeiseni Suppl. XVIII p. 392 sq.), nisi quae de eo Brutum in morte adiuuante cum loquacitate proferret Plutarchus l. s. ex Messalla sumpta esse uiderentur; huic autem familiaris fuit (Plut. c. 53); sermone igitur cum eo talia colloqui potuit.

Sallustium (*II* 2) esse prosecutus uidetur (*u. Porphy. et Kiessling. ad II* 3). saepius in Antonii historia commemoratur, cuius et inter delicatos fuisse dicitur (*Dio* 49, 39, 2) et postea Cleopatra cum omnibus illecebris in Ciliciam perducta (*Plut. Ant.* 25) eius libidinibus seruiit (*cf. Ioseph. ant. Iud. XV* 2, 5 *sqq.*). sed etiam in Iudaeorum rebus ordinandis ei sollertiam suam et dicacitatem praeiuit¹⁾, maxime tamen in bello Parthico, cui ducis munere ornatus interfuit (*fr.* 1).

Huius uberrimam narrationem habemus apud Plutarchum in uita Antonii c. 33—34 et 37—54.²⁾ atqui Strabo, qui in Caucasi descriptione a Theophane maximam partem pendet³⁾, a Dellio hoc bellum descriptum esse tradidit (*fr.* 1) et idem stadiorum spatium Antonium emensum esse a Zeugmate usque ad fines Medorum (*XI* 13, 4), quod Plutarchus priusquam ad Armeniam perueniret (c. 38, ex confusione opinor), et eundem numerum equitum ferratorum ei Artauasdem praeuisse (*XI* 14, 9), quem Plutarchus (c. 37)⁴⁾, tum uterque eodem loco hunc regem Armeniae et auctorem funestae cladis proditione sua fuisse et sero eius poenas soluisse.⁵⁾ denique Plutarchus dictum eius quoddam ita adfert, ut historiam ei cognitam fuisse adpareat (etsi num eum locum recte in fragmentorum numerum, 2, receperim, dubito).⁶⁾ itaque iam Heerenius p. 181 sq. eum in hac expeditione narranda Dellium secutum esse coniecit, cui ipse adsensus sum (*Quell. d. Plut. p.* 144 *sq.*), aliique, Buercklein et Fennema, hoc argumentis confirmauerunt. quid quod omnis eius memoria, quam nunc habemus, ad eum redire uidetur, ita tamen, ut ipsa materia, Delliana opinor, a Liuiio, quem in uniuersum satis ex adseclis cogno-

1) Joseph. ant. XIV 15, 1. XV 2, 5. bell. Iud. I 15, 3. De dicacitate cf. fr. 2. Seneca suas. 1, 7.

2) Vid. A. Buercklein *Quellen u. Chronologie der röm.-parth. Feldzüge 713—718*. Diss. Lips. 1879. H. Ten Cate Fennema *Quaestt. Parthicae*, Diss. Lugd. 1882.

3) Vid. W. Fabricius *Theophanes von Mytilene u. Q. Dellius als Quellen der Geographie des Strabon*. Strassburg 1888.

4) Buercklein p. 14. Fennema p. 11 sq. De diuerso numero in c. 50 u. Fennema p. 12.

5) Strab. XI 13, 4. Plut. c. 50. u. K. I. Neumann in *Fleckeis. Suppl.* XIII p. 335.

6) Fabricius p. 220 *sqq.* praeter nostrum (*fr.* 8 apud eum) decem fragmenta ex Strabone eruisse sibi uisus est: XVI 2, 8 (1. 2); 1, 28. XI 3, 5; 14, 9 (5. 6); 13, 4; et 14, 15 et XVI 1, 28 (7. 9). XI 14, 6; 13, 2 (10. 11).

scimus (*u. Fennema p. 5—9*), a Cassio Dione (49, 23—31), a Velleio (II 82; 91, 1) in Octauiani mentem plus minusue infecta sit. omitto nunc quaerere, num ipsum Dellium Plutarchus adierit (per Nicolaum Damascenum censet Gutschmid *Iran p. 97*¹⁾), illud constat eius narrationem Antonio maxime fauere, quae possit excusantem uel defendentem (*Mommsen Hist. Rom. V p. 367*). nam in ea cum Cleopatrae ueneno et arte agatur (*cf. praeter al. locos c. 37*), tum Artuwardis prodicione in perniciem trahitur (*cf. c. 39. 50*); ipsum ingens militum amor amplectitur, in quo exornando multus est Plutarchus, omniaque ad eum referuntur, ut quae ante eius expeditionem in oriente contra Parthos ab eius legatis administrata sint, aut breuiter memorentur aut taceantur, genus ab Hercule deducitur (*c. 36*). denique quod non solum uiginti septem dierum iter a Praaspis usque ad Armeniam fuisse (*c. 50*) sed etiam quo die quaedam gesta essent, scripsit (*c. 41. 42. 49*), cum hoc a Plutarchi more abhorreat, commentariorum formam retinuisse uidetur. Quamquam Dellio propius fuit Theophanem patrem imitari, qui Pompei res in oriente gestas in Alexandri Magni similitudinem auxerat et exornauerat (*cf. Quell. d. Plut. p. 114 sqq.*). at etsi quaedam partes artem rhetoricam redolent (maxime *c. 43 et 44*), simplicius tamen filum texuisse uidetur, res magis et numeros quam ornamenta spectans Xenophontisque anabasin aemulatus, cuius decem milia Antonius de suo reditu paene desperans felicia praedicat apud Plutarchum (*c. 45*), forsitan, ut etiam maiores quam quos labores illi tulissent, a Romanis sustentatos esse demonstraret. Etiam sermo eius uidetur fuisse Latinus, non Graecus ut Theophanis (*Sieglin in Hirschfelderi actis phil. III c. 1454*).

Quo tamen tempore Dellius in his commentariis scribendis uersatus sit, res est ambigua; ne illud quidem discerni potest, utrum ante bellum Actiacum an post. uirtutis Antonii laude ad illud trahimur. sed cum Cleopatrae omni ratione obtregetur, cuius insidias dicacitate sua offensae timebat (*fr. 2*), eius autem iram breui ante ipsam pugnam contraxerit (quod ni ita esset, iam antea ad Octavianum fugisset), sub Augusto eos in publicum editos esse ueri similis est, praesertim cum Dellius ante discrimen

1) Fabricius p. 220 sq. ne Strabonem quidem geographiam scribentem Dellium ante se habuisse uult, sed tum tantum, cum commentarios.

illud mercennariis per Macedoniam et Thraciam colligendis occupatus esset atque etiam ultionis Artauardis a. 34/720 repetitae mentionem fecisset (*u. s. p. LXXII*). nec talia, quae scripsit, Augustum aegre tulisse putauerim. fato enim Antonium consilio prudentiaque carentem in exitium pulsum esse demonstrant neque quidquam iuuisse uim consilii expertem. certe per ipsum bellum ille res uere gestas Romanos celauerat atque clades pro uictoriis uendiderat (*Dio 49, 32, 1 sq.*), a quibus mendaciis Plutarchus uel Dellius longe recedunt.¹⁾

IMPERATORIS CAESARIS AVGVSTI

DE VITA SVA²⁾

Augustus non solum ipsam rem publicam denuo constituit, sed etiam ut historiae ipsius omnino studiosus erat (*cf. Liu. IV 20, 7. Gesch. Litt. I p. 81 sqq.*), eius operis memoriae diligenter consuluit. itaque si quas res egregie gesserat, eas quales uideri uellet, libris libellisque in publicum edendas curare solebat, tum uero cum finem uitae appropinquare sentiret, et testamentum et indicem rerum a se gestarum, quem uellet incidi in aeneis tabulis ante Mausoleum suum, et breuiarium totius imperii sua manu perscripsit (*Suet. Aug. 101. Tac. ann. I 11*), quae post mortem publicarentur. simili tamen sollicitudine iam ex Cantabrico bello Romam reuersus cum uexatus esset, a. 23/731 praeter testamentum libellum composuit, quo αἱ τε δυνάμεις καὶ αἱ πρόσοδοι αἱ κοιναί continebantur (*Dio 53, 30*), quem Cn. Calpurnio Pisoni collegae in consulatu tradidit, eodemque tempore etiam libros de uita sua, qui quidem eundem locum tum obtinebant, quem triginta fere sex annis post index rerum in aere incisus. neque enim alia causa esse uidetur, cur tum in scribendo substiterit, nisi cum deficerent ipsae res, etiam tum in Hispania haud ita gloriosae. hoc autem Suetonii testimonio (*c. 85*) constat eum 'aliqua de uita sua Can-

1) Vsque ad pugnam Actiacam Dellium in scribendo peruenisse Buercklein l. s. suspicatus est, sine ulla causa, etsi Fabricius p. 9 sq. adsensus est.

2) Vid. A. Weichert *Imp. Caes. Aug. scriptorum reliquiae* Vol. I p. 194—232. J. Plew, *Quellenuntersuch. zur Gesch. d. Kaisers Hadrian* p. 100 sqq. *Geschichtl. Litt. d. Kaiserz.* I p. 455 sqq.

tabrico tenuis bello nec ultra' composuisse, id est usque ad annum 25/729, ultra quem Augustus ei non interfuit quoque iterum ab eo Ianum clausum esse constat (*Mon. Ancy. ed. Mommsen*² p. 50).¹⁾ Libris ea complexus est tredecim (*Suet. l. s. Suid. I p. 851 Bhd*) inscripsitque patrem ex parte imitatus 'Commentarii uitae suae' (*cf. fr. 5. 6. 8. 13. 14. 17. 18*), fortasse addens 'ad Agrippam et Maecenatem' (*fr. 6*), ut et gratum animum significaret et ad eorum testimonia narrationem suam referret. Ipsum opus non habebat, cur excusaret, nam etiam tum hoc fiducia potius morum quam adrogantiae esse (*Tac. Agr. 1*) potuit arbitrari uel uideri se arbitrari, nec illud a consuetudine abhorrebat Rutilii, Scauri, Caesaris dictatoris, ut quasdam res tacendo oblitteraret, alias obscuraret uel mutaret uel defenderet uel augeret uel exornaret. erant autem multa, ad quae, ut cum Seneca loquar (*de clem. I 11*), ipse inuitus oculos retorquebat, maxime res a tribus uiris gestae, quas quantum ipse aspernatus sit atque a sua persona reiecerit, fr. 11 aperte demonstratur (*Plew l. s. p. 116 sq.*). sed quanta cum arte in ea re uersari potuerit, ex monumento Ancyrano manifestum est (*Geschichtl. Litt. I p. 456 sq. Gardthausen Aug. I p. 1284. II p. 87*), quod annum septuagesimum agens composuit, cum 'dignitate omnibus praestaret' (*Mon. Anc. c. 34*). latius hercle liberi usque iuuenis quadragenarius in uita sua proponenda exspatiari poterat, in qua, ut plura recenti inuidia flagrabant, ita ad eam extinguendam plura remedia suppetebant, non modo ingenii atque sagacitatis sed etiam artis dicendi ex rhetorum disciplina petita. Itaque quae in indice silentio transiit, in uita copiose exposuerat, diuino consilio se ortum (*fr. 2*) et seruatum esse (*fr. 10*) animamque patris Caesaris inter deorum immortalium numina esse receptam (*fr. 4*), quacum ratione fere congruit, quod illic exercitum priuato consilio priuataque impensa a se comparatum remque publicam dominatione factionis oppressam in libertatem uindicatam esse gloriatus est (*c. 1*) omniaque ad se suamque laudem reuocauit. deinde cum illic res a se gestas capitulatim quasi ex superiore loco perlustraret et comprehenderet, hic eas eo, quo gestae erant ordine persequeretur et ante oculos eorum, qui legerent, explicabat, quod ut efficeret, Caesarem imitatus ne orationibus quidem carere uoluit, quarum exemplum artificiosum

1) Nescio quo iure Nissen in *mus. Rhen.* 41 p. 492 libros usque ad annum 27/727 i. e. usque ad principatum constitutum pertinuisse dicat.

in fr. 11 exstat. tum et aliorum laudes illa aetate omnibus satis cognitae cum sua coniungebat misitque uitam ad Agrippam et Maecenatem in monumento Ancyrano omissos et crimina, quae abluere non posset, in alios transferebat, uelut Ciceronem a se ipso maximi habitum esse simulabat (*fr. 6. 7*). denique etiam res priuatas tractauit excusans diuortium cum Scribonia factum (*fr. 12*). haec rerum expositio sermonis elegantia et subtilitate commendabatur. diligenter enim a Iulia auia et ab Atia matre educatus ab Apollodoro Pergameno et Romae et Apolloniae rhetorum praeceptis institutus erat, qui cum a Caesare dictatore ad id munus uocatus esset, eius simplicitatem (*Martial. XI 20*) in scribendo eum imitari iussit, idque ei feliciter successit; nam et Caesaris elegantia¹⁾ a Cicerone (*Brut. 72, 252*) laudatur et Augusti a Frontone (*p. 123 Nab.*) Suetonioque, addente 'praecipuam curam eum duxisse sensum animi quam apertissime exprimere' (*c. 86*), qui quidem de quo libro aptius iudicare potuerint quam de uita non uideo; in epistulis aliter scribere solebat. documenta tamen eius in commentariis scribendi rationis unum habemus in fr. 4 idque tenue.

At propter res narratas frequenter scriptores hunc fontem adierunt, partim eius auctoritate, partim adulatione, partim aliorum inopia adacti, in quibus enumerandis temporum ordinem sequar. primus eius librum Nicolaus Damascenus in suum translulit, quo 'amici' sui etiam uiui uitam exposuit, id quod et ex uniuerso genere scribendi et ex consensu cum Velleio et Suetonio satis apparet; omnia enim animo et mente occupatus ad eius laudem gloriamque rettulit (*Gesch. Litt. I p. 401 sqq.*). Non minus multus in ea re Velleius fuit (a. 30/783), cuius certa quaedam uestigia (*u. adn. ad fr. 1. 8. 10*) item ad Augustum ducunt (*Gesch. Litt. I p. 382 sqq. E. Schwartz Herm. 33 p. 213*). citauit tamen eius uitam primus Plinius in naturali historia (*fr. 4*), praeterea ea usus II 24, ubi de omine quodam sermo est (*fr. 20*), fortasse etiam 34, 58 (*diuos Augustus admonitus in quiete*), tum Suetonius eam inter Augusti libros recensuit (*uit. 85*), etsi eis quae ex ea inseruit fragmentis originem non adscripsit (*fr. 1. 9. 12. 16. 19. [21. 22. 23]*); etiam plura ei nomine omisso debet, maxime in uitae cap. 91. 92. 94, quibus et somnia uel ipsius uel aliena

1) 'formelle u. logische Korrektheit' Woelfflin *Ber. d. Bayer. Ak. philos.-philol. u. hist. Cl.* 1896 p. 161 sqq.

de ipso, auspicia ominaque resque enumeravit, 'quibus futura magnitudo eius et perpetua felicitas sperari animaduertique posset' (cf. *adn. ad fr. 2. 4. 10. 20*). accedimus ad tres scriptores Graecos, Plutarchum, Appianum, Cassium Dionem, qui quamquam primus duobus locis de quinque (*fr. 6. 7. 8. 10. 15*), alter omnibus tribus (*10. 11. 13*) commentarios citant, tamen eos ipsos non omnibus exscripsisse uidentur. neque enim illud casu accidit, ut uterque eodem loco (*fr. 10*) idem ad eos reuocarent. atque Plutarchus quidem quin in Augusti uita commentarios eius ante oculos habuerit, uix dubitatur, in Bruti tamen, Ciceronis, Antonii eis uti non potuit nisi hic illic, ut quae ex eis nominatim afferat, siue suis excerptis siue alienis debere uideatur, quod quidem de *fr. 10* certum est.¹⁾ intricatior res est apud Appianum, a quo qui auctores primarii de bellis ciuilibus descripti sint, etiam nunc ignorari ex Ed. Schwartzii disputatione (*Pauly-Wissowa II c. 222—237. uid. infra p. LXXXVII sqq.*) intellectum est. Soltauio tamen eum diuersos contaminandi facultate caruisse contra eum neganti (*Phil. Suppl. VII p. 595—633*) adstipulor; itaque etsi *fr. 10* laudationem commentariorum Augusti ex alio quodam auctore ab eo descriptum esse statuimus, in Illyricis tamen se eos adiisse ipse profitetur (*fr. 13. cf. Plew l. s. p. 111. Soltau l. s. p. 605 sqq.*), neque est cur colloquium L. Antonii et Octauiani (*fr. 11*) cum Ed. Schwartzio (*l. s. c. 232. Herm. 33 p. 209*) secundum magistratuum commentarios uel acta eaque falsa libere retractatum et more suo rhetorico exornatum esse censeamus. inter Augusti igitur commentariorum fragmenta etiam hoc recepimus²⁾, eosque etiam per ceteram narrationem belli ciuilis librorum III—V magis magisque pro fundamento ei fuisse uel ipsos uel per alium auctorem suspicamur, ut in quinto etiam totum se eius auctoritati addiceret.³⁾ de Dione plura uerba facere suspersedeo, quoniam Wilmansii opinio a media decade quinta usque ad librum quinquagesimum

1) *Quellen d. Plut.* p. 130 sq. 136 sq. 145 sq. Laudatio Marcelli generi in uita Marc. 30 et in comp. c. 1 citata est illic cum quattuor, hic cum duobus auctoribus coniuncta; uid. *Quell. d. Plut.* p. 75.

2) Sic etiam Soltau l. s. p. 603 sq., qui p. 604 etiam tabulam proscriptionis IV 8—11 ex eis originem ducere opinatur, de qua item Appianus ὁδὲ μὲν εἶχεν ἡ προγραφὴ (cf. I 2) τῶν τριῶν ἀνδρῶν, ὅσον ἐς Ἑλλάδα γλῶσσαν ἀπὸ Λατίνης μεταβαλεῖν.

3) Cf. infra p. LXXXIV sq. Weichert l. s. p. 209 sqq. Soltauii coniecturas uide apud ipsum.

tertium eum Augustum secutum esse arbitrati nunc ab omnibus improbata est; nam qui occurrit consensus, a Liuiο repetendus est, quem fautoris sui testimonia non neglexisse per se intellegitur.¹⁾

Denique per uarios riuos fragmenta singula ad Tertullianum (*fr.* 2), Digesta (17), Isidorum (24), duo ad Seruium auctum (5. 14) peruenerunt, sed qui illi fuerint indagare et longum et superuacaneum est; hoc unum addam cum ceteras res ab Augusto memoriae proditas apud posteros graui auctoritate floruisse tum omina, quibus maiestatem suam confirmasse sibi uisus erat, praecipua cura propagata (*cf. Plew l. s. p. 111 sqq.*). Pluribus uerbis opus est de *fr.* 18, quod in ea retractatione Pseudo-Plinii, qui dicitur, inuentum est, quam Albanus Torinus in editione Basileensi (1528) edidit inscripsitque 'C. Plinii Secundi de re medica libri V'. atqui cum et in hoc capite et apud alios scriptores medicos multa remedia oculorum congesta sint, apud Plinium in naturali historia triginta fere, nullum tamen in omnibus partibus accurate cum hoc concinit aut ad Augusti commentarios refertur. retractationem autem illam sexto fere saeculo ex antiquis auctoribus compilatam esse Val. Rose, uir harum scriptionum peritissimus, arbitratur (*Herm. VIII p. 39 sq. 60 sqq.*), nihilo minus num uere illud fragmentum ex illis commentariis haustum sit, uehementer dubito. nam Scribonius Largus, qui sub imperatore Claudio in compositionibus suis plurima collyria collegit (*c. 19—38*), nihil aliud cognitum habuit nisi Augustum usum esse medicamento aliquo (*c. 31*): 'Bene facit ad hoc medicamentum, quo Augustus usus est, et recipit hoc' (ex eo ad uerbum cum Augusti mentione Marcellus anno fere 408, *c. 8, 10 p. 62 Helm. cf. 20, 115 p. 211 Antidotum Hadriani, quo utebatur Caesar Augustus, quae potio dat omni corpori fortitudinem*), quae compositio etsi quasdam partes cum Pseudo-Plinio communes habet, ut etiam duae quae

1) Cf. Haupt. Philol. 43 p. 595 sqq. In fragmentis meis hist. Rom. p. 258 etiam hic locus Cassii Dionis 48, 44 exstat: Συνοικοῦσα δὲ ἤδη ἡ γυνή [Liuiα] τῷ Καίσαρι τίπτει Κλαύδιον Δροῦσον Νέρωνα. καὶ αὐτὸν ὁ Καῖσαρ καὶ ἀνείλετο καὶ τῷ πατρὶ ἐπεμψεν, αὐτὸ τοῦτο ἐς τὰ ὑπομνήματα ἐγγράψας, ὅτι Καῖσαρ τὸ γεννηθὲν Λιουία τῇ αὐτοῦ γυναικὶ παιδίον Νέρωνι τῷ πατρὶ ἀπέδωκεν. Sed iam Schmidt (*Zeitschr. f. Geschichtswiss.* I p. 333) et Huebner *De act. p. R.* p. 602 eum ex diurnis depromptum esse putauerunt; cf. Dion. 44, 11, 3 ἐς τὰ ὑπομνήματα ἐγγραφῆναι ἐποίησεν κτλ. 57, 12, 2 ὥστε — καὶ τοῦτο καὶ ἐς τὰ δημόσια ὑπομνήματα ἐσγράφεσθαι (de Liuiα). 60, 33 καὶ τοῦτο καὶ ἐς τὰ ὑπομνήματα ἐσεγράφετο (de Agrippina).

sequuntur, tamen in uniuersum omnino aliae sunt. itaque illa Augusti apud Scribonium uel Marcellum mentione 'Pseudo-Plinius' quinque triumue saeculorum spatio post inductus esse mihi uidetur, ut et nouum medicamentum ad caligines oculorum sanandas ex obuiis partibus componeret (etiam pyxin Cypriam apud Scribonium c. 37 habemus) et, cum 'et recipit hoc' cum eo uerbo quod antecedit 'usus est' coniungeret et perperam intellegeret, commentariorum auctoritate gloriaretur. neque tamen ex Augusti fragmentorum numero ut in lubrica hac de Pseudo-Pliniorum personis quaestione hoc omnino explodere ausus sum.

Superest ut alterius operis historici testimonium quod unum habemus proponam: *Suet. Claud. 1 Quod equidem magis ne praetermitterem, rettuli, quam quia uerum aut ueri simile putem, cum Augustus tanto opere et uiuum [Drusum a. 9. 745 in Germania mortuum] dilexerit, ut coheredem semper filiis instituerit, sicut quondam in senatu professus est, et defunctum ita pro contione laudauerit, ut deos precatus sit, similes ei Caesares suos facerent sibiue tam honestum quandoque exitum darent quam illi dedissent. nec contentus elogium tumulo eius uersibus a se compositis insculpsisse, etiam uitae memoriam prosa oratione composuit.* in qua utrum magis Drusi amoris et memoriae an suae causae et imperio indulserit nescimus.

C. CILNIVS MAECENAS

Historia etsi omnino a Maecenatis ingenio ac deliciis abhorrere uidetur, eum huic quoque generi scribendi deditum fuisse Seruius *ad Vergilii georg. II 41* adnotauit: *Constat Maecenatem fuisse litterarum peritum et plura composuisse carmina. nam etiam Augusti Caesaris gesta descripsit, quod testatur Horatius dicens: 'Tuque et q. s.'* parum recte tamen Horatium (*carm. II 12, 9*) interpretatus est, qui ut Octauiani uictorias carminibus laudaret, rogatus nec memoriae Romanae aut fabularum Graecarum certamina '*mollibus aptari citharae modis*' Maecenatem uelle opponit et dicturum '*pedestribus historiis proelia Caesaris melius ductaque per uias regum colla minacium*', se potius a Musa iussum Licyniam Maecenatis uxorem uersibus celebraturum esse. itaque ne uoluisse quidem eum animo illud consilium ex loco Horatiano

colligi potest¹⁾, Plinius autem quae de morbo Augusti Philippiensi eum narrasse idque ab ipso Augusto dissentientem scripsit (*nat. hist. VII 148. cf. Agrippae fr. 1*), ex aliis libris, uelut dialogis, hausit, quibus etiam IX 24 fabulam quandam de delphino debet²⁾ et praeterea secundum indices quaedam in libris XXXII et XXXVII.

M. VIPSANIVS AGRIPPA

Contra Agrippam de uita sua libros plus duos per temporum rationem pertexuisse fragmento altero traditum est tertioque peruenisse eum usque ad aedilitatem suam a. 33/721. substituisse tamen eum intra hunc annum uix credibile est. nam otium uitae scribendae tum nactus est, cum post morbum Augusti et Marcelli adoptionem propter offensiones cum domo imperatoria ortas Mytilenas secessisset (a. 23/731—21/733). aedilitate autem quae instituisset, post ipsum magistratum peculiari libro accurate descripserat³⁾, atque etiam ampliore omnia ad res ipsas rettulit; laudi tamen suae, cum omnino studiosus esset⁴⁾, ne tum quidem, quales res tum essent, pepercisse uidetur, quamquam quod ex Lucrino lacu portum a se factum esse scripserat (*fr. 2*), ei crimini dari non potest, nam quae sub auspiciis imperatoris ab aliis gerebantur, illi imputari solebant⁵⁾ atque Agrippa summa erga Augustum modestia utebatur⁶⁾. de genere scribendi nihil accepimus, delectationem tamen eum non petiisse consentaneum est, quamquam arte non caruit, si Plinio *nat. hist. 35, 26 credimus*.⁷⁾

1) Kiessling *ad Hor. carm. II 12*. — Iam Frandsen *Maecenas p. 168 sq.* Weichert *Augusti reliq. p. 233 sqq.* alique de Maecenatis historia dubitauerunt, sed ne de commentariis quidem cum Gardthauseno *Aug. I p. 778* cogitari potest.

2) Harder *Über die Fragmente des Maec. p. 20 sq.* — Plinii et hunc locum et VII 148 inter fragmenta 'uitae' posuit Lion *Maecentiana p. 39 sq.*

3) Frontin. de aquis II 98 sq. *qui iam copia permittente descripsit, quid aquarum publicis operibus, quid lacibus, quid priuatis daretur.* — Augustus quoque edicto complexus est, quo iure uterentur qui ex commentariis Agrippae aquas haberent, et q. s. Ad aliud igitur genus literarum hoc opus pertinuit a commentariis uitae diuersum, quod contra Gardthausenum *August. II p. 417* moneo.

4) Cf. Horat. *carm. I 6*.

5) Grauior suspicio de fr. 1 oriri potuit, cf. *Aug. fr. 10*.

6) Vid. Gardthausen l. s. I 741 sq.

7) A Plinio 3, 17 'commentarii Agrippae' dicuntur, quae descripserat in paranda chronographia porticus. Gardthausen l. s. 748 sq.

M. VALERIVS MESSALLA RVFVS

Hunc, qui cum Domitio Caluino post multa crimina et pericula consulatum a. 53/701 adeptus Caesaremque in bellum Africanum a. 46/708 legatus secutus est¹⁾, cum Harduino, Borghesio (*Oeuvres I p. 404 sqq.*), Brunnio (*De auct. ind. Plin. p. 13*), Vrlichsio (*Chrest. Plin. p. 336*), Detlefsenio (*in edit.*), Teuffelio (*p. 392 sq.*) distinxit a Messalla Coruino (*Fleckeiseni annal. 125 p. 107 sq.*), etsi Schanz (*II 1² p. 20*) denuo eos confudit. res hic est cum Plinio, qui in indice libri xxxv enumerat Messallam oratorem et Messallam senem ut aperte diuersos, ususque eis est § 8 (*fr. 1*), ubi 'uolumina de familiis' ad senem rettulit atque etiam oratorem cum indignatione de familiarum quarundam uanitate uerba fecisse commemorat, ut postea de 'Messallarum pace' loquatur. atqui idem 34, 137 ex 'Messalla sene' de triente sacro Seruiliorum familiae quaedam prompsit (*fr. 2*), alterum autem in textu oratorem dicit (7, 90. 10, 52. 33, 50. 35, 21) eundemque in indice libri xxxiii Coruinum (ut etiam in ind. l. ix). tum uero in indice l. vii nominatur Messalla Rufus, idque propter § 173 (*Messalla Rufus et plerique tradunt*), in indice l. xxxiv 'Messalla Rufus' propter § 137 (*uerba Messallae senis*). senex autem iure dicitur, quem per annos quinquaginta quinque augurem fuisse Macrobius (*sat. I 9, 14*) tradidit, Rufique cognomen ut per plurimas gentes uulgatum nos apud Valerios non offendet, quamquam aliis locis non inuenitur, neque est, cur cum Harduino, Silligio, Ianio Messallam et Rufum dirimamus, quorum neuter a Plinio sic simpliciter citatur. denique eum ad artes litterasque inclinasse ex eis quos de auspiciis libros composuit cognoscimus, qui magna apud Festum et Gellium auctoritate floruerunt addito 'augure' eum a ceteris Messallis distinguentes (*Egger Lat. serm. uet. reliq. p. 46 sqq.*)

M. VALERIVS MESSALLA CORVINVS²⁾

Huius Messallae studia in litteris posita exponere et laudare non meum est sed eius, qui de orationibus acturus est; huc

1) Vitam uid. Haakhii ap. Pauly *Realenc.* VII p. 2347 sqq.

2) L. Wiese *De M. Val. Messallae Coru. uita et studiis doctrinae.* Diss. Berol. 1829. I. M. I. Valetton, *M. Val. Mess. Coru.* Groningae 1874.

enim potissimum eius doctrina pertinet ut 'oratoris' dicti. nunc sufficiet pauca testimonia uirorum acris iudicii collegisse, quibus quam diligenter in ipsis uerbis eligendis elaborauisset, adpareret, ita ut non solum dedita opera de ui quorundam uocabulorum disputaret sed etiam de litteris quibusdam (*Brief in d. röm. Litt. p. 218*): *Senec. contr. II 4 (12), 8 Fuit Messala exactissimi ingenii quidem in omnis studiorum partes, Latini utique sermonis obseruator diligentissimus. Tac. dial. 18 Cicerone mitior Corvinus et dulcior et in uerbis magis elaboratus. Quint. X 1, 113 Messala nitidus et candidus et quodam modo praeferens in dicendo nobilitatem suam, uiribus minor.* sed ne illud quidem constat, utro sermone in commentariis suis, qui ei nunc apud nos locum dederunt, usus sit. nam et Latine et Graece pari facilitate scripsit, postquam adulescens Crassi Ciceronisque exempla secutus exercitationis causa oratores Graecos in sermonem Latinum uertit (summa cum admiratione Quintiliani, *X 5, 2*), ita ut etiam carmina bucolica Graece componenda sibi sumeret, quae Vergilius qui dicitur in *catal. (9 [11])* uehementer laudauit. ad eundemque sermonem ducit, quod in commentariis Cassium eo utentem facit (*fr. 1*).

Vitam eius admodum uariam fuisse constat. nam a. fere 64/690 natus¹⁾ a. 45/709 studiorum causa Athenas se contulit et anno post in urbem reuersus iam dicendi laude florebat, cum inuidiam triumuirorum uel expertus uel timens ad Brutum confugit Antonioque auctore proscriptus est. sed artiore consuetudine Cassium amplexus est (*cf. Dio 47, 24*), quem imperatorem suum dicere solitus est (*fr. 4*), ususque eius est colloquio eo uespere, qui pugnae Philippensi antecedebat (*fr. 1*), in qua, cum 'in castris Bruti Cassique proximus auctoritati' esset (*Vell. II 71*), cum Bruto uictor Caesaris castra occupauit. tum uero Cassio Brutoque mortuis, cum iam ante tres uiri ad partes suas eum trahere conati essent, spreta summa imperii primo ad Antonium transiit, tum propter Cleopatrae luxuriam ad Octavianum, a quo honorifice acceptus bellis et ciuilibus et externis operam suam praestitit, etiam in pugna Actiaca, in qua eius classi praefuit, idemque litteris eius causam defendit (*Röm. Brief p. 218*). denique iam antea in augurum collegium cooptatus pace restituta a. fere 28/726—26/728 primus praefectus urbis factus est, a quo tamen

1) Sic Borghesi *Oeuvr.* I p. 490 sq. et Dessau *Prosop.* III p. 364, in qua quae supra sequuntur habes breui conspectu testimoniis instructa.

magistratu sexto die se abdicauit 'inciuilem potestatem' esse contestans, idemque primus curator aquarum, quorum honorum gratiam rettulit, cum ab eo inductus a. 2/752 senatus Augustum patrem patriae nominauit. hinc eius memoria publica silet. totum se abdidisse uidetur litterarum studiis patrocinioque poetarum, a quo ne antea quidem eum alienum fuisse constat. mortem obiit ingenii debilitate corporisque dolore confectus anno fere 13/766 (*sic Dessau l. s.*), neniaque eum persecutus est Ouidius exsul (*ex Ponto I 7, 29 sq.*).

Nunc quaeritur, quam partem huius uitae uarietatis Messalla descripserit. Plutarchi quidem testimoniis (*fr. 1—3*) commentariorum in modum eum de pugna Philippensi egisse cognitum habemus, de cuius descriptione acriter tum hinc illinc certatum est. amplam enim Brutus Cassiusque cohortem uirorum doctorum secum duxerant (*uid. p. LXVI sqq.*), qui ut studio uel partium uel ingenii sui ostentandi satisfacerent, ad animos hominum mouendos multa de illorum miserabili morte declamauerunt. aliam uiam Messallam ingressum esse consentaneum est. nimirum quem post illam pugnam seruari beneficio Caesaris maluisse quam dubiam spem armorum amplius temptare Velleius (*II 71*) tradidit, quem tamen eundem etiam postea Cassium imperatorem suum praedicasse Tacitus (*ann. IV 34*), quem omnino auream mediocritatem dilexisse uita docet, hunc ut diuersas partes conciliaret, illud opus suscepisse habemus cur coniciamus, nec absonum esse uidebitur, quod postea idem libellis Octauiani causam contra Antonium defendit, indignatione eius uitae odioque Cleopatrae exacerbat. sed quae horum commentariorum certa indicia supersunt, omnia ad pugnam illam pertinent seruataque sunt a solo Plutarcho, quo excepto ad talem librum solo *fr. 5* ducimur, ubi Suetonius rem bello Siculo factam commemorauit, quo Messalla Corvinus Octauiano egregiam operam praestitit. at quae de Dello Seneca (*fr. 6*) narrauit, melius cum libellis in Antonium scriptis concinunt, neque uero Muenzero adsentior (*p. 405 sq.*) etiam, quae uulgo illuc ex Charisio referuntur, inter commentariorum reliquias ponenda esse arbitranti. nam inscriptiones illorum libellorum ita citauit Charisius *p. 104* et *129*, ut quin tales Messalla scripserit, dubitari non possit; quas cum Plinii libro grammatico debeat, et tertium eius locum (*p. 146*) et alium naturalis historiae (*33, 50*), quo Messallae 'oratoris' testimonio usus Antonii obscenitatem cauiatur (*fr. 10*), maiore cum probabilitate ad illos reuoco, prae-

sertim cum idem Plinius etiam aliis criminibus 33, 132; 82 sq. 9, 119 sq. in eundem inuehatur, i. e. in eisdem libris, in quorum indicibus 'Corvinus' aut 'Messalla Corvinus' citatur.

Itaque quod solus Suetonius rem post bellum Philippense gestam, quae iuxta Plutarchum locum in commentariis facile habere posset, ex Valerio Messalla sumpsit, hoc non erit mirum, nam et apud Plutarchum eius belli memoria una illius auctoritate nititur et Suetonius haud raro singulis locis auctores aliquos nominauit. tenuis igitur memoria commentariorum fuit. uerum tamen ultra eas partes, quae diserte ad Messallam referuntur, apud Plutarchum patet, qui talium potissimum operum amans fuit. sed ut eius uestigia indagemus, Appianus auxilio uocandus est, qui mirum in modum in bello enarrando, saepe ad uerbum cum illo conspirat, id quod etiam luculentius apparet, si Cassium Dionem cum illo comparauerimus. nam hic pugnam in rhetoricum morem communi descriptione dilatauit, illi omnia ad duces reuocauerunt, sed ita, ut etiam comitum Bruti Cassique rationem haberent, primum autem inter eos apud Plutarchum locum Messalla obtineret, cuius in ipsis pugnis Philippensibus nec a Dione nec ab Appiano mentio fit. nam apud illum et in priore praefectus dextro cornu Caesaris castra expugnauit, cum aduersariorum quam maxime posset uitis parceret (*c. 40 sq.*) eademque moderatione etiam in captiuos uteretur (*c. 45*), et tribus locis auctor ab eo citatus est. itaque cum tota pugnarum descriptio indolem commentariorum prae ac ferat, ex Messalla, cuius postea etiam (*c. 53*) dictum quoddam inseruit, fundamenda eum petiisse iam *Quell. d. Plut. p. 137 sqq. (cf. Wichmann p. 42 sqq.)* posui, contaminauit tamen eius memoriam cum Volumnio (*u. s. p. LXVII sq.*), quem item in morte Bruti partes quasdam agentem ceterum ignotas fecit (*c. 51 sq.*) et bis laudauit. aperta haec est textura in *c. 52*, ubi primum Brutus ante mortem cum Volumnio colloquitur petitque, ut se in ferrum incumbentem adiuuet, quod tamen abnuit, ut se ipse interficere coactus sit, tum addit: *Οἱ δὲ φασιν οὐκ αὐτὸν ἀλλὰ τὸν Στράωνα πολλὰ πάνν τοῦ Βρούτου δεηθέντος ἀποστραφέντα τὴν ὄψιν ὑποστῆσαι τὸ ξίφος* idque confirmat dicto quodam Messallae (*c. 53*). prior igitur memoria fuit Volumnii, altera Messallae. iam uero, cum uersum quendam Euripideum, quem Brutum altera pugna uictum pronuntiasse Plutarchus secundum Volumnium testatur (*c. 51*), etiam Appianus eodem momento utentem fecerit (*b. c. IV 130 φάσιν αὐτὸν — εἰπεῖν*), de eodem Volumnio ut potiore

eius auctore cogitari possit. at quae secuntur alia sunt apud Plutarchum, alia apud Appianum (*Wichmann p. 47 sq.*), neque umquam hic Volumnii mentionem fecit sed ab uno Stratone Brutum adiutum esse tradit (*c. 131*), ut illum uersum ab hoc ut tum frequentatum — nam Antonium Brutus eo significauerat — uel ex alio libro uel ex sermone exceptum esse ueri similis sit.¹⁾ etiam cetera ad Messallam trahunt, in primis consensus de numero militum occisorum fr. 3 apud Plutarchum cum Appiano IV 112, ubi quod Messalla se opinari scripserat, Appianus uerbo *ελάξουσι* repetit, et de die prioris pugnae, qui Cassii natalis fuerit (*fr. 1 ap. Plut. et App. IV 113*). alia quaestio est, num etiam Appianus eum ipsum adierit. id quod non omnino a probabilitate abhorret. sed utut est, et rerum conformatio apud Plutarchum multo commentariorum similior est et sensus uoluntasque magis ad Bruti admirationem inclinatur quam apud Appianum, et ipsae res quaedam aliter ab utroque narrantur (*Wichmann p. 41 sq.*), ut quae communia sunt, Appiani narrationi perpetuae quasi inspersa esse uideantur eaque saepe diuersis locis. concinunt enim partes haec:

Plut. c. 37 = App. b. c. IV 101	prodigium duarum aquilarum,
- - 39 = - - - - 134	quattuor alia prodigia,
- - 41 = - - - - 110	somnium quo Caesar Octavianus seruatus est teste ipso Caesare (fr. 10),
- - 43 = - - - - 113	Cassii mors,
- - 46 = - - - - 118	Brutus militibus duas urbes diripiendas promittit,
- - 48 = - - - - 128	certaminis duarum aquilarum prodigium,
- - — = - - - - 134	Aethiops occurrens et pro omine habitus a militibus occisus,
- - 49 = - - - - 135	mors filii Catonis Uticensis,
- - 50 = - - - - 129	deuotio Lucilii,
- - 53 = - - - - 135	corpus Bruti mortui ab Antonio honoratum.

Itaque cum in descriptione pugnarum Philippensium c. 36—53

1) Similiter dictum, quo Cassium angustias suas cum Pompeio Magno ante prius proelium comparantem Messalla apud Plutarchum (fr. 1) fecit, leniter mutatum Appianus (IV 124) Bruto idque ante alterum tribuit.

Plutarchus Messallam secutus sit, exceptis eis partibus, quibus de Volumnio agit, omnia ad eius auctoritatem referenda sunt, apud Appianum autem res contraria est, qui telae suae ex aliis filis textae quasi quasdam figuras ex illis commentariis inseruit. nam quod ubi Plutarchus *Μεσσάλλας φησὶν οἴεσθαι*, hic dicit *εὐκάζουσι*, ubi ille *ἀνεφθέρξατο δύο στίχους, ὧν τὸν ἕτερον Βολούμνιος ἀνεφθέρξατο*, hic *φασὶν* — *αὐτὸν εἰπεῖν*, hoc non rerum communioni sed auctoristribuendum est. etiam res ab ipso Messalla gestas in libris quarto quintoque commemoravit maximeque laudavit eius de Octaviano merita (*IV 38. 136. V 102 sq. 109. 112. 113*).

Illud adiciam scriptos esse uideri hos commentarios post editum Augusti simile opus, i. e. post a. 23/731, si quidem quod hoc eodem loco bis a Plutarcho, semel ab Appiano (*cf. adn. ad Aug. fr. 10*) laudatum est, casu fieri non potuit, sed ita, ut eodem libro usi, i. e., si recte conclusimus, Messallae, et res et auctorem ibi citatum exscriberent (*cf. Geschichtl. Litter. II p. 254 sqq.*). Etiam tempus illud erat aptum, quo Messalla pietatem suam et erga Augustum et erga Brutum Cassiumque libere profiteretur; nam ut erat ingenio mitis et magis ad obsequium quam ad dominandi cupiditatem promptus, ita et adsentatione seruituteque animi et asperitate seueritateque uacabat, Augusti autem animum, qui eodem anno 23/731, L. Sestium, etsi a Bruto quondam steterat statuasque etiam tum possidebat (*Dio 53, 32, 4. cf. App. IV 51. Gesch. Litt. I p. 66*), consulem designavit, cauta aequitas Messallae laudationis offendere non potuit, praesertim cum eadem uehementes et impotentes Bruti admiratores moderaretur leniretque.

C. ASINIVS POLLIO¹⁾

C. Asinii Pollionis uita publica satis nota est, in quam post iter Graecum a. 54/700 adulescens uiginti annorum (natus igitur

1) J. R. Thorbecke *De C. A. P.*, Diss. inaug. Lugd. 1820. O. Henedecourt *Etudes sur la carrière politique et littéraire d'As. P.* Louvain 1858. Aulard *De C. As. P. uita et scriptis*. Paris 1877, quem librum non noui. G. Thouret *De Cicerone Asinio Pollione C. Oppio rerum Caesarianorum scriptoribus* in stud. Lips. I p. 303—360. E. Kornemann *Die historische Schriftstellerei des A. P.* in Fleckeisen. ann. suppl. XXII (1896) p. 555—772, qui magnam copiam librorum et libellorum de As.

a. 75/679) oriundus ex Marrucinis equestri loco, ut C. Catone in ius uocato tribus uiris obsisteret, processit. tum uero bello ciuili exorto, etsi natura sua et studiis se trahi ad pacis et libertatis cupiditatem ipse ad Ciceronem scribit (a. 43/711, *ad fam. X 31, 2*), cum nullius partis esse non liceret, ut 'inimici insidias' (fortasse Catonis) fugeret, in Caesaris castra se contulit et ab eo benigne et honorifice exceptus uel uolens uel inuitus omnia, quaecunque iussus erat, fecit. sic interfuit rebus ad Rubiconem, in Africa a. 49/705, ad Pharsalum, in Africa a. 46/708, ad Mundam gestis et praetor factus belli cum S. Pompeio gerendi causa in Hispaniam rediit, quod Caesare interfecto a Lepido pace compositum est. deinde diu dubius haerebat, quibus partibus tres suas legiones adiungeret, cum omnes senatus litterae eum deficerent, cui soli se prouinciam traditurum esse credamus ei tum ad eundem Ciceronem scribenti (*l. s. § 5*). tandem ad triumphum denuo constitutum facere non potuit quin duas legiones deduceret et ab Antonio Galliae transpadanae praefectus est. qua prouincia post bellum Perusinum spoliatus pro patrono suo foedus Brundisinum iunxit et consulatu a. 40/714 functus Parthis Salonisque deuictis mense a. 39/715 Octobri triumphauit.

Hic finis uitae eius publicae fuit. nam cum Octauianus eum rogasset, ut secum ad bellum proficisceretur Actiacum, etsi quaedam contra maledicta Antonii scripserat uel dixerat (*Charis. I 80, 2*), 'mea', inquit, 'in Antonium maiora merita sunt, illius in me beneficia notiora; itaque discrimini uestro me subtraham et ero praeda uictoris' (*Vell. II 86, 3*), quo tamen dicto uictoris iram non mouit; immo, cum pater omnes honores aspernari pergeret, Asinium Gallum filium iam adulescentem eis ornauit.

Totum iam se litteris dederat, unde fructum libertatis repeteret, cui in re publica locum frustra quaesiuerat (*cf. ep. ad Cic. X 31, 2; 5*); itaque non sine causa bibliothecam, quam primam Romae fecit, in atrio Libertatis esse uoluit (*Thorbecke p. 35 sqq.*) et paene omnia studia sua ad antiquitatem conuertit; ne in bibliothecam quidem libros cuiusquam, qui etiam uiueret, praeter Varronem recepit (*Plin. n. h. 7, 115*). quamquam igitur

scriptorum diligentissime complexus cognitionem nostram de eius indole, quantum nunc fieri potuit, auxit, etsi de ipsis historiis a Plutarcho Appianoque adhibitis me ab eo dissentire per totam disputationem apparebit. — De uita cf. etiam Drumannum h. R. II² p. 2—12. Groebe apud Pauly-Wissowam II 1589—1602.

declamationes earumque flores spernere non potuit, in agendo siccitatem quandam et ieiunitatem captabat, ut testimonio Quintiliani saeculo prior uideretur Cicerone.¹⁾ concinebat is mos cum eius constantia et ueritate, qua et apud senatum Iulium Caesarem, cum ei infensus esset, et sub Augusto Brutum Cassiumque laudauit (*Cic. ad fam. X 31, 3. Tac. ann. IV 34*), neque minus cum diligentia, quae etiam ad minutias grammaticas indagandas descendebat (*F. Harder in Fleckeis. ann. 137 p. 368 sqq.*). accendebatur tamen et naturae uehementia, ut saepe in ferociam contumaciamque mutaretur, et iudicii acie asperitateque, qua multorum animos delectaret, alios offenderet, nemini parceret, ne Caesari quidem Sallustioque (*fr. 4. adn. ad fr. 7. Gell. X 26, 1*) aut Liuio (*Quint. I 5, 56. VIII 1, 3*).

Hinc summa laude dicendi eum floruisse facile intellegitur, ita ut haec eius uirtus ab antiquis prima haberetur, eundemque magna morum et ingenii existimatione. minus tamen iocosos lusus tragoediasque, in quibus laudandis multi sunt Vergilius Horatiusque, nos probaturos esse opinor, si ad nos peruenissent, cum Accium Pacuuiumque eas dicat redolere Tacitus (*dial. 21*). uidetur autem ad illos deductus esse Heluii Cinnae, Catulli aliorumque poetarum, cum adulescens esset, consuetudine, tragoedias uero adgressus esse, cum ex Parthinorum bello reuersus esset, nam iam a. 39/715 Vergilius eius carmina 'sola Sophocleo digna coturno' praedicat (*ecl. 8, 10*), a. c. 37/717 (—35/719) Horatius 'regum facta pede ter percusso' cantata (*sat. I 10, 43*). tum uero cum inter Octavianum et Antonium discrimen armorum appropinquaret, ut et otium suum defenderet et ueritatis praeconium suscipere, historia bellum ciuicum ex Metello consule (a. 60/694) motum persequi coepit, id est a priore triumphu, nam ab hac amicitia, non a discidio illud repetiit²⁾, cuius quidem historiae initia Horatius, cum primum carmen alterius libri componeret (paulo post bellum Actiacum³⁾))

1) Quint. X 1, 113; 2, 17. XII 10, 11. Cf. Tac. dial. 21. Senecae ep. 100, 7: *compositio salebrosa et exiliens*.

2) Cf. Plut. Caes. 13 *Ὁ δὲ γὰρ, ὡς οἱ πλείστοι νομίζουσιν, ἡ Καίσαρος καὶ Πομπηίου διαφορὰ τοὺς ἐμφυλίου ἀπειργάσατο πόλεμους, ἀλλὰ μᾶλλον ἢ φίλλα, συστάντων ἐπὶ καταλύσει τῆς ἀριστοκρατίας τὸ πρῶτον, εἴτα οὕτως καὶ πρὸς ἀλλήλους διαστάντων.*

3) Vt Augusti commentarios ab Asinio adhibitos esse demonstrare posset, Kornemann p. 652 sq. historias post a. 20/734 ad finem perductos esse arbitratus est.

iam legerat uel audiuerat, cum Catonis mortem audisse sibi uideretur¹⁾; nam etiam hunc morem Asinius instituerat, ut aduocatis hominibus scripta sua recitaret (*Seneca contr. IV praef.*)²⁾.

Adiutus autem est in ea re a L. Ateio Praetextato, qui defuncto Sallustio (a. 36/718) 'eum familiarissime coluit' atque ut illum breuiario rerum omnium Romanarum instruxerat, sic huic praeceptis de ratione scribendi, 'ut noto ciuilique et proprio sermone uteretur', suasit (*Suet. de gr. 10.*)³⁾ hinc confirmatur eum non ante Sallustii mortem ad historiam accessisse, in cuius locum uacuum succederet (lepide eius Iugurtam Horatius significat in illo carmine u. 25 sqq.), et efficitur, ut timendum fuerit, ne tragicas ampullas in dictionem parum aptam transferret. rhetoricam tamen artem ad scribendum adhibuit; nam pugnarum maritimarum terrestriumque strepitum orationesque ducum⁴⁾, Catonis constanter obeuntis mortem Horatius certo exspectat, diciturque a Valerio Maximo rhetore non minima pars Romani stili (*fr. 1*); quippe lingua usus est Latina (*fr. 1. 5. 8*). genus tamen suum dicendi etiam in historia tenuit numerumque orationis consulto spreuit, id quod uel ex paruo fragmento, quo Ciceronem mortuum deplorauit, cognoscimus, etiam in ea re Sallustii successor (*Norden Ant. Kunstpr. p. 262 sqq. 200 sqq.*)⁵⁾, Ciceronis

1) Scite hoc carmen tractauit Seeck *Wien. Stud.* 24, p. 499—510, cum '*periculosae plenum opus aleae*' ad dictum Caesaris Rubiconense referret (interpretatus '*ein Werk, dessen Inhalt gefährliches Würfelspiel*'), '*incedis per ignis suppositos cineri doloso*' ad primum triumuiratum, quo graues inimicitiae dolosa concordia tegerentur. alia minus probo, cf. Sonnenburg *mus. Rh.* 59, p. 506—511.

2) De Landgrafi coniectura, qua 'bellum Africanum' ab Asinio per ipsum bellum descriptum esse uoluerat, nunc uerba facere omisi. Cf. Schanz I² p. 213 sq.

3) Etiam 'Aufusti' (sic Vsener *m. Rh.* 24, p. 101. 104. 111. '*abnesti fusti*' cod.) grammatici 'liber' quidam grammaticus '*ad Asinium Polionem*' citatus *Gramm. Lat.* VII p. 35 K. (idem qui a Paulo Festi p. 94 et Prisciano VIII 17 p. 383). forsitan etiam Asinius Epicadus '*cæ gente Parthina ibrida*', qui contra Augustum coniurauit (*Suet. Aug.* 19), eius libertus fuerit.

4) Cf. consensum orationis Caesaris ante pugnam Pharsaliam habitae exordium apud Appianum b. c. II 73 *Τὰ μὲν δυσχερέστατα ἤδη νενικήκαμεν, ὧ φίλοι· ἀντὶ γὰρ λιμοῦ καὶ ἀπορίας ἀνδράσι μαχοῦμεθα· ἥδε δὲ ἡ ἡμέρα κρινεῖ πάντα.* et apud Plutarchum *Pomp. c.* 68 *Ὁ μὲν οὖν Καῖσαρ εἰπὼν τὴν προσδοκωμένην ἤκειν ἡμέραν, ἐν ᾗ πρὸς ἄνδρας, οὐ πρὸς λιμὸν οὐδὲ πένιν μαχοῦνται.*

5) Cf. Seneca pater, qui post *fr. 5* (suas. 6) haec addit: *Adfirmare*

aduersarius. Inscriptis librum ut ille historias (*fr. 1. u. infra p. LXXXVVI*), sed quousque pertexuerit, nescimus, cum 'ciuicum bellum' incertis finibus circumscribatur, uelut Appianus in S. Pompei morte (35/719) substitit.¹⁾ nec iuuat Suidae testimonium s. u. 'Ἀσίνιος (*I 1 p. 786 Bhdγ*) Ἀσίνιος Πωλίων, Ῥωμαῖος ἱστορίας Ῥωμαϊκὰς συνέταξεν ἐν βιβλίοις ιζ'. ubi quae sequuntur οὗτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν Ῥωμαϊκῶς συνεγράψατο separanda esse ab hoc Asinio, cum siue ex Pompeio Trogo (*sic Gutschmid, uid. Flach m. Rh. 36, p. 317 sq.*) siue ex Tralliano (*Fleckeis. ann. 119 p. 420 sqq.*) irrepserint, per se apparet; nam quod ex numero septendecim librorum annos 60/694—44/710, i. e. suo quemque annum libro tractatum esse Flach l. s. conclusit, exemplo caret. certe Asinius Pollio Ciceronis mortem (*fr. 5*) et pugnam Philipensem (*fr. 6*) narrauerat, quoniam *fr. 6* ex historiis sumptum esse inde colligitur, quod apud Tacitum uerba sunt Cremutii Cordi de editis annalibus dicentis et sui defendendi causa in hac parte orationis praeter Asinium T. Liuium et Messallam Coruinum afferentis. hoc autem bellum idoneus finis fuit ei, qui et ultimo discidio inter Octavianum Antoniumque interesse noluisse et ultioni et manibus Caesaris quasi in tragoedia iustitiae satis factum et prius bellum compositum esse apte explicare potuisset.²⁾

Restant tamen etiam alia testimonia, quamquam notitia nostra eis primo magis turbari uidetur quam augeri; nam in omnibus difficultatum tricae quaedam nos morantur. prima haec est quaestio, quibus Plutarchus et Appianus in describendo illo annorum spatio auctoribus usi esse uideantur. nam utriusque nar-

uobis possum nihil esse in historiis eius hoc quem rettuli loco disertius, ut mihi tunc non laudasse Ciceronem, sed certasse cum Cicerone uideatur. nec hoc deterrendi causa dico, ne historias eius legere concupiscatis: concupiscite et poenas Ciceroni dabit. Seneca ep. 114, 17 Sallustio uigente amputatae sententiae et uerba ante expectatum cadentia et obscura breuitas fuere pro cultu. 100, 7 lege Ciceronem: compositio eius una est, pedem curuat lenta et sine infamia mollis. at contra Pollionis Asinii salebrosa et exiliens et ubi minime expectes, relictura. denique omnia apud Ciceronem desinunt, apud Pollionem cadunt exceptis paucissimis, quae ad certum modum et ad unum exemplar adstricta sunt.

1) Etiam Asinius ex Seeckii sententia l. s. p. 508.

2) Sic plerique uiri docti. Kornemann l. s. p. 662 sqq. (quod iam Hendecourt p. 71 coniecerat) usque ad bellum Actiacum eum in scribendo peruenisse uult, incerto fundamento usus; est enim opinio Asinii ab Appiano usque ad quintum librum belli ciuilis adhibiti, quae item in lubrico exstructa est.

rationis partem quandam ab Asinio repetendam esse ab omnibus perspectum est. est uero consensus manifestus et a multis, uelut ab Ottone (*Strabonis ὑπομνημ. fragm. in studiis Lips. XI Suppl. p. 247 sqq.*), Kornemannio (*p. 672 sqq.*) oculis subiectus. comparantibus autem, cum modo consentiant, modo in diuersas partes discedant, dubia res est, utrum negligentia aberrauerint an alios auctores secundo tertioque loco adsumpserint. Appiani quidem leuitas summa fuit, ut largam errorum copiam uiri docti coaceruauerint¹⁾, ex quibus hunc unum apponam Sallustii Catilinam tribus locis falso ab eo uel lectum uel intellectum esse²⁾, idemque, etsi aliquot locis auctores significat, etiam diuersos (οἱ μὲν — οἱ δέ), in omnibus libris qui exstant, decem omnino nominauit de eisque quinque singulis quemque locis, duobus Caesarem tribusque Octavianum hosque addita libri inscriptione. sed concordiam illam rerum non recoquam, ne uerborum quidem aut dictorum, quibus Caesaris memoria abundat (haec enim ad ipsas res gestas casumque potest referri), grauioris momenti sunt imagines eodem loco recurrentes, uelut Romani Curionem tribunum plebis honorant ὥσπερ ἀθλητὴν ἀνθοβολοῦντες apud Plutarchum *Caes. 30³⁾*, ἀνθοβολοῦντες ὥσπερ ἀθλητὴν ap. Appianum *II 27*, Caesar sicis petitus ὥσπερ θηροῖον ap. Plut. *Caes. 66*, καθάπερ θηροῖον ap. App. *II 117* se uoluit uertitque; tum uero descriptiones animorum motuum, quorum unum insigne exemplum proponam; Plutarchus enim Pompeium in uita *c. 72* ex pugna Pharsalia in castra reuertentem facit se Magnum Pompeium esse non recordantem similemque Aiace Iliadis (*XI 543 sqq.*), ex qua tres ipsos uersus affert, uocem non edentem, in uita Caesaris *c. 45* Aiace omisso addit ὑπὸ θεοῦ μάλιστα βλαπτομένῳ τὴν γνώμην εἰκώς, apud Appianum *II 81* ἔκφρων αὐτοῦ γενόμενος ἀπήει βάδην εἰς τὸ στρατόπεδον (= ἀπήει βάδην εἰς τὸν χάρακα Plut. *Pomp. l. s.*) καὶ — ἐκαθέζετο ἄναυδος, οἷον τι καὶ τὸν Τελαμῶνος Αἴαντά φασιν ἐν Ἰλίου παθεῖν, ἐν μέσοις πολεμίοις, ὑπὸ θεοβλαβείας. similiter uterque eisdem locis a narratione

1) C. Peter *Zur Kritik der Quellen d. ält. röm. Gesch.* p. 132 sqq. Schwartz ap. Pauly-Wissowam *II c. 227 sqq.*

2) b. c. *II 2* (p. 688, 19 Mend.): Cat. 24, 3; *II 6* (692, 15): 50, 4; *II 7* (693, 16): 57, 3 sq.

3) Pomp. 58 κρότῳ καὶ βολαῖς στεφάνων καὶ ἀνθῶν δεξαμένων αὐτόν, ubi Plutarchus uerbum ἀνθοβολεῖν consulto uitauit, quia iam *c. 57* eodem usus erat.

rhethorum in morem digrediuntur, ita tamen ut suo quisque ingenio libere indulgeat, uelut signo ante pugnam Pharsaliam edito de atrocitate pugnandi declamant, Plutarchus (*Pomp.* 70) paucorum nobilium Romanorum Graecorumque personis usus, Appianus (*II* 77) Pompei Caesarisque, aut eisdem locis iudicia sua interponunt, ut Caesarem ab audaci Adriam traiciendi conatu repulsum Appianus *II* 58 alios admirantes, alios reprehendentes inducit, Plutarchus (*Caes.* 38) vituperantes; ante caedem multa deteruerunt et Caesarem et coniuratos, sed, ut ait Appianus *II* 116 *χοῖν ἂ ἐχοῖν Καίσαρι γενέσθαι κτλ.*, ut Plutarchus (*Caes.* 66) *παντάπασιν ἀπέφαινε δαίμονός τινος ὑφηγουμένου καὶ καλοῦντος ἐκεῖ τὴν προᾶξιν ἔργον γεγονέναι*; eidem res diuersis temporibus gestas copulant, ut post mortem Caesaris multos, cum in coniuratorum numero non fuissent, hos secutos, sed gloriam, quam appetuissent, non adeptos eandemque quam illos poenam passos esse (*Plut. Caes.* 67 = *App. II* 119). denique uterque postquam regem Iubam per triumphum a Caesare ductum esse commemorauit, eum postea historia inclaruisse addit (*Plut. Caes.* 55. *App. II* 101).

Quem autem consensum inter Plutarchum et Appianum ab anno 60/694 usque ad Caesaris caedem modo intercedere uidimus, nunc redire ad Asinii historias demonstrabimus eumque etiam ultra illam pertinere. primum enim eius persona ab illis frequentius quam ab aliis scriptoribus celebratur (*Wichmann p. 11 sqq. Kornemann p. 601 sq.*), siue ab utroque siue ab altero utro. nam adest Caesari Rubiconem transeunti ap. *Plut. Caes.* 32, mittitur ab eo in Siciliam, ut Catonem expellat, colloquioque ei persuadet, ut se recipiat, ap. *App. II* 40 (et *Plut. in u. Cat.* 53), cuius rei nec Caesar (*b. ciu. I* 30. 31. *II* 3) nec Cicero (*ad Att. X* 4, 7; 16, 3) nec Dio (41, 41) meminerunt; egregie de reliquiis exercitus ad Bagradam deuicti seruandi meretur ap. *App. II* 45 sq. (adiuuat Antonium contra P. Dolabellam apud *Plut. Ant.* 9), a. 46/708 in Africa cum Caesare Numidas equitibus suis superuenientes feliciter repellit ap. *Plut. Caes.* 52: *εἰ δὲ μὴ Καῖσαρ αὐτός, ἅμα δὲ Καίσαρι Πολλῶν Ἀσίννιος βοηθοῦντες ἐκ τοῦ χάρακος ἔσχον τὴν φυγὴν, διεπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος* (unde Romam rumor peruenit eum uiuum in manus hostium delatum esse, *Cic. ad Att. XII* 2, 1); in Hispania duabus legionibus praefectus ad Antonium uidetur inclinare ap. *App. III* 46; post bellum Mutinense Antonio bellum inferre a senatu iubetur

ap. App. *III* 74; inter Antonium et Plancum pacem componit ap. App. *III* 97; L. Quintius eius socer proscribitur et interficitur ap. App. *IV* 12; 27; ab Octauiano ad debellandum S. Pompeium mittitur apud App. *IV* 84; bello Perusino dubitat ap. App. *V* 20; 3 sqq.; 50; pro Antonio foedus Brundisinum iungit ap. App. *V* 64. Earumque rerum partem a ueritate non abhorre ex Ciceronis epistularum thesauro sumimus, unde etiam ceterarum fides confirmatur. contra quod de damnis Asinii uerba non fecerunt, eidem Asinio crimini dabimus, ut in bello Hispaniensi cum S. Pompeio gesto, de quo tacet Appianus *IV* 84, infeliciter rem ei cessisse copiose Dio 45, 10 narrauit.¹⁾

Deinde qui a se Caesarem, quod in tanta fortuna se modo cognitum uetustissimorum familiarium loco habuisset, dilectum esse summa cum pietate et fide, post Caesaris mortem a. 43/711 ipse ad Ciceronem scripsit (*ep. X* 31, 3 sq.), ut a Velleio (*II* 63, 3) 'firmus proposito et Iulianis partibus fidus, Pompeianis aduersus' diceretur, qui idem natura se sua et studiis trahi ad pacis et libertatis cupiditatem, ut et initium illud ciuile belli saepe defleret atque se et rem p. uindicare in libertatem paratus esset (*l. s.* 2; 5), nonne hunc ipsum Asinium apud Appianum bellum ciuile usque ad bellum Philippense enarrantem audire nobis uidemur?²⁾ uide maxime, ubi omnia complectitur, *III* 1: *Οὕτω μὲν δὴ Γάιος Καῖσαρ πλεῖστον Ῥωμαίοις ἄξιος ἐς τὴν ἡγεμονίαν γενόμενος, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἀνῆρτο.* *IV* 134: *δυνάστην μὲν οἷον οὐχ ἔτερον, χρησιμώτατον δὲ ὑπὲρ ἅπαντας τῇ τε πατρίδι καὶ τῇ ἡγεμονίᾳ γενόμενον.*³⁾ Plutarchus autem quod Caesaris uitam explicans propenso eum studio amplexus est, hoc minus mirabimur, quam quod eo non omne iudicium suum occaecari passus est, ut ne Asinius quidem (*fr.* 4); nimirum etiam in Pompei uita praeter

1) Velleius *II* 73, 2 'clarissimum' id bellum Asinio Pollioni fuisse tradit, nimius eius laudator *II* 63, 3; 76, 2; 86, 3; 128, 3. ipse laudi suae sanius pepercisse uidetur.

2) In bello Sertorii, cuius Caesar particeps non fuit, Pompeio fauerat; uid. b. c. I 108 sqq.

3) Studio suo etiam ultra Caesarem eum in historia formanda tractum esse uidit Schwartz ap. Paul.-Wiss. *II* c. 227. — Antonio post bellum Mutinense se diffisum esse ipse Asinius ad Ciceronem scripsit (*ep. X* 34, 4 *Antonium turpiter Mutinae obsessionem reliquisse sed habere equitum quinque milia et q. s.*), nec dissentit Appianus, cum iam diuinitus eum mente captum esse (ἤδη θεοῦ βλάπτοντος) narrat atque equitatus eius meminit (*III* 72, Kornemann *p.* 655 sqq.), ut facile transitus ad Octauiani causam paretur.

bellum Mithridaticum et mortem Sallustium sequi maluit (*Quellen d. Plut. p. 112 sqq.*). Sed Appianus etiam in Cicerone inique aestimando (*II 15*) omnino ab Asinio pendet (*fr. 5*)¹⁾, atque in tertio libro Pisonem per plus sex capita (*c. 54—60*) pro Antonio contra Ciceronem declamantem facit, duobus Ciceronem in aduersarium inuehentem (*c. 52 sq.*), denique qualibet occasione arrepta propter insolentiam, dominandi cupiditatem, inconstantiam, ignauiam contemptui fuisse irrisumque a senatu et ab Octauiano commemorat (*III 66; 82; 89; 93*), quamquam postea mortuus ex more rhetorico ab Appiano propter eloquentiam et consulatum laudatur (*IV 19 sq.*), ut antea ab Asinio.

At quid haec? constatne illud et Appiano et Plutarcho Asinium in manibus fuisse? ab utroque eum citatum? uerum tamen hac ipsa re augetur dubitatio. nam hic eo auctore nominato (*fr. 2*) refert in Caesaris uita dictum quoddam eius post pugnam Pharsaliam et numerum militum Pompei in ea interfectorum eundemque numerum item sub eius auctoritate et idem in uita Pompei et Appianus. iam uero quoniam uterque etiam causam addit, cur eius auctoritatem citauerit, eum ipsum pugnae interfuisse, fieri forsitan potuerit, ut, cum Asinius praesentia sua gloriaretur, illi casu eodem deferrentur. quamquam quis crediderit, qui idem etiam alio loco obseruauerit, quo et Appianus (*II 79*) isque item hoc uno loco belli ciuilis²⁾, et Plutarchus, isque in utraque uita (*Caesaris 44, Pompei 69*) Caesarem citauerunt, ut eum secuti (*b. c. III 92*) Pompei in pugna Pharsalia strategema uituperarent, idque ita, ut uterque in eadem re ab auctoritate Caesaris aberraret.³⁾ sed etiam alias similitudines habemus. apud Appianum *IV 110* Plutarchumque *Ant. 22, Brut. 41*, ubi Augusti commentarii de somnio quodam eius citantur (*uid. fr. 10 c. adn. et supra p. LXXIII*), et apud Appianum *Celt. 18*, ubi de dicto quodam

1) Vid. Bailieu, *Quomodo Appianus in bellorum ciuiliu libris II—V usus sit Asinii Pollionis historiis*, Diss. Gott. 1874 p. 41.

2) Adicit *ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς*, ubi uel librarii uel Appiani negligentia subest (pro *ἐν ταῖς ἐφημερίσιν*, cf. *Celt. 18 ἐν ταῖς ἰδίαις συγγραφαῖς τῶν ἐφημέρων ἔργων*).

3) Grauitur primo locò narrant illo strategemate uim telorum imminutam esse: *τάς τε γὰρ πληγὰς ὑπὸ τῆς βολῆς εὐτονωτέρας γίνεσθαι* App., *τῶν τε γὰρ πληγῶν τὸν ἐξ ἐπιδρομῆς τόνον ἀμυνῶσαι κτλ.* Plut. in uita Pomp., *ὡς ἐν τε ταῖς πληγαῖς βίαν προστίθῃσι* in uita Caes., de qua re nihil apud ipsum Caesarem, *uid. Schwartz ap. Paul.-Wiss. II c. 226 sq.*

Catonis in Caesaris perfidiam, qua Vsipetes et Tencteros fefellerit, inuehentiς τῶν τις συγγραφέων, postea Caesar ipse (*bell. Gall. IV 13, 4*), Plutarchumque in uita Caes. (*c. 22*), ubi post Caesarem Tanusius Geminus (*cf. Caton. Vtic. 51*). sequitur, ut ad illam laudationem Caesaris reuertar, ab utroque non ipsum Caesarem inspectum esse sed alium quendam auctorem neglegenter eo usum atque reprehensione Pompei ut illum nominaret adductum. sic autem uel ultima species Asinii ab eis ipsis usque ad caedem Caesaris adhibiti dissoluitur, quae sententia Wijnnii, Wichmanni, Rankii (qui tamen admodum caute iudicauit, *Histor. uniu. III 2 p. 226 sqq.*), Kornemanni¹⁾, aliorum fuerat.

Sed eam iam ante me multi improbauerunt, Thouret, Judeich, Vollgraff, O. E. Schmidt, C. Vogel, alii (*uid. Schanz II² p. 24*), qui quidem partim Strabonis commentarios medios fuisse inter Asinium et Appianum Plutarchumque suspicati sunt, id quod, postquam copiosa disputatione Otto (*Quaestt. Strab. Stud. Lips. XI p. 245*) euicisse sibi uisus est, firmis argumentis redarguerunt Kornemann *l. s. p. 566 sqq.* et Schwartz *P.-Wiss. II p. 235 sqq.* equidem de certo auctore desperandum esse censui satisque habebō, utro sermone usus esset, demonstrasse. nam de dicto illo Caesaris Pharsalio (*fr. 2*) Τοῦτο ἐβουλήθησαν addit Plutarchus Ταῦτά φησι Πολλίων Ἀσίνιος τὰ ῥήματα Ῥωμαῖσι μὲν ἀναφθέγγεσθαι τὸν Καίσαρα —, Ἑλληνιστὶ δ' ὑπ' αὐτοῦ γεγράφθαι. haec tamen cum ipsis testimoniis, quibus Latine scripsisse Asinium constat, pugnant neque quidquam Suetonius (*uid. adn. ad fr. 2*) ualet 'Hoc uoluerunt' ad uerbum eum dixisse referens, quod non ad Graecum Latinumque sermonem sed ad diligentiam numerumque uerborum pertinet.²⁾ atqui Suidas (*II 2 p. 387*) etiam alium Asinium Pollionem enumerat, quem Trallianum praeter alia scripsisse tradit περὶ τοῦ ἐμφυλίου τῆς Ῥώμης πολέμου, ὃν ἐπολέμησαν Καῖσάρ τε καὶ Πομπήϊος'. hunc tamen Trallianum a Plutarcho non esse significatum ex eo intellegitur, quod

1) O. Basineri *Quaestiones Caesarianae I* Moscau 1883 mihi ignotae sunt.

2) Vid. Cic. de diu. I 44, 99 *somnium mirifice ad uerbum cum re conuenisse*. de fin. I 2, 4 *fabellas Latinas ad uerbum e Graecis expressas*. Suet. Caes. 55 *cuius ex oratione — ad uerbum nonnulla transtulit in diuinationem suam*. Aug. 89 *praecepta et exempla — ad uerbum excerpta — mittebat*. — Vt illud dictum, ita etiam 'iacta alea esto' Suetonius Caes. 32 ita memorauit, ut, cum Graece id exclamatum esse certo sciremus (*uid. infra p. sq.*), tamen bis adderet 'inquit'.

in eodem enuntiato uitae Caes. c. 46 Asinium non solum illius dicti sed etiam numeri militum Pompeianorum auctorem citat et postea in uit. Pomp. c. 72, ubi hoc dictum iterat, eum pugnae interfuisse addit idemque Appianus b. c. II 82 (*uid. supra p. LXXXX sq. et fr. 2 c. adn.*). illud igitur unum restare uidetur, ut historias Latinas a Tralliano in sermonem Graecum uersas esse statuamus clarissimumque auctorem pro ignobiliore interprete substitutum. etiam intercedebat ratio quaedam inter duos Asinios Polliones non nominis tantum; nam cum Trallianus Timagenis scholam suscepit (*Suid. l. s. s.*), huic autem propter acerbitem linguæ ex ea expulso (*Suid. s. u. Timagenes II 2 p. 1124*) contubernium suum orator aperuerit (*Seneca de ira III 23, 4 sq.*), facere non poterimus, quin aut falso a Suida cognomen adscriptum esse aut contra morem illi, cum liberaretur, duo nomina esse addita censeamus. sed ne sic quidem difficultates remotae sunt. nam quoniam paulo ante Asinium et ab Appiano et a Plutarcho in uita Caesaris et Pompei de eadem re Caesarem citatum sed non ipsum exscriptum esse supra (*p. s. s.*) uidimus, utriusque nomen ab eis apud auctorem inuentum esse ueri simile est, hunc autem, cum in narrationis tenore Asinium oratorem citaret, non in solo interpretis munere acquieuisse. itaque cum nisi per fraudem patronus pro Tralliano non potuerit substitui, Ἑλληνιστὶ et Ῥωμαιστὶ locis inter se commutanda sunt.¹⁾ Caesar autem et Graece dictis uti solitus est nec in quo libro Graece scripto illud dictum memoriae tradiderit²⁾, intellegi potest. sed etiam simillimum locum proferam. nam etiam cum Caesar Rubiconem transiret illudque Ἀνερχόμεθα κύβος exclamaret, Plutarchus Ἑλληνιστὶ πρὸς τοὺς παρόντας hoc factum esse in uita Pompei (*c. 60*), in Caesaris (*c. 32*) inter amicos tum etiam Asinium Pollionem fuisse addit (cum et sermonem et inter amicos Pollionem Appianus *II 35* omiserit), ut hunc locum item Asinium Plutarcho subministrasse eumque Graece illud dictum Latinae suae historiae inseruisse cum probabilitate quadam colligere posse nobis uideamur.³⁾

1) Sic iam a. 1883 in Fragmentis h. R. p. xxii conieceram, decem annis post Schwartz P.-Wiss. II c. 228 (et Groebe c. 1596). nec Thourerii l. s. p. 324 sqq. nec Kornemannii p. 563 sqq. hunc refutantis explicatio uerum tetigit.

2) Sic enim Thorbecke p. 110 sq. difficultatem explicasse sibi uisus est ὑπ' αὐτοῦ ad Caesarem referens, at uide Thourët l. s. p. 339 sqq.

3) Fleckeiseni annal. 155 p. 858 sq. Cf. etiam Plut. in uit. Caes. 66 et Brutii 17 ἄμα δὲ πως ἐξεφώνησεν ὁ μὲν πληγείς Ῥωμαῖστὶ Ῥωμαῖσιν

Sed redeo, ut utro sermone hic auctor, per quem res ab Asinio ad Plutarchum Appianumque fluxerint, usus sit, tandem absolam. pluribus uerbis supersedere possem, nisi E. Schwartz in commentario suo de Appiano subtiliter scripto ad latinum auctorem libri II et III peruenisset (*c.* 233). fundamenta tamen eius opinionis admodum caduca sunt. firmat enim sermonis eius Latinitatem solis quattuor locis (*II* 70; 79. *IV* 12. *V* 45), quibus nil nisi hoc unum efficitur Appianum, si posset, auctorum sermone Latino gloriatum esse, id quod de procuratore imperatoris non mirum est. immo quae certa exstant eorum sermonis uestigia, Graeci sunt. duo iam supra (*p.* LXXXVIII) tetigi; ex magna aliorum locorum abundantia, qui, ut consensus Appiani et Plutarchi ex Strabone explicaretur, maximam partem collecti sunt, hos huc transferam: App. II 14 βοῶντος Κάτωνος διαμαστροπεύεσθαι γάμοις τὴν ἀρχήν = Plut. Caes. 14 Κάτωνος βοῶντος οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι γάμοις διαμαστροπευομένης τῆς ἀρχῆς, nam uerbum διαμαστροπεύεσθαι nusquam praeterea inuenitur (*El. Klebs Deutsche Litteraturz.* 1885 *c.* 1010), et App. II 76 (ubi Caesar milites suos ad Pharsalum adhortatur, ut equitum adulescentum ora telis petant) οὐ γὰρ οἴσιν ἀπείρους καὶ νέους ὠραϊζομένους ἔτι τὸν ἐς τὰ πρόσωπα κίνδυνον = Plut. Pomp. 69 οὐ γὰρ μενεῖν τοὺς καλοὺς τούτους καὶ ἀνθηροὺς πυρριχιστὰς διὰ τὸν ὠραῖσμον οὐδὲ ἀντιβλέψειν πρὸς τὸν σίδηρον ἐν ὀφθαλμοῖς γενόμενον. Caes. 45 νέους δὲ καὶ κομῶντας ἐπὶ κάλλει καὶ ὥρα μάλιστα τὰς τοιαύτας πληγὰς ὑπόψεσθαι καὶ μὴ μενεῖν κτλ.

Nunc quaeritur, intra quos terminos in Appiani bello ciuili haec uestigia appareant. atque Bailieu quidem *l. s.* aliique consensum inter Appianum et Plutarchum, qui II 8 (ὁ δὲ Καῖσαρ στρατηγὸς ἐς Ἰβηρίαν αἰρεθεὶς) — 117 Ἐκτελεσθέντος δὲ τοῖς φονεῦσι τοσοῦδε ἔργου) manifestus est, persecuti esse sibi uisi sunt etiam per reliqua capita huius libri et per libros tertium quartumque (Kornemann usque ad finem totius operis, *uid. s. p.* LXXXVII); at Appianus quo fauore in Octavianum librum quintum inficit, ut Perusiam ab ipsis ciuibus combustam aduersariosque interficere Octavianum a militibus coactum esse narret (*V* 49), et quae eius facinora excusari non possint, aliis, uelut Menodoro inculcet totumque opus eius laude concludat (*c.* 130. 132), leniter eum iam initio

Κάσκα, τί ποιεῖς; ὁ δὲ πλήξας Ἑλληνιστὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν· Ἀδελφε, βοήθει, ubi diducta uerba in utraque uita eadem sunt.

libri III significat¹⁾, ubi omnia ad ulciscendos Caesaris percussores referre incipit, nec sine causa, quemadmodum in libro altero Pompeium et Caesarem orationes habentes fecerat et ad Brundisium et ante Pharsalum (c. 50—51; 53.—72; 73—74), sic in tertio Octavianum et Antonium facit (15—17. 18—20), ut aliud par protagonistae et deuteragonistae introducat. deinde materia aliqua ex parte mutatur. nam minuitur dictorum numerus, id quod non omnino ex Caesaris de scaena decedentis indole explicatur, succedunt partes quaedam actionum, orationum, scriptorum, iussa paucorum uersuum, augentur prodigia, dilatatur narratio, quam bis (*IV 16 et V 30*) capitulatim se excerptisse profitetur, multa denique suadent, ut uel Appianum uel eius auctorem post Caesaris caedem alios fontes praetulisse censeamus; illud tamen concedendum est consensus Appiani Plutarchique indicia etiam per illius quartum librum (i. e. usque ad pugnam Philippensem) inueniri. iam uero artum illum etiam artis descriptionis atque uocum concentum uestigiaque interpretis Asiniani altero illius libro coerceri supra uidimus. ratio igitur usus oratoris mutata est, mansit usus. quamquam de libris III. IV. V certius iudicium esset, si Plutarchi uitam protagonistae i. e. Augusti haberemus; nunc cum Appiano Antonii deuteragonistae uitam comparare possumus, quod opus in ea potissimum parte, ubi cum Augusto concurrit, admodum tenue est, et tritagonistae Bruti, ex qua quidem comparando discimus riuos quosdam ex Messallae commentariis in Appiani libros deductos esse, fortasse etiam Octauiani auctoritatem de somnio Philippensi (*uid. p. 58*).

Itaque hanc coniecturam propono, cum Tralliani bellum ciuile Graece scriptum cum Caesaris caede finitum esset, Appianum nouum fontem circumspicere coactum Augusti commentarios cum Asinii oratoris historiis contaminare coepisse²⁾ sed ex aliis libris ut Liuii quaedam inspersione, casu autem eum uel grauitate nominum etiam hic saepe delatum esse ad eosdem auctores, quibus etiam Plutarchus usus erat, id quod etiam in primo libro ei materiam ex pluribus libris colligenti acciderat³⁾, atque de pugnis maxime Philippensibus, ut in latiore campo spatiaueretur, Messallae

1) Certum Octauiani uestigium apud Appianum III 95 uid. in adn. ad Augusti fr. 9 p. 58.

2) Hoc enim ab Appiani historia non alienum esse Soltan Philol. Suppl. VII p. 597 sqq. mihi persuasit.

3) Busolt in *Fleckeis. ann.* 141 p. 340 sqq. 437.

commentarios, praesertim qui mediam uiam inter Brutum Octavianumque tenerent, adhibuisse, dum in quinto libro aliis destitutus totus Augusti auctoritatem amplecteretur.

Multis igitur indiciis nos ad has historias restituendas trahi uidemus, uerum tamen qui altius in eam rem penetrauerit, de hoc opere periculosae pleno aleae mox desperabit. nam et apud Plutarchum et apud Appianum eorum memoria admodum turbata exstat. uelut dicta, quibus Asinium ipsum floruisse notum est¹⁾, pro suo quisque iudicio elegit atque de ipsis modo ad uerbum concinunt aut discrepant, modo ipsa afferunt aut alludunt, modo hos modo illos dicentes faciunt, apud hos aut apud illos, hoc loco temporeue aut illo. spretis ceteris rebus dicacitatem solam eos curasse sequitur sermoneque urbano multa uulgata et mutata per ora hominum uolitasse. tum illi scriptores materiam traditam et colore et electione uerbositatque et studio uariauerunt, neque discerni potest, utrum suo quisque ingenio indulserit an iam diuersorum auctorum hoc opus fuerit (cf. mortem Catonis ap. Plut. Caes. 54 et App. II 98). denique ne iudicium quidem de eodem homine per totam memoriam constanter seruatum est, sed in laudatione certe mortui quaecunque possunt probantur et in meliorem partem describuntur, quo in more ipse Asinius praeierat (cf. fr. 5).

Hoc tamen Kornemann, etsi in singulis rebus non omnibus ei adsentior, e comparatis Plutarchi et Appiani narrationibus in uniuersum recte elicit Asinium imitatum esse Sallustium etiam in ea ratione, ut res ex indole et natura hominum repeteret et explicaret (*p. 608 sqq.*), saepe tamen, si id non contingeret, e fortunae arbitrio (*p. 615 sqq. p. 656 sq.*), tum non satis habuisse res narrasse sed iudicium suum interposuisse uel laudantem uel uituperantem, maxime in ratione belli gerendi (*p. 603 sqq.*). at uero num loca rerum gestarum nominare, tempora accuratius definire, rerum seriem scribendo sequi ipse omiserit (*sic Kornemann p. 606 sq.*) an Plutarchus Appianusque, in incerto relinquo. fuit enim hoc studium rhetoricum, a quo ne Asinium omnino abhoruisse cum ex institutione eius oratoria probabile sit, fragmentis 1 et 7 confirmatur aliisque locis ad eum relatis (*Kornemann p. 628 sqq.*).

1) Seneca suas. 6, 27. Macr. sat. II 4, 21. Cf. Quint. VI 3, 110. Kornemann p. 629 sqq. Caesaris (23) dicta collegit atque etiam (4) Pompei, etsi minus recte eam abundantiam e tragico genere repetiit.

Restat, ut quaeram, quos libros in historia sua Asinius adisse uideatur, neque enim omnibus rebus belli ciuilis interfuit. uelut facere non potuit, quin Caesaris de bello Gallico commentarios consuleret quamuis acriter de eis iudicans (*fr. 4*), exstantque apud Plutarchum eorum uestigia (*uid. Thouret p. 352 sqq.*), uno loco etiam laudatio et apud hunc et apud Appianum cum Tanusio Gemino coniuncta (*uid. p. LXXXXI sq.*). contra Augusti commentarios ab Asinio adhibitos esse Kornemann *p. 652 sqq.* frustra demonstrare conatus est, id quod temporum ratione uetatur, etiam de Messalla et Volumnio dubito (*uid. p. LXXXII sq.*) atque in uniuersum eum historias ex memoria uel sua uel aliorum, qui interfuissent, composuisse per se ueri simile esse statuo.

Fragmentorum denique numerus, ut coniecturas omitamus, admodum exiguus est itemque praeter duo argumenta tenuia. nam etsi ad constantiam Asinii, quae etiam historiarum acerbitate elucebat, primo confugiebant qui uictricem causam toti sequi nollent¹⁾, paulatim tamen laus eius sermonis et Liuii, qui forsitan eo usus sit, lactea ubertate esse obscurata uidetur et increbrescente admiratione Ciceronis, contra quem obnixus est C. Asinius Gallus (cos. 8/746), cum etiam libros 'de comparatione patris et Ciceronis' (*Plin. ep. VII 4, 3*) scriberet, sed potius indignationem aduersariorum Pollionis suscitauit, ut imp. Claudii, qui peculiari libro 'satis erudite' Ciceronem aduersus Gallum defendit (*Suet. Claud. 41*), Senecae (*ep. 100, 7*), Quíntiliani (*XII 1, 22 cf. Plin. ep. VII 4, 6. Gell. XVII 1, 1*). qui tamen antiquitatis sermonis studiosiores erant, ad Sallustii uiuaciores libros se conuertebant, cum Graeci, ut res ab eo narratae cognoscerentur, Graecam interpretationem praeferrent. sed cum ipso uiro etiam haec in obliuionem uenit.²⁾ num Plinius, qui Asinium Pollionem in indice libri VII adfert atque in eo § 115 eius bibliothecae meminit, ipsas historias excerpserit nescimus. ultimus eorum scriptorum, qui ad nos peruenerint, ipsas Asinii historias in manibus habuisse Suetonius uidetur, apud quem praeter locos in fr. numerum receptos (3. 4) etiam alii eas indicant. unde Priscianus fr. 8 nactus sit, ne diuinare quidem possumus.³⁾

1) Exaggerat eius auctoritatem apud posteros Wölfflin Bayer. Ak. Ber. 1889 uol. I p. 325.

2) Perperam apud Dionem quidam certa uestigia ipsius Asinii esse uoluerunt.

3) Hoc fr. etiam ex orationibus, cum duobus aliis locis ab eo

OCTAVIVS RVSO

Ad Horatii sat. I 3 (quam scripsit a. fere 37/717) u. 86 *Odisti et fugis ut Rusonem debitor aeris, qui nisi, cum tristes misero uenere kalendae, mercedem aut nummos unde unde extricat, amaras porrecto iugulo historias captiuus ut audit.* haec adnotauit Porphyrio: *Octavius Ruso*¹⁾ *acerbus fenerator fuisse traditur, idem scriptor historiarum, ad quas audiendas significat solitum fuisse cogere debitores suos, quibus scilicet talia audire poena grauissima erat; contra Acro ad 'historias': iniurias, contumelias, addens tamen: Ast hic allusit, quoniam malus historiographus dicitur fuisse.* cuius testimonii parte priore nisus Nipperdey *op. p. 498 sq.* eum inter rerum scriptores locum habere noluit. res sane esse incerta uidetur; nam cum bis apud Horatium praeterea uox historiarum inueniatur, semel (*carm. III 7, 19 sq.*) ad fabulas mythologicas pertinet, semel ad res Romanas (*II 12, 9 sq. tuque pedestribus dices historiis proelia Caesaris*), amarae autem qualescunque debitori fuerunt. nihil tamen est, cur de Porphyrii interpretatione dubitemus. nomine quidem eo usus est etiam quaestor quidam Marii bello Iugurthino (*Sall. Iug. 104*).

C. FVRNIVS

Etiam huius historiae dubiae sunt, quoniam solo scholiastae Cruquiani testimonio commemoratae sunt, de 'candido Furnio', cuius iudicio se probari Horatius *sat. I 10, 86* optat, haec afferentis: *Furnius historiarum fide et elegantia claruit.* fuit hic consul a. 17/737, posteaquam bello ciuili Octauiani partes secutus est, cum pater amicus Antonii esset, uigintique annis post cum patre ab Hieronymo inter 'claros oratores' numeratur (*ad a. Abr. 1980 p. 139 Sch. uid. Prosopogr. imp. Rom. II p. 103 n. 415*).

OCTAVIVS MVSA

Certius iudicabimus de tertio scriptore, a quo historias compositas esse ex poetis discimus. nam et propter Octauium praematura morte raptum Romanam historiam deflet siue Vergilius siue qui

citatae sint, originem ducere potest, duxerunt fragmenta a Charisio seruata, quod propter Woelfflinum l. s. de p. 100, 23 *Veneris antistita Cuprus* moneo.

1) Druso *cod. Monac.*

catalepton 14 scripsit, et Musae scripta, cui nemo doctrina cessisset atque ne Clio quidem sermonis iucunditate, multum miratur is, qui quod antecedit catalepton (13) ad eum misit Callimachi epigramma (*anth. Pal. VII 725*) imitatus (*uid. Haupt opusc. II p. 146 sq.*). haec uerba sunt 14, 1 *Quis deus, Octavi, te nobis abstulit? an quae dicunt, a, nimio pocula ducta mero? — scripta quidem tua nos multum mirabimur et te raptum et Romanam flebimus historiam.* 13 [ad Musam], 3 *Dispeream, si te fuerit mihi carior alter. alter enim quis te carior esse potest, cui iuueni ante alios diui diuomque sorores cuncta, neque indigno, Musa, dedere bona, cuncta quibus gaudet Phoebi chorus ipseque Phoebus? doctior o quis te, Musa, fuisse potest? o quis te in terris loquitur iucundior uno? Clio tam certe candida non loquitur.*¹⁾ neque quidquam obstat, quominus etiam huic Octauio satiras suas probatum iri speret Horatius (*sat. I 10, 82. uid. Kirchner comm. ad h. l. II 1 p. 372*). sed etiam plura, quamquam fragmenta historiae, si edidit, desunt, de eo ex scholiis Vergilianis comperimus, quod, ut exstat apud Iunium Philargyrium (*ad Verg. ecl. 8, 6 p. 143 sq. Hag.*), cum esset 'ciuis Mantuanus idemque magistratus, cum tributum ab Augusto fuisset indictum, pecora Vari capta pignori tam diu in foro clausa tenuit (nam Varus [*i. e. Alfenus*] possessor apud Mantuanos erat), donec inedia morerentur, unde molestiam Mantuanis super amittendis agris intulit Varus; Virgilio tamen pepercit, quoniam condiscipulus eius fuerat.' pro quo Varo Cremonensi, qui una cum Vergilio Sironem Epicureum audiuit (*Prosop. I p. 49 n. 379*), falso Seruius *ad ecl. 9, 7* posuit Octauium Musam omnia miscens (*uid. Ribbeck App. Verg. p. 9 sq.*).

IVLIVS MARATHVS. C. DRVSVS.

IVLIVS SATVRNINVS. AQVILIVS NIGER

Et nomina et fragmenta horum scriptorum soli uitae Augusti Suetoniana debentur. Primum addit etiam libertum Augusti fuisse atque etiam alia ratione cum eo coniunctum, quae tamen

1) Secundum hoc epigramma is qui Culicem appendicis Vergilianae scripsit 'Octauium' uidetur finxisse, quem initio nominat et postea alloquitur 'uenerandum' (25), 'puerum uenerabilem' (37), 'sanctum puerum' (26).

qualis fuerit, non satis constat; nam Lipsii coniecturae, qui codicum *etiam memoriam eius* speciose emendauit *a memoria eius*, id obstat, quod hoc munus non inuenitur nisi post imperatoris Caracallae aetatem (*Friedlaender Sittengesch. I⁵ p. 169. Hirschfeld Verwalt.² p. 334*), in *memoria eius* autem, quod Casaubonus uoluit, nuper ab Hillschero (*Fleckeis. Suppl. XVIII p. 385*) commendatum, uel in *memoria uitae eius*, quod Wolf, minus mihi placet, quod Suetonius perraro auctori inscriptionem libri adscripsit. sed utut est, totus in patroni sui fauorem propensus fabula diuinitatem eius confirmare sibi uidetur, quemadmodum etiam is qui sequitur, fortasse Tiberii frater (sic Roth dubitanter in indice *p. 334*), nisi nomen corruptum est; nam (cum Eggero *Hist. d'Auguste p. 89*) de Drusi Iulii Caesaris oratione funebri, qua pro rostris Augustum laudauit (*Dio 56, 34*), propter uerba *ut scriptum apud C. Drusum exstat* uix poterit cogitari. Contra Iulius (sic Memmianus) Saturninus testis crudelitatis Augusti inducitur, quem sine ulla causa Burmann ad l. s. Hadriani temporibus fuisse opinatur, Aquilius Niger autem (fortasse Niger Antonii amicus ap. Plutarchum *Ant. c. 53*) pugna Mutinensi Hirtium Pansam consulem ab eo ipso interfectum esse finxerat. ita Suetonius fabulas Augusto et adulatorias et inimicas miscuit, quas iam eo uiuo litteris mandatas esse M. Hanpt (*op. I 72. uid. Gesch. Litter. I p. 471*) animaduertit.

BAEBIUS MACER

Separandus hic est ab illis quattuor qui antecedunt, quoniam, etsi res ab eo traditae ad Augustum pertinent, utram partem in scribendo secutus sit, fragmentis non significatur. ceterum etiam hic aliis de eo testimoniis caremus; nam quod cum Macro Pompei amico confusus est, hic Pompei nomine usus est. uid. *Schanz II 1², p. 246*.

T. LABIENVS

Hunc oratorem sua aetate celeberrimum cum legato illo Caesaris coniunctum fuisse nusquam memoriae traditum est. sed uiolentia, qua in Augustum inuehebatur Pompeianosque spiritus retinebat, conspirat cum odio illius in patrem, atque etsi natura

insitum ei fuit 'passim ordines hominesque laniare, ut Rabies (Rabienus Schanz II 1² p. 299) uocaretur' (*Seneca contr. 10 praef. 4 sqq.*, ubi multa de eo, IV praef. 2), maioribus tamen gloriabatur, nam cum per inimicos effectum esset, ut omnes eius libri ex senatus consulto comburerentur (anno 12/765, ut uidetur, *Dio Cass. 56, 27*), 'superstes esse ingenio suo noluit' atque eorum monumentis inclusus ipse uitam finiuit (*Seneca l. s.*). Sic etiam historia eius interiit, qua sua quoque tempora descripsit, idque eadem libertate, quam in libellis ostendere solebat, qua de causa, cum praesente Seneca patre eam recitaret, 'magnam partem' eius libri conuoluit et dixit: 'Haec post mortem meam legentur' (*Sen. l. s.*), neque contigit Caligulae odio Augusti ardenti, ut eius memoriam restitueret (*Suet. 16*), quamquam Cassius Seuerus, cum eius libri comburerentur, uiuum se uri oportere dixerat, cum illos edidicisset. nimirum potentia Augusti maior erat, quam ut talis memoria ad posteros perueniret, praesertim cum etiam alii haberent, cur hanc potissimum abolerent.¹⁾

C. IVLIVS HYGINVS²⁾

Vt Hyginos illos, qui libros de astrologia et genealogias siue fabulas scripserunt uel scripsisse dicuntur, omittamus, de C. Iulio Hygino liberto Augusti, quocum illi nil nisi Hygini nomen commune habent, certissimum idque copiosissimum testimonium hoc est Suetonii: *de gramm. et rhet. 20 p. 115 Rff. C. Iulius Hyginus Augusti libertus natione Hispanus (nonnulli Alexandrinum putant et a Caesare puerum Romam adductum Alexandria capta) studiose et audiit et imitatus est Cornelium Alexandrum grammaticum Graecum, quem propter antiquitatis notitiam Polyhistorum multi, quidam Historiam uocabant. praefuit Palatinae bibliothecae, nec eo secius plurimos docuit; fuitque familiarissimus Ouidio poetae et Clodio Licino consulari historico, qui eum*

1) Quod Iunius Gallio rhetor adulescens coram Seneca recitauit 'Rescriptum Labieno pro Bathyllo Maecenatis', libellum aliquem refutauit (*Sen. contr. X praef. 8*), quoniam historia a uiuo certe Labieno non est edita.

2) C. B. Bunte *Hygini fabulae* p. 2 sqq. Cf. G. Fr. Unger *Der s. g. Cornelius Nepos in Abhandl. der Bayer. Akademie* XVI (1881) I p. 196 sqq.

admodum pauperem decessisse tradit [fr. 2] et liberalitate sua, quoad uixerit, sustentatum. huius libertus fuit Iulius Modestus, in studiis atque doctrina uestigia patroni secutus. Ex quo sua sumpsit Hieronymus ad a. 2008 Abr. (9 a. Chr.) p. 145 Sch. ad Hyginum praeceptoris cognomen transferens: C. Iulius Hyginus cognomento Polyhistor grammaticus habetur inlustris. Dubitatio de patria facile ita remota est, ut genus de Hispania eum traxisse statuatur. nam quod Suetonius eum Alexandria capta i. e. a. 47/707 a Caesare puerum Romam adductum esse tradidit, hoc temere fingi non potuit. hinc etiam quo fere anno natus esse uideatur apparet, annis 64/690—60/694. Romae autem Cornelius Alexander Polyhistor, institutus a discipulo quodam Cratetis Pergameni et in civitatem Romanam a Sulla a. 82/672—79/675 receptus, cum Alexandria caperetur, maxime florebat¹⁾ eoque etiam Hyginus praeceptore usus est. quod uero eum imitationi quoque fuisse Suetonius scribit, hoc primum ad materiam tractatam pertinet. nam ut Alexander, ita Hyginus opera geographica ea ratione composuit, ut fabulas delectationis causa insereret et urbium conditarum origines persequeretur. deinde uterque non tam iudicii acrimonia aut elegantia orationis quam colligenda aliena doctrina insignis fuit²⁾, neque tamen eam doctrinam pro sua uendidit sed nomina auctorum adscripsit, id quod complura Alexandri fragmenta etiam nunc testantur atque in tanta paucitate etiam Hygini (fr. 2. 6. 7. 10).³⁾ sed magis ad res Romanas inclinavit quam praeceptor, quoniam non solum situm urbium Italicarum scribendo amplexus est sed etiam de uiris illustribus libros composuit idemque exemplorum, quae litterarum genera Cornelius Nepos, ut rerum nouarum cupidus fuerat, ante eum apud Romanos excoluerat; hunc autem Hyginus etiam in eo consilio secutus est, quod ne legentium taedium moueret, uarietate rerum ieunitatem exornabat; quin etiam cum de apibus librum ederet, fabulis abundabat. nam Columella l. s. posteaquam Hygini diligentiam lau-

1) Cf. Hulleman *De Corn. Alex. Polyh.* Susemihl *Griech.-Alex. Litter.* II p. 356—364.

2) Hygini quidem industriam mediam ponit inter Vergilii ornamenta et Celsi elegantiam Columella (IX 2, 1 sq.), quod 'ueterum auctorum placita secretis dispersa monumentis industrie collegit, Vergilius poeticis floribus illuminauit, Celsus utriusque memorati adhibuit modum'.

3) De Alexandro cf. *Fragm. hist. Graec.* III p. 207.

dauit, sic pergit: *atque ea, quae Hyginus fabulose tradita de originibus apum non intermisit, poeticae magis licentiae quam nostrae fidei concesserim* commendatque illum studiosis litterarum 'in otio legentibus, non negotiosis agricolis' (§ 2).

Eo magis mirum est, quod, si opus erat, diligentiae operae non pepercit, ita ut in commentariis Vergilianis scripturam quandam Ovidianam libro, qui 'ex domo atque familia Vergilii' fuisset, confirmaret (*Gell. I 21, 2*); etiam maiore ad obscurum illud Heluii Cinnae propempticon explicandum utebatur; iure igitur a Gellio l. s. 'non ignobilis grammaticus' praedicatus est, etsi, id quod iam in Cornelio Nepote uidimus, scholae Crateteae subtilitatem cum uarietate, quae ceteris hominibus doctis grata esset, miscuit. hac tamen ipsa arte id effecisse uidetur, ut paedagogus agricolationis a Columella diceretur.¹⁾

Ex uita eius publica hoc unum constat bibliothecae Palatinae a. 28/726 ab Augusto conditae eum praefuisse, posteaquam Pompeius Macer a Caesare iussus initium libros ordinandi fecit (*Suet. Caes. 56*), tempus tamen nactum esse plurimos docendi et consuetudinis maxime cum Ouidio et Clodio Licino cos. a. 4/757 iungendae et colendae. itaque Hygini nomen in illius libris desiderabis²⁾ possisque suspicari eum iam mortuum aut ab illo poeta spretum esse, cum occasiones uel nominandi uel significandi ex exilio multas haberet. sed scite R. Merkel (*Prolus. ad Ib. p. 389*) tristium elegiam III 14, qua totum librum dedicauit, ad Hyginum rettulit.³⁾ etiam causas addam. nam quod eum alloquitur 'cultor et antistes doctorum sancte uirorum' et 'ingenio suo semper amice', qui 'incolumem quondam celebrare' solitus sit, 'antistes' apud Ouidium idem dicit (*ex P. IV 8, 25. met. XIII 631*) atque

1) I 1, 13 'nec postremo quasi paedagogi eius meminisse dedignemur, Iulii Hygini.' is locus saepe male intellectus est. nam cum antecederet in enumerandis rerum rusticarum scriptoribus Vergilius, uiri docti huius paedagogum eum fuisse uoluerunt, quod cum temporum ratione omnino pugnat (uid. Unger p. 22 sq.). pertinet autem eius ad agricolationem initio paragraphi undecimae positam opponiturque paedagogus rusticationis parenti. sequuntur enim uerba *uerum tamen ut Carthaginiensem Magonem rusticationis parentem maxime ueneremur*.

2) Doctrinam Hygini Ouidio poetae utilissimam esse potuisse per se ueri simile est. uestigium forsitan exstet. uid. adn. ad fr. 11.

3) Cf. G. Graeber *Untersuchungen über Ovids Briefe aus der Verbannung II*. Progr. gymn. Elberf. 1884 p. 13. Ehwald *Bursian Jahresb. XLIII* p. 137.

sacerdos et facile cum genetiuo 'doctorum uirorum' de bibliothecae praefecto intellegitur, poetam autem id egisse, ut in bibliothecis publicis carminibus suis locus daretur, ex prima eius libri elegia apparet, ubi, quod in ultima petit, desiderari conqueritur:

quaerentem frustra custos e sedibus illis¹⁾

praepositus sancto iussit abire loco.

altera templa peto, vicino iuncta theatro:

haec quoque erant pedibus non adeunda meis. —

interea, quoniam statio mihi publica clausa est,

priuato liceat delituisse loco.

itaque habet in elegia quarta decima, cur quaerat ex illo, num 'colligat' sua carmina (*u. 5*), preceturque, ut ei curae 'palam' sit haec turba (*18*), quod item ad publicum munus pertinet, 'suisque libellis' etiam hunc tertium tristium librum apponat (*25*). idem denique omnino 'uatum studiosus nouorum' (*7*) appellatur, neque est quisquam grammaticus, quem praeter Hyginum operam in suae aetatis poetis explicandis consumpsisse constet. itaque a. 10/744, quo illa elegia missa est, Hyginus bibliothecae Palatinae etiam praeerat. in hoc tamen offendimus, quod eum sibi usque ad finem uitae sustentandum fuisse Clodius tradidit, neque enim exiguum salarium eum ab Augusto accepisse probabile est (*Hirschfeld Verwaltungsbeamte.*² p. 302 sq.) plurimosque docuisse a Suetonio commemoratum. quam quaestionem soluere non poterimus nisi ita, ut uel casu aliquo Augusti patroni, qui eum manu miserat, fauore eum spoliatum uel corporis infirmitate munere fungi prohibitum esse coniciamus (*Unger p. 219*). sed ut quo temporis spatio Clodii liberalitate usus quoque anno mortuus sit definiamus, omnia certa indicia desunt; neque enim quidquam iuuat discipulus eius Iulius Modestus, cuius aetas non minus obscura sit. Vergilii quidem eum superstitem fuisse commentarii, quos composuit, docent, quibus quae in Aeneide parum perfecta esse uiderentur, ita excusat, ut diutius si uixisset, eum correcturum fuisse defendat (*Gell. X 16, 1*). sed coniectura illa de Ouidii elegia prolata etiam ultra a. 19/735 producti eramus. ultra consulatum certe Clodii Licini 'consularis historici' uidetur uixisse.

Nunc ut singula opera percenseamus, Exemplis Cornelium

1) I. e. bibliothecae Palatinae antea satis significatae.

Nepotem imitatus multa uariaque: quae memoria digna essent, concessit, quae solus Gellius laudauit.¹⁾

De uiris illustribus scripserunt, ut ait Hieronymus *de uir. ill. II p. 821 Vall.*, '— apud Latinos Varro, Santra, Nepos, Hyginus et Tranquillus'. diuersa tamen genera miscuit, nam Varronis imagines, quas dicit, longe aliae fuerunt atque uitae Nepotis uel Suetonii. sed si ex fr. 3 et 4 concludere licet, Hyginus Nepotem sequi maluit quam Alexandrinam doctrinam Varronis atque eos qui legerent etiam fabulis delectare, quod studium etiam in aliis eius librisprehendimus. Asconii autem locum (*fr. 2*) sine dubitatione eidem operi tribueremus, nisi 'liber prior de uiris claris' citaretur, cum 'de uiris illustribus' libri minimum sex fuissent, neque corruptelam subesse dicere audeo, cum qui 'De uiris illustribus' libri scripti sint, semper fere hac ipsa inscriptione citentur. itaque alii duplici ratione ab Hygino libros ordinatos esse arbitrati sunt, alii epitomen duobus libris confectam (*Teuffel p. 615. Schanz II 1 p. 329*), Unger illustres uiros cum in alias partes, tum in duas clarorum uirorum diuisos (*l. s. p. 224*), Fr. Leo denique (*Biogr. p. 138*) doctas disputationes Alexandrina uel Varroniana ratione his duobus comprehensas, libris minimum sex uirorum illustrium uitas enarratas esse. certis tamen argumentis nulla sententia confirmatur, ut uiris illustribus 'claros' inseruerim. illud mentione dignum est ab Hygino Varronem auctorem nominatum esse.

Quousque praeter Gellium (et Asconium) eius usus patuerit, ne suspicari quidem licet. nam cum Hyginus aliena doctrina gloriari aut orationis elegantia noluisse sed auctores suos nominasset, qui scriptores eum usurpauerunt, ad antiquiores eius auctores se redisse simulabant; quid quod nescio an etiam Gellius Oppii uitam Africani ex Hygino cognouerit (*u. s. p. LIII*). certe quos alio loco 'de uita et rebus Africani' Oppium et Hyginum (*fr. 4*) citat, etiam III 4, ubi libros 'de uita P. Scipionis Africani' se legisse dicit, esse significati uidentur. quin etiam indicii quibusdam etiam in libro Aurelii Victoris 'de illustribus uiris' ad eundem uocamur, quamquam quod Woelfflin (*De Ampelii libro*

1) Traube *Ber. der Bayer. Akademie* 1891 p. 405 etiam Valerium Maximum VIII 13 ext. 7, ubi Alexander citatur (ex eo Plin. n. h. VII 155 'Alexander Cornelius'), sua ex Hygino sumpsisse suspicatur, Bunte p. 12. Plin. VI 187—197 (de Aethiopia).

memoriali p. 35 sqq.), H. Hildesheimer (*De libro De uiris ill. urbis Romae p. 23 sqq. 63 sqq.*), Opitz (*Fleckeis. ann. 123 p. 203*) eum primum auctorem illi fuisse coniecerunt, ultra probabilitatem processisse uidentur. denique Hieronymus se ad Eusebii chronica plurima addidisse uel miscuisse, 'quae de Tranquillo et ceteris inlustribus¹⁾ historicis curiosissime excerptisset' adfirmans (*p. 3 Sch.*) uix dubitatur quin solum Tranquillum in manibus habuerit.

De Italicis urbibus hoc testimonium habemus Seruii ad Aen. VII 678: *De ciuitatibus totius orbis multi quidem ex parte scripserunt, ad plenum tamen Ptolomaeus Graece, Latine Plinius. de Italicis etiam urbibus Hyginus plenissime scripsit et Cato in originibus. apud omnes tamen, si diligenter aduertat, de auctoribus conditarum urbium dissensio inuenitur, adeo ut ne urbis quidem Romae origo possit diligenter agnosci.* quam inscriptionem Unger (*p. 211*) propter fr. 8 ad unum librum, quo de Italicis libris egisset, pertinere censuit, totum autem opus ad urbes orbis terrarum, at neglexit et Seruii testimonium fragmentaque eiusdem certis inscriptionibus definita (*fr. 9. 11. 12. 13*) et studium Hygini ea, quae Alexander de pluribus terris collegerat, intra fines Italiae coercentis, mirorque Muenzerum, quod eum secutus est (*Quellen d. Plin. p. 130*). ceterum magistri rationem disputandi retinuit, cum et res Italicas ex Graecia repeteret (*fr. 5. 7. 8. 9. 12*) et auctores, inter quos Protarchus Trallianus, Varro, Cato fuerunt, nominaret et fabulas delectandi causa interponeret easque multis uerbis exornaret (*fr. 8*), quas arripiendi occasiones ex origine urbis explicanda capiebat, quae res ut etiam Polyhistori paene semper infeliciter ei cessit, quoniam doctrina eius omnia ad rationem intellectumque reuocans peruersam Graecorum Varronisque imitationem sapit atque saepe absurda est. materiam denique ita diuisit, ut propriis capitibus de origine (*fr. 9*) et de situ (*fr. 10. 13*) ageret. fragmenta eius libri solis debentur Seruio (*fr. 5. 7. 9. 10—13*) et Macrobio (*fr. 6. 8*), quorum uterque scholiasta aliquo Vergiliano esse usus uidetur.

Denique Hyginus etiam de familiis Troianis scripsit (*fr. 14*), Attici Varronisque exempla Augustique uoluntatem secutus; quae addidi fragmenta 15—17, omnino incerta sunt, maxime fr. 16, quod forsitan melius ad librum 'De proprietatibus deorum' referatur.

1) *his hist. cod. Amandinus, in hist. alii codd., his deleui.*

Omisi in enumeratione eorum, qui Hygino usi sunt, Plinium, qui in naturalis historiae indicibus librorum III—VI et X—XXII eum citauit, idque in his ante L. Veterem geographum, in IV—VI. XVI post Cornelium Nepotem, qui item de geographia scripsit, tum intra hos ipsos libros opere non significato sexies (13, 134. 16, 230. 18, 232. 19, 88. 20, 116. 21, 53, cf. *Spengel m. Rhen.* 46, 67), uerumtamen nusquam uestigium ullum librorum historicorum apparet, immo quibus locis eum citauit, hi omnes ad naturas arborum, frugum, plantarum pertinent et ex libris 'De agricultura' originem ducere uidentur, quod uicinitate Sasernarum et (Tremellii) Scrofae in indice librorum X. XI. XVII. XVIII probatur. contra in librum III plura ex Italicis eius fluere potuerunt, uelut quae ex Cornelio Alexandro § 124 de Orumbouiorum origine referuntur.

C. CLODIVS LICINVS¹⁾

Clodium Licinum 'consularem historicum' cognouimus ex Suetonio (*fr.* 2), qui quoniam Hyginum ab eo usque ad mortem liberaliter sustentatum esse rettulit, ille non diuersus esse potest a consule suffecto a. 4/757 C. Clodio Lic. (*Prosop. I p. 416 n. 919*).²⁾ eiusdem tamen nominis auctor libri tertii rerum Romanarum a Liuiο in libro XXIX citatur, unde ante hunc librum editum illum in scribendo uersatum esse appareret, i. e. ante annum fere 19/735 (*u. Liu. XXVIII 12, 12*), id quod cum consulatu historici non concinit. deinde haec res etiam alieno loco inserta est aliasque dubitationes et de rebus et de uerbis mouet, ut recte A. Luchs in editione priore maiore hanc paragraphum uncis incluserit, praesertim cum in duobus codicibus deesset (*Prolegg. p. LXVII sq.*). adiecta igitur est siue ab ipso Liuiο opus suum perfectum supplente uel adnotante (*cf. Relliq. I p. CXIII*) siue a quodam uiro docto legente (*Holzapfel p. 62*).

Nunc uero, quoniam inscriptio satis rara stabilita est, etiam

1) M. Hertz *De historicorum Rom. reliquiis quaestionum capita quinque*. Ind. lect. Vratisl. aest. 1871 p. 3—9. L. Holzapfel *L'opera storica di Clodio Licino*, Rivista di storia antica I [1895] p. 61—67; cautius Cichorius ap. Pauly-Wiss. IV c. 77—79.

2) Soltau (*Livius' Quellen p. 45*) hoc opus grammaticum uel antiquarium esse posuit scriptoremque ab historico diuersum, at uid. Holzapfel p. 63 sq.

duo Nonii loci eidem esse uindicandi uidentur, quorum etsi alterius ipsa fragmenti uerba difficultatibus intricata sunt, ut quondam etiam inscriptionem mutauerim locumque ita constituerim: '*Clodius* [i. e. Seruius Clodius glossographus] *commentariorum libro XII: "Quinque pristis: nauigium a forma a marina bellua dictum est"* (*Fragm. h. R. p. xxiii*), Hertzius glossam Vergilianam '*<Pristis>* nauigium; ea forma a marina belua dicta est' cum fragmento Clodiano '*quinque pristis*' contaminatam esse proposuerit¹⁾, re denuo examinata partem truncam enuntiati ut saepenumero a Nonio receptam esse arbitror neque quidquam mutandum.²⁾

Recte autem L. Mueller a. h. l. (*II p. 197*) adnotauit hunc historicum 'fuisse ex eis, qui spreto nouo nitore sine fuco orationis ad antiquiores se applicarent imitandos'. quod nisi ita esset, uix eum Nonius siue eius auctor citasset. instructus igitur scientiae abundantia doctrinaeque Hygini aliorumque antiquariorum crescenti Liuii auctoritati nudam rerum simplicitatem opposuisse uidetur neque ueritus esse etiam liberae rei publicae memoriam denuo persequi; nam, ut ex numero librorum colligitur, tertio demum libro usque ad a. 194/560 descenderat (*fr. 1*). fuerunt omnes minimum uiginti et unus (*fr. 3*). ubi substituerit, non constat. de sustentato quidem Hygino etiam in praefatione totius operis uerba facere potuit, quod Cichorius monuit (*l. s. p. 79*). ceterum spes obscurandae Liuii auctoritatis eum fefellit; neque enim usquam uestigia eius usus apud rerum scriptores, si fr. 1 casu additum exceperis, inueniuntur.

M. VERRIVS FLACCVS³⁾

Exigua pars Verrianae operae, si ulla, ad nos pertinet. locum suum habet praecipuum et inter praeceptores, qua laude tantum floruit, ut anno fere 10/744 ab Augusto in Palatium, ubi nepotes

1) At apud Vergilium *Pristis* est nomen proprium ab insigni ductum.

2) Nimis audacter Holzapfel p. 64 sqq., quod apud Liuium in re anni 168/586 narrata *quinque pristis* occurrit (uid. adn. ad fr. 4), fr. 4 ad eandem rem pertinere concludit et quod ex ratione, quae inter ambitum librorum Liuianorum et Clodianorum (III—XII = 194/560—168, 586) intercedat, libro XXI Clodius ad a. 133/621 peruenire potuerit ut Liuius libro LVI, et fr. 3 ad eundem annum refert et opus ab a. 201/553 exorsum cum a. 133/621 finem habuisse quasi pro certo ponit.

3) Fragmenta collegit C. O. Mueller in edit. Festi p. XIII sqq.

C. et L. Caesares doceret ingeniaque excitaret, cum tota schola reciperetur princepsque praeceptorum tum duceretur (*Suet. de gr.* 18 p. 114 Rff.), et inter grammaticos antiquariosque, cui studio reliquiae librorum De uerborum significato fastorumque Praenestinarum etiam nunc testimonio sunt. Inscriptione forsitan huc trahi uideantur 'Rerum memoria dignarum libri'. at fuit haec laus satura rerum admodum uariarum similisque Gellii noctium Atticarum (*Muenzer p.* 299—321). ne de 'Etruscarum (sc. rerum) libris' quidem, quorum primi scholiasta Veronensis Vergilianus meminit, omnis dubitatio exclusa est, num historiam potissimum continuerit. Vitam descripsit Suetonius de gramm. 17 p. 113 Rff., unde libertinum (Praeneste oriundum, *Hirschfeld Herm.* IX p. 105) eum fuisse ut ceteros eius generis tum uiros doctos et decessisse 'exactae aetatis sub Tiberio' comperimus aliaque, quae supra de ipso memoraui. sed in litteras maxime relicto Palatio incubuisse uidetur. nam fastos absoluit post a. 7/760 (unde Hieronymus eum insignem fuisse statuit a. 8 p. Chr.¹⁾) neque uitae spatio impeditur, quominus, quae usque ad a. 22/775, ab ipso addita esse statuamus), libros De uerborum significato post a. 10/763. quid in eo Scribonius Aphrodisius, cum libris de orthographia 'non sine insectatione studiorum morumque eius' rescriberet (*Suet. de gr.* 19 p. 114), reprehenderit, nescimus.

FENESTELLA ²⁾

De Fenestella haec testatur Hieronymus ad a. Abr. 2035 = 19 p. Chr. p. 147 Sch.: *Fenestella historiarum scribtor et carminum septuagenarius moritur sepeliturque Cumis.* unde primum hoc colligimus inter eum et Cumas rationem quandam intercessisse neque tamen ex ea urbe originem eum duxisse uel maiorem partem uitae ibi egisse, etsi non casu accidisse ueri simile est, quod Varronem secutus Erythraeae Sibyllae primum locum tribuit (*fr.* 18), quae uel eadem existumabatur quae Cumana uel eius quasi parens (*Klausen Aeneas u. d. Penaten I p.* 246 sqq.). nomine ignobilitas indicatur — nam praenomen Lucii ex subditio

1) = 2024 Abr. p. 147 Sch.

2) L. Mercklin *De F. historico et poeta*, Progr. gymn. Dorpat. 1844.
J. Poeth *De F. historiarum scriptore et carminum*, Dissert. Bonn. 1849.

Andreae Flocci libello ductum est —; si manu missus fuit, non, cum librum inscriberet, propter doctrinam seruiit, ne patroni quidem nomen illustre fuit. tempus uitae Hieronymi testimonio inter annos 52/702 et 19/772 definitur sed dissentit Plinius (*fr.* 25) 'nouissimo Tiberii Caesaris principatu' eum obiisse adiciens, qua de causa Mercklin *p.* 3 et cum eo Poethl *p.* 3 et Muenzer (*p.* 345 *sq.*) eum non post a. 36/789 mortuum, non post a. 35/719 natum esse statuerunt, cumque a. 35/719 S. Pompeius, 52/702 Cn. Pompeius consules fuerint, sane facile hi anni confundi potuerunt. tamen ad Hieronymi auctoritatem inclino, quae *fr.* 18 adiuuatur atque ex *fr.* 24 hoc unum sumo 'Augusti nouissimis temporibus' eum scripsisse, Pliniique haec uerba, non ipsius Fenestellae esse. in scribendo peruenerat libro uicesimo altero, qui ultimus citatur, usque ad a. 57/697 (*fr.* 21).

Sed ut redeam ad illud testimonium, Scaliger speciose pro *carminibus* annales substituit, quam Fenestellae inscriptionem fuisse omnibus eis fragmentis, quibus addita est (*fr.* 1. 2. 21. 28), confirmatur; at, quod carminum uestigia omnino non habemus, illa aetate a Fenestella ea non esse composita non sequitur. in curiositate sane totus fuit, ita ut non modo ipsas res gestas discrimine inter res grauiiores minutiasque neglecto enarraret sed etiam uarias res antiquitatis complecteretur¹⁾, de magistratibus et prouocatione, de libris Sibyllinis, de anni spatio definiendo, de nummis, de aquae ductibus eorumque sumptibus, de uestimentis cenarumque luxuria, de ferarum pugnis in circo, de arboribus, quibus temporibus satae essent, etiam in uerborum originem ratione Varroniana inquireret (*fr.* 8), in primis autem temporum numerorumque rationem haberet (*fr.* 7. 10. 11. 13. 17. 20. 23) atque ut annalium scriptor, si posset annos adscriberet. diligentissimus igitur scriptor a Lactantio dicitur (*fr.* 18), neque mirum est quod Senecae philosopho odium mouit, qui et in dialogo decimo (*de breuitate uitae c.* 13) contra eos declamat, qui litterarum studiis detineantur, quae iam apud Romanos magna manus sit; nam se audisse quendam referentem²⁾, 'quae primus quisque ex Romanis

1) Cornelium Nepotem (*Ex. fr.* 22) Fenestellamque (*fr.* 25) testes coniungit ingruentis luxuriae Plinius n. h. XXXIII 146, postquam paragrapho antecedente haec uerba fecit: *Erubescant annales, qui bellum ciuile illud talibus uitiis imputauere.*

2) Quod Seneca *his diebus* eum se audisse dicit concluditque querellam cum Papirii Fabiani philosophi laudatione, tota declamatio for-

ducibus fecisset', 'quis primus Romanis persuasisset nauem conscendere', quis primus in circo leones solutos dedisset, quis elephantorum multorum pugnam et quae sunt similia. sed Fenestellam etiam nominat ep. XVIII 5 (108) 31 (*fr. 6*), ubi aliter Ciceronis de re publica libros legi a philologo, grammatico, philosopho disserit ponitque illum in philologorum numero. contra Asconio (3/756—88/841) primarius auctor fuit in Ciceronis orationibus explicandis neque luculentius testimonium eius diligentiae esse potest, quamvis saepe in eum inuectus sit, non semper suo iure (*Mercklin p. 9*).

Eiusdem autem curae fuit artem criticam exercere (*fr. 9. cf. 7. 19*), scriptores, ex quibus hauserit, nominatim edere, si posset, testes oculatos proferre (*fr. 15*), cum Graecos, huius litterarum generis inuectores, imitaretur (*cf. s. p. cit*), quos auctores, qui Fenestella uterentur, ut doctrina gloriarentur, haud raro ex eo transtulerunt (*fr. 18. adn. 3. 4. 6. 8*). plurima uestigia ab eo ducunt ad Varronem.

Denique omnino copia et uarietas materiae sermonisque ieiunitas (*fr. 21*) cum Liuii elegantia ubertateque et arte oratoria discrepabat, id quod Fenestellam, quoniam ille librum nonum ante annum 20/734 absoluerat, fugere non potuit. uterque autem id spectauit, ut res Romanas ab origine Romana¹⁾ usque ad suam aetatem persequeretur. quaeritur, utrum libertinus seruusue, a quo ordine curiositas tum maxime colebatur, inuidens fauori Augusti, quo Liuius florebat, quasi in certamen descendere maluerit, an ut crescenti illi studio seruiret, opus Liuianum supplere. certe eius minutiae multorum scriptorum curiositati placuerunt, ut etiam epitomae libris minimum duobus conficerentur.²⁾ nam etiamsi fragmentorum numerus ultra tricesimum non excedit, quindecim tamen scriptores eum citauerunt, plerique singulis locis neque potest decerni maioris eorum partis fragmenta ex uno aliquo fonte originem ducere. Senecae quidem ipse notus erat, qui semel eum nominauit (*fr. 6*), non minus Plinio, qui sex libris (*xv. xxxiii.*

sitan ex eo repetita sit aduersataque (natus Fabianus erat inter annos 39/715—34/720) ipsi Fenestellae uiuenti. *Geschichtl. Litt. I p. 116 sq.*

1) Nescio qua causa inductus Maduig *De Asc. Ped.* p. 64 eum a bellis Punicis incepisse posuerit.

2) Has epitomas Fenestellam ex aliorum uelut Oppii auctorum libris excerpisse Soltaius censuit (*Livius' XXII. Buch und Plutarch. Progr. gymn. Tabern. 1896 p. 15*); sic tamen addidisset auctoritatem alienam.

VIII. IX. XXXV et secundum indicem etiam XIV) octo locos excerptos inseruit (fr. 7. 12. 25. 13. 24. 14. 26. 27), quosdam iam absolutis.¹⁾

Etiam Asconium eum ante oculos habuisse, cum commentarios suos scriberet, iam supra diximus, saepiusque citat (fr. 19. 20 bis. 22. 23) quam quemquam alium auctorem (Liuium bis, Sallustium semel), etiam quam acta (quae quinquies); nam p. 1 (contra Pisonem) parum feliciter Kiessling et Schoell Tironis uel Nepotis nomine lacunam expleuerunt pro editionis principis 'Fenestella', cum Tiro ab Asconio uno loco inferiore (p. 43) nominatus sit, idque addita libri inscriptione, Nepos nusquam, Fenestellae autem auctoritatem etiam hic refutet, ut tribus aliis locis; addendum igitur est hoc fragmentum:

⁵⁴
⁷⁰⁰ p. 1 K. et Sch.: *Fenestella quidem posuit hanc inter eas orationes quas dixit Cicero L. Domitio Appio Claudio coss. ultimam. sed ut ego ab eo dissentiam, facit primum quod et q. s.*

Dubia res est p. 62, 8, ubi eius nomen lacuna intercidisce Kiessling (*a. h. l.*) opinatur, et p. 31, 13—16, ubi Lichtenfeldt (*De Asconii fontibus ac fide p. 56 sq.*), quod hi uersus cum Appiano *b. c. II 20 et 23* et Plutarcho *Caes. 28* consentiunt, initio autem commentarii orationis Miloniana (*p. 26, 5*) Asconius se 'annalibus' usum esse profitetur, hos ad Asinium Pollionem redire censet, neque tamen ad ipsum, qui nusquam ab Asconio citatur, sed per Fenestellam auctorem paulo post citatum. num Plutarchus praeter tres locos, quibus eum citauit, eum inspexerit, nescimus; nam coniurationem Catilinae secundum eum scriptam esse mihi

1) Muenzer *Quell. d. Plin. p. 343 sqq.* — Brunn *De Plinii indic.* p. 42 indicis ordine ductus etiam XXXV 10 ex Fenestella sumptum esse arbitratus est, ubi quis primus imagines scriptorum in bybliotheccis posuerit quaerit, utrum Asinius Pollio, 'qui primus bibliothecam dicando ingenia hominum rem p. fecit', an Alexandriae et Pergami reges, tum uir quidam doctus apud Zarneckium (*Lit. Centralbl. 1882 c. 936 sq.*), cum index duos annalium scriptores, Pisonem et Fenestellam exhibeat, VIII 131 (*Annalibus notatum est M. Pisone M. Messalla coss. a. d. XIII kalendas Octobris Domitium Ahenobarbum aedilem curulem ursos Numidicos centum et totidem uenatores Aethiopas in circo dedisse*) et 210 (*Solidum aprum Romanorum primus in epulis adposuit P. Seruilius Rullus, pater eius Rulli, qui Ciceronis consulatu legem agrariam promulgauit. tam propinqua origo nunc cotidianae rei est. et hoc annales notarunt, horum scilicet ad emendationem morum, quibus non tota quidem cena sed in principio bini ternique pariter manduntur apri*), quibus locis optime argumenta cum Fenestellae annalibus concinunt.

omnino esse incertum uidetur, etiam multo magis quam Ed. Schwartzio, qui Herm. XXXII p. 602 sq. hanc coniecturam protulit. Epitomarum uarietatem in subsidium Soltaius uocauit, quo plura ex Fenestella repeteret (*l. s. s. p. 14 sqq.*), certa tamen causa caruit. Nouio tria fragmenta debemus (1.2.21), Frontino, Suetonio¹⁾, Vlpiano, Censorino²⁾, Tertulliano³⁾, Lactantio, Macrobio, Prisciano singula, Diomedii notitiam epitomarum.⁴⁾ Ioannes Lydus utroque loco, quo eius meminit, res miscuit; uno enim se ex Iunio Gracchano sumpsisse simulat, quae ex Vlpiano deducta sunt (*uid. adn. ad fr. 4*), altero (*fr. 8*) et Fenestellam et Sisennam a Varrone in usum uocatos esse dicit. Apud alios scriptores certa eius usus indicia frustra quaesiimus neque E. Maassio assentimur, qui anonymum codicis Vindobonensis sua ex Fenestella sumpsisse censuit (*uid. Bursian Jahresber. XVII (1879) p. 191*).

A. CREMVTIVS CORDVS⁵⁾

Quae de huius uita accepimus, cum causa omnia cohaerent, qua petitus mortem sibi consciuit. hinc anno fere 35/719 eum natum esse intellegimus, quia tum (25/778) ἐν πύλαις γήρως erat (*Dio 57, 24*), senatoremque fuisse, quia apud senatum accusatus est. neque tamen umquam in uitam publicam processit, sed otium in studia insumere maluit atque ut etiam propter eloquentiam libri laudarentur effecit (*Seneca ad Marc. 1, 3. 24, 2*), cuius artis reliquias quasdam Seneca pater (*fr. 1. 2*) seruauit. neque uero Seiani potentiam crescentem ferre potuit et, cum in

1) Gellius (fr. 17) Fenestellae nomen ex Asconio sumpsit.

2) Fortasse ex Suetonio, Reifferscheid p. 434, Glaesser *De Varron. doct. ap. Plutarchum uestigiis* p. 193 sqq.

3) Quod hic Fenestellam annalium commentatorem citat, caue hoc de interprete dictum esse existumes, est idem quod annalium scriptor; cf. de carne Christi c. 22: *Matthaeus, fidelissimus euangelii commentator*.

4) Apud eundem Diomedem p. 381, 22 Keil hanc scripturam exhibuit: *Varro ad Ciceronem de Fenestella quiritatur* Fenestellamque in indice auctorum posuit (p. 569). recte tamen Mercklin Philol. III p. 151 'de fenestella quiritatur' defendit recepitque ea uerba inter fragmenta Varronis de lingua latina A. Wilmanns *De Varr. libris gramm.* p. 170.

5) J. Held *Commentatio de uita scriptisque A. Cr. C. Progr. gymn. Suidnic. 1841*. C. Rathlef *De A. Cr. C. commentatio* Diss. Dorpat. 1860

senatu aperte ei aduersari nollet indignationemque suam libere dictis euomisset¹⁾, eius iram irritauit, qui cum Tiberio dicacitatem grauissimo odio esse sciret (*Suet. Aug. 51*), anno 25/778 duos clientes Satrium Secundum et Pinarium Nattam in eum immisit, cum annalibus ab eo scriptis Brutum Cassiumque laudatos esse praetenderet (*fr. 3*), id quod eo magis absurdum fuit, quia Cremutius illos ipsos Augusto recitauerat (*Dio 57, 24, cf. Geschichtl. Litt. I p. 66*), cuius cum domo etiam familiariter coniunctus erat. nihilominus cum de uita desperasset, apud senatum fortiter et constanter se defendit, tum uero abstinentia uitam finiuit (*Tac. ann. IV 34 sq. Seneca l. s. c. 23*).

Annales, quae sola inscriptio tradita est (*fr. 3*), unum saeculum complexi sunt, quod Seneca eum ipsum 'ex arce caelesti' dicentem facit: *Iuuabat unius me saeculi facta componere, in parte ultima mundi* (i. e. ex stoicorum doctrina in terra) *et inter paucissimos gesta*, hoc unum tot saeculis, quae in caelo uiderat, opponentem (*ad Marc. 26, 5*), idque saeculum fuisse Augusti, quod a Caesare repetendum fuit, confirmat Dio l. s.: *ἐπὶ τῇ ἱστορίᾳ, ἣν πάλαι ποτὲ περὶ τῶν τῷ Ἀνγούστῳ προαχθέντων συνετεδείκει*. Qua autem erat libertate, laudabat Brutum Cassiumque Romanam uirtutem eorum morte extinctam esse conquirens (*fr. 3*) et proscribentes, ut ait Seneca (*26, 1*), in aeternum ipse proscripsit, idem tamen Caesarem Augustumque ipsos cum reuerentia quadam prosecutus est et bellorum ciuiliū, quae defleuit (*Sen. l. s.*), culpam potius ad senatum populumque retulit (*Dio l. s.*). Horatium audire nobis uidemur neque miramur, quod fidem annalium incorruptam fuisse Seneca praedicat (*1, 3*). eam uero ipsam ob causam, ne superstites essent, senatus per aediles eos cremandos censuit (*fr. 3*), sed addit Tacitus 'mansisse eos, occultos et editos', idque studio et pietate Marciae filiae, de qua Seneca a. fere 50/803 haec declamat (*1, 3*): *Vt uero aliquam occasionem mutatio temporis dedit, ingenium patris tui, de quo sumptum erat supplicium, in uisum hominum reduxisti et a uera illum uindicasti morte ac restituisti in publica monu-*

1) Senec. consol. ad Marciam [filiam Cremutii a. fere 50/803] 22, 4 *Propone illud acerbissimum tibi tempus, quo Seianus patrem tuum clienti suo Satrio Secundo congiarium dedit. irascebatur illi ob unum aut alterum liberius dictum, quod tacitus ferre non potuerat Seianum in ceruices nostras ne inponi quidem sed escendere. decernebatur illi statua in Pompeii theatro ponenda, quod exustum Caesar reficiebat. exclamauit Cordus tunc uere theatrum perire et q. s.*

*menta libros, quos uir ille fortissimus sanguine suo scripserat. optime meruisti de Romanis studiis, magna illorum pars arserat.*¹⁾ *optime de posteris, ad quos ueniet incorrupta rerum fides auctori suo magno inputata. optime de ipso, cuius uiget uigebitque memoria, quamdiu in pretio fuerit Romana cognosci, quamdiu quisquam erit, qui reuerti uelit ad acta maiorum, quamdiu quisquam, qui uelit scire, quid sit uir Romanus, quid subactis iam ceruicibus omnium et ad Seianianum iugum adactis indomitus, quid sit homo ingenio, animo, manu liber. magnum mehercule detrimentum res publica ceperat, si illum ob duas res pulcherrimas in obliuionem coniectum, eloquentiam et libertatem, non eruisses: legitur, floret, in manus hominum, in pectora receptus uetustatem nullam timet: at illorum carnificum cito scelera quoque, quibus solis memoriam meruerunt, tacebunt.* Tiberio enim mortuo Caligula etiam hos annales in lucem protraxerat lectitarique iusserat (*Suet. Cal. 16*), ut Seneca illud de aeterna eorum memoria uaticinari potuerit, pater autem eius locos quosdam suasoriis suis inserere (*fr. 1. 2*), quamquam Ciceronis laudationem et ipso et Cremutio non dignam esse iudicat.²⁾ quod tamen Quintiliani aetate non integri legebantur, tum, cum annales denuo publicarentur, eos circumcisos esse ueri simile est. sed etiam huius aetate 'amatores eorum libertas suos habuit'; nam felicissime Nipperdeius X 1, 104 loco ante se desperato Cremutii nomen restituit (*Op. 409 sqq.*): *Habet amatores*³⁾ *nec inmerito Cremuti*⁴⁾ *libertas, quamquam circumcisis quae dixisse ei nocuerat.*⁵⁾ *sed elatum abunde spiritum et audaces sententias deprehendas etiam in his, quae manent.* tum Tacitus Suetoniusque eorum cognitionem habuerunt, Cassius Dio certe de eis legerat; in multorum tamen manibus non uidentur fuisse, quin etiam num Plinius in naturali historia, qui praeter *fr. 5* et *6* etiam in indice libri VII eum auctorem nominat, hos inspexerit propter argumenti diuersitatem dubium est.

1) *magna illorum pars* pertinet ad Romana studia, non ad libros, quod quidam uoluerunt; dicit igitur Seneca annalibus igni traditis magnam studiorum partem arsisse.

2) Asteriscis in fragmentorum editione peperci, quia antea suas. 6, 16 Seneca a declamatoribus ad historicos se transire praemiserat.

3) *imitatores* cod. Monac.

4) *rem . . . muti* (*rem remitti* ante ras.) Bamb. *remitti* Argent.

5) *dixisse* uoluerit Nipperdey. *dixisset, emacuerit* Ritter Philol. VI p. 753 sq. parum recte.

BRVTTEDIVS NIGER

Brutteditius siue Bruttidius (quae forma recentior fuit)¹⁾ omnino aliam uitae rationem iniit atque Cremutius Cordus, cum ab ineunte aetate incensus ambitione quam primum ad summos honores properaret eaque de re, ut Tiberii Seianique gratiam aucuparetur, cum Mamerco Scauro consulari Iunioque Othone praetore C. Silanum pro consule Asiae repetundarum a sociis postulatum simul corriperet obiectaretque uiolatum Augusti numen, spretam Tiberii maiestatem (a. 22/775). quam causam Tacitus narrans haec iudicat (*ann. III 66*): *Brutteditum artibus honestis copiosum et, si rectum iter pergeret, ad clarissima quaeque iturum festinatio exstimulabat, dum aequalis, dein superiores, postremo suamet ipse spes anteire parat; quod multos etiam bonos pessum dedit, qui spretis, quae tarda cum securitate, praematura uel cum exitio properant.* Eum Apollodori Pergameni, eius qui Augustum Apolloniae docuerat, discipulum fuisse et in ludo rhetorico gloria floruisse discimus a Seneca patre (*contr. II 1, 35 sq.*), idemque eum inter historicos enumerat duos locos ex eius historiis adferens (*fr. 1. 2*), qui omnem artem oratoriam ostentant; quid quod priore declamationi tantum indulserat, ut a Cicerone patrono Popillium in iure quondam defensum esse traderet²⁾, quod recte Seneca uituperat *contr. VII 2 (17), 8: Popillium pauci ex historicis tradiderunt interfectorem Ciceronis et hi quoque non parricidi reum a Cicerone defensum, sed in priuato iudicio: declamatoribus placuit parricidi reum fuisse.* His exhaustimus, quae de eius historiis accepimus, de uita illud addendum est eum a. 31/784 inter amicos Seiani occisum esse (nam idem fuit, qui a Iuuenale 10, 83 describitur) et ante a. 6/748 ut aedilem a. 22/775 natum esse uideri.

TVSCVS

Cognitio huius Tusci in Senecae suasoria 2, 22 posita est: *Sed si uultis, historicum quoque uobis fatuum dabo. Tuscus ille, qui Scaurum Mamercum, in quo Scaurorum familia extincta est,*

1) De forma nominis uid. Buecheler m. Rhen. XI 295.

2) Ceterum instrumentum hoc fuit in ludo rhetorum ad uim oratoriam augendam uulgare; etiam M. Antonius orator apud Velleium II

maiestatis reum fecerat, homo quam improbi animi tam infelicis ingenii, cum hanc suasoriam [de trecentis Laconibus contra Xerxem missis] declamaret, dixit: 'Expectemus, si nihil aliud, hoc effecturi, ne insolens barbarus dicat: 'Veni, uidi, uici'', cum hoc post multos annos diuus Iulius uicto Pharnace dixerit. delationis tamen, quam Macronis gratia a. 34/787 susceperat, fructu, quem expectauerat, caruit; nam quia pecuniam a Vario Ligure omittendae delationis ceperat, in insulam interdicto igni atque aqua demotus est, siue Seruilius siue Cornelius fuit; sic quidem a Tacito (*ann. VI 29 sq.*) Mamerci Scauri duo accusatores nominantur. Dubium tamen est, num recte hic inter rerum scriptores numeretur. potest enim iudicium illud Senecae ad ipsum dictum Thermopylense referri, quo fatue contra historias Tuscus peccauerit.

CN. CORNELIVS LENTVLVS GAETVLICVS

Etiam hic inter adulatores imperatorios locum suum inueniat. certe eo uno loco, quo omnino citatur, Suetonius, ut ubi Caligula natus sit, eruat, larga in 'tradentium' i. e. historicorum copia, quod mentitus esset per adulationem, Plinio adsensus eum uituperat, idemque filium Seiani generum sibi destinauerat (*Tac. ann. VI 30*). multas autem res uiderat uel gesserat, quas describeret (*uid. Prosop. I 455 n. 1134*). nam praetura peregrina a. 23/776 et consulatu a. 26/779 functus per decem annos (29/782—39/792) legatus prouinciae Germaniae superioris fuit mirumque amorem adsecutus est 'effusae clementiae, modicus seueritate' (*Tac. ann. VI 30*). sed hic ipse amor causa uidetur fuisse, ut cum M. Aemilio Lepido a. 39/792 coniurationis reus factus occideretur (*Suet. Claud. 9. Acta fr. Arual. Henzen p. XLIX*). ceterum in litterarum studium eum incubuisse etiam quae composuit carmina testantur, non solum erotica sed etiam epos, quo hexametris de Britannis egit (*Baehrens fr. p. Rom. p. 361. uid. Prosop. l. s.*), ex quo quod O. Jahn (*ad Pers. p. cxlvii*) Suetonium sua sumpsisse coniecit, uereor ut recte ea 'tradita' esse dixerit.

22, 3 a militibus occisus est, 'quos ipsos facundia sua moratus erat', apud Valerium Maximum V 3, 3 proditus a Sextilio C. Iulius Caesar, 'a quo cum studiose tum etiam feliciter grauissimi criminis reus defensus fuerat'. Vide *Gesch. Litt. I p. 21*.

L. ANNAEVVS SENECA¹⁾

De huius historiis quae certa traduntur filius philosophus in uita eius narrauit (*uid. p. 98 fr. 1*). nam post controuersias suasoriasque, quas senex sexaginta fere septem sexue annorum post a. 34/787 composuit, res Romanas 'ab initio bellorum ciuiliū²⁾ paene ad mortis suae diem' persecutus est neque tamen ipse edidit, siue morte interceptus siue imperatorum saeuitiam ueritus; nam, ut erat uir antiqui rigoris (*Sen. ad Helu. 17, 3*), quem ex prouincia retinuerat, initium eam ipsam ob causam ab illis bellis fecisse uidetur, ut ueritatem, quam inde retro abiisse filius addit, restitueret. uidit etiam mortem imperatoris Tiberii (*f. 2*), intra quam et exilium filii (41/794) diem supremum obiit.

Ciuiliū bellorum furore territus Cordubae in colonia patria se retinuerat (*contr. I praef. 11*), eis tamen quae insecutae sunt rebus ipse interesse et ut declamationes memoriter scribere potuit. edidisse filius has 'historias' uix ante reditum ex exilio uidetur, sed omnis eorum memoria duobus locis continetur, uno Suetonii, qui aequales testes citare solet, altero Lactantii, quem Fr. Haase in edit. Senecae III p. 437 ad patrem rettulit, de quo magna controuersia orta est. falso enim Annaeum Senecam pro Annaco Floro, item tempora populi Romani in aetates hominum distribuente, a Lactantio positum esse quidam arbitrati sunt³⁾; nam hi multis in rebus inter se discrepant (*Jahn praef. ad Flor. p. xxxviii*); tum uero apud Lactantium omnia egregie fluunt, hic autem, cum numerorum incuriosus esset, omnia miscuit atque ipse secum pugnat, denique iudicium, quod de bellis ciuilibus Brutique libertate profert, multo aptius cum Seneca patre quam cum Floro concinit (etiam melius quam cum filio, u. *Gesch. Litter. II p. 7. I 79 sqq.*). itaque si ratio aliqua inter Florum et Senecam intercedit, comparisonem illam Florus ab hoc mutuatus ipse

1) De praenomine u. Woelfflin m. Rh. L p. 320.

2) Quod accuratius initium fuerit, dubitatur. nam Niebuhr (l. infra p. cxxviii s. p. 104) cum Liuiο id a Caesaris in Italiam aduentu repetit, O. Rossbach (*Bresl. philolog. Abhandl. II 3 p. 162 sqq.*) cum Appiano et Floro a Ti. Gracchi morte breuemque bellorum externorum descriptionem praemisisse eum, quae tamen Flori priorem librum spatio aequaret, statuit.

3) Spengel, *Abhandl. d. Bayer. Akad. 1861 IX 1 p. 345 sq.* Unger *Philol. 43 p. 438 sqq.*

numeris in similitudinem quandam per lusum leuiter rotundatis exornauit, ut septingenti ab urbe condita usque ad Caesarem Augustum efficerentur, id est usque ad a. 29/724, quo 'ubique una atque continua generis humani aut pax fuit aut fatigatio', annum septingentesimum secundum aeram Cincianam (*Unger l. s. p. 431*). sed utut est, Lactantius uel eius auctor Senecae sententiam integriorem seruauit, etsi Brandtio (*Add. ad Lactant. I p. cxi sq.*) et O. Rossbachio (*in ed. Flori p. lIII sqq.*) etiam aliis locis Senecam et Floro et Lactantio (I 15, 31; 22, 1—4. V 13, 13) fontem fuisse dicentibus non adsentior. Filium haec illaue in libros suos ex patris historiis transtulisse per se ueri simile est neque tamen cum Rossbachio (*l. s. p. 166 sqq.*) quaedam quasi digito monstrare uolo.

IMP. TIBERIVS CLAVDIVS NERO

Solus Suetonius historiam imp. Tiberii commemorauit idque ut eum certis argumentis refutaret. Inscriptio fuit 'De uita sua', quacum utrum '*commentarius*' ab initio coniunctus sit an a Suetonio additus, incertum est. certe '*summatim breuiterque*' eo teste compositus erat atque ad publice defendendam uitam suam, qua quidem in re ne manifestis quidem mendaciis pepercit, nam, ut idem dicit, alterum filium Germanici (Neronem) ipse ante Seianum, alterum (Drusum) post eum interemit. sub finem igitur uitae (nam Drusus a. 33/786 obiit) illud opusculum scribendum suscepit commentariorum ueterum simplicitatem imitatus, etsi in scribendo summa arte utebatur, monumentorumque publicorum breuitatem, non ubertatem Sullae, Ciceronis, Caesaris, resque, quarum curiosus erat (*Gesch. Litt. I p. 87 sq.*), enumerans non enarrans. Ex tenebris autem Suetonius hunc commentarium uidetur eruisse, nam quod Domitiani lectionem intra '*commentarios et acta Tiberi*' sese continuisse dicit (*c. 20*), illi a '*uita*' diuersi erant atque quaecunque in commentando, priusquam ageretur, descripta erant, complectebantur.¹⁾

1) Cf. Tac. ann. XIII 43 *compertum sibi referens* [Nero] *ex commentariis patris sui*. hist. IV 40 *commentarii principales*.

IMP. TIBERIVS CLAVDIVS

Cum uir quinquagenarius rerum potiretur, otium suum in diuersarum litterarum studio consumpserat. nam cum ab Augusto Tiberioque ad res publicas parum idoneus haberetur, ut erat liberaliter eruditus bonarumque artium cupiens (*Tac. ann. VI 46*), totus in illis uiuere coepit consuetudineque uirorum litteratorum diem explere. a qua Augustus, ne animum rerum uarietate distraheret, non conformaret, absente Liuia cottidie ad suam cenam eum inuitabat (*Suet. c. 4*), Liuius autem ut historiam scriberet hortatus est (*Suet. c. 41*), a iugis illum (nam etiam artem alea ludendi scripsit, *Suet. 33*) eius seueritate reuocatum animique eius ingenitam nobilitatem (*sic Augustus Suet. 4*) restitutum eruditumque iri arbitratus. sed haec spes eos fefellit. nam doctrina eius mentem quasi obruit atque imminuit, ut, cum certo iudicio careret, et res summas minimas pari diligentia tractaret et ne imperator quidem factus, qua erat pertinacia liberalibus studiis deditus (*Suet. c. 40*), a scribendo desisteret. hinc eum ut hominem ineptum stultumque etiam propinqui insectati sunt.

Historiarum autem librorum hunc indicem composuit Suetonius c. 41, in eis componendis Sulpicii Flauii cuiusdam eum usum esse adiciens (*cf. c. 4*):

In principatu quoque et scripsit plurimum et assidue recitauit per lectorem.

(I) *Initium autem sumpsit historiae post caedem Caesaris dictatoris,*

(II) *sed et transiit ad inferiora tempora coepitque a pace ciuili, cum sentiret neque libere neque uere sibi de superioribus tradendi potestatem relictam, correptus saepe et a matre et ab auia.*

Prioris materiae duo uolumina, posterioris unum et quadraginta reliquit.

(III) *Composuit et de uita sua octo uolumina, magis inepte quam ineleganter. — —*

(IIII. V) (*c. 42*) *Denique et Graecas scripsit historias, Tyrrhenicon uiginti, Carchedoniacon octo. quarum causa ueteri Alexandriae Musio <alterum> additum ex ipsius nomine, institutumque, ut quotannis in altero Tyrrhenicon libri, in altero*

*Carchedoniacon diebus statutis uelut in auditorio recitarentur toti a singulis per uices.*¹⁾

Pauca de his libris suppleri possunt. nam historiam 'post caedem Caesaris' duobus uoluminibus (I) uidetur non absoluisse, deterritus et Antoniae matris et Liuae auiae conuiciis, in publicum tamen etiam haec recitando emisisse, ut quam primum in hominum doctorum sermonem perueniret. alterius historiae libri unus et quadraginta a pace ciuili, i. e. ab anno 29/725, quo imperium ad Octavianum delatum Ianusque ab eo clausus est, exorsi unius quisque auni res continebant, si usque ad Augusti mortem eum res exposuisse cum Buechelero (*ad Sen. apocol. c. 5. p. 48 Symbol. Bonn.*) sumimus. Vitam suam iam ante a. 44/797 incohauerat, quo anno Seneca Polybium eius libertum consolandi causa admonet, ut Caesaris opera componat: 'nam ipse tibi optime formandi condendique res gestas et materiam dabit et exemplum' (*ad Pol. 8, 2*), eumque copiose scripsisse librorum numerus, eleganter Taciti iudicium confirmat (*ann. XIII 3*). quod tamen latinitatis laude non contentus a Romanis rebus digressus obscuriores perscrutatus et Graece Tyrrhenicas uiginti, Carchedonicas octo libris persecutus ridiculum in modum Alexandrinorum auribus eos obtrudere uel inculcare conatus est, nescio quem euentum hoc certamen cum clarissimis scriptoribus institutum habuerit. Tuscorum certe plausum tulit, quorum duodecim urbes magnificum monumentum in urbe Caere ei posuerunt (*E. Bormann, Archaeol.-epigr. Mitteil. aus Österr.-Ungarn 1887 p. 104 sqq.*).

Sed ueritatis Claudius, qui etiam patrocinium Ciceronis contra Asinii Galli malignitatem suscepit (*Suet. 41*), tenax esse sibi uidebatur, ut primum opus institutum omittere quam a matre auiaque ab ea deflecti maluerit. idem tamen incensus erat indignatione et ira in Gaium, quam in edicto Anaunensi aperte professus est, neque de Augusto et Tiberio eum omnia in bonam partem uertisse fr. 2 docet (*Gesch. Litt. I p. 318*). itaque Plinius multa ex hac patroni sui historia in naturalem historiam excerpit. Seneca tamen philosophus, cum omnino curiositatem irrideret (*Gesch. Litt. I 112. 116 sqq.*) illud studium inique augens, tum in apocolocyntosi (*c. 5*) Claudium gaudentem fecit et sperantem esse in caelo apud philologos

1) De commentariis Claudii, ex quibus quaedam Neronem proferentem Tacitus facit (XIII 43), uid. p. cxviii.

homines aliquem historiis suis locum. respiciebat uero maxime digressiones, in quas quauis occasione abusum, ne quid periret, doctrinae et uanitatis suae cornu effundere eum solitum esse etiam oratio de iure honorum Gallis dando demonstrat. nam ita exorsus *'multa in Romana ciuitate nouata esse, et quidem statim ab origine urbis multasque in formas statusque rem p. deductam esse'*, rem a condita urbe regibusque repetit et hoc specimen historiae suae edit, quod, cum alia eius exempla ad uerbum non sint tradita, hic propono: *Is [Tarquinius Priscus] propter temeratum sanguinem, quod patre Demarato Corinthio natus erat et Tarquiniensi matre generosa sed inopi, ut quae tali marito necesse habuerit succumbere, cum domi repelleretur a gerendis honoribus, postquam Romam migravit, regnum adeptus est. huic quoque et filio nepotiae eius (nam et hoc inter auctores discrepat) insertus Seruius Tullius, si nostros sequimur, captiua natus Oeresia; si Tuscos, Caeli quondam Viuennae sodalis fidelissimus omnisque eius casus comes, postquam uaria fortuna exactus cum omnibus reliquis Caeliani exercitus Etruria excessit, montem Caelium occupauit et a duce suo Caelio ita appellitauit mutatoque nomine (nam Tusce Mastarna ei nomen erat) ita appellatus est, ut dixi, et regnum summa cum rei p. utilitate optinuit. Deinde postquam Tarquini Superbi mores inuisi ciuitati nostrae esse coeperunt, qua ipsius qua filiorum eius, nempe pertaesum est mentes regni, et ad consules, annuos magistratus, administratio rei p. translata est. Historici igitur ratione rem aggressus auctores et Romanos et Tuscos distinxit neque hos finxit, quoniam, siue ipsis siue Verrio Flacco alioque Romano scriptore usus est, quae ex eis hausit, etiam Vulcis in sepulcro quodam picta detecta sunt (cf. Muenzer m. Rh. LIII p. 596 sqq.). at sermo, etsi uestigia quaedam Liuiana apparent (u. Muenzer l. s. p. 609), a lactea illa ubertate multum distat parumque apte de Seruio Tullio res una periodo inuoluit et circumscripsit (Norden Kunstprosa p. 236). quamquam operae hic non pepercit, qua eum in edicto Anaunensi carere uidemus (Mommsen Herm. IV p. 106 sq.). nimirum in historia elegantia opus erat.*

Sed inter homines eius historiae locum sibi non aperuerunt. nam soli Suetonius atque Plinius 'historias' eius citauerunt idque singulis locis (fr. 1. 3), atque etiam dubium est, num illius alterum fragmentum (2) ex eis sumptum sit, Plinio autem, qui in indicibus librorum V. VI. XII. XIII Claudium Caesarem nominauit,

etiam in rebus geographicis, ad quas omnia eius fragmenta pertinent, digressiones largam uariarum rerum materiam suppeditauerunt.¹⁾

AGRIPPINA CLAVDII

Hanc (natam a. 14/767 uel 15/768, mortuam 59/812) 'uitam suam et casus suorum posteris memorasse' Tacitus ann. IV 53 prodidit, qui item colloquium quoddam matris cum imperatore Tiberio secundum hos 'commentarios' narrat; praeter eum solus Plinius in naturali historia eius meminit ut certissimae de Neronis genitura testis. cuius cum natura et indoles satis notae essent, multi multa in eis scripta fuisse excogitauerunt, sed quae R. Raffay (*Die Memoiren der Kaiserin Agrippina, Wien 1884*), omni fundamento carent, atque ne Rankius quidem, quod Tacitum, quae de morte Germanici declamat, ex eis hausisse suspicatur (*Analekten* p. 299), cuiquam hoc persuaserit, aut Mommsen (*Berichte d. pr. Ak. XXXIX [1904] p. 1155*), quod colloquium Tiberii et Agrippinae maioris (ann. IV 52 sq., quidni haec ipse ut rhetor pluribus exornauerit?). illud constat eam non ueritati sed suae cupiditati indulsisse, uerique est simile uiam filio suo ad imperium adipiscendum eam munire uoluisse, postquam imperatori Claudio nupsit, i. e. post annum 49/802; neque enim quidquam spreuit, quod consiliis suis commodum esset, habebatque, cur Neroni imperatori obsequium in matrem exuenti minaretur 'non abnuere se, quin cuncta infelicis domus mala patefierent, suae in primis nuptiae, suum ueneficium' (*Tac. ann. XIII 14*). nam si contra filium imperatorem commentarios composuisset, id quod per se cum eius prouidentia et cautione pugnat, facile eos cum ipsa matre sustulisset.

C. CORNELIVS BOCCHVS

Hic Cornelius Bocchus post Mommseni editionem Solini (p. XI sqq.) inter historicos Romanos numeratur. inueniuntur enim in eius collectaneis notae quaedam chronographicae Plinianis

1) Muenzer *Quell. d. Plin.* p. 390 sqq. etiam VII 74 sq. XIII 91 sq. V 14 Claudium subesse suspicatur.

insertae haud spernendae auctoritatis, quas originem ducere coniecit ex Bocchi chronicis, qui, cum eius auctoritas omnium minime illustris esset, ter citaretur 'non tam ad rem aliquam a paucis traditam uel controuersam probandam quam de rebus apud chronographos omnes relatis et fere tralaticiis', eundemque hunc Bocchum esse cum Cornelio Boccho a Plinio in nat. hist. de rebus Hispaniensibus citato. quae quidem coniectura ab Aem. Huebnero (*Herm. I p. 397*) splendide confirmata est primum in inscriptione quadam Lusitani municipii Salaciae (nunc C. I. L. II n. 35 p. 7) eundem recognoscentis, tum in duabus aliis item in Lusitania repertis (*C. I. L. Suppl. ad II 5184 et 5617* uid. *Eph. epigr. VIII p. 356*). fuit igitur hic C. Cornelius Bocchus praefectus Caesarum bis, flamen provinciae Lusitaniae perpetuus, praefectus fabrum, tribunus legionis tertiae Augustae et, cum Caetobrigae oriundus esset aut praedia ibi habuisset, a uariis oppidis Lusitanis etiam statua honoratus (*Huebner ad C. I. L. II Suppl. p. 803*), idque, ut litterarum forma docet, saeculo post Chr. primo (*Huebner Eph. l. s.*). nunc etiam illud intellegitur, cur Solinus 1, 29 anno u. c. 801 actis publicis olympiadem septimam et ducentesimam adnotatam esse commemorauerit eaque nota ultima sit eius generis; in eum enim annum eius chronographus desierat (*Mommsen p. xvii*).

Sic debemus Mommseno Huebneroque circumscriptam quandam huius Bocchi imaginem, qui et propter uitam publicam eiusque laudes ab imperatoribus popularibusque suis amplis honoribus cultus est et in litteris excellens exstitit. nam apud eum 'in solida et plena doctrina' uersamur, ut ait Mommsen, qui in editione sua eas res, quibus excerpta Pliniana Solinus ex ea auxit, distinxit atque in praefatione (*p. xiii—xvi*) eas composuit, digessit, aestimauit. magnam ibi hercle rerum diuersissimarum copiam habemus, partim certis temporum notis finitarum siue olympiadum siue urbis conditae siue post excidium Troiae siue regum consulumue. sed etiam ultra excidium illud res repetiit ab Ogygo Deucalioneque (*c. 11, 18*), imitatus Graecos chronographos et qui eorum eruditionem ad Romanos transtulit, Cornelium Nepotem, quocum nescio an non solo casu nominis coniunctus sit. tum uero et Graecas et Romanas res pertexuit, maxime origines urbium populorumque etiam minus notorum, atque etiam poetas scriptoresque enumerauit, praeter consuetudinem auctorum suorum largum numerum adiciens (*Mommsen p. xvi*) rationemque secutus Catonianam. ultimus autem illorum fuit Cornelius Nepos (*I 27*)

a quo sua industria et eruditione usque ad suam aetatem descendit.

Sed fr. Pliniana 4—7 cum tali chronographia parum uidentur conuenire, ut haec ex libro 'De admirandis Hispaniae' fluxisse Mommsen *p. xvii* arbitretur. at primo (4) origo urbis tempore excidii Troiae definitur ut fr. 1, et cum ueri similis sit Plinium unum Bocchi librum in manibus habuisse, huius autem studium magnam rerum uarietatem complexum esse uel ex excerptis Solinianis adpareat, omnia Pliniana ad chronographiam trahere maluimus, quo propius ad sua tempora progredieretur, etiam plura ueterum annalium ratione arripientem. quod autem ad solam Hispaniam pertinent, Plinius auctores sui quemque situs (*u. fr. 7*) uerissimos diligentissimosque putauit (*III 1. VI 141*).¹⁾

AVFIDIUS BASSVS²⁾

Aufidia gens etiam alios uiros tulit magis litteris quam rebus gestis excellentes, hic tamen, cum 'semper infirmi corporis et exsucti' esset, ab initio uitam in otio degisse uidetur corporis doloribus quantum posset constanter obluctans atque etiam animi alacritatem seruans; itaque ut mortem non esse timendam commentariolo suo exponat, Seneca minor summa admiratione in epistula tricesima eum prosequitur, laudem philosophiae ab eo repetens, quod eum (Epicuro se addixerat) sub mortem, cum 'magno senectus et uniuerso pondere incubuisset', hac uirtute instruxerit. tum igitur (a. 63/816) supremum diem eum obiisse Seneca uult, sed paulum aetate praecessit Seruilius Nonianus (cos. 35/788; mort. 59/812), quocum ut historicus et a Quintiliano (*X 1, 103*) et a Tacito in dialogo (23) laudatur. historias autem Aufidii iam Seneca pater (a. 39/792) cognouerat.

Atqui distinguuntur duo opera, quorum unum inscriptione Plinii maioris constat, qui temporum imperatorum Flauiorum suorumque historiam 'a fine Aufidii Bassi' orsus erat (*u. infra p. cxxxviii sq.*),

1) In indicibus Cornelius Bocchus citatur lib. xvi et xxxvii, Bocchus xxxiii et xxxiv; latet igitur etiam in libris xxxiii uel xxxiv fragmentum aliquod.

2) W. Harless *De Fabiis et Aufidiis rerum Romanarum scriptoribus*. Diss. Bonn. 1853 p. 45—52.

alterum testimonio Quintiliani (*l. s.*), qui quod eum auctoritatem historiae 'egregie utique in libris belli Germanici praestitisse' iudicat, 'genere ipso probabilem in omnibus, quibusdam suis ipsum uiribus minorem', miror quod Mommsen etiam nunc (*praef. ad Chron. min. II p. 112*) 'bellum Germanicum' annalium partem effecisse censet, posteaquam Nipperdeius (*Op. p. 438*) satis certis argumentis id redarguit (*cf. etiam Fabia p. 356 sqq.*).¹⁾ sed quo anno Aufidius initium fecerit sua tempora scribendi, quo desierit, quaeritur. atqui ut primum de hoc disputemus, rem anno 55/808 gestam iam Plinius uarrauit (*fr. 5*); Cassiodorius autem, qui quae res post Liuium et ante Paschale (i. e. Victorii Aquitani) gestae essent, se collegisse ex Aufidio Basso ipse testatur (*p. 161*), si Liuium usque ad exitum (a. 9/745) secutus est, a. 32/785 ad Paschale se conuertit, ex Aufidio ea, quae intra hos annos sunt, sumpsit (*fr. 3*), id explicari non potest nisi ita usque ad a. 31/784, quo Seianus condemnatus est, Aufidium historiam pertexuisse et paulo post, cum quadragenarius fere esset, in publicum emisisse; sic potuit eam Seneca rhetor audire neque opus est opinari partem tantum eius Aufidium recitasse. repetierat autem a morte certe Ciceronis (*fr. 1.2*), et cum ab ea ut ab initio parum idoneo uix exorsus esset, fortasse ut Seneca maior ab initio belli ciuilis, habebat cur, quod eius terrores oppressi essent, ut Epicureus potissimum praedicaret.

Libri belli Germanici quas res amplexi sint, quo tempore scripti, statuendi certa ansa caremus, sed quod bellum Germanicum absolutum esse singulari numero significauit, usque ad Germanicum eum peruenisse conicias, a quo id perfectum pacemque restitutam esse tum omnes iactabant (*Fleckeis. ann. 111 p. 502, sic etiam Fabia p. 407*), itemque cum Nipperdeio (*p. 439*) incepisse uel cum bello Ariouisti uel cum Cimbris Teutonisque, tum uero Plinium maiorem, quod se a Druso quiescentem, ut ab iniuria obliuionis se adsereret, somnio oratum esse narrauit (*u. infra p. CXXXVIII*), cum Aufidii historia eius laus minui ei uisa esset, sub imperatore Claudio ut Drusi filio illa bella scripsisse, Aufidium ante Claudium (*Schanz II 2² p. 253*). sed historiae

1) Omnis dubitatio remota esset, si Halmius cum C. L. Rothio recte in textum recepisset: *utique in libris belli Germanici, genere ipso probabilis, in operibus quibusdam suis ipse uiribus minor. at codd. exhibent in omnibus quibusdam* (G S) uel *in omnibus sed in quibusdam* (M 5); cautius Meister *probabilis, in partibus quibusdam*.

auctoritatem melius eum praestitisse quam Seruiliū Nonianum atque maxime in libris belli Germanici Quintilianus iudicauit (*l. s.*), quam cum in eo positam esse uelit, ut pressa sit curratque ac feratur (*IX 4, 18*) neque se digressionibus impediāt, in his diligentius intentiusque his praeceptis operam dedisse uidetur atque in historia hic illic expectationi hominum tum delectationis admodum studiosae defuisse. nihilo minus eloquentiae suae aetatis quasi exempla proponentem eos facit M. Aprum Tacitus in dialogo (*c. 23*), ubi eos irridet, 'qui Lucilium pro Horatio et Lucretium pro Vergilio legunt, quibus eloquentia Aufidii Bassi aut Seruillii Noniani ex comparatione Sisennae aut Varronis sordet'. in fragmentis tamen nobis traditis artis studio, ut nobis uidetur, nimium indulsit, ut in Ciceronis morte exornanda etiam absurdis declamatorum inuentis uteretur, atque uerba paene in obscuritatem detorsit.

Sed iam ante Tacitum Quintilianumque Plinius triginta fere annis Aufidio minor eum principem historiae suae aetatis duxit uel a ceteris duci existimauit, ut eadem ipse scribere nollet, quamquam in naturali historia semel eum citauit (nam de quo Aufidio *VI 27* melius cogitamus quam de hoc?), in indicibus numquam. ne Tacitus quidem eum nominauit, neque uero hoc miramur, cum in annalibus ante Neronem neminem auctorem praeter Plinium maiorem (*I 69 Germanicorum bellorum scriptorem*) eo honore dignauerit.¹⁾ quodsi omnes fere uiri docti (nuper maxime Fabia *p. 407*) eum parti cuidam annalium non posse subesse negant, non omnino abnuo²⁾, neque tamen, quo hic usus pertineat, definire audeo, quem alii usque ad Tiberii, alii (Detlefsen *Philol. 34 p. 48. Gutschmid Kl. Schr. V p. 357*) usque ad Caligulae mortem pertinuisse, alii (*Nipperdey praef. ed. Tac. p. 28*) etiam Claudii imperii partem uel totum (*Urlichs Chrestom. Plin. p. XII*) complexum esse putant. auctoritas eius etiam ultra Taciti tempora durauit, ut eum Cassiodorius uel quem excerpserit, eorum annorum, quos supra diximus, ut primum auctorem secutus sit.

1) Suetonius eum propter ipsam eloquentiam ornamentaque spreuisse uidetur.

2) De Seruilio Noniano u. p. cxxviii sq., de Fabio Rustico p. clxvii.

M. SERVILIUS NONIANVS

Laudat hunc filium M. Seruili cos. 3/756, nepotem Nonii senatoris ab Antonio proscripti, Tacitus in annalibus XIV 19 a. 59/812 mortuum: *Sequuntur uirorum illustrium mortes, Domitii Afri et M. Seruili, qui summis honoribus et multa eloquentia uiguerant, ille orando causas, Seruilius diu foro, mox tradendis rebus Romanis celebris et elegantia uitae, quam clariorem effecit, ut par ingenio, ita morum diuersus.* sed etiam uiuum cognouimus consulem fuisse ordinarium a. 35/788 (*Prosop. III p. 227 n. 420*) principemque ciuitatis (*Plin. n. h. 28, 29*) eundemque ut patrem cultum esse a Persio Flacco (*Vit. comm. Probi Valer. p. 233 Jahn p. 73 Rffersch.*), unde stoicae sectae eum addictum fuisse colligimus.

Etiam historia eum celebrem fuisse Tacitus *l. s.* testatur coniungitque eum propter illam M. Aper in dialogo eiusdem cum Aufidio Basso tamquam exempla eloquentiae suae aetatis, quocum eum comparatum esse etiam a Quintiliano, qui ipse se eum audiuisse commemorat, supra p. CXXVI sq. uidimus, ita tamen ut clarum eum ingenio et sententiis crebrum fuisse iudicaret sed minus pressum, quam historiae auctoritas postularet. accessit tamen Seruilius ad historiam forensium rerum labore exacto, quam ob rem quod Plinius minor in epist. I 13, 3 Claudium Caesarem scribit recitanti ei inopinatum superuenisse clamore audientium allectum, historiam recitatam esse ueri simile est, praesertim cum etiam Quintilianus (natus a. fere 35/788), cum de eius historia uerba faceret, hanc audiuisse uideatur, itemque hoc non solum propter propinquitatem Aufidii sed etiam propter eloquentiam, quatum uix quisquam ueteres res describens, ne prae Liuo sperneretur, usus est, imperatorum res ea esse tractatas.

Nemo tamen scriptor eius historias citauit, etsi omnes uiri docti, Nipperdey p. 26, Fabia p. 366 sqq., alii Tacitum in annalibus componendis eas praeterire potuisse negant. forsitan eum significauerit Suetonius in uita Tiberii 61, quem locum in hoc opere desiderari nolui, quoniam neminem praeter Nonianum uirum consulare inter auctores eius uitae noui: *Annalibus suis uir consularis inseruit frequenti quondam conuiuio, cui et ipse affuerit, interrogatum eum subito et clare a quodam nano astante mensae inter copreas, cur Paconius maiestatis reus tam diu uiueret,*

statim quidem petulantiam linguae obiurgasse, ceterum post paucos dies scripsisse senatui, ut de poena Paconi quam primum statueret. ante hos Quintilianus dictum eius aliquod inseruit, quo de Sallustii Liuique historia iudicium fert (*fr. 1*). etiam Plinius maior hunc Seruiliū in naturali historia praecipuo studio amplexus est, non solum principem aetatis eum dicens sed etiam alia de ipso, quem se consulem uidisse praedicat (*37, 81*), et de eius familia afferens, quos locos si recte Muenzer p. 403 sqq. ex eius annalibus repetiit, eis etiam de proscriptionibus actum est.¹⁾ illud tamen et de hoc et de Aufidio incertum manet, sub quo imperatore libros suos ediderit, quem igitur recenti odio persecutus, quem adulatus sit. nec ira nec odio eos uacasse ex Taciti iudicio constat.

L. ANNAEVS SENECA

(Natus 4/757, in exilium a Messalina missus a. 41, ab Agrippina reuocatus 49, praetor 49, cos. suffectus 57, mortuus 65/818.)

Multa litterarum genera scribendo hic attigit, historicum sola patris uita, cuius initium in palimpsesto Vaticano-Palatino saec. V uel VI, quo solo eius memoria continetur, casu seruatum primum a Niebuhrio (*Cicer. orat. pro M. Fonteio et pro Rabirio fragm. ed. Romae 1820 p. 103*) editum, post a Studemundo denuo lectum et apud Rossbachium '*De Senecae phil. libris recens. et emend.*' (*Bresl. phil. Abhandl. II 3*) p. *xxiii sq.* iteratum est. pietate se incensum patrem optime de filiorum educatione meritum in summis scriptoribus numerasse ipse confitetur, sed quo animo res publicas tractauerit, ne suspicari quidem possumus, cum quo tempore scripserit nesciamus. imperatoris mortui memoriae filium quidem non pepercisse apocolocyntosis docet.

1) Multis arrisit Buecheleri coniectura (m. Rh. 42, 473), qui locum Charisii (p. 145, 29) a se emendatum '*Torces (tores cod.) Seruilius, ut etiam Fl. Pomponianus notat, "aureus torces"*' (tores cod.) pro torques ad hunc Nonianum rettulit; rectius tamen ad oratorem P. Seruiliū Caepionem pertinet, qui ab ipso Charisio p. 193, 19. 196, 7. 224, 21 citatur; etiam Fl. Pomponianus arte docendi floruit, ut docet C. I. L. VIII 2391.

P. CLODIVS THRASEA PAETVS

Senecam sequantur duo uiri, qui non ut uitam illustrium quorundam uirorum posteris traderent sed ut contra imperatorem Neronem inuidiam incenderent, libellos suos composuerunt multosque postea sub Domitiano nacti sunt qui imitarentur.

Prior fuit Thrasea ille satis omnibus notus, qui Tacitum huius ipsius 'uirtutis' praeconem legerunt.¹⁾ A Patauio oriundus iam a. 42/795 Arriam socrum ne moreretur frustra deprecatus (*Plin. ep. III 16, 10*), qua esset indole animi significauit. nam etsi stoicorum praeceptis omnino addictus erat, tamen aperte imperatoribus aduersari uerebatur. qua de causa fieri potuit, ut Senecae, ut uidetur, auctoritate adiutus a. 56/809 consul suffectus et eodem fortasse tempore quindecimuir sacris faciundis crearetur, hoc autem patrono e gratia imperatoria remoto etiam ipse in senatum introire nollet. totus igitur in uitam priuatam secessit 'illustriumque uirorum feminarumque coetus frequentes' agebat (*Tac. ann. XVI 34*), Brutorum et Cassiorum dies natales celebrantes (*Iuuen. 5, 36*), inter quos etiam Persius poeta fuit, qui 'decem fere annis summe dilectus a Thrasea est, ita ut peregrinaretur cum eo aliquando' (*Vita Pers. p. 235 Jahn. 74 Rffsch.*). sed in eandem sententiam idem Catonis Vticensis uitam scripsit Caesaris Anticatone maculatam, idque ita ut Munatii Rufi (*u. supra p. LVIII*) copiosam narrationem ut aequalis comitisque neque tamen in eius admirationem omnino effusi retractaret criminaque in illum coniecta refutaret.

Iam uero Plutarchus Romae etiam L. Iunii Aruleni Rustici stoici scholas audiuit (*de curios. 15*), qui propter laudes Thraseae eiusque generi Heluidii Prisci a Domitiano occisus est (a. 93/846), eaque ratione etiam in illius libelli cognitionem peruenit optime cum suo studio admirationeque concinentis, neque solo casu accidit, ut haec tamquam fundamenta suae eius uitae poneret, id quod *Quell. d. Plut. p. 65—68* exposui probauique, quod maxime gausus sum, Alfredo de Gutschmid (*Opusc. V p. 359*). nam praeter consuetudinem suam Plutarchus citauit ille quidem Munatium sed utroque loco Thraseam eo auctore usum esse adicit (*u. fr. 1. 2*), ut ab hoc fontem suum non esse dissimulatum ap-

1) De uita u. Prosop. I p. 423 n. 938. Kunnert Pauly-Wiss. IV c. 99 sqq.

pareat. tum uero meminit Caesaris, ut qui Munatii offensi testimonium contra Catonem arripuerit (*c. 36*), criminationisque eius *c. 52* et *54*, et nomine omisso quaedam ei exprobrata esse, ut redarguat uel minuat, affert (*c. 39. 44ter; cum initio cap. cf. 6. 50*), quae partim Caesaris crimina fuisse aliis testimoniis constat (*Quell. d. P. p. 66 sq.*). denique de multis rebus Plutarchus idem tradidit quod Valerius Maximus, qui cum in auctoribus nominandis parcus esset, Munatium citauit (*fr. 1*), neque a Plutarcho ipsum Valerium inspectum esse demonstrari potest. *V. Quell. d. P. p. 67 sq.*

Multis sane causis Thrasea Neronis animum constantia sua et libertate irritauerat et sollicitauerat, neque tamen num etiam haec Catonis uita ad mortem eius maturandam contulerit, memoriae proditum est, quam a Cossutiano Capitone et Eprio Marcello reus maiestatis factus ipse sibi anno post Senecam consciuit (66/819).

P. ANTEIVS

Huic 'quae de ortu uitaeque (M.) Ostorii Scapulae composita erant' mortem properauerunt (*Tac. ann. XVI 14*). nam P. Ostorio consulari legatoque Britanniae genitus sub patre coronam ciuicam meruerat (*Tac. XIII 22. XVI 15*) et a. 59/812 consul suffectus fuerat (*Prosop. II p. 440 n. 112*). eodem tamen anno, quo Thrasea Paetus in uitam priuatam secessit (62/815), apud se 'celebri conuiuio' (P.) Antistium 'probrosa aduersus principem carmina' recitare passus est et propter militarem famam maxime a Nerone timebatur (*Tac. XIV 48. XVI 14; 15*). haec igitur causa fuit et P. Anteio, qui cum legatus pro praetore Dalmatiae praefuisset (*Prosop. I p. 81 n. 568*), etsi anno 55/808 ei Syria destinata erat, 'uariis artibus elusus ad postremum in urbe retentus' erat (*Tac. XIII 22*), ut uitam Ostorii tamquam speculum uirtutis Romanae in circulis priuatis Neroni opponeret tempusque expectaret, quo in publicum emitteret, et imperatori, cui iam dudum Anteius maxime propter caritatem Agrippinae inuisus erat, ut et hunc et Ostorium, cuius uitam delator apud Anteium eruerat, ne rebus imminerent, mori cogeret (a. 66/819).

CN. DOMITIVS CORBVLO¹⁾

Qui Taciti annalium libros ultimos legerit, animo recreabitur, si ex miseriis domesticis ad res a Corbulone gestas animo deuerterit. magna enim cum arte rem sic instituit, ut, quemadmodum in primis Tiberio Germanici speciem ac decorem opposuit, ita in illis ueteris uirtutis Romanae reliquias enarrans et illustrans et se ipse et ceteros a conspectu malorum, quibus maiorem partem librorum expleret, paulisper certe reuocaret et, si fieri posset, delectaret. principium gloriae illi militia fuit, qua legatus pro praetore in Germania inferiore a. 47/800 Chaucos in obsequium redegit, imp. Claudio autem, ne sibi periculosus esset, formidinem iniecit, qua de causa cis Rhenum eum praesidia referre iussit, insignia tamen triumphi concessit (*Tac. XI 18—20. Dio 60, 30, 4—6*) et consulatu functum pro consule in Asiam misit (*ex numis Pros. II p. 21*). itaque cum bellum quod conficere prohiberetur, pro confecto duceretur, ut ait Tacitus de Germanico, magna Romae gloria floruit omniumque in se oculos conuertit, postquam Nerone modo imperium adepto bellum ab oriente imminere nuntiatum est. uirtutibus tum locus patefactus esse uidebatur, cum imperator (Burro fort. auctore) retinendae Armeniae eum praeposuisset.²⁾ nec defuit famae fortuna.

1) Vid. J. Held *De Cn. D. C.* Progr. Suidniciense 1862. Wolffgramm *Cn. D. C.* Progr. Prenzlau. 1874. Prosop. II p. 20 sq. n. 123. De imagine eius u. Bernoulli *Iconogr. Rom.* I p. 271 sqq. tab. XXIII. — Premerstein ap. Pauly-Wiss. IV c. 757 sq. Corbulonis, Balbilli, Suetonii Paulini, Vespasiani, Antonii Iuliani commentarios a uitis commentariisque Sullae, Ciceronis, Caesaris, imp. Tiberii, Agrippinae distinguit, cum hos tantum in historiis ponit, illos in publicis actis, qui propter rerum grauitatem publicati sint. neque tamen uideo, cur genere diuersi sint.

2) Filius fuit Vistiliae, frater uterinus P. Suillii Rufi (Plin. n.h. VII 39), generi Ouidii, quaestoris Germanici, cos. ante 47/800 (Prosop. III 280 n. 700), illo minor, id quod ex Plinio colligitur, maior Caesonia, quam imp. Gaius in matrimonium duxit. itaque diuersus fuit (sic Nipperdey, Mommsen, Schiller, alii) ab hoc, quem summis laudibus efferunt et Tacitus et Dio, is Domitius Corbulo, quem praetura functum a. 21/774 in L. Sullam nobilem iuuenem propter irreuerentiam in senatu inuectum esse et curatione uiarum multis exilio fuisse Tacitus ann. III 31 propterea a Gaio consulem factum sed a Claudio improbatum esse Cassius Dio 59, 15 (cf. 60, 17), uterque cum malignitate narrauerunt, etsi hoc ad ducem pertinere defendit Wolffgramm etiam in Philol. 44 p. 371—376; u. Prosop. II p. 20 n. 122.

Nam priusquam Corbulo arma mouere posset, Vologaeses domestica discordia reuocatus iam de Armenia abscesserat atque etiam ab illo et ab Vmmidio Quadrato, qui Syriam administrabat, monitus datis obsidibus pacem firmauit (a. 55/808), quae triennio post ab ipso turbata est non inuito Romano, qui 'dignum magnitudine populi Romani rebatur parta olim a Lucullo Pompeioque recipere' (*Tac. ann. XIII 34*) atque interim, ut quondam in Germania, militum animos longa inertia degeneres seueritate et constantia sua ad ueterem disciplinam reduxerat. sed res diu ad armorum discrimen non uenit, colloquiis inter Corbulonem et Tiridatem, Vologaesis fratrem, tempus teritur expugnatisque castellis quibusdam Armeniae; tum uero Corbulo, cum Parthi Hyrcanorum defectione retinerentur, Artaxata facili opera expugnauit (a. 58/811, *Tac. XIII 6—9. 34—41*) Tigranocertaque uolentibus ciuibus recepit. sic Tigrani, ad quem a Nerone Armeniae regnum delatum erat, uia patefacta est, ut ipse in Syriam sibi permissam recedere posset (a. 59/812, *Tac. XIV 23—26*). hinc bellum a Parthis redintegratum (a. 61/814) ita componit, ut et Tigranocerta, ubi Tigranes obsidebatur, liberarentur et de Armenia milites Romani decederent summumque arbitrium ad Neronem deferretur. legatio tamen Parthorum irritum fuit bellumque propalam ab eis illatum est, quod Caesennius Paetus administrauit, Roma ad tuendam Armeniam missus. sed a Vologaese circumclusus turpissimum foedus inire coactus Armeniam omisit, quam cladem Corbulo a Syria sarsit, cum et ipse concederet, ut castella a se trans Euphratem munita diruerentur, et rex, ut Armenia 'diuersis praesidiis uacua' fieret (62/815), Romae tamen in bello perseueratum est imperiumque aucta potestate mandatum Corbuloni. is Euphrate tramisso obuios habuit legatos Vologaesis Tiridatisque de pace missos eisque ipsis colloquio constituto persuasit (qua fide etiam apud barbaros utebatur, *XV 28*), ut Tiridates 'poneret apud effigiem Caesaris insigne regium nec nisi manu Caesaris resumeret' (a. 63/816, *Tac. XV 1—31*), id quod tribus annis post Romae factum est.

Num quas res postea Corbulo fecerit, tacet memoria; celebratur tantum eius mors, nam criminante Arrio Varo, milite quondam suo (*Tac. hist. III 6*), a. 67/820 a Nerone Cenchreas aduocatus naueque escendens mori iussus est, cum se meruisse clamitaret (*Dio 63, 17, 5 sq. cf. Tac. hist. II 76. Ammian. XV 2, 5*).

Sed clausula narrationis apud Tacitum, postquam honores

quosdam in itinere Romam faciendo, cum Vologaeses petiisset, a Corbulone concessos esse memorauit, haec est (*XV c. 31*): *Scilicet externae superbiae sueto non inerat notitia nostri, apud quos uis imperii ualet, inania tramittuntur.* quae quidem hercle, quamuis Tacitus Corbulonem admiretur, ad hunc non minus pertinet quam ad Parthos. quid enim, ut ipsas res respiciamus, effecit bello nouem annorum? Armenia, de qua Parthi iam abscesserant, eis a Romanis reddita et frater ipsorum regis diademate regio Romae ab ipso imperatore ornatus est. laus autem eius continetur primum disciplina militari et in Germania et in oriente restituta, in qua explicanda multus est Tacitus exemplum patientiae, qua omnes labores pertulerit militumque mitigauerit, speciemque ueteris seueritatis Romanae eum proponens, tum prudentia et calliditate, qua pericula, cum prouideret, uitauit uel orientia exstinxit uel hostes elusit, rem non armis sed colloquiis transegit, aut oppidanos uel obtentu crudelitatis terruit uel spe ueniae conciliauit; expugnatione castelli cuiusdam (Volandi), quod 'ualidissimum' sibi sumpserat, Tacitus usus est, ut ipsam Corbulonis uirtutem bellicam magna uerborum ubertate demonstraret (*XIII 39*).

Itaque mirari desinimus, quod Suetonius eum ne nominauit quidem atque inter mala imperii Neroniani 'ignominiam ad orientem' enumerauit 'legionibus in Armenia sub iugum missis aegreque Syria retenta' (*Ner. c. 39*), re uera factum significans, quod rumore additum esse Tacitus (*XV 15*) narrauerat. mansit tamen memoria rerum ab eo in oriente gestarum praeter Plinium, de quo postea agemus, apud Frontinum (*strat. II 9, 5. IV 7, 2*), qui maxime eius seueritatem disciplinae militaris praedicat (*IV 1, 21; 28; 2, 3*), Statium (*silu. 5, 2, 34 sqq.*), Ampelium (*39, 4*), etiam apud Ioannem Lydum (*de mag. III 34 p. 122 W.*); pluribus uero ea persecutus Dio (*62, 19—23*) in laudem Corbulonis composuit item ad uariandam materiam, nam tum (a. 63/816) unum id bellum imperatori Romano fuit (*Tac. XV 27*).

Prouiderat autem huic memoriae ipse Corbulo, ut erat 'uerbis magnificis et super experientiam sapientiamque etiam specie inanium ualidus' (*Tac. XIII 8*), cum commentarios scriberet.¹⁾

1) Num hi etiam bellum Germanicum Corbulonis a. 47/800 complexi sint ignoratur; quae ex commentariis citantur, ad orientem pertinent. Tacitus quidem etiam in Germania restitutae disciplinae meminit sed admodum incerte (*XI 18 feruntque militem, quia uallum non*

Atque Plinius quidem maior (*fr. 1. 3. 4*) ipsius studio ad eos deductus erat, quoniam a. 47/800 sub eo in Germania militasse uidetur; 'proximus' ei auctor fuit in naturali historia de Armenia descriptione (*fr. 3. 4*).¹⁾ hinc commentarios ante a. 77/830 uel 79/832 editos esse apparet. quo tamen tempore scripserit, nescimus; otium quidem post a. 63/816 ei suppetiit, post quem apud Tacitum in obliuionem uenit.

Summa autem cautione erat usus, si a Tacito eius filum retentum esse sumere licet; nam omnia, quae gesserat gerendaue suscepserat, ad imperatorem reuocabat eumque honores quasi debitos percepisse referebat²⁾, ut rumorem uulgi etiam usurpationem imperii ab eo sperantis (*Dio 62, 19, 4; 23, 6*) auerteret. consilium igitur edendi sibi proposuerat. quaeritur tamen, num hi commentarii suis uirtutibus seruati Corbulonis gloriam amplificatam et auctam propagauerint. filia enim eius erat Domitia Longina (*Prosop. II p. 26 n. 156*), quae imperatori Domitiano nupsit foedaque sua flagitia, cum caedis mariti conscia esset, apud senatum oblitterasse uidetur, et genere suo patreque Corbulone multum gloriata est, ut etiam in titulo aedis Gabiis exstructae a. 140/893 eius filia diceretur (*C. I. L. XIV 2795*). uixit autem usque ad annum minimum 126/879. sic igitur non est mirum quod Tacitus commentarios Corbulonis cognouit, quem ab eo res in Armenia gestas describente non solum citatum (*fr. 2*) sed etiam in usum uocatum esse uel ex eis apparet, quae supra annales secuti adumbrauimus. nam omnes ad ipsum Corbulonem eiusque laudem pertinent. nunc etiam hoc addo cladem acceptam soli Paccio Orfito crimini datam esse, qui rupisset Cor-

accinctus, atque alium, quia pugione tantum accinctus foderet, morte punitos. quae nimia et incertum an falso iacta originem tamen e seueritate ducis traxere; intentumque et magnis delictis inexorabilem scias, cui tantum asperitatis etiam aduersus leuia credebatur) neque illud bellum ita narrat, ut ad ipsius commentarios trahamur. cardo rei uersatur in uoce, qua ab imperatore Claudio cis Rhenum reuocatus exclamauit 'Beatos quondam duces Romanos'. Cf. A. Imendoerffer *Beiträge zur Quellenkunde der sechs letzten Bücher der Annalen des Tac.* (Progr. primi gymn. Bruenn. 1891 p. 8 sq.).

1) Eum citauit in indicibus libr. v et vi, in utroque inter L. Veterem Melamque atque Licinium Mucianum (a quo Corbulonem correctum esse Muenzer p. 394 sq. censet), Claudium Caesarem, Arruntium.

2) V. ex. gr. XV 26 (apud exercitum) orditur magnifica de auspiciis imperatoris rebusque a se gestis.

bulonis imperium (*XIII 36*), Caesennium Paetum omnibus uitii erroribusque obrutum, qui omnia peruerse et inscite egisset, tristia omina spreuisset, nihil prouidisset, militaria munera deseruisset, constantia caruisset et, cum Corbulo prope adesset, subito de rebus suis desperasset, ad Neronem autem quasi bello confecto, quod modo suscepisset, 'litteras uerbis magnificis, rerum uanas' misisset atque etiam et apud Vologaesem et apud Corbulonem, modo ex hostium faucibus ereptus eadem uerborum superbia gloriatus esset huiusque laudi obtrectauisset, postremum Romam reuersus ab imperatore contemptus et facetiis illusus esset (*XV 6—17; 25*). at Corbulo et solitis in eius dissimilitudinem uirtutibus cumulatur, qui 'dignum magnitudine populi Romani' ratus sit Lucullum Pompeiumque aequare (*XIII 34. XV 27*) et in tempore fortunae moderatus (*XV 6*), scilicet ut euentum totius diuturni belli non extortum sed sapienter Parthis concessum esse demonstraret. quin etiam in minutiis iudicia Corbulonis agnoscere apud Tacitum nobis uidetur, uelut quod *XIII 35* ut in fr. 2 (= *XV 16*) 'satis constitisse'¹⁾ mollitiam ueteranorum dicit 'adnotatumque' saeuitiae hiemis documentum, utrumque ut ducis uirtus et patientia augeretur.

Quamquam non totum se eius laudi addixit. neque enim eum exscripsit, sed qualia sibi eius facinora uisa essent quidque ipse ex commentariis collegisset uel de eis iudicauisset, explicauit. itaque cum 'compositius quam festinantius' rem aggressus esset, Corbulonem 'bellum habere quam gerere maluisse' adicit (*XV 3*), uerbis magnificis gloriari solitum esse (*XIII 8. XV 26*), aemuli non patientem fuisse (*XV 7. XIII 9*) nec Paeto roganti propere subuenisse, 'quo gliscentibus periculis etiam subsidii laus augeretur' (*XV 9*), tum uero quaedam 'augendae eius infamiae' composuisse (*XV 16. fr. 2*). num tamen aliis auctoribus usus suum iudicium exercuerit in obscuro est. *XV 6* esse usus uidetur, ubi postquam 'plures', quod Vologaeses se recepisset et Tigranocerta obsessa omisisset, haec 'ut formidine regis et Corbulonis minis patrata ac magnifica sustulisse' narrauit, 'alios occulto pepigisse' eum 'interpretatos esse', ut Tigranes quoque de Armenia abscederet, nisi forte etiam hanc interpretationem sermone excepit.

Sed H. Schiller (*Nero p. 14 sq.*), Fabia (*p. 334 sqq.*), L. Brunn (*l. p. cxxxx s. p. 34 sqq.*) Corbulonis commentarios per alium auc-

1) Tacitus admodum raro hoc perfecto utitur.

torem (Aufidium Bassum autumat Fabia, Mucianum Brunn) in Taciti cognitionem peruenisse uolunt, id quod nullis certis argumentis probant. supplere tamen eos ex aliis libris facile potuit, uelut ex C. Licinio Muciano, qui sub illo militasse uidetur (*Borghesi Oeuvr. IV p. 349*) atque cum largam siluam rerum mirabilium in expeditionibus uel itineribus maxime per Armeniam uisarum uel sibi narratarum sine iudicio effudisset, saepe a Plinio in naturali historia adhibitus (*Muenzer p. 392 sqq.*) et cum Corbulone in indicibus libri V et VI et in textu (V 83 de Euphratis fonte, 'ut qui proxime uidissent') consociatus est. etiam de Plinii historiis cogitari potest, qui cum sub Corbulone militasset, praecipuo studio eius res persecutum esse ueri simile est.

Habemus tamen quibus argumentis etiam certius filum orationis a Tacito secundum Corbulonem pertextum esse confirmemus. Cassii enim Dionis excerpta breuiter res a Corbulone in oriente gestas percurrunt (62, 19—23), quae pars tantum cum Tacito consentit, ut Dionem hoc usum esse quidam existimauerint. sed recte Gutschmid (*Iran p. 131*) separatim utriusque narrationem ad Corbulonem redire animaduertit. nam qui Tacitum legerit, facere non poterit, quin illius laudem aliqua ex parte minuisse atque iudicii sui rationem interposuisse concedat. at apud Dionem aequatur Corbulo clarissimis Romanis, laudantur genus, corpus, prudentia, fortitudo, iustitia, fides et familiaribus et hostibus habita neque ulla umbra, ut a Tacito, hoc lumen obscuratur (*c. 19, 2. cf. etiam 63, 6*); sine uulnere Artaxatis et Tigranocertis captis aliisque rebus gloriose gestis Vologaesen sub condicionibus dignitati Romanae aptis foedus inire cogit (20, 1), Parthus ad eum de indutiis legatos mittit (§ 4, minus honorifice Tac. 15, 5); tum uero Paeti infamiam non minus exaggerat quam Corbulo apud Tacitum, nihil ut hic excusans aut declinans, atque etiam per ludibrium ab eo pontem in Arsaniam fieri a Parthis iussum esse narrat (21, 2 sqq.). itaque quamquam excerpta breuiora sunt quam Taciti narratio, qua saepe illa explicantur, multa tamen apud illum restant, quibus indicia Corbulonis uel confirmentur uel suppleantur. uelut urbis nomen (Rhondeam), in qua et Paetus inclusus et postea a Vologaese et Corbulone foedus factum est, utroque loco (21, 1. 23, 2) nominauit, quod Tacitus ut talium rerum contemptor omiserat.¹⁾ neque enim, quod Egli (*apud*

1) De expeditione Corbulonis in fines Chaucorum facta Dio 60, 30

Buedingerum I p. 333 sqq.) uoluit, et Corbulonem et Tacitum res geographicas minus curasse censebimus. hic sane, ut arti suae satisfaceret, nominibus ultra modum pepercit (*Gesch. Litt. II p. 216. 287 sq.*), illi autem, qui etiam horam solis defectus adnotauerat (*fr. 1*), idem crimini dare uel Rhandaeae nomine uel *fr. 3. 4 (cf. adn.)* uetamur.

C. SVETONIUS PAVLINVS¹⁾

Hic in contraria imperii parte fines tuebatur 'scientia militari et rumore populi Corbulonis concertator receptaeque Armeniae decus aequare domitis Britannis cupiens' (*Tac. XIV 29*, annis 59/812—61/814), idemque etiam commentarios scripsit, quibus res in Mauretania, cum a. 42/795 legatus praetorius esset, persecutus est (*fr. 1*). num etiam ultra progressus sit, dubium est. Plinius certe unius libri, quo descriptio Mauretaniae continetur (V), auctorem eum citauit et in indice et in textu neque commemorauerat in quarto, quo Britanniae, qui fons eius gloriae fuit (*Tac. hist. II 37*), postquam uel anno ipso 42/795 uel paulo post consul suffectus fuit; nam in hac regione legatus pro praetore acie etiam clarius res gessit quam Corbulo, descriptas a Tacito in uita Agricolae c. 14—16 et fusius in annalibus XIV 29—39 et a Cassio Dione 62, 1—12, cum et subactis nationibus firmatisque praesidiis biennio prosperas res haberet (*Agr. 14*) et in Monam insulam exercitum traiceret (*Agr. l. s. ann. c. 29 sq.*) et inde reuersus seditionem Boudiccae una atroci pugna debellaret (*Agr. 16. ann. c. 31 sqq. Dio c. 1 sqq.*). sed a Iulio Classiciano procuratore in urbe delatus non minus quam Corbulo si non morte, tamen successore accepto Neronis inuidiam expertus est (*ann. XIV 38 sq. Agr. 16*), tum uero gratia redintegrata consulatu ordinario a. 66/819 functus. bello ciuili hic 'uetustissimus consularium' (*hist. II 37*) magnum munimentum partibus Othonianis fuit, quo fama nemo militaris rei callidior habebatur (*h. II 32*). illis autem uictis foeda excusatione apud Vitellium uitam seruauit (*h. II 60*) et in obscuritate delituit.

quasdam res narrauit quae etiam apud Tacitum inueniuntur (*uid. s. p. cxxxii*); de ratione tamen, quae inter eos intercedat, indicia deficiunt.

1) V. Prosop. III p. 278 n. 694.

In uniuersum Tacitus eius gloriae militari fauet (*uid. hist. II 37. Agr. 5*), praesertim cum Iulius Agricola socer eius contubernio dignatus sub eo in Britannia prima stipendia meruerit (*Agr. l. s.*); sed etiam gratam occasionem ei prae-buit materiae uariandae atque illustrandae, clades a Romanis eo absente acceptas esse ipsumque 'mira constantia medios inter hostes' ad uincendos Britannos festinauisse exponenti (*XIV c. 33*). neque uero ullum indicium Suetonii commentariorum habemus aut apud Tacitum¹⁾ aut apud Dionem, qui etiam licentius artem rhetoricam exercuit, ut paucas certas res reliquerit. at uero Boudiccam et Suetonium orationes per terna capita habentes fecit, Britannorum crudelitates (*c. 7*) et ominum miracula (*1, 2*) diligenter depinxit, occisorum Romanorum septuaginta milia Taciti (*c. 33*) decem milibus auxit, pugnam ipsam (*c. 12*) ex aliquo libello rhetorico transscripsit. similitudo tamen quaedam inter eos intercedere uidetur, neque aduersabor, si quis uel Seruilius Nonianus uel Aufidius Bassus uel Plinius utrique uel Dioni Tacitum subesse coniecerit (*Fabia p. 337 sqq.*).

L. ANTISTIVS VETVS

Tertium Domitio Corbuloni et Suetonio Paulino adiungo L. Antistium Veterem consulem a. 55/808, legatum Germaniae superioris a. 55/808—58/811, proconsulem Asiae a. 63/816—64/817, a Nerone a. 65/818 cum uxore et filia damnatum (*Prosop. I p. 89 n. 612*). rebus bello gestis non inclaruit quem ad modum illi sed quiete in prouincia usus est, ut fossa inter Mosellam atque Ararim facta occidentis septentrionisque littora conecteret, quod opus perficere inuidia legati Belgicae prouinciae impeditus est (*Tac. ann. XIII 53*). iam uero Plinius in indicibus librorum geographicorum III. IV. V. VI L. Veterem recenset idque semper inter Hyginum et Pomponium Melam, cui uno loco addit Licinium Mucianum duobus Corbulonem et Mucianum. propter hanc igitur uiciniam legatum illum commentarios scripsisse Woelfflin (*Bur-*

1) Vno loco citat auctores sed neminem nominatim, c. 37 *Clara et antiquis uictoriis par ea die laus parta: quippe sunt, qui paulo minus quam octoginta milia Britannorum cecidisse tradant. cf. c. 33 Ad septuaginta milia ciuium et sociorum iis, quae memorauimus, locis cecidisse constitit.*

siani ann. III p. 772) coniecit, ex quibus Plinius res geographicas excerptisset. contra quem Muenzer *Q. d. Pl. p. 130 sq.* L. Veteris alicuius libros Hygini Melaeque similes fuisse maluit. certa tamen argumenta neutri sententiae subiecta sunt.

C. LICINIUS MUCIANVS¹⁾

Diu dubius haesi, num hunc in opus meum reciperem, tandem excludere nolui. Plinius enim maior, qui in naturali historia omnia eius fragmenta seruauit, etiamsi res ab eo gestas nusquam ad eius auctoritatem rettulit, sed quae pertinerent ad terrarum situm, naturam rerum atque animalium, artes, tamen miracula, quae multa, ab eo uisa esse saepe confirmat (*fr. 7. 10. 12. 13. 18. 20. 24.*) mentionemque factam legationis suae Lyciae (*fr. 21. 22*) atque epulatum se intra patulam platanum eius prouinciae cum duodeuicesimo comite eum 'prodendum etiam posteris putauisse' (*fr. 21.*)²⁾ deinde, ubi loca addidit, omnia ex oriente sumpsit, nihil ex Germania, Gallia, Britannia, Hispania, quas terras non adiit, denique etiam numeros spatiorum accurate adscripsit. atqui Muciani mores et facinora praecipuo studio Tacitum in historiis persecutum esse satis notum est, sed quoniam nusquam eorum cognitio ex eius ipsius commentariis esse hausta uidetur, ea nunc repetere supersedi, satis erit breuiter hic complecti (*Prosop. II p. 280 sqq. n. 147*) Mucianum, cum iuuenis insignes amicitias ambitiose coluisset, mox attritis opibus, lubrico statu, suspecta etiam Claudii iracundia in secretum Asiae sepositum tam procul ab exule fuisse quam postea a principe (*Tac. hist. I 10*), tum sub Nerone (fortasse a. 55/808 et 60/813) legatum legionis sub Corbulone in Armenia (*fr. 7*), deinceps post mortem Neronis iurasse Othoni et Vitellio, denique in Vespasiani partes transgressum Romae eius imperium condidisse et ab eo fratrem appellatum annoque 70/823 iterum, 72/825 tertium consulem suffectum esse.

1) Borghesi *Oeuvres* IV p. 343—353. L. Brunn *De C. L. M.* Diss. Lips. 1870.

2) Quoniam Augusto procurator ex Africa quadringenta paucis minus germina ex uno grano misit (Plin. n. h. 18, 94) aut praefectus Aegypti hippocentaurum, quem uiuum ex Arabia acceperat, mortuum conditumque (Phleg. Mueller, F. H. G. III p. 624), concinit studium talia miracula etiam commentariis inserendi.

Litteras autem eum coluisse solus Tacitus in dialogo testatur (c. 37): *Nescio an uenerint in manus uestras haec uetera, quae et in antiquariorum bibliothecis adhuc manent et cum maxime a Muciano contrahuntur, ac iam undecim, ut opinor, Actorum libris et tribus Epistularum composita et edita sunt. ex his intellegi potest Cn. Pompeium et M. Crassum non uiribus modo et armis sed ingenio quoque et oratione ualuisse, Lentulos et Metellos et Lucullos et Curiones et ceteram procerum manum multum in his studiis operae curaeque posuisse, nec quemquam illis temporibus magnam potentiam sine aliqua eloquentia consecutum.* quo quidem opere, cuius a. 75/828 undecim libri editi erant, alii exspectabantur, siue suo ipse ingenio indulsit siue etiam Vespasiani uoluntati tum documenta Capitolii a. 69/822 incendio combusti restituentis (*Gesch. Litt. I p. 253 sq.*), inter curiosos certe et antiquarios eum habitum esse constat (quo cum studio non discrepat quod eo auctore Vespasianus philosophos ex urbe expulit, *Dio 66, 13*) nec, cum nimia sua fiducia imperatoris occultam simultatem mouisset (*Suet. Vesp. 13*), otio caruisse uidetur, quod, ut semper erat uarius, antea in nimiis uoluptatibus consumpserat (*Tac. 1, 10*), tum ad litteras conuertebat. iam uero aliorum gloriam inuide aemulabatur, maxime eorum, qui uicinis prouinciis praepositi essent (*Tac. h. II 5. cf. III 53. Suet. Vesp. 6*). itaque mirum esset, si non, ut Cn. Domitium Corbulonem laude sua aequaret, idem commentarios composuisset. hinc Plinius eorum nomina in indicibus librorum V et VI coniunxit, qui quidem Corbulonis res bello gestas non minus tacuit.

Editos autem hos commentarios esse ante 77/830, quoniam Mucianus in historia naturali tum primum absoluta ut inter mortuos tractatur, certum est, minus illud, quod post Lyciam administratam eo tempore, quo Romae procul negotiis uersabatur (i. e. ante a. 67/820), Brunn p. 26 sq. statuit, maxime eam ob causam, quod res a Muciano traditae intra illam prouinciam continerentur neque ulla ad Syriam (excepto fr. 8) pertineret.¹⁾ immo magis ad id tempus inclino, quo sub Vespasiano a uita publica omnino se receperat; nam Plinius eum non solum 'ueteribus' fr. 4 et 5 opposuit aut 'proxime' uidisse res, quas descripsisset, addidit (*fr. 7. 24*) sed etiam 'nuperrime' eas prodidisse (*fr. 23*). quod autem tam saepe eum auctorem etiam nominauit, ipsius memoriae

1) Nihil certi Oder *Phil. Suppl. VII p. 292* protulit.

uidetur tribuisse (neque enim fieri potuit, ut etiam consuetudine hunc imperatoris sui 'fratrem' contingeret), fidem autem eius, qui etiam in uita admodum superstitiosus esset (*Plin.* 28, 29), haud magni aestimabat; qua de causa miracula eius uel tribus consulatibus fulsit (*fr.* 1. 2. 12. 21. 22. 23. 24. 25. 30) uel illum credere adiecit (*fr.* 1. 28. 32) aut uidisse (*uid. p.* CXXXX) uel se mirari (*fr.* 22. 24). maior tamen eius in numeris locorum diligentia fuit (*Brunn p.* 27 *sqq.*).

Fragmenta autem Muciani non solum in libris X. XXXIII. XXXV¹⁾, quorum indices eum enumerant, textus omittit, multa apud Plinium latere cum per se probabile esset, multi ut ea eruerent, operam dederunt.²⁾ ipse tamen ne in hoc lubrico campo errarem, in quo certa subsidia deficerent, nec his coniecturis indulsi nec fragmenta in ordinem quendam, quem Mucianus iter suum tempusque secutus obseruasse uideretur, redigere tentauit nec minutias aliasque eorum res ab historia abhorrentes commentario illustrare studui.

Alii scriptores eius opus non citauerunt neque in eis, quae de bitumine et Sodomiti lacu Plinius et Iosephus in bello Iudaico inter se consentientes afferunt, etiam hunc eo usum esse Nissen (*m. Rh. XXVI p.* 541) recte conclusisse uidetur. forsitan eius notitia ex chorographia Pliniana in Solini collectanea fluxerit (*Reliq. I p.* CCCLISq.).

1) In hoc libro citatur Mucianus § 163, neque tamen opus curiositatis aut commentariorum sed oratio in altero consulatu a. 70/823 habita, cuius facetias Plinius memoria retinuerat. orationes certe Muciani editas esse nusquam proditum est. locus ille hic est: *Nos cum unam (patinam) Aesopi tragoediarum histrionis in natura auium (X 141) diceremus HS C stetisse, non dubito indignatos legentis; at, Hercules, Vitellius in principatu suo /X/ HS condidit patinam, cui faciendae fornax in campis exaedificata est, quoniam eo peruenit luxuria, ut etiam fictilia pluris constant quam murrina. propter hanc Mucianus altero consulatu suo in conuestione exprobrauit patinarum paludes Vitellii memoriae, non illa foedior, cuius ueneno Asprenati reo Cassius Seuerus accusator obiebat interisse conuiuas CXXX.*

2) Brieger *De font. libr. XXXIII—XXXVI Plin. n. h.* p. 60 sq. Brunn l. s. p. 41—44. Oemichen *Plin. Stud.* p. 141—149. Muenzer *Q. d. Plin.* p. 392—396, alii.

TI. CLAVDIVS BALBILLVS

Quae de eo accepimus, omnia ad Aegyptum pertinent, cuius praefecturam ei a. 55/808 permissam esse Tacitus (*ann. XIII* 22, ubi tamen perperam Gaius nominatur) testis est, et tituli (*u. Prosop. I p. 360 n. 662*) et scriptorum loci, Plinii (*n. h. 19, 3*) et Senecae (*fr. 1*), miraculi alicuius auctoritatem ad hunc praefectum Aegypti referentis, quod ille uir 'profectus in omni litterarum genere rarissimi' facile in commentariis narrare potuit.

IMPERATOR T. FLAVIVS VESPASIANVS

(Natus a. 9/762, imp. 69/822—79/832.)

Imperatorem Vespasianum Reatinum ne Graeca quidem facundia caruisse 'omniumque quae diceret atque ageret, arte quadam ostentatorem' fuisse Tacitus (*hist. II* 80) eo intentius tradidit, quo minus cum iudicio uulgari, quale iam tum conformatum erat, concinere uidebatur (quo inductus Aurelius Victor *Caes. 9, 1* hanc laudem ita minuit: *facundiae haud egens promendis quae senserat*). Ea autem de causa non mirabimur, quod rerum a se gestarum memoriae ipse consuluit commentariosque et scripsit et publicauit. nam quamquam eos solus Iosephus citauit, qui arta familiaritate cum Flauis coniunctus esset, tamen Iusto historico, quod eis non usus esset, crimini dare non potuit (*fr. 1*), nisi communi usui patuissent, id quod contra Premersteinium (*ap. Pauly-Wiss. IV p. 757 sq.*) monui, idemque etiam ab aliis belli Iudaici scriptoribus in usum eos uocatos esse commemorauit. haec enim testimonia sunt, quae post maiora opera edita, ut ueritatem suam contra aemulos aduersariosque defenderet, in uita et in libris contra Apionem (annis 93/846—95/848) proposuit (*Gesch. Litt. I p. 394 sqq.*):

Vitae c. 65 'Ἀλλ' ἴσως τὰ κατὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πραχθέντα μετ' ἀκριβείας φήσῃ; συγγεγραφέναι· καὶ πῶς οἶόν τε; οὔτε γὰρ πολέμῳ παρέτυχες οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα. μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς γὰρ Καίσαρος ὑπομνήμασιν ἐναντίαν πεποίησαι τὴν γραφὴν· εἰ δὲ θαρρεῖς ἄμεινον ἀπάντων συγγεγραφέναι, διὰ τί ζώντων Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν αὐτοκρατόρων τῶν τὸν πόλεμον κατεργασαμένων, καὶ βασιλέως Ἀργίππα περιόντος ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους

αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλεῖστον ἡκόντων, τὴν ἱστορίαν οὐκ ἔφερες εἰς μέσον;

Contra Apion. I 10 Πᾶς οὖν οὐκ ἂν θρασεῖς τις ἡγήσαιο τοὺς ἀνταγωνίζεσθαι μοι περὶ τῆς ἀληθείας ἐπιχειρηκότητας; οἱ καὶ τοῖς τῶν αὐτοκρατόρων¹⁾ ὑπομνήμασιν ἐντυχεῖν λέγουσιν, ἀλλ' οὐ γὰρ καὶ τοῖς ἡμετέροις τῶν ἀντιπολεμούντων πράγμασι παρέτυχον.

Hic Iosephus cum iactatione quadam postea professus est, quod in descriptione ipsius belli non necesse esse duxerat, neque fidem ipsum legentes denegabimus (*Gesch. Litt. I p. 396 sqq.*). sed etiam apud Tacitum uestigia eorundem Vespasiani commentariorum inueniuntur. nam quae de asphaltite Iudaeae lacu, de agro Sodomita, de prodigiis ante Hierosolyma expugnata obseruatis (*hist. V 6; 7; 13*) profert, quoniam cum Iosepho (*b. Iud. IV 8, 4. VI 5, 3*) concinunt, ad illos redire uidentur; neque enim nunc (ut etiam Lehmann *Claud. u. Nero I p. 33 sq.*) ea ad hunc Iudaeum rettuleris.²⁾ tertius denique accedat Plinius maior, qui quae sparsim in naturali historia de lacu asphaltite exhibet *V 71 sq. II 226. VII 65*, composita aliisque rebus aucta leguntur uel apud Iosephum uel apud Tacitum neque casu esse factum uidetur, quod hic scripsit '*certo anni* (sc. tempore) *bitumen egerit*', Plinius *VII 65* '*quin et bituminum lenta natura — certo tempore anni supernatans*', ille de bituminis abscissione 'ueteres auctores' 'gnaris locorum' opponit, hic nihil in lacu mergi famam esse adnotat (*V 72*). talia autem etiam ducibus Romanis curae fuisse Corbulonis, Muciani, Paulini exemplis satis comprobatur.³⁾

Sed propter talem testimoniorum inopiam quaerere omittimus, num Vespasianus praeter Iudaicam etiam alias expeditiones, ut Britannicam, commentariis suis complexus sit aut quo tempore eos ediderit; certe Iosephus, cum breui post a. 75/828 bellum suum imperatori eiusque filio traderet, eos iam in manibus ha-

1) Est hic pluralis rhetoricus neque opus erit cum Gutschmidio (op. IV p. 411) de coniuncta opera Titi filii cogitare: '*weil für den späteren Teil des Kriegs natürlich die officiellen Rapporte des Sohnes die Grundlage bildeten*'.
2) Vid. C. E. Peter *Flav. Iosephus u. d. jüd. Krieg*, Progr. Perleberg 1871 p. 7 sqq.

3) Nissen m. Rh. XXVI p. 541 non dubitat, quin quae de Iudaeis Tacitus *hist. V 2 sqq.* proferat, ex Plinii 'A fine Aufidii Bassi' (per eum ex Licinio Muciano) fluxerint. at recte eum redarguit Detlefsen *Phil. 34 p. 43 sqq.*

buerat, ut per ipsum bellum materiam certe congestam, paulo post retractatam esse ueri simile sit.

M. ANTONIVS IVLIANVS

Hierosolymis a. 70/823 expugnatis a Caesare Tito Iosephus *b. Iud. VI 4, 3* sex duces, quos nominat, in eis M. Antonium Iulianum, procuratorem Iudaeae conuocatos esse narrat, ut de sorte templi eos consuleret; quos partim iure belli id delendum esse censuisse — neque enim umquam, si staret, Iudaeos nouas res agitare desituros esse —, partim, si hostes desererent, id seruandum, sin defenderent, comburendum, Titum se pro hominibus inanima non ulturum nec tantum opus euersurum esse eique tres duces adstipulatos esse. tum uero militem diuinitus impulsu templum face incendisse frustra que Titum obnixum esse. at longe aliter illud consilium Sulpicius Seuerus descripsit (*II 30, 6*): *Fertur Titus adhibito consilio prius deliberasse, an templum tanti operis euerteret. etenim nonnullis uidebatur aedem sacram ultra omnia mortalia illustrem non oportere deleri, quae seruata modestiae Romanae testimonium, diruta perennem crudelitatis notam praeberet. at contra alii et Titus ipse euerendum in primis templum censebant, quo plenius Iudaeorum et Christianorum religio tolleretur: quippe has religiones, licet contrarias sibi, isdem tamen ab auctoribus profectas; Christianos ex Iudaeis extitisse: radice sublata stirpem facile perituram.* quod testimonium eo pluris aestimandum est, quod Tacitum subesse Bernays (*Op. II p. 173 sqq.*) luculenter demonstrauit, concinitque Orosius (*VII 9, 5*), qui eodem fonte esse usus uidetur: *quod (templum) postquam in potestatem redactum opere atque antiquitate suspexit, diu deliberauit, utrum tamquam incitamentum hostium incenderet an in testimonium uictoriae reseruaret.* — itaque Titus, imperator ab exercitu pronuntiatus, templum in Hierosolymis incendit ac diruit. quodsi Sulpicius uel Tacitus Titum templum comburentem fecit, Iosephum eius lenitatem humanitatemque laudare uoluisse apparet, id quod etiam *b. Iud. V 9, 2. VI 2, 3; 6, 2* contra ueritatem (*Bernays l. s. p. 178 sq.*) egit, ita ut non miremur a Tito eius descriptionem publice comprobata esse (*Gesch. Litt. I p. 395*). atqui Minucius Felix (*fr. 1*) Antonium Iulianum ‘*De Iudaeis*’ citat eumque aduersarium

eis fuisse, cumque in eis tribus ducibus, qui apud Iosephum Tito assentiebantur, Antonius Iulianus non nominetur, eumque seueritatem tum in concilio suasisse sequatur, eundem de Iudaeis contra Iosephum sententiam suam tuitum ueri simile est et a Tacito ut magis idoneum auctorem in usum de hac re uocatum esse (*Bernays l. s. p. 173 sq. Gutschmid Op. IV p. 345 sq.*).

Q. ASCONIVS PEDIANVS

Hic auctor curiositatis diligentissimae a Suetonio in libro de historicis latinis inter Fenestellam et Plinium maiorem recensitus erat, ab Hieronymo ad a. 2091 Abr. = 76/829 p. 159 Sch. *Q. Asconius Pedianus scribtor historicus clarus habetur, qui LXXIII aetatis suae anno captus luminibus XII postea annis in summo omnium honore consenescit.* fuit uere historicus, multo magis quam qui modo tractati sunt commentariorum scriptores atque religiosius quam Graecorum Didymus, eamque laudem propter commentarios orationum Ciceronis, quos a. 54/807—57/810 ad filios misit, iure obtinet, quibus scite Ciceronis errores oratorio more commissos ad historicum reuocat (*in Pison. p. 11 K.-Sch.*); locum tamen in hac collectione uita Sallustii ei tribuit, etsi unum eius fragmentum dubia Pseudo-Acronis auctoritate nititur.¹⁾

C. PLINIVS SECVNDVS²⁾

De uita disputare non est huius libri. apponam Suetonium, qui eum inter historicos enumerauit: de uir. ill. p. 92 sq. Rf. *Plinius Secundus Nouocomensis equestribus militiis industrie functus procurationes quoque splendidissimas et continuas summa*

1) Ceterum u. Gesch. Litt. I p. 114 sqq. Prosop. imp. Rom. I p. 158 n. 994. Pauly-Wissowa Realenc. II p. 1524.

2) Nunc difficilem de Taciti auctoribus quaestionem aggredior; itaque semel scriptores praecipuos, qui eam tractauerunt, adposui: F. Hirzel *Comparatio eorum, quae de imperatoribus Galba et Othone relata legimus apud Tacitum, Plutarchum, Suetonium, Dionem Cassium instituta*, Progr. Stuttg. 1851. Th. Wiedemann *De Tacito, Suetonio, Plutarcho, Cassio Dione, scriptoribus imp. Galbae et Othonis*. Diss. Berol. 1857. H. Peter *Die Quellen Plutarchs in den Biographieen der Römer* (1865) p. 28 sqq. Mommsen *C. Tacitus u. Cluius Rufus*, Herm. IV

integritate administravit et tamen liberalibus studiis tantam operam dedit, ut non temere quis plura in otio scripserit. itaque bella omnia, quae umquam cum Germanis gesta sunt, XX uoluminibus comprehendit, item naturalis historiae XXXVII libros absoluit. periit clade Campaniae.¹⁾ huic loco adnotabonatum esse Plinium a. 23/776 uel 24/777 (*u. Prosop. III p. 51 n. 373*), militias equestres fecisse in Germania, fortasse a. 47/800, contra Chaucos cum Domitio Corbulone (*n. h. 16, 2*), a. 50/803 sub Pomponio Secundo (*u. infra p. sq.*) alaeque praefuisse, dein Romae causas actitasse (a. 52/805 certe in Italia fuit, *n. h. 33, 63*), inde ab a. 70/823 (Galbae, Othonis, Vitellii, Vespasiani bellis ciuilibus non uidetur interfuisse) procuraciones continuas administrasse Hispaniae, Belgicae, Africae, tum Romae officio aliquo functum cottidiana cum Vespasiano consuetudine coniunctum, postremo praefectum classis praetoriae Misenensis anno aetatis sexto et quinquagesimo (79/832) eruptione Vesuuii perisse.²⁾

Indicem librorum omnium hunc secundum temporum ordinem digestum Plinius minor Baebio Marco, ut 'ad simile aliquid elaborandum aemulationis stimulis excitare' (§ 20) uideretur, proposuit (*ep. III 5*): *Pergratum est mihi quod tam diligenter libros auunculi mei lectitas, ut habere omnes uelis quaerasque, qui sint omnes. fungar indicis partibus atque etiam, quo sint ordine scripti, notum tibi faciam: est enim haec quoque studiosis non iniucunda cognitio. 'De iaculatione equestri unus'; hunc, cum praefectus alae militaret, pari ingenio curaque composuit. 'De uita Pomponi Secundi duo', a quo singulariter amatus hoc memoriae amici quasi debitum munus exsoluit. 'Bellorum Germaniae uiginti', quibus omnia, quae cum Germanis gessimus bella collegit. inchoauit, cum in Germania militaret, somnio monitus: adstitit ei quiescenti Drusi Neronis effigies, qui Germaniae latissime uictor ibi periit, commendabat memoriam*

p. 295 sqq. (1870). H. Nissen *Die Historien des Plinius*, Rhein. Mus. 26 (1871) p. 497 sqq. J. Lezius *De Plutarchi in Galba et Othone fontibus*, Diss. Dorpat. 1884. Ph. Fabia *Les sources de Tacite* (1893). A. Gercke *Seneca-Studien in Fleckeis. Suppl. XXII* (1896) p. 239 sqq. E. Groag *Zur Kritik von Tacitus' Quellen in den Historien in Fleckeis. Suppl. XXIII* (1897) p. 711 sqq. C. E. Borenus *De Plutarcho et Tacito inter se congruentibus*, Helsingfors 1902. Plenior conspectus est Fabiae p. xvi—xxii.

1) Ex Suetonio confuse Hieronymus ad a. 2126 = 111/864 p. 165 Sch.

2) Consulto omisi titulum Aradium a Mommseno Herm. XIX p. 644 suppletum et ad eum relatum, u. Schanz *Literaturg.* II 2^a p. 373.

suam orabatque, ut se ab iniuria obliuionis adsereret. 'Studiosi tres.' — 'Dubii sermonis octo': scripsit sub Nerone nouissimis annis, cum omne studiorum genus paulo liberius et erectius periculosum seruitus fecisset. 'A fine Aufidi Bassi triginta unus.' 'Naturae historiarum triginta septem.' quae quidem opera eum componere non potuisset, nisi tempore religiosissime usus esset, reliqua epistula docet.

Exorsus igitur est Plinius ab ipsa militia, iam tum 'pari ingenio curaque' usus, deinde pietatis officio satis fecit, cum P. Pomponii uitam scriberet, et poetae tragici et ducis illustris, cum in Germania superiore a. 50/803 legatus Caesaris pro praetore fuisset, ornamentis triumphalibus ornati (*Tac. XII 27 sq.*), uiri et a Tacito propter morum elegantiam et ingenium illustre et a Quintiliano propter carmina et eruditionem magni aestimati, de quo multa habuit quae narraret. nam et consulatum administravit (a. 44/797) bellumque gessit et fortunae iniquitatem perpressus est, cum ut amicus Aelii Galli, filii Seiani, a. 31/784 in custodiam fratri datus a Gaio demum dimitteretur, apud hunc autem et apud Claudium in honore esset (*Prosop. III p. 80 n. 563*). Plinius autem in historia naturali et eius auctoritate addita cenam, quam imperatori Gaio dedit, enarrauit (*fr. 1*) et manus Tiberii Gaique Gracchorum se apud eum 'uitem ciuemque clarissimum uidisse' scribit (*XIII 83*) meminitque eius matris (*VII 39*) ipsumque numquam ructasse (*VII 80*), id quod ne ab enarratione quidem eius uitae pro curiositate Pliniana abhorrrere uidetur.

Secuti sunt 'Bellorum Germaniae uiginti' libri, quibus omnia umquam cum Germanis gesta eum comprehendisse etiam Suetonius *l. s.* testatur, initium facientes, ut ueri simile est, cum Cimbris Teutonisque, a quibus etiam Tacitus in Germania *c. 37* illa bella repetit, incohati in ipsa Germania, idque ita, ut somnium illud Drusi patris fingeret (quod in prooemio eum more poetarum usitato narrasse putauerim), ne Aufidii laudi inuidisse uideretur, cuius bellum Germanicum silentio transire non posset. re uera inique ferebat, quod Drusi memoria non ea, qua dignus esset, pietate culta esset, Caligulae bellis obscurata, cuius expeditionum ludibrium, ut ait Tacitus (*hist. IV 15. Germ. 37. cf. Agr. 13*), adulatione in laudem uersum erat (*uid. supra p. cxxvi sq.*); indicium eius etiam nunc exstat (*uid. fr. 2*). cognitio eius bellorum usque ad Symmachi aetatem mansit, etsi Protadio postulanti forte fortuna opus esse respondit, ut ea conquireret (*ep. IV 18*).

Citauerunt tamen ea soli Suetonius atque Tacitus idque singulis locis, quorum ille non habuit, cur eos saepius inspiceret, multo magis hic, qui bella Germanica in primis annalium libris tanto studio enarrauit, ut tristitiam rerum Romanarum laude bellica Germanici hilararet. quaeritur, utrum Aufidium Bassum an Plinium sequi maluerit. atque Fabia quidem (*p. 407 sqq.*) illum in primo loco habitum, Plinium in subsidium uocatum esse censet, nam ita esse eum citatum, ut nomen eius postea auctori primario additum esse appareret. at 'infantem in castris genitum', quem Tacitus in narratione (anni 14/767, *ann. I 41*) inducit, cum Plinio (*fr. 2*) non discrepare Mommsen *Herm. XIII 248* monuit, nec sine causa Tacitus in prima et altera hexade annalium 'C. Plinium, Germanicorum bellorum scriptorem', unum auctorem citauit (*fr. 3*). certe quod inde a libro undecimo annalium, ubi Aufidii opus defecit, tribus locis res Germanicas tetigit (*XI 18—20. XII 27—28. XIII 53—57*), duobus a Domitio Corbulone (a. 47/800) et a P. Pomponio (50/803) gestas, totus ad Plinium, ut auctorem illorum locorum peritissimum, confugisse uidetur, praesertim cum de aqua salsa ardentibus lignis in Germania infusa concretoque sale mirum in modum Tacitus *XIII 57* et Plinius in *nat. hist. 31, 82* consentirent; hic autem si ei solus in rebus Germanicis huius partis annalium fons fuit, usque ad annos 55/808 uel 58/811 in scribendo peruenit.¹⁾

Vltimum opus, priusquam ad naturalem historiam se accingeret, composuit libros 'A fine Aufidii Bassi triginta unum', quibus historiam ab anno 32/785 usque ad sua tempora (usque ad triumphum Vespasiani a. 71/824 censent Fabia *p. 189 sq.*, Gutschmid *Op. V p. 357 sq.*) 'iam pridem' deduxerat, absolutos edere ueritus, ne Flauis adulatus esse uideretur, quod crimen sibi imminere ipse prospexerat (*fr. 4*). cohaerebat autem cum hoc Flauiorum studio odium Neronis, qui etsi apud Tacitum niger est, etiam nigrior fuit apud Plinium, cum in naturali historia illum faecem generis humani et hostem appellaret (*7, 45 sq.*), uenenum (*22, 92*), non de rebus eius loqueretur sed sceleribus (*34, 45*), insania (*35, 51*), uitiiis (*37, 50*), denique omnia nefanda in eum conferret (*Gercke l. s. p. 168 sqq.*). nimirum aliter de

1) Plinium primarium Tacito auctorem fuisse Muellenhoff *Deutsche Altertumsk. IV p. 19. 47* statuit. Muenzeri *disputationem de hac re in annal. Bonnens. CIV (1899) p. 67—111* non noui.

eo iudicabatur florentibus Flauis, aliter occiso Domitiano. nec minus acerbe Plinius Gaio irascebatur (*Gercke l. s.*), ut cui Claudius patronus successisset, quamquam de loco, ubi natus esset, et ipse errauit et Gaetulicus, cui adulationem exprobrauit (*fr. 2*). itaque testamento heredi hanc historiam mandauit, i. e. filio sororis.¹⁾ quod autem perinde se et occupantibus locum et posteris fauere addidit, quos secum decertaturos esse sciret, sicut ipse fecisset cum prioribus, idem professus est quod Tacitus cum iram et studium deprecaretur, significauitque hac ratione se aperte et laudare potuisse quae laudanda essent, et reprehendere quae reprehendenda, ut crimina et odii et adulationis fugeret, ueritatisque se omnino studiosum fuisse nec minus benignum plenumque ingenui pudoris²⁾, quarum uirtutum uel cuius 'stomachi' argumentum ut proferret, postea in naturali historia se auctorum nomina praetexturum esse pollicitus est. in eoque stetit. nam ut illis temporibus acriter in res inquisiuit et ad certissimum quemque auctorem rediit, quem improbaret acerbe uituperans (*Gesch. Litter. I p. 119 sqq.*), qua de causa si quid ipse uidisset, commemorare non omisit (*uid. indicem Dellefseni p. 83*) atque ne monumenta quidem titulosque spreuit: heres igitur, qui quidem etiam se ipsum omnia, quibus interfuisset quaeque statim, cum maxime uera memorarentur, audiuisset, stilo persecutum esse ad Tacitum scripsit (*ep. VI 16, 22*), auunculum iure suo 'religiosissime' historias scripsisse praedicare potuit (*V 8, 5*).

Eo magis miramur Taciti iniquitatem iudicii. nam *ann. XIII 31* anno 57/810 pauca memoria digna euenisse memorat, 'nisi cui libeat laudandis fundamentis et trabibus, quis molem amphitheatri apud campum Martis Caesar extruxerat, uolumina implere, cum ex dignitate populi Romani repertum sit res illustres annalibus, talia diurnis urbis actis mandare', quibus uerbis eum Plinium respexisse his ipsius locis demonstratur: *n. h. XVI 200 Amplissima arborum ad hoc aevi existimatur Romae uisa, quam propter miraculum Tiberius Caesar — exposuerat —, durauitque ad Neronis principis amphitheatrum; fuit autem trabs ea e larice, longa pedes CXX, bipedali crassitudine aequalis, quo intellegebatur uix credibilis reliqua altitudo fastigium ad cacu-*

1) A Plinio minore eam etiam retractatam et suppletam esse minus recte Nissen l. s. p. 544 opinatus est, uid. Fabia p. 207 sq.

2) Aliter Sillig in edit. sua I p. 10 hunc locum interpretatus est.

*men aestimantibus. XIX 24 Vela nuper et colore caeli, stellata, per rudentis iere etiam in amphitheatris principis Neronis.*¹⁾ quid quod Tacitus *XV 53* Plinium etiam nominatim absurditatis²⁾ incusat (*fr. 6*). sed simile eius iam in historiis fuit iudicium, ubi dignitatem historiae contra minutiarum amatores defendens ita, quod ipse prodigium narrauisset, excusauit (*II 50*): *ut conquirere fabulosa et fictis oblectare legentium animos procul gravitate coepti operis crediderim, ita vulgatis traditisque demere fidem non ausim.* inuenitur quippe etiam hoc prodigium in naturali historia (*X 135. u. Dellefsen Phil. 34 p. 42*). tum uero Plinium, etsi item non nominauit, tamen satis aperte significauit *II 101*, ubi postquam A. Caecinae et Lucilii Bassi a Vitellio ad Flauianos defectionem narrauit, sic librum clausit: *Scriptores temporum, qui potente rerum Flauia domo monumenta belli huiusce composuerunt, curam pacis et amorem rei publicae, corruptas in adulationem causas, tradidere. nobis super insitam leuitatem et prodito Galba uilem mox fidem aemulatione etiam inuidiaque, ne ab aliis apud Vitellium anteirentur, peruertisse ipsum uidentur.* eosdemque temporum Flauianorum scriptores in animo habet in ultimo capite insequentis libri (*III 86*): *Rei publicae haud dubie intererat Vitellium uinci, sed imputare perfidiam non possunt qui Vitellium Vespasiano prodidere, cum a Galba descuiissent.*

Itaque Tacitus, quamquam multitudinem ominum miraculorumque, quibus Vespasiano imperium portentum erat³⁾, non omnino silentio transire potuit (*hist. IV 82 sq. II 78*) nec Othonis praesagia mortis (*I 86*), tamen et Plinii curiositatis contemptu et Flauiorum in Domitiani saeuitiam exeuntium partium odio iraque, denique ambitione maxime esse impulsus uidetur, ut res ab anno 69/822 gestas dignius grauiusque historia persequeretur. quid quod ne Plinius quidem minor Taciti laudi inuidit sed fuit (tam

1) Similem curiositatem Tacitus ignoto alicui *XV 41* exprobrauit: *fuere qui adnotarent XIII kal. Sextiles principium incendii huius ortum, quo et Senones captam urbem inflammauerint. alii eo usque cura progressi sunt, ut totidem annos mensesque et dies inter utraque incendia numerent.* quod Nissen p. 280 et Gercke p. 208 item ad Plinium referunt.

2) Notio tamen eius uocabuli apud Tacitum multo leuior est quam uulgo uerti solet.

3) Apud communem auctorem etiam alia descripta erant, uid. Wagner *De ominibus* p. 29 sqq.

caeco amore illi amici sua tempora colebant et mirabantur), cui, ut sibi auunculi exitum scriberet, petenti etiam gratias egit, quod 'quamuis ipse (auunculus) plurima opera et mansura condidisset, multum tamen perpetuitati eius scriptorum ipsius (Taciti) aeternitas additura esset' (*ep. VI 16, 2*, scr. inter annos 104 usque ad a. 108, *Brief in d. röm. Litt. p. 107 sqq.*); manu certe tum Tacitus a Iuliis Claudiisque abstinebat, ad quorum res amico iam mortuo tractandas accessit.

Sed quaeritur, num consensus Taciti, Plutarchi, Suetonii in rebus anni 69 et 70 descriptis ad Plinium reuocandus sit, quae sententia est Wiedemanni, Nisseni, Fabiae (*p. 184—209*), Gerckii (*p. 159 sqq.*), aliorum. ipse diu multumque in eam rem inquisiui, quoniam, quotiescunque in ipso Tacito uolutando uersatus eram, a me impetrare non poteram, ut totum eum auctori se addixisse crederem, consensum tamen comparans et examinans ab illis tribus scriptoribus eundem auctorem adhibitum esse semper denuo mihi persuasi. sed nolo materiam hic recoquere, a me l. s. p. 28—44 olim congestam, postea hic illic auctam a Mommseno, Lezio, Fabia, Borenio aliisque. quae una grauior dubitatio remanserat (Plutarchi *Oth. 3* φοβούμενος ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν αὐτὸς ἦν φοβερὸς ἐκείνοις et Taciti *hist. I 81 cum timeret Otho timebatur*) a Gerckio (*l. s. p. 176*), Muenzero (*Herm. XXXIV p. 641*), Woelfflino (*Archiv XI p. 430*) remota est, nam haec iam a Solone, Periandro, Laberio, Cicerone usurpata antithesis uulgata tum erat.¹⁾

De nomine tamen auctoris communis etiam nunc certatur. ipse et quinque annis post Mommsenus de Cluuiο cogitaueramus: at is de eadem re a Plutarcho in parenthesi nominatur (*Oth. 3*), a Suetonio (*Oth. 7*) significatur, a Tacito (*hist. I 78*) tacite corrigitur (*uid. Chuuii fr. 3 c. adn.*), ut iam a communi auctore eum citatum esse eluceat; tum Vipstani Messallae commentarii, quos Tacitus item in historiis citauit, non totum illud temporis spatium complexi sunt, Fabii Rustici, quos in annalibus, id ne

1) Ex ludi rhetorici umbra multas sententias in uitam deductas atque etiam a scriptoribus uel inuitis uel consilio ad orationem exornandam adhibitos esse docent multa exempla, uelut Seneca *cont. 9, 4, 5 necessitas magnum humanae imbecillitatis patrocinium est* comparatus cum Valerio Maximo *2, 7, 10 humanae imbecillitatis efficacissimum dumentum est necessitas*. u. Morawski *Eos II 8*. Norden *Kunstprosa p. 304. 385 sq.* Marx *Prolegg. ad Herenn. p. 88*.

attigerunt quidem (*u. infra p. CLXII sqq.*).¹⁾ restat igitur Plinius, quem Tacitus et in historiis (*fr. 9*) et in annalibus (*fr. 5. 6*) citauit, uberrimus sane fons illorum annorum. uerum tamen quod Nissen omnia in Taciti historiis Pliniana esse, quae ex aliis auctoribus sumpta esse demonstrari non posset, statuerat (*p. 535*), Detlefsen (*Phil. XXXIV p. 40—49*) et Groag (*p. 709 sqq.*) quibusdam in rebus eos inter se discrepare²⁾ neque uestigiis illius Tacitum instituisse certis argumentis euicerunt. itaque illud constare mihi uidetur non habere nos, quin Tacito plures auctores testanti credamus³⁾, ut plurimos locos praeteream, quibus eandem rem a compluribus (etiam 'multis' *III 59*) diuerse traditam esse memorat (*u. Nissen p. 525 sq. Fabia p. 161 sqq. 113 sq.*). frequenter enim res illis turbulentis annis gestas litteris et sermonibus tractatas esse, ut aut excusarentur aut probarentur aut defenderentur celebrarenturque cum per se appareat, tum Iosephi testimonio (*b. Iud. IV 9, 2*) confirmatur: Πάντα ταῦτα (res a Galba, Othone, Vitellio, Antonio Primo Mucianoque gestas) διεξιέναι μὲν ἐπ' ἀκριβὲς παρητησάμην, ἐπειδὴ δι' ὄχλον πᾶσιν ἔστι καὶ πολλοῖς Ἑλλήνων τε καὶ Ῥωμαίων ἀναγέγραπται, συναφείας δὲ ἕνεκα τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ μὴ διηροῦσθαι τὴν ἱστορίαν κεφαλαιωδῶς ἕκαστον ἐπεσημηνάμην. sed cum aliis temporibus singulorum imperatorum memoria uoluntate et auctoritate eorum qui succederent senatusque in certam formam redacta sit, quod nusquam nec apud Tacitum in annalibus nec apud Plutarchum in aliis uitis saepius diuersas memorias uel famas uel opiniones inter se oppositas esse inuenimus quam illius in historiis, his in uitis, causa hinc explicanda est, quod Galbae, Othonis, Vitellii, Vespasiani res litteris exceptae et uulgatae sunt, priusquam historia a Flauis recepta et stabilita esset. quin etiam accuratius circumscribere poterimus communem illum auctorem post Caecinae coniurationem et mortem, i. e. ultimis Vespasiani temporibus uel sub Tito res litteris mandasse — neque enim antea ille repraesentatus consensus apud Plut. Oth. 6 et Tac. hist. I 53; 67 sq. II 20 tam seuerè de homine potentissimo iudi-

1) Rustici patronus, etsi dubitanter exstitit Groag (l. s. p. 790 sqq.).

2) Ex. gr. compara de bello Garamantium Plin. V 38 et Tac. IV 50.

3) inuenio apud quosdam auctores II 37, scriptores temporum, qui — composuerunt II 101, omnes auctores III 29, celeberrimos auctores habeo III 51, nostris auctoribus celebrata IV 83, plerique auctores V 2, ueteres auctores V 6.

casset (*uid. Groag p. 772*) — Tacitumque scriptores eius ultra modum studiosos (*II 101*) redarguisse. atqui etsi hic et Plutarchus in rebus atque etiam in ingeniis hominum describendis accurate inter se consentiunt, discrimen tamen quoddam inter auctoritatum genera, quas appellant, intercedit. nam etiam Tacitus saepe idque multo saepius quam in annalibus ‘credi’ rem aliquam esse satis habuit commemorasse¹⁾ atque aperte aequalium sermones famasque citauit²⁾, idem tamen, si posset, auctores uel scriptores substituit (*u. p. CLIII*), cum Plutarchi ea ratio atque id consilium esset, ut res ad testes oculatos³⁾ reuocaret neque umquam ad scriptores praeter Cluuium⁴⁾, ita ut de eadem re Plutarchi testimonium ἐτέρων ἣν ἀκούειν (*Oth. c. 9*) respondeat Taciti *II 37* ‘*Inuenio apud quosdam auctores*’; quod nisi hunc auctoritates suas finxisse sumamus, alias ad emendandum et supplendum communem fontem adhibuit suoque ingenio et arti multo liberius indulsit quam Graecus, id quod etiam ipsis rebus comparatis confirmatur (*u. Nissen p. 514 sqq. Fabi ap. 161 sqq.*), atque consilio testes oculatos nominare spreuit, etsi facere non potuit, quin multorum sermones audiret, — ita tamen ut acritas iudicii eum non deficeret.⁵⁾ nam quae Plutarchus (Iulium) Secundum rhetorem Othoni ab epistulis, qualis animi patroni sui affectus ante pugnam Bedriacensem fuisset, narrasse (*c. 9 καὶ τοῦτο μὲν διηγείτο*) copiose rettulerat⁶⁾, Tacitus *II 40* breuiter ita memorat: *Otho — rem in discrimen mitti iubebat, aeger mora et spei impatiens* (cf. Suet. *Oth. 9 siue impatiens longioris sollicitudinis*), de causis autem pugnae iam communem auctorem

1) I 7; 14; [34 arbitrabantur]; 78. II 2; 21; 93; 95; 99. III 11; 65. IV 86. V 22.

2) I 41. II 3. III 65; 71; 77; 78. IV 52; 60; 61; 81.

3) Othon. c. 9 u. supra. 14 *Οὕτω μὲν οἱ πλείστοι τῶν παραγενομένων ἀπαγγέλλουσι γενέσθαι τὴν μάχην, οὐδὲ αὐτοὶ σαφῶς ὁμολογοῦντες εἰδέναι τὰ καθ’ ἑκάστα διὰ τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν ἀνωμαλίαν.*

4) Oth. 3. Galb. 14 *εἴτε ὧς φασιν ἔνιοι — εἴτε; 19 εἴτε — εἴτε ὧς φασιν ἔνιοι; 27 ὧς οἱ πλείστοι λέγουσιν — ἔνιοι δὲ — οἱ δὲ — οἱ δέ.*

5) Hist. IV 81 *utrumque* (miraculum Vespasiani) *qui interfuerunt nunc quoque memorant, postquam nullum mendacio pretium.*

6) Aliter res se habet c. 14, ubi Mestrium Florum consularem sibi quaedam per planitiem Bedriacensem ambulanti de strage corporum narrasse (*διηγείτο*) tenori narrationis suae inseruit; fuit hic notus ille amicus Plutarchi. studium tamen testium oculatorum etiam hic manifestum est.

iudicium suum protulisse inde apparet, quod ille suum ita denun-
tial *Καὶ οὐκ ἀπεικός ἐστίν*, hic 'Ego ut concesserim', tum de-
clamat uterque de atrocitate belli ciuilis Sullam, Marium, Pom-
peium nominans (*Oth. 9. hist. II 37*).

Hoc igitur euicisse nobis uidetur communem illum aucto-
rem historiarum testes potissimum oculatos et audisse et laudasse
librumque uel commentarios suos post Caecinae mortem scripsisse.
illud autem ab ingenio Plinii abhorret libros potius legentis et
excerpentis, hoc a tempore, quoniam libri 'A fine Aufidii Bassi'
a. 77/830 'iam pridem' ad finem perducti erant (*fr. 4*). itaque
Tacitus materiam illam, quam leuiore opera Plutarchus in suum
sermonem transtulit, Suetonius excerpsit, collatis aliis scriptoribus
(nam de actis dubito) examinavit, retractauit, nimia studia
Flauiana abstersit¹⁾, Vipstanum Messallam amicum his, Plinium
amici auunculum opportunitate oblata, ne memoriam eorum omnino
obscuraret, semel honoris causa etiam nominauit.²⁾

Quis tamen ille fuerit, non solum nescire me fateor sed
etiam operam perditurum esse, si ultra inquisierim. si autem
cui mirum uideatur, quod illustres scriptores ad eundem delati
sint eiusque ne nomen quidem traditum sit, hoc non casu factum
est. nam cum eorundem uirorum consuetudine uterentur, qui-
buscum admiratione ueteris rei publicae uirtutisque atque graui-
tatis senatus coniuncti essent, ille ignotus auctor pari studio in-
census et oculos omnium illorum facile in se contrahere potuit
et ea ipsa de causa, nisi iniquitas fortunae obliuione eum obruit,
Taciti Suetoniique fulgore praegrauari, cum ille elocutione, hic
diligentia florerent et maiora quaedam temporum rerumque
spatia amplexi essent.

Sed, ut ad Plinium ipsum reuertamur, Tacitus in annalium
tertia hexade etiam duobus locis eum citauit, uno eum solum
(*fr. 6*), ut propter absurditatem eum redargueret, altero (*fr. 5*)
una cum Cluio opponens Fabio Rustico, suum iudicium cohibens;
sed etiam tertio (*XIV 2*) eum in mente habuit, ubi postquam
incestum Neronis Agrippinaeque secundum Cluium narrauit, Fa-
bium Rusticum eam culpam in Neronem, non cum illo in Agrip-

1) Itaque Vespasiani proconsulatum Africae Tacitus II 97 famo-
sum inuisumque fuisse dicit, Suetonius Vesp. 4 integerrimum nec sine
magna dignatione.

2) Miror quod Fabia p. 211 de Cremona obsessa hos solos Taci-
tum consuluisse conclusit.

pinam conferentem facit, tum addit quae Cluuium, eadem ceteros quoque auctores prodidisse, simillime alteri loco (*fr. 5*), quo quidem sub initium regni Neroniani prima discrepantia oblata (*XIII 20*) se 'consensum horum auctorum secuturum quae diuersa prodidissent, sub nominibus ipsorum traditurum esse' profitetur; nam siue cum Nipperdeio (*uid. praef. p. 28*) 'horum' interponimus siue cum libro manuscripto omittimus, cum Tacitus praeter Corbulonem propter res in oriente gestas (*u. p. cxxxv*) et commentarios senatus (*XV 74*) omnino alios auctores postea non nominauerit, res eadem est, nisi quod, si Mediceum sequimur, ut XIV 2 oratorie est locutus.¹⁾ Hoc igitur loco, quibus auctoribus qua

1) Longe aliter Imendoerffer (*Beiträge zur Quellenkunde der 6 letzten Bücher der Annalen des Tacitus*. Progr. primi gymn. Bruenn. 1891) Tacitum iudicare hoc loco uult se parui hos scriptores aestimare neque primariis fontibus usum esse (p. 2. 4).

In libris annalium XI—XVI his locis Tacitus auctores uel famas significauit:

- XI 4 *Quidam pampineam coronam albentibus foliis uisam atque ita interpretatum tradidere uergente autumno mortem principis ostendi.* (u. infra p. CLVIII.)
- 21 *De origine Curtii Rufi, quem gladiatore genitum quidam prodidere, neque falsa prompserim et uera exsequi pudet.*
- 27 *Sed nihil compositum miraculi causa, uerum audita scriptaque senioribus tradam.*
- (31 *Satis constat eo pauore offusum Claudium ut —.*)
- 34 *Crebra post haec fama fuit* (de Claudii amentia).
- XII 7 *quem plerique Agrippinae gratia impulsus ferebant.*
- 21 *Mithridates — disseruisse apud Caesarem ferebatur.*
- (24 *Regum (Romanorum) in eo (pomoerio condendo et augendo) ambitio uel gloria uarie uulgata.*)
- 52 *morte fortuita an per uenenum exstinctus esset* (Furius Scribonianus), *ut quisque credidit, uulgauere.*
- 65 *prompsisse inter proximos ferebatur* (Narcissus).
- 67 *ut temporum illorum scriptores prodiderint —. faucibus eius demisisse creditur* (de Claudii morte).
- 69 *dubitauisse quosdam ferunt.*
- XIII 3 *Adnotabant seniores, quibus otiosum est uetera et praesentia contendere.*
- 17 *Tradunt plerique eorum temporum scriptores — illud isse pueritiae Britannici Neronem.*
- XIV 2 *ceteri quoque auctores prodidere.* u. p. CLV.
- 9 *Adspexeritque matrem exanimem Nero — sunt qui tradiderint sunt qui abnuant.*
- 37 *quippe sunt qui paulo minus quam octoginta milia Britannorum cecidisse tradant.*

ratione usus esset, apertius proposuit, quam ullo alio idemque famam de Nerone paulo post eius mortem sub Flauis iam certam expressamque fuisse significauit, id quod etiam Iosephi iudiciis de imperatoribus Iuliis et Claudiis confirmatur (*Gesch. Litt. I 397 sqq. 319*). sed restat quaestio, quo ordine eos aestimauerit. numerus nihil ualet (nam Cluius et Plinius binis locis, Fabius tribus nominatus est) nec iudicio satis discreuit, quoniam Plinium propter absurditatem (*fr. 6, cf. adn.*), Fabium propter Senecae amicitiam uituperauit (*ann. 13, 20 de Fabii fr. 1*), Cluium solum reliquit intactum, ita tamen, ut eum semper una cum aliis nominaret. alia igitur subsidia circumspectiunda sunt. atque Fabia quidem (*p. 390 sqq. 398*), quod Tacitus, quae ratio consuetudinis inter Othonem, Poppaeam Sabinam, Neronem intercessisset, in annalibus (*13, 45 sq.*) aliter exposuit atque communis auctor historiarum (*I 13*), Suetonii (*Oth. 3*), Plutarchi (*Galb. 19*), quoniam hunc Plinium fuisse uult, in annalibus eum de primo loco auctoritatis detrusum esse sumit.¹⁾ at huic opinioni omne fundamentum iam subtractum est. certius erit annales cum naturali historia comparare, quam uiam Detlefsen *l. s. p. 45* et Fabia *p. 398* ingressi sunt. quamquam hic res ita se habet, ut Plinius minutias ex tenore narrationis excerptas sub suo genere alias sub alio inserat raroque per complures continuas sententias cum Tacito concinere possit. uelut hic Neronem in lasciuiis nocturna 'ipsum quoque excepsisse ictus et ore praetulisse' (*13, 25*) narrat,

XIV 51 *plures iussu Neronis — inlitum palatum eius (Burri) noxio medicamine adseuerabant.*

59 *sunt qui — ferant —.*

XV (38 *nam utrumque auctores prodidere* (de incendio urbis).

41 *Fuere qui adnotarent* (de die incendii). — *alii eo usque cura progressi sunt, ut — numerent.*

52 *plerique crediderunt* (de Pisonis coniuratione).

53 *ut alii tradidere* (item).

54 *ut plerique tradidere* (item).

73 *Ceterum coeptam adultamque et reuictam coniurationem neque tunc dubitauere, quibus uerum noscendi cura erat, et fatentur qui post interitum Neronis in urbem regressi sunt.*

XVI 3 *Quidam uinctum* (Caesellium Bassum) — *tradidere.*

6 *neque enim uenenum crediderim* (de morte Poppaeae), *quamuis quidam scriptores tradant, odio magis quam ex fide.*

1) Immo facile quis Taciti futurum fuisse coniciat, ut Plinii discrepantiam in annalibus adnotaret, si memor fuisset promissi XIII 20 Pliniumque de ea re in historiis secutus esset.

Plinius medicinam probat, qua nocturnis grassationibus conuerberatam faciem illeuisset, tum uero secuto die contra famam cutem sinceram circumtulisset (13, 126), uel de Poppaea Sabina ille indignationem suam in multa uerba effundit (13, 43. 16, 6), hic minutias quasdam de luxuria interponit (11, 238. 28, 183. 32, 140. 12, 83), uel ille describit proelium nauale in lacu Fucino a Claudio adornatum, cui praesedisset 'ipse insigni paludamento neque procul Agrippina chlamyde aurea' (12, 56), hic de aureis uestibus agens se uidisse dicit Agrippinam Claudii principis edente eo naualis proelii spectaculum adsidentem et indutam paludamento aureo textili sine alia materia (33, 63).¹⁾ his igitur aliisque locis res eadem sunt Tacitumque sua Plinii historiis debuisse nec abnuere nec affirmare poterimus. duobus tantum eas ipsas ab illo comparatas esse ueri similis est. nam cum hic inter ea, quae temere manduntur, et boletos ponat 'optimi quidem hos cibi, sed immenso exemplo in crimen adductos ueneno Tiberio Claudio principi per hanc occasionem a coniuge Agrippina datos' (22, 92), apud Tacitum 'scriptores temporum illorum prodiderunt infusum delectabili cibo boleto venenum' (12, 67), et cum ille dubitet, 'utrum forte an dolo principis' urbs incensa sit, 'nam utrumque auctores prodidere' (15, 38), hic commemorat 'Neronis principis incendia, quibus cremauit urbem (17, 5).²⁾

Diligenter etiam omina, quae Tacitus enumerauit, ut ad certam de hac re sententiam eniterer, perlustrauit, quae quasi subito cum a. 51/804 interueniunt, tum a. 54/807 continuantur atque per Neronis regnum saepius quam in ulla alia uita effunduntur omniaque uel necem imperatori uel alia aduersa portendunt, ut post mortem collecta ea esse appareat. uade cum Plinium eorum studiosum fuisse ex historia naturali constaret, Nipperdey *praef. p. 28* etiam ab a. 51/804 initium eum librorum 'A fine Aufidii Bassi' fecisse suspicatus est. ipse nolo nimium huic rei ponderis tribuere, praesertim cum Tacitus initia imperatoris Neronis multo lenius describat quam Plinius grauissimo in eum odio incensus, atque paulatim de eius flagitiis irasci incipiat (*Gercke l. s. p. 200 sqq.*), neque tanta cum confidentia quanta Gercke (*p. 159 sqq.*) Cassium Dionem, cum ab initio in seuerius iudi-

1) Operum conspectus apud Suetonium Claud. 20 multa habet cum Plinio (16, 202. 36, 70; 124; 125) communia. V. Muenzer p. 407 sq.

2) Sic etiam sine dubitatione Suetonius c. 38.

cando Nerone pluribusque minutiis flagitiisque promendis, qua quidem in re Suetonii similior est (*cf. ex. gr. Dionem 61, 11 cum Suetonio c. 28*), cum naturali historia consentiret¹⁾, non Tacitum sed Plinii historias secutum esse quasi pro certo pono, aut hinc profectus praeter Tacitum etiam Suetonium, Iuvenalem eiusque scholiastam, scriptorem tragoediae Octaviae ex eis sua de illo imperatore hausisse concludo. nam Dio etiam acerbiore odio quam in hunc in Senecam philosophum ardet, quem etsi initio *φρονιμώτατον καὶ δυνατώτατον* appellavit (61, 3, 3), stuprum cum Iulia Agrippinaque fecisse (61, 10, 1) Neronique persuasisse scripsit, ut matrem occideret (61, 12, 1), tum contra illum coniurasse (62, 24), Paulinae uxori, cum ipse moriturus esset, inuitae mortem parasse (62, 25), quod odium etsi Tacitus non ignoravit, cum P. Suillium similia ei exprobrantem faceret (*ann. 13, 42 sq.*), in naturali tamen historia ne uestigium quidem eius reperitur, immo quo uno loco Senecae indolis mentio fit, de illo 'principe tum eruditionis ac potentiae, quae postremo nimia ruit super ipsum, minime utique miratore inanium' (14, 51), cum laudatione iudicatur. atqui Dionem hac Senecae invidia narrationem Plinianam ipsum infecisse non est cur putemus, quam ob rem illud quidem concedimus multa Dionea Plinium redolere, uelut quod, ut Poppaeae luxuriam depingat, eadem duo exempla affert (62, 28), quae naturalis historia (33, 140. 11, 238), 'ἐκ γὰρ τῶν βραχυτάτων πᾶν δηλωθήσεται' addens (Plinium ipsum audire nobis uidemur), ex ipso tamen Plinio Dionem maiorem partem materiae non sumpsisse. immo si, ut Gerckius uoluit, Dio omnino ab uno auctore pendet, hic non fuit Plinius ipse sed alius scriptor aetate illi propior, qui eo usus erat.²⁾ Quae cum res ita sint comparatae, quoniam certa indicia desunt, quibus quae Cluuiana, quae Fabiana esse uideantur, enucleari possit, me ita contineo, ut Neronis uitam ex tribus filiis Plinii, Cluuii, Fabii a Tacito contextam esse statuam, at in incerto relinquam, et num quos alios auctores consultauerit³⁾ et a

1) Portenta apud Dionem cum anno 45/798 incipiunt.

2) Non in omnibus rebus Dio cum Plinio contra Tacitum consentit, uelut Iunius Silanus apud Dionem (61, 6, 4) et Tacitum (13, 1) ab Agrippina occiditur, etiam ignaro Nerone, ut hic addit, apud Plinium ueneno Neronis (7, 58).

3) Corbulonem per Plinium in Taciti cognitionem peruenisse fuerunt qui arbitrarentur, uid. s. p. cxxxvi sq.

quo anno Tacitus in annalibus suis scribendis Plinii historiis uti uel eas cum aliis libris contaminare coeperit.¹⁾ utique hic amico mortuo cum annales componeret, ea ratione et pietate, qua in historiis tenebatur, solutus erat, ita ut, etsi nomen tacet, dignitati historiae Plinianae etiam obtrectare audeat (13, 31).

Malalae loco (*fr. 10*) paene inuitus Plinii fragmentorum numerum augeri passus sum, a quo in historiis Sabinarum raptum narratum esse uix credam; si quis tamen cum chronico Paschali (*I p. 211 Di.*) pro Plinio Apollonium substituerit, hoc remedium irritum est, quoniam chronicon Malalam hic ad uerbum descripsit (*Krumbacher, Gesch. d. byzant. Lit.*² p. 328. 338) atque ne Liuii quidem nomen incorruptum seruauit (mutatum in Siluium).²⁾

Contra ex Plinii naturali historia haec ex Neronis imperio omina ut iam in historiis descripta hic apponam:

16, 236 Verum altera lotos in Vulcanali, quod Romulus constituit ex uictoria de decumis, aquaewa urbi intellegitur, ut auctor est Masurius. — fuit cum ea cupressus aequalis circa suprema Neronis principis prolapsa atque neglecta.

17, 245 Super omnia, quae umquam audita sunt, erit prodigium in nostro aeuo Neronis principis ruina factum in agro Marrucino, Vetti Marcelli e primis equestris ordinis oliueto uniuerso uiam publicam transgresso aruisque inde e contrario in locum oliueto profectis.

Tum imperatoris Claudii: 2, 99 Trinos soles antiqui saepius uidere, sicut —, et nostra aetas uidit diuo Claudio principe, consulatu eius Cornelio Orfito collega.

atque haec mortis Claudii Caligulaeque: 2, 92 Sparguntur aliquando et errantibus stellis ceterisque crines. sed cometes numquam in occasura parte caeli est, terrificum magna ex parte sidus atque non leuiter piatum, ut ciuili motu Octauio consule iterumque Pompei et Caesaris bello, in nostro uero aeuo circa ueneficium, quo Claudius Caesar imperium reliquit Domitio Neroni ac deinde principatu eius adsiduum prope ac saeuum.

11, 189 Defuit (iecur in extis) et C. Mario, cum immolaret Vticae, item Gaio principi kalendis Ianuariis, cum iniret consulatum quo anno interfectus est, Claudio successoris eius quo mense interfectus est ueneno.

Denique Plinii curiositatem etiam haec, quae in naturali historia tetigit, in historia facere non potuisse quin commemoraret ueri simile est:

V 11 (Bellum in Mauretania sub Claudio). *VII 62* (De L. Volusii

1) De Fabii Rustici auctoritate in Taciti annalibus uid. infra p. CLXII sqq., de Cluuii p. CLXVII.

2) Omissi ueterem Iuuenalis scholiastam, quem Aelii Donati aetate etiam Plinii historiis usum esse Gerckius p. 192 suspicatus est. nulla enim subest causa.

Saturnini morte a. 56/809). *VI* 84—91 (Nobis [de Taprobane] diligentior notitia contigit legatis etiam ex ea insula aduectis. id accidit hoc modo: et q. s.); 181 sq. (de Syene: certe solitudines nuper renuntiauere principi Neroni missi ab eo milites praetoriani cum tribuno ad explorandum, inter reliqua bella et Aethiopicum cogitanti et q. s.); 184 item de Syene: (Neronis exploratores renuntiauere his modis et q. s.). *VIII* 160 (De equorum ingeniis: Claudii Caesaris saecularium ludorum, circensibus). *IX* 9 ('Tiberio principi nuntiauit Olisiponensium legatio' de monstris marinis); 14 (De orca in ostio Tiberino uisa); 117 (Lolliam Paulinam, quae fuit Gai principis matrona, — uidi zmaragdis margaritisque opertam et q. s.). *X* 5 (adlatus est [phoenix] et in urbem Claudii principis censura, anno urbis dccc, et in comitio propositus, quod actis testatum est, sed quem falsum esse nemo dubitaret); 124 (nunc quoque erat in urbe Roma haec prodente me equitis Romani cornix e Baetica primum colore mira admodum nigro, deinde plura contexta uerba exprimens et alia atque alia crebro addiscens). *XI* 144 (Claudio Caesari ab angulis candore carnosio sanguineis uenis subinde subfusi [oculi], Gaio principi rigentes, Neroni et q. s. uiginti gladiatorum paria in Gai principis ludo fuere, in iis duo omnino, qui contra comminationem aliquam non coniuerent, et ob id inuicti). *XIII* 22 (Vidimus etiam uestigia pedum tinguui, quod monstrasse M. Othonem Neroni principi ferebant. — nec non aliquem ex priuatis audimus iussisse spargi parietes balnearum unguento atque Gaium principem solia temperari ac, ne principale uideatur hoc bonum, et postea quendam e seruis Neronis). *XIV* 145 (Eaque commendatione credidere L. Pisonem urbis curae ab eo [Tiberio] delectum, quod biduo duabusque noctibus perpotationem continuasset apud ipsum iam principem. nec alio magis Drusus Caesar regenerasse patrem Tiberium ferebatur. *XV* 47 (S. Papinius, quem consulem uidimus, primus utraque [zizipha et tubures] attulit diui Augusti nouissimis temporibus); 83 (omnia haec [cottana et caricae] in Albense rus e Syria intulit L. Vitellius, qui postea censor fuit, cum legatus in ea prouincia esset, nouissimis Tiberi Caesaris temporibus); 135—137 (Tiberium principem tonante caelo coronari ea [lauro] solitum ferunt contra fulminum metus. sunt et circa diuom Augustum euenta eius digna memoratu. namque et q. s.). *XVI* 2—4 (sunt uero et in septentrione uisae nobis Chaucorum qui maiores minoresque appelluntur et q. s. de eorum uita). *XVII* 5 (de lotis: durauerunt — ad Neronis principis incendia, quibus cremauit urbem, annis clxxx postea cultu uirides iuuenesque). *XVIII* 94 sq. (misit ex eo loco [Byzacio Africae campo] diuo Augusto procurator eius ex uno grano [tritici] cccc paucis minus germina, exstantque de ea re epistulae. misit et Neroni similiter ccclx stipulas ex uno grano). *XIX* 24 (Vela nuper et colore caeli, stellata, per rudentis iere etiam in amphitheatris principis Neronis). *XXXIII* 32 sq. (Tiberii demum principatu nono anno in unitatem uenit equester ordo et q. s.); 63 (De Agrippinae indumento, *uid. p. clviii*). *XXXV* 200 sqq. (de honoribus libertinis sub Claudio habitis). *XXXVI* 122 (De aqua Claudia emissoque lacu Fucino); 163 (Nerone principe in Cappadocia repertus est — phengites. — hoc construxerat aedem Fortunae, quam Seiani appellant, et q. s.). *XXXVII* 50 (Domitius Nero in ceteris

uitae suae portentis capillos quoque Poppaeae coniugis suae in hoc nomen [sucinorum] adoptauerat et q. s.); 118 Magnitudine XVI uncia-
rum uidimus formatam inde [iaspide] effigiem Neronis thoracatam).

FABIUS RVSTICVS¹⁾

Cognitio eius historiae soli debetur Tacito in uita Agricolae (c. 10) ut Liuium ueterum, sic hunc recentium auctorum eloquentissimum (a. igitur 98/851) praedicanti tribusque annalium locis citanti. ipse tamen anno fere 108 inter heredes a Dasumio enumeratur idque cum (Plinio) Secundo et Cornelio (Tacito) (C. I. L. VI 10229 = *Wilmanns* 314), ut eum in societate eorum fuisse appareat, qui nobis Plinii epistulis noti sunt, et ad eundem incerto tempore (inter a. 96—109, u. *Roem. Brief* p. 108 sq.) eius epistulam missam esse, ut ad amicum, qui non quemadmodum ipse in multis litterarum generibus uersatus esset sed in uno omnem operam posuisset. cum tamen Tacitus eum etiam amicitia Senecae floruisse dicat (13, 20)²⁾, eum a. fere 30/783 natum paene ad octogesimum peruenisse concludimus. historiam autem iam multo ante composuerat, i. e. inter annos 74/827 et 83/836, si quidem nondum Britanniam insulam esse cognouerat, i. e. ante 83 uel 84, quo primum a classe Romana circumuecta est (*Agric. 10. 25. 38. Fabia* p. 380), inque dialogo (c. 23) Tacitus M. Aprum tamquam principes recentioris historiae a. 74/827 non Fabium Rusticum, quem in Agricola a. 98, sed Aufidium Bassum et Seruilius Nonianum laudantem fecit. quae autem res ex ea relatae sunt, imperio Neronis continentur, qua de causa, cum Britanniae non solum a Claudio sed etiam a Nerone bellum illatum esset, hac occasione eius situm descriptum esse Groag p. 789 et Fabia p. 381. 211 arbitrati sunt. sed postea huc redibimus, nunc, ut plura eruamus, altius res a Taciti prooemiis repetenda est.

Nam initio annalium recte tres aetates memoriae Romanae distinguit, libertatis rei p., imperii Augusti, denique Tiberii Gaique et Claudii ac Neronis, ut, cum prima claris scriptoribus memorata sit, alteri non defuerint decora ingenia, donec gliscente adulatione deterrentur, contra tertia aut ob metum falso aut

1) Libros qui huc pertinent, supra p. cxxxxvi sq. enumeraui.

2) Eos etiam conterraneos fuisse Groag p. 790 coniecit saepe in titulis Hispanis Rustici nomen reperiri admonens.

recentibus odiis composita sit, sibi ut ira aut studio uacuo tertiae tradendae necessitatem quasi impositam esse ratiocinetur. simillimum est prooemium historiarum, nisi quod hiat lacuna. nam res usque ad a. 68/821, gestas a multis auctoribus relatas esse exponit, libertatis (primae aetatis) pari eloquentia ac libertate, imperatorum (i. e. alterius et tertiae), cum magna ingenia cessissent, ueritate infracta cum inscitia rei p. tum assentatione aut odio, at se, cum Galba, Otho, Vitellius nec beneficio nec iniuria sibi cogniti sint dignitasque sua a Flauis adiuta, ambitionem autem facile quis auersetur, obtrectionis nullam causam habere; itaque se, qui incorruptam fidem profiteatur, neque cum amore quemquam et sine odio dicere posse, principatum autem Neruae ac Traiani senectuti seposuisse. quae si perlustraueris, causam desiderabis, cur Tacitus non cum Augusto sed cum kalendis a. 69/822 scribendi initium fecerit. scītissime igitur O. Seeck (*m. Rh.* 56 p. 227—232) historias edentem eum aliud opus, quo res Iuliorum et Claudiorum usque ad exeuntem a. 68/821 iam sine ira et studio scriptae esse uiderentur, non solum in manibus habuisse sed etiam continuasse¹⁾ coniecit, tum uero, cum annales cum historiis uno opere coniungeret, ne ipse secum pugnaret, eius mentionem expulisse. numerum autem eorum scriptorum, de quibus cogitari posset, eis nominibus contineri, quae in annalibus XIII 20 ut locupletissimorum auctorum protulisset, Fabii Rustici, Plinii, Cluuii. atqui Plinium ultra illas kalendas in historiis progressum esse constare, uideri etiam Cluuium (*u. p.* CLXVI), restare igitur Fabium Rusticum. sed etiam certa argumenta habeo, quibus hic ipse commendetur. nam causam, cum Tacitus annales incoharet, defecisse necesse est, qua duodecim fere annis ante, ut illud opus continuaret, impulsus esset, quae de Cluuius aut Plinio nulla inueniri potuit, potest de Fabio, qui a. 108 uel 109 etiam uiuebat et unus ex Plinii amicis, tum autem admodum senex erat, ut diu eum uitam propagasse parum sit ueri simile, ad eius autem mortui historiam Tacitus redintegrandam incolumi pietate ut accederet facile a se impetrare potuerit, praesertim cum ille crimine odii, certe de Nerone, non careret (*u. fr.* 2). contra talis causa Cluuius deest. nam ut eius historias intra Neronis imperium substituisse nunc ponamus, facundia eius non clara fuit, quae si fuisset, Apro in dialogo a. 74/827 prae Aufidio Basso

1) Hoc iam Nissen *m. Rh.* 36 p. 498 perspexit.

uel Seruilio Noniano uel cum eis nominandus fuit; claritatem autem operis eum spectasse qui continuaret consentaneum est, omniumque recentium auctorum eloquentissimum a. 98/851 ab ipso Tacito Fabium Rusticum praedicatum esse supra uidimus.

Verum tamen Fabia (*p. 400 sq.*) et Gereke (*p. 262*) haud ita magni Fabium a Tacito aestimatum atque Cluuiio Plinioque in annalibus posthabitu esse arbitrati sunt. at id ipsum, quod huic opinioni fauere uidetur, rectius pro eius auctoritate explicandum est. nimirum quod in annalibus non ante XIII 20 eum nominauit eiusque inclinationem ad Senecae laudes reprehendit, usque ad hunc locum inoffensus eum secutus etiam Burrum a praefectura praetorii demouere Neronem destinauisse narrauerat, cum apud Plinium et Cluuium, quos comparabat (*u. s. p. CLVI sqq.*), praefecti in ea causa mentionem non esse factam inuenit (sic recte Nipperdeius interpretatus est) et hanc occasionem, qua primum illa inclinatio apparebat, arripuit, ut rationem, qua fontibus usus esset, exponeret et defenderet. certe Fabium a Tacito non esse sepositum etiam Gereke *p. 267 sqq.* concedit, ubi non solum mortem Senecae secundum eum narratam esse (*15, 60—65*) demonstrat sed etiam alias quasdam res cum ea narratione cohaerentes, uelut 15, 45 uenenum iam a. 64/817 Senecae paratum 'tradidisse quosdam', aut 15, 23 de periculis Thraseae gliscentibus 'adnotatum esse', atque de colloquio Senecae (Fabii amici) et Neronis 'ferri'.

Neque tamen me fugit probabiliora haec mihi uideri quam quae adhuc prolata sunt, non certa. sed qui assensus erit, etiam initium operis Fabiani erutum esse dicet. nam si Tacitus manum ab historia rerum post pugnam Actiacam usque ad kalendas a. 69/822 gestarum, quod Fabius Rusticus eam occupasset, se abstinuisse in prooemio historiarum professus est, hunc ab illa pugna profectum esse sequitur neque quidquam obstare, quominus iam ante Neronis imperium eum a Tacito adhibitum esse censeamus. neminem quidem rerum scriptorem usque ad XIII 20 in annalibus praeter Plinium 'Germanicorum bellorum scriptorem' (*1, 69*), tum singulis locis Tiberii orationes et litteras (*1, 81. 6, 6*), acta diurna (*3, 3*), commentarios Agrippinae filiae (*4, 53*) nominatos esse constat.

Praeter Tacitum unum Fabii indicium apud Suetonium habemus (*uid. adn. ad fr. 2*), unde Macé (*Essai sur Suetone p. 368*) ex hoc fonte Tacitum uitam Neronis hausisse confidentius quam probabilius statuit. sed iam ante eum Fabium si non nominasse

tamen intellexisse multis uisus est Quintilianus, qui X 1, 104, ubi genera historiae perlustrat lectioni oratorum commendans Sallustium, Liuium, Seruilium Nonianum, Bassum Aufidium addit: *Superest adhuc et exornat aetatis nostrae gloriam uir saeculorum memoria dignus, qui olim nominabitur, nunc intellegitur.* in quo conspectu non habebat cur Plinium et Cluuium omitteret, si historiam eorum admiratus esset; nam mortui erant; uixisse etiam illum necesse est, quoniam Quintilianus neminem uiuentium praeter Domitianum nominauit, atque iam inter illustres, quos solos enumerauit, ut Tacitus, ad quem eius discipulum nos diuinando facile deferimur, cum tum nondum opus historicum ediderit, excludatur. relinquitur igitur inter eos, quorum nomina ad nos peruenerunt, solus Fabius Rusticus, nec impedit, quod Senecae amicitia floruerat; quem etsi Quintilianus ex manibus adolescentium excutere conabatur, tamen eius ingenium admirabatur (§ 125 sqq.), neque ueri simile est aut Fabium illius genus dicendi imitatum esse ut ab historiae dignitate omnino abhorrens aut Quintilianum huius aequalis laudem, qua tum inter eius discipulos Plinium minorem et Tacitum utebatur, silentio transisse.

M. CLVVIVS RVFVS¹⁾

Historiae Cluuianae memoria a solis Tacito, Plinio, Plutarcho tradita est, ipsius etiam a Iosepho et a Cassio Dione. nam in uita publica multorum oculos in se traxit, a Nerone quasi alter 'arbiter elegantiarum' et praeco, cum Romae apud populum (*Suet. Ner. 21*) et in Graecia (a. 66/819 et inseq., *Dio 63, 14, 3*) cantaret, adhibitus. fuit autem iam a. 41/794 consularis (annus consulatus non constat), si Iosepho credimus, eum in ludis de imminente Gai nece a Vatinio praetorio certiore factum uersum Homeri respondisse narranti.²⁾ sub Claudio nobis latet, sub Nerone eloquentia claruit (neque tamen hac uirtute aut diuitiis, ut aliis

1) De libris qui huc pertinent u. p. cxxxxvi sq..

2) *Antiq. 19, 1, 13* [a. 41/794] Συγκαθημένης δὴ τῆς πληθύος καὶ τοῦ Χαιρέου σὺν τοῖς χιλιάρχοις οὐκ ἄπωθεν τοῦ Γαῖου — Οὐατίνιος τις τῶν συγκλητικῶν, ἀνὴρ ἐστρατηγηκώς, ἤρετο Κλούוניον παρεξόμενον αὐτῷ, καὶ τοῦτον ὑπατικόν, εἴ τις αὐτῷ νεωτέρων πραγμάτων ἀφίκοιτο πύστις. — τοῦ δὲ φαμένου μηδὲν πεπύσθαι, 'σήμερον τοιγαροῦν' ἔφη, 'ὦ Κλούονιε, τυραννοτονίας ἀγὼν πρόκειται'. καὶ ὁ Κλούוניος 'ὦ γενναῖέ' φησι, 'σίγα, μή τις ἄλλος Ἀχαιῶν μῦθον ἀκούσῃ'.

periculum facesseret, abusus est, *Tac. hist. IV 43*) 'bellisque inexpertus fuit' cum a Nerone, ut Galbae succederet, Hispaniae (Tarraconensi) praeficeretur (*hist. I 8*); tum pacis artium promendarum, quas Tacitus laudat (*l. s.*), occasiones nactus est; nam a Galba non remotus milites in Othonem iurare uel iussit uel passus ab eo laudatus est per edictum, tum uero desciiuit ad Vitellium atque ut suspiciones de fide sua excitatas disiceret, eum in Italiam iter facientem prope Lugdunum assecutus honorifice receptus et comitatu principis adiectus est atque colloquio Romae in templo Apollinis mense Decembri medio inter Flauium Sabinum et Vitellium 'de pace ponendis per condiciones armis' habito alter testis interfuit (*hist. II 58 sq.; 65. III 65*). sed ne haec quidem amicitia ei perniciiei fuit; nam etsi Mucianus citeriorem Hispaniam ut 'discessu eius uacua'¹⁾ Antonio promisit (*hist. IV 39*), tamen incolumis Romae mansit, in consuetudinem Verginii Rufi receptus et uitae priuatae, quam magis adamabat quam publicam, deditus. quo tamen anno mortuus sit ignoramus. sed cum Verginius Rufus (qui post Othonis mortem Romam rediit et a. 97/850 mortuus est) 'aliquando' cum eo de historiis, priusquam editae essent, se collocutum esse coram Plinio rettulerit (*ep. 9, 19, 5*), idemque, ut Plinius (*2, 1, 2*) scripsit, 'triginta annis gloriae suae superuixerit, legerit scripta de se carmina, legerit historias et posteritati suae interfuerit', quoniam illum de Cluuii historiis cogitasse ueri simile est, eum et ultra initium imperii Vespasiani, cum tranquillitas restituta esset, neque ut praesertim aetate admodum prouectum, ultra eius excessum uitam prorogasse sequitur.²⁾

De fide historiarum, quas latina lingua scriptas esse et locus Plinii et mos inter nobiles Romanos uulgatus neque elegantia caruisse indoles ipsius docet, quamquam ex uita eius desultoria haud ita aequum iudicium sumimus, tamen ne Neroni quidem eum omnino se obstrinxisse etiam Heluidius Priscus apud senatum professus est; itaque libertatem quandam et constantiam etiam sub tyrannide seruauit, ut salua sua dignitate ab alio ad alium imperatorem transire potuerit atque Verginium interrogare: 'Scis,

1) Coniectura Nipperdeii 'decessu' (*Opusc. p. 217 sq.*) ab omnibus recte sprete est.

2) Num iam sub Nerone maiorem operis partem composuerit, ut Gercke p. 256 uoluit (cf. p. 253), an paulo ante excessum Vespasiani, ut Groag l. s. p. 776, ap. Pauly-Wiss. IV 123, in medio relinquo.

Vergini, quae historiae fides debeatur: proinde, si quid in historiis meis legis aliter ac uelis, rogo ignoscas' (*Plin.* 9, 19, 5). multa sane is fecerat, de quibus ambigi posset, maxime in Gallia, cum etiam Tacitus et Plutarchus, num Iulius Vindex a Verginii militibus caesus esset an se ipse interfecisset, inter se dissentirent et ille ipse dubitaret an Verginius imperare uoluisset (*hist.* I 8. u. *Paul m. Rhen.* 54 p. 611 sqq.). ipse sepulcro suo inscribi uoluit se pulso Vindice imperium non sibi sed patriae adseruisse (*Plin.* 6, 10. 9, 19, 1). qua re quod Cluuius respondit 'Tunc ignoras, Cluui, ideo me fecisse quod feci, ut esset liberum uobis scribere quae libuisset?', credi uoluisse uidetur, quod Dio 63, 25, 3 prodidit, se imperium a militibus sibi oblatum repudiasse, quod non exercitus sed senatus populique Romani esse arbitraretur imperatores facere, libertatem autem sentiendi scribendique quae quisque uellet, a Vespasiano restitutam esse. etiam Plinius maior fautor Flauiorum in historia naturali 20, 160 eum 'adsertorem a Nerone libertatis' dicit.¹⁾ neque uero a probabilitate abhorret Cluuium cum in uita auream mediocritatem tum in historia tenuisse atque Neronem a ceteris scriptoribus infamatum aliqua ex parte defendisse, incestus certe crimen ab eo ad Agrippinam uertit (*fr.* 2) Senecaeque laudi non indulsit (*fr.* 1) et forsitan etiam *fr.* 3 eodem pertineat. ceterum, quae erat Cluuii fortuna, facultatem multa uidendi et cognoscendi habuit et, si recte eius indolem perspeximus, frigido animo examinandi.

Vsi autem sunt eius historiis (haec enim inscriptio fuit, *Plin. l. s.*) Tacitus in imperio Neronis enarranda (*fr.* 1. 2), ut hinc seueritatem Plinii Fabiique temperaret²⁾, tum is auctor, quo hic atque Suetonius Plutarchusque (*fr.* 3), in rebus annorum 69 et 70 enarrandis (*u. s. p. clv et adn. ad fr. 3*)³⁾, atque etiam, quod Mommseno p. 320, Gutschmidio *Opusc. IV* 351, Groagio *ap. Pauly-Wiss. IV c. 123* uisum est, Iosephus, ut in antiquitatibus Iud. (anno 93/846 ad finem perductis) XIX c. 1—4 necem Gai Clau-

1) Gercke p. 239 sqq. Cluuium Flauis in historia sua aduersatum esse demonstrasse sibi uisus est, mihi tamen eius expositio admodum incerta est.

2) Primum locum ei adsignauit Fabia p. 402 sqq., inferiorem Gercke p. 230 sqq. V. s. p. clvii sqq.

3) Non est cur separatim Cluuium de rebus scaenicis egisse conciamus (Groag p. 124 sq.), quoniam haec occasio frequens ei data erat in Neronis memoria, praesertim in eis multum uersato.

diique successionem describeret. nam haec multo maior copia rerum cum narratione ceterarum rerum ab imperatoribus gestarum, quae ad Iudaeos non pertineant, discrepat, Cluuii autem ipsius mentio, quae ipsa per se nihil ualet, non uideo qua ratione explicari possit, nisi ex eius historiis repetita est, pluraque in ea parte Iosephus quam solet Romana ratione de re publica constituenda declamat.

Quae si recte disputata sunt, Cluuii historiae minimum usque ad Gai necem ascenderunt, fortasse etiam ulterius usque ad finem alius scriptoris, nescio cuius. tum uero non substiterunt intra uitam Neronis, ut *Fabia p. 176. 378* arbitratus est, sed quod ex prece illa ueniae discimus, res usque ad Verginii partes transactas (i. e. ad Othonis mortem) deduxerunt (quare non est necesse fr. 3 ex Neronis memoria excerptum esse opinari), fortasse etiam usque ad initium imperii Vespasiani, quo libertas illa Verginiana condita est¹⁾, nisi obstat quod Tacitus de colloquio illo Flauii Sabini et Vitellii non certam auctoritatem Cluuii, qua potuit, si ille, quoniam interfuit, memorasset, sed famam sequi dicit (*hist. III 65. u. Fabia p. 176. 179. Groag p. 776*). sed num ipsum in historiis scribendis ante oculos habuerit, dubitationem restare supra (*p. CLII*) uidimus. etiam de Suetonio, cuius fontem in uita Neronis eum fuisse Schiller (*Nero p. 23 sqq.*) censet, iudicium cohibeo.

VIPSTANVS MESSALLA ²⁾

Etiam huius memoria angusta est, cum unius Taciti libris contineatur. hic autem iuuenili ardore, quo adulescens minor maiorem suspicere solet, incensus eum et in dialogo et in historiis persecutus est. nam 'nondum quaestoria aetate' tribunus septimam Claudianam legionem exercitus Antonii Primi contra Vitellianos duxit (*hist. III 9. IV 42*), unde paulo post a. 45/798 eum natum esse discimus. pluribus eius indolem depinxit in dialogo, cum eum causas exponentem fecit, cur sua aetas tantum ab eloquentia antiquorum deflexisset. totus enim est in his admirandis et laudandis, quorum exemplum secutus et adulescens, quemad-

1) Usque ad mortem Vitellii uidetur Mommseno p. 320 et Nipperdeio praef. Tac. p. 27.

2) Vid. Nissen m. Rhen. 26 p. 529. 536. *Fabia p. 231 sqq. Groag p. 785 sqq.*

modum Crassus uel Cicero in libris de oratore uult, in iure publico et priuato et in philosophia cognoscenda adsidue uersatus erat, et in uita libertatem absolutam exercuit, qua cum suorum temporum studia inridere atque contemnere non uereretur, multorum animos offendere solebat, qui ineptiis eum fauere exprobrantes ulciscabantur (*c.* 32). breuius sed non minus honorifice Tacitus in historiis eum loquitur claris maioribus egregiumque ipsum fuisse atque solum ad bellum Vespasiani et Vitellii bonas artes attulisse (*III* 9) eundemque Romae initio a. 70/823 pro fratre (uterino) M. Aquilio Regulo propter delationes male audiente in senatu ausum deprecari pietatis eloquentiaeque famam adeptum esse (*IV* 42).

Sed Messalla a. 74/827, quo Tacitus colloquium habitum esse finxit, nondum historias scripsisse uidetur, neque enim eas commemorare omisisset; cum tamen dialogum componeret a. 80/833, ut aliis, post Domitianum occisum, ut aliis uisum est, iam mortuus erat. nam hoc eius ars praescribebat, ne quis eorum qui uiuerent, introduceretur (*Cic. ad Att. 13, 19, 3 sq. u. s. p. VIII sq.*). quod temporis spatium ille liber complexus sit, non potest diiudicari nec quae forma fuerit, utrum historiarum an commentariorum an libelli (sic Nissen *p.* 529), neque ex ea causa, quod Tacitus eum nisi in rebus a. 69/822 narrandis non laudauit, quidquam concludi potest. indignatio autem, qua suae aetatis corruptionem Tacitus eum in dialogo insectantem fecit, etiam ex fr. 1 elucet, quam ob rem eundem dictum esse censeo *III* c. 51, ubi 'celeberrimos auctores' secutus narrat 'tantam uictoribus aduersus fas nefasque inreuerentiam fuisse, ut gregarius eques occisum a se proxima acie fratrem professus praemium a ducibus petierit', tum Sisennam citat, denique hanc fabulam ita quasi excusat: 'sed haec aliaque ex uetere memoria petita, quotiens res locusque exempla recti aut solatia mali poscet, haud absurde memorabimus.' Etiam libertas, si sub Vespasiano librum edidit, inde conspicitur, quod Hormum, eius libertum, kalendis Ianuariis a. 70/823 in ordinem equestrem receptum, atrocitatis Cremonae urbis deletae aperte arguere non est ueritus (*fr.* 2), qua ira etiam Tacitus incensus est (*III* 12), a quo ipsum Messallae amici librum nisi ad supplendum perpaucis locis Plinium non adhibitum esse frustra Fabia *p.* 234 *sqq.* demonstrare conatus est.

IVLIVS SECVNDVS

Aequalis hic fuit Quintiliani (nati 35/788), familiariter ab eo amatus et in institutione oratoria post mortem (i. e. ante a. 90/843) propter miram facundiam laudatus, ita tamen, ut in uerbis eligendis nimiam curam consumeret; haec enim de eo iudicat in instit. 10, 1, 120: *Iulio Secundo, si longior contigisset aetas, clarissimum profecto nomen oratoris apud posteros foret: adiecisset enim atque adiciebat ceteris uirtutibus suis quod desiderari potest, id est autem, ut esset multo magis pugnax et saepius ad curam rerum ab elocutione respiceret. ceterum interceptus quoque magnum sibi uindicat locum: ea est facundia, tanta in explicando quod uelit gratia, tam candidum et lene et speciosum dicendi genus, tanta uerborum etiam quae adsumpta sunt proprietas, tanta in quibusdam ex periculo petitis significantia* (cf. c. 3, 12. 12, 10, 11). itaque quod et hic et M. Aper ut 'celeberrima tum (i. e. a. 74/827) ingenia fori' a Tacito, eorum auditore et discipulo, in dialogo (c. 2) in similitudinem L. Crassi et M. Antonii, quales sunt in Ciceronis libris de oratore, efficti et introducti sunt, ita eos causam distribuisse probabile est, ut post defensionem suae aetatis ex historia ab Apro repetitam Secundus de elocutione disputaret; nam ipsum eius sermonem intercidisse constat. omnia igitur eo ducunt, ut cum Ottone Hirschfeld (*Friedlaender Sittengesch. I⁵ p. 162*) eundem Othoni ab epistulis fuisse censeamus, ad quod munus propter elegantiam elocutionis praecipue idoneus erat ut etiam ad disputandum de hac arte in dialogo, eundemque Plutarcho, qui eum rhetorem dicit, uel eius auctori de Othonis ante pugnam Bedriacensem sollicitudine animi quaedam narrasse. quod tamen hic locum suum habet, non huic narrationi sed uitae Iulii Africani debet, quam ab eo scriptam esse Tacitus in dial. c. 14 testis est, ubi Vipstanum Messallam laudantem facit, quod Secundus et Aper non forensibus tantum negotiis et declamatorio studio sed eiusmodi etiam disputationibus se dedant, quae et ingenium alant et eruditionis ac litterarum iucundissimum oblectamentum afferant, tum ita pergentem (c. 14): *itaque hercle non minus probari uideo in te, Secunde, quod Iulii Africani uitam componendo spem hominibus fecisti plurimum eius modi librorum quam in Apro et q. s.* ad hunc autem uirum Secundus eis causis deductus est, quod item e Gallia ut ipse (dial. 10. 28) originem ducebat eodemque

nomine gentili utebatur atque superiore aetate principatum eloquentiae cum Domitio Afro tenebat ut ipse cum M. Apro (*u. dial. 15. Quint. 10, 1, 118. Prosop. II p. 160 n. 80*). scite igitur Africanum Nipperdeius in op. p. 284 sq. pro Asiatico, quae est librorum scriptura, substituit.

C. VIBIVS MAXIMVS¹⁾

Fuit hic eques Romanus amicus et Papinii Statii, qui eum 'et dignitatis et eloquentiae' nomine dilexit et priusquam ederet, Thebaidem cum epistula ad eum misit (*silu. IV* [ed. a. 95/848] *praef.*; 7, 25), et Valerii Martialis, qui ad eum carmina quaedam misit (*XI* [ed. m. Dec. a. 96/849] 106, *fortasse etiam I* [ed. 85/86] 7), denique Plinii minoris, qui III 2 (a. 101) ab eo pro amico rem 'splendidam nec molestam' petiit. atque dignitas quidem eius (praefecturae in Syria, cohortis tertiae Alpinorum in Delmatia a. 93/846, Aegypti a. 104) partim ex Statio partim ex lapidibus papyrisque constat (*Prosop. III p. 423 n. 389*), eloquentia ex fauore, quo homines doctos adiuvit, et ex libro, quo 'omne mundi senium remensus orsa Sallusti et Timaui reddit alumnum', ut Statius *silu. IV* 7, 54 *sqq.* praedicat, ut filius modo natus ante militiam inde artes patris discat suadens, quod studium Liuium in epitomen redigendi tum uulgatum fuisse ex Martialis epigrammate XIV 190 constat.²⁾

1) Nomen apud Statium uel in *Vinium* uel in *Viuium* corruptum restituit Nohl Herm. 12 p. 517.

2) In adnotatione satis erit nominasse Canium Rufum Gaditanum, quem ut egregium fabulatorem laudat Martialis amicus III 64, 6 et semper ridentem omnia genera poesis tractare posse opinatur (III 20, ex a. 87/88) etiam interrogans: *Vtrumne chartis tradit ille uicturis Legenda temporum acta Claudianorum? An quae Neroni falsus astruit scriptor?* (recte interpretatus est W. Gilbert Fleckeis. 135 p. 144; u. Gesch. Litt. I 319). utrum tamen uere in historiis scribendis uersatus an uersibus dicacibus in Neronem inuectus sit Claudii res persecutus omnino dubium est.

VITARVM SCRIPTORES¹⁾

IVNIUS ARVLENVS RVSTICVS. HERENNIVS SENECIO.

C. FANNIVS. CN. OCTAVIVS TITINIVS CAPITO.

C. PLINIVS CAECILIVS. TI. CLAVDIVS POLLIO

Quos hic coniunxi, 'quasi funebres laudationes seras quidem sed tanto magis ueras' scripsisse Plinius iudicat, ut 'inter sermonem historiamque medii' essent (8, 12, 5. 5, 5, 3). nam Catonis Vticensis laudationes spectantes id agebant, ut uirorum pro re publica imperatorum iussu mortuorum memoriam restituerent et artem suam gloriose de honesto et turpi declamandi ostentarent. memoria tamen omnium, ut propter litterarum genus par fuit, non ultra aequalium aetatem mansit, praeter unam Taciti uitam Iulii Agricolae, qui id cumulauit.

Initium fecerant post P. Anteium (u. p. cxxxix) Iunius Arulenus Rusticus (*Prosop. II p. 233 n. 471*) et Herennius Senecio (*Pros. II p. 138 n. 92*), quorum ille a. 66/819 tribunus plebis, a. 69/822 praetor, fortasse a. 92/845 consul suffectus, ab adulescentia cupiditate laudis flagrabat, qua incensus senatus consulto de Thrasea Paeto condemnando se intercessurum esse professus uix ab eo retentus est (*Tac. ann. 16, 26*) et cum omnino philosophiae stoicaeque maxime sectae studiosus Plutarchum Romae docentem audiuit (*de curios. 15*), ut Plinio summae admirationi esset, ab inimicis autem stoicorum simia appellaretur (*Plin. ep. 1, 5, 2*), tum Thraseae uitam scripsit, propter quam a Domitiano nescio qua de causa irato, a. 94/847 in ius uocatus et occisus atque etiam libris crematis post mortem a. M. Aquilio Regulo libello publicato infamatus irrisusque est.²⁾

Eandem eodemque anno cum eo sortem, etiam insectationis

1) V. de hoc librorum uel libellorum genere *Geschichtl. Litteratur I p. 184 sqq.*

2) Tac. Agric. 2 *Legimus, cum Aruleno Rustico Paetus Thrasea, Herennio Senecioni Priscus Heluidius laudati essent, capitale fuisse, neque in ipsos modo auctores sed in libros quoque eorum saeuitum delegato triumuiris ministerio, ut monumenta clarissimorum ingeniorum in comitio ac foro urerentur.* cf. Plin. ep. l. s. s. 3, 11, 3. 5, 1, 8. — Suetonius, quod ab eo etiam Heluidii Prisci uitam scriptam esse tradidit, errauit, uid. adn. ad fr. 1. — Titulus Orellianus, quem in testimoniis (n. 3) in *Fragm. p. 318* posui, ficticius est.

Aquilii perpressus est Herennius Senecio, ex Baetica oriundus, ubi etiam quaestura functus est, propter uitam Heluidii Prisci, item philosophi stoici Thraseaeque generi, qui post uariam fortunam primum a Nerone, deinde a Vespasiano propter libertatem Roma pulsus et ab hoc interfectus erat (*Prosop. II p. 129 n. 37*).¹⁾ florebat autem in urbe laude eloquentiae, cum eam scripsit a Fannia, uxore Heluidii filiaque Thraseae et Arriae minoris, rogatus commentariisque adiutus, accusatusque est a Mettio Caro delatore. fragmenta tamen eius desunt, etsi Fannia eam cum exilii periculo seruauit (*Plin. ep. 7, 19, 5*), Marciae filiae Cremutii Cordi exemplum secuta (*u. s. p. cxlxxx sq.*).

Maxime hoc litterarum genus Traiani aetate inter eos oratores doctosque homines uiguit, in quorum consuetudinem moresque Plinii epistulis introducimur. etiam omnium 'occisorum aut relegatorum a Nerone' conplecti coeperat C. Fannius, causarum actor a Plinio ut elegans et disertus, acutus natura, usu exercitatus, ueritate promptissimus laudatus, cuius memoriam post mortem (inter annos 105 et 108) epistula V 5 prosecutus est, ceterum ignotus. primo libro de sceleribus Neronis egerat atque hunc duosque ediderat, qui frequenter lectitabantur, cum quominus 'reliquos' perficeret, morte inpeditus est, id quod Plinium, cum 'subtiles et diligentes et latini' essent, graui dolore confudit (*l. s.*).

Eandem materiam, 'exitus inlustrum uirorum, in his quorundam sibi carissimorum' tractandam suscepisse idem Plinius testis est in ep. 12 libri VIII Cn. Octauium Titinium Capitonem seque ad recitationem inuitatum esse. fuit hic, qui etiam in re militari operam praestitit, ab epistulis et Domitiano et Neruae et Traiano (*Prosop. II p. 429 n. 41*), ut litterarum studiosum eum fuisse uel hinc appareat, sed eundem etiam alios eiusdem generis fouisse et prouexisse ex Plinio cognoscimus, qui eum non modo propter ingenium pulcherrimum et maximum inter praecipua saeculi ornamenta numerat sed etiam 'multorum, qui aliqua componunt portum, sinum, gremium' appellat.

Hic etiam ipsum C. Plinium Caecilium Secundum (*Prosop. III p. 48 sqq. n. 370*) adhortatus erat, ut historiam scriberet, qui in eandem sententiam iam 'libros de ultione

1) Testimonia habes p. clxxii in adn. 2., quibus adde Cass. Dionem 67, 13, 2 Ἀπέκτεινεν (Domitianus) — καὶ Ἑρέννιον Σενεκίωνα, ὅτι τε οὐδεμίαν ἀρχὴν ἐν πολλῷ βίῳ μετὰ ταμείαν ἡγήκει καὶ ὅτι τοῦ Πρίσκου τοῦ Ἐλουιδίου τὸν βίον συνέγραψεν.

Heluidii Prisci' (iunioris, anno 93 occisi) ediderat, quibus orationem Domitiano trucidato contra Publicium Certum illius accusatorem in senatu habitam auxerat et retractauerat, ita tamen ut singuli libri ea epistula, qua de eis egit (9, 13), non minores essent (i. e. 114 uersibus ed. Keil. mai.), atque etiam de Vestricio Cottio, filio Vestricii Spurinnae et Cottiae intra adulescentiam mortuo, ut patri amico satisfaceret, libellum composuit et recitauit (3, 10). grauius tamen munus, etsi historiae esse putabat laudibus summos uiros persequi, *ep. V 8* excusauit (*cf. Gesch. Litt. II p. 191 sq.*), nec par fuisset.

Agmen claudat Ti. Claudius Pollio, commendatus a Plinio 7, 31 ut quondam commilito C. Iulio Cornuto Tertullo propter morum integritatem maximeque propter pietatem, qua de uita Annii Bassi, legati Vespasiani bello Iudaico consulisque a. 70 (*Prosop. I p. 63 n. 476*), librum ediderit, quoniam studia quoque sicut alias bonas artes ueneratus esset (*Prosop. I p. 392 n. 703*). quamquam num saeuitiam Domitiani expertus sit dubium est.¹⁾

POMPEIUS PLANTA

Hic sub Vespasiano procurator Lyciae et Pamphylicae fuit (*Prosop. III n. 70 n. 483*), sub Traiano, qui eum amicum dixit, a. 98/851 praefectus Aegypti (*Trai. ad Plin. 7*). Bellum Othonis et Vitellii ut a Tacito ab eo scriptum esse ex scholiasta Iuuenalis cognoscimus (*fr. 1*), idque iam ante a. 111 ex Plinii epistulis, qui eo anno etiam ultimas composuit ediditque et IX 1, 1 modo eum mortuum esse memorat, qua de causa Vallae scholion Iuuenalis Pithoeano Sangallensique postponendum esse adparet (*u. adn. ad fr. 1*). intercesserant autem inimicitiae inter hunc et Maximum quendam, qui 'quod libros uel pro se uel in Plantam, immo et pro se et in illum (ita enim materia cogebat)' iam 'multis legerat legendosque dederat', cum 'inimicus' mortuus esset, ut salua esset constantiae suae fama, a Plinio admonitus

1) In adnotatione mentio facienda est Attici, a Martiale 2, 7, 1 (a. 86/839) ut cum omnes res belle, tum 'bellas historias' facientis i. e. magni ardalionis irrisi. nomen enim eius est fictum neque ex poetae sermone adparet, quales esse historias uoluerit; fabulas ueri simile est. — M. Aquilium Regulum omisi, quia filius, cuius uitam scripserat, trimulus mortuus est.

est, ut quam maturissime emitteret (9, 1, 1), atque, si fuit Nonius Maximus, ad quem Plinius IV 20 et V 5 (*Prosop. l. s.*) misit, multum in litteris uersatus etiam exitus illustrium uirorum 'cum amore, dolore et magnifico ingenio' scripsisse uidetur, unde forsitan illa controuersia exorta sit, uix de historia belli illius ciuilis uniuersa, de qua dumtaxat nisi in singulis rebus hominibusque describendis aestimandisque utrique Traiani amici et Plinius familiaresque et Pompeius Planta consentiebant.

POMPEIVS SATVRNINVS¹⁾

Descripsit eius studiorum uarietatem Plinius ep. I 16, qua eum Erucio (Claro) commendauit. nam et ueterum aemulus causas egit orationesque retractatas edidit et uersus Catullum Caluumque imitatus fecit et epistulas sub uxoris persona Plautino Terentianoque sermone composuit (*Röm. Brief p. 173*) et historiam scripsit, de qua haec Plinius (ep. 1, 16, 4): *Idem tamen in historia magis satis faciet [quam in orationibus] uel breuitate uel luce uel suauitate uel splendore etiam et sublimitate narrandi. nam in contionibus idem qui in orationibus est, pressior tamen et circumscriptior et adductior.* idem fuit inter eos, quos dignos iudicabat honore scripta sua lima persequendi (I 8; cf. VII 8), neque tamen quidquam praeterea ex epistula V 21 ad eum data neque num ep. VII 7. 15. IX 38 'Saturnino' alicui inscriptae ad eum pertineant, ex argumentis cognoscimus; is quidem Saturninus, a quo Plinius heres relictus est, alius fuit (5, 7), fortasse consul suffectus a. 103 (*Prosop. l. s.*).

SARDVS

De eius historia haec ad ipsum Plinius IX 31 scripsit: *Postquam a te recessi, non minus tecum, quam cum apud te fui. legi enim librum tuum, identidem repetens ea maxime (non enim mentiar), quae de me scripsisti, in quibus quidem percipiosus fuisti. quam multa, quam uaria, quam non eadem de eodem nec tamen diuersa dixisti! et q. s. quocum testimonio Teuffel Literaturgesch. p. 857 aliud coniunxit eiusdem libri ep. 27, in*

1) Vid. *Prosop.* III p. 70 n. 491.

qua, ut 'quanta potestas, quanta dignitas, quanta maiestas, quantum denique numen esset historiae', doceret, a quodam 'uerissimum librum' recitatum esse narrat, partem autem eius in alium diem reseruatum, tum uero ab amicis 'cuiusdam' rogatum, ne reliqua recitaret, reliqua distulisse, cum sineret fides, librum tamen mansisse mansurumque esse.

IMPERATOR M. VLPIVS TRAIANVS

(natus a. 53. imperator 98—117.)

Traianus et cum Hadriano comparatus et cum litterarum studiis sub se florentibus propter doctrinam male audiebat.¹⁾ itaque Iulianus in Caesaribus (*l. s.*) cauillatur, quod L. Licinii Surae arte scribendi uti solitus sit, defunctoque eo Spartianus (*uit. Hadr. 3, 11*) orationes pro eo ab Hadriano dictatas esse memorat. neque tamen cura res suas posteritati prodendi caruit, nam praeter columnam in foro suo positam pluribus libris res a se in Dacia gestas persecutus est, admodum simpliciter et militariter, si ex uno fragmento nescio quo casu ad Priscianum delato coniecturam facere licet, fortasse etiam in eo munere a Sura adiutus, qui utrique bello Dacico legatus pro praetore interfuit atque cum Decebalo de pace egit (*Prosop. II p. 285 n. 174*).

IMPERATOR P. AELIVS HADRIANVS²⁾

(natus a. 76. imperator 117—138.)

Hadrianus cum omnino sedula anxietate aeternitati memoriae suae prouidit, tum, ut erat 'poematum et litterarum nimium studiosissimus' (*uit. 14, 8*), et orationes, quas habuit, libris minimum

1) Cass. Dio 68, 7. Iulian. Caes. p. 327 a. Aur. Vict. epit. 13, 8. Vid. Gesch. Litter. I p. 90 sq.

2) L. Cantarelli *Gli scritti latini di Adriano imp.* Roma 1898. J. Plew *Quellenuntersuchungen zur Geschichte des Kaisers Hadrian.* Strassburg 1890. Cf. *Die Scriptores hist. Aug.* p. 122 sqq. *Gesch. Litter.* I p. 374 sq. De uita Spartiani: H. Jaenicke *De uitae Hadrianae scriptoribus.* Diss. Hal. 1875. Aem. Perino *De fontibus uitarum Hadr. et Septimii Seueri imp. ab Aelio Spartiano scriptarum.* Diss. Heidelberg. 1880. J. Duerr *Die Reisen des Kaisers H.* (Wien 1881) p. 73 - 88. O. Schulz *Leben des Kaisers Hadr.* Leipzig 1904. E. Kornemann *Kaiser Hadrian.* Leipzig 1905.

duodecim collegit et edidit (*Charis. p. 222 K.*) et suam uitam ut Augustus principesque ueteris rei publicae scripsit¹⁾, cuius tamen libros non suo nomine eum publicasse Spartianus refert sed libertinorum litteratorum, ne ipse nimis famae celebris cupidus esse uideretur, 'nam et Phlegontis libri Hadriani esse dicuntur' (*uit. 16, 1. u. Gesch. Litt. I 375*). Hadrianus tamen ipse ut scriptor eius uitae et a Spartiano et a Cassio Dione citatur neque usquam unus ex eius libertis, ut illa fraus, si uere commissa est, breui detecta et correcta esse uideatur. sed siue alienum nomen inscriptum erat siue haec fabula ficta est, cupiditas gloriae, quae etiam plebem amplectebatur (*uit. 7, 6. 17, 8. Dio 69, 3, 2. Aur. Vict. epit. 14, 6*), iam antiquitate notata ex paucis fragmentis satis elucet (*Geschichtl. Litt. I p. 374 sq.*). nam fr. 1 originem familiae suae non ex Hispania, quae ueritas fuit, sed ex Italia repetit²⁾, fr. 2 uinolentiae crimine Traianum insequitur³⁾, fr. 3 omen imperii refert, fr. 4 se inuito senatores occisos esse, fr. 5 Antinuum casu interisse tradit, fr. 6 Titi laudi inuidet.⁴⁾

Conscripti autem sunt libri (nam plures fuerunt, *uit. 1, 1. 16, 1*), postquam Hadrianus ex altero itinere Romam redux (i. e. anno 134) tranquillitati se dedit, ante morbum letalem a. 136 (*Plew p. 6 sq.*), idque, si indolem suam seruabat, cum magna curiositate (*Tertull. apol. 5*) latinoque, ut ueri simile est, sermone⁵⁾, duraueruntque per aliquod temporis spatium; nam cum Septimius Seuerus Romam uenisset, 'hospitem nactus est, qui Hadriani uitam imperatoriam eadem hora legeret, quod ille sibi omen futurae felicitatis arripuit' (*Spart. Seu. 1, 6*), paulo post eum Cassius Dio inspexisse uidetur (*fr. 5. 6*), denique Spartianum in

1) Etiam indicem rerum a se gestarum in Pantheo Atheniensi ab Hadriano inscriptum esse Wilamowitz Herm. 21 p. 623 coniecit.

2) *Gesch. Litt. I p. 302*. Quod Spartianus 1, 3 Hadrianum 'Romae' natum esse tradidit, ipse errauisse uidetur, G. Tropea *Studi sugli Scr. hist. Aug. VI*.

3) Cf. Eutrop. 8, 6: *qui (Hadrianus) Traiani gloriae inuidens*.

4) Consilio omisi, quae coniectura ad Hadriani uitam relata sunt, uelut quae de adoptione ipsius Traiani apud Spartianum exstant, uel quae de exemplis ex uetustate repetitis (cf. Wilcken Herm. 37 p. 84 sqq.), u. Kornemann l. s. p. 11 sqq. 41 sq.

5) Huc etiam P. de Winterfeld clausulis uitae Spartiani obseruatis deductus est, quae in partibus quibusdam ad uitam Hadriani redeuntibus deficerent (m. Rh. 57 p. 549—555), minus tamen feliciter ipsam imperatoris uitam a Spartiano transscriptam esse hinc conclusit.

priore suae uitae parte c. 1—14, 7 nescio quem auctorem in manibus habuisse, qui Hadriani uitam partim transcripsisset partim correxisset, '*Die Script. h. A.*' p. 121 sqq. pluribus exposui (cf. Schulz, *Das Leben Hadrians* p. 1 sqq.)¹⁾

IMPERATOR L. SEPTIMIUS SEVERVS

(natus a. 146, imperator 193—211.)

Hic Leptitanus studiorum philosophiae ac dicendi causa Romam, deinde Athenas petierat atque etiam doctrinae uacauerat, priusquam per militiae officia imperium arriperet, quod armis occupatum ut etiam litteris confirmaret, 'De uita sua' scripsit, quos libros propter fidem laudant Spartianus (*uit.* 18, 6) et Aurelius Victor (*Caes.* 20, 22), hic etiam propter ornatum. atque huic quidem arti nolumus obtrectare, neque enim uerba ipsa ad nos peruenerunt, ut ne decernere quidem possimus, utra lingua usus sit; fides tamen admodum dubia est etiamque ab ipso Spartiano imminuitur, cum addit 'solum tamen uitium crudelitatis excusans', i. e. refellens (*Plew Quellenunters.* p. 28 sq.), qua excusatione maxime opus fuit in debellandis Pescennio Nigro et Clodio Albino. itaque Cassius Dio huius mortem narrans λέγω, inquit, οὐχ ὅσα ὁ Σεουήρος ἔγραψεν ἀλλ' ὅσα ἀληθῶς ἐγένετο (75, 7, 3). sed mores quoque eorum grauissime insecutus est (*fr.* 2. 3. 5. 6) iusque suum etiam ominum multitudine stabiliuit (*fr.* 1), idemque, ut 'in historia uitae priuatae' de priore uxore Marciana (hoc enim uerum nomen fuit, non Marcia) taceret (*uit.* 3, 2), certa causa adductus est, nam haec ei filias pepererat, filios, quorum genere gloriabatur (*uid. Aelii Mauri fr.*) altera, Iulia Domna (*Gesch. Litt. I* p. 375 sq.).

Plura de eius historia pro certo ponere non licet. neque enim fragmenta ultra uictos tyrannos pertinent, de qua quidem parte uitae posteriores scriptores maxime habebant, cur eam

1) *Apuleium in epitomis historiarum* Priscianus II p. 482 K. citauit (ex eisque '*Aeneanica gens*') eundemque '*in epitoma*' I p. 250 (*set cum sestertius dipondium semissem, quinarius quinquessis, denarius decussis ualebat*), unde Schanz III² p. 134 eum, qui metamorphoseis finxit, etiam in historia scribenda uersatum esse conclusit, sed malo haec fragmenta in fabularum romanensium numero ponere, a quibus usus u. '*historiarum*' non abhorret (*Gesch. Litt. II* p. 204 sq.).

citarent et refutarent; uitam tamen suam ab origine usque ad id tempus, quo scriberet, eum deduxisse et per se ueri simile est et inscriptione confirmatur. in manibus autem fuit praeter Marium Maximum, per quem quinque fragmenta in tyrannorum uitas delata sunt, et Herodianum, cui unum debetur (*fr. 1*), Cassio Dioni, qui postquam libellum de omnibus signisque imperii ad Seuerum misit, post mortem eius in historiis ad senatorias partes transiit (*Gesch. Litt. II p. 88*), cum alii, quorum nomina obliuione deleta sunt, imperatoris res cum eius uitae libris concordantes explicarent; nam Herodianus pluribus contra quosdam scriptores et poetas declamat, qui contra ueritatem in Seueri gratiam res descripserint et spatia itinerum et orationes et omina imperii et pugnas militumque occisorum numerum enumerantes (*II 15, 6*), eosque reprehendit, qui laude Clodii Albini uicti Aemilium Laetum spoliauerint (*III 7, 3 sq. uid. adn. ad Mar. Max. fr. 24*).¹⁾

M. ANTONIVS GORDIANVS

(senior, natus 159, imperator 238.)

Hic postquam 'puerulus' uersibus faciendis Ciceronem, Vergilium, Statium aemulatus in laudem Antonini Pii et Marci 'Antoninidem' composuit, 'uersibus disertissimis libris triginta uitam illorum et bella et publice priuatimque gesta perscribens' (*Gord. 3, 2*), aetate, ut uidetur, prouectus 'scripsit laudes soluta oratione omnium Antoninorum, qui ante eum fuerunt' (*4, 7*), quae opera utrum ex eorum ueneratione orta sint adultoresque induxerint, ut Gordianos Antoninis insererent, cuius confusionis in historia Augusta multa indicia exstant, an iam ipse tale quid spectauerit, in incerto relinquo; neque enim huc pertinet (*Geschichtl. Litt. I p. 313 sqq.*).

M. FABIVS

Quia Hyginum nihil compertum habemus nisi ante annum 207 astronomica composuisse²⁾, etiam aetas M. Fabii, ad quem

1) In fragmentis adnexui Aelium Maurum Seueri libertum, de quo nihil praeter locum exscriptum accepimus.

2) Bursian in *Fleckeiseni ann.* 93 p. 767 sq. Schanz II² 1 p. 331 sqq.

eum librum misit, incerta est. sic autem eum alloquitur (*praef.*): *Hyginus M. Fabio plurimam salutem. Etsi te studio grammaticae artis inductum, non solum uersuum moderatione, quam pauci peruiderunt, sed historiarum quoque uarietate, qua scientia rerum perspicitur, praestare uideo, quae facilius etiam scriptis tuis perspicui potest, desiderans potius scientem quam liberalem iudicem, tamen — hoc uelut rudimento scientiae nisus scripsi ad te, non ut imperito monstrans sed ut scientissimum commonens.* fuit igitur grammaticus et iam uersibus moderandis i. e. faciendis aut ad artem tractandis florebat, cum Hyginus adulescens illud rudimentum scientiae suae scribendum suscepit, qua de causa inter Gellios aliosque eius aetatis scriptores locum suum habere potuit, huc autem ne imperatorum ordo interrumperetur, retractus est. quamquam num omnino eum recte receperim dubito. nam etiam Hyginus suum opus 'historias' dicit¹⁾, ad cuius similitudinem 'uarietate' quoque ducimur.

MARIVS MAXIMVS²⁾

Historia Romana centesimo quoque anno riuulos diductos et sitientes et paene arescentes collegisse et comprehendisse uidetur, ita tamen ut collecta denuo dispergeretur et prout ingenium populi, sic etiam scriptio euanesceret. nata autem illa est in solo senatorio, crescentem coluit imperator, qui si per longum temporis spatium et imperium obtinuit et senatus speciem fouit et auxit, eam gratiam recepit, ut senatus libros ab eius amicis uel clientibus compositos auctoritate sua seruaret et posteritati traderet. ut igitur Liuius sub Augusti auspiciis historiam scripsit, sub Traiano Tacitus et Suetonius suo quisque genere, ita sub Alexandro Seuero Marius Maximus uitas, Cassius Dio historias (*Gesch. Litt. I p. 94. 433 sqq.*), quorum quod ille Latinus ad uitas scribendas descendit, hic Graecus ad Liuii imitationem se extulit,

1) I 34 *sed quae post mortem eius (Orionis) Diana fecerit, in eius historiis dicemus.* c. 36 *sed (Procyon) isdem omnibus historiis quibus superior Canis annumeratur.*

2) Praeter libros, quos in indice uniuerso proposui, hic nomino: I. I. Mueller *Der Geschichtschreiber M. M.* in Buedingeri *Quaestt.* III p. 17—202. I. Plew *M. M. als direkte u. indirekte Quelle der Script. hist.* Aug. Progr. Argent. 1878. G. Tropea *Studi sugli Scr. h. A. III. M. M. uita e frammenti* (Messina 1899).

ingenia illarum gentium considerantes mirari desinemus. quid quod etiam Marius Maximus florem quendam, qualia tum tempora erant, repraesentauit, certe qui eum secutus est, Iunius Cordus, et iudicio et fide multum ab eo delapsus est, scriptoresque historiae Augustae Diocletiani et Constantini fauore usi partim in epitomis contrahendis acquieuerunt partim inscita imitatione in absurditatem et fraudem aberrauerunt.

A Suetonii igitur uitis et exemplis exorsus Marius Maximus, ut ille, duodecim imperatorum uitas scripsit, Neruae et eorum, qui usque ad Heliogabalum successerunt. citatae sunt Traiani¹⁾, tum Hadriani (*fr. 8 adn.*), Marci (*11. 12. 13 adn.*), Pertinacis (*18*), Septimii Seueri (*19. 20*), Heliogabali (*26*), deinde secundum eius auctoritatem relatae res, quae pertinent ad imperia Pii (*9*), Commodi (*14. 15. 16*), fortasse etiam ad Neruae (*1*). denique res non dubia est, quin et Suetonium continuauerit et ante Alexandrum Seuerum substituerit, ut ille ante Neruam Traianumque, i. e. ante initium felicioris saeculi, quo uterque ad scribendum impulsus erat. uixisse igitur uidetur sub Alexandro, id quod *fr. 14* confirmatur, quo adulescentem uel iuuenem imperium Commodi se uidisse testatur.

Hoc autem eius consilium erat, ut perpetuam historiam Romanam, cui complectendo ingenium impar esset, in uitas imperatorum dissolueret et singulas per se cognoscendas et legendas ederet, neque uidetur ueritus esse, ne eandem rem in binis referret, si decedenti et succedenti imperatori communis esset (*Plew p. 13 sqq.*). tyrannos autem proprii libri honore dignari noluit²⁾, qui eis postea a Iunio Cordo tributus est, in quo numero cum Opellius (Opilius) Macrinus habitus non esset, eundem quem alios imperatores eum accepisse sequitur.³⁾ librorum uinculo com-

1) Lamprid. Alex. Seu. 48, 6 *Scio uulgum hanc rem quam contexui, Traiani putare, sed neque in uita eius id Marius Maximus ita exposuit neque et q. s.*

2) Vopisc. Firm. 1, 1 *Minusculos tyrannos scio plerosque tacuisse aut breuiter praeterisse. nam et Suetonius Tranquillus, emendatissimus et candidissimus scriptor, Antonium Vindicemque tacuit, contentus eo quod eos cursim perstrinxerat, et Marius Maximus Auidium Marci temporibus, Albinum et Nigrum Seueri non suis propriis libris sed alienis innexuit. Cf. fr. 19.*

3) Infra p. CLXXXV Marium Maximum habuisse exponemus, cur Opellio gratiam referret, neque aduersatur eius uita a Capitolino 'ex diuersis historiis eruta' (1, 1) uel 'de plurimis collecta' (15, 4), in qua

plures uitas non coniunxit (uid. G. Schmidt *de Rom. arte biogr.* p. 33), quod si fecisset, Vulcatius Gallicanus non bis 'secundum librum de uita Marci' citaret (*fr.* 11. 12), qui quidem a Veri morte initium ceperat. contra distinxit eas breuioribus capitibus (*cf.* Birt *Buchwesen* p. 157 sq.), uelut Seueri septem; sic enim fr. 19 'primo septenario' intellegendum est (*cf.* binarius, denarius similiaque), quo Marius Maximus de auo paterno Getae egerat uel de patre Seueri eiusque stemmate. ipsas autem res ratione Suetonii, i. e. 'singillatim neque per tempora sed per species' eum persecutum esse (*Gesch. Litt.* II p. 328 sqq.) ex uita Antonini Pii eruimus (*Die Script. h. A.* p. 106 sqq.), quae, etsi ordo secundum exemplum illius dispositus a Capitolino, cum ab eo non perspectus esset, saepe obscuratus uel perturbatus est, tamen uitae Marianae imaginem omnium uerissime repraesentauit. deduxerat igitur stemmate proposito imperatorem per uitam priuatam cursumque honorum faustaue omnia usque ad ipsum imperium, descripserat, quae factus imperator bella gessisset, qualis fuisset aduersus prouincias, senatum, propinquos amicosque, subiectos hostesque imperii, tum uictum, liberalitatem publicam clementiamque, auctoritatem apud externos, pietatem liberalitatemque aduersus priuatos, ciuilitatem, leges administrationemque, denique mortem testamentumque, staturam, honores ei mortuo decretos. atque hic quidem ordo plus minusue seruatus etiam per alias historiae Augustae uitas prioris partis (usque ad Heliogabalum) perlucet (*Die Scr. h. A.* p. 102—153), a quo ut discedens uitam Marci morte Veri in duos libros diuideret, et mole rerum et societate imperii impulsus est.

Sed etsi hanc formam Suetonii Marius Maximus imitatus est atque ex ea certos dierum memorabilium numeros retinuit, in uniuersum tamen repleuit eam longe diuersa materia. neque enim breuitate excellebat, immo opponit Suetonianae eius uerbositatem Vopiscus *Firm.* 1, quem etiam mythistoricis se uoluminibus implicauisse dicit, laudat diligentiam, ad quam legentes releget, Capitolinus (*fr.* 25), copiam Spartianus (*fr.* 19). efficiebatur autem non solum orationibus epistulisque, quas propter nimiam longitudinem Capitolinus inserere noluit (*fr.* 17. 18. *cf.* 13. 16), uel sermonibus (*fr.* 2), sed etiam uersibus in Commodi tumorem

ipsa nemo auctor citatur et secundum Herodianum in retractatione adhibitum (*Die Scriptores hist. Aug.* p. 76 sq. 148) Opellius semper Graeca nominis forma appellatur. V. infra p. CLXXXI sq.

inguinum scriptis (*fr. 14*), iocularibus Graecis Latinisue in uindemiarum festiuo in dominos compositis (*fr. 26*) aliisque iocis (*fr. 4*), disputationibus de cibis apparatis (*fr. 8*), denique sermunculis fabellisque, quibus curiositas hominum iam Plinii minoris aetate infecta erat (*ep. V 8, 4*). peripateticae igitur uitas scribendi rationi Marius Maximus se addixisse uidetur. hinc ira explicatur, qua in senatores Romanos Ammianus Marcellinus inuehitur coniungens eum cum Iuuenale (*28, 4, 14, scr. inter a. 389—391*): *Quidam detestantes ut uenena doctrinas, Iuuenalem et Marium Maximum curatiore studio legunt, nulla uolumina praeter haec in profundo otio contrectantes, quam ob causam non iudicioli est nostri.* quod idem studium iam sub Alexandro Seuero cultum esse ex Iulii Africani encyclopaedia, quae *Κεστοί* inscribitur, discimus, ad eum imperatorem missa et non minus plena rerum mirabilium et inhonestarum (*Gelzer Iul. Afr. I p. 12 sqq.*). itaque quod Vopiscus (*Prob. 2, 7*) se imitari profitetur non ‘Sallustios, Liuios, Tacitos, Trogos atque omnes disertissimos uiros’ sed ‘Marium Maximum, Suetonium Tranquillum, Fabium Marcellinum, Gargilium Martialem ceterosque, qui haec et talia non tam diserte quam uere memoriae tradiderunt’, diuersa exempla miscuit, atque quoniam ipse nihilo minus oratorium ornatum affectauit (*Die Script. h. A. p. 167 sqq. Leo Biogr. p. 270 sqq.*), non est cur a Mario Maximo ieiunitatem omnino spretam esse statuamus, quamquam homines ‘quamlibet nuda rerum cognitione’ delectari a Plinio minore dici (*u. supra*) non ignoramus.

Certe illud nouauit, quod non fragmenta documentorum ut Suetonius inseruit sed totas orationes epistulasque, quas fictas esse nullo iure existimatum est (*Leo l. s. p. 270. cf. Die Scr. h. A. p. 221 sq.*)¹), idque ita, ut Graecos quosdam imitatus (*Leo p. 297*) appendicis loco eas narrationi uitae apponeret (*fr. 18. uid. Die Scr. h. A. p. 108 sqq.*), qui mos postea etiam a scriptoribus historiae Augustae receptus est.

Sed hi, ut etiam de aliis rebus Marium Maximum admirati sunt, ita etiam de fide (Vopiscus, *Prob. 2, 7. u. supra*, Capitolinus, *Clod. Alb. 12, 14 = fr. 25*) habueruntque quod eam pluris aestimarent quam suam, quorum quidem uel ornamentis uel fraudibus ille liber fuerat. idem et auctores requisiiuit et ad-

1) Distinguenda sunt haec documenta ab eis orationibus, quas oratorie fictas esse per se apparet (*fr. 13. 17*).

hibuit quam certissimos, uelut acta urbis (*fr. 15. cf. adnot.*), imperatorum Septimium Seuerum, cuius uitae fragmenta per eum ad Spartianum delata sunt, ut fortasse etiam Hadriani, et senatus causam constanter tuitus est, ita ut et qua ratione etiam Dio et Herodianus imperatorem uirtutem 'incruento imperio' aestimaret i. e. eos aut laudaret aut reprehenderet, prout senatorio sanguini pepercissent, quae norma per omnes historiae Augustae uitas ad eum redeuntis diffusa est, et contra aulicorum amicorumue principis arrogantiam declamaret (*fr. 2*), quod odium a Tacito usque ad historiam Augustam per scriptores senatorios propagatum est (*Gesch. Litt. II p. 108 sq. 55 sq.*). uerum tamen eandem rationem imperii administrandi Alexandrum Seuerum secutum esse uel sequi uoluisse ex Lampridii uita in modum panegyrici exornata intellegimus (*Die Scr. h. A. p. 127 sqq. Gesch. Litt. II p. 110 sq.*). habemusque eandem apud Cassium Dionem in eius gratiam scribentem, ut etiam hinc Marium Maximum ab illo imperatore promotum et adintum uitis scriptis gratiam rettulisse appareat, nec mirum est, quod et Cassius Dio et Marius Maximus de superioribus imperatoribus idem uel simillimum iudicium fecerunt omninoque ratio eadem de rebus publicis inter eos intercedit quae inter Tacitum et Suetonium (*Gesch. Litt. II p. 84 sqq.*). uelut Hadriani laudi uterque inuidet, cum eum non Traiani iudicio sed Plotinae fauore adoptatum esse referunt (ἐξ ἐρωτικῆς φιλίας Dio 69, 1, 1. *Mar. Max. fr. 3 c. adn.*) neque de crudelitate eius tacent, Dio ita, ut calumniatores eam exprobrantes faciat (69, 2, 4; 5), Marius Maximus, ut natura eum crudelem fuisse dicat (*fr. 6*).¹⁾ grauissimo autem odio quoniam in Commodum omnis senatus flagrauerat multasque et Dio et Maximus foeditates uiderant expertique erant, non solum eum ipsum omnibus opprobriis cumu- lauerant (*fr. 14. 15. 16. Gesch. Litt. II p. 86 sq.*) sed etiam, ut Marci gloriae parcerent Commodumque de adulterio Faustinae gladiatorisque natum esse probarent, matrem omnis sceleris capacem atque etiam seditionis Auidii Cassii conscientia obstrictum fuisse rettulerunt (*fr. 12. Klebs m. Rh. 43 p. 321 sqq.*). at nero Pertinacis, qui Commodo successit, memoriam illustrauerunt et celebrauerunt (*Gesch. Litt. II p. 87. 108*), quem etiam horruisse

1) V. Die Scr. h. A. p. 121 sqq. — Quod mortes Palmae, Celsi, Nigrini, Lusii eodem ordine Dio (69, 2, 5) et Spartianus (7, 2) enumerant, ex ipsius Hadriani uita ducendum est.

imperium Marius Maximus epistula inserta docuisse sibi uisus est (*fr. 18*). quae de Septimio Seuero fragmenta eius ad nos peruenerunt, ad stemma uxoremque Iuliam Domnam et ad tyrannos debellatos pertinent (*fr. 19—25*), sed uel ex his eum ad reprehensionem inclinasse uidemus, cum imperatorem perfidiae cuiusdam in aduersarios insimularet seueritatisque, qua eorum seditiones uindicasset. idem Dionis de ea parte imperii iudicium fuit, cuius aequius tamen de aliis; quodsi etiam Spartiani de hoc fautore militum, inimico senatus dubitauit, hoc a Maximo repetemus, quem Heliogabalum infamantem (*fr. 26*)¹⁾ et meliore iure hereditatis Caracallae succedere debuisse Alexandrum narrantem (*fr. 20*) huic fauisse ex eis, quae iam exposuimus, satis explicatur.

Consilio nos adhuc intra ea continuimus, quae de ipso scriptore uitarum memoriae tradita sunt uel ex eius fragmentis erui potuerunt. sed etiam complures dicationes in lapidibus (*Prosop. II p. 346 n. 233*) ad nos peruenerunt cursum honorum Marii Maximi cuiusdam eiusdem temporis enumerantes et Cassius Dio praefectum urbis ab Opellio Macrino in locum Aduenti substitutum eius nominis memorat (*78, 14, 3; 36, 1. 79, 2, 2 sq.*).²⁾ atqui in copiosissimo quidem titulo (1 : *C. I. L. VI 1 n. 1450*) dicitur L. Marius L. f. Maximus Perpetuus Aurelianus IIIuir uiarum curandarum, tribunus laticlauius legionis XXII Primigeniae, item tertiae Italicae, quaestor urbanus, tribunus pl. candidatus, allectus inter praetorios, curator rei p. Fauentinorum, item uiae Latinae, legatus primae legionis Italicae [in Moesia], dux exercitus Mysiaci [i. e. Moesiaci] apud Byzantium [ubi contra Pescennium a. 195. 196 res gesta est] et apud Lugudunum [ubi contra Clodium Albinum a. 197], legatus Augustorum duorum [i. e. Seueri et Caracallae a. 198—209], prou. Belgicae, Germaniae inferioris, Syriae Coelae, sacerdos fetialis, 'consul.' in eodem autem monte Caelio etiam tres alii tituli inuenti sunt cum quinque illis nominibus, in quorum uno est praeses prouinciae inferioris (2 : *C. I. L. VI 1 n. 1451*), in altero pro consule prou. Africae, tum iterum

1) Lamprid. uit. Heliog. 30, 8 *Sed et haec et alia nonnulla fidem transeuntia credo esse ficta ab is, qui in gratiam Alexandri Heliogabalum deformare uoluerunt.*

2) Hoc opere comparandi supersedere potuimus, si recte Lécirvain (*Etudes sur l'histoire Auguste p. 193 sqq.*) biographum eundem esse atque hunc lapidum negasset. argumenta tamen eius nulla sunt, id quod eis, quae supra scripsi, satis apparebit.

[i. e. per duos annos] Asiae, denique praefectus urbi (3 : *C. I. L. VI 1 n. 1452*), tertius, in quo praef. urb. et procos. (4 : *C. I. L. VI 1 n. 1453*), tum Velitris lapis L. Mario L. filio Max. Aurel. dedicatus fetia(li) bis co(s.), pro cos. Asi(ae) et Afric(ae), urb(is) p(rae)f. (5 : *C. I. L. X n. 6567*) et Ardeae alter L. M. Max. Perp. Aur. item fetiali, consuli iterum, proconsuli prouinciarum Africae, iterumque Asiae, praef. urbi (6 : *C. I. L. X n. 6764*), denique in titulo Thyatireno (7 : *Prosop. l. s.*) commemoratur eius proconsulatus Asiae 'Caracalla in Asiae morante' i. e. a. circa 214/215. iam uero coniunguntur communione

patris et sacerdotii fetialis tituli 1 et 5,
 sacerdotii fetialis et iterati consulatus 5 et 6 (cos. 1),
 iterati proconsulatus Asiae et urbis praefecturae 5, 3, (4,) 6,
 legationis Germaniae inferioris 1 et 2,
 proconsulatus Africae et (iterati) Asiae 3, 5, 6,
 proconsulatus Asiae 3 et 7,
 omnium quinque nominum 1. 2. 3. 6.

Hinc satis credo apparet recte Borghesium (*Oeuvr. V p. 453* —481. cf. *IX 351 sq.*) has inscriptiones omnes ad eundem L. Marium L. f. Maximum Perpetuum Aurelianum rettulisse honorumque uarietatem ex diuersitate annorum, quibus lapides dedicati essent, repetiisse. fastis autem alter consulatus anno 223 definitur, quare alii titulorum Marii Maximi, qui eo honore caruerunt, a disputatione nostra exclusi sunt, prior (suffectus) ante proconsulatus Africae et Asiae praefecturamque retrahitur, fortasse in annum 197 uel 198 post uictorias Byzantinam et Lugudunensem. nam qui consulatum insecutus est honor legationis Germaniae, ei nondum a Seuero Caracallaque Augustis tributus est (*Wilmanns inscr. I p. 399*). iam uero quoniam Marium Maximum sub Opellio praefectura urbana functum esse supra (*p. CLXXXV*) uidimus, alius autem eius nominis in laterculo praefectorum desideratur, a Dione et lapidibus eundem significari plus quam ueri simile est. sed idem etiam uitas imperatorum scripsit. nam secundum Dionem (*l. s. s.*) Aduentus propter inscitiam, cum omnino dicendi facultatis expers esset, Marium Maximum successorem accepit, ut hunc illa laude floruisse necesse sit. tum uitas usque ad Heliogabalum deduxit eumque in Alexandri laudem infamauit. denique Cassius Dio et Marius Maximus scriptor in libris suis idem de re publica senserunt et de singulis imperatoribus, cum uterque senatus causam amplecteretur et defenderet (*Gesch. Litt. II 84. 106 sqq.*),

in re publica autem administranda, id quod ex rerum memoria patet, et ille et praefectus urbis consuetudinem quandam ne uitare quidem potuerunt. itaque non est, cur cum Muellero (*p. 170—174*) scriptorem eundem esse atque praefectum Cassii Dionis sed nihil cum titulis commune habere statuamus aut cum Plewio (*Krit. Beitr. z. d. Scr. h. A. p. 29 sqq.*) de certo iudicio omnino desperemus, praesertim cum quod illum praefectum sub Alexandro aetate iam tantum prouectum esse dictum est, ut scribendo operam dare non posset, Cassii Dionis exemplo refutetur. immo sequi pergamus Borghesium cum Henzeno (*ad inscr. Orell. III p. 97. ad C. I. L. VI 1 p. 317*), Wilmannsio (*Inscr. I p. 399*), Mommseno (*Herm. 22 p. 311*), Dessauio (*Inscr. sel. I p. 573*) aliisque.

Ordo igitur uitae Marii Maximi, ut minora praetereamus, hic fuit:¹⁾

Anno fere 155, ut uidetur, natus, tribunatu militari perfunctus quaestor urbanus et tribunus plebis candidatus et inter praetorios allectus Romae degit (*tit. 1*), ubi contra Commodum uersus quosdam scripsit (*Lamp. Comm. 13, 2*), tum ad exercitus reductus legatus bellis apud Byzantium (a. 195/196) et apud Lugudunum (a. 197) interfuit et post consulatum suffectum anni, ut uidetur, 198 prouinciis Germaniae, deinceps Syriae Coelae, proconsul Africae, per duos annos (fere 214—215) Asiae praefuit, anno 218 urbi ipsi praefectus (*Cass. Dio l. s.*), denique Alexandro Seuero imperatore uitae scribendis operam suam studiumque nauauit (*u. s.*).

Quamquam fragmenta Marii Maximi praeter unum, quod nescio quo casu in Iuuenalis scholia peruenit, omnia apud scriptores historiae Augustae exstant, tamen etiam apud ceteros magna auctoritate floruit, ut imperatorum suorum quasi Suetonius haberetur; nam ab eo exorsus Iunius Cordus opus suum, quo uitae imperatorias quasi expleret, composuit (*u. infra p. CLXXXII sq.*), Lampridius eum a Constantino lectum esse praesumpsit (*uid. Alex. 65, 4*), Vopiscus inter exempla sua enumerauit (*Firm. 1, 1. Prob. 2, 7*), Ammianus Marcellinus suae aetatis senatoribus lectionem frequentem acerbè exprobrauit (*u. s. CLXXXIII*), in historiaque Augusta eius usum constat ultra eos locos longe patere, quibus citatus est. contro-

1) Quae supra testimoniis adscriptis carent, titulis firmata sunt, uid. Prosop. II p. 346 sq. n. 233.

uersia in eo posita est, num per totam, quatenus fieri posset, id est per priorem aequabiliter ipse adhibitus sit. nam magnum discrimen generis materiae tractationisque et fidei inter imperatorum et aliorum principum tyrannorumque uitas intercedit. iam uero hoc demonstrauiſſe nobis uidemur (*Die Script. h. A. p. 86 sqq. 114 sqq.*) nec illarum nec harum scriptores facultate ex pluribus auctoribus suas contaminandi caruisse; quodsi illi operi melius suffecerunt, uitas iam apud Marium Maximum eo ordine, qui ipsis placuerat, dispositas ante oculos habebant, ut largam materiam excerpſiſſe, excerpta ex alio auctore ſuppleuiſſe ſatis eſſet, his autem et ordo conſtruendus et maxima pars materiae ex diuerſis auctoribus corradenda fuit, quibus ſi Iunium Cordum eandem operam praetiſſe exiſtimatum eſt quam illis Marium Maximum, ſolus Capitolinus hunc ſcriptorem nouit, cuius nomine una uita Clodii de eis, quae huc pertinent, inſcripta eſt.

Sed eſti fragmenta Marii Maximi, quae apud nos collecta habes, minimam partem materiae ex eo ſumptae repraeſentant, tamen coniecturis ea exaggerare et obſcurare noluimus, quas ut confirmaremus, haud exigua pars libri, quem de ſcriptoribus hſtoriae Auguſtae compoſuimus, huc transferenda fuit, ad quem qui ſingularum rerum priore parte eius hſtoriae traditarum fidem examinaturi ſunt, relego.¹⁾

1) I. M. Heer (*Der hiſtorische Wert der V. Commod. p. 147 ſqq.*), O. Schulz (*Beiträge p. 73*), Lécivain (*p. 193 ſqq.*), Kornemann (*Kaiser Hadrian p. 121*) maxime aequabilitate citationis offendi Marium Max. non ab ipsis hiſt. Auguſtae ſcriptoribus in uſum uocatum ſed ab eo, qui haſ uitas in ultimam formam redegit, nominatum et interpolatum eſſe coniecerunt, ſed ut de communionē cultus, quo omnes imperatorum uitae ſenatum omneſque imperatores, qui hunc uenerati ſunt, ab Hadriano uſque ad Alexandrum Seuerum proſecutae ſunt, deque uita Pii ab uno auctore pendente aut de conſenſu quorundam in contextu locorum cum ipſo Mario Maximo, qui in adnotatione mea adſcripti ſunt, taceam, ipſa appendix documentorum ab eo in hiſtoriam Auguſtam translata taediumque laboris, quo correpti eius longitudinem abiciunt, ſatis demonſtrant, illos a ueritate aberrare. V. Bursiani annales 1905.

AVLICI AVCTORES SCRIPTORVM HISTORIAE AVGVSTAE

qui inter imperatores Alexandrum Seuerum et Gordianos uitas
uel historiam scripserunt

(inter annos 222—244.)

Sequuntur scriptores sola historiae Augustae auctoritate nisi, quorum paene nihil habemus quo exilitatem testimoniorum uel fragmentorum suppleamus. nam omnium memoria morte eorum imperatorum, quorum patrocinio ipsi floruerant, oblitterata est. maxime autem homines litteratos ut res a se gestas in suam gloriam scriberent, excitauit et aluit Alexander Seuerus (222—235), quem is, qui panegyricum eius uel composuit uel imitatus est, Lampridius sic laudauit (*c. 3, 4*): *Nec ualde amauit Latinam facundiam sed amauit litteratos homines uehementer, eos etiam reformidans, ne quid de se asperum scriberent. denique quos dignos ad id esse uidebat, singula quaeque, quae publice et priuatim agebat, se ipso docente uolebat addiscere, si forte ipsi non adfuissent, eaque petebat ut, si uera essent, in litteras mitterent.* Felicius Alexandro res cessit in Cassio Dione et Mario Maximo, quorum ope effecit, ut ratione sibi opportuna res ab imperatoribus ante se gestae describerentur et ad posteros propagarentur, sed ipsorum aulicorum primum locum obtinet Encolpius, quo illum familiarissimo usum esse testatur Lampridius *c. 17, 1*, cui etiam duo fragmenta eius laudem spirantia debemus; Quinii tamen Camilli senatoris nec nomen nec rerum nouarum studium multis uerbis *fr. 2* exornatum aliunde constat.

Tum de magistro Alexandri Aurelio Philippo hoc testimonium exstat item Lampridii *Alex. 3, 2* *In prima pueritia litteratores habuit Valerium Cordum et T. Veturium et Aurelium Philippum, libertum patris, qui uitam eius postea in litteras misit, ubi 'pater' intellegendus est imper. M. Aurelius Caracalla, cuius filium se esse Alexander uoluit.*¹⁾

Argumenti seruitute huic pari associantur Septimius, qui uitam Alexandri 'non mediocriter exsecutus est' (*Lamprid. 17, 2*), citatus a solo Lampridio duobus locis una cum Encolpio, nescio

¹⁾ Herod. V 7, 3. cf. Muche *Forschungen über Alexander Seu.* Progr. Suidn. 1873 p. 6 sq.

an unus ex libertis imperatoris Septimii Seueri, nam quod priore loco in codice Palatino nomen in 'minus' desinit, hoc minus dubitationem mouet quam quod fabula de Septimio Arabiano refertur, atque Gargilius Martialis, quem Vopiscus *Prob. 2, 7* iuxta Marium Maximum, Suetonium Tranquillum, Fabium Martialem 'ceterosque, qui haec et talia non tam diserte quam uere memoriae prodiderunt', in exemplis suis ponit, et Lampridius eo loco, ubi de simplicitate conuiuii Alexandri diurni uerba facit, se nolle omnia inserere addit, quae ille 'eius temporis scriptor singillatim persecutus sit' (37, 9), fortasse idem, qui de re rustica 'pulcherrime et diligenter' (*Cassiod. inst. diu. litt. 28*) inter Galeni mortem (a. 201) et Palladium, qui a. fere 355 eo usus est, opus doctum, cuius excerpta ad nos peruenerunt, scripsit, idemque, ut Cichorius (*Stud. Lips. X p. 319 sqq.*) suspicatus est, cum equite Romano Auziensi, cui, postquam multas res in militia egregie gessit, insidiis Bauarum Maurorum decepto coloniae Auziensis ordo a. 260 monumentum posuit (*C. I. L. VIII 9047. Eph. epigr. V 1300 p. 560*).¹⁾ etiam Lollius Urbicus historiam sui temporis in Alexandri fauorem exornasse uidetur²⁾, idque ita, ut epistulas aut ipse fingeret aut fictis uteretur, qua re cum his scriptoribus eum coniunxi.

Addo tres uitae Traiani scriptores, Fabium Marcellinum³⁾, Aurelium Verum, Statium Valentem, 'qui omnem eius uitam in litteras miserunt', ut ait Lampridius *Alex. 48, 6*, qui ut Alexandrum, non Traianum, in Ouinium Camillum clementer se gessisse demonstrat, et illos et Marium Maximum ut auctores eius uitae praecipuos affert. atque Fabius quidem Marcellinus etiam a Vopisco *Prob. 2, 7* loco modo citato inter uitae scriptores nominatur, ceteri omnino ignoti sunt.⁴⁾ ad uitam tamen Traiani illustrandam ea re uidentur adducti esse, ut sub eius imperatoris

1) Sine causa Reinesius eundem eum esse uoluit cum Iuuentio Martiale apud Ammian. XXVIII 4, 14, pro *Iuuenale* legens *Iuuentium* nomenque statuens Gargilium Iuuentium Martialem.

2) Borghesi *Oeuvr. IX 302* eum a Q. Lollio Urbico originem duxisse suspicatus est, Kornemann (Hadrian u. d. letzte große Historiker von Rom) eius filium, cuius somnia qui cognoscere uelit, ipsum adeat.

3) Ad eundem M. Wellmann ap. Pauly-Wiss. V c. 1135 Gargilium Martialem 'libellum botanicon ex Dioscoridis libris in latinum sermonem conuersum' misisse censet. — Fabius Marcellus posuit Tarracone monumentum C. I. L. II 4121.

4) *L. Statius L. f. Quir. Valens* C. I. L. V 1 p. 524 n. 4974.

optimi specie (*Lampr.* 10, 2), quem Alexandri pater maximi faciebat (13, 2), ipsius uirtutes laudarent.

Hoc studium etiam ultra Alexandri imperium mansit. nam etiam breue Maximi Balbinique Suetonios suos nactum est Aelium Sabinum, cuius unum fragmentum superest, tum Valerium Marcellinum et Curium Fortunatianum, de quibus haec Capitolinus (*Max. et Balb.* 4, 5): *Sed priusquam de actibus eorum [Maximi et Balbini] loquar, placet aliqua dici de moribus atque genere, non eo modo quo Iunius Cordus est persecutus omnia, sed illo quo Suetonius Tranquillus et Valerius Marcellinus, quamuis Curius Fortunatianus, qui omnem hanc historiam perscripsit, pauca contigerit, Cordus uero tam multa, ut etiam pleraque et minus honesta perscripserit.* itaque, si fides Capitolino habenda est, originem ex Marcellino ducunt capita eius uitae 5—7, quae in haec uerba desinunt: ‘Haec de moribus atque genere.’ Denique ‘historiam sui temporis’ de Gordianis scripsit Vulcatius Terentianus, cuius uno fragmento imperatoribus Gordianis fauit.

AELIVS IVNIVS CORDVS¹⁾

Notitia huius scriptoris, qui multis longisque fragmentis hoc uolumen onerauit, soli Capitolino debetur, qui forsitan eius scriptura ad uitas denuo componendas reuocatus sit. nam in uitis Pii, Marci, Veri, Pertinacis sub Diocletiano scriptis eius mentionem non fecit, in solis Clodii Albini, Maximinorum, Gordianorum, Maximi et Balbini, quae sub Constantino ortae sunt. sed dubitationem mouet Opilii Macrini, quae ad Diocletianum missa est. in hac tamen Iunius Cordus in solo prooemio commemoratur, ut

1) B. Niehues *De Ael. Cordo rerum Augustarum scriptore*, Ind. lect. aest. 1885 Monast. (quem hic nominasse satis erit). G. Tropea *Studi degli Script. hist. Aug. IV. Elio Cordo Vita e frammenti*, Messina 1900, qui non solum ipsa fragmenta sed etiam eas partes ex hist. Aug. collegit, quae ex Cordo sumptae esse ei uiderentur. Cf. etiam Daendliker in *Buedinger Untersuch. z. röm. Kaisergesch.* III p. 306—314. — Etsi Capitolinus plerisque locis uno nomine hunc Cordum appellat, tamen idem duobus (fr. 2. 5) eum Aelium, quinque Iunium dixit, ut duo nomina gentilia, id quod tum haud rarum fuit, ei addere non dubitauerim, quae sententia et iudiciorum et argumentorum similitudine confirmatur.

repudietur (*fr. 1*), nusquam in ipsa uita, quem ad modum etiam Herodianus, cuius usus apud Capitolinum posteriore opera continetur, nisi in parte quadam eiusdem uitae adhibitus ab eo non est (*Die Script. h. A. p. 76 sq. 148*); quodsi hanc partem sub Constantino ab eo insertam esse recte demonstraui, Cordi mentionem, qua omissa nihil desideratur, in retractatione uitae additam esse ueri simillimum est.¹⁾

Sed omnino hanc operam perderemus, si iure Mommsen (*Herm. 25 p. 271 sq.*) Cordum ad inferos damnasset. excitauit tamen eum Klébs (*m. Rhen. 47 p. 21 sq. uid. Die Scr. h. A. p. 237 sq.*) reddiditque locum suum inter auctores Capitolini sub Constantino ad uitas scribendas redeuntis, inter quos qui primarii fuerunt, eisdem temporibus uixisse uidentur. quippe Herodiano paulo inferior Cordus fuit et ut ille in Maximo et Balbino (a. 238), ita ipse in Gordiano tertio (a. 244) desiit, ut eadem ratio inter hos intercesserit, quae inter Dionem et Marium Maximum. uidit enim mortes Philipporum (*fr. 24*) a. 249.²⁾

Consilium autem Cordi in ea re cum Mario Maximo consentiebat, quod seriem quandam principum opere suo complectebatur, non paucos quosdam aulicorum ratione; differebat, quod illum non usque ad suam aetatem continuabat, sed quoniam temporis spatium breuius erat quam ut illum uoluminum numero aequaret, cum Marius Maximus imperatores tantum propriis libris intexuisset, ipse eorum, qui, ut ait Spartianus in uita Aelii 1, 1, 'uel Caesarum nomine appellati sunt nec principes aut Augusti fuerunt uel quolibet alio genere aut in famam aut in spem principatus uenerunt', memoriam propriis libris redintegrait. sic enim explicandum est, quod Capitolinus in uita Opilii (*fr. 1*) Cordo studium fuisse dixit 'eorum imperatorum uitas edere, quos obscuriores uideret'. quo studio unde exorsus sit, quamquam nescimus, tamen, si certum consilium sibi proposuit, quasi lacunas Maximi eum explesse et cum Aelio Vero initium fecisse pro-

1) Quod O. Schulz (*Beitraege* p. 129) Cordum in duabus uitis Clodii et Opilii ab eo, qui historiam Augustam in eam formam, quam nunc habemus, aetate Theodosiana redegit, interpolatum esse posuit, non modo nihil huic coniecturae fauet, immo multa refragantur. Vid. Bursiani annales a. 1905.

2) Cf. Gord. 3, 6 *exstat silua eius memorabilis, quae picta est in domo rostrata Cn. Pompei, — quam Philippi temporibus uester fiscus inuasit*, quae pars uitae non ex Herodiano sumpta est.

babile est, tum eandem seriem imperatorum ab Alexandro Seuero usque ad suam aetatem deduxisse.¹⁾ nam quod ex illis solius Clodii Albini memoria restat, de his Alexandri oblitterata est, non mirabimur, cum omnino nemo praeter Capitolinum eum citauerit, quod autem quidam ex fr. 1 eum etiam Traianum, Pium, Marcum tractasse collegerunt, declamatoris more Capitolinus obscurioribus principibus exempla clarissimorum opposuit.

Hanc autem materiam per se exilem Cordus omni genere rerum undique conquisitarum et coaceruatarum auxit et exaggerauit, ut uolumina sua expleret, minimaque quaeque se persecutorum esse ipse professus est (*fr. 1*). exsultat igitur Capitolinus his criminibus, cum eum dicit enarrasse (*fr. 1*), quando princeps cibos uariasset (*cf. fr. 4. 8*) et quando uestem mutauisset et quos quando promouisset (*cf. fr. 18*), tum Maximinum iuniorem rebus ueneriis et amatoriis aspersisse (*fr. 11. cf. 1*) et multa 'ridicule ac stulte composuisse de uoluptatibus domesticis ceterisque infimis rebus' Gordiani iunioris (*fr. 18*), denique omnem fidem eum excessisse 'libros mythistoriis replentem' (*fr. 1. 7*). sed satis incredibiles res Capitolinus ipse uitis suis inseruit (*fr. 4. 8*), ultra quas quemquam etiam illa aetate in mentiendo progressum esse nunc quis credet? eadem audacia usus est in ominibus excogitandis (*fr. 2. 7*), cum in epistulis actisque publicis (*fr. 3. 5. 6. 16*) medium quendam locum obtineret inter artem rhetoricam fingendi et fallendi (*Die Scr. h. A. p. 199 sqq.*).²⁾ est igitur cur etiam nomina a Capitolino prolata cum suspitione recipiamus, ut Iuniae Fadillae 'proneptis Antonini' (*fr. 12*), neque dolemus, quod nomina uiginti senatorum ad Maximum legatorum reticuit (*fr. 21*) ut alia 'friuola', quibus ille gloriatus erat (*fr. 2*); neque enim id egit, ut scientiam eorum qui legerent ditaret sed ut sensus eorum titillaret. dispositam autem per species hanc materiam esse exemplo eorum, qui ante eum in hoc litterarum genere uersati sunt, et per se probabile est et satis multis uestigiis in eis partibus, quas Capitolinus cum Herodiano contaminauit, confirmatur (*Die Scr. h. A. p. 139 sq. Tropea p. 10*).

1) Cordum Maximum imitatum esse ex consensu etiam uerborum in moribus depingendis manifestum est (*Die Scr. h. A. p. 240*), neque enim recte *Tropea p. 15 sq.* Cordum etiam Spartiano et Lampridio usui fuisse opinatus est.

2) Frustra defendit hoc crimen *Tropea p. 9 Cordo ride; e racconta il meraviglioso, l'esagerato, quello che piace alle masse ignoranti; Cordo ghigna et q. s.*

Quae cum res ita sint comparatae, Cordum, quoniam omnia ad imperatores referebat, ita tamen ut etiam senatus rationem haberet, latineque scribebāt, per se non ueritum esse consentaneum est alicuius imperatoris uoluntati seruire. atqui et studium Gordianorum ex multis fragmentis (13. 14. 15. 16. 19. 22. 23. 24) satis apparet et irrisio barbariae Maximini patris (fr. 8. 9) atque deliciarum filii (11) et odium Philipporum (24), qui Gordiano tertio successerunt. itaque in Decii gratiam eum uitas composuisse probabiliter ex tota horum scriptorum indole ac ratione efficere posse mihi uideor.

Illud tamen nos non offendet, quod, etsi Capitolinus ut in uita Clodii (12, 14) Marium Maximum cum Herodiano praeter ceteros comparauit, ita in ceteris suis uitis Cordum atque ad eum ut ad auctorem primarium relegauit (fr. 2. 7. 10. 11. cf. 19. 13. 5), nemo ceterorum scriptorum, qui tyrannorum uitas composuerunt, eum dignum qui citaretur iudicasse. casu enim nescio quo Capitolinus ad eum delatus erat multosque non minus operose et seruiliter fauorem principum illa aetate aucupatos esse magna hominum eius generis multitudo docet, qui cum ceterum ignoti sint, singulis plerumque locis in historia Augusta commemorantur. potuit igitur fieri, ut, quod Plew (*Marius Max.* p. 11) coniecit, Trebellius Pollio a Cordo in scribendo exordiretur, quem ad modum postea ab ipso Vopiscus, sed certa causa in tanta testimoniorum paucitate deest.

AEMILIVS PARTHENIANVS

Cordi similem sortem, ut unus scriptor eius mentionem faceret, hic nactus est, 'qui adfectatores tyrannidis iam inde a ueteribus historiae tradidit' (*Vulcac. Gall.* 5, 1 = fr. 1); sed quia Vulcacii Gallicani una uita in historiam Augustam recepta est, hoc loco eius memoria circumscribitur. cum tamen ille in consilio suo 'omnes, qui imperatorium nomen siue iusta ex causa siue iniusta habuerunt, in litteras mittendi' (c. 3, 3) per dimidiam partem cum Aemilio conspirauerit, ea, quae cum parte uitae secundum Marium Maximum composita (6, 5—9, 4. u. *Die Scr. h. A.* p. 115 sq.) conexa sunt, ad hunc redire a ueri similitudine non abhorret, ex quibus quidem non solum Cordum tyrannorum uitas friuolis nugis et fictis epistulis implere discimus (*Die Scr. h. A.*

p. 189 sqq.). fragmentum autem eius seueritatem Auidii in crudelitatem uertit; Aemilius igitur Marco Aurelio fauit.

ACHOLIVS¹⁾

Tribus locis (*fr. 1—3*) eum Lampridius in uita Alexandri Seueri citauit, ultimo inter 'historicos eius temporis' cum adderet 'qui et itinera eius principis scripsit', ubi pro hac codicis scriptura — nam quid *itinera* sibi uelint, nemo uidebit — Lipsius *intima*, ipse *interiora* coniecimus. fides tamen rei *fr. 2* ad solam eius imperatoris laudem spectantis admodum dubia est. sed eiusdem etiam Vopiscus meminit, qui 'fidei causa ex libris Acholi, qui magister admissionum Valerii principis fuit²⁾, libro actorum eius nono' longam de Aureliani adrogatione narrationem inseruit (*fr. 4*). sed quamquam aptum illud munus ad talia cognoscenda et edenda fuit (*Gesch. Litt. I p. 437*) atque idem et eo munere sub Valeriano fungi et imperatorem Alexandrum laudare per temporum rationem potuit, in sermone quaedam Vopisci simillima inuenta sunt atque etiam ipsae res dubitationem mouent, ut a Vopisco hoc 'actum', ut Aureliani uita exornaretur, fictum esse probabile sit, id quod ab eius consuetudine non omnino abhorret (*Die Scr. h. A. p. 181. 233*).

ASINIVS QVADRATVS

Exordiendum est ab his testimoniis: *Suidae s. u. II p. 311 Bhdγ. Κοδράτος, Ῥωμαῖος ἱστορικός. ἔγραψεν Ἰάδι διαλέκτῳ ἱστορίαν Ῥωμαϊκὴν ἐν βιβλίοις ιε', ἐπιγραφὴν δὲ Χιλιετηρίδα, καὶ περιέχει ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἕως Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας υἱοῦ Καίσαρος. et Euagrii hist. eccl. V 24 Καὶ Εὐσέβιος δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀκταβιανοῦ καὶ Τραϊανοῦ καὶ Μάρκου λαβὼν ἕως τῆς τελευτῆς Κάρου κατήντησε. γέγραπται δὲ περὶ τῶν χρόνων τούτων ἕνι Ἀρριανῷ τε καὶ Ἀσινίῳ Κουαδράτῳ.*

1) Lécivain, *Note sur l'historien Acholius, une des sources de l'histoire Aug.* in *Revue des études anciens* I 2 (1899) p. 141—143, qua nota legentes in inscriptionem Graecam Sardianam conuertit, in honorem Acholii praefecti Lydiae positam, quam noui ex eiusdem studiis de hist. Aug. p. 402.

2) Vid. de hoc officio Hirschfeld *Verwaltungsgesch.*² p. 310.

Atque prioris quidem operis inscriptio quattuor fragmentis a Stephano Byzantio ad breuiatam formam *Χιλιάδος* relatis (*fr. 1—4*) confirmatur, sed quod spatium mille annorum Quadratus ab urbe condita complexus sit quaeritur. nam si usque ad initia imperii Alexandri Seueri (a. 222—235), hic millesimum urbis annum celebrare sine dubio non omisisset, cuius rei mentio nusquam facta est.¹⁾ neque illud sub Alexandro, quem usque ad a. 248 uitam producturum esse speraret, incohare, tum propter acerbam eius mortem sub Philippis absolvere potuit: ita enim etiam res ab his gestae ei describendae fuerunt. hoc unum igitur relinquitur, ut censeamus Quadratum, cum sub Alexandro, qui annum quartum decimum agens regnum adeptus erat, fautore scriptorum litterarumque, millesimum urbis annum se uisurum esse pro certo haberet, illud opus praecepto uno fere anno iam ad finem perduxisse, tum uero, cum iam in eo esset, ut ille dies festus celebraretur, Alexandrum subita morte interissee. atqui Castor Romam esse a. 764 a. Chr. n. conditam esse computauerat, quem apud Graecos etiam tum (uelut apud Eusebium) magna auctoritate floruisse constat, ut annus 236 p. Chr. urbis millesimus esse eis uideretur. Philipporum autem maxime interfuisse omnia uestigia talis apparatus delere per se elucet. sic Vossii (*Hist. gr. p. 286 West.*) dubitatio de Suidae auctoritate remouetur.

Euagrii fontes rerum Romanarum perlustrantis eo capite testimonium ad Parthica Asinii Quadrati pertinet et a Stephano Byzantio multis locis et a Capitolino citata. nam quod Eusebium res ab Octauiano, Traiano, Marco usque ad Cari mortem deduxisse, tum de his temporibus quaedam ab Arriano et Asinio Quadrato scripta esse refert, illos ut clarissimos Parthorum uictores nominauit, Arrianum autem bella a Traiano cum Parthis gesta tradi-

1) C. Mueller Fr. H. G. III p. 659 millesimum urbis annum ab initiis Alexandri regni reputans anno 776 urbem conditam esse Asinium uoluisse conclusit, unde postquam G. Treu titulum Olympicum (*Ἡ Ὀλυμπικὴ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἑλλήων Ἰ[άριον] Ἀσίνιον Κοναδράτον, ἀνθύπατον, ὑπατον ἀποδεδειγμένον, τειμήσαντα τὴν Ὀλυμπίαν καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ* Dittenberger I p. 625 n. 417) ad hunc scriptorem rettulit, eum a senatu Olympico populoque Eleo statua ornatum esse, quod 'in prooemio de mira illa, quae inter origines urbis et ludorum Olympicorum intercederet temporis ratione uerba fecisset', Dittenberger l. s. sagaciter suspicatus est neque tamen mihi persuasit. ceterum rerum scriptorem proconsulatus atque consulatus honoribus functum esse Dionis et Marii Maximi exemplis ueri simile fit.

disse constat (*Mueller Fr. H. Gr. III p. 586 sqq.*), cuius exemplum imitatus Asinius habuit, cur memoriam illorum bellorum redintegraret patronumque suum Alexandrum, cum a. 232 et 233 Parthos 'gloriosissime' uicisset (*Eutrop. VIII 23*), iuxta illos poneret, qua quidem re denuo eius scriptio ad ultimos eius imperatoris annos ducitur. ceterum in Alexandri usum contra Alamannos Germanosque post Parthos expeditionem parantis forsitan etiam Germanica composuerit, quorum accurata descriptio (*fr. 10*) nec in chiliade nec in Parthicis locum habuit. sermo, qui etiam nunc in chiliadis fr. 2 apparet, ionicus num etiam in Parthicis adhibitus sit, nescitur; Arrianus quidem in Indicis eo usus erat.

Fragmentorum uiginti quattuor propter geographica excerpta Stephano Byzantio chiliados uel chiliarchias librum quartum decimum, Parthicorum nonum citanti debemus, ad quem nescio quo riuo fragmenta Parthicorum fortasse cum Arriano copulata delata sint, singula Xiphilino (*fr. 8*), Zosimo (*9*), Agathiae (*10*)¹⁾, unde apud Byzantinos hos libros diu seruatos et excerptos esse intellegimus, tum Capitolino (*30*) et Vulcacio Gallicano (*31*), cuius tamen fragmentum num ex ipso Quadrato originem ducat dubium est (*Klebs m. Rh. 43 p. 339*).

AVCTORES A TREBELLIO POLLIONE ET FLAVIO VOPISCO NOMINATI²⁾

Opportune accidit, ut hos scriptores coniungere possimus, cum nec series harum reliquiarum libris alius, qui in hoc temporis spatio (a Valeriano usque ad Diocletianum, a. 253—284) tractando uersatus sit, interrumpatur et fides argumentorum eodem loco ponenda sit. nam etsi non dubito, quin scriptores nominis a Trebellio Vopiscoque citati illud tempus descripserint, hi tamen non ueriti sunt res, quas ad eorum auctoritatem referunt, facile atque etiam temere mutare, ut summa cautione in eis adhibendis opus sit (*Die Script. h. A. p. 238 sq.*). satis autem duxerunt semel

1) Teuffel (*Encycl. I² 2 p. 1868*) ab eo falso Quadratum pro Pollione positum esse censet.

2) V. Geschichtl. Litter. I p. 438 sqq.

quemque nominasse, ut diligentia sua gloriarentur, praeter Onesimum, cuius quidem memoria etiam apud Suidam seruata est, eosque, ut etiam fidem quandam praestare uiderentur, elegerunt, qui rebus, quas describerent, maxime aequales essent; uelut Maeonius Astyanax consilio a. 267, cuius orationes rettulerat, ipse interfuit, Claudius Eusthenius, qui de uitis ipsius Diocletiani, Maximiani, Galerii, Constantii citatur, 'Diocletiano ab epistulis fuit', atque quod intercedit temporis spatium inter Vopiscum, qui uitas suas scripsit a. 305—311, et Aurelium Festium, libertum Aureliani, qui de Firmo tyranno citatur, Suetonium Optatianum, qui de uita Taciti, Fabium Ceryllianum, qui de temporibus Cari, Carini, Numeriani, tam angustum est, ut etiam ceteri scriptores ad ipsas illas res retrahantur.

Atqui et Trebellium et Vopiscum, etsi saepe de ueritate historiae declamauerunt, cum toti in adulationem laudationemque imperatorum effusi essent, etiam eos auctores, qui suae causae seruirent, non solum in usu sed etiam in citatione praetulisse per se probabile est (*uid. Die Script. h. A. p. 5 sqq.*), idque confirmatur rebus ad eorum auctoritatem relatis. nam cum Trebellius propter Constantii fauorem imperatorem Claudium ut unum ex eius maioribus uerbis suis in caelum tolleret, sequebatur, ut et Gallienum, cui successerat, non minus deprimeret atque infamaret et tyrannorum, qui contra eum imperium arripuissent, uirtutes et laudes praedicaret. abundant exemplorum multitudine eius ipsius uitae, sed iam Palfurius Sura, 'qui ephemeridas Gallieni uitae composuit', ad quem qui 'cuncta' de eo scire uelit relegat, postquam de moribus eius largam copiam rerum friuolarum et uoluptatum inseruit (16, 1—18, 5), eius famae obtrectasse uidetur, contra Maeonius Astyanax Macrianum eiusque filios, Cornelius Capitolinus Odenatum Zenobiamque laudauerat, Dagellius Fuscus Tetricum iuniorem, Aureolum Gallus Antipater, a quo quod Trebellius discedit, hic tyrannus ab ipso Claudio oppressus est.

Similiter Vopiscus ubi Aurelium laudat, ex Callicrate Tyrio omina, quibus ei imperium portenderetur, ex Theoclio, Graeco scriptore, uersus militares, quibus eius fortitudo celebraretur, ex Nicomacho Zenobiae epistulam, qua eius superbia significaretur, in suas uitas traustulit, quos ex hac societate propter eandem rationem res describendi excludere nolui, ex Aurelio Festio, imperatoris liberto, nugae de Firmo tyranno ab eo uicto, contra ad laudem Probi, quod ut exemplar uirtutis imperatoriae illustrandum

Vopiscus sibi proposuerat, atque Diocletiani pertinent tyrannorum Proculi Bonosique et imperatoris Carini infamationes apud Onesimum et Fulvium Asprianum.

Sed persequar singulos, etsi pauca habeo quae addam. nam pleraque singulis uel testimoniis, quae ad uerbum descripta nunc colligam, uel fragmentis, quae infra recensebo, continentur.

De Caelestino, quem auctorem Trebellius etiam in uita Gallieni (14, 9) esse secutus uidetur, uid. fr. 1 c. adn. p. 147.

De Palfurio Sura hoc est testimonium Trebellii Gall. 18, 6: *Longum est eius [Gallieni] cuncta in litteras mittere, quae qui uolet scire, legat Palfurium Suram, qui ephemeridas eius uitae composuit.* erat enim hoc Romae ab Augusto constitutum, ut liberti facta dictae in commentarios referrent, quod munus Alexandri Seueri aetate ad tantam auctoritatem peruenerat, ut etiam ad eos, qui officio 'a mandatis' perfuncti essent, deferretur. nam quod in inscriptione Theoprepes 'procurator ab ephemeride' commemoratur (*Gesch. Litt. I p. 350 sq. 370 sq.*), Graecum uerbum pro Latino substitutum exstat, ut etiam a Symmacho *ep. IV 18, 5* Caesaris 'ephemeris' citatur atque a Vopisco Aureliani 'ephemerides' (*uid. infra p. ccii sq.*). tum uero quem ad modum Eumenes, Diodotus, Strattis ipsius regis Alexandri ephemerides retractatas suis nominibus ediderunt, sic etiam Sura Gallieni (*Gesch. Litt. I p. 371*), cuius uoluptates quod ut etiam Trebellii taedium moueret tot enumerauit, explicari non potest nisi ita, ut eum adulandi Claudium causa eas recoxisse coniciamus. num praeter c. 16, 1—18, 5 Trebellius eum ante oculos habuerit, quod Enmann *Kaisergesch. p. 376* uoluit, certa uestigia non apparent.

Iulius Atherianus uel Haterianus (*uid. fr.*) rhetor Gallicus uidetur fuisse et (*sic Ribbeck Proll. ad Vergil. p. 177 sq.*) fortasse idem, quem scholia Veronensia Vergiliana et Macrobius (*sat. III 8, 2*, ubi Caluus dicitur) Aeneidis textum et emendasse et illustrasse tradunt.

Maeonii Astyanactis (*u. fr.*) et nomen et orationes a Trebellio ficta esse Woelfflin (*Bayer. Academie Sitzungsber. 1891 p. 509 sq.*) suspicatur, uid. *Die Script. h. A. p. 233*.

De Cornelio Capitolino uid. fr. p. 149.

De Dagellio Fusco siue, ut uoluit Salmasius (*etiam Dessau Herm. 24, 353*), Arellio Fusco uid. fr. p. 149.

De Gallo Antipatro uid. fr. p. 149.

De Callicrate Tyrio, 'Graecorum longe doctissimo scri-

ptore', Theoclio, Caesareanorum temporum scriptore, Nicomacho¹⁾, item Graecis, uid. fr. cum adnot. crit. p. 149 sq., quos quidem Vopiscus significauit iam in prooemio uitae Aureliani²⁾, tum coniunxit his locis 15, 2 *Memini me in quodam libro Graeco legisse, quod tacendum esse non credidi, mandatum esse Crinito a Valeriano, ut Aurelianus adoptaretur, idcirco praecipue, quod pauper esset, sed hoc in medio relinquendum puto.* et 16, 2 sq. *Hoc loco tanta est diuersitas historicorum, et quidem Graecorum, ut alii dicant inuito Claudio ab Aureliano Aureolum interfectum, alii mandante ac uolente, alii ab imperatore iam Aureliano eundem occisum, alii uero adhuc a priuato. sed haec quoque media relinquemus, ab ipsis petenda, per quos in litteras missa sunt.*³⁾

Asclepiodotum in hoc numero deesse nolui, quamquam uix recte hunc locum obtinet. nam si codicis scripturam sequimur, altero loco Asclepiodotus rem a Diocletiano, qui eam a Gallicanis druidibus compererat, uel, si cum Mommseno (*Herm.* 25 p. 258) a ante eius nomen interponimus, qui eam cum Asclepiodoto communicauerat, ad Celsinum auctorem Vopisci detulit; itaque cum priore et Vercon(n)io Herenniano et Vopisco testis esse potuerit, illa similitudine eo ducimur, ut Asclepiodotum praefectum praetorio Diocletiani (*Prosop.* I p. 190 n. 158) Vercon(n)io Herenniano, item eius praefecto (*Borghesi Oeuvr.* X p. 147), quos duces praeclarissimos ex Probi disciplina euasisse tradit (*in uita Probi* 22, 3), hunc sibi sermone auctores fuisse dicere uoluisse Vopiscum censeamus (*Die Scr. h. A.* p. 6 sq.).

De Aurelio Festiuo uid. fr. p. 152.

De Suetonio Optatiano hoc est testimonium Vopisci, qui

1) Hic perperam cum eo Nicomacho, qui Apollonii uitam e Philostrato exscripsit (*Sidon. ep.* VIII 3, 4), si hic consul a. 394 fuit, a Vossio, Muellero Fr. H. Gr. III 661 confusus est (*Jahn Berichte d. saechs. Ge-sellsch.* 1851 [III] p. 348), rectius fortasse cum Nicostrato apud Eua-grium V 24 *Νικοστράτου τε τοῦ σοφιστοῦ τοῦ ἐκ Τραπεζοῦντος συγγρά-ψαντος τὰ ἀπὸ Φιλίππου τοῦ μετὰ Γορδιανὸν ἐκτίθεται ἕως Ὀδαινάθου τοῦ ἐκ Παλμύρας καὶ τῆς Οὐαλεριανοῦ πρὸς Πέρσας αἰσχροῦς ἀφίξεως.* nam summa cum leuitate a Vopisco nomina adlata esse constat.

2) 1, 4 *cui cum ego respondissem neminem* [de uita Aureliani] *a me Latinorum, Graecorum aliquos lectitatos et q. s. § 9 accepi libros Graecos, § 10 tu uelim meo muneri boni consulas et, si hoc contentus non fueris, lectites Graecos.*

3) c. 24, 8 *Graecos libros de uita Apollonii Thyanaei scriptos Vopiscus intellegi uult.*

postquam c. 10 et 11, 1—6 de imperatoris Taciti uita priuata multa enarrauit, sic concludit: *Multa huius feruntur, sed longum est ea in litteras mittere, quod si quis omnia de hoc uiro cupit scire, legat Suetonium Optatianum, qui eius uitam adfatim scripsit.*

De M. Saluidieno uid. fr. p. 153.

Fabius Ceryllianus, de quo uide fr. p. 153, fictionem Cari laudatorum minuisse uidetur, cum Romae eum genitum esse negaret.

Ex Fuluio Aspriano Vopiscus, quae de Carini uitiorum foeditate effudit c. 16. 17, 1—6, sumpsisse uidetur; sic enim abrupt § 7: *Longum est, si de eius [Carini] luxuria plura uelim dicere. quicumque ostiatim cupit noscere, legat etiam Fuluium Asprianum usque ad taedium gestorum eius uniuersa dicentem.*

Claudius Eusthenius, qui Diocletiano ab epistulis fuit, singulis libris Diocletiani, Maximiani, Galerii, Constantii uitas scripsit, de quo uide Vopiscum Car. 18, 4 *Quattuor sane principes mundi [Diocletianus, Maximianus, Galerius, Constantius] fortes, sapientes, benigni et admodum liberales, unum in rem p. sentientes, semper reuerentes Romani senatus, moderati, populi amici, persancti, graues, religiosi et quales principes semper optauimus, quorum uitam singulis libris Claudius Eusthenius, qui Diocletiano ab epistulis fuit, scripsit, quod idcirco dixi, ne quis a me rem tantam requireret, maxime cum uel diuorum principum uita non sine reprehensione dicatur.*

Onesimus sex locis a Vopisco auctor citatus 'diligentissime uitam Probi scripserat' (fr. 3) atque, cum quattuor ad Carum Carinumque pertineant, 'scriptor uitae Probi' dicitur (fr. 2), quae dissensio facile ita expediri potest, ut etiam res, quae post eum gestae essent, ad eius laudem reuocatas esse censeamus. omnino enim, ut qui eum imitatus est Vopiscus, id egit, ut tyrannis, qui sub Probo imperium affectassent, atque Carino omnia uitia exprobrans et Probum et Diocletianum Constantiumque illustraret; nam causae eorum imperatorum, in quorum gratiam scribebatur, atque eorum, qui ab eo, cui successerant, remoti erant, artis uinculis coniunctae erant (*Die Scr. h. A. p. 176 sqq.*). Cari autem uirtus, quae etiam tunc uulgi ore celebrabatur, foeditate filii obscurabatur et oblitterabatur, quae ut in praesentium imperatorum laudem uerteretur, etiam Carum patrem in eius locum Constantium subrogare uoluisse fingebatur (fr. 5 sq.). atqui etiam Suidas Onasimum in indicem suum

recepit s. u. II 1 c. 1121 *Bhdy.*: Ὀνάσιμος, Κύπριος ἢ Σπαρτιάτης, ἱστορικὸς καὶ σοφιστής, τῶν ἐπὶ Κωνσταντίνου γενομένων. ἔγραψε στάσεων διαρρέσεις, τέχνην δικανικὴν πρὸς Ἀψίνην, περὶ ἀντιρρητικῆς τέχνης, προγυμνάσματα, μελέτας, ἐγκώμια καὶ ἄλλα πλεῖστα, ubi eum more suo diuersos scriptores miscuisse iam ab aliis animaduersum est (*Brzoska ap. Pauly-Wiss. II c. 278*). nam qui referuntur tituli librorum rhetoricorum, fuerunt Onasimi sophistae Atheniensis, patris Apsinis, item Atheniensis sophistae, filii Apsinis Gadarensis. Onesimus igitur Suidae ἱστορικὸς patria utebatur ab Atheniensi diuersa, aetas autem et cum hoc et cum illo conuenit, quoniam nisi omnino cum codice Parisino B scripturam τῶν ἐπὶ Κωνσταντίῳ praeferimus, certe Probi uitam, quam ante a. 311 Vopiscus cognouit, Onesimus adulescens componere potuit, fortasse inter alia ἐγκώμια, quae Suidas commemorauit.

TVRDVLVS GALLICANVS

Inter fontes suos Vopiscus in Probo c. 2, 1 sq. praeter libros ex bibliotheca Vlpia et ex domo Tiberiana, regesta scribarum porticus Porphyreticae, acta senatus ac populi enumerat etiam huius ephemeridem: *et quoniam me ad colligenda talis uiri gesta ephemeris Turduli Gallicani plurimum iuuat, uiri honestissimi ac sincerissimi, beneficium amici senis tacere non debui*. quam quidem ephemeridem nomine omisso — neque enim eam ab alia distinguere necesse erat — duobus locis citauit, altero fragmentum inter epistularum fictarum farraginem inserens, etsi etiam dubito, num illius amici senis ephemeride Vopiscus uere usus sit. *Die Script. h. A. p. 238.*

IMPERATOR L. DOMITIVS AVRELIANVS

(imperator a.270—275.)

Etiam hic memoriae suae consuluerat, cum et ephemerides et 'bella caractere historico digesta' scriberet. nam in prooemio uitae Aureliani Vopiscus Iunium Tiberianum se cohortantem, ut ad historiam accedat, facit etiam haec dicentem (1, 6): *et tamen, si bene noui, ephemeridas illius uiri scriptas habemus, etiam bella*

*charactere historico digesta, quae uelim accipias et per ordinem scribas additis, quae ad uitam pertinent. quae omnia ex libris linteis, in quibus ipse cotidiana sua scribi praeceperat, pro tua sedulitate condiscas. curabo autem, ut tibi ex Vlpia bibliotheca et <alii> libri lintei proferantur. interposui autem 'alii', ut tenor sententiarum restitueretur; totam enim Aureliani scriptionis hereditatem Vlpia bibliotheca seruata esse ex fine capitis intellegitur, quo Vopiscus duo genera fontium distinguit, Graecorum auctorum, de quibus § 4 uerba fecerat, et linteorum librorum illius bibliothecae (uid. *Die Script. h. A.* p. 165). neque uero publico usui ephemeridas Latine compositas destinauerat, id quod et materia et praecepto scribendi significatur (cf. *CLXXXVIII*) atque etiam de 'bellis' ueri simile est.*

IMPERATOR FLAVIVS VALERIVS CONSTANTINVS

(natus breui post a. 280, imperator 306—337.)

Ioannes Lydus in libris de magistratibus duobus locis nos ad eum reuocat, priore, quo de nomine Constantinopolis agit (*fr. 1*), ad eius *Διαλέξεις, ἃς αὐτὸς οἰκεία φωνῇ γράψας ἀπολέλοιπεν*, altero (*fr. 2*) ad eius *συγγράμματα*, quo de consilio belli Parthis inferendi. pertinent igitur ad ultimum Constantini imperium. quem tamen non ipsa uoluntate ad scribendum inductum esse ex eius indole per se apparet (*Gesch. Litt. I 96 sqq.*); sed quae causa fuerit dubitamus, nam ne de argumentis quidem inscriptionibus certo docemur, quarum illa parum accurate esse dicta uidetur — quis enim eum sua colloquia posteris tradidisse putauerit? — haec parum proprie; itaque proximum fuit de commentariis uel ephemeridibus imperatoris minus docti cogitare.

TATIVS CYRILLVS

Simile is consilium atque Capitolinus, cum ad imperatorum uitas componendas rediret, ab imperatore Constantino iussus ceperat, cum ut ille Herodianum, sic 'Graeca' in Latinum uerteret et complures imperatores, si materia permetteret, singulis libris coniungeret. scriptor igitur fuit aulicus, fortasse idem qui a Vopisco Fabius Ceryllianus nominatur. solum testimonium de eo hoc est: *Capitolini Maxim. 1, 1 Ne fastidiosum esset clementiae*

tuae, Constantine maxime, singulos quosque principes uel principum liberos per libros singulos legere, adhibui moderationem, qua in unum uolumen duos Maximinos, patrem filiumque, congererem. seruauī deinceps hunc ordinem, quem pietas tua etiam ab Tatio Cyrillo, clarissimo uiro, qui Graeca in Latinum uertit, seruari uoluit. quod quidem non in uno tantum libro sed etiam in plurimis deinceps reseruabo, exceptis magnis imperatoribus, quorum res gestae plures atque clariores longiorem desiderant textum.

NAUCELLIUS

Ad Naucellium Q. Aurelius Symmachus aetate iam prouectum c. a. 400 septem epistulas (*III 10—16. cf. Seeck ed. Symm. praef. p. cxxvi*) de litterarum commercio dedit. erat autem laudator uetustatis scribebatque epistulas 'Tulliano segmentatas auro' (*III 12, 2*) et carmina laboriosa conficiebat (*11, 4. 13, 2*), abhorrebat igitur a delenimentis sermonis suae aetatis atque Symmachum ipsius uerbis 'spectatorem ueteris monetae solum' praedicabat (*11, 2*). sed ad nos pertinet hoc de eius libris testimonium Symmachi (*epist. III 11*): *Stet igitur inter nos ista pactio, ut me quidem iuuat uetustatis exemplar de autographo tuo sumere, te autem non paeniteat scriptorum meorum ferre nouitatem. non silebo alterum munus opusculi tui, quo prisca cuiusque gentis¹⁾ ex libro Graeco in Latinum transtulisti. arma ab Samnitibus, insignia a Tuscis, leges de lare Lycurgi et Solonis sumpseramus. tuus nobis post haec addidit labor peregrina monumenta, quae iam sui nesciunt. nunc uere ciuitas nostra populorum omnium parens facta est; docere enim singulas potest antiquitates suorum. ipsa uero per se materia²⁾ digna laudari quanto uerborum stellatur auro? nescias cultu an rebus magis uoluminis honor gaudeat. uertit igitur Aristotelis uel Dicaearchi uel alius eius generis scriptoris πολιτείας, idque eam ob causam, ut, quo uerbis Sallustianis citatis³⁾ ducimur, Posido-*

1) huius codd. nationis Seeck gentis Mommsen rei p. uulgo.

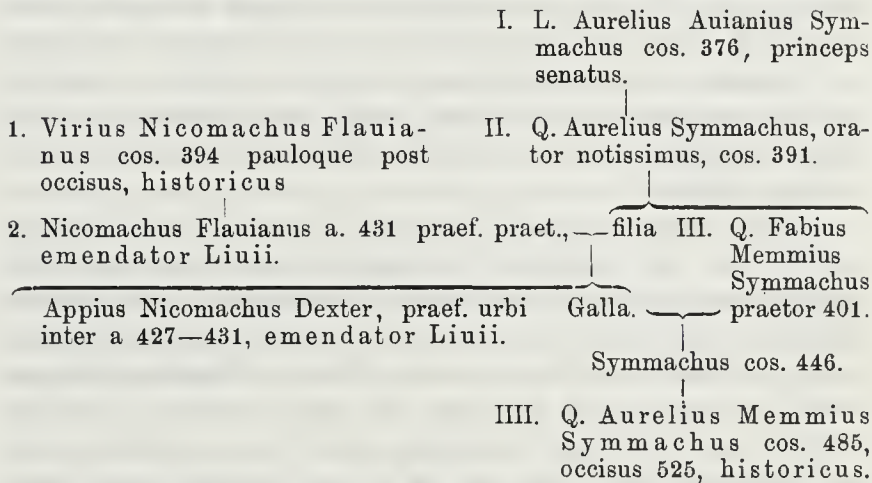
2) pars materiae uulgo em. Seeck.

3) Catil. 51, 38 *Arma atque tela militaria ab Samnitibus, insignia magistratuum ab Tuscis pleraque sumpserunt.*

nium secutus (*cf. Wendling Herm. 28 p. 345*) Romanos aliarum gentium antiquitates doceret, quas ipsi imitati essent.

NICOMACHI ET SYMMACHI¹⁾

Hi agmen claudunt, qui cum principes factionis gentilium essent, et litteris et auctoritate sua per centum annos Romanam antiquitatem tuebantur et retinebant. sed ne in enarranda consanguinitate et affinitate longus sim, stemma ex Fragmentis hist. Rom. Seeckii doctrina (*p. XL*) correctum huc transferam:

Primus igitur historia in his familiis inclaruit Virius Nicomachus Flavianus (*n. 1*), natus a. fere 334, aequalis Q. Aurelii Symmachi cos. 391, notissimi illius oratoris, cuius scripta ad nos peruenerunt. cum tamen hic arte dicendi publice floreret, ille tempestatibus illius aetatis publicis saepe in otium reuocatus philosophiae et iuris auguralis scientiae uacauit (*Macrob. sat. I 5, 13. Seeck p. cxiv sqq.*), uitam Apollonii Tyanei 'e Philostrati schedis' exscripsit (*Sid. Apoll. ep. VIII 3*) atque idem annales, etiam titulo ueteres imitatus, ad imperatorem Theodosium misit, cuius fauore post a. 383 per aliquot annos usus etiam quaesturam sacri Palatii adeptus est, tum uero imperatori Eugenio se addixit et cum eo uictus sua manu mortem obiit (a. 394). honores

1) Vid. Seeck *praef. ad Symm. p. xxxix sqq. cxii sqq.* Gesch. Litter. II p. 30 sq. 32 sqq.

tamen ei etiam a christianis imperatoribus Flauio Theodosio et Flauio Placido Valentiniano a. 431 restituti sunt edictumque imperatorum in lapide additum sic eius annalium meminit (*C. I. L. VI 1 n. 1783 p. 400*): *patres conscripti — intellegitis — diui aui nostri uenerationem esse, si eum, quem uiuere nobis seruariq(ue) uobis — optauit, sic in monumenta uirtutum suarum titulosq(ue) reuocemus, ut, quidquid in istum caeca insimulatione commissum est, procul ab eius principis uoto fuisse iudicetis; cuius in eum effusa beniuolentia et usqu(ue) ad annalium, quos consecrari sibi a quaestore et praefecto suo uoluit, prouecta excitauit liuorem inproborem. eandem laudem Q. Fabius Memmius (n. III) in altero lapide eius honori seruiente praedicat (*C. I. L. VI 1 n. 1782 p. 399*): *Virio Nicomacho Flauiano u. c. quaest., praet. pontific. maiori, consulari Siciliae, uicario Africae, quaestori intra Palatium, praef. praet. iterum, cos. ord., historico disertissimo, Q. Fab. Memmius Symmachus u. c. prosocero optimo.**

Solis tamen autem his lapidibus memoria eius historiae seruata est. nam christiani quamquam rotunditatem orationis Symmachianae legebant, admirabantur, imitabantur, tamen omnia debebant, quae religioni suae periculum facessere uiderentur. itaque epistulas ad gentilium fautores, Maximum, Eugenium aliosque datas ex illius corpore eiecerunt. sic non mirabimur, quod et Flauiani annales obliuione scriptorum obruti sunt et alius cuiusdam Symmachi amici opus, qui, ut hic ait, 'omnem operam condendae historiae deputauerat' atque 'euentus rei p. prosperos parili sermone ornauerat' (*IX 110. 72*).

In hac familia mansit antiquitatis studium. nam quod Symmachus orator parauerat, ut totum Liuium relegeret et emendaret, huius muneris partem perfecerunt eius gener, Nicomachi historici filius Nic. Flauianus pr. pr. (*n. 2*), qui libros VI—VIII, et huius filius App. Nic. Dexter, pr. u. (*n. 3*), qui libros III—V emendauit, hoc spectantes, ut ad lectionem ueterum scriptorum sua diligentia explicatam homines suae aetatis reuocarent ingruentique nouae religioni resisterent (*Gesch. Litt. I p. 137 sqq.*). tum per Gallam historia transiit ad Symmachos desiitque in Q. Aurelio Symmacho (*n. IV*), de quo egregium testimonium Cassiodorii habemus: *Symmachus patricius et consul ordinarius, uir philosophus, qui antiqui Catonis fuit nouellus imitator, sed uirtutes ueterum sanctissima religione transcendit. dixit sententiam pro*

allecticiis in senatu parentesque suos imitatus historiam quoque Romanam septem libris edidit. quod anecdoton ab Alfredo Holder in codice Caroliruhensi inuentum Hermannus Vsener (a. 1877) publici iuris fecit enarrauitque suo more tam docte et subtiliter, nihil ut nunc addi possit (*p. 17—36. Gesch. Litt. II p. 33*).

Tantum igitur tum tempora mutata erant, ut ille 'antiqui Catonis nouellus imitator', 'uir philosophus', Macrobiani emendator, patricius consulque ordinarius (a. 485), per uiginti annos princeps senatus summo studio christianorum causam tueretur et propter fidei suae constantiam a Theoderico Arian sectatore cum Boethio genero a. 525 occideretur. sed ut in huius libris eruditio ueterum Romanorum est, species externa christiana, ita Symmachi quod unum restat fragmentum historiae quasi fucio christiano ex Orosio adperso imbutum est, cum materiam ex gentili auctore repeteret. haec enim tota Capitolini est eaque ita excerpta, ut Maximini uirtutes, quibus a natura instructus esset (*uid. infr. adn. p. 156 sq.*), quo luculentius eum breuitate imperii poenas persecutionis Christianorum soluisse doceret (*cf. Oros. VII 19, 1. Hieron. ad a. 2252 Abr. p. 179 Sch.*). quos flores quod barbarus scriptor paulo post (a. 551), cum de origine actibusque Getarum scriberet, libenter arripuit et in suum usum transtulit, non ita mirabimur.

SCRIPTORES AETATIS OMNINO INCERTAE

Quoniam ordinem secundum auctores, qui eos citauerunt, institui, primi tractabuntur

Fabius Vestalis. Deculo. Cornelius Valerianus sola Plinii naturali historia nobis noti. Ex Fabio quaedam de primo solario Romae statuto inseruit, sed desiderauit accuratiora, rationem uel artificem, unde translatum esset aut apud quem scriptorem inuenisset, unde eum Fenestellae more res Romanas et antiquitates composuisse colligimus. nam quod in indice libri XXXV eius nomini addidit '*qui de pictura scripsit*', hunc librum ab eo, quo in ceteris libris usus sit, diuersum esse significat. quae tamen praeter illum locum libri septimi in libris XXXIV¹⁾ et XXXVI, in

1) Muenzer p. 354 sqq. § 43 ad Vestalem parum certa argumentatione reuocauit.

quorum indice nominatur, sumpserit, ignoramus. tempore autem paulo eum antecessisse et post opus absolutum in eius cognitionem uenisse uidetur. fragmentum quidem illud tenorem expositionis interrumpit nomenque in indicibus non solum libri septimi, ubi etiam in contextu ante Varronem agmen auctorum citatorum claudit, sed etiam librorum XXXIV et XXXV ultimum locum obtinet (*Urlichs Quellenregister p. 12 sq. Muenzer p. 353 sq.*). ceterum quod de loco primi solarii Romani Vestalis prodiderat, etiam Censorini auctori notum fuit (*uid. adnot.*), etsi ab eo inspectum eum ipsum esse sumere nolumus.

Deculonem sub imperatore Tiberio scripsisse ex ipso fragmento elucet, praeter quod usum eo esse Plinium etiam in libro X indice discimus, sed quibus locis omnino incertum est (*Muenzer p. 400 sq.*).

Cornelii Valeriani operis formam clarius exprimere acris sagacitate Muenzer *p. 370—384* studuit. citauit enim eum Plinius in indicibus librorum VIII. X. XIV. XV atque in ipsis libris X (5) et XIV (11). argumentis non multum uidetur a Vestale et Deculone abhorruisse et, ut Muenzero Senecae de breuitate uitae c. 13, 3 (*his diebus audiui quendam referentem, quae primus quisque ex Romanis ducibus fecisset*); 6; 8 comparanti placet, a. 47/800—48/801 exposuisse, 'quae primus quisque ex Romanis ducibus fecisset', certe post a. 36/789 res memoria dignas, quales colligere tum in more erat, conscripsit. quae praeter duo fragmenta a nobis enotata ex Plinio et Seneca Muenzer ad eum rettulerit, perseguere apud ipsum.¹⁾

Pescennium Festum, qui praeter Lactantii locum nobis ignotus est, a Rohdenio (*Prosop. III p. 24 n. 181*) cum eo, qui a Septimio Seuero occisus est, coniectura confusum, num iure in numerum nostrum receperim, dubito. nam siue 'per saturam' cum 'historiarum' coniungimus, *ποικίλην ἱστορίαν* Lactantius uertere uoluisse uidetur, siue cum 'refert', historiam continuo filo pertextam non scripsit.

A Bruttio Flauiae Domitillae martyrium commemoratum esse testes fuerunt Eusebius in chronicis, ex quo sua sumpsit Syncellus, et Malalas, ex quo chronicon Paschale (*cf. fr. 3 cum*

1) Qui a Plinio in indice libri III et in textu § 108 citatur 'Valerianus', alius est.

adnot. Gesch. Litt. II p. 172 sq.), etsi nomen diuerse iam ab interpretibus Eusebii corruptum est, ab Armenio in Brettium, a Syrio in Burtum, tum a Malala in Bottium uel Buttium. eundem autem, id quod dudum perspectum est, Eusebius in historia ecclesiastica significauit (*III 18*), ubi haec eius uerba sunt: *Εἰς τοσοῦτον δὲ ἄρα κατὰ τοὺς δηλουμένους [i. e. sub Flauis] ἢ τῆς ἡμετέρας πίστεως διέλαμπε διδασκαλία, ὥς καὶ τοὺς ἀποθὲν τοῦ καθ' ἡμᾶς λόγου συγγραφεῖς μὴ ἀποκνῆσαι ταῖς αὐτῶν ἱστορίαις τὸν τε διωγμὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ μαρτύρια παραδοῦναι, οἳ γε καὶ τὸν καιρὸν ἐπ' ἀκριβὲς ἐπεσημήναντο, ἐν ἔτει πεντεκαίδεκάτῳ Δομετιανοῦ μετὰ πλείστων ἐτέρων καὶ Φλαουίαν Δομετίλλαν ἱστορήσαντες, ἐξ ἀδελφῆς γεροννίαν Φλαουίου Κλήμεντος, ἐνὸς τῶν τηνικάδε ἐπὶ Ῥώμης ὑπάτων, τῆς εἰς Χριστὸν μαρτυρίας ἕνεκεν εἰς νῆσον Ποντίαν κατὰ τιμωρίαν δεδóσθαι (cf. fr. 3).* atqui Malalas, qui secundum Gutschmidium Iulio Africano usus est, et illud martyrium ad eundem scriptorem (τὸν σοφώτατον Βούττιον, ἱστορικὸν χρονογράφον fr. 1) rettulit et Bottium (σοφώτατον fr. 2, τὸν σοφὸν χρονογράφον fr. 3 adn.) Danaes stuprum Euhemeri ratione explicantem fecit (fr. 1) Alexandrumque ut totius orbis terrarum liberatorem praedicantem (fr. 2). quibus quidem fragmentis, quod Eusebius a fide christiana Bruttium abhorruisse dixit, confirmari uidetur. at uero discrepantia argumentorum tanta est, ut recte Gelzeri dubitationem mouerit (*Iul. Afric. I p. 282 sq.*), qui pia fraude illud opus Bruttii nominis nobilitate commendatum a christiano aliquo fictum esse suspicatus est, Eusebium tamen atque Iulium Africanum uel Malalam nos fallere noluisse sed ipsos cum alias tum hic deceptos esse concessit.¹⁾

1) Haec coniectura mihi magis arrisit quam Bourieri (*Ueber die Quellen der ersten 14 Bücher des Joh. Malalas*. Progr. Augsb. Steph. 1900 p. 44 sqq.) in fr. 1 pro Buttio Ouidium interponentis (coll. amor. III 8, 2 sqq.). — Brunichii quoniam Teuffel in hist. litt. Rom.⁵ p. 64 mentionem fecit, non omnino omittam. nititur sola Malalae auctoritate (VII p. 187 D.), qui postquam inepta narratione diuersisque rebus et hominibus mixtis a 'Manlionis' et Februarii senatorum certamine originem moris alicuius repetiit (ex eo Georg. Credrenus I p. 263 Bk.), sic concludit: ὅπερ γίνεται ἕως τῆς νῦν εἰς ἐκάστην πόλιν Ῥωμαίων. ἦντινα ἐκθεσιν ἡῦρον ἐν Θεσσαλονίκῃ πόλει καὶ ἀναγνοὺς ἡῦρον ἐπιγεγραμμένην τὴν βίβλον. "Ἐκθεσις Βροννιχίου Ῥωμαίου χρονογράφου". hoc testimonium Niebuhr magni aestimauit (*Hist. Rom. II² p. 688 sq.*), etsi nomen Gothicum non Romanum esse dixit, contra Gelzer (*Iul. Afr. I p. 229*)

Rubellium Blandum hic ponere malui quam inter scriptores aetatis imperatoris Tiberii, nam etsi hic historicus potest idem fuisse atque is Blandus, rhetor praeceptor, qui primus 'eques Romanus Romae docuit' (*Seneca contr. II praef. 5. cf. Prosop. III p. 136 n. 80*), certa tamen indicia desunt.

Item omnino ignotus est Iuuentius Martialis¹⁾, cuius historiae Iulii Caesaris dictatoris hoc solum apud Sidonium Apollinarem testimonium habemus (*VIII 14* [ad Burgundionem]): *Eminet tibi thematis celeberrimi uotiua redhibitio, laus uidelicet peroranda, quam edideras, Caesaris Iulii. quae materia tam grandis est, ut studentum si quis fuerit ille copiosissimus, nihil amplius in ipsa debeat cauere, quam ne quid minus dicat. nam si omittantur, quae de titulis dictatoris inuicti scripta Patavinis sunt uoluminibus, quis opera Suetonii²⁾, quis Iuuentii Martialis historiam, quisue ad extremum Balbi ephemeridem fando adaequauerit?*

Pro Aemilio Sura infeliciter Reifferscheid (*Suet. rel. p. XVI sq.*) substituit Mamilium Suram a Plinio in naturali historia propter librum de re agraria citatum, obtineat locum suum hic scriptor a glossatore uetere ad Velleium adscriptus neque eius auctoritas contemnatur, qui Ctesiam secutus uniuersam historiam ab anno 2185 usque ad Antiochum uictum (190 a. Chr.) repetens in quinque partes diuisit (*Mommsen m. Rhen. 16 p. 282 sqq. Trieber Herm. 27 p. 337 sq.*).

De Valente, nisi idem est atque Statius Valens (*uid. p. CLXXX*), nihil praeter hoc unum fragmentum accepimus.

maxime propter citationem Brunichium in ficticiis Malalae uel eius auctoris nominibus posuit neque eius fidem Bourier (qui hunc locum ex Timotheo fluxisse censet) restituit (l. s. p. 8).

1) De Reinesii coniectura apud Ammianum Marc. 28, 4, 14 pro Iuuenale Iuuentium interponentis u. supra p. CLXXX.

2) Caesaris commentarios a Suetonio scriptos esse tum etiam alii arbitrati sunt.

RELIQVIAE

M. TVLLI CICERONIS

CONMENTARII GRAECI DE CONSVLATV SVO

1. *Plut. Crass. 13* Ἐν δὲ τοῖς περὶ Κατιλίαν πράγμασι 63
691
μεγάλοις καὶ μικροῦ δεήσασιν ἀνατρέψαι τὴν Ῥώμην ἥψατο
μὲν τις ὑπόνοια τοῦ Κράσσου καὶ προσῆλθεν ἄνθρωπος ὀνο-
μάζων ἀπὸ τῆς συνωμοσίας, οὐδεὶς δὲ ἐπίστευσεν. ὅμως δ' ὁ
5 Κικέρων ἐν τινι λόγῳ φανερὸς ἦν Κράσσῳ καὶ Καίσαρι τὴν
αἰτίαν προστριβόμενος. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος ἐξεδόθη μετὰ
τὴν ἀμφοῖν τελευτήν. Ἐν δὲ τῷ περὶ ὑπατείας ὁ Κικέρων
νύκτωρ φησὶ τὸν Κράσσον ἀφικέσθαι πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν
κομίζοντα τὰ περὶ τὸν Κατιλίαν ἐξηγουμένην ὡς ἤδη βεβαι-
10 οὔντα τὴν συνωμοσίαν.

1. *Ex commentario igitur haec fluxerunt vit. Cicer. 15* Οὐ πολλῷ
δ' ὕστερον τούτων ἤδη τῷ Κατιλίᾳ τῶν ἐν Τυρρηνίᾳ στρατιωτῶν [*sic*
Nolhac, πραγμάτων *cod. Matrit.*] συνερχομένων καὶ καταλοχιζομένων καὶ
τῆς ὀρισμένης πρὸς τὴν ἐπίθεσιν ἡμέρας ἐγγὺς οὔσης, ἦγον ἐπὶ τὴν Κικέρω-
νος οἰκίαν περὶ μέσας νύκτας ἄνδρες οἱ πρῶτοι καὶ δυνατώτατοι Ῥωμαίων,
Μάρκος τε Κράσσος καὶ Μάρκος Μάρκελλος καὶ Σκηπίων Μέτελλος· κό-
ψαντες δὲ τὰς θύρας καὶ καλέσαντες τὸν θυρωρὸν ἐκέλευον ἐπεγεῖραι
καὶ φράσαι Κικέρωνι τὴν παρουσίαν αὐτῶν. ἦν δὲ τοιόνδε· τῷ Κράσσῳ
μετὰ δεῖπνον ἐπιστολὰς ἀποδίδωσιν ὁ θυρωρὸς ὑπὸ δῆ τινος ἀνθρώπου
κομισθεύσας ἀγνώστου, ἄλλας ἄλλοις ἐπιγεγραμμένας, αὐτῷ δὲ Κράσσῳ
μίαν ἀδέσποτον. ἦν μόνην ἀναγνοὺς ὁ Κράσσος, ὡς ἔφραζε τὰ γράμματα
φόνον γενησόμενον πολλὴν διὰ Κατιλίαν καὶ παρήνει τῆς πόλεως ὑπεξελεῖν,
τὰς ἄλλας οὐκ ἔλυσεν ἀλλ' ἤκεν εὐθὺς πρὸς τὸν Κικέρωνα πληγεῖς ὑπὸ τοῦ
δεινοῦ καὶ τι τῆς αἰτίας ἀπολυόμενος, ἦν ἔσχε διὰ φιλίαν τοῦ Κατιλίαν.
Βουλευσάμενος οὖν ὁ Κικέρων αἶμ' ἡμέρᾳ βουλὴν συνήγαγε καὶ τὰς ἐπι-
στολὰς κομίσας ἀπέδωκεν οἷς ἦσαν ἐπεσταλμένοι, κελεύσας φανερώς ἀνα-
γῶναι· πᾶσαι δ' ἦσαν ὁμοίως ἐπιβουλὴν φράζουσαι.

1, 9. κομίζοντα περὶ τοῦ Κατιλίαν καὶ ζητουμένην *uulg. em.*
Sintenis ex uita Cicer.

M. TVLLI CICERONIS

DE CONSILIIIS SVIS

65
689

1. *Ascon. ad Cic. in tog. cand. p. 74 K.-S.* Dico, p. c., superiore nocte cuiusdam hominis nobilis et ualde in hoc largitionis quaestu docti et cogniti domum Catilinam et Antonium cum sequestribus suis conuenisse.] Aut C. Caesaris aut M. Crassi domum significat. etenim acerrimi ac potentissimi fuerunt Ciceronis refragatores, cum petiit consulatum, quod eius in dies ciuilem crescere dignitatem animaduertebant: et hoc ipse Cicero in expositione consiliorum suorum significat; eius quoque coniurationis, quae Cotta et Torquato coss. ante annum quam haec dicerentur, facta est a Catilina et Pisone, arguit M. Crassum auctorem fuisse. 10

2. *Plutarch. Crass. 13 = Conm. graeci de cons. fr. 1.*

3. *Charis. I p. 146 K.* 'Vectigaliorum' Cicero ad Atticum; at enim in ratione consiliorum suorum, sed et de lege agraria 'uectigalium'.

4. *Augustin. contra Iul. Pelag. V 5, 23 (Migne X 1 c. 797 sq.)* 15
Aures quoque hominis quo modo ei subderes inuenisti et erexisti eius [*pulcherrimae famulae*] uetustissimum quidem sed plane gloriosissimum titulum, commemorans, quod in expositione consiliorum suorum Tullius posuit, quia cum uinolenti adolescentes tibiarum etiam cantu, ut fit, instincti, mulieris pudicae fores frangerent, admonuisse tibicinam, ut spondeum caneret, Pythagoras dicitur, quod cum illa fecisset, tarditate modorum et grauitate cantus illorum furem petulantiam resedissee. 20

1. Cf. *argumentum eius orationis (a. 64/690) habitae p. 74*: Coierant enim <ambo [*i. e. Catilina et Antonius*] ut> Ciceronem consulatu deicerent, adiutoribus usi firmissimis M. Crasso et C. Caesare. *Vid. Lichtenfeldt De Aseon. font. p. 21.*

4. *Boet. de inst. mus. I 1 p. 184 ed. Friedl.* Cui enim est illud ignotum, quod Pythagoras ebrium adulescentem Tauromenitanum subphrygii modi sono incitatum spondeo succinente reddiderit mitiorem et sui compotem? nam cum scortum in riuallis domo esset clausum atque ille furens domum uellet amburere, cumque Pythagoras stellarum cursus, ut ei mos, nocturnus inspiceret, ubi intellexit sono Phrygii modi

-
1, 5. ei enim <i>Buecheler</i>	8. eius] <i>sexus apogr. Sozom.</i>
Cotta] <i>cocta Sangall.</i>	10. pisonem <i>ap. Soz.</i>
3, 12. 13. ait enim <i>Fabricius</i>	
4, 22. canentis <i>Boethius</i>	23. consedissee <i>Boethius</i>

M. TVLLI CICERONIS

EPISTVLA AD CN. POMPEIVM

1. *Cic. pro Sulla* 24, 67 Hic tu epistulam meam saepe recitas, quam ego ad Cn. Pompeium de meis rebus gestis et de summa re publica misi, et ex ea crimen aliquod in P. Sullam quaeris et, si furorem incredibilem biennio ante conceptum eruisse in meo consulatu scripsi, me hoc demonstrasse dicis Sullam in illa fuisse superiore coniuratione.

M. TVLLI TIRONIS

DE VITA M. TVLLI CICERONIS

1*. *Gell. IV* 10, 5 C. Caesar in consulatu, quem cum M. Bibulo gessit, quattuor solos extra ordinem rogasse sententiam dicitur. ex his quattuor principem rogabat M. Crassum, sed postquam filiam Cn. Pompeio desponderat, primum coeperat Pompeium rogare. eius rei rationem reddidisse eum senatui Tiro Tullius, M. Ciceronis libertus, refert itaque se ex patrono suo audisse scribit.

2. *Ascon. in Milon. p. 43 K.-S.* De oppugnata domo [*L. Caecili*] nusquam adhuc legi. Pompeius tamen, cum defenderet Milonem apud populum, de ui accusante Clodio, obiecit, ut legimus apud Tironem, libertum Ciceronis, in libro III de uita eius, oppressum a Clodio L. Caecilium praetorem.

incitatum multis amicorum monitionibus a facinore noluisse desistere, mutari modum praecepit atque ita furentis animum adulescentis ad statum mentis pacatissimae temperavit. quod scilicet M. Tullius commemorat in eo libro, quem de consiliis suis composuit, aliter quidem, sed hoc modo: Sed ut aliqua similitudine adductus maximis minima conferam, ut cum uinolenti adulescentes — petulantiam consedissee.

1. *Cf. Suet. Caes. 21* Sub idem tempus — suam [*filiam*], Iuliam Cn. Pompeio conlocavit. — ac post nouam affinitatem Pompeium primum rogare sententiam coepit, cum Crassum soleret essetque consuetudo, ut quem ordinem interrogandi sententias consul kalendis Ianuariis instituisset, eum toto anno conseruaret.

1, 4. ubi si <i>cod. Busbequii</i>	
1, 8. solos] consulares <i>Mommsen</i>	11. rationem eam
redd. <i>Mommsen</i> eum] ã (<i>cod.</i>) <i>R(ottend.)</i>	12. ita ã <i>R</i>
2, 15. obstitit et ut <i>cod. em. Maduig et Baiter</i>	17. a
- add. vulg.*

$\frac{46}{708}$

3*. *Plut. Cic. 41* Αὐται γάρ εἰσιν αἱ λεγόμεναι τῆς διαστάσεως [*M. Ciceronis et Terentiae*] εὐπρεπέσταται προφάσεις. τῇ δὲ Τερεντίᾳ καὶ ταύτας ἀρνούμενη λαμπρὰν ἐποίησε τὴν ἀπολογίαν αὐτὸς ἐκείνος μετ' οὐ πολὺν χρόνον γήμας παρθέ-
νον, ὥς μὲν ἡ Τερεντία κατεφῆμιζεν, ἔρωτι τῆς ὥρας, ὥς δὲ 5
Τύρων ὁ τοῦ Κικέρωνος ἀπελεύθερος γέγραπεν, εὐπορίας ἔνε-
κεν πρὸς διάλυσιν δανείων. ἦν γὰρ ἡ παῖς σφόδρα πλουσία,
καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς ὁ Κικέρων ἐν πίστει κληρονόμος ἀπο-
λειφθεὶς διεφύλαττεν. ὀφείλων δὲ πολλὰς μυριάδας ὑπὸ τῶν
φίλων καὶ οἰκείων ἐπείσθη τὴν παῖδα γῆμαι παρ' ἡλικίαν καὶ 10
τοὺς δανειστὰς ἀπαλλάξαι τοῖς ἐκείνης χρησάμενον.

$\frac{43}{711}$

4*. *Tacit. dial. 17* Nam ut de Cicerone ipso loquar, Hirtio nempe et Pansa consulibus, ut Tiro libertus eius scripsit, septimo idus Decembres occisus est.

T. POMPONI ATTICI

ANNALIS

1. *Schol. Veron. ad Aen. II 717 p. 428 Hag.* Varro secundo 15
historiarum refert Aenean capta Troia arcem cum plurimis occu-
passe magnaue hostium *gratia obtinuisse* abeundi potestatem.
itaque — Aenean patrem suum collo *tulisse* — *mirantibusque*
Achiuis hanc pietatem redeundi Ilium copiam datam, ac deos pe-
nates ligneis sigillis uel lapideis terrenis quoque Aenean *umeris* 20
extulisse. — Atticus de patre consentit, de dis penatibus negat,
sed ex Samothracia in Italiam deuectos, contra quam sententiam
refertur *fuisse simulacra* Vestae incensis deae eius aris ex ruinis
Troicis liberata.

3. *Eandem quam Tiro famam de causa nuptiarum sequitur Q. Fufius Calenus ap. Cass. Dion. 46, 18, 3.*

1. *Vid. Cass. Hem. fr. 5 c. adn. Cf. Serv. ad Aen. VII 207* Iuppiter cum Electra, Atlantis filia, Corythi regis Italiae uxore, concubuit. sed ex Iouis semine natus est Dardanus, ex Corythi Iasius. Dardanus pro-
fectus ad Phrygiam Ilium condidit, Iasius uero Thraciam tenuit, ubi est

3, 6. *τήρων libri Τύρων uulg. em. Schaefer*

4, 12. ipse *Farnes*. 13. scribit *Andresen* septimum *Vatic.*

14. Decembres *add. Lipsius lacunam indicant Leid.*² *Vat.*

1, 20. *Supplementa lacunarum cod. sunt Keilii*

2*. *Solin. I 27* Romam — placet conditam — Pomponio 753
Attico et M. Tullio olympiadis sextae anno tertio.

3*. *Ascon. in Cic. Cornel. p. 68 K.-S.* Ceterum quidam non $\frac{494}{260}$
duo tribunos plebis, ut Cicero dicit, sed quinque tradunt creatos
5 tum esse [*in monte sacro*], singulos ex singulis classibus. sunt
tamen, qui eundem illum duorum numerum quem Cicero ponant, fr. 4
inter quos Tuditanus et Pomponius Atticus, Liuius quoque noster. II 33, 2

4*. *Cicer. Brut. 10, 42* Si quidem uterque [*Themistocles et*
Coriolanus], cum ciuis egregius fuisset, populi ingrati pulsus in-
iuria se ad hostes contulit conatumque iracundiae suae morte
10 sedauit. nam etsi aliter apud te est, Attice, de Coriolano, concede
tamen, ut huic generi mortis potius assentiar.

5*. *Cic. Brut. 18, 72* Atque hic Liuius, qui primus fabulam $\frac{240}{514}$
C. Claudio, Caeci filio, et M. Tuditano consulibus docuit anno ipso
15 ante, quam natus est Ennius, post Romam conditam autem quarto
decimo et quingentesimo, ut hic [*Atticus*] ait, quem nos sequi-
mur; est enim inter scriptores de numero annorum controuersia.
Accius autem a Q. Maximo quintum consule captum Tarenti scripsit
Liuium annis XXX post, quam eum fabulam docuisse et Atticus
20 scribit et nos in antiquis commentariis inuenimus, docuisse autem
fabulam annis post XI, C. Cornelio Q. Minucio consulibus, ludis
Iuuentatis, quos Salinator Senensi proelio uouerat. in quo tantus
error Accii fuit, ut his consulibus XXXX annos natus Ennius fuerit;
cui si aequalis fuerit Liuius, minor fuit aliquanto is, qui primus

Samos, quam Samothraciam nominauit. — unde cum postea responsum
esset [III 96] 'antiquam exquirite matrem', et Aeneas Italiam peteret,
profectus ad Thraciam est et Samothracas deos sustulit et pertulit
secum propter originem matris. ad VIII 679 penatibus et magnis dis]
alii unum uolunt esse, alii separant, ut magnos deos accipias Iouem,
Mineruam, Mercurium, quos Aeneas de Samothracia sustulit. *Fest. s. u.*
Salii p. 326 Critolaus Saonem ex Samothrace, cum Aenea deos penates
qui Lauinium transtulerit, saliare genus saltandi instituisse. *Wissowa*
Herm. 22 p. 38 sq.

4. *Fabianam igitur memoriam (fr. 17) Atticus esse secutus uide-*
tur neque rhetorum ornamenta recepisse; haec enim Ciceroni respondet:
Tuo uero arbitrato, quoniam quidem concessum est rhetoribus ementiri
in historiis, ut aliquid dicere possint argutius.

5. *Error Accii ex confusione cos. 240 cum Liuiio Salinatore, qui*

3, 7. pompeius (*apogr.*) *S(oz.) et M(ontepulc.)* athicus *S*
acticus *M*

5, 24. cui si aeq. *ed. princ.* quod aeq. *plerique codd.* Cf.
Ritschl Parerga p. 54 sq.

fabulam dedit, quam ei, qui multas docuerant ante hos consules, et Plautus et Naevius. Haec si minus apta videntur huic sermoni, Brute, Attico assigna, qui me inflammauit studio illustrium hominum aetates et tempora persequendi.

6. *Ascon. in Cic. Pison. p. 12 K.* Tradunt et Antiochi regis 5
filio obsidi domum publice aedificatam, inter quos Atticus in annali,
quae postea dicitur Lucili poetae fuisse.

³³
⁷¹ 7. *Corn. Nep. Hann. 13* Quibus consulibus interierit [*Han-*
nibal], non conuenit. namque Atticus M. Claudio Marcello Q. Fabio
Labeone consulibus mortuum in annali suo scriptum reliquit. 10

⁵⁵
⁹⁹ 8. *Cic. ad Att. XII 23, 2* Quibus consulibus Carneades et
ea legatio Romam uenerit, scriptum est in tuo annali.

SAVFEIVS

1. *Seru. auctus ad Verg. Aen. I 6* Saufeius Latium dictum
ait, quod ibi latuerant incolae, qui quoniam in cauis montium uel
occultis cauentes sibi a feris beluis uel a ualentioribus uel a tem- 15
pestatibus habitauerint, Cascei uocati sunt, quos posterii Aborigines
cognominarunt, quoniam † aliis ortos esse recognoscebant, ex qui-
bus Latinos etiam dictos.

ad Senam Hasdrubalem uicit, Leoni Plaut. Forsch. p. 57 sq. esse ortus uidetur.

6. *Fuit Antiochus IV Epiphanes Antiochi III Magni filius. Cf. Liu. 42, 6, 9 (loquitur princeps legationis Antiochi)* ea merita in se senatus fuisse, cum Romae esset, eam comitatem iuuentutis, ut pro rege, non pro obside omnibus ordinibus fuerit.

7. *Pergit Nepos secundum Polybium eum a 182/572 mortuum esse, in hac quidem re falsus, nam hic eodem anno tradiderat quo Atticus; cf. Nipperdey in ed. mai.² a. h. l. p. 198. Adnot. ad Val. Ant. fr. 49 p. 271.*

8. *Fuerunt consules P. Cornelius Scipio Nasica et M. Claudius Nero. Quaerit Cicero ex Attico, quae causa eius legationis fuerit et alia de rebus Graecis.*

1. *Cf. Schweigler I p. 202.*

6, 5. addunt (*apogr.*) *S(oz.)* Antiocho Antiochi regis
Drakenb. ad Liu. per. 41 6. obsidem *S* in] im *M(ontep.)*
annale cod. Sang. andale S 7. Lucilii *Manutius* lucii *cod. Sang.*

1, 16. *Cascei Masuicius et Burmannus* 17. quō aliis *Fuld.*
quoniam ab illis se ortos *Niebuhr Hist. Rom. I p. 79*, quom ab
iis ortos esse se cognoscebant *Bergk*, quod non ab aliis ortos
esse rec. *Thilo* 18. ductos *coni. Thilo*

Q. HORTENSI HORTALI

ANNALES

1. *Vellei. II 16, 1* Italicorum autem fuerunt celeberrimi duces
 [bello *Marsico*] Silo Popaedius etc. — Neque ego uerecundia do-
 mestici sanguinis gloriae quidquam, dum uerum refero, subtraham:
 quippe multum Minatii Magii, atai mei, Aeculanensis, tribuendum
 5 est memoriae, qui nepos Decii Magii, Campanorum principis,
 celeberrimi et fidelissimi uiri, tantam hoc bello Romanis fidem
 praestitit, ut cum legione, quam ipse in Hirpinis conscripserat,
 Herculaneum simul cum T. Didio caperet, Pompeios cum L. Sulla 90
 oppugnaret Compsamque occuparet. cuius de uirtutibus cum alii 664
 10 tum maxime dilucide Q. Hortensius in annalibus suis rettulit.
 cuius illi pietati plenam populus Romanus gratiam rettulit ipsum
 uiritim ciuitate donando, duos filios eius creando praetores, cum
 seni adhuc crearentur.

M. TERENTI VARRONIS

DE FAMILIIS TROIANIS

1. *Seru. ad Verg. Aen. II 166* Hoc [*Palladium*] cum postea
 15 Diomedes haberet (ut quidam dicunt, quod et Vergilius ex parte
 tangit et Varro plenissime dicit), credens sibi non esse aptum
 propter sua pericula, quibus numquam cariturum responsis cogno-
 uerat, nisi Troianis Palladium reddidisset, transeunti per Calabriam
 Aeneae offerre conatus est. sed cum se ille uelato capite sacrifi-
 20 cans conuertisset, Nautes quidam accepit simulacrum: unde Mi-
 neruae sacra non Iulia gens habuit, sed Nautiorum.

1. *Seru. ad Verg. Aen. V 704* Quod autem dicit 'Pallas quem
 docuit', propter illud quod supra diximus, fingitur, quia ipse [*Nautes*]
 Romam Palladium detulit. unde Nautiorum [*sic Hamb. Laurent. (cum*

1, 4. Asculanensis (*apogr.*) *A(merbachii) ed. pr. em. Cellarius*
 9. Cosamque *A ed. pr. em. Vossius* 10. dilucideque *Q. ed. pr.*
 dilucideq. que *A em. Lipsius* 11. illi *A* ille *ed. pr. fidei et*
Oudendorp 12. ciuitatem *A*

1, 15. ut q. dicunt, quibus — reddidisset, per Cal. *add. schol.*
Danielis 16. esse *om. cod. Lips.¹* piacula *Maius* 19. se
om. Fuld. Lips. 20. reuertisset *Fuld.* 21. iuli *Lips.¹*
 Nautiorum] *Fuld.* nautorum *Lips. Hamb. Frising. Tegerns.*
 Nautarum *Mythogr.*

DE GENTE POPVLI ROMANI LIBRI IIII

1. *Charis. I p. 125 K.* Continenti. Varro de gente *populi Romani* libro I: In terra continenti.

2. *Charis. I p. 130 K.* Fagus. Varro de gente p. R. I: Fagus quas Graece *φηγούς* uocant.

3*. *Censor. d. d. n. c. 21, 1* Nunc uero id interuallum tem- 5
poris tractabo, quod historicon Varro adpellat. hic enim tria dis-
crimina temporum esse tradit, primum ab hominum principio ad
cataclysmum priorem, quod propter ignorantiam uocatur adelon,
secundum a cataclysmo priore ad olympiadem primam, quod, quia
multa in eo fabulosa referuntur, mythicon nominatur, tertium a 10
prima olympiade ad nos, quod dicitur historicon, quia res in eo
gestae ueris historiis continentur. primum tempus, siue habuit
initium seu semper fuit, certe quot annorum sit, non potest con-
prehendi. secundum non plane quidem scitur, sed tamen ad mille
circiter et sescentos annos esse creditur. a priore scilicet cata- 15
clysmo, quem dicunt et Ogygii, ad Inachi regnum annos circiter
quadringenti, hinc ad olympiadem primam paulo plus qua-

supraser. c) nautarum *Floriac. Lips.* nautorum *Fris.*] familia Mineruae
sacra retinebat, quod etiam Varro docet in libris quos de familiis
Troianis scripsit. *Cf. ad III 407* Significat Diomedem, qui cum mul-
tis casibus affligeretur, Palladium, quod apud ipsum erat, Troianis
oraculo iussus est reddere. quod cum uellet implere, Aeneam inuenit
sacrificantem; qui, ut supra diximus, sacrificii ordinem non rupit, et
Palladium Nautes accepit: unde Nautarum familia Mineruae sacra
seruabat. *ad V 67 (et IV 427). Dionys. arch. VI 69, 1. Paul. p. 167.*

2. *Significauit idem fragm. Charisius iam p. 128 K.:* Fagus Var-
ronem dicere sub f littera dedimus exemplum. — *Kettner p. 51 sq. hoc*
fr. refert ad 'sumum gradum naturalem, cum uiuerent homines ex
eis rebus, quae inuiolata ultro ferret terra' (Varro de r. r. II 1, 4).

3. *De hoc loco et lacuna et negligentia siue Censorini siue eius*
auctoris corrupti pluribus egi in mus. Rhen. 57 p. 231—251.

1, 1. *populi Rom. deest in cod. add. ed. princ.* 2. in terra
ed. pr. inītea cod.

3, 8. quod — adelon *om. V(atic.)* 9. a cataclysmo priore
om. V priorem D(armstadt.) 12. tempus *D ante corr.*

13. quod *D* 16. et Ogygii *L. de Jan* erogycii *D* erogicii *V*
et *uulgo om.* iachi *V* annis *V* quadringenti *D* anni sunt cir-
citer cccc, <hinc ad excidium Troiae anni octingenti> *O. Jahn*
annos circ. cccc <computarunt, hinc ad excidium Troiae annos dccc>
Hultsch ipse sic expleuerim: ad Inachi regnum <eiusque cataclys-
mum> annos circiter cccc <computant. hinc ad excidium Troiae

dringenti. quos solos, quamuis mythici temporis postremos, tamen quia a memoria scriptorum proximos quidam certius definire uoluerunt. et quidem Sosibius scripsit esse CCCLXXXV, Eratosthenes autem septem et quadringentos, Timaeus CCCXVII, Aretes
 5 DXIII, et praeterea multi diuerse, quorum etiam ipsa dissensio incertum esse declarat. de tertio autem tempore fuit quidem aliqua inter auctores dissensio in sex septemue tantummodo annis uersata: sed hoc quodcumque caliginis Varro discussit et pro cetera sua sagacitate nunc diuersarum ciuitatum conferens tempora,
 10 nunc defectus eorumque interualla retro dinumerans eruit uerum lucemque ostendit, per quam numerus certus non annorum modo sed et dierum perspicui possit.

4. *August. de ciu. d. XXII 28* Mirabilis autem quiddam Marcus Varro ponit in libris, quos conscripsit de gente populi
 15 Romani, cuius putauit uerba ipsa ponenda: Genethliaci quidam scripserunt, inquit, esse in renascendis hominibus quam appellant *παλιγγενεσίαν* Graeci; hac scripserunt confici in annis numero quadringentis quadraginta, ut idem corpus et eadem anima, quae fuerint coniuncta in homine aliquando, eadem rursus redeant in
 20 coniunctionem.

5^a. *August. d. ciu. d. XVIII 8* Quamquam Ogygus ipse quando fuerit, cuius temporibus etiam diluuium magnum factum est, non illud maximum, in quo nulli homines euaserunt, nisi qui in arca esse potuerunt, quod gentium nec Graeca nec Latina
 25 nouit historia, sed tamen maius quam postea tempore Deucalionis

4. *Ad Augustinum discrepantes scripturas addidi ex Em. Hoffmanni editione codd. Parisinorum 2050 (a), 2051 (b), 11638 (c), 12215 (g), Patavinorum 1469 (p) et 1490 (q), Dombartianorum Monacensium 3831 (α), 6267 (φ), 6259 (ε). apertos tamen errores codd. e et p nolui recoquere, ubi soli eos exhibent.*

anni sunt DCCC>. certum illud est hinc ad excidium Troiae referendum esse. 17. quadrigenti DV 3. emtosthenes DV 4. quadringentos D timeus D itimeus V eretes DV Crates coni. Jahn
 7. actores D ante corr. 9. conterens DV 10. dinumerans (din in ras.) D

4, 15. quidem g 16. renascendis] hoc participium uerest Varronianum, cf. d. l. l. VI 11 17. hanc scrips. a has scr. α adscr. b asscr. ρ

5, 21. ogigis b

fuit, inter scriptores historiae non conuenit. Nam Varro inde ex-
 c. 2 orsus est librum, cuius mentionem superius feci, et nihil sibi,
 ex quo perueniat ad res Romanas, proponit antiquius quam Ogygi
 diluuium, hoc est Ogygi factum temporibus.

5^b. *Lact. Plac. ad Stat. Theb. I 173 (p. 22 Jahnke)* Ogyges, 5
 ut Varro docet in libris de gente populi Romani, rex fuit Theba-
 norum, sub quo primum diluuium est factum, longe antequam
 illud, quod sub Deucalione factum esse narratur.

6. *August. de ciu. d. XXI 8* Est in Marci Varronis libris,
 quorum inscriptio est de gente populi Romani, quod eisdem uerbis, 10
 quibus ibi legitur, et hic ponam: In caelo, inquit, mirabile ex-
 Amph. 275 stitit portentum; nam stellam Veneris nobilissimam, quam Plautus
 Il. xxiu 318 Vesperuginem, Homerus Hesperon appellat, pulcherrimam dicens,
 Castor scribit tantum portentum exstitisse, ut mutaret colorem,
 magnitudinem, figuram, cursum; quod factum ita neque antea 15
 nec postea sit. hoc factum Ogygo rege dicebant Adrastos Cyzi-
 cenos et Dion Neapolites, mathematici nobiles.

August. de ciu. d. XVIII 8 Multa quoque alia ex illis in Graecia
 temporibus confingi fabulosa coeperunt: sed usque ad Cecropem regem
 Atheniensium, quo regnante eadem ciuitas etiam tale nomen accepit, — 20
 relati sunt in deorum numerum aliquot mortui —. in quibus Criasi
 regis coniux Melantomice et Phorbas filius eorum, qui post patrem
 rex Argiuorum sextus fuit, et septimi regis Triopae filius Iasus et rex
 nonus Sthenelas siue Stheneleus siue Sthenelus, uarie quippe in di-
 uersis auctoribus inuenitur. his temporibus etiam Mercurius fuisse 25
 perhibetur, nepos Atlantis ex Maia filia, quod uulgatiores etiam lit-
 terae personant. multarum autem artium peritus claruit, quas et
 hominibus tradidit, quo merito eum post mortem deum esse uoluerunt
 siue etiam crediderunt. Posterior fuisse Hercules dicitur, ad ea
 tamen tempora pertinens Argiuorum, quamuis nonnulli eum Mercurio 30

6, 18. *Exorsus est Augustinus a chronologia Hieronymi; illa tem-
 pora sunt ante Cecropem.*

25. *Dubitat de origine Varroniana eorum q. s. Frick l. s. p. 20 sqq.
 subest tamen.*

29. *Cf. Seru. ad Aen. VIII 564* Tunc enim, sicut et Varro dicit,
 omnes, qui fecerant fortiter, Hercules uocabantur, licet eos primo xliii
 enumerauerit. hinc est quod legimus Herculem Tirynthium [*Tyrium*
 Frick], Argium, Thebanum, Libym.

6, 12. stellam V. nobilissimam a p stella V. nobilissima cett.
 codd. in stella V. nobilissima uulg. 13. uespera regine b
 hesperona b 16. adtractos b cizenos a cycinos b

praeferant tempore, quos falli existimo. sed quolibet tempore nati sint, constat inter historicos graues, qui haec antiqua litteris mandauerunt ambos homines fuisse, et quod mortalibus ad istam uitam commodius ducendam beneficia multa contulerint, honores ab eis meruisse diuinos. Minerua uero longe his antiquior. nam temporibus Ogygi ad lacum, qui Tritonis dicitur, uirginali apparuisse fertur aetate, unde et Tritonia nuncupata est, multorum sane operum inuentrix et tanto procliuius dea credita, quanto minus origo eius innotuit. quod enim de capite Iouis nata canitur, poetis et fabulis, non historiae rebusque gestis est adplicandum. — Sed quolibet tempore fuerit, iam tamen Minerua tamquam dea colebatur regnante Atheniensibus Cecrope, sub quo rege etiam ipsam uel instauratam ferunt uel conditam ciuitatem.

7^a*. *August. de ciu. d. XVIII 9* Nam ut Athenae uocarentur, quod certe nomen a Minerua est, quae Graece Ἀθηνᾶ dicitur, hanc causam Varro indicat: Cum apparuisset illic repente oliuae arbor et alio loco aqua erupisset, regem prodigia ista mouerunt, et misit ad Apollinem Delphicum sciscitatum, quid intellegendum esset quidue faciendum. ille respondit, quod olea Mineruam significaret, unda Neptunum et quod esset in ciuium potestate, ex cuius potius nomine duorum deorum, quorum illa signa essent, ciuitas uocaretur. isto Cecrops oraculo accepto ciues omnes utriusque sexus (mos enim tunc in eisdem locis erat, ut etiam feminae publicis consultationibus interessent) ad ferendum suffragium conuocauit. consulta igitur multitudine mares pro Neptuno, feminae pro Minerua tulere sententias, et quia una plus inuenta est feminarum, Minerua uicit. tunc Neptunus iratus marinis fluctibus exaestuantibus terras Atheniensium populatus est. — cuius ut iracundia placaretur, triplici supplicio dicit idem auctor ab Atheniensibus affectas esse mulieres, ut nulla ulterius ferrent suffragia, ut nullus nascentium maternum nomen acciperet, ut ne quis eas Athenaeas uocaret.

7^b*. *August. de ciu. d. XVIII 10* Haec Varro non credit, ne deorum naturae seu moribus credat incongrua; et tamen non fabulosam, sed historicam rationem de Athenarum uocabulo reddens tantam Neptuni et Mineruae litem suis litteris inserit, de cuius nomine potius illa ciuitas uocaretur, ut cum prodigiorum ostentatione contenderent, inter eos iudicare nec Apollo consultus

13. *Sequitur fr. 5.*

7^a *continuat fr. 6.*

7^b. Haec] *antecedit fr. 8.*

7^a, 27. tum *eg*

auderet, sed deorum iurgium finiendum, sicut memoratarum trium dearum ad Paridem Iuppiter, ita et iste ad homines mitteret, ubi uinceret Minerua suffragiis et in poena suarum suffragatricium uinceretur, quae in aduersariis suis uiris obtinere Athenas potuit et amicas suas feminas Athenaeas habere non potuit. 5

8*. *August. de ciu. d. XVIII 10* Et tamen Marcus Varro non uult fabulosis aduersus deos fidem adhibere figmentis, ne de maiestatis eorum dignitate indignum aliquid sentiat, et ideo nec Areon pagon — uult inde accepisse nomen, quod Mars, qui Graece "Αρης dicitur, cum homicidii crimine reus fieret, iudicantibus 10 duodecim diis in eo pago sex sententiis absolutus est (quia ubi paris numeri sententiae fuissent, praeponi absolutio damnationi solebat); sed contra istam, quae multo amplius est celebrata, opinionem aliam quandam de obscurarum notitia litterarum causam nominis huius conatur astruere, ne Areon pagon Athenienses de 15 nomine Martis et pagi quasi Martis pagum nominasse credantur, in iniuriam uidelicet numinum, a quibus litigia uel iudicia existimat aliena, non minus hoc, quod de Marte dicitur, falsum esse adseuerans, quam illud quod de tribus deabus, Iunone scilicet et Minerua et Venere, quae pro malo aureo adipiscendo apud iudicem 20 Paridem de pulchritudinis excellentia certasse narrantur et ad placandos ludis deos, qui delectantur seu ueris seu falsis istis criminibus suis, inter theatricos plausus cantantur atque saltantur. Haec Varro non credit, ne deorum naturae seu moribus credat incongrua. 25

9. *Arnob. adu. nat. V 8* Varro ille Romanus multiformibus eminens disciplinis et in uetustatis indagatione rimator, in librorum quattuor primo, quos de gente conscriptos Romani populi dereliquit, curiosis computationibus edocet ab diluuii tempore, cuius supra fecimus mentionem [*Deucalionis*], ad usque Hirti 30 consulatum et Pansae annorum esse milia nondum duo.

10*. *Aug. de ciu. d. XVIII 10* His temporibus, ut Varro scribit, regnante Atheniensibus Cranao, successore Cecropis, — diluuium fuit, quod appellatum est Deucalionis, eo quod ipse reg-

8. Haec ex libris de g. p. R. sumpta esse negat Frick p. 23 sq.

9. Solum diluuium Deucalionis Arnobio est cognitum; de re cf. s. p. xxxv.

8, 17. nominum e¹g

9, 26. multiformibus Sabaeus multiformis cod.

nabat in earum terrarum partibus, ubi maxime factum est. hoc autem diluuium nequaquam ad Aegyptum atque ad eius uicina peruenit.

August. de ciu. d. XVIII 2 Quando ergo natus est Abraham, 5 secundi reges erant apud Assyrios Ninus, apud Sicyonios Europs; primi autem illic Belus, hic Aegialeus fuerunt. — Sicyoniorum regnum tunc [*temporibus filii Nini*] tenebat Telxion. quo regnante usque adeo ibi mitia et laeta tempora fuerunt, ut eum defunctum uelut deum colerent sacrificando et ludos celebrando, quos et primitus 10 institutos ferunt. c. 3. — Abraham — defunctus est regnantibus apud Assyrios Xerse illo antiquiore — et apud Sicyonios Thuriaco, quem quidam [*Hieronymus*] Thurimachum scribunt, septimis regibus. Regnum autem Argiuorum simul cum Abrahae nepotibus ortum est, ubi primus regnauit Inachus.

15 **11*.** *August. de ciu. d. XVIII 3* Sane quod praetereundum non fuit, etiam apud sepulcrum septimi sui regis Thuriaci sacrificare Sicyonios solere Varro refert. —

His temporibus Graecia sub Phoroneo Argolico rege legum et iudiciorum quibusdam clarior facta est institutis. Phegous tamen 20 frater huius Phoronei iunior cum esset mortuus, ad eius sepulcrum templum est constitutum, in quo coleretur ut deus et ei boues immolarentur. Credo honore tanto ideo dignum putarunt, quia in regni sui parte (pater quippe loca ambobus distribuerat, in quibus eo uiuente regnarent,) iste sacella constituerat ad colendos deos et docuerat obseruari tempora per menses atque annos, quid eorum quatenus metirentur atque numerarent. haec in eo noua mirantes rudes 25 adhuc homines morte obita deum esse factum siue opinati sunt siue uoluerunt. nam et Io filia Inachi fuisse perhibetur, quae postea Isis appellata ut magna dea culta est in Aegypto; quamuis alii scribant 30 eam ex Aethiopia in Aegyptum uenisse reginam, et quod late iusteque imperauerit, eisque multa commoda et litteras instituerit, hunc honorem illi habitum esse diuinum, posteaquam ibi mortua est, et tantum honorem, ut capitali crimine reus fieret, si quis eam fuisse hominem diceret.

10. *Hoc fr. continuat fr. 7^b. — eo quod — peruenit non ad Varronem redeunt.*

7. *Tertius rex Telchin, quartus Apis, sextus Aegydrus fuerunt.*

11. *Secuti sunt Thuriacum apud Sicyonios Leucippus, Cephisus (apud Hieronymum Messapus), Eratus, Plemnaeus, Orthopolis, Marathius, Marathus, Echyreus, Corax, Epopeus, Laomedon, Sicyon, Polybus, Inachus, Phaestus, Adrastus, Polypides, Pelasgus, Zeuxippus.*

Ordo regum Argiuorum hic fuit: Inachus, Phoroneus, Apis, Argus, Criasus, Phorbas, Triopas, Crotopus, Sthenelus, Danaus, Lynceus, Abas, Proteus, Acrisius.

10, 7. *telsyon* α 11. *tyriacho* b *thyriaco* ρ α 12. *thyrimacum* b ρ α

12*. *August. de ciu. d. XVIII 40* Frustra itaque uanissima praesumptione garriunt quidam dicentes, ex quo Aegyptus rationem siderum comprehendit, amplius quam centum annorum milia numerari. in quibus enim libris istum numerum collegerunt, qui non multum ante annorum duo milia litteras magistra Iside dicerunt? Non enim paruus auctor est in historia Varro, qui hoc prodidit, quod a litterarum etiam diuinarum ueritate non dissonat.

13*. *August. de ciu. d. XVIII 5* His temporibus rex Argiuorum Apis nauibus transuectus in Aegyptum, cum ibi mortuus fuisset, factus est Serapis omnium maximus Aegyptiorum deus. Nominis autem huius, cur non Apis etiam post mortem sed Serapis appellatus sit, facillimam rationem Varro reddidit. quia enim arca, in qua mortuus ponitur, quod omnes iam sarcophagum uocant, σοφός dicitur Graece, et ibi eum uenerari sepultum coeperant, priusquam templum eius esset exstructum, uelut soros et Apis Sorapis primo, deinde una littera, ut fieri adsolet, commutata Serapis dictus est. et constitutum est etiam de illo, ut, quisquis eum hominem fuisse dixisset, capitalem penderet poenam. et quoniam fere in omnibus templis, ubi colebantur Isis et Serapis, erat etiam simulacrum, quod digito labiis inpresso admonere uideretur, ut silentium fieret, hoc significare idem Varro existimat, ut homines eos fuisse taceretur. Ille autem bos, quem mirabili uanitate decepta Aegyptus in eius honorem deliciis affluentibus alebat, quoniam eum sine sarcophago uiuum uenerabantur, Apis, non Serapis uocabatur. quo boue mortuo quoniam quaerebatur et reperiebatur uitulus coloris eiusdem, hoc est albis quibusdam maculis similiter insignitus, mirum quiddam et diuinitus sibi procuratum esse credebant.

August. de c. d. XVIII 6 Regnante Argo suis coepit uti frugibus Graecia et habere segetes in agricultura delatis aliunde seminibus. Argus quoque post obitum deus haberi coepit, templo et sacrificiis honoratus. qui honor eo regnante ante illum delatus est homini priuato et fulminato cuidam Homogyro, eo quod primus ad aratrum boues iunxerit. —

c. 12. Per haec tempora [post Deucalionis diluuium] sacra sunt instituta dis falsis a regibus Graeciae, quae memoriam diluuii

13. *Intexuit Augustinus Varroniana quaedam Hieronymo.*

33. Cf. Varro de r. r. II 5, 4 nam ab hoc pecore [boue] Athenis Buzuges nobilitatus, Argis Homogyros. Vid. Frick p. 17 sq.

13, 13. sarchofagum g 24. sarchofago g 33. omocyro g

et ab eo liberationis hominum, uitaeque tunc aerumnosae modo ad alta, modo ad plana migrantium solemnī celebritate reuocant. nam et Lupercorum per sacram uiam adscensum atque descendum sic interpretantur, ut ab eis significari dicant homines, qui
 5 propter aquae inundationem summa montium petiuerunt et rursus eadem residente ad ima redierunt.

His temporibus Dionysum, qui etiam Liber pater dictus est et post mortem deus habitus, vitem ferunt ostendisse in Attica terra hospiti suo. tunc Apollini Delphico instituti sunt ludi musici, ut
 10 placaretur ira eius, qua putabant adflictas esse sterilitate Graeciae regiones, quia non defenderint templum eius, quod rex Danaus, cum easdem terras bello inuasisset, incendit. hos autem ludos ut instituerent, oraculo sunt eius admoniti. in Attica uero rex Erichthonius ei ludos primus instituit, nec ei tantum sed etiam Mineruae, ubi
 15 praemium uictoribus oleum ponebatur, quod eius fructus inuentricem Mineruam sicut uini Liberum tradunt.

Per eos annos a rege Xantho Cretensium, cuius apud alios aliud nomen inuenimus, rapta perhibetur Europa et inde geniti Rhadamanthus Sarpedon et Minos, quos magis ex eadem muliere filios
 20 Iouis esse uulgatum est. sed talium deorum cultores illud quod de rege Cretensium diximus, historicae ueritati, hoc autem quod de Ioue poetae cantant, theatra concrepant, populi celebrant, uanitati deputant fabularum, ut esset unde ludi fierent placandis numinibus etiam falsis eorum criminibus.

His temporibus Hercules in Syria clarus habebatur, sed nimirum alius, non ille de quo supra locuti sumus. secretiore quippe historia plures fuisse dicuntur et Liberi patres et Hercules. hunc sane Herculem, cuius ingentia duodecim facta numerant, inter quae Antaei
 25 Afri necem non commemorant, quod ea res ad alterum Herculem pertinet, in Oeta monte a se ipso incensum produnt suis litteris, cum ea uirtute, qua multa subegerat, morbum tamen, quo languebat, sustinere non posset.

Illo tempore uel rex uel potius tyrannus Busiris suis diis suos hospites immolabat, quem filium perhibent fuisse Neptuni ex matre
 35 Libya, filia Epaphi. uerum non credatur hoc stuprum perpetrasse

1. *Haec partim ex libro I, partim ex III collecta ab Augustino hic illic mutata sunt. Aliter Frick p. 26 sqq. Cf. Seru. ad Verg. Aen. III 578* Varro dicit in diluuiō aliquos ad montes confugisse cum utensilibus, qui lacessiti postea bello ab his, qui de aliis ueniebant montibus, facile ex locis superioribus uicerunt: unde factum est, ut dii superiores dicerentur, inferiores uero terrigenae. et quia de humillimis ad summa reptabant, dicti sunt pro pedibus habuisse serpentes.

13. *Cf. Philarg. ad Verg. georg. III 113* Varro in libro, qui Admirabilium inscribitur, Erichthonium ait primum equos quattuor iunxisse ludis, qui Panathenaea appellantur.

7. dionysium *codd.* 13. erichthon. *g* 19. minus *g*
 28. anthei *e g* 31. multa] *codd.* monstra *uulg.* 35. paphi *b*

Neptunus. ne di accusentur, sed poetis et theatris ista tribuantur. ut sit unde placentur.

Erichthonii regis Atheniensium — Vulcanus et Minerua parentes fuisse dicuntur. sed quoniam Mineruam uirginem uolunt, in amborum contentione Vulcanum commotum effudisse aiunt semen in terram atque 5 inde homini nato ob eam causam tale inditum nomen. Graeca enim lingua *ἐρις* contentio, *χθών* terra est, ex quibus duobus compositum uocabulum est Erichthonius. uerum, quod fatendum est, refellunt et a suis diis repellunt ista doctiores, qui hanc opinionem fabulosam hinc exortam ferunt, quia in templo Vulcani et Mineruae, quod ambo 10 unum habebant Athenis, expositus inuentus est puer dracone inuolutus, qui eum significauit magnum futurum et propter commune templum, cum essent parentes eius ignoti, Vulcani et Mineruae dictum esse filium; nominis tamen eius originem fabula illa potius quam ista designat historia. — c. 13. His temporibus [*post Erichtho-* 15 *nium*] fabulae fictae sunt de Triptolemo, quod iubente Cerere angibus portatus alitibus indigentibus terris frumenta uolando contulerit; de Minotauro, quod bestia fuerit inclusa Labyrintho, quo cum intrassent homines, inextricabili errore inde exire non poterant; de Centauris, quod equorum hominumque fuerit natura coniuncta; de Cerbero, quod sit triceps inferorum canis; de Phryxo et Helle eius sorore, quod uecti ariete uolauerint; de Gorgone, quod fuerit crinita serpentibus et aspicientes conuertebat in lapides; de Bellerophonte, quod equo pennis uolante sit uectus, qui equus Pegasus dictus est; de Amphione, quod citharae suauitate lapides mulserit et adtraxerit; 25 de fabro Daedalo et eius Icaro filio, quod sibi coaptatis pennis uolauerint; de Oedipo, quod monstrum quoddam, quae Sphinga dicebatur, humana facie quadrupcedem, soluta quae ab illa proponi soleret uelut insolubili quaestione suo praecipitio perire compulerit; de Antaeo, quem necauit Hercules, quod filius terrae fuerit, propter 30 quod cadens in terram fortior soleret adsurgere, et si qua forte alia praetermisi.

14. *August. d. ciu. d. XVIII 13* Hae fabulae bellum ad usque Troianum, ubi secundum librum Marcus Varro de populi Romani

3. Cf. *Lactant. inst. I 17, 12* Cum Vulcanus diis arma fecisset eique Iuppiter optionem dedisset praemii quod uellet postulandi iurassetque, ut solebat, per infernam paludem se nihil negaturum, tum faber claudus Mineruac nuptias postulauit. hic Iuppiter o. m. tanta religione constrictus abnuere non potuit, Mineruam tamen monuit repugnare pudicitiamque defendere. tum in illa conluctatione Vulcanum in terram profudisse aiunt, unde sit Erichthonius natus, idque illi nomen impositum *ἀπὸ τῆς ἐριδος καὶ χθονός*, id est ex certamine atque humo.

15. *Haec ad Varronem referenda esse Frick p. 31 negat; theologiam tamen eius sapiunt.*

3. erichth. *eg* 7. cthon *gqa* ethon *p* ce thon *a*
25. anphione *eg* 27. oedippo *egp* 28. solet *gpa* sole-
bat *ep uulg.* 30. antheo *eg* herculis *g*

gente finiuit, ex occasione historiarum, quae res ueraciter gestas continent, ita sunt ingeniis hominum fictae, ut non sint opprobriis numinum adfixae.

Porro autem quicumque finxerunt a Ioue ad stuprum raptum
 5 pulcherrimum puerum Ganymedem, quod nefas rex Tantalus fecit et Ioui fabula tribuit, uel Danaes per imbrem aureum adpetisse concubitum, ubi intellegitur pudicitia mulieris auro fuisse corrupta, quae illis temporibus uel facta uel ficta sunt aut facta ab aliis et ficta de Ioue, dici non potest quantum mali de hominum praesumserint cordibus, quod possent ista patienter ferre mendacia, quae tamen etiam
 10 libenter amplexi sunt; qui utique quanto deuotius Iouem colunt, tanto eos, qui haec de illo dicere ausi sunt, seuerius punire debuerunt. — His temporibus Latona Apollinem peperit, non illum, cuius oracula solere consuli superius loquebamur, sed illum, qui cum
 15 Hercule seruiuit Admeto, qui tamen sic est deus creditus, ut plurimi ac paene omnes unum eundemque Apollinem fuisse opinentur. tunc et Liber pater bellauit in India, qui multas habuit in exercitu feminas, quae Bacchae appellatae sunt, non tam uirtute nobiles quam furore. aliqui sane et uictum scribunt istum Liberum
 20 et uinctum, nonnulli et occisum in pugna a Perseo nec ubi fuerit sepultus tacent, et tamen eius uelut dei nomine per imundos daemones Bacchanalia sacra uel potius sacrilegia sunt instituta, de quorum rabiosa turpitudine post tam multos annos sic senatus erubuit, ut in urbe Roma esse prohiberet. per ea tempora Perseus et
 25 uxor eius Andromeda posteaquam sunt mortui, sic eos in caelum receptos esse crediderunt, ut imagines eorum stellis designare eorumque appellare nominibus non erubescerent, non timerent.

(c. 14.) Per idem temporis interuallum exstiterunt poetae, qui etiam theologi dicerentur, quoniam de diis carmina faciebant, sed
 30 talibus dis, qui licet magni homines, tamen homines fuerunt (— nec a fabuloso deorum suorum dedecore etiam ipsi se abstinere potuerunt), Orpheus, Musaeus, Linus. uerum isti theologi deos coluerunt, non pro dis culti sunt, quamuis Orpheum nescio quo modo infernis sacris uel potius sacrilegiis praeficere soleat ciuitas inpiorum. uxor autem
 35 regis Athamantis, quae uocabatur Ino, et eius filius Melicertes praecipitio spontaneo in mari perierunt et opinione hominum in deos relati sunt, sicut alii homines eorum temporum, Castor et Pollux. illam sane Melicertis matrem Leucotheam Graeci, Matutam Latini uocauerunt, utrique tamen putantes deam.

21. Cf. *August. de c. d. VI 9* Sic Bacchanalia summa celebrabantur insania, ubi Varro ipse confitetur a Bacchantibus talia fieri non potuisse nisi mente commota. haec tamen postea displicuerunt senatui saniori et ea iussit auferri.

12. de illo cum q om. Dombart 14. quem cum Hercule
 ferunt Admeti regis armenta pauisse uulg. 35. adamantis
 codd. praeter b melicertos b

(c. 15.) Per ea tempora regnum finitum est Argiuorum, translatum ad Mycenae, unde fuit Agamemnon, et exortum est regnum Laurentum, ubi Saturni filius Picus regnum primus accepit. — Iam ergo regnabant Laurentes utique in Italia, ex quibus euidentior ducitur origo Romana post Graecos: et tamen adhuc regnum Assyrium 5 permanebat, ubi erat rex uicensimus et tertius Lampares, cum primus Laurentum Picus esse coepisset. de huius Pici patre Saturno uiderint quid sentiant talium deorum cultores, qui negant hominem fuisse. — Sed haec poetica opinentur esse figmenta et Pici patrem Stercen potius fuisse adseuerent, a quo peritissimo agricola inuentum 10 ferunt, ut fimo animalium agri fecundarentur, quod ab eius nomine stercus est dictum; hunc quidam Stercutium uocatum ferunt. qualibet autem ex causa eum Saturnum appellare uoluerint, certe tamen hunc Stercen siue Stercutium merito agriculturae fecerunt deum. Picum quoque similiter eius filium in talium deorum numerum receperunt, quem praeclarum augurem et belligerorem fuisse adserunt. 15 Picus Faunum genuit, Laurentum regem secundum; etiam iste deus illis uel est uel fuit.

Hos ante Troianum bellum diuinos honores mortuis hominibus detulerunt. 20

15. *Charis. I p. 99 K.* Olympia feminino genere locus ipse dicitur, certamina uero neutraliter. nam Varro ait — sed idem de gente populi Romani III: Ludos Olympia fecerat.

16. *Charis. I p. 61 (= 137) K.* Varro de gente populi Romani III: A mare operta oppida, pro a mari, ut refert Plinius. 25

17*. *August. de ciu. d. XVIII 16* Troia uero euersa excidio illo —, quod — est gestum regnante iam Latino Fauni filio, ex quo Latinorum regnum dici coepit Laurentumque cessauit, Graeci uictores deletam Troiam relinquentes et ad propria remeantes diuersis et horrendis cladibus dilacerati atque contriti sunt, et 30 tamen etiam ex eis deorum suorum numerum auxerunt. nam et Diomedem fecerunt deum, quem poeua diuinitus inrogata perhibent ad suos non reuertisse, eiusque socios in uolucres fuisse conuersos non fabuloso poeticoque mendacio, sed historica adtestatione confirmant, quibus nec deus, ut putant, factus huma- 35

17. *Continuat ea quae antecedunt in fr. 14. — De Demaeneto cf. Plin. n. h. VIII 82.*

3. laurentium b e 5. assyriorum codd. praeter g g
10. extercen g

15, 23. III] in cod. Olympiae Popma Olympia fecerant Keil

16, 24. de gente p. r̄. cod. p. 61 de genē PR cod. p. 137

25. operata cod. p. 61 separata ed. pr. p. 61

nam reuocare naturam uel ipse potuit uel certe a Ioue suo rege
 tamquam caelicola nouicius impetrauit. quin etiam templum eius
 esse aiunt in insula Diomedeā, non longe a monte Gargano, qui
 est in Apulia, et hoc templum circumuolare atque incolere has
 5 alites tam mirabili obsequio, ut aquam impleant et aspergant; et
 eo si Graeci uenerint uel Graecorum stirpe prognati, non solum
 quietas esse, uerum et insuper adulare, si autem alienigenas uide-
 rint, subuolare ad capita tamque grauibus ictibus, ut etiam peri-
 mant, uulnerare. nam duris et grandibus rostris satis ad haec proelia
 10 perhibentur armatae. (c. 17.) Hoc Varro ut adstruat, commemorat
 alia non minus incredibilia de illa maga famosissima Circe, quae
 socios quoque Vlixis mutauit in bestias, et de Arcadibus, qui sorte
 ducti transnatabant quoddam stagnum atque ibi conuertebantur
 in lupos et cum similibus feris per illius regionis deserta uiuebant.
 15 si autem carne non uescerentur humana, rursus post nouem annos
 eodem renatato stagno reformabantur in homines. denique etiam
 nominatim expressit quendam Demaenetum gustasse de sacrificio,
 quod Arcades immolato puero deo suo Lycaeo facere solerent, et
 in lupum fuisse mutatum et anno decimo in figuram propriam
 20 restitutum pugilatum sese exercuisse et Olympiaco uicisse cer-
 tamine. nec idem propter aliud arbitratur historicus in Arcadia
 tale nomen addictum Pani Lycaeo et Ioui Lycaeo, nisi propter
 hanc in lupos hominum mutationem, quod eam nisi ui diuina
 fieri non putarent. lupus enim Graece *λύκος* dicitur, unde Lycae
 25 nomen apparet inflexum. Romanos etiam lupercos ex illorum
 mysteriorum ueluti semine dicit exortōs.

(c. 19.) Eo tempore post captam Troiam atque deletam Aeneas
 cum uiginti nauibus — in Italiam uenit, regnante ibi Latino et apud
 Athenienses Menestheo, aput Sicyonios Polyphide. — mortuo Latino
 30 regnauit Aeneas tribus annis. — Sed Aeneas, quoniam, quando mor-
 tuus est, non comparuit, deum sibi fecerunt Latini. Sabini etiam
 regem suum primum Sancum, siue, ut aliqui appellant, Sanctum,
 rettulerunt in deos. — Et hunc [*Codrum*] Athenienses tauquam deum
 sacrificiorum honore coluerunt. Quarto Latinorum rege Siluio Aeneae
 35 filio, non de Creusa, de qua fuit Ascanius, qui tertius ibi regnauit,
 sed de Lauinia Latini filia, quem postumum Aeneas dicitur habuisse,
 Assyriorum autem vicensimo et nono Oneo et Melantho Atheniensium

6. progeniti *a* . 7. adolare *q* *φ* aduolare *α* *a*² auolare *a*¹
 13. transibant *Dombart cum q*² 16. formabantur *g*
 17. cum gustasset *uulg.* 20. pugillatu *b p* (*α uulg.*) 32. xanc-
 tum *gp* alii quidam *p*

sexto decimo, — regnum Sicyoniorum consumptum est, quod per annos nongentos quinquaginta et nouem traditur fuisse porrectum. — (c. 20.) Ab illo igitur tempore hi reges Latinorum esse coeperunt, quos cognominabant Siluios. — Cuius [*Salomonis*] tempore apud Latinos condita est Alba, ex qua deinceps non Latinorum sed Albanorum reges appellari, in eodem tamen Latio coeperunt. — (c. 21.) Latium post Aenean, quem deum fecerunt, undecim reges habuit, quorum nullus deus factus est.

18. *Seru. in Verg. Aen. VII 657* Auentinus mons urbis Romae est, quem constat ab auibus esse nominatum, quae de Tiberi ascendentes illic sedebant. — Quidam etiam rex Aboriginum Auentinus nomine illic et occisus et sepultus est, sicut etiam Albanorum rex Auentinus, cui successit Procas. Varro tamen dicit in gente populi Romani Sabinos a Romulo susceptos istum accepisse montem, quem ab Auente, fluuio prouinciae suae, Auentinum appellauerunt. constat ergo uarias has opiniones postea secutas. nam a principio Auentinus est dictus ab auibus uel a rege Aboriginum.

19*. *Augustin. de ciu. d. XVIII 23* Eodem tempore [*quo Roma condita est*] nonnulli Sibyllam Erythraeam uaticinatam ferunt. Sibyllas autem Varro prodit plures fuisse, non unam. —

Nonnulli sane Erythraeam Sibyllam non Romuli sed belli Troiani tempore fuisse scripserunt. (c. 24.) Eodem Romulo regnante

18. *Diuersas sententias effuderat Varro, ut solebat; cf. de l. l. V 43* Auentinum aliquot de causis dicunt. Naeuius ab auibus, quod eo se ab Tiberi ferrent aues, alii ab rege Auentino Albano, quod ibi sit sepultus, alii Aduentinum ab aduentu hominum, quod commune Latinorum ibi Dianae templum sit constitutum. ego maxime puto ab aduectu; nam olim paludibus mons erat ab reliquis disclusus; itaque eo ex urbe aduehebantur ratibus. *August. de c. d. XVIII 21* Auentinus, qui duodecimo loco Aenean sequitur, cum esset prostratus in bello et sepultus in eo monte, qui etiam nunc eius nomine nuncupatur, deorum talium, quales sibi faciebant, numero est additus. alii sane noluerunt eum in proelio scribere occisum, sed non comparuisse dixerunt, nec ex eius uocabulo appellatum montem, sed ex aduentu auium dictum Auentinum. post hunc non est deus factus in Latio nisi Romulus conditor Romae.

19. *Recepi hoc Varronianum ut ex Aug. libro XVIII decerptum. pluribus de Sibyllis Varro in libris rer. diu. disputauerat, uid. Merkel Ouid. fast. p. CXVI sq. E larga materie hos locos Lactantii elegi: de ira d. 22, 5* Sibyllas fuisse multas plurimi et maximi auctores tradiderunt, Graecorum

18, 14. ingentem *Sangall. Reg. Lips. Fris.* ipsum *Lips.*¹
15. ab auente *Fris. Floriac.* auente *Sang. Lips.*² ab euante *Reg.*
habebante *Lips.* 16. appellauerunt auentinum *Fris.* ergo]
tamen *Fuld.* has uarias *Fuld.* 17. secutos *Sang.* consecutos *Lips.*

Thales Milesius fuisse perhibetur, unus e septem sapientibus, qui post theologos poetas, in quibus Orpheus maxime omnium nobilitatus est, σοφοί appellati sunt. — Mortuum Romulum, cum et ipse non comparuisset, in deos — rettulere Romani. — Regnavit deinde Numa post Romulum. — hoc regnante Romae — Samiam fuisse Sibyllam ferunt. (c. 25.) Regnante apud Romanos Tarquinio Prisco, qui successerat Anco Marcio — Pittacus Mitylenaeus, alius (*praeter Thaletem*) e septem sapientibus, fuisse perhibetur. — Hi sunt (*ceteri*) Solon Atheniensis, Chilon Lacedaemonius, Periandrus Corinthius, Cleobulus Lindius, Bias Prieneus.

20. *Seru. in Verg. Aen. IX 600* Italiae diciplina et uita laudatur, quam et Cato in originibus et Varro in gente populi fr. 76 Romani commemorat.

21. *Seru. in Verg. Aen. VII 176* Maiores enim nostri sedentes epulabantur. quem morem a Laconibus habuerunt et Cretensibus, ut Varro docet in libris de gente populi Romani, in quibus dicit, quid a quaque traxerint gente per imitationem.

22. *Seru. in Verg. Aen. VI 760* Pura hasta] i. e. sine ferro. nam hoc fuit praemium apud maiores eius, qui tunc primum uicisset in proelio, sicut ait Varro in libris de gente populi Romani.

23. *Seru. in Verg. georg. III 18* Centum quadriugos agitabo ad flumina] i. e. unius diei exhibebo circenses, quia, ut Varro

Aristo Chius et Apollodorus Erythraeus, nostrorum Varro et Fenestella (fr. 18). *epit. 5, 1 sq.* Varro decem Sibyllas fuisse tradit, primam de Persis, secundam Libyssam, tertiam Delphida, quartam Cumaeam, quintam Erythraeam, sextam Samiam, septimam Cimmeriam, octauam Hellepontiam, nonam Phrygiam, decimam Tiburtem, cui sit nomen Albunae. ex his omnibus Cumanae solius tres esse libros, qui Romanorum fata contineant et habeantur arcani, ceterarum uero omnium singulos extare haberique uulgo sed eos Sibyllinos uelut uno nomine inscribi, nisi quod Erythraea, quae Troici belli temporibus fuisse perhibetur, nomen suum uerum posuit in libro, aliarum confusi sunt. *inst. I 6, 8 sqq. Kettner p. 41. Cf. etiam Varronem in hebdomadibus ap. Gellium III 10, 16.*

21. *Sabinos a Sabo Lacedaemonio originem trahere, eorum mores secutos esse Romanos Cato (orig. fr. 51) tradiderat. Cf. Samter Quaest. Varr. p. 60 sqq.*

10. byas g

18, 15. et] uel *Flor. Bern.* 16. ut] et *Lips.* 17. quid a quaque gente transtulerit per im. *Carol. Sang.* quid a quaque traxerint gente *Reg. Lips. Hamb.* quid a quaque traxerunt per im. gente *Fris.* quid a quaque per im. traxerint gente *Lips.*² quid a qua gente trans||i||erit (transierit *Bern.*) per im. *Flor. Bern.*

22, 19. eius om. *Fris.* 20. Varro *add. Reg. Fris. om. rel.*

dicat in libris de gente populi Romani, olim XXV missus fiebat, sed uicesimus quintus dicebatur aerarius, eo quod de collatione populi exhibebatur. qui desiit esse, postquam conferendae pecuniae est consuetudo sublata, unde hodieque permansit, ut ultimus missus appelletur aerarius. ergo 'centum currus' secundum antiquitatem dixit, sicut etiam 'ad flumina'. olim enim in litore fluminis circenses agitabantur, in altero latere positus gladiis, ut ab utraque parte esset ignaviae praesens periculum. unde et circenses dicti sunt, quia exhibebantur in circuitu ensibus positus, licet alii a circumeundo dicant circenses uocari.

ANNALIVM LIBRI III

1. *Charis. I p. 105 K.* Scriptulum, quod nunc uulgus sine t dicit, Varro in Plutotoryne dixit. idem in annali: 'Nummum argenteum flatum primum a Seruio Tullio dicunt. is IIII scripulis maior fuit quam nunc est'.

384 2. *Gell. XVII 21, 23* Neque multo postea [*post incendium* 15
370 *Gallicum*] — M. Manlius Romae, qui Gallos in obsidione Capitolii obrepentis per ardua depulerat, conuictus est consilium de regno occupando inisse, damnatusque capitis e saxo Tarpeio, ut M. Varro ait, praeceps datus, ut Cornelius autem Nepos scriptum reliquit, uerberando necatus est.

RERVVM VRBANARVM LIBRI III

1. *Charis. I p. 133 K.* Innocente Varro de rebus urbanis III: Spartaco innocente coniecto ad gladiatorium.

23. *De re cf. ad Aen. VIII 636. Friedlaender in Marquardt. Antiq. Rom. publ. III p. 494.*

1. *De scriptulo cf. Hultsch in Metrol.² p. 145.*

2. *Varronis memoria uulgata est, apud Liuium, Dionysium Halic. Plutarchum, alios, Schweigler III p. 297.*

23, 1. olim et missus om. B(crn.) 2. latione B
5. appellaretur (Carol.) A H(amb.) appellatur Vatic. 7. agitabantur] B Vat. agebantur Par. H A² 9. qui B H positus om. A
1, 12. annali] numerum libri intercidiisse uoluerunt Ritschl op. III 448 et Keil a. h. l. at uid. Fleckisen. ann. 139 p. 153
13. argenteum cd. pr. argentum cod. factum exc. cod. Par. conflatum ed. pr. seruilio exc. cod. Par. scriptulis Putschius scrupulis ed. pr. 14. est add. exc. cod. Par.
1, 22. ad gla*um ed. pr. in cod. haec u. euanuerunt

DE SVA VITA LIBRI III

1. *Charis. I p. 89 K.* Nam et Varro de uita sua non tantum huius Sarapis declinauit sed et Isis.

CORNELI NEPOTIS

CHRONICA

1*. *Minuc. Fel. Octau. 21, 4* Saturnum enim principem huius generis et examinis omnes scriptores uetustatis Graeci Romanique hominem prodiderunt. scit hoc Nepos et Cassius in historia et Thallus ac Diodorus hoc loquuntur.

2. *Gell. XVII 21, 3* Vtrumque [*Homerum et Hesiodum*] ante Romam conditam uixisse, Siluii Albae regnantibus, — ante Romam autem conditam, ut Cornelius Nepos in primo chronico de Homero dicit, annis circiter centum et sexaginta.

3*. *Solin. 1, 27* Romam — placet conditam — Nepoti et Lutatio, opiniones Eratosthenis et Apollodori comprobantibus, olympiadis septimae anno secundo.

1. *Conf. Charis p. 132* Licet Varro et Tullius et Cincius, ut de consortio casuum diximus, huius Sarapis et huius Isis dixerint.

1. *Vid. Cassii Heminae fr. 1 et supra p. LI.*

2. *Conf. Hieron. chron. ad a. Abr. 1104 p. 69 Sch.* In Latina historia haec ad uerbum scripta repperimus: Agrippa apud Latinos regnante Homerus poeta in Graecia claruit, ut testantur Apollodorus grammaticus et Euforbus historicus, † ante urbem Romam conditam ann. cxxiiii, et, ut ait Cornelius Nepos, ante olympiadem primam ann. c. *De hoc loco admodum perturbato uid. supra p. LI. Cass. fr. 8. Cf. Solin. 40, 16* Zmyrna — Homero uati patria extitit, qui post Ilium captum fuit anno ducentesimo septuagesimo secundo, Agrippa Siluii Tiberini filio Albae regnante, anno ante urbem conditam centesimo sexagesimo. inter quem et Hesiodum poetam, qui in auspiciis olympiadis primae obiit, centum triginta octo anni interfuerunt. *De re cf. Rohde mus. Rhen. 36 p. 401, 534 sqq., de "Latina historia" de origine gentis Romanae Mommsen in Act. soc. Lips. II p. 689 sqq.*

3. *Ex eis qui sequuntur usque ad § 30 numeris Solinus colligit septimae olympiadis anno primo Romam conditam esse proximeque ad Nepotem accedit.*

1, 2. sarapidis cod. Serapis Putsch

1, 5. scit] scribit Pithoeus

2, 9. cronico cod. Par. Q chonicoro Voss. Z chronicorum codd. γ dixit γ

3, 11. nepote Angelomont. 12. opiniones codd. class. I —nem class. II

4. *Gell. XVII 21, 8* Archilochum autem Nepos Cornelius tradit Tullo Hostilio Romae regnante iam tunc fuisse poematis clarum et nobilem.

³⁸⁴
³⁷⁰ 5. *Gell. XVII 21, 23* Neque multo post [*post incendium Gallicum*] — M. Manlius Romae, qui Gallos in obsidione Capitolii obrepentis per ardua depulerat, conuictus est consilium de regno occupando inisse damnatusque capitis e saxo Tarpeio, ut M. Varro ait, praeceps datus, ut Cornelius autem Nepos scriptum reliquit, uerberando necatus est.

ann.
fr. 2

6*. *Solin. 40, 4 p. 220 M.* Notatur eadem die conflagrasse templum Ephesi, qua Alexander Magnus Pellae natus est, qui oritur, ut Nepos edit, M. Fabio Ambusto T. Quintio Capitolino cos., post Romam conditam anno trecentesimo octogesimo quinto.

7*. *Catull. 1, 5* Quoi dono lepidum nouum libellum | — ? Corneli, tibi: namque tu solebas | meas esse aliquid putare nugas | iam tum cum ausus es unus Itolorum | omne aeuum tribus explicare chartis | doctis, Iuppiter, et laboriosis.

EXEMPLA

1. *Charis. I p. 146 K.* Vestale. Nepos exemplorum II 'a uirgine Vestale' inquit pro Vestali, quia non personam sed rem significat.

20

2. *Gell. VI 18, 2* Post proelium Cannense Hannibal, Carthaginensium imperator, ex captiuis nostris electos decem Romam

4. *Vna cum fr. 2 hoc ex Chronicis sumptum esse initio capitis Gellius significauit.* — Cf. *Hieron. ad a. 1352 (= 665 a. Chr., 9. ann. Tulli Host.)* Archilocus et Simonides et Aristoxenus musicus inlustris habetur. *Rohde m. Rh. 33 p. 194 sqq.*

6. Cf. *Gell. XVII 21, 28* Circa annum urbis conditae quadringentesimum Philippus, Amyntae filius, Alexandri pater, regnum Macedoniae adeptus est inque eo tempore Alexander natus est.

4, 2. tullio codd. δ et pars codd. γ

6, 11. 12. Verba qui oritur — quinto in solo tertio ordine codicum Mommseni seruata sunt; uid. *append. p. 217.* — Consules sunt a. 400 ab u. c. sec. Varronem, = a. 397 sec. Nepotem; at a. 395 sec. Nep. Alexander natus est; itaque Unger m. *Rh. XXXV p. 14 sq. pro ccclxxxv scripsit ccclxxxv. consulum nomina ex contaminatione Nepotis cum Varrone esse orta uidentur* 12. sedit Sangall. capitalino Paris.

1, 18. 19. a uirgine uestali cod.

misit mandauitque eis pactusque est, ut, si populo Romano uideretur, permutatio fieret captiuorum. — hoc, priusquam proficerentur, ius iurandum eos adegit redituros esse in castra Poenica, si Romani captiuos non permutarent. Veniunt Romam decem
 5 captiui, mandatum Poeni imperatoris in senatu exponunt, permutatio senatui non placita. — tum octo ex his postliminium iustum non esse sibi responderunt, quoniam deiurio uincti forent, statimque, uti iurati erant, ad Hannibalem profecti sunt. duo reliqui Romae manserunt solutosque esse se ac liberatos religione dice-
 10 bant, quoniam, cum egressi castra hostium fuissent, commenticio consilio regressi eodem, tamquam si ob aliquam fortuitam causam issent atque ita iure iurando satisfacto rursum iniurati abissent. — Cornelius autem Nepos in libro exemplorum quinto id quoque litteris mandauit multis in senatu placuisse, ut hi, qui redire nol-
 15 lent, datis custodibus ad Hannibalem deducerentur, sed eam sententiam numero plurium, quibus id non uideretur, superatam, eos tamen, qui ad Hannibalem non redissent, usque adeo intestabiles inuisosque fuisse, ut taedium uitae ceperint necemque sibi consciuerint.

20 3*. *Gell. VI 19, 1* Pulcrum atque liberale atque magnanimum factum Tiberii Sempronii Gracchi in exemplis repositum est. Id exemplum huiusmodi est: L. Scipioni Asiatico, P. Scipionis Africani superioris fratri, C. Minucius Augurinus tribunus plebi multam irrogauit eumque ob eam causam praedes poscebat.
 25 Scipio Africanus fratris nomine ad collegium tribunorum prouocabat petebatque, ut uirum consularem triumphalemque a collegae ui defenderent. octo tribuni cognita causa decreuerunt. Eius decreti uerba, quae posui, ex annalium monumentis exscripta sunt: 'Quod P. Scipio Africanus postulauit pro L. Scipione Asia-

2. *Vid. Acil. fr. 3 et adnot.*

3. *Etsi nomen Nepotis omissum est, tamen hoc exemplum ex eodem sumptum esse ex quo exemplum eius quod antecedit capitis recte concluderunt F. Lachmann de font. Liu. II p. 106 et L. Mercklin Citiermeth. d. Gellius p. 668 (cum Hertzio in ind. ed. Teubner. p. 257 et Hosio p. xxxvi). itaque opus non est cum Thysio post 'exemplis' Nepotis nomen inserere.—*

2, 18. 19. necem sibi comparauerint *cod. Rott.*

3, 21. sempronii tiberii (*cod.*) *R(ottend.)* 23. patri *R*

24. irrouit *R* 25. patris *codd.* 25. 26. prouocabat petebatque *cod. Par.²* prouocabant petebantque *codd.* (que *om. R*)

28. monum̃a *R*

tico fratre, cum contra leges contraque morem maiorum tribunus pl. hominibus accitis per uim inauspicato sententiam de eo tulerit multamque nullo exemplo irrogauerit praedesque eum ob eam rem dare cogat aut, si non det, in uincula duci iubeat, ut eum a collegae ui prohibeamus, et quod contra collega postulauit, ne sibi intercedamus, quominus suapte potestate uti liceat, de ea re nostrum sententia omnium ea est: si L. Cornelius Scipio Asia-
ticus collegae arbitrato praedes dabit, collegae, ne eum in uincula ducat, intercedemus; si eius arbitrato praedes non dabit, quominus collega sua potestate utatur, non intercedemus'. Post hoc decretum, cum Augurinus tribunus L. Scipionem praedes non

Fama, quam Nepos hic secutus est, discrepabat cum Valerio Antiate, cuius summam § 8 Gellius rettulit (uid. fr. 45 c. adnot.), suam ueterum annalium esse (Claudii Quadrigarii, ut censet Mommsen Röm. Forsch. II p. 419, 492) significans. Eandem tetigit Cicero de prou. cons. 8, 18 An Ti. Gracchus — tantam laudem est adeptus, quod tribunus plebis solus ex toto illo collegio L. Scipioni auxilio fuit, inimicissimus et ipsius et fratris eius Africani, iurauitque in contione se in gratiam non redisse sed alienum sibi uideri dignitate imperii, quo duces essent hostium Scipione triumphante ducti, eodem ipsum duci, qui triumphasset? tum ipse Liuius in ea parte narrationis huius causae, quam Valerianae interposuit (38, 55, 8—57); cf. c. 56, 8 sq. illi auctores sequendi sunt, qui, cum L. Scipio et accusatus et damnatus sit pecuniae captae ab rege, legatum in Etruria fuisse Africanum tradunt atque post famam de casu fratris adlatam relicta legatione cucurrisse eum Romam et, cum a porta recta ad forum se contulisset, quod in uincula duci fratrem dictum erat, reppulisse a corpore eius uiatorem et tribunis retinentibus magis pie quam ciuilitate uim fecisse. — c. 57, 3 sq. illud parum constat, utrum post mortem patris ei desponsa sit [Cornelia] et nupserit, an uerae illae opiniones sint Gracchum, cum L. Scipio in uincula duceretur nec quisquam collegarum auxilio esset, iurasse sibi inimicitias cum Scipionibus, quae fuissent, manere nec se gratiae quaerendae causa quicquam facere, sed in quem carcerem reges et imperatores hostium ducentem uidisset P. Africanum, in eum se fratrem eius duci non passurum. Idem dictum redit in fama Valeriana ad L. Scipionem relatum c. 60, 5 sq., postea apud Ampel. 19, 3. Aur. Vict. de uir. ill. 53, 57.— Ceterum decreta ab annalium scriptore rhetorum more ficta sunt, cf. Mommsen l. s. II 419, 492 et omnino de hac causa eius commentarium p. 417—510. Etiam 'duo exempla', quae ad eandem causam pertinent et quae de eodem Africano narrauit Gellius IV 18, ex Nepote sumpta esse recte Nissen Quellen des Liuius p. 214 sq. animaduertit: Scipio Africanus antiquior quanta uirtutum gloria praestiterit et quam fuerit altus animi atque magnificus et qua sui conscientia subnixus, plurimis rebus, quae dixit quaeque fecit, declaratum est. ex quibus sunt haec duo exempla eius fiduciae ('eadem fiducia animi' Liu. 38, 55, 13) atque exuperantiae ingentis:

1. tribunus om. P(aris.) 2. p. l. PR P. L. V(atice.) deo V
4. ut] et codd.

dantem prendi et in carcerem duci iussisset, tunc Tiberius Sempronius Gracchus tr. pl., pater Tiberi atque C. Gracchorum, cum P. Scipioni Africano inimicus grauis ob plerasque in re publica dissensiones esset, iurauit palam in amicitiam inque gratiam se
 5 cum P. Africano non redisse, atque ita decretum ex tabula recitauit. Eius decreti uerba haec sunt. 'Cum L. Cornelius Scipio Asiaticus triumphans hostium duces in carcerem coniectarit, alienum uidetur esse dignitate rei publicae, in eum locum imperatorem populi Romani duci, in quem locum ab eo coniecti sunt
 10 duces hostium: itaque L. Cornelium Scipionem Asiaticum a collegae ui prohibeo'.

4*. *Julianus apud August. imperfect. contra Iulianum opus IV c. 43 (X 1362 Migne) Amplexare factum illud Cratae Thebani,*

Cum M. Naevius tribunus plebis accusaret eum ad populum diceretque accepisse a rege Antiocho pecuniam, ut condicionibus gratiosis et mollibus pax cum eo populi Romani nomine fieret et quaedam item alia crimini daret indigna tali uiro, tum Scipio pauca praefatus, quae dignitas uitae suae atque gloria postulabat: 'Memoria', inquit, 'Quirites, repeto diem esse hodiernum, quo Hannibalem Poenum imperio uestro inimicissimum magno proelio uici in terra Africa pacemque et uictoriam uobis peperit inspectabilem. non igitur simus aduersum deos ingrati et, censeo, relinquamus nebulonem hunc, eamus hinc protinus Ioui optimo maximo gratulatum'. id cum dixisset, auertit et ire ad Capitolium coepit. tum contio uniuersa, quae ad sententiam de Scipione ferendam conuenerat, relicto tribuno Scipionem in Capitolium comitata atque inde ad aedes eius cum laetitia et gratulatione sollemni prosecuta est. fertur etiam oratio, quae uidetur habita eo die a Scipione, et qui dicunt eam non ueram, non eunt infitias, quin haec quidem uerba fuerint, quae dixi, Scipionis. (Cf. *Liui.* 38, 56, 5 sqq.)

Item aliud est factum eius praeclarum. Petilii quidam, tribuni plebis, a M., ut aiunt, Catone, inimico Scipionis, comparati in eum atque inmissi, desiderabant in senatu instantissime, ut pecuniae Antiochinae praedaeque in eo bello captae rationem redderet; fuerat enim L. Scipioni Asiatico, fratri suo, imperatori in ea prouincia, legatus. ibi Scipio exurgit et prolato e sinu togae libro rationes in eo scriptas esse dixit omnis pecuniae omnisque praedae, allatum, ut palam recitaretur et ad aerarium deferretur. 'sed enim id iam non faciam', inquit, 'nec me ipse afficiam contumelia' eumque librum statim coram discidit suis manibus et concerpsit, aegre passus, quod, cui salus imperii ac reipublicae accepta ferri deberet, rationem pecuniae praedaticiae posceretur. *Prius exemplum (quod iam Polybius 24, 9, 6 sq. narrauerat) etiam Valerius Antias recepit (uid. fr. 45 c. adn.), alterum (item apud Polybium 24, 9^a) fama Liuiana a Valerio diuersa 38, 55, 9 sqq. uid. Mommsen l. s. p. 462 sqq.*

3. scipione *codd.* 4. esse *codd.* 8. a dignitate *R*
 4, 13. Cratae in *ed. Mign.* additum 'ex. mss.'

hominis locupletis et nobilis, cui adeo fuit cordi secta Cynicorum, ut relinquens paternas opes Athenas cum uxore migrauerit Hipparchia, pari animo istius philosophiae sectatrice, cum qua cum concumbere in publico uellet, ut refert Cornelius Nepos, et illa occultandi gratia pallii uelamen obduceret, uerberata est a marito: 5
 'Tuis sensibus nimirum', inquit, 'parum adhuc docta es, quae, quod te recte facere noueris, id aliis praesentibus exercere non audeas'.

5*. *Suet. Aug. 77* Non amplius ter bibere eum [*Augustum*] solitum super cenam in castris apud Mutinam Cornelius Nepos 10 tradit.

6*. *Pomp. Mela III 9, 90* Eudoxus quidam aurorum nostrorum temporibus cum Lathyrum regem Alexandriae profugeret, Arabico sinu egressus per hoc [*Aethiopicum*] pelagus, ut Nepos adfirmat, Gades usque peruectus est. 15

7*. *Pomp. Mela III 5, 44* Ultra Caspium sinum quidnam esset, ambiguum aliquamdiu fuit, idemne Oceanus an tellus infesta frigoribus, sine ambitu ac sine fine proiecta. sed praeter physicos Homerumque uniuersum orbem mari circumfusus esse disserit Cornelius Nepos ut recentior, auctoritate sic certior; testem autem rei Q. Metellum Celerem adicit eumque ita rettulisse 62 commemorat: cum Galliae pro consule praeesset, Indos quosdam 692 a rege Botorum dono sibi datos; unde in eas terras deuenissent, requirendo cognosse ui tempestatum ex Indicis aequoribus abreptos emensosque quae intererant tandem in Germaniae litora 25 exisse.

4. *Tangit hanc cynogamiam Augustinus etiam de ciuit. dei XIV 20. Vid. Zelleri Hist. philos. gr. II 1⁴ p. 327.*

6. *A Pomponio Mela Corneli Nepotis auctoritatem in nat. hist. II 169 et in insequenti paragrapho (fr. 7). Plinius mutuatus est, ut etiam Hannonis Carthaginiensis, quae apud utrumque antecedit: Praeterea Nepos Cornelius auctor est Eudoxum quendam sua aetate, cum Lathyrum regem fugeret, Arabico sinu egressum Gades usque peruectum. Tum adnectitur Coeli Ant. fr. 56. — Plura de hac Eudoxi Cyziceni nauigatione apud Strabonem II 3, 4 p. 98 sqq.*

7. *Ex Mela Plin. n. h. II 170* Idem Nepos de septentrionali circuitu tradit Q. Metello Celeri Afrani in consulatu conlegae [60/694]

2. 3. Hipparcide uel Hipparchide editt. Hipparchia Woelfflin coll. *Laert. Diog. 6, 5, 5. 7*

7, 20. disserit Wachsmuth ap. Frickium. dixerunt cod. Homerumque, qui — dixerunt uulg. 24. indicii cod.¹ indicis cod.²

8*. *Plin. n. h. III 4* T. Liuius ac Nepos Cornelius [*freti Gaditani*] latitudinis tradiderunt minus VII milia passuum, ubi uero plurimum, X milia.

9*. *Plin. n. h. III 125* Interiere — Melpum opulentia prae-
cipuum, quod ab Insubribus et Bois et Senonibus deletum esse eo die, quo Camillus Veios ceperit, Nepos Cornelius tradidit.

10*. *Plin. n. h. III 127* Ultra quam [*Aquileiam*] — Formio amnis, — anticus auctae Italiae terminus, nunc uero Histriae, quam cognominatam a flumine Histro in Hadriam effluente e Danuuio amne eodemque Histro exaduersum Padi fauces, contrario eorum percussu mari interiecto dulcescente plerique dixere falso et Nepos etiam Padi adcola.

11. *Plin. n. h. III 132* Alpīs — patere — tradit — in latitudinem Cornelius Nepos centum milia, T. Liuius tria milia stadiorum, uterque diuersis in locis.

12*. *Plin. n. h. IV 77* Inter duos Bosporos Thracium et Cimmerium directo cursu, ut auctor est Polybius, D milia pass. intersunt. circuitu uero totius ponti uiciens semel, ut auctor est Varro et fere ueteres; Nepos Cornelius CCCL milia adicit.

20 13*. *Plin. n. h. V 4* Minus profecto mirentur portentosa Graeciae mendacia de his [*oleastris auriferi nemoris*] et amne Lixō prodita, qui cogitent nostros nuperque paulo minus monstifica quaedam de iisdem tradidisse, praeualidam hanc urbem [*Lixon*] maioremque magna Carthagine, praeterea ex aduerso eius sitam et prope immenso tractu ab Tingi quaeque alia Cornelius Nepos audissime credidit.

14*. *Plin. n. h. VI 5* Ultra quem [*fluuium Billim*] gens Paphlagonia, quam Pylaemeniam aliqui dixerunt, inclusam a tergo Galatia; oppidum Mastya Milesiorum, dein Cromna, quo loco Enetos

sed tum Galliae proconsuli, Indos a rege Sueuorum dono datos, qui ex India commercii causa nauigantes tempestatibus essent in Germaniam abrepti.

9. *Ad Chronicorum fr. Schaefer Quellenk. II p. 66 rettulit.*

10. *Cf. Pomp. Mel. II, 4, 63* Vnum de eis [*ostiis*] magnum Padum appellant. inde tam citus prosilit, ut discussis fluctibus diu qualem emisit undam agat suumque etiam in mari alueum seruet, donec eum ex aduerso litore Histriae eodem impetu profluens Hister amnis excipiat. hac re per ea loca nauigantibus, qua utrimque amnes eunt, inter marinas aquas dulcium haustus est.

11. *Antecedit Coelii Ant. fr. 13. Liuii est fr. 59 Weiss., 57 Hertz.*

12, 17. passus deest op. Dettl.

adicit Nepos Cornelius, a quibus in Italia ortos cognomines eorum Venetos † credere putat.

15*. *Plin. n. h. VI 31* Aliqui inter Pontum et Caspium mare CCCLXXV milia passuum, non amplius interesse tradiderunt, Cornelius Nepos CCL milia. 5

16*. *Plin. n. h. VI 199* Polybius in extrema Mauretania contra montem Atlantem a terra stadia VIII abesse prodidit Cernen, Nepos Cornelius ex aduerso maxime Carthaginis a continente passus mille, non ampliorem circuitu duobus milibus.

17*. *Plin. n. h. IX 60* Apud antiquos piscium nobilissimus ¹⁰ habitus accipenser. — postea praecipuam auctoritatem fuisse lupo et asellus Cornelius Nepos et Laberius poeta mimorum tradidere.

18*. *Plin. n. h. IX 137* Nepos Cornelius, qui diui Augusti principatu obiit, 'Me', inquit 'iuuene uiolacea purpura uigebat, cuius libra denariis centum uenibat, nec multo post rubra Ta- ¹⁵ rentina. huic successit dibapha Tyria, quae in libras denariis mille ⁶³ non poterat emi. hac P. Lentulus Spinther aedilis curulis primus ⁶⁹¹ in praetexta usus improbabatur, qua purpura quis non iam', inquit, 'tricliniaria facit?' 20

19*. *Plin. n. h. X 60* Cornelius Nepos, qui diui Augusti principatu obiit, cum scriberet turdos paulo ante coeptos saginari, addidit ciconias magis placere quam grues, cum haec nunc ales inter primas expetatur, illam nemo uelit attingisse.

20*. *Plin. n. h. XIII 104* Eadem Africa, qua uergit ad nos, ²⁵ insignem arborem loton gignit, quam uocat celthim, et ipsam Italiae familiarem sed terra mutatam. praecipua est circa Syrtis atque Nasamonas. magnitudo quae piro, quamquam Nepos Cornelius breuem tradit. — [106.] uinum quoque exprimitur illi simile mulso, quod ultra denos dies negat durare idem Nepos, ³⁰ bacas- que concisas cum alica ad cibos doliis condi.

21*. *Plin. n. h. XVI 36* Scandula contectam fuisse Romam ad Pyrrhi usque bellum annis CCCCLXX Cornelius Nepos auctor est.

14. *Ex Plinio et rem et nomen Nepotis sumpsit Solinus 44, 1, rem Martianus Cap. VI 689.*

17. *Quae insequenti paragrapho Plinius tradit, Ioannes Lyd. de mag. III 63 p. 154 W. ad Cornelii Nepotis et Laberii auctoritatem refert: auctoris eius errore leuiter haec ex Plinio exscripta erant.*

21. *Conf. Gell. XVII 21, 37 (qui hoc caput 'Quibus temporibus*

14, 2. postulat § ea de re putat *Detl.* se credere [putat] *Jan.*

16, 9. mille] \bar{x} *cod. Riccard.*

22*. *Plin. n. h. XXXIII 146* Cornelius Nepos tradit ante Sullae uictoriam duo tantum triclinia Romae fuisse argentea.

23*. *Plin. n. h. XXXV 16* Primus inleuit eas [*lineas*] colore testae, ut ferunt, tritae Ecphantus Corinthius. hunc eodem nomine
5 alium fuisse, quam tradit Cornelius Nepos secutum in Italiam Damaratum, Tarquinii Prisci regis Romani patrem, fugientem a Corintho tyranni iniurias Cypseli mox docebimus.

24*. *Plin. n. h. XXXVI 48* Primum Romae parietes crusta marmoris operuisse totos domus suae in Caelio monte Cornelius
10 Nepos tradit Mamurram, Formis natum equitem Romanum, praefectum fabrum C. Caesaris in Gallia, ne quid indignitati desit tali auctore inuenta re. hic namque est Mamurra Catulli Veroniensis carminibus proscissus, quem, ut res est, domus ipsius clarius quam Catullus dixit habere quidquid habuisset comata Gallia. 29,³

post Romam conditam Graeci Romanique inlustres uiri floruerint ante secundum bellum Carthaginiensium' inscriptum ex libris chronicis se excerpisse adserit ipsumque Cornelium ter (§ 3. 8. 24) citauit): Post annum deinde urbis conditae quadringentesimum fere et septuagesimum bellum cum rege Pyrrho sumptum est. ea tempestate Epicurus Atheniensis et Zeno Citiensis philosophi celebres erant et q. s. *Muenzer p. 325.*

22. Respondet huic loco hic in indice libri: Frugalitatis antiquae in argento exempla. quando primum lectis argentum additum. quae secuntur uerba 'repositoriis argentum addi sua memoria coeptum' uulgo Nepoti adscripta Fenestellae (fr. 25) reddidit *Muenzer p. 345 sqq.* Cf. *Plin. 33, 144* Lectos uero iam pridem mulierum totos operiri argento, quaedam et triclinia, quibus argentum addidisse primus traditur Caruilius Pollio eques Romanus, non ut operiret aut Deliacae specie faceret sed Punicana; eadem et aureos fecit nec multo post argentei Deliacos imitati sunt. quae omnia expiauit bellum ciuile Sullanum. 9, 39 Testudinum putamina secare in laminas lectosque et repositoria his uestire Caruilius Pollio instituit.

23. Hoc fr. *Halm p. 124 ex libris de uiris ill. repetit.* — Significauit *Plinius hunc locum eiusdem libri § 152:* Sunt qui in Samo primos omnium plasticen inuenisse Rhoecum et Theodorum tradant multo ante Bacchiadas Corintho pulsos, Damaratum uero ex eadem urbe profugum, qui in Etruria Tarquinium regem populi Romani genuit, comitatos fictores Euchira, Diopum, Eugrammum, ab iis Italiae traditam plasticen. *Vid. Muenzer Herm. 30, p. 543. Cf. Cic. de re p. II 19, 34.*

23, 3. inuenit *codd. em. Haupt* colores *codd. praeter Bamb.*
4. tritae] *Sillig tristae cod. Bamb.*¹ Ecphantus *O. Jahn eph. Bamb. eleph. alii codd.* eundem nomine alio *Schultz* 5. quam quem *Ian* in Italia §

24, 8. frusta *Ricc.* frustra *Voss.* 11. fabruum *B(amb.)*¹
indignati *codd. praeter B* 12. marmura *codd. praeter B*
catuli *B*

namque adicit idem Nepos primum totis aedibus nullam nisi e marmore columnam habuisse et omnis solidas e Carystio aut Luniensi.

25*. *Plin. n. h. XXXVI 59* Onychem in Arabiae tantum montibus nec usquam aliubi nasci putauere nostri ueteres, 5 Sudines in Carmania. potioriis primum uasis inde factis, dein pedibus lectorum sellisque Nepos Cornelius tradit magno fuisse miraculo, cum P. Lentulus Spinther amphoras ex eo Chiorum magnitudine cadorum ostendisset, post quinquennium deinde XXXII pedum longitudinis columnas uidisse se. 10

26*. *Prisc. VIII 17 p. 383 H.* Nepos: Aedis Martis est in circo Flaminio architectata ab Hermodoro Salaminio.

DE VITA M. TVLLI CICERONIS

1. *Gell. XV 28, 1* Cornelius Nepos et rerum memoriae non indiligens et M. Ciceronis ut qui maxime amicus familiaris fuit. atque is tamen in librorum primo, quos de uita illius composuit, 15 errasse uidetur, cum eum scripsit tres et uiginti annos natum primum causam iudicii publici egisse Sextumque Roscium parri-

80
674
65
689

cidii reum defendisse. 2*. *Hieron. contra Ioann. Hierosol. c. 12. II p. 419 Vall.* Refert enim Cornelius Nepos se praesente iisdem paene uerbis, 20 quibus edita est, eam pro Cornelio, seditioso tribuno, defensionem peroratam.

EX EPISTVLIS CORNELI NEPOTIS AD CICERONEM

1. *Lactant. inst. III 15, 10* Nepos Cornelius ad eundem Ciceronem ita scribit: Tantum abest, ut ego magistram esse putem

26. *Est uotum templum a Bruto Callaico cos. 138/616; cf. Muenzer p. 327.*

1. nepost <i>codd. pract. B</i>	primus <i>B</i>	3. luniense <i>B</i>
25, 6. potoris <i>B</i>	8. spinten <i>Ricc.</i>	spisten <i>Voss.</i>
10. longitudine <i>uulg.</i>		
26, 11. aedes <i>Bern.</i>	12. arcitecta <i>Bamb. a. corr.</i>	
ermodoro <i>Lugdun.</i>	ermodro <i>Sangall.</i>	** lominio <i>Paris. I a. corr.</i>
salamininio <i>Bamb.</i>	solamino <i>Sang.</i>	
1, 15. quem de <i>Reg. II</i>	ipsius <i>Voss. Z</i>	17. primum
<i>Par. primam cett. codd.</i>		
1, 24. ego <i>om. Valent.</i>		

uitae philosophiam beataeque uitae perfectricem, ut nullis magis existimem opus esse magistros uiuendi, quam plerisque qui in ea disputanda uersantur. uideo enim magnam partem eorum, qui in schola de pudore <et> continentia praecipiant argutissime, eosdem
5 in omnium libidinum cupiditatibus uiuere.

DE INLVSTTRIBVS VIRIS

1. *Charis. II p. 220 K.* 'Subinde' Nepos de inlustribus uiris II.

2. *Charis. I p. 141 K.* Partum. Caesar in analogicis harum 'partum', Cornelius Nepos inlustrium xv *.

10 3. *Charis. I p. 141 K.* Cornelius Nepos inlustrium uirorum libro xvi 'A fratre patruale' inquit, * rem necessitudinis, sed etiam personam ostendat.

4. *Diomed. I p. 410 K.* Prope, prope me est. — sed et datiuo casui idem Cicero dixit ad Atticum: 'Propius grammatico
15 accessi', Nepos inlustri * *pro* * Sallustius: 'Proxima Carthagini loca.'

5*. *Nep. Dion. 9, 5* Hic [*in Dionis morte*], sicut ante saepe dictum est, quam inuisa sit singularis potentia et miseranda uita, qui se metui quam amari malunt, cuius facile intellectu fuit.

6*. *Plut. Pelop. et Marc. comp. 1* Ἀήττητος ὁ ἀνὴρ [*Ἀννί-
20 βας*] δοκεῖ διαγενέσθαι μέχρι Σκηπίωνος· ἡμεῖς δὲ Λιβίῳ, 216
Καίσαρι καὶ Νέπωτι καὶ τῶν Ἑλληνικῶν τῷ βασιλεῖ Ἰόβᾳ 538
πιστευόμεν ἦττας τινὰς καὶ τροπὰς ὑπὸ Μαρκέλλου τῶν σὺν
Ἀννίβᾳ γενέσθαι· μεγάλην δὲ αὐταὶ ῥοπὴν οὐδεμίαν ἐποίη-
σαν, ἀλλ' ἔοικε ψευδόπτωμά τι γενέσθαι περὶ τὸν Ἀλβὸν ἐν
25 ταῖς συμπλοκαῖς ἐκείναις.

5. *Dictum hoc esse in libro de regibus statuit Nipperdey p. xxiii.*

6. *Cf. Marc. 11* Κένταυθα πρῶτον οἱ σὺν Ἀννίβᾳ ἐνέδωκαν ὠθού-
μενοι φόβῳ πολλῷ καὶ τραύμασι πρὸς τὸ στρατόπεδον· λέγονται γὰρ

1. uitae putem (*om. esse*) *Par. III Pal.* 2. existimem *om. Pal.* magistris *Bonon. Pal.* recte uiuendi *Pal.* 3. qui] quod *Par. I a. c.* 4. et deest in *codd.*

3, 12. ostendens *Lindemann*, lacunam significauit *Keil*

4, 15. inlustri *codd. Paris.* inlustris *Mon.* aliquam formam cum prope cohaerentem datiuumque inde pendentem intercidisse adparet, potuit *Diomedes* citare *Hann. 8, 3* propius Tiberi quam Thermopylis

5, 18. si qui *Fleckeisen*

208
546

7*. *Plut. Marc. 30* Ἀννίβα δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐλάχιστος ἦν λόγος, Μάρκελλον δὲ πεπτωκέναι πυθόμενος αὐτὸς ἐξέδραμεν ἐπὶ τὸν τόπον καὶ τῷ νεκρῷ παραστάς καὶ πολὺν χρόνον τὴν τε δῶμην τοῦ σώματος καταμαθὼν καὶ τὸ εἶδος οὔτε φωνὴν ἀφῆκεν ὑπερήφανον οὔτε ἀπ' ὄψεως τὸ χαῖρον, ὥς ἂν 5 τις ἐργώδη πολέμιον καὶ βαρὺν ἀπεκτονῶς, ἐξέφηνεν, ἀλλ' ἐπιθανυμάσας τὸ παράλογον τῆς τελευτῆς τὸν μὲν δακτύλιον ἀφείλετο, τὸ δὲ σῶμα κοσμήσας πρέποντι κόσμῳ καὶ περιστελλας ἐντίμως ἔκαυσε καὶ τὰ λείψανα συνθεῖς εἰς κάλπιν ἀργυρᾶν καὶ χρυσοῦν ἐμβαλὼν στέφανον ἀπέστειλε πρὸς τὸν 10 νιόν. τῶν δὲ Νομάδων τινὲς περιτυχόντες τοῖς κομίζουσιν ὥρμησαν ἀφαιρεῖσθαι τὸ τεῦχος, ἀντιλαμβανομένων δ' ἐκείνων ἐκβιαζόμενοι καὶ μαχόμενοι διέρριψαν τὰ ὀστέα. πυθόμενος δὲ Ἀννίβας καὶ πρὸς τοὺς παρόντας εἰπὼν Ὁὐδὲν ἄρα δυνατὸν γενέσθαι ἄκοντος θεοῦ τοῖς μὲν Νομάσιν ἐπέθηκεν 15 δίκην, οὐκέτι δὲ κομιδῆς ἢ συλλογῆς τῶν λειψάνων ἐφρόντισεν, ὥς δὴ κατὰ θεόν τινα καὶ τῆς τελευτῆς καὶ τῆς ἀταφίας παραλόγως οὕτω τῷ Μαρκέλλῳ γενομένης. Ταῦτα μὲν οὖν οἱ περὶ Κορνήλιον Νέπωτα καὶ Οὐαλέριον Μάξιμον ἱστορήκασιν.

20

8. *Seru. ad Verg. Aen. I 368* Carthago enim antea speciem habuit duplicis oppidi, quasi aliud alterum amplecteretur, cuius interior pars Byrsa dicebatur, exterior Magalia. huius rei testis est Cornelius Nepos in eo libro, qui uita illustrium inscribitur.

ὑπὲρ πεντακισχιλίου ἀποθανεῖν, ἀποκτεῖναι δὲ Ῥωμαίων οὐ πλείονας ἢ πεντακοσίους. ὁ δὲ Αἰβίος οὕτω μὲν οὐ διαβεβαιοῦται γενέσθαι μεγάλην ἦταν κτλ. et de alia eiusdem ad Nolam uictoria c. 12 Διὸ καὶ δοκοῦσι τότε δεῖξαι τὰ νῶτα Ῥωμαίοις ὅσοι συνέβαλον καὶ φυγὴν ἀποφράσιστον φυγεῖν ἀποβαλόντες ἐξ ἑαυτῶν νεκροὺς μὲν γενομένους πεντακισχιλίους καὶ τῶν ἐλεφάντων τέσσαρας μὲν πεσόντας, δύο δὲ ζωοὺς ἀλόντας κτλ. *Liv. XXIII 16. 46 XXIV 17. Quod Nepos in uita Hannibalis contrarium praedicauerat* (1, 2 quotiescumque cum eo [*populo Romano*] congressus est in Italia, semper discessit superior, 6, 1 hinc inuictus patriam defensum reuocatus, 5, 4 quamdiu in Italia fuit, nemo ei in acie restitit, nemo aduersus eum post Cannensem pugnam in campo castra posuit), *ex nimio laudationis eius quem tractat ducis studio satis explicatur; uid. p. xxxxiii. Die Quellen des Plut. p. 75 sqq.*

7. *Sequitur Liui testimonium Caesarisque, sed nec hoc cum ipso Liui concinit (XXVII 28) nec Valerii Maximi (V 1 ext. 6); uid. Die Quellen des Plut. p. 75 sq.*

8. *Vid. Meltzer, Carth. hist. I p. 442.*

8, 21. *Hoc fr. deest in ceteris Thilonis codd., soli exhibent Dresd. et Guelferb. I*

9*. *Plut. Tib. Gracch. 21* Θυγατήρ γὰρ αὐτοῦ [*P. Crassi*] Δικιννία Γαῖῳ Γράγχῳ συνώκει· καίτοι Νέπως ὁ Κορνήλιος φησὶν οὐ Κράσσου, Βρούτου δὲ τοῦ θριαμβεύσαντος ἀπὸ *Λυσικτανῶν* θυγατέρα γῆμαι Γάιον· ἀλλὰ οἱ πλείους ὥς ἡμεῖς
5 γράφομεν ἱστοροῦσιν.

10*. *Plut. Luc. 43* Καὶ πρό γε τῆς τελευτῆς λέγεται ⁵⁶/₆₉₈ νοσῆσαι τὴν διάνοιαν αὐτῷ κατὰ μικρὸν ἀπομαραινομένην. Νέπως δὲ Κορνήλιος οὐχ ὑπὸ γήρως φησὶν οὐδὲ νόσου παρ-
αλλάξαι τὸν Λούκουλλον, ἀλλὰ φαρμάκοις ὑπὸ τινος τῶν
10 ἀπελευθέρων Καλλισθένους διαφθαρέντα· τὰ δὲ φάρμακα
δοθῆναι μὲν, ὥς ἀραπῶτο μᾶλλον ὁ Καλλισθένης ὑπ' αὐτοῦ,
τοιαύτην ἔχειν δοκοῦντα τὴν δύναμιν, ἐκστῆσαι δὲ καὶ κατα-
κλύσαι τὸν λογισμὸν, ὥστ' ἔτι ζῶντος αὐτοῦ τὴν οὐσίαν
διοικεῖν τὸν ἀδελφόν.

11*. *Sueton. de poet. 6, 1* Hic [*Terentius*] cum multis
nobilibus familiariter uixit, sed maxime cum Scipione Africano et
C. Laelio, quibus etiam corporis gratia conciliatus existimatur. quod
et ipsum Fenestella arguit, contendens utroque maiorem natu fuisse. fr. 9.
quamuis et Nepos aequales omnes fuisse tradat.

12*. *Sueton. de poet. 6, 3* Nepos auctore certo comperisse
se ait C. Laelium quondam in Puteolano kalendis Martiis admo-
nitum ab uxore, temperius ut discumberet, petisse ab ea ne <se>
interpellaret, seroque tandem ingressum triclinium dixisse non

9. Cf. *Ampel. 19, 4* D. Brutus Callaicus, qui C. Gracchum generum
— cum Opimio consule oppressit.

10. Cf. *Plin. n. h. 25, 25* ego nec abortiua dico ac ne amatoria
quidem, memor Lucullum imperatorem clarissimum amatorio perisse.
[*Aur. Vict.*] *de uir. ill. 74, 8* Post cum alienata mente desipere coepit,
tutela eius M. Lucullo fratri permissa est.

12. Cf. *Ritschelii comment. apud Reifferscheid. p. 513 sqq.* = *Opusc.*
III 250 sqq.

10, 12. 13. κατακλύσαι *Reiske* καταλύσαι *vulg.* καταλῦσαι
Schaefer

11, 19. et] *Regin. Neap.* ex *Par. A* cor. *Par. B Leid. Dresd.*
cornelius Vrb. ed. pr.

12, 20. a reorecio *Neap.* a reore cerio *Leid. Dresd.* a reore
cer**io *B* auctore cerio (io in *ras. alt. man.*) *Regin.* 21. quō-
dam *B* quodam *Vrb.* inputet lano *A* martis *A* 22. tem-
parius *B¹ Leid. Dresd.* temporius *Reg.¹* se *add. Ritschl* 23. in-
terpellaret *A* interpollaretur *Reg.* interpellaretur *cett. codd.*
seroque *A* seruius *B* seruis *Leid. Dresd.* serius *cett. codd.* in-

saepe in scribendo magis sibi successisse. deinde rogatum ut scripta illa proferret, pronuntiasset uersus, qui sunt in Heauton timorumenō:

723 'Satis pol proterue me Syri promissa huc induxerunt'.

13. *Corn. Nep. Dion. 3, 2* Eodemque tempore [*quo Platonem* 5 *Dionysius*] Philistum historicum Syracusas reduxit, hominem amicum non magis tyranno quam tyrannidi, sed de hoc in eo libro plura sunt exposita, qui de historicis Graecis conscriptus est.

14. *Gell. XI 8* Iuste uenusteque admodum reprehendisse dicitur Aulum Albinum M. Cato. Albinus, qui cum L. Lucullo 10 consul fuit, res Romanas oratione Graeca scriptitauit. in eius fr. 1. historiae principio scribuntur ad hanc sententiam: neminem suscensere sibi conuenire, si quid in his libris parum compositae aut minus eleganter tum scriptum foret. 'Nam sum', inquit, 'homo Romanus, natus in Latio. Graeca oratio a nobis alienissima est', 15 ideoque ueniam gratiamque malae existimationis, si quid esset erratum, postulauit. Ea cum legisset M. Cato: 'Ne tu', inquit, 'Aule, nimium nugator es, cum maluisti culpam deprecari quam culpa uacare. nam petere ueniam solemus, aut cum imprudentes errauimus aut cum compulsi peccauimus. Tibi, inquit, oro te, quis 20 perpulit, ut id committeres, quod priusquam faceres, peteres, ut ignosceretur'. Scriptum hoc est in libro Corneli Nepotis de illustribus uiris XIII.

15. *Libri mss. Corn. Nep. in fine* Verba ex epistula Corneliae Gracchorum matris ex libro Cornelii Nepotis de Latinis † 25

14. *Ex Gellio Macrob. sat. praef. 14* (—ignosceretur).

15. *De fide harum epistularum uid. s. p. xxxv.*

gressum *A* ingressus *cett. codd.* 1. deinde rogatus *B Neap. (Leid. Dresd.)* 2. 3. Heauton timorumenō *uarie in codd. corruptum* 4. hic *B Leid. Dresd.* hunc *Vrb. Neap.*

13, 7. tyrannis libri tyrannidi *Ascensius* in eo *cod. Dan. et Parc.* in eo meo *cett. codd.* 8. Graecis *om. Mon.*

14, 9. *De scriptura u.* 10—17 *uid. ad Alb. fr. 1* 17. ea *Macr.* eam *codd. Gellii* 20. aut cum noxam imperio compellentis admisimus *Macr.* te *Macr.* Tu tibi (*sc. ueniam petis*) *Th. Vogel* Dic *ci. Hosius* 22. cornelii *Bern. Voss. Z* 23. uiris *Magl.² Reg. II* libris *cett. codd.* XIII *Voss. X om. Par. Q Voss. Z*

15, 24. *Inscriptio est codicis Gif(anii)* 25. gracorum matris ex eodem libro Cornelii Nepotis excerpta (*cod.*) *G(udianus)*

historicis excerpta: Dices pulchrum esse inimicos ulcisci. id neque maius neque pulchrius cuiquam atque mihi esse uidetur, sed si liceat re publica salua ea persequi. sed quatenus id fieri non potest, multo tempore multisque partibus inimici nostri non peribunt atque, uti nunc sunt, erunt potius quam res publica profli-
getur atque pereat.

Eadem alio loco: Verbis conceptis deierare ausim, praeterquam qui Tiberium Gracchum necarunt, neminem inimicum tantum molestiae tantumque laboris, quantum te ob has res, mihi tradidisse: quem oportebat omnium eorum, quos antehac habui liberos, partis [eorum] tolerare atque curare, ut quam minimum sollicitudinis in senecta haberem, utique, quaecunque ageres, ea uelles maxime mihi placere, atque uti nefas haberes rerum maiorum aduersum meam sententiam quicquam facere, praesertim mihi, cui parua pars uitae superest. ne id quidem tam breue spatium potest opitulari, quin et mihi aduersere et rem publicam profliges? denique quae pausa erit? ecquando desinet familia nostra insanire? ecquando modus ei rei haberi poterit? ecquando desinemus et habentes et praebentes molestiis insistere? ecquando per-
pudescet miscenda atque perturbanda re publica? Sed si omnino id fieri non potest, ubi ego mortua ero, petito tribunatum: per me facito quod lubebit, cum ego non sentiam. ubi mortua ero, parentabis mihi et inuocabis deum parentem. in eo tempore non pudet te eorum deum preces expetere, quos uiuos atque praesentes relictos atque desertos habueris? ne ille sirit Iuppiter te ea perseuerare, nec tibi tantam dementiam uenire in animum! et si

Verba Corneliae Gracchorum matris ex cornelii nepotis libro excerpta *R(omanus)* 1. historicis] oratoribus *Nipperdey op. p. 99*

4. malo temperes *Bergk Phil. XVI 627* multis partibus *explicare studet Nipperdey p. 116* multisque aetatibus *Petauius forsitan* multis artibus 7. Verba eiusdem alio loco ad C. Gracchum filium *R*

8. inimicum *om. Gif. t. Petauius* tantae mol. *G*

9. ob eas res *R* 10. eorum] meorum *Roth* eorum *om. ed. Sa-*

uaronis an coram? 12. agens *G* 15. superest *om. G*

16. aduersere *Gif. aduersēs G aduerses R* 17. qua pausa *G*

ecquando *Gif. G* et quando *R* 19. insistere *Nipperdey* desistere *codd.* desipere *Rutgersius* 21. 22. per me *Gif. G om. R*

23. deum parentem] *uid. Jordan Herm. XV p. 530 sqq.*

24. pudebit *Haupt in Nipperd. op. p. 119* paces (uel pacem)

Bergk l. s. 25. sinat *R*

perseueras, uereor, ne in omnem uitam tantum laboris culpa tua recipias, uti in nullo tempore tute tibi placere possis.

16*. *Suet. de gramm. et rhet.* 27 (3) p. 124 Rf. Primus [L: *Voltacilius Pitholaus*] omnium libertinorum, ut Cornelius Nepos opinatur, scribere historiam orsus, non nisi ab honestissimo quo- 5 que scribi solitam ad id tempus.

17. *Anon. Gud. cod.* 278 Cornelius Nepos in libro de historicis Latinis de laude Ciceronis: Non ignorare debes unum hoc genus Latinarum litterarum adhuc non modo non respondere Graeciae sed omnino rude atque inchoatum morte Ciceronis re- 10 lictum. ille enim fuit unus, qui potuerit et etiam debuerit historiam digna uoce pronuntiare, quippe qui oratoriam eloquentiam rudem a maioribus acceptam perpoliuerit, philosophiam ante eum incomptam Latinam sua conformarit oratione. ex quo dubito, interitu eius utrum res publica an historia magis doleat. — Idem: 15 Locuples ac diuina natura, quo maiorem sui pareret admirationem ponderatioraque sua essent beneficia, neque uni omnia dare nec rursus cuiquam omnia uoluit negare.

18*. *Suet. de gramm. et rhet.* 4 p. 103 Rf. Cornelius Nepos libello, quo distinguit litteratum ab erudito, litteratos uulgo qui- 20 dem appellari ait eos, qui diligenter aliquid et acute scienterque possint aut dicere aut scribere, ceterum proprie sic appellandos poetarum interpretes, qui a Graecis grammatici nominentur.

EX LIBRIS INCERTIS

1. *Charis. I* p. 101 K. Largitudo nusquam inuenitur nisi apud Nepotem. 25

2. *De dub. nom. V* p. 576 K. Culmum generis neutri, ut Nepos uult.

16. *Vid. I* p. ccccliii.

18. *Ex praefatione libri de grammaticis, ut uidetur. Leo Biogr.* p. 193 hunc libellum ab illustribus uiris secernit.

2. in delet Halm

16, 4. Voltacilius Roth ex indice et Hieronymo oltacilius uel octacilius uel otacilius libri Pitholaus Hertz mus. *Rhen. XLIII* p. 312 pilutus libri Plotus Hieronymus

17, 14. conformauit orationē cod. em. Heusinger 16. locuplex cod. em. Heusinger

2, 26. Culmus et nepus codd. Keilii

C. ATEI PHILOLOGI

BREVIARIVM RERVVM OMNIVM ROMANARVM

1*. *Seru. auctus ad Verg. Aen. I 273* Ateius adserit Romam ante aduentum Euandri diu Valentiam uocitatam, sed post Graeco nomine Romen uocitatam.

C. SVLPICI GALBAE HISTORIA

1. *Plut. Rom. 17* 'Εάλω δὲ καὶ [*cum filia Tarpeia*] Ταρ-
5 πῆϊος προδοσίας ὑπὸ 'Ρωμύλον διωχθεῖς, ὡς 'Ιόβας φησὶ Γάλ-
βαν Σουλπίκιον ἱστορεῖν.

2. *Oros. V 23, 6* Pompeius contracto apud Palantium exercitu Lauronem ciuitatem, quam tunc Sertorius oppugnabat, frustra
conatus defendere uictus aufugit. — fuisse tunc Pompeio triginta
10 milia peditum, mille equites Galba scribit, Sertorium autem sexa-
ginta milia peditum octo milia equitum habuisse commemorat.

76
678

L. ARRVNTI HISTORIAE BELLI PVNICI

1—7. *Senec. epist. XIX 5 (114), 17* Haec uitia unus aliquis inducit, sub quo tunc eloquentia est, ceteri imitantur et alter
15 alteri tradunt. sic Sallustio uigente anputatae sententiae et uerba ante expectatum cadentia et obscura breuitas fuere pro cultu.

1, 1. *Cf. Solin. 1, 1 (ex auctore ignoto)* Sunt qui uideri uelint Romae uocabulum ab Euandro primum datum, cum oppidum ibi offendisset, quod extractum antea Valentiam dixerat iuuentus Latina, seruatque significatione inpositi prius nominis, Romam Graece Valentiam nominatam. quam Arcades quoniam habitassent in excelsa parte montis, deriuatum deinceps, ut tutissima urbium arces uocarentur. *Festus s. u. Roma p. 266* Historiae Cumanae compositor [*Hyperochus?*] Athenis quosdam profectos Sicyonem Thespiasque, ex quibus porro ciuitatibus ob inopiam domiciliorum compluris profectos in exteris regiones delatos in Italiam eosque multo errore nominatos Aborigines [*scr. Aberrigines, cf. Paul. p. 19*], quorum subiecti qui fuerint Caci improbi uiri, unicarumque uirum imperio montem Palatium, in quo frequentissimi consederint, appellauisse a uiribus regentis Valentiam, quod nomen aduentu Euandri Aeneaeque in Italiam cum magna Graece loquentium copia interpretatum dici coeptum Romen.

1, 1. Ateius *Masuicius* Adeius *Fuld*.

2, 7. palentia *D(onauesch.)* 8. serturius *D*

L. Arruntius, uir rarae frugalitatis, qui historias belli Punici scripsit, fuit Sallustianus et in illud genus nitens. est apud Sallustium: 'exercitum argento fecit', id est pecunia parauit: hoc Arruntius amare coepit, posuit illud omnibus paginis. 1. dicit quodam loco: 'Fugam nostris fecere', 2. alio loco: 'Hiero, rex Syracusanorum, bellum fecit', 3. et alio loco: 'Quae audita Panhormitanos dedere Romanis fecere.' gustum tibi dare uolui: totus his contextitur liber. quae apud Sallustium rara fuerunt, apud hunc crebra sunt et paene continua, nec sine causa: ille enim in haec incidebat, at hic illa quaerebat. uides autem, quid sequatur, ubi alicui uitium pro exemplo est. 4. dixit Sallustius 'aquis hiemantibus': Arruntius in primo libro belli Punici ait 'Repente hiemauit tempestas', 5. et alio loco cum dicere uellet frigidum annum fuisse, ait 'Totus hiemauit annus', 6. et alio loco 'Inde sexaginta onerarias leues praeter militem et necessarios nautarum hiemante aquilone misit'. non desinit omnibus locis hoc uerbum infulcire. 7. quodam loco dicit Sallustius 'Inter arma ciuilia aequi bonique famas petit': Arruntius non temperauit, quo minus primo statim libro poneret: 'Ingentes esse famas de Regulo.'

MVNATI RVFI

LIBER DE CATONE VTICENSI

⁵⁸
696

1. *Valer. Max. IIII 3, 2* Verum ut huius uiri [*Scipionis*] abstinentiae testis Hispania, ita M. Catonis Epiros, Achaia, Cyclades insulae, maritima pars Asiae, prouincia Cypros. unde cum pecuniae deportandae ministerium sustineret, tam auersum animum ab omni uenere quam a lucro habuit, in maxima utriusque intemperantiae materia uersatus. nam et regiae diuitiae potestate ipsius continebantur et fertilissimae deliciarum tot Graeciae urbes necessaria totius nauigationis deuerticula erant. atque id Munatius Rufus Cypriacae expeditionis fidus comes scriptis suis significat. cuius testimonium non amplector: proprio enim argumento laus ista nititur, quoniam ex eodem naturae utero et continentia nata est et Cato.

6. dedere *B(amb.) A(rgent.)* se dedere ς dedere se *Rossbach*
7. hic *Hense* 15. nessarios *A* 16. misit *A* mistit *B* 17. anna *A*
1, 21. in hispania *Paridis epitoma* 25. materia * *Bern.*
26. * *graecia* * *Bern.* *graeciae Bern.*² per *Graeciam coni. Halm*

2. *Plut. Cat. min. 36* Διὸ [*nimia diligentia in Ptolomaei hereditate diuendenda Cato*] τοῖς τε ἄλλοις φίλοις ὡς ἀπιστῶν προσέκρουσε καὶ τὸν συνηθέστατον ἀπάντων Μουνάτιον εἰς ὁργὴν ὀλίγον δεῖν ἀνήκεστον γενομένην ἐνέβαλεν, ὥστε καὶ
 5 Καίσαρι γράφοντι λόγον κατὰ τοῦ Κάτωνος πικροτάτην τοῦτο τὸ μέρος τῆς κατηγορίας διατριβὴν παρασχεῖν. (37.) Ὁ μέντοι Μουνάτιος οὐκ ἀπιστίᾳ τοῦ Κάτωνος, ἀλλ' ἐκείνου μὲν ὀλιγωρίᾳ πρὸς αὐτόν, αὐτοῦ δέ τινι ζηλοτυπίᾳ πρὸς τὸν Κανίδιον ἱστορεῖ γενέσθαι τὴν ὁργήν. καὶ γὰρ αὐτὸς σύγγραμμα
 10 περὶ τοῦ Κάτωνος ἐξέδωκεν, ᾧ μάλιστα Θρασέας ἐπηκολούθησε. Λέγει δὲ ὕστερος μὲν εἰς Κύπρον ἀφικέσθαι καὶ λαβεῖν παρημελημένην ξενίαν, ἐλθὼν δὲ ἐπὶ θύρας ἀπωσθῆναι σκευωρουμένου τι τοῦ Κάτωνος οἴκοι σὺν τῷ Κανιδίῳ, μεμψάμενος δὲ μετρίως οὐ μετρίως τυχεῖν ἀποκρίσεως, ὅτι κινδυνεύει τὸ
 15 λίαν φιλεῖν, ὥς φησι Θεόφραστος, αἴτιον τοῦ μισεῖν γίνεσθαι πολλάκις. Ἐπεὶ καὶ σύ', φάναι, ἔτῳ μάλιστα φιλεῖν ἤττον οἰόμενος ἢ προσήκει τιμαῖσθαι χαλεπαίνεις. Κανιδίῳ δὲ καὶ δι' ἐμπειρίαν χρῶμαι καὶ διὰ πίστιν ἐτέρων μᾶλλον, ἐξ ἀρχῆς μὲν ἀφιγμένῳ, καθαρῷ δὲ φαινομένῳ. Ταῦτα μέντοι μόνον
 20 αὐτῷ μόνῳ διαλεχθέντα τὸν Κάωνα πρὸς τὸν Κανίδιον ἐξενεγκεῖν. αἰσθόμενος οὖν αὐτὸς οὔτε ἐπὶ δεῖπνον ἔτι φοιτᾶν οὔτε σύμβουλος ὑπακούειν καλούμενος. ἀπειλοῦντος δὲ τοῦ Κάτωνος, ὥσπερ εἰώθασι τῶν ἀπειθούντων, ἐνέχυρα λήψεσθαι, μηδὲν φροντίσας ἐκπλεῦσαι καὶ πολὺν χρόνον ἐν ὁργῇ δια-
 25 τελεῖν· εἴτα τῆς Μαρκίας (ἔτι γὰρ συνῶκει τῷ Κάτωνι) διαλεχθείσης τυχεῖν μὲν ὑπὸ Βάρκα κεκλημένους ἐπὶ δεῖπνον, εἰσελθόντα δὲ ὕστερον τὸν Κάωνα τῶν ἄλλων κατακειμένων ἐρωτᾶν, ὅπου κατακλιθεῖη. τοῦ δὲ Βάρκα κελεύσαντος, ὅπου βούλεται, περιβλεψάμενον εἰπεῖν, ὅτι παρὰ Μουνάτιον. καὶ
 30 περιελθόντα πλησίον αὐτοῦ κατακλιθῆναι, πλεον δὲ μηθὲν φιλοφρονήσασθαι παρὰ τὸ δεῖπνον. ἀλλὰ πάλιν τῆς Μαρκίας δεομένης τὸν μὲν Κάωνα γράψαι πρὸς αὐτόν, ὡς ἐντυχεῖν τι βουλούμενον, αὐτὸς δὲ ἡκεῖν ἔωθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὑπὸ τῆς Μαρκίας κατασχεθῆναι, μέχρι πάντες ἀπηλλάγησαν, οὕτω
 35 δὲ εἰσελθόντα τὸν Κάωνα καὶ περιβαλόντα τὰς χεῖρας ἀμφοτέρως ἀσπάσασθαι καὶ φιλοφρονεῖσθαι.

3. *Plut. Cat. min. 25* Εἴτα ἔγρημε [*Cato L. Marcii*] θυγάτερα Φιλίππου Μαρκίαν, ἐπιεικῇ δοκοῦσαν εἶναι γυναικα,

3. *Res etiam in rhetorum ludis declamata est. Quintil. III 5, 11. X 5, 13; uid. Drumann III p. 107 sq.*

περὶ ἧς ὁ πλείστος λόγος, <καὶ> καθάπερ ἐν δράματι τῷ βίῳ
τοῦτο τὸ μέρος προβληματῶδες γέγονε καὶ ἄπορον. Ἐπράχθη
δὲ τοῦτον τὸν τρόπον, ὥς ἱστορεῖ Θρασέας εἰς Μουνάτιον,
ἄνδρα Κάτωνος ἐταῖρον καὶ συμβιωτὴν, ἀναφέρων τὴν πίστιν.
Ἐν πολλοῖς ἐρασταῖς καὶ θαυμασταῖς τοῦ Κάτωνος ἦσαν 5
ἐτέρων ἕτεροι μᾶλλον ἔκδηλοι καὶ διαφανεῖς, ὧν καὶ Κόιντος
Ὀρτήσιος, ἀνὴρ ἀξιωματὸς τε λαμπροῦ καὶ τὸν τρόπον ἐπι-
εικής. ἐπιθυμῶν οὖν τῷ Κάτωνι μὴ συνήθης εἶναι μηδὲ
ἐταῖρος μόνον, ἀλλ' ἁμῶς γέ πως εἰς οἰκειότητα καταμιῆσαι καὶ
κοινωνίαν πάντα τὸν οἶκον καὶ τὸ γένος ἐπεχείρησε συμπελ- 10
θεῖν, ὅπως τὴν θυγατέρα Πορκίαν Βύβλῳ συνοικοῦσαν καὶ
πεπονημένην ἐκείνῳ δύο παῖδας αὐτῷ πάλιν ὥσπερ εὐγενῇ
χώραν ἐντεκνώσασθαι παράσχῃ. δόξῃ μὲν γὰρ ἀνθρώπων
ἄτοπον εἶναι τὸ τοιοῦτον, φύσει δὲ καλὸν καὶ πολιτικόν, ἐν
ᾧ καὶ ἀκμῇ γυναικᾶ μήτε ἀργεῖν τὸ γόνιμον ἀποσβέσασαν 15
μήτε πλεονα τῶν ἱκανῶν ἐπιτίκτους ἐνοχλεῖν καὶ κατα-
πτωχεύειν οὐδὲν δεόμενον, κοινουμένους δὲ τὰς διαδοχὰς ἀξίοις
ἀνδράσι τὴν τε ἀρετὴν ἀφθονον ποιεῖν καὶ πολύχυτον τοῖς
γένεσι καὶ τὴν πόλιν αὐτὴν πρὸς αὐτὴν ἀνακεραννύναι ταῖς
οἰκειότησιν. εἰ δὲ πάντως περιέχοιτο τῆς γυναικὸς ὁ Βύβλος, 20
ἀποδώσειν εὐθύς τεκοῦσαν οἰκειότερος αὐτῷ τε Βύβλῳ καὶ
Κάτωνι κοινωνία παίδων γενόμενος. ἀποκριναμένου δὲ τοῦ
Κάτωνος, ὥς Ὀρτήσιον μὲν ἀγαπᾷ καὶ δοκιμάζει κοινωνὸν
οἰκειότητος, ἄτοπον δὲ ἡγεῖται ποιεῖσθαι λόγον περὶ γάμου
θυγατρὸς ἐτέρῳ δεδομένης, μεταβαλὼν ἐκείνος οὐκ ᾤκησεν 25
ἀποκαλυψάμενος αἰτεῖν τὴν αὐτοῦ γυναικᾶ Κάτωνος, νέαν
μὲν οὖσαν ἔτι πρὸς τὸ τίκτειν, ἔχοντος δὲ τοῦ Κάτωνος ἀπο-
χρῶσαν διαδοχὴν. καὶ οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ὥς ταῦτα ἔπραττεν
εἰδὼς οὐ προσέχοντα τῇ Μαρκίᾳ τὸν Κάτωνα· κύουσαν γὰρ
αὐτὴν τότε τυγχάνειν λέγουσιν. ὁ δ' οὖν Κάτων ὄρων τὴν 30
τοῦ Ὀρτησίου σπουδὴν καὶ προθυμίαν οὐκ ἀντεῖπεν, ἀλλ'
ἔφη δεῖν καὶ Φίλιππῳ ταῦτα συνδόξαι τῷ πατρὶ τῆς Μαρκίας.
ὥς οὖν ὁ Φίλιππος ἐντευχθεὶς ἔγνω τὴν συγχώρησιν, οὐκ
ἄλλως ἐνεγγύησε τὴν Μαρκίαν ἢ παρόντος τοῦ Κάτωνος αὐ-
τοῦ καὶ συνεγγνώντος. Ταῦτα μὲν οὖν, εἰ καὶ χρόνοις ὕστερον 35
ἐπράχθη, μνησθέντι μοι τὸ τῶν γυναικῶν προλαβεῖν ἔδοξεν.

1. καὶ add. Coraes.

T. AMPIVS BALBVS

1. *Suet. Caes. 77* Nec minoris inpotentiae uoces propalam edebat [*Caesar*], ut Titus Ampius scribit: nihil esse rem publicam, appellationem modo sine corpore ac specie. Sullam nescisse litteras, qui dictaturam deposuerit. debere homines consideratius
5 iam loqui secum ac pro legibus habere, quae dicat. eoque arrogantiae progressus est, ut haruspice tristia et sine corde exta quondam nuntiante futura diceret laetiora, cum uellet, nec pro ostento ducendum, si pecudi cor defuisset.

M. ACTORIVS NASO

1. *Suet. Caes. 9* Idem Curio sed et M. Actorius Naso auc-
10 tores sunt conspirasse eum [*Caesarem*] etiam cum Gnaeo Pisone
adulcente, cui ob suspicionem urbanae coniurationis prouincia Hispania ultro extra ordinem data sit, pactumque, ut simul foris ille, ipse Romae ad res nouas consurgerent, per Ambranos et Transpadanos; destitutum utriusque consilium morte Pisonis.
15 2. *Suet. Caes. 52* Dilexit [*Caesar*] et reginas, inter quas Eumoen Mauram Bogudis uxorem, cui maritoque eius plurima et immensa tribuit, ut Naso scripsit, sed maxime Cleopatram.

L. AVRVCVLEIVS COTTA

1. *Athen. VI 105 p. 273^b* Ἰούλιος δὲ Καῖσαρ, ὁ πρῶτος
πάντων ἀνθρώπων περαιωθεὶς ἐπὶ τὰς Βρετανίδας νήσους
20 μετὰ χιλίων σκαφῶν, τρεῖς οἰκέτας τοὺς πάντας συνεπήγετο,
ὡς Κόττας ἱστορεῖ ὁ τότε ὑποστρατηγῶν αὐτῷ ἐν τῷ περὶ τῆς

1, 9. Curio pater in orationibus modo citatus. Antea sermo fuerat de coniuratione cum M. Crasso P. Sulla L. Autronio inita. Cf. Tanus. Gem. fr. 1. De Pisone ab equitibus Hispanis interfecto uid. Sallust. Cat. 19. Ascon. p. 83 K. Cass. Dion. XXXVI 44 sq.

1, 18. Loquitur Larensis Romanus, M. Terentio Varrone oriundus.

1, 2. Ampius Vatic. Amprius Memm. 3. speciem Salma-
sius ac sine corpore speciem Graeuus

1, 13. Ambronas Oudendorp Aruernos Mommsen

2, 17. Naso Mancinellus uasa libri

Ῥωμαίων πολιτείας συγγράμματι, ὃ τῇ πατρὶς ἡμῶν γέγραπται φωνῇ.

L. CORNELIVS BALBVS

⁴⁴
710

1. *Suet. Caes. 81* Sed Caesari futura caedes euidentibus prodigiis denuntiata est. paucos ante menses, cum in colonia Capua deducti lege Iulia coloni ad extruendas uillas uetustissima 5 sepulchra disicerent idque eo studiosius facerent, quod aliquantum uasculorum operis antiqui scrutantes reperiabant, tabula aenea in monumento, in quo dicebatur Capys conditor Capuae sepultus, inuenta est, conscripta litteris uerbisque Graecis hac sententia: quandoque ossa Capyis detecta essent, fore ut Iulo prognatus 10 manu consanguineorum necaretur magnisque mox Italiae cladibus uindicaretur. cuius rei, ne quis fabulosam aut commenticiam putet, auctor est Cornelius Balbus, familiarissimus Caesaris.

C. OPPI

DE VITA PRIORIS AFRICANI

fr. 4

1. *Charis. I p. 147 K.* Oppius —, idem de uita prioris Africani: 'Opinante uulgu'.

15

2. *Gell. VI 1, 1* Quod de Olympiade, Philippi regis uxore, Alexandri matre, in historia Graeca scriptum est, id de P. quoque Scipionis matre, qui prior Africanus appellatus est, memoriae datum est. nam et C. Oppius et Iulius Hyginus aliique, qui de uita et rebus Africani scripserunt, matrem eius [*Africani*] diu 20 sterilem existimatam tradunt, P. quoque Scipionem, cum quo nupta

1, 3. *Cf. Seru. auctus ad Verg. Aen. II 35* Alii hunc Capyn adfinem Aeneae tradunt, et ideo ei ab Aenea dari recti consilii principatum. hic est qui Capuam condidit. sed hoc post multa saecula claruit. nam his temporibus, quibus Caesar occidi habuit, Capuae iuuencae aeneae dicitur inscriptum fuisse isdem temporibus unum de genere conditoris periturum.

2. 3. *Eandem famam secutus est Liuius XXVI 19* Fuit enim Scipio non ueris tantum uirtutibus mirabilis, sed arte quoque quadam ab inuenta in ostentationem earum compositus, pleraque apud multitudinem aut per nocturnas uisas species aut uelut diuinitus mente monita agens, siue et ipse capti quadam superstitione animi, siue ut imperia consiliaque uelut sorte oraculi missa sine cunctatione exsequerentur. ad hoc iam inde ab initio praeparans animos, ex quo togam uirilem

1, 15. uulgu om. cod. add. Bondamus

erat, liberos desperauisse. postea in cubiculo atque in lecto mulieris, cum absente marito cubans sola condormisset, uisum repente esse iuxta eam cubare ingentem anguem eumque his qui uiderant territis et clamantibus elapsum inueniri non quisse. id ipsum
 5 P. Scipionem ad aruspices retulisse, eos sacrificio facto respondisse fore ut liberi gignerentur, neque multis diebus, postquam ille anguis in lecto uisus est, mulierem coepisse concepti fetus signa atque sensum pati. exinde mense decimo peperisse natumque esse hunc P. Africanum, qui Hannibalem et Carthaginien-
 10 ses in Africa bello Poenico secundo uicit. sed et eum inpendio magis ex rebus gestis, quam ex illo ostento uirum esse uirtutis diuinae creditum est.

3. Id etiam dicere haut piget, quod idem illi, quos supra nominaui, litteris mandauerint, Scipionem hunc Africanum soli-
 15 tauisse noctis extremo, priusquam dilucularet, in Capitolium uentitare ac iubere aperiri cellam Iouis atque ibi solum diu demorari quasi consultantem de re p. cum Ioue, aeditumosque eius templi saepe esse demiratos, quod solum id temporis in Capitolium ingredientem canes semper in alios saeuientes neque latra-
 20 rent eum neque incurrerent.

Has uolgi de Scipione opiniones confirmare atque approbare uidebantur dicta factaque eius pleraque admiranda. ex quibus est unum huiusmodi. Assidebat oppugnabatque oppidum in Hispania, situ, moenibus, defensoribus ualidum et munitum, re etiam cibaria

sumpsit, nullo die prius ullam publicam priuatamque rem egit, quam in Capitolium iret, ingressusque aedem consideret et plerumque solus in secreto ibi tempus tereret. hic mos, quem per omnem uitam seruabat, seu consulto seu temere uulgatae opinioni fidem apud quosdam fecit, ut stirpis eum diuinae uirum esse crederent, rettulitque famam in Alexandrō magno prius uulgatam, et uanitate et fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, et in cubiculo matris eius uisam persaepe prodigii eius speciem interuentuque hominum euolutam repente atque ex oculis elapsam. his miraculis numquam ab ipso elusa fides est, quin potius aucta arte quadam nec abnuendi tale quicquam nec palam adfirmandi, multa alia eiusdem generis, alia uera, alia adsimulata, admirationis humanae in eo iuvene excesserant modum; quibus freta tunc ciuitas aetati haudquaquam maturae tantam rerum molem tantumque imperium permisit. Cf. c. 20, 5. Val. Max. I 2, 1. Appian. Hisp. 23. Cass. Dio fr. 57, 38. Frustra igitur oblocutus est Polybius X 2; 9.

4. et cl.] exclamantibus *R(ottend)*. uideri *R* non posse *R*¹
 non potuisse *R*² 7. cepisse *codd.* 11. ostenso *R*

3, 16. iuberet sed aperiri *R* 17. consuletem (an s. lin.) *R*
 24. situm *codd.*

copiosum, nullaque eius potiundi spes erat, et quodam die ius in castris sedens dicebat atque ex eo loco id oppidum procul uisebatur. tum e militibus qui in iure apud eum stabant, interrogauit quispiam ex more, in quem diem locumque uadimonium promitti iuberet, et Scipio manum ad ipsam oppidi, quod obsidebatur, arcem protensus 'Perendie', inquit, 'sese sistant illo in loco'. atque ita factum: die tertio, in quem uadari iusserat, oppidum captum est eodemque eo die in arce eius oppidi ius dixit.

DE VITA CASSII

4. *Charis. I 147* Vulgu, ab hoc uulgu Oppius de uita Cassii.

DE VITA CAESARIS

($\frac{81}{673}$?) 5*. *Plut. Pomp. 10* Γάιος δὲ Ὀππίος ὁ Καίσαρος ἐταῖρος 10 ἀπανθρώπως φησὶ καὶ Κοῖντῳ Οὐαλλερίῳ χρῆσασθαι τὸν Πομπήιον. ἐπιστάμενον γάρ, ὥς ἔστι φιλολόγος ἀνὴρ καὶ φιλομαθῆς ἐν ὀλίγοις ὁ Οὐαλλέριος, ὥς ἤχθη πρὸς αὐτόν, ἐπισπασάμενον καὶ συμπεριπατήσαντα καὶ πνυθόμενον ὦν ἐχρηξε καὶ μαθόντα, προστάξει τοῖς ὑπηρέταις εὐθύς, ἀνελεῖν ἀπα- 15 γαρόντας. ἀλλ' Ὀππίῳ μὲν, ὅταν περὶ τοῦ Καίσαρος πολεμίων ἢ φίλων διαλέγεται, σφόδρα δεῖ πιστεύειν μετὰ εὐλαβείας.

$\frac{58}{696}$ 6*. *Plut. Caes. 17* Συντόνως δὲ ἤλυνεν οὕτως [Caesar], ὥστε τὴν πρώτην ἐξοδὸν ἀπὸ Ῥώμης ποιησάμενος ὀγδοαῖος 20 ἐπὶ τὸν Ῥοδανὸν ἐλθεῖν· τὸ μὲν οὖν ἱππεύειν ἐκ παιδὸς αὐτῷ ἦν ῥάδιον. — ἐν ἐκείνῃ δὲ τῇ στρατείᾳ προσεξήσκησεν ἱππαζόμενος τὰς ἐπιστολὰς ὑπαγορεύειν καὶ δυσὶν ὁμοῦ γράφουσιν ἐξαρκεῖν, ὥς δὲ Ὀππίος φησι, καὶ πλείοσιν.

7*. *Suet. Caes. 53* Nam circa uictum [Caesarem] C. Oppius 25 adeo indifferentem docet, ut quondam ab hospite conditum oleum pro uiridi adpositum aspernantibus ceteris solum etiam largius appetisse scribat, ne hospitem aut neglegentiae aut rusticitatis uideretur arguere.

5. Q. Valerii Sorani, 'litteratissimi omnium togatorum' (Cic. de or. III 11, 43) miseram mortem commemorat *Plut. q. Rom. 61*.

6. Animi uigorem Caesaris in epistulis dictandis admiratur etiam *Plinius n. h. VII 91*.

7. Cf. *Plut. Caes. 17* (modo Oppium laudauerat, fr. 6) Τῆς δὲ περὶ τὴν δίαίταν εὐκολίας κάκεινο ποιοῦνται σημεῖον, ὅτι τοῦ δειπνίζοντος

4, 9. ab om. cod. an Caesaris? uid. supra p. LXIII.

5, 11. χρῆσθαι *Seitenst.* 12. ἐπιστάμενος *Seitenst.*

8*. *Plin. n. h. XI 252* Varices in cruribus uiro tantum, mulieri raro. C. Marium, qui septiens consul fuit, stanti sibi extrahi passum unum hominum Oppius auctor est.

TANVSI GEMINI

HISTORIA

1*. *Strab. XVII 3, 8 p. 829* Καὶ Τανύσιος δὲ ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεὺς οὐκ ἀπέχεται τῆς τερατολογίας τῆς περὶ τὴν Μαυρουσίαν· πρὸς γὰρ τῇ Λυγγὶ Ἀνταίου μνῆμα ἱστορεῖ καὶ σκελετὸν πηχῶν ἐξήκοντα, ὃν Σερωτίριον γυμνῶσαι καὶ πάλιν

αὐτὸν ἐν Μεδιολάνῳ ξένου Οὐαλλερίου Λέοντος παραθέντος ἀσπάραγον καὶ μύρον ἀντ' ἐλαίου καταχέαντος αὐτὸς μὲν ἀφελῶς ἔφαγε, τοῖς δὲ φίλοις δυσχεραίνουσιν ἐπέπληξεν. "Ἡρκει γὰρ", ἔφη, "τὸ μὴ χρῆσθαι τοῖς ἀπαρέσκουσιν· ὁ δὲ τὴν τοιαύτην ἀγροικίαν ἐξελέγχων αὐτὸς ἐστὶν ἀγροικος". Ἐν ὁδῷ δὲ ποτε συνελασθεὶς ὑπὸ χειμῶνος εἰς ἔπαυλιν ἀνθρώπου πένητος, ὥς οὐδὲν εὔρε πλέον οἰκήματος ἐνὸς γλίσχρους ἕνα δέξασθαι δυναμένου, πρὸς τοὺς φίλους εἰπὼν, ὥς τῶν μὲν ἐντίμων παραχωρητέον εἴη τοῖς κρατίστοις, τῶν δὲ ἀναγκαίων τοῖς ἀσθενεστάτοις, Ὅππιον ἐκέλευσεν ἀναπαύσασθαι· αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ὑπὸ τῷ προστεγίῳ τῆς θύρας ἐκάθευδεν. *Nam etiam alteram fabulam addidi, quoniam ad Oppium ipsum pertinet eandemque refert Suet. c. 72* Amicos tanta semper facilitate indulgentiaque tractauit, ut Gaio Oppio comitanti se per siluestre iter correptoque subita ualitudine deuersoriolo eo, quod unum erat, cesserit et ipse humi ac sub diuo cubuerit.

8. *Cf. Plut. Mar. 6* Καῖσαρ — τὴν κατ' οἰκειότητα ξηλώσας Μάριον. — τῷ δὲ Μαρίῳ καὶ σωφροσύνην μαρτυροῦσι καὶ καρτερίαν, ἥς δεῖγμα καὶ τὸ περὶ τὴν χειρουργίαν ἐστίν. Ἰξίων γὰρ, ὥς ἔοικε, μεγάλων ἀναπλέως ἄμφω τὰ σκέλη γεγυμνάσας καὶ τὴν ἀμορφίαν δυσχεραίνων ἔγνω παρασχεῖν ἑαυτὸν τῷ ἱατρῷ καὶ παρέσχεν ἄδετος θάτερον σκέλος οὕτε κινήθεις οὕτε στενάζας, ἀλλὰ καθεστῶτι τῷ προσώπῳ καὶ μετὰ σιωπῆς ὑπερβολὰς τινας τῶν ἀλγηδόνων ἐν ταῖς τομαῖς ἀνασχόμενος. τοῦ δ' ἱατροῦ μετιόντος ἐπὶ θάτερον οὐκέτι παρέσχε φήσας ὁρᾶν τὸ ἐπανόρθωμα τῆς ἀλγηδόνος οὐκ ἄξιον.

1. *Cf. Plut. Sert. 9* Ἐνταῦθα [ad Tingin] τὸν Ἀνταίου οἱ Λίβνες ἱστοροῦσι κείσθαι καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ Σερωτίριος διέσκαψε τοῖς βαρβάροις ἀπιστῶν διὰ μέγεθος· ἐντυχὼν δὲ τῷ σώματι πηχῶν ἐξήκοντα μῆκος, ὥς φασι, κατεπλάγη καὶ σφάγιον ἐντεμὼν συνέχασε τὸ μνῆμα καὶ τὴν περὶ

8, 2. Martium cod. Ricc. c. mario cod. Moneus Vat.
2. intrahi cod. Ricc.

1, 4. Γαβίνιος vulg. Τανύσιος ex optimo codice (Vaticano) restituit B. Niese m. Rhen. XXXVIII p. 600 sqq. Σαλλούστιος Buecheler in Fleckeis. ann. LXI p. 305 5. συγγραφέων codd.
6. λιγγὶ aliq. codd. Τιγγὶ Coraes

ἐπιβαλεῖν γῆν. καὶ τὰ περὶ τῶν ἐλεφάντων μυθώδη. φησὶ γὰρ τᾶλλα μὲν θηρία φεύγειν τὸ πῦρ, τοὺς δ' ἐλέφαντας πολεμεῖν καὶ ἀμύνεσθαι, διότι τὴν ὕλην φθείρει· πρὸς δὲ τοὺς ἀνθρώπους διαμάχεσθαι κατασκόπους προπέμποντας καὶ ὅταν ἴδωσιν ἐκείνους φεύγειν· καὶ αὐτοὺς ἐπειδὴν τραύματα 5 λάβωσιν, ἱκετηρίαν προτείνειν κλάδους ἢ βοτάνην ἢ κόνιν.

66
688

2. *Suet. Caes. 9* Siquidem ante paucos dies, quam aeditatē iniret [*Caesar*], uenit in suspicionem conspirasse cum M. Crasso consulari, item P. Sulla et L. Autronio post designationem consulatus ambitus condemnatis, ut principio anni senatum 10 adorirentur et trucidatis quos placitum esset, dictaturam Crassus inuaderet, ipse ab eo magister equitum diceretur constitutaque ad arbitrium republica Sullae et Autronio consulatus restitueretur. Meminerunt huius coniurationis Tanusius Geminus in historia, Marcus Bibulus in edictis, C. Curio pater in orationibus. — Ta- 15 nusius adicit Crassum paenitentia uel metu diem caedi destinatum non obisse et idcirco ne Caesarem quidem signum, quod ab eo dari conuenerat, dedisse.

55
699

3*. *Plut. Caes. 22* Τανύσιος δὲ λέγει Κάτωνα τῆς βουλῆς ἐπὶ τῇ νίκῃ [*Vsipetum Tencterorumque*] ψηφισομένης ἑορτὰς 20 καὶ θυσίας ἀποφήνασθαι γνώμην, ὡς ἐκδοτέον ἐστὶ τὸν Καίσαρα τοῖς βαρβάροις ἀφοσιουμένους τὸ παρασπόνδῆμα ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀρὰν εἰς τὸν αἴτιον τρέποντας.

αὐτὸ [*sic Niese, αὐτοῦ codd.*] τιμὴν τε καὶ φήμην συνηύξησε. *Plin. n. h. V 2* Lixos uel fabulosissime antiquis narrata. ibi regia Antaei certamenque cum Hercule et Hesperidum horti. (*ex eo Solin. 24, 3.*) *Pomp. Mela I 5* Tinge oppidum peruetus et ab Antaeo, ut ferunt, conditum.

3. *Antecesserat Caesaris ipsius testimonium*: ὁ μὲν Καῖσαρ ἐν ταῖς ἐφημερίαις. *Cf. App. Celt. 18 p. 54 Mend.* Οὐσιπέται, ἔθνος Γερμανικόν, καὶ Ταγχρέαι δοκοῦσι πρότεροι σφετέροις ἱππεῦσιν ὀκτακισίοις τρέψασθαι τῶν Καίσαρος ἱππέων ἐς πεντακισχιλίους, ὁ δὲ Καῖσαρ αὐτοῖς προσβενομένοις ἐς αὐτὸν ἐπιθέσθαι, τοὺς πρέσβεις κατασχόν, καὶ τὸ πάθος ἐκείνοις ἐς τέλος αἰφνίδιον οὕτω συνενεχθῆναι, ὡς τεσσαράκοντα μυριάδας τούτων συγκοπῆναι. Κάτωνά τε ἐν Ῥώμῃ τῶν τις συγγραφέων φησὶ γνώμην ἐσενεγκεῖν ἐκδοῦναι τοῖς βαρβάροις τὸν Καίσαρα ὡς ἐναγὲς ἔργον ἐς διαπροσβευσμένους ἐργασάμενον. ὁ δὲ Καῖσαρ ἐν ταῖς ἰδίαις ἀναγραφαῖς τῶν ἐφημέρων ἔργων φησὶ κτλ. *Communem fontem fuisse coniecit Thouret (Stud. Lips. I p. 350 sqq.) C. Oppium, P. Otto (Strabonis ιστορ. ὑπομνημ. fr. p. 285 sqq.) Strabonem. Pluribus hanc famam explicat Plutarchus Cat. min. 51, tangit comp. Nic. et Crassi 4, praeterea Suet. Caes. 24.*

5. <φεύγοντας> φεύγειν καὶ αὐτούς, ἐπειδὴν δὲ *uulg. secutus sum cum Niesio codd.* 6. ἱκετήριον *libri*

[4*. *Macrob. sat. I 16, 33* Geminus ait diem nundinarum exactis iam regibus coepisse celebrari quia plerique de plebe repetita Seruii Tullii memoria parentarent ei nundinis, cui rei etiam Varro consentit.]

M. IVNIVS BRVTVS

5 1. *Cic. ad Att. XII 5, 3* [*scr. a. 46. 708*] Et uide, quaeso, de rep. I
L. Libo, ille qui de Ser. Galba, Censorinone et Manilio an T. Quinctio M. Acilio consulibus tribunus pl. fuerit. conturbat enim me 12, 18
epitome Bruti Fanniana (an Bruti epitoma Fannianorum?). scripsi Brut.
quod erat in extremo, idque ego secutus hunc Fannium, qui scrip- 26, 101
10 sit historiam, generum esse scripseram Laelii; sed tu me γεω-
μετρικῶς refelleras, te autem nunc Brutus et Fannius. ego tamen
de bono auctore, Hortensio, sic acceperam, ut apud Brutum est.
hunc igitur locum expedites.

2. *Charis. II p. 220 K.* 'Subinde' Nepos de inlustribus
15 uiris II. sed et Brutus et Coelius frequenter eo usi sunt.

L. CALPVRNI BIBVLI

COMMENTARII BRVTI

1. *Plut. Brut. 23* Ἡδη δὲ τῶν μὲν ὡς Καίσαρα, τῶν δ'
ὡς Ἀντώνιον δισταμένων — παντάπασι καταγνοὺς τῶν πρα- 44
γμάτων [*Brutus*] ἔγνω καταλιπεῖν Ἰταλίαν καὶ περὶ διὰ Λευ- 710
κανίας εἰς Ἑλέαν ἐπὶ θάλασσαν ἦκεν. Ὅθεν ἡ Πορκία μέλλουσα
20 πάλιν εἰς Ῥώμην ἀποτραπέσθαι λανθάνειν μὲν ἐπειρᾶτο περι-
παθῶς ἔχουσα· γραφὴ δέ τις αὐτὴν προὔδωκε τᾶλλα γενναίαν

4. Num Tanusii, ut uoluit Meursius, sit, admodum dubium est, potius Cincii, qui a Macrobio Cingius (*I 12, 12* in eo libro quem de fastis reliquit; § 18; 30) dicitur et cum Varrone coniungitur, ut ex hoc illius auctoritas manasse uideatur.

1. L. Scribonius Libo, 'qui de Ser. Galba' tr. pl. sc. rogationem tulit, nunc commemoratur in *Bruto 23, 89*: L. Libone tribuno plebis populum incitante et rogationem in Galbam priuilegi similem ferente (ubi tamen in codd. T. nominatur). de or. II 65, 263.

1, 7. conturbo enim me et pito me Bruti cod. conturbat Wesenberg. epitome Bruti uulg. in Bruti cod. an Orelli. ceterum ut in scriptura omnino incerta nihil mutauit, ne enim quidem cum Orellio in etiam; uid. *Reliq. I p. 140*

οὔσαν. ἦν γὰρ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν διάθεσις, προπεμπόμενος Ἔκτωρ ὑπὸ Ἀνδρομάχης κομιζομένης παρ' αὐτοῦ τὸ παιδίον, ἐκείνῳ δὲ προσβλεπούσης. ταῦτα θεωμένην τὴν Πορκίαν ἢ τοῦ πάθους εἰκὼν ἐξέτηξεν εἰς δάκρυα· καὶ πολλάκις φοιτῶσα τῆς ἡμέρας ἔκλαιεν. Ἀχιλλίου δέ τινος τῶν Βρούτου φίλων⁵ τὰ πρὸς Ἔκτορα τῆς Ἀνδρομάχης ἔπη διελθόντος

Z 429 Ἔκτορ, ἀτὰρ σὺ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
ἥδ' ἐκασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης',
μευδιάσας ὁ Βροῦτος Ἄλλ' οὐκ ἐμοί γ' εἶπε πρὸς Πορκίαν
Z 491 ἔπεισι φάναι τὰ τοῦ Ἔκτορος:

10

Ἰστόν τ' ἡλάκאתην τε καὶ ἀμφιπόλοισι κέλενε'.
σώματος γὰρ ἀπολείπεται φύσει τῶν ἴσων ἀνδραγαθημάτων,
γνώμη δ' ὑπὲρ τῆς πατρὶδος, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀριστεύει'. Ταῦτα
μὲν ὁ τῆς Πορκίας υἱὸς Ἰστόρηκε Βύβλος.

P. VOLVMNI

COMMENTARII DE PVGNA PHILIPPENSI

⁴²
⁷¹² 1*. *Plut. Brut.* 48 Ἐν ἐκείνῃ δὲ τῇ νυκτὶ [*ante pugnam* ¹⁵
Philippensem] πάλιν φασὶν εἰς ὄψιν ἔλθειν τὸ φάσμα τῆς
Βρούτῳ καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιδειξάμενον ὄψιν οὐδὲν εἰπεῖν, ἀλλ'
οἷχεσθαι. Πόπλιος δὲ Βολούμνιος, ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ συν-
εστρατευμένος ἀπ' ἀρχῆς Βρούτῳ, τοῦτο μὲν οὐ λέγει τὸ
σημεῖον, μελίσσῶν δὲ φησι τὸν πρῶτον ἀετὸν ἀνάπλεων²⁰
γενέσθαι· καὶ τῶν ταξιαρχῶν τινὸς ἀπ' αὐτομάτου τὸν βρα-
χίονα μύρον ῥόδιον ἐξανθεῖν καὶ πολλάκις ἐξαλείφοντας καὶ
ἀπομάττοντας μηδὲν περαίνειν. Καὶ πρὸ τῆς μάχης αὐτῆς
ἀετοὺς δύο συμπεσόντας ἀλλήλοισι ἐν μεταίχμῳ τῶν στρατο-
πέδων μάχεσθαι. καὶ σιγὴν ἄπιστον ἔχειν τὸ πεδῖον θεωμένων²⁵
ἀπάντων, εἶξαι δὲ καὶ φυγεῖν τὸν κατὰ Βροῦτον. ὁ δὲ Αἰθίοψ
περιβόητος γέγονεν ὁ τῆς πύλης ἀνοιχθείσης ἀπαντήσας τῷ
φέροντι τὸν ἀετὸν καὶ κατακοπεῖς ταῖς μαχαίραις ὑπὸ τῶν
στρατιωτῶν οἰωνισαμένων.

1. *Auspicium aquilarum enarrant etiam Appianus b. c. IV 128, 1*
et Cass. Dio XLVII 48, 4.

13. ἀριστεύσει *uulg.*

1, 18. βουλούμνιος *codd. quidam*

2*. *Plut. Brut. 51* Βροῦτος δὲ [*fugiens post pugnam Philippensem*] διαβάς τι ῥεῖθρον ὑλῶδες καὶ παρὰ κρημνον ἤδη σκοτούς ὄντος οὐ πολὺ προῆλθεν ἀλλ' ἐν τόπῳ κοίλῳ καὶ πέτραις ἔχοντι μεγάλην προκειμένην καθίσας, ὁλγῶν περὶ
 5 αὐτὸν ἡγεμόνων καὶ φίλων ὄντων πρῶτα μὲν ἀποβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἀστέρων ὄντα μεστὸν ἀνεφθέρξατο δύο στίχους, ὧν τὸν ἕτερον Βολούμνιος ἀνέγραψε
 'Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν'.
 τοῦ δ' ἑτέρου φησὶν ἐπιλαθέσθαι. κτλ.

Q. DELLI

BELLVM PARTHICVM

10 1. *Strabo XI 13, 3 p. 523* Βασίλειον δ' αὐτῶν [*Medorum Atropatiorum*] θερυνὸν μὲν ἐν πεδίῳ ἰδρυμένον Γάζακα, <χει-
 μερινὸν δὲ> ἐν φρουρίῳ ἐρυμνῷ Οὐέρα, ὅπερ Ἀντώνιος ἐπο-
 λιόρηκε κατὰ τὴν ἐπὶ Παρθυαίους στρατείαν· διέχει δὲ τοῦτο
 τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ τοῦ ὀρίζοντος τὴν τε Ἀρμενίαν καὶ τὴν
 15 Ἀτροπατηνὴν στραδίους δισχιλίους καὶ τετρακοσίους, ὥς φησιν ὁ Δέλλιος, ὁ τοῦ Ἀντωνίου φίλος, συγγράψας τὴν ἐπὶ Παρθυαίους αὐτοῦ στρατείαν, ἐν ᾗ παρῆν καὶ αὐτὸς ἡγεμονίαν ἔχων.

2*. *Plut. Anton. 59* Πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἄλλων φίλων
 20 [*Antonii*] οἱ Κλεοπάτρας κόλακες ἐξέβαλον τὰς παροιμίας καὶ

2. *Cf. App. b. c. IV 130* Ὁ δὲ Βροῦτος ἀναφεύγει μὲν ἐς τὰ ὕρη σὺν ἱκανῷ πλήθει, ὥς νυκτὸς ἐς τὸ στρατόπεδον ὑποστρέψων ἢ καταβησόμενος ἐπὶ τὴν θάλατταν· ἐπεὶ δὲ περιείληπτο πάντα φυλακαῖς, διενυκτέρευεν ἔνοπλος μετὰ πάντων, καὶ φασιν αὐτὸν ἐς τοὺς ἀστέρας ἀναβλέποντα εἰπεῖν· 'Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν' (*Eurip. Med. 332*), ἐνσημαινόμενον ἄρα τὸν Ἀντώνιον. *Hos solos uersus* (τοῦτο τὸ Ἡρόκλειον) *eum exclamasse tradidit Cass. Dio XLVII 49*: Ὁ τλήμον ἀρετῇ, λόγος ἄρ' ἦσθ'· ἐγὼ δὲ σε ὥς ἔργον ἤσκουν· σὺ δ' ἄρ' ἐδόουλες τύχῃ (*Nauck Trag. gr. fr.² p. 910*).

1. *Cf. Liu. ep. 130* uiginti et uno diebus trecenta milia fuga emensus. *Gardthausen August. I p. 295 sq. II 153 sq. 156.*

2, 7. βουλούμνιος *cod. quid.*

1, 10. χειμερινὸν δὲ *cum Meinekio inserui post Γάζακα [sic Groskurd γάζα καὶ codd.]* Βασίλειον δ' αὐτῶν <χειμερινὸν μὲν *** *nomen intercidit*>, θερυνὸν δὲ ἐν πεδίῳ ἰδρυμένον Γάζακα σὺν φρουρίῳ ἐρυμνῷ Οὐέρα *Fabricius l. s. p. 228 sq. Οὐέρα*] *sic Meineke* Οὐέρα *uulg. ceterum Gazaca et Vera partes urbis Praasporum uel Phraartorum fuerunt* 16. ὁ Δέλλιος *em. Casaubonus ἀδελφίος libri*

βωμολοχίας οὐχ ὑπομένοντας, ὧν καὶ Μάρκος ἦν Σιλανὸς καὶ Δέλλιος ὁ ἱστορικός. οὗτος δὲ καὶ δεῖσαί φησιν ἐπιβουλὴν ἐκ Κλεοπάτρας Γλαύκου τοῦ ἱατροῦ φράσαντος αὐτῷ. προσέκρουσε δὲ Κλεοπάτρα παρὰ δεῖπνον εἰπὼν αὐτοῖς μὲν ὀξίνην ἐγχεῖσθαι, Σάρμεντον δὲ πίνειν ἐν Ῥώμῃ Φαλερῖνον. ὁ δὲ 5 Σάρμεντος ἦν τῶν Καίσαρος παιγνίων παιδάριον, ὃ δηλίκια Ῥωμαῖοι καλοῦσιν.

IMPERATORIS AVGVSTI

DE VITA SVA

1*. *Suet. Aug. 2* Ipse Augustus nihil amplius quam equestri familia ortum se scribit uetere ac locuplete et in qua primus senator pater suus fuerit.

10

2. *Tertull. de an. c. 46* Nouerunt et Romani ueritatis huius modi somnia. reformatorem imperii, puerulum adhuc et priuati loci et Iulium Octauium tantum et sibi ignotum, Marcus Tullius iam et Augustum et ciuiliū turbinum sepulchrum de somnio norat. in uitae illius commentariis conditum est.

15

1. *Cf. Vellei. II 59, 2* Fuit C. Octavius ut non patricia ita admodum speciosa equestri genitus familia, grauis, sanctus, innocens, diues. hic praetor inter nobilissimos uiros creatus primo loco, cum ei dignatio Iulia genitam Atiam conciliasset uxorem, ex eo honore sortitus Macedoniam appellatusque in ea imperator, decedens ad petitionem consulatus obiit praetextato relicto filio. *Nicol. Dam. De Caes. inst. 2* Πατὴρ μὲν ἦν αὐτῷ Γάιος Ὀκταούσιος, ἀνὴρ τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου. οἱ δ' αὐτοῦ πρόγονοι, κατὰ τε πλοῦτον καὶ ἐπιεικείαν ὀνομαστότατοι γινόμενοι κτλ.

2. *Cf. Suet. Aug. 94* M. Cicero C. Caesarem in Capitolium persecutus somnium pristinae noctis familiaribus forte narrabat: puerum facie liberali, demissum e caelo catena aurea, ad fores Capitoli constitisse, eique Iouem flagellum tradidisse; deinde repente Augusto uiso, quem ignotum plerisque adhuc auunculus Caesar ad sacrificandum acciuerat, affirmauit ipsum esse, cuius imago secundum quietem sibi obuersata sit. *Plut. Cic. 44* Ἐδόκει δὲ καὶ μείζων τις αἰτία γεγόνειναι τοῦ τὸν Κινέρωνα δέξασθαι προθύμως τὴν Καίσαρος φιλίαν. ἔτι γάρ, ὥς ἔοικε, Πομπηίου ζῶντος καὶ Καίσαρος ἔδοξε κατὰ τοὺς ὕπνους ὁ Κι-

5. 6. σάρμετος *codd. quidam*

2, 13. *alterum et om. A(gobardinus)* Octauianum *coni. Wis-sowa* 15. *norant Gelenii ed. in Vitelliis comm. A ed. Gangnei (in Vitellii coni. Rigaltius) emendauit G. Voss. ad Vell. II 59, 1; perperam illius Ed. Schwartz Herm. 33 p. 209 ad Ciceronem refert.*

3*. *Cass. Dion. XXXXIII 35, 2* Τῆς δὲ διαθήκης αὐτοῦ ⁴⁴/₇₁₀
 [Caesaris] μετὰ ταῦτα ἀναγνωσθείσης μαθὼν ὁ δῆμος ὅτι —
 καταλέλοιπε, καὶ προσέειπε καὶ δωρεὰς ἄλλοις τέ τινας καὶ τῇ
 πόλει τοὺς τε κήπους τοὺς παρὰ τὸν Τίβεριν καὶ δραχμάς,
 5 ὥς μὲν αὐτὸς ὁ Ὀκταούριος γράφει, τριάκοντα, ὥς δὲ ἕτεροι,
 πέντε καὶ ἐβδομήκοντα ἐκάστῳ σφῶν δοθῆναι κεκέλευεν,
 ἐταράχθησαν.

4*. *Plin. n. h. II 93* Cometes in uno totius orbis loco colitur ⁴⁴/₇₁₀
 in templo Romae, admodum faustus diuo Augusto iudicatus ab ipso,
 10 qui incipiente eo apparuit ludis, quos faciebat Veneri Genetrici
 non multo post obitum patris Caesaris in collegio ab eo instituto.
 namque his uerbis in gaudium prodit: 'Iis ipsis ludorum meorum
 diebus sidus crinitum per septem dies in regione caeli quae sub
 septentrionibus est conspectum. id oriebatur circa undecimam
 15 horam diei clarumque et omnibus e terris conspicuum fuit. eo
 sidere significari uolgens credidit Caesaris animam inter deorum

κέρων καλεῖν τινας τοὺς τῶν συγκλητικῶν παῖδας εἰς τὸ Καπιτώλιον,
 ὥς μέλλοντος ἐξ αὐτῶν ἓνα τοῦ Διὸς ἀποδεικνύειν τῆς Ῥώμης ἡγεμόνα·
 τοὺς δὲ πολίτας ὑπὸ σπουδῆς θέοντας ἵστασθαι περὶ τὸν νεῶν καὶ τοὺς
 παῖδας ἐν τοῖς περιπορφύροις καθέζεσθαι σιωπὴν ἔχοντας. ἐξαίφνης δὲ
 τῶν θυρῶν ἀνοιχθεισῶν καθ' ἓνα τῶν παίδων ἀνισταμένων κύκλῳ
 περὶ τὸν θεὸν παραπορεύεσθαι, τὸν δὲ πάντας ἐπισκοπεῖν καὶ ἀποπέμ-
 πειν ἄχθομένους· ὥς δ' οὗτος ἦν προσίων κατ' αὐτόν, ἐκτείνει τὴν δεξιάν
 καὶ εἰπεῖν· 'ὦ Ῥωμαῖοι, πέρας ὑμῖν ἐμφυλίων πολέμων οὗτος ἡγευὼν
 γενόμενος'. Τοιοῦτόν φασιν ἐνύπνιον ἰδόντα τὸν Κικέρωνα τὴν μὲν ἰδέαν
 τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι καὶ κατέχειν ἐναργῶς, αὐτὸν δ' οὐκ ἐπίστασθαι.
 μεθ' ἡμέραν δὲ καταβαίνοντος εἰς τὸ πεδῖον τὸ Ἀρειον αὐτοῦ τοὺς
 παῖδας ἤδη γεγυμνασμένους ἀπέρχεσθαι κἀκεῖνον ὁφθῆναι τῷ Κικέρωνι
 πρῶτον, οἷος ὥφθη καθ' ὕπνον, ἐκπλαγέντα δὲ πυνθάνεσθαι, τίνων εἴη
 γονέων. ἦν δὲ πατὴρ Ὀκταουρίου τῶν οὐκ ἄγαν ἐπιφανῶν, Ἀττίας δὲ
 μητὴρ ἀδελφιδῆς Καίσαρος. ὅθεν Καῖσαρ αὐτῷ παῖδας οὐκ ἔχων ἰδίους
 τὴν οὐσίαν ἐαυτοῦ καὶ τὸν οἶκον ἐν ταῖς διαθήκαις ἔδωκεν. *Cass. Dio*
XLV 2, 1 Παιδίσκον τε αὐτοῦ ὄντος καὶ τὴν διατριβὴν ἐν Ῥώμῃ ποιου-
 μένου ἔδοξε ποτε ὁ Κικέρων ὄναρ ἀλύσεσί τε αὐτὸν χρυσαῖς εἰς τὸ Κα-
 πιτώλιον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθιμῆσθαι καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ Διὸς εἰλη-
 φέναι· καὶ (οὐ γὰρ ἠπίστατο ὅστις ἦν) περιέτυχέ τε αὐτῷ τῆς ὑστεραίης
 ἐν αὐτῷ τῷ Καπιτωλίῳ καὶ γνωρίσας αὐτὸν διηγῆσατο τοῖς παροῦσι
 τὴν ὄψιν.

3. *Ex Dione Zonaras X 12. — De numero uid. mon. Ancy. c. 15*
Plebei Romanae uiritim ₪ trecenos numerauī ex testamento patris
mei. et Mommsen a. h. l.² p. 60. eundem sine auctore exhibent Nicol.
Damasc. uit. Caes. c. 17 p. 436 Muell. Suet. Caes. 83. Plut. Ant. 16.
Brut. 20. App. b. c. II 143. mutatio igitur numerorum apud Dionem
uel eius auctorem subesse uidetur.

3, 5. τριάκοντα] *uid. adn.*

4, 15. e *Leid. Ricc.² om. cet. codd.*

immortalium numina receptam, quo nomine id insigne simulacro capitis eius, quod mox in foro consecrauimus, adiectum est'.

⁴⁴
⁷¹⁰ 5. *Seru. auctus ad Verg. buc. 9, 46* Cum Augustus Caesar ludos funebres patri celebraret, die medio stella apparuit: ille eam esse confirmavit parentis sui. — — Baebius Macer circa 5 horam octauam stellam amplissimam, quasi lemniscis, radiis coronatam ortam dicit. quam quidam ad illustrandam gloriam Caesaris iuuenis pertinere existimabant, ipse animam patris sui esse uoluit eique in Capitolio statuam super caput auream stellam habentem posuit. inscriptum in basi fuit: 'Καίσαρι ἡμιθέῳ'. sed Vulcatius 10 aruspex in contione dixit cometen esse, qui significaret exitum noni saeculi et ingressum decimi. sed quod inuitis diis secreta rerum pronuntiaret, statim se esse moriturum, et nondum finita oratione in ipsa contione concidit. hoc etiam Augustus in libro secundo de memoria uitae suae complexus est. 15

⁴⁴
⁷¹⁰ 6. *Plut. Dem. et Cic. compar. 3* Ἡ μὲν οὖν ἐν τῷ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι δύναμις ὁμαλῶς ἀμφοτέροις [*Demostheni et Ciceroni*] ὑπῆρξεν, ὥστε καὶ τοὺς τῶν ὅπλων καὶ στρατοπέδων κυρίους δεῖσθαι, Δημοσθένους μὲν Χάρητα καὶ Διοπείδην καὶ Λεωσθένην, Κικέρωνος δὲ Πομπήιον καὶ 20 Καίσαρα τὸν νέον, ὡς αὐτὸς ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς πρὸς Ἀργίππαν καὶ Μαικῆναν ὑπομνήμασιν εἴρηκεν.

⁴³
⁷¹¹ 7. *Plut. Cic. 45* Ἐπεὶ δ' Ἀντώνιος μὲν ἦτιητο, τῶν δ' ὑπάτων ἀμφοτέρων ἀποθανόντων ἐκ τῆς μάχης πρὸς Καίσαρα συνέστησαν αἱ δυνάμεις, δείσασα δ' ἡ βουλὴ νέον ἄνδρα καὶ 25

4. 5. *Ex Augusto Suet. Caes. 88*: in deorum numerum relatus est, non ore modo decernentium sed et persuasione uolgi. si quidem ludis, quos primos consecrato ei heres Augustus edebat, stella crinita per septem continuos dies fulsit, exoriens circa undecimam horam, creditumque est animam esse Caesaris in caelum recepti; et hac de causa simulacro eius in uertice additur stella. *Cf. Seneca nat. quaest. VII 17. Plut. Caes. 69. Dio XLV 7, 1. Obseq. 68* ludis Veneris Genetricis, quos pro collegio fecit, stella hora undecima crinita sub septentrionis sidere exorta conuertit omnium oculos. quod sidus quia ludis Veneris apparuit, diuo Iulio insigne capitis consecrari placuit. *Gardthausen Augustus II 1 p. 94 sq. Ipse de ea re egi mus. Rhen. 57 p. 243 sqq.*

5, 6. quasi lemniscis, radiis uel quasi lemniscis uel fasciis *Thilo* quasi lemnicas cactis *Lemon.* quasi lemniscatis *Daniel* quasi radiis lemniscatis *Heinsius* quasi lemniscis *Masuius* 8. inuenis *Lemon.* 10. *Vulcatius Masuius uulcanius Lem.* 15. de memoria *Commelinus* moria *Lem.*¹ memoria *Lem.*²

τύχη λαμπρᾷ κεχηρμένον ἐπειρᾶτο τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἀποκα-
 λεῖν αὐτοῦ τὰ στρατεύματα καὶ περισπᾶν τὴν δύναμιν, ὥς
 μὴ δεομένη τῶν προπολεμούντων, Ἀντωνίου πεφευγότες οὕτως
 ὁ Καῖσαρ φοβηθεὶς ὑπέπεμπε τῷ Κικέρωνι τοὺς δεομένους
 5 καὶ πείθοντας ὑπατεῖαν μὲν ἀμφοτέροις ὁμοῦ πράττειν, χρῆ-
 σθαι δὲ τοῖς πράγμασιν, ὅπως αὐτὸς ἔγνωκε, παραλαμβάνοντα
 τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ μειράκιον διοικεῖν ὀνόματος καὶ δόξης
 γλιχόμενον. ὠμολόγει δὲ Καῖσαρ αὐτός, ὥς δεδιὼς κατὰλυσιν
 καὶ κινδυνεύων ἔρημος γενέσθαι χρήσαιο τῇ Κικέρωνος ἐν
 10 δέοντι φιλαρχίᾳ προτρεψάμενος αὐτὸν ὑπατεῖαν μετιέναι συμ-
 πράττοντος αὐτοῦ καὶ συναρχαιρεσιάζοντος. Ἐνταῦθα μέντοι
 μάλιστα Κικέρων ἐπαρθεὶς ὑπὸ νέου γέρον καὶ φενακισθεὶς
 καὶ συναρχαιρεσιάσας καὶ παρασχὼν αὐτῷ τὴν σύγλητον κτλ.

8. *Plut. Brut. 27* Μέλλοντι δ' αὐτῷ [*Bruto*] διαβαίνειν ⁴³
 15 εἰς τὴν Ἀσίαν ἦκεν ἀγγελία περὶ τῆς ἐν Ῥώμῃ μεταβολῆς. ⁷¹¹
 ὁ γὰρ νέος Καῖσαρ ἠϋξήθη μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπ' Ἀντώ-
 νιον, ἐκβαλὼν δὲ τῆς Ἰταλίας ἐκείνον αὐτὸς ἤδη φοβερός. ἦν
 ὑπατεῖαν τε μνῶμενος παρὰ νόμον καὶ στρατεύματα τρέφων
 μεγάλα τῆς πόλεως οὐδὲν δεομένης. ὄρων δὲ καὶ ταῦτα τὴν
 20 βουλὴν βαρυνομένην καὶ πρὸς τὸν Βροῦτον ἀφορῶσαν ἔξω
 καὶ ψηφιζομένην ἐκείνῳ καὶ βεβαιοῦσαν τὰς ἐπαρχίας ἔδεισε.
 καὶ τὸν μὲν Ἀντώνιον πέμπων εἰς φιλίαν προὔκαλεῖτο, τὰς
 δὲ δυνάμεις τῇ πόλει περιστήσας ὑπατεῖαν ἔλαβεν οὕτω πάνιν
 μειράκιον ὦν, ἀλλ' εἰκοστὸν ἄγων ἔτος, ὥς αὐτὸς ἐν τοῖς
 25 ὑπομνήμασιν εἶρηκεν.

9*. *Suet. Aug. 27* Q. Gallium praetorem in officio saluta- ⁴³
 tionis tabellas duplices ueste tectas tenentem suspicatus gladium ⁷¹¹
 occulere nec quidquam statim, ne aliud inueniretur, ausus in-
 quirere, paulo post per centuriones et milites raptum e tribunali

7. E. Schwartz (*Herm. 33 p. 218*) hoc ex sermonibus Augusti duc-
 tum esse censet. — Cf. *App. b. c. III 82* μετῆι δὲ καὶ ὁ Καῖσαρ, οὐκ ἐς
 τὴν βουλὴν ἔτι πέμπων ἀλλ' ἐς τὸν Κικέρωνα ἰδίᾳ, καὶ αὐτὸν παρεκάλει
 καὶ συνάρεξαι, ὥς Κικέρωνα μὲν τὴν ἀρχὴν διοικήσοντα πρεσβύτερόν τε
 καὶ ἐμπειρότερον ὄντα, αὐτὸς δὲ τὴν ἐπωνυμίαν καρπασόμενος μόνον
 ἐς ἀπόθεσιν τῶν ὅπλων εὐπρεπῇ, οὐ δὴ καὶ πρόωγν ἔνεκα τὸν θρίαμβον
 αἰτῆσαι. Κικέρων μὲν δὴ τούτοις ἐπαρθεὶς διὰ φιλαρχίαν ἔλιγεν κτλ.
Dio 46, 42, 2. Drumann H. R. I 329 sq.

8. Cf. *Vellei. II 65* Consulatum iniit Caesar pridie, quam uigin-
 ti annos expleret, x kal. Octobres cum collega Q. Pedio, post urbem
 conditam dccxi. c. 61, 4 bellum — ab eo annum agente uicesimum
 fortissime circa Mutinam administratum. *Liu. ep. 119* C. Caesar — cum
 annos xviii haberet, consul creatus est. *Drumann H. R. I p. 336.*
IV 246.

11. *App. b. c. V 42* 'Ως δὲ ἐπὶ τὴν τάφρον [*circumvallationis Lucius Antonius bello Perusino uictus et Augustus*] ἀφίκοντο, προσηγόρευσάν τε ἀλλήλους, καὶ ὁ Λεύκιος ἔφη· 'Εἰ μὲν ξένος ὢν ἐπολέμησα, ὦ Καῖσαρ, αἰσχρὰν ἂν τὴν τοιαύτην ἦσσαν
 5 ἡγούμεν καὶ αἰσχίονα ἔτι τὴν παράδοσιν, καὶ τῇσδε τῆς αἰσχύνης εἶχον ἀπαλλαγὴν εὐκόλον παρ' ἐμαντοῦ. ἐπεὶ δὲ πολίτη διηνέχθην καὶ ὁμοτίμῳ καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος, οὐκ αἰσχρὸν ἡγοῦμαι μετὰ τοιαύσδε προφάσεως ὑπὸ τοιοῦδε ἡσθῆ-
 10 σθαι. καὶ τάδε λέγω οὐ παραιτούμενος παθεῖν ὅτι θέλεις (διὰ γὰρ σοι τοῦτο ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ σὸν ἄνευ σπονδῶν ἰέμην), ἀλλ' ἵνα τοῖς ἄλλοις αἰτήσω συγγνώμην δικαίαν τε καὶ τοῖς σοῖς πράγμασι συμφέρουσαν. δεῖ δέ με τοῦτο ἐπι-
 15 δεικνύντα διελεῖν τὸν λόγον ὑπὲρ τε ἐκείνων καὶ ὑπὲρ ἐμαντοῦ, ἵνα μόνον ἐμὲ τῶν γεγονότων αἴτιον ἐπιγνούς ἐς ἐμὲ τὴν ὀργὴν συναγάγῃς. μὴ νομίσης δὲ ἐλεγχθῆσεσθαι μετὰ παρ-
 20 ρησίας (ἄκαιρον γὰρ) ἀλλὰ μετ' ἀληθείας, ἥς οὐκ ἔνι μοι χωρὶς εἰπεῖν. (43.) Ἐγὼ τὸν πρὸς σὲ πόλεμον ἡράμην, οὐχ ἵνα σε καθελὼν διαδέξωμαι τὴν ἡγεμονίαν, ἀλλ' ἵνα τὴν ἀριστοκρατίαν ἀναλάβω τῇ πατρίδι, λελυμένην ὑπὸ τῆς τῶν
 25 τριῶν ἀρχῆς, ὥς οὐδ' ἂν αὐτὸς ἀντείποις. καὶ γὰρ ὅτε συν-
 ἵστασθε αὐτήν, ὁμολογοῦντες εἶναι παράνομον, ὥς ἀναγκαίαν καὶ πρόσκαιρον ἐτίθεσθε, Κασσίου καὶ Βρούτου περιόντων ἔτι καὶ ὑμῶν ἐκείνοις οὐ δυναμένων συναλλαγῆναι. ἀποθα-
 30 νόντων δὲ ἐκείνων, οἱ τὸ τῆς στάσεως κεφάλαιον ἦσαν, καὶ τῶν ὑπολοίπων, εἴ τινα λείψανα ἔστιν, οὐ τῇ πολιτείᾳ πολε-
 μούντων ἀλλ' ὑμᾶς δεδιότων, ἐπὶ δὲ τούτῳ καὶ τῆς πεντα-
 35 ετίας παριούσης, ἀνακῦψαι τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τὰ πάτρια ἡξίουν, οὐ προτιμῶν οὐδὲ τὸν ἀδελφὸν τῆς πατρίδος, ἀλλ' ἐλπίζων

adipiscenda uictoria excubat, castra eius a Bruto capta sunt. Cf. *Lact. diu. inst. II 7. Vell. II 70, 1* ipse Caesar, etiamsi infirmissimus ualetudine erat, obibat munia ducis, oratus etiam ab Artorio medico, ne in castris remaneret, manifesta denuntiatione quietis territo. *Flor. II 17, 9. Cass. Dio 47, 41, 3. Ceterum frustra laborat Weichert p. 219 sqq., ut haec testimonia inter duo proelia Philippensia diuidat, id quod per se a uerisimilitudine abhorret.*

11. Caesaris nomen ut auctoris commentariorum Appianus non adiecit; per se hoc intellegi arbitrabatur. itaque non probo E. Schwartzium (*Pauly-Wissowa II 232 sq. Hermes 33 p. 209*) ex commentariis publicis hoc fr. desumptum esse statuentem. uid. s. p. LXXIII.

11, 3. Εἰ μὲν σοι ξένῳ ὄντι *Mendelssohn coni.* 10. σοι]
 τοι *Vat. 5* 15. ὀργὴν *Monac.*

μὲν ἐπανελθόντα πείσειν ἐκόντα, ἐπειρόμενος δὲ ἐπὶ τῆς ἐμῆς
 ἀρχῆς γενέσθαι. καὶ εἰ κατηρώξας σὺ, μόνος ἂν καὶ τὴν δόξαν
 εἶχες. ἐπεὶ δὲ δὴ σε οὐκ ἐπειθον, ὥμην ἐλθὼν ἐπὶ Ῥώμην
 καὶ ἀναγκάσαι, πολίτης τε ὢν καὶ γνώριμος καὶ ὕπατος. αἱ
 μὲν αἰτίαι δι' ἃς ἐπολέμησα, αὗται μόναι, καὶ οὔτε ὁ ἀδελ- 5
 φὸς οὔτε Μάνιος οὔτε Φουλονία οὔτε ἡ κληρουχία τῶν ἐν
 Φιλίπποις πεπολεμηκότων οὔτε ἕλεος τῶν γεωργῶν τὰ κτή-
 ματα ἀφαιρουμένων, ἐπεὶ καὶ γὰρ τοῖς τοῦ ἀδελφοῦ τέλεσιν
 οἰκιστὰς ἔδωκα, οἱ τὰ τῶν γεωργῶν ἀφαιρούμενοι τοῖς στρα- 10
 τευσταμένοις διένεμον. ἀλλὰ με σὺ τήνδε τὴν διαβολὴν αὐτοῖς
 διέβαλλες, τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου μεταφέρων ἐπὶ τὴν κλη-
 ρουχίαν ἀπὸ σαυτοῦ, καὶ τῷδε μάλιστα αὐτοὺς ἐλὼν ἐμοῦ
 κεκράτηκας. ἀνεπίσθησαν γὰρ πολεμείσθαι τε ὑπ' ἐμοῦ καὶ
 ἀμύνεσθαι με ἀδικοῦντα. τεχνάζειν μὲν δὴ σε ἔδει πολε- 15
 μοῦντα· νικήσαντα δέ, εἰ μὲν ἐχθρὸς εἶ τῆς πατρίδος, καὶ μὲν
 ἡγρεῖσθαι πολέμιον, ἃ ἔδοξα συνοίσειν αὐτῇ βουλευθέντα μὲν,
 οὐ δυνηθέντα δὲ διὰ λιμόν. (44.) Λέγω δὲ ταῦτα ἐγὼ ἐγχει-
 ρίζων μὲν ἐμαυτὸν σοι, καθάπερ εἶπον, ἐς ὃ τι θέλοις, ὑπο-
 δεικνὺς δὲ οἷα καὶ πρότερον καὶ νῦν ἐφρόνησα περὶ σοῦ καὶ
 φρονῶν ἔτι μόνος ἀφικόμην. καὶ περὶ μὲν ἐμοῦ τοσαῦτα, 20
 περὶ δὲ τῶν φίλων καὶ τοῦ στρατοῦ παντός, εἰ μὲν οὐχ
 ὑποπτεύσεις με λέγοντα, συμβουλεύω τὰ σοὶ μάλιστα ὠφελι-
 μώτατα, μηδὲν δεινὸν αὐτοὺς ἐργάσασθαι διὰ τὴν ἐμὴν καὶ
 [τὴν] σὴν φιλονεικίαν, μηδὲ ἄνθρωπον ὄντα καὶ τύχῃ χρώ-
 μενον, οὐ βεβαίῳ πράγματι, κωλύσαι τοὺς κινδυνεύειν ἐν 25
 τύχαις ἢ χρεΐαις ἐθελήσοντάς ποτε ὑπὲρ σοῦ, μαθόντας ἐκ
 τοῦδε τοῦ σοῦ νόμου δυσέλπιστον σώζεσθαι μὴ κατορθοῦσιν.
 εἰ δὲ ὑποπτος ἢ ἄπιστος ἐχθροῦ πᾶσα συμβουλή, οὐκ ὀκνῶ
 καὶ παρακαλεῖν σε μὴ τοὺς φίλους τίνυσθαι τῆς ἐμῆς ἀμαρ-
 τίας καὶ τύχης ἀλλ' ἐς ἐμὲ συναγαγεῖν πάντα, τὸν πάντων 30
 αἴτιον· ἀφ' ἧς δὴ γνώμης αὐτοὺς ὑπελιπόμην, ἵνα μὴ δόξαιμι

2. <ταῦτα> γενέσθαι *coni. Mendelssohn* 3. ῥώμην *Musgra-*
uius 4. κἂν ἂν. *uel καὶ ἀναγκάσειν Mendelss.* 7. <τῶν> τὰ
Nauck 11. διέβαλες *Vat.* 13. κεκρατήκασιν *ς* 14. με<δεῖν>
Stephanus 15. νικήσαι *ς lacunis haec corrupta esse Nauck sta-*
tuit 16. μὲν οὐ δυνηθέντα *om. ς* 19. πρότερον ἐφρόνησα
 περὶ σοῦ καὶ νῦν φρονῶν ἔτι *Nauck* 22. συμβουλεύσω *codd.*
meliores 24. τὴν *om. ς* 26. ἐθελήσαντάς ποτε *ς* 27. τὸ
 σώζεσθαι *coni. Mendelss.*

σοὶ τάδε λέγων ἐκείνων ἀκουόντων ὑπὲρ ἑμαυτοῦ τεχνάζων εἶπεν'.

(45.) Τοιαῦτα δὲ εἰπόντος τοῦ Λευκίου καὶ σιωπήσαντος ὁ Καῖσαρ ἔλεξεν· "Ἄσπονδον μὲν σε κατιόντα πρὸς ἐμὲ ὁρῶν, ὦ Λεύκιε, ὑπὴντησα τῶν ἐμῶν ἐρυμάτων ἔτι ἐκτὸς ὄντι κατὰ σπουδὴν, ἵνα ἔτι κύριος ὢν σεαυτοῦ βουλευοιο καὶ λέγοις καὶ πράττοις ἅ νομίζεις σοι συνολσειν. ἐπεὶ δ', ὅπερ ἐστὶ τῶν ἀδικεῖν ὁμολογούντων, σεαυτὸν ἡμῖν ἐπιτρέπεις, οὐδὲν ἔτι δέομαι διελέγχειν, ὅσα σὺν τέχνῃ μου διεψεύσω. ἐξ ἀρχῆς δέ με βλάψαι ἐλόμενος καὶ νῦν ἔβλαψας. σπονδὰς γὰρ μοι τιθέμενος ἔτυχες ἂν ἡδικημένου καὶ νενικηκότος· ἄσπονδον δὲ σεαυτὸν τε καὶ τοὺς φίλους ἐπιτρέπων ἡμῖν καὶ τὸν στρατὸν ἀφαιρῇ μὲν πᾶσαν ὀργήν, ἀφαιρῇ δὲ καὶ τὴν ἐξουσίαν, ἣν σπενδόμενος ἂν ἔδωκας ὑπ' ἀνάγκης. συμπέπλεκται γὰρ οἷς ἄξιον ὑμᾶς παθεῖν τὸ προσῆκον ὧν ἐμὲ δίκαιόν ἐστι ποιεῖν. ὃ δὴ προτιμήσω διὰ τε τοὺς θεοὺς καὶ δι' ἑμαυτὸν καὶ διὰ σέ, ὦ Λεύκιε, καὶ οὐ ψεύσω σε τῆς προσδοκίας, ἣν ἔχων περὶ ἐμοῦ κατελήλυθας'.

Ταῦτα μὲν ἔλεξαν ἀλλήλοις, ὥς ἐκ τῶν ὑπομνημάτων ἦν ἐς τὸ δυνατόν τῇσδε τῆς φωνῆς μεταβαλεῖν τεκμαιρομένῳ τῆς γνώμης τῶν λελεγμένων. καὶ διεκρίθησαν, ὁ μὲν Καῖσαρ ἐν ἐπαλῶ καὶ θαύματι τὸν Λεύκιον ἔχων, οὐδὲν ὥς ἐν συμφοραῖς ἀγεννὲς οὐδ' ἀσύνητον εἰπόντα, ὁ δὲ Λεύκιος τὸν Καίσαρα τοῦ τε ἡθους καὶ βραχυλογίας.

25 12*. *Suet. Aug. 62* Cum hac [*Scribonia*] quoque diuortium fecit, pertaesus, ut scribit, morum peruersitatem eius, ac statim Liuiam Drusillam matrimonio Tiberi Neronis et quidem praegnantem abduxit. 37
717

13. *App. Illyr. 14 p. 358 Mend.* Ἐν δὲ τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ 35
30 δευτέρου Καίσαρος τοῦ κληθέντος καὶ Σεβαστοῦ παλαιότερον 719
μὲν οὐδὲν οὐδ' ἐν τοῖσδε περὶ Παιόνων ἡῶρον, Ἰλλυριῶν δὲ μοι φαίνεται χωρὶς τῶν εἰρημένων ἐθνῶν καὶ ἕτερα Ῥωμαίων προὑπακοῦσαι. καὶ ὅπως μὲν οὐκ ἔργων (οὐ γὰρ ἀλλοτριὰς πράξεις ὁ Σεβαστός, ἀλλὰ τὰς ἑαυτοῦ συνέγραψεν), ὥς δ'

5. ὄντα *libri em. Schweighaeuser* 10. βλάψαι *Mendelss.*
βλάψειν *libri* 11. μοι *om. Mon. Vat.* 14. ἔδωκα *libri em.*
Schweigh. 15. προσῆκον *del. Musgr.* 18. ἑμαυτοῦ *libri em.*
Nauck 19. τῶν ὑπομνημάτων (τῶν Καίσαρος) *Mendelss.*

13, 34. συγγέγραψεν *coni. Mendelss.* ὥς δὴ uel ὥς καὶ uel
ὅς καὶ *Schweigh.*

ἀποστάντας ἐς τοὺς φόρους ἐπανήγαγε καὶ ἐτέρους ὡς ἀρχῆθεν ἔτι ὄντας αὐτονόμους εἴλε καὶ πάντας ἐκρατύνατο ὅσοι τὰς κορυφὰς οἰκοῦσι τῶν Ἀλπεων, βάρβαρα καὶ μάχιμα ἔθνη καὶ κλοπεύοντα τὴν Ἰταλίαν ὡς γείτονα. — (c. 16) Ὁ δὲ Σεβαστὸς πάντα ἐχειρώσατο ἐντελῶς καὶ ἐν παραβολῇ τῆς ἀπραξίας Ἀντωνίου κατελογίσατο τῇ βουλῇ τὴν Ἰταλίαν ἡμερῶσαι δυσμάχων ἔθνων θαμινὰ ἐνοχλούντων. κτλ.

14. *Seru. auctus ad Verg. Aen. VIII 696* Et Augustus in commemoratione uitae suae refert Antonium iussisse, ut legiones suae apud Cleopatram excubarent eiusque nutu et iussu parerent. 10

31
723

15*. *Plut. Ant. 68* Ἐν Ἀκτίῳ δὲ πολὺν ὁ στόλος [Antonii] ἀντισχῶν Καίσαρι χρόνον καὶ μέγιστον βλαβεὶς ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ὑψηλοῦ κατὰ πρῶραν ἰσταμένου μόλις ὥρας δεκάτης ἀπεῖπε. καὶ νεκροὶ μὲν οὐ πλείους ἐγένοντο πεντακισχιλίῳν, ἐάλωσαν δὲ τριακόσiai νῆες, ὡς αὐτὸς ἀνέγραψε Καῖσαρ. 15

16*. *Suet. Aug. 42* Magna uero quondam sterilitate ac difficili remedio, cum uenalias et lanistarum familias peregrinosque omnes exceptis medicis et praeceptoribus partimque seruitiorum urbe expulisset, ut tandem annona conualuit, impetum se cepisse scribit frumentationes publicas in perpetuum abolendi, quod earum fiducia cultura agrorum cessaret, neque tamen perseuerasse, quia certum haberet post se per ambitionem quandoque restitui. atque ita posthac rem temperauit, ut non minorem aratorum ac negotiantium quam populi rationem deduceret.

17. *Digest. XXXXVIII 24, 1* Vlpianus libro nono de officio proconsulis: Corpora eorum, qui capite damnantur, cognatis ipsorum neganda non sunt, et id se obseruasse etiam diuus Augustus libro decimo de uita sua scribit.

18. *Pseud. Plin. de medic. I 18 (p. 21 ed. Basil.)* Ad caligines oculorum et ad uitia uetustissima et ad scabritudines et ob-

14. Cf. *Seru. ad Aen. VIII 678.*

15. *Ad Actium duodecim milia militum Antonii cecidisse, sex uulnerata esse ex eis post mille defecisse refert Orosius VI 19, 12.*

16. *Plew 'Quellenuntersuch. zur Gesch. d. Kaisers Hadrian' p. 109 hoc Suetonium ex breuiario totius imperio hausisse censet, cum pertineat ad sterilitatem a. 6/759.*

18. *De auctoritate huius fr. uid. s. p. LXXV sq.*

1. ὡς aut transponit aut delet Mendelss.

14, 9. legione Bern. 10. Cleopatram Daniel decoratum Floriac. decorarum Bern. excuberant Flor. iussus Flor.

16, 22. post se] cod. Basil. Vindob. I, posse alii codd.

scuritatem et ad eos qui iam prope nihil uident et quibus medica-
 mentorum praesidia nulla inueniri possunt, hoc remedium expertum
 usitabis et efficies, ut uideant clarissime, sine omni uetusto uitio:
 Piperis albi denarios duos, croci duos, balsami duos, fellis uituli seu
 5 uulturis siue pulli pugnacis duos, mellis Attici uncias duas, uini ue-
 teris boni cyathos tres, succi foeniculi unum, et ita compones. piper
 et crocum teres diligentissime ut bene leue sit, deinde uinum ad-
 miscebis et succum foeniculi per partes dimidias et quicquid supera-
 uerit, iterum fundes; cum ita feceris, iterum teres bene, deinde si
 10 quid uini aut succi superauerit, adicies et teres diutissime, cumque
 totum medicamentum tritum et leuigatum fuerit, ut collyrium, oportet
 transponi illud in pyxide Cyprina et repositum seruabis. cumque
 uolueris uti, ex eo unges et inuenies esse potentissimum reme-
 dium, quo multi luminibus de obscuritate restituti sunt. haec
 15 compositio ex commentariis Caesaris Augusti descripta est, qua
 et libentissime utebatur et omnibus illam laudabat. Si cui autem
 acrior esse uideatur, collyrium lene admisceat, et non nocebit.

19*. *Suet. Aug. 74* Valerius Messalla tradit neminem um- fr. 5
 quam libertinorum adhibitum ab eo cenae excepto Mena, sed
 20 asserto in ingenuitatem post proditam S. Pompei classem. ipse
 scribit inuitasse se quendam, in cuius uilla maneret, qui specu-
 lator suus olim fuisset.

20*. *Plin. n. h. II 24* Diuos Augustus prodidit laeuom sibi
 calceum praepostere inductum, quo die seditione militari prope
 25 afflictus est.

[21.* *Suet. Caes. 55* Orationes aliquas reliquit [*Caesar*], 62
 inter quas temere quaedam feruntur. 'Pro Quinto Marcello' non 692
 immerito Augustus existimat magis ab actuaris exceptam male
 subsequentibus uerba dicentis, quam ab ipso editam. — 22*. 'Apud
 30 milites' quoque 'in Hispania' idem Augustus uix ipsius putat, 45
 quae tamen duplex fertur, una quasi priore habita proelio, altera 709
 posteriore, quo Asinius Pollio ne tempus quidem contionandi
 habuisse eum dicit subita hostium incursione.

20. *Cf. Sueton. Aug. 92* Auspicia et omina quaedam pro certissimis
 obseruabat. si mane sibi calceus perperam ac sinister pro dextro in-
 duceretur, ut dirum; si terra marique ingrediente se longinquam pro-
 fectionem forte rorasset, ut laetum maturique et prosperi reditus.

3. uisitabis (*ed.*) *B(at.)* 7. ut] et *B* admisceas *B*
 9. teris *B* 14. quod *B*

23*. *Suet. de gram. 16 p. 112 Rf.* Q. Caecilius Epirota Tusculi natus libertus Attici, — cum filiam patroni nuptam M. Agrippae doceret, suspectus in ea et ob hoc remotus, ad Cornelium Gallum se contulit uixitque una familiarissime, quod ipsi Gallo inter grauissima crimina ab Augusto obicitur. 5

24*. *Isidor. de nat. rer. 44, 4* Et Augustus inquit: Nos uenimus Neapolim fluctu quidem caeco.]

M. VIPSANI AGRIPPAE

DE VITA SVA

42 1*. *Plin. n. h. VII 147* In diuo quoque Augusto — magna
712 sortis humanae reperiantur uolumina: — Philippensi proelio mor-
bidi fuga et triduo in palude aegrotiet, ut fatentur Agrippa ac 10
Maecenas, aqua subter cutem fusa turgidi latebra.

37 2. *Seru. auct. ad Verg. georg. II 162* Agrippa in secundo
717 uitae suae dicit excogitasse se, ut ex Lucrino lacu portum faceret.
uerum huius gloria Augusto cessit.

3*. *Plin. XXXVI 121* Sed dicantur uera aestimatione in- 15
uicta miracula. Q. Marcius Rex iussus a senatu aquarum Appiae,
Anienis, Tepulae ductus reficere nouam a nomine suo appellatam
cuniculis per montes actis intra praeturae suae tempus adduxit;
Agrippa uero in aedilitate adiecta Virgine aqua ceterisque conri-
uatis atque emendatis lacus septingentos fecit, praeterea salientes 20
quingentos, castella centum triginta, complura et cultu magnifica,
operibus iis signa trecenta aerea aut marmorea inposuit, columnas
e marmore quadringentas, eaque omnia annuo spatio. adicit ipse

24. *Hoc fr. sumptum ex Suetonii prat. de nat. rer. p. 244 Rf.*

1. *Aliud Augustus in sua uita rettulerat, cf. fr. 10 cum adn.*

2. *Ἔργον μεγαλοπρεπὲς ab Agrippa et excogitatum et aedificatum
esse pluribus narrauit Dio Cass. 48, 49—51.*

23, 2. satti uel sacti uel sati libri Attici Beroaldus

1, 9. morbidi Jan morbi codd. 10. agrippae cod. R(icc.)¹
—pam R² ac Maecenas om. R.

2, 13. lacum Vat. 14. operis post huius add. Thilo
gloriam Burmann

3, 20. salientes Budaeus psallentes cod. Bamb. sapient. Ric-
card. Leid.

aedilitatis suae commemoratione et ludos diebus undesexaginta factos et gratuita praebita balinea centum septuaginta, quae nunc Romae ad infinitum auxere numerum.

33
721

M. VALERI MESSALLAE RVFI

DE FAMILIIS ROMANIS

1. *Plin. n. h. XXXV* 8 Exstat Messalae oratoris indignatio,
5 quae prohibuit inseri genti suae Laeuinorum alienam imaginem. similis causa Messalae seni expressit uolumina illa, quae de familiis condidit, cum Scipionis Pomponiani transisset atrium uidissetque adoptione testamentaria Saluittones (hoc enim fuerat cognomen) Africanorum dedecori inrepentes Scipionum nomini.
- 10 2*. *Plin. n. h. XXXIV* 137 Verba ipsa de ea re Messallae senis ponam: 'Seruiliorum familia habet trientem sacrum, cui summa cum cura magnificentiaque sacra quotannis faciunt, quem ferunt alias creuisse alias decreuisse uideri et ex eo aut honorem aut deminutionem familiae significari'.
- 15 3*. *Plin. n. h. VII* 173 Nam C. Aelium Tuberonem praetura functum a rogo relatum Messala Rufus et plerique tradunt.

M. VALERI MESSALLAE CORVINI

CONMENTARII DE BELLO CIVILI

1*. *Plut. Brut.* 40 Κάσσιον δὲ Μεσσάλας φησὶ δειπνεῖν ⁴²
[ante pugnam Philippensem] τε καθ' ἑαυτὸν ὀλίγους τῶν συν- ⁷¹²
ήθων παραλαβόντα καὶ σύννονον ὁρᾶσθαι καὶ σιωπηλόν, οὐ

1. Cf. *App. de b. c. IV* 113 Κάσσιον μὲν δὴ τέλος ἦν τοῦ βίου κατὰ τὴν αὐτοῦ Κάσσιον γενέθλιον ἡμέραν, ὥδε τῆς μάχης γενέσθαι συμπεσοῦσης, καὶ Τιτίμιος ὡς βραδύνας ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν.

1, 5. Laeuinorum *Barbarus* bleu. *B(amb.)*¹ pleb. *B*² belu. *R(icc.)* blaenior. *V(oss.)*¹ blaeuin. *V*² 8. Saluittones *Oudendorp*. Saluittonis *V* saeuittonis *B* saluitionis *R* (*Saluitto mimus fuit, Plin. n. h. VII* 54.) 9. inrepentes *Tolet*. inrepente *cett. codd.*

2, 10. mesallae *B*¹ messalae *B*² messalis *alii codd.* 12. quodannis *B*¹ *V*¹ 14 deminutione *V* diminutionem *B*² significaret *B* significare *Sillig*

3, 16. Messala, Rufus *Hard. uulg. uid. supra p. LXXVIII*

φύσει τοιοῦτον ὄντα· παύσαμένον δὲ τοῦ δείπνου λαβόμενον τῆς χειρὸς αὐτοῦ σφόδρα τοσοῦτον εἶπεν, ὥσπερ εἰώθει φιλοφρονούμενος, Ἑλληνικῇ φωνῇ Ἐμαρτύρομαι σε, Μεσσάλα, ταῦτά Πομπηίῳ Μάγνῳ πάσχειν ἀναγκαζόμενος διὰ μιᾶς μάχης ἀναρρῖσθαι τὸν περὶ τῆς πατρίδος κύβον. ἀγαθὴν μὲν 5 τοι ψυχὴν ἔχωμεν εἰς τὴν τύχην ἀφορῶντες, ἥ, κὰν βουλευσώμεθα κακῶς, ἀπιστεῖν οὐ δίκαιον. Ταῦτα εἰπόντα φησὶν ὁ Μεσσάλας τελευταῖα πρὸς αὐτὸν ἀσπάσασθαι τὸν Κάσσιον· εἶναι δὲ κεκλημένους εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐπὶ δείπνον ὑπ' αὐτοῦ γενέθλιον οὖσαν.

42
712

2*. *Plut. Brut. 42* Οἱ δὲ [*Bruti milites in pugna Philippiensi priore*] μὴ κυκλωσάμενοι τοὺς Καίσαρος ἀλλὰ συμπεσόντες ῥαδίως μὲν ἀπετρέψαντο τεταραγμένους καὶ διέφθειραν ἐν χεροῖν τρία τάγματα καὶ συνεισέπεσον εἰς τὸ στρατόπεδον τοῖς φεύγουσιν ὑπὸ ῥύμης τοῦ κρατεῖν συνενεχθέντες μεθ' 15 ἐαυτῶν ἔχοντες τὸν Βροῦτον. — Ἦδη δὲ τὸ μέσον ἐξεώκει φόνῳ πολλῷ τοὺς ἀντιτεταγμένους καὶ παντελῶς ἐδόκει κρατεῖν ὁ Βροῦτος, ὥσπερ ὁ Κάσσιος κρατεῖσθαι. καὶ τοῦτο μόνον αὐτῶν διέφθειρε τὰ πράγματα, τοῦ μὲν ὡς νικῶντι Κασσίῳ μὴ βοηθήσαντος, τοῦ δὲ Βροῦτον ὡς ἀπολωλότα μὴ 20 περιμεῖναντος· ἐπεὶ τῆς γε νίκης ὄρον ὁ Μεσσάλας τίθεται τὸ τρεῖς αἰετοὺς καὶ πολλὰ σημεῖα λαβεῖν τῶν πολεμίων, ἐκείνους δὲ μηδέν.

42
712

3*. *Plut. Brut. 45* Ἐπεσον δὲ τούτων μὲν [*militum Cassii priore pugna Philippiensi*] ὀκτακισχίλιοι σὺν τοῖς στρατευομένοις 25 οἰκέταις, οὓς Βρόγας ὁ Βροῦτος ὠνόμαξε· τῶν δ' ἐναντίων Μεσσάλας φησὶν οἰεσθαι πλείους ἢ διπλασίους.

4*. *Tac. ann. IV 34* Messalla Corvinus imperatorem suum Cassium praedicabat.

5*. *Suet. Aug. 74* Conuiuabatur [*Augustus*] assidue nec umquam nisi recta, non sine magno ordinum hominumque dilectu. Valerius Messalla tradit neminem umquam libertinorum adhibitum

3. Cf. *App. b. c. IV 112* Τὸν δ' ἀριθμὸν τῶν ἀποθανόντων εἰκάξουσι τῶν μὲν ἀμφὶ τὸν Κάσσιον ἐς ὀκτακισχιλίους σὺν τοῖς παρασπίξουσι θεράπονσι γενέσθαι, τῶν δ' ἀμφὶ τὸν Καίσαρα διπλασίονα.

1. λαβόμενος 5 4. ταῦτα libri corr. 5 παρασχεῖν libri corr. 5 5. ὑπὲρ 5 6. ἔχομεν *uulg. em. Coraes* 7. εἰπὼν libri 9. κεκλημένον *uulg. em. Sintenis* 2, 14. χερσὶ *Sintenis*

3, 26. Βρόγας *uulg. (cf. Oberhammer ap. Pauly-Wiss. III c. 920 sq.)* ὀνομάζει *Schaefer*

ab eo cenae excepto Mena sed asserto in ingenuitatem post pro-
ditam Sexti Pompei classem.

6*. *Senec. suas. 1, 7* Bellissimam tamen rem Dellius dixit,
quem Messala Coruinus desultorem bellorum ciuiliū uocat, quia
5 ab Dolabella ad Cassium transiturus salutem sibi pactus est, si
Dolabellam occidisset; a Cassio deinde transit ad Antonium, no-
uissime ab Antonio transfugit ad Caesarem.

7*. *Charis. I p. 104 K.*: M. Messala de Antonii statuis:
Armenii regis spolia gausapae.

10 8*. *Charis. I p. 129 K.*: Messala contra Antonii litteras:
angustiae fretus.

9*. *Charis. I p. 146 K.*: uectigalium Messala: de uectigalium
Asiae constitutione.

10*. *Plin. nat. hist. XXXIII 50* Messalla orator prodidit
15 Antonium triumuirum aureis usum uasis in omnibus obscenis
desideriis, pudendo crimine etiam Cleopatrae.

C. ASINI POLLIONIS

HISTORIAE

1. *Valer. Max. VIII 13 ext. 4* Arganthonius Gaditanus tam
diu regnauit, quam diu etiam ad satietatem uixisse abunde foret.
LXXX enim annis patriam suam rexit, cum ad imperium qua-
20 draginta annos natus accessisset. cuius rei certi sunt auctores.
Asinius etiam Pollio, non minima pars Romani stili, in tertio
historiarum suarum libro centum illum et triginta annos explesse
commemorat, et ipse neruosae uiuacitatis haud paruum exemplum.

6—10. *Cf. supra p. LXXX sq.*

1. *Vulgo centum et uiginti (sic Herodotus I 163) aut quinquaginta annos. mentionem eius fecisse uidetur As. in oppugnatione Gadum (a. 49. 705).*

6, 3. deillius *codd.* 4. Messala] esse sala *A(ntu.) B(ruxell.)*
uocat] loca *A* quia] qui *Gertz* 5. transiturus *T(olet.) corr.*
transituum *AB Vat.* transituro *Brux. II* sibi *T corr.* tibi *AB Vat.*
si *Brux. II* 6. accidisset *A* cassiu *B¹* transiit *Brux. II*

7, 9. spullia *cod.* spolia *ed. pr.* gausape *ed. pr.*

8, 10. antonini *cod.* Antonii *ed. pr.*

10, 14. Messalla *cod. Bamb. a. c.* Messala *uulg.*

⁴⁸
706

2*. *Plut. Caes. 46* (a) 'Ο δὲ Καῖσαρ, ὡς ἐν τῷ χάρακι τοῦ Πομπηίου γενόμενος [*post pugnam Pharsaliam*] τοὺς τε κειμένους νεκροὺς ἤδη τῶν πολεμίων εἶδε καὶ τοὺς ἔτι κτεινομένους, εἶπεν ἄρα στενάζας· 'Τοῦτο ἐβουλήθησαν, εἰς τοῦτό με ἀνάγκης ὑπηγάγοντο, ἵνα Γάιος Καῖσαρ ὁ μεγίστους πολέ- 5 μους κατορθώσας, εἰ προηκάμην τὰ στρατεύματα, καὶ κατεδικάσθην'. Ταῦτά φησι Πολλίων Ἀσίννιος τὰ ῥήματα 'Ρωμαῖστί μὲν ἀναφθέγγασθαι τὸν Καῖσαρα παρὰ τὸν τότε καιρόν, 'Ελληνιστί δ' ὑπ' αὐτοῦ γεγράφθαι. (b) Τῶν δ' ἀποθανόντων τοὺς πλείστους οἰκέτας γενέσθαι περὶ τὴν κατάληψιν 10 τοῦ χάρακος ἀναιρεθέντας, στρατιώτας δὲ [*Pompei*] μὴ πλείους ἑξακισχιλίων πεσεῖν.

⁴⁵
709
fr. 22

3*. *Suet. Caes. 55* 'Apud milites' quoque 'in Hispania' [*orationem Caesaris*] idem Augustus uix ipsius putat, quae tamen duplex fertur: una quasi priore habita proelio, altera posteriore, 15 quo Asinius Pollio ne tempus quidem contionandi habuisse eum dicit subita hostium incursione.

4*. *Suet. Caes. 56* Pollio Asinius parum diligenter parumque integra ueritate compositos putat [*commentarios Caesaris*], cum Caesar pleraque et quae per alios erant gesta, temere credi- 20 derit et quae per se, uel consulto uel etiam memoria lapsus perperam ediderit, existimatque rescripturum et correcturum fuisse.

2a. *Sueton. Caes. 30* Quod probabilius facit Asinius Pollio, Pharsalica acie caesos profligatosque aduersarios prospicientem haec eum [*Caesarem*] ad uerbum dixisse referens: 'Hoc uoluerunt: tantis rebus gestis Gaius Caesar condemnatus essem, nisi ab exercitu auxilium petissem'. Cf. *Caes. b. ciu. I 13* Docent [*senatores urbium Italicarum Attium Varum*] sui iudicii rem non esse; neque se neque reliquos municipes pati posse C. Caesarem imperatorem bene de re p. meritum tantis rebus gestis oppido moenibusque prohiberi. *Cic. pro Ligar. 6, 18.*

2b. *Plut. Pomp. 72* Ἐφυγε δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τάγματα, καὶ φόνος ἐν τῷ στρατοπέδῳ πολὺς ἐγένετο σκηνοφυλάκων καὶ θεραπόντων· στρατιώτας δὲ μόνους ἑξακισχιλίους πεσεῖν φησιν Ἀσίννιος Πολλίων μισμαχημένος ἐκείνην τὴν μάχην μετὰ Καίσαρος. = *App. b. c. II 82* Ἀπέθανον δὲ — ἐκ δὲ τῶν Πομπηίου βουλευτῶν μὲν δέκα, — τῶν δὲ καλουμένων ἱππέων ἀμφὶ τεσσαράκοντα τῶν ἐπιφανῶν· ἐκ δὲ τῆς ἄλλης στρατιᾶς οἱ μὲν ἐπαίρουντές φασι δις μυρίους ἐπὶ πεντακισχιλίοις, Ἀσίννιος δὲ Πολλίων, ὑπὸ Καίσαρι τῆς μάχης ἐκείνης στρατηγῶν, ἑξακισχιλίους ἀναγράφει νεκροὺς εὐρεθῆναι τῶν Πομπηίων. *Contra Caesar b. ciu. III 99, 4* Ex Pompeiano exercitu circiter milia XV cecidisse uidebantur (*cum eo Oros. VI 15, 27*).

2, 3. ἔτι κτεινομένους *Hase* ἐπικτεινομένους *uulgo*. 4. εἰς — ὑπηγάγοντο *del. Casaubonus, etiam ἵνα Schaefer* 7. 'Ρωμαῖστί et 'Ελληνιστί *inter se transponenda esse supra p. LXXXII sq. docui.*

5. *Senec. suas. 6, 14* Quoniam in hanc suasoriam incidimus, non alienum puto indicare, quomodo quisque se ex historicis aduersus memoriam Ciceronis gesserit. nam quin Cicero nec tam timidus fuerit, ut rogaret Antonium, nec tam stultus, ut exorari
 5 posse eum speraret, nemo dubitat excepto Asinio Pollione, qui infestissimus famae Ciceronis permansit. — adieceratque his [*in oratione pro Lamia*] alia sordidiora multo, ut cuilibet facile liqueret hoc totum adeo falsum esse, ut ne ipse quidem Pollio in historiis suis ponere ausus sit. — (24.) Pollio quoque Asinius, ⁴³/₇₁₁
 10 qui Verrem Ciceronis reum fortissime morientem tradidit, Ciceronis mortem solus ex omnibus maligne narrat, testimonium tamen quamuis inuitus plenum ei reddidit. Asini Pollionis: Huius ergo uiri tot tantisque operibus mansuri in omne aeuum praedicare de ingenio atque industria *superuacuum est*. natura autem atque
 15 fortuna pariter obsecuta est ei, si quidem facies decora ad senectutem prosperaque permansit ualetudo, tum pax diutina, cuius instructus erat artibus, contigit. namque ad priscam seueritatem iudiciis exactis maxima noxiorum multitudo prouenit, quos obstrictos patrocinio incolumes plerosque habebat. iam felicissima
 20 consulatus ei sors petendi et gerendi (magna munera deum!) consilio industriaque: utinam moderatius secundas res et fortius aduersas ferre potuisset! namque utraque cum euenerant ei,

5. *Appianus b. ciu. II 15 hoc Asinii iudicio ducitur.*

5, 3. quin] *Gronou.* que *codd.* 5. posse eum] *Kiessling* possem *A(ntu.) B(rux.)*¹ posse *A²B²V(at.) Brux. II* polione *ABV* (*corr. ex pilione in A*) qui] qu *AB¹* 6. infestissimus *A* adieceratque *G. Mueller* ceteraque *codd.* 7. ut tibi *codd.* ut cuilibet *G. Mueller* ut ibi *H. Mueller* 11. malignae *AB* 12. inuitos *A* reddidit *Kiessling* redidit *A* reddit *BV(at.) Brux. II* polionis *A* 13. mansuris *codd. em. Bursian* 14. *superuacuum est*] *Schott* superba *codd.* 15. si *add. Brux. II om. ABV* cui *Burs.* 16. ualitudo *AV Brux. II* tunc *codd.* 17. namque] per eamque *Schultingh* in qua *Gertz* a prisca seueritate iudicis exacti maximorum nox. *codd. em. Gronou.* prisca seueritate e iudiciis exacta *coni. Kiessling* 20. scripturam *codd. retinui sed exclamationis signum posui.* magno munere deum ante consulatus transposuit *O. Ribbeck,* magna munera deum post industriaque *Eussner* magno, munere *H. Mueller* 21. situndas *B¹* 22. utraque *A* euenerant *G. Mueller* uenerant *codd.*

mutari eas non posse rebatur. inde sunt inuidiae tempestates coortae graues in eum certiorque inimicis adgrediendi fiducia; maiore enim simultates adpetebat animo quam gerebat. sed quando mortalium nulli uirtus perfecta contigit, qua maior pars uitae atque ingenii stetit, ea iudicandum de homine est. atque ego 5 ne miserandi quidem exitus eum fuisse iudicarem, nisi ipse tam miseram mortem putasset.

6. *Tac. ann. IV 34* Asinii Pollionis scripta egregiam eorundem [*Cassii et Bruti*] memoriam tradunt.

7*. *Strab. IV 3, 3 p. 193^a* Φησὶ τὸ μῆκος αὐτοῦ [*Rheni*] 10 σταδίων ἑξακισχιλίων Ἀσίνιος. — φησὶ δὲ καὶ δίστομον εἶναι μεμψάμενος τοὺς πλείω λέγοντας.

8*. *Prisc. VIII 19 p. 386 H.* Asinius: Cuius experta uirtus bello Germaniae traducta ad custodiam Illyrici est.

IVLIVS MARATHVS

⁶³
691

1. *Suet. Aug. 94* Auctor est Iulius Marathus ante paucos 15 quam nasceretur [*Augustus*] menses prodigium Romae factum publice, quo denuntiabatur regem populi Romani naturam parturire; senatum exterritum censuisse, ne quis illo anno genitus educaretur, eos qui grauidas uxores haberent, quod ad se quisque spem traheret, curasse ne senatus consultum ad aerarium de- 20 ferretur.

2. *Suet. Aug. 79* Habuit [*Augustus*] — staturam breuem (quam tamen Iulius Marathus, libertus † etiam memoriam eius, quinque pedum et dodrantis fuisse tradit) sed quae commoditate

6. *Vide supra p. LXXXVII.*

7. τοὺς πλείω λέγοντας] ut Caesarem b. g. IV 10. cf. *Gardthausen Aug. II p. 683.*

8. *Caue hoc fr. Suet. Tib. 16* usus (Nuntiata Illyrici defectione transiit ad curam noui belli et q. s.) *ad Tiberium Caesarem referas, qui a. 7. 760 eo missus est.*

1. *Cf. Augusti fr. 4. 5 c. adn.*

1. inde secutae inuidiae<et> temp. *Mommsen* 2. cohortae *AB* graues in eo *codd.* grauissimae, eo *Kiessling* 3. maiores *codd.*

8, 13. asinius *Par.*² asinnius uel assinius *codd.* 14. yllirici uel illirici uel ilirici *codd.*

2, 23. et a memoria *Lipsius*

et aequitate membrorum occuleretur, ut non nisi ex comparatione astantis alicuius procerioris intellegi posset.

C. DRVSVS

1. *Suet. Aug. 94* Infans adhuc [*Augustus*], ut scriptum apud C. Drusum exstat, repositus uespere in cunas a nutricula loco
5 plano, postera luce non comparuit diuque quaesitus tandem in altissima turri repertus est iacens contra solis exortum.

IVLIVS SATVRNINVS

1. *Suet. Aug. 27* Iulius Saturninus hoc amplius tradit, cum $\frac{43}{711}$ peracta proscriptione M. Lepidus in senatu excusasset praeterita et spem clementiae in posterum fecisset, quoniam satis poenarum
10 exactum esset, hunc [*Augustum*] e diuerso professum ita modum se proscribendi statuisset, ut omnia sibi reliquerit libera.

AQVILIVS NIGER

1. *Suet. Aug. 11* Hoc bello [*Mutinensi*] cum Hirtius in acie, $\frac{43}{711}$ Pansa paulo post ex uulnere perissent, rumor increbruit ambos opera eius [*Augusti*] occisos, ut Antonio fugato, re p. consulibus
15 orbata solus uictores exercitus occuparet. Pansae quidem adeo suspecta mors fuit, ut Glyco medicus custoditus sit, quasi uenum uulneri indidisset. adicit his Aquilius Niger alterum e consulibus Hirtium in pugnae tumultu ab ipso interemptum.

BAEBIVS MACER

1. *Seru. auctus ad Verg. ecl. 9, 47* Cum Augustus Caesar $\frac{44}{711}$
20 ludos funebres patri celebraret, die medio stella apparuit. ille eam esse confirmauit patris sui. — Baebius Macer circa horam octauam stellam amplissimam, quasi lemniscis, radiis coronatam

1, 12. Cf. *App. b. c. III 71* Ἰούλιος δὲ καὶ ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνήλατο τοῦ Ἀντωνίου καὶ περὶ τὴν στρατηγίδα σκηνὴν μαχόμενος ἔπεσε. καὶ αὐτοῦ τό τε σῶμα ὁ Καῖσαρ ἐσθραμῶν ἀνείλετο καὶ τοῦ στρατοπέδου κατέσχευε.

1, 3. apud Caesarem Drusum *Mueller ap. Baumgarten-Crusium*
1, 7. Iulius *Memm. Iunius uulg.*

ortam dicit, quam quidam ad inlustrandam gloriam Caesaris iu-
uenis pertinere existimabant.

2. *Seru. ad Aen. V 556* Baebius tamen Macer dicit a Caesare
Augusto pueris, qui luserant Troiam, donatas esse galeas et bina
hastilia.

5

C. IVLI HYGINI

EXEMPLA

1. *Gell. X 18, 5* Id monumentum Artemisia cum dis mani-
bus sacris Mausoli dicaret, agona, id est certamen laudibus eius
dicundis, facit ponitque praemia pecuniae aliarumque rerum bo-
narum amplissima. ad eas laudes decertandas uenisse dicuntur
uiri nobiles ingenio atque lingua praestabili, Theopompus, Theo- 10
dectes, Naucrates. — Sed eo certamine uicisse Theopompum iudi-
catum est. — Exstat nunc quoque Theodecti tragoedia, quae in-
scribitur Mausolus, in qua eum magis quam in prosa placuisse
Hyginus in exemplis refert.

DE VITA REBUSQVE INLVSTRIVM VIRORVM

r. 17 2. *Ascon. in Pison. p. 12 K.-S.* Valerio Maximo, ut Antias 15
tradidit, inter alios honores domus quoque publice aedificata est
in Palatio, cuius exitus, quo magis insignis esset, in publicum
uersus declinaretur, hoc est extra priuatum aperiretur. Varronem
autem tradere M. Valerio, quia saepius uicerat, aedes in Palatio
tributas Iulius Hyginus dicit in libro priore de uiris claris, P. Va- 20
lerio Volesi filio Publicolae aedium publice locum sub Velliis, ubi
nunc aedis Victoriae est, populum ex lege, quam ipse tulerat, con-
cessisse.

2, 15. *Vid. adnot. ad Val. Ant. fr. 17.* — *Muenzer Font. Plin. p. 169 sq.*

2, 19. saepius] Sabinos *Schwegler h. R. II p. 89 Buecheler.*
cf. Plut. Popl. 20 et Plin. n. h. 36, 112 qui bis in eodem magistratu
Sabinos deuicerat. 20. L. hyginus (*apogr.*) *S(ozom.) higinius (ap.)*
P(ogg.) corr. Popma et ante P. add. Garatoni 21. aedilium *S*
reput. . . cum S reput. cum P expleuit Rinkes Mnemos. X
p. 202 coll. Cic. de harusp. resp. 8, 16 uelis cod. Sang. tibi
apogr. Montep.

3. *Gell. I 14* Iulius Hyginus in libro de uita rebusque industrium uirorum sexto legatos dicit a Samnitibus ad C. Fabricium, imperatorem populi Romani, uenisse et memoratis multis magnisque rebus, quae bene ac beniuole post redditam pacem Samnitibus fecisset, optulisse dono grandem pecuniam orasseque, ut acciperet utereturque, atque id facere Samnites dixisse, quod uiderent multa ad splendorem domus atque uictus defieri neque pro amplitudine dignitateque lautum paratum esse. tum Fabricium planas manus ab auribus ad oculos et infra deinceps ad nares et ad os et ad gulam atque inde porro ad uentrem imum deduxisse et legatis ita respondisse: dum illis omnibus membris, quae attigisset, opsistere atque imperare posset, numquam quicquam defuturum; propterea se pecuniam, qua nihil sibi esset usus, ab his, quibus eam sciret usui esse, non accipere.
- 15 4. *Gell. VI 1, 2* Nam et C. Oppius et Iulius Hyginus alique, qui de uita et rebus Africani scripserunt, et q. s. *uid. Opp. fr. 2 p. 46.*

VRBES ITALICAE

5*. *Seru. ad Aen. I 530* Ceterum Italia Hesperia dicitur a fratre Atlantis, qui pulsus a germano Italiam tenuit eique nomen pristinae regionis inposuit, ut Hyginus docet.

- 20 6*. *Macrob. sat. I 7, 19* Regionem istam, quae nunc uocatur Italia, regno Ianus optinuit, qui, ut Hyginus Protarchum Tralilianum secutus tradit, cum Camese aeque indigena terram hanc ita participata potentia possidebant, ut regio Camasene, oppidum

3. *Cf. Val. Max. IV 3, 6* Idem sensit Fabricius Luscinus, honoribus et auctoritate omni ciuitate temporibus suis maior. censu par unicuique pauperrimo, qui a Samnitibus, quos uniuersos in clientela habebat, decem milia aeris et quinque pondo argenti et decem seruos sibi missos in Samnium remisit, continentiae suae beneficio sine pecunia praediues, sine usu familiae abunde comitatus, quia locupletem illum faciebat non multa possidere, sed modica desiderare. *Ceterum res est saepe declamata.*

5. *Hesperus frater Atlantis dicitur etiam in fabula Diodori IV 27, quae tamen ipsa alia est.*

6. *Ex Macrobio Cynthius in Verg. Aen. I 294. — Fabula e Protarcho hausta, de quo nihil accepimus, hoc solo loco inuenitur; quae sequuntur de Iano Saturnoque uulgata sunt (Roscher Lexic. I c. 848. II c. 22 sq.), forsitan a Varrone.*

3, 1. *industrium cod. Paris.* 8. *paratum]* 5. *patum R(otterd.)*
paratumque *Vat. Paris.* et tum *R* 9. et *om. R*

6, 21. *higinus P(aris.)* 22. *comesē P* 23. *comesene uulg.*
Camasene etiam Seru. in Verg. Aen. VIII 330. Ioan. Lyd. de mens.
IV 2 p. 66 W.

Ianiculum uocitaretur. post ad Ianum solum regnum redactum est, qui creditur geminam faciem praetulisse, ut quae ante quaeque post tergum essent, intueretur. quod procul dubio ad prudentiam regis sollertiamque referendum est, qui et praeterita nosset et futura prospiceret, sicut Anteuorta et Postuorta, diuinitatis scilicet aptissimae comites, apud Romanos coluntur. hic igitur Ianus, cum Saturnum classe peruectum excepisset hospitio et ab eo edoctus peritiam ruris ferum illum et rudem ante fruges cognitatus uictum in melius redegisset, regni eum societate munerauit. cum primus quoque aera signaret, seruauit et in hoc Saturni reuerentiam, ut, quoniam ille naui fuerat aduectus, ex una quidem parte sui capitis effigies, ex altera uero nauis exprimeretur, quo Saturni memoriam in posterum propagaret. — Cum inter haec subito Saturnus non comparuisset, excogitauit Ianus honorum eius augmenta. ac primum terram omnem ditioni suae parentem Saturniam nominauit, aram deinde cum sacris tamquam deo condidit, quae Saturnalia nominauit.

7*. *Seru. auctus in Aen. VIII 600* Hi [Pelasgi] primi Italiam tenuisse perhibentur. — Hyginus dicit Pelasgos esse qui Tyrrheni sunt: hoc etiam Varro commemorat.

8. *Macrobian. sat. V 18, 15* In qua quidem re mirari est poetae huius [Vergili] occultissimam diligentiam, qui cum legisset Hernicos, quorum est Anagnia, a Pelasgis oriundos appellatosque ita a quodam Pelasgo duce suo, qui Hernicus nominabatur, morem quem de Aetolia legerat, Hernicis adsignauit, qui sunt uetus colonia Pelasgorum. et Hernicum quidem hominem Pelasgum ducem Hernicis fuisse Iulius Hyginus in libro secundo urbium non paucis uerbis probat.

9. *Seru. auctus in Aen. VIII 638* Aut 'seueris' disciplina aut rem hoc uerbo reconditam dixit [Vergilius], quia Sabini

7. Cf. Dion. I 25 ἐκαλοῦντο δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τῆς τε χώρας ἐπικλήσει ἀφ' ἧς ἐξανέστησαν καὶ τοῦ παλαιοῦ γένους μνήμη οἱ αὐτοὶ Τυρρηνοὶ καὶ Πελασγοί. ὧν ἐγὼ λόγον ἐποίησάμην τοῦ μή τινα θαῦμα ποιεῖσθαι, ἐπειδὴ ποιητῶν ἢ συγγραφέων ἀκούῃ τοὺς Πελασγούς καὶ Τυρρηνοὺς ὀνομαζόντων, πῶς ἀμφοτέρους ἔσχον τὰς ἐπωνυμίας οἱ αὐτοὶ κτλ. c. 28 Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος τοὺς Τυρρηνοὺς φησι Πελασγούς πρότερον καλουμένους, ἐπειδὴ κατώκησαν ἐν Ἰταλίᾳ, παραλαβεῖν ἦν νῦν ἔχουσι προσηγορίαν κτλ. (Mueller FHG I 45). Schwegler H. R. I 156 sqq.

9. Vid. Cat. fr. 50. 51 c. adn. et Gell. fr. 10.

Lacedaemoniis originem ducunt, ut Hyginus ait de origine urbium Italicarum, a Sabo, qui de Perside Lacedaemonios transiens ad Italiam uenit et expulsis Siculo tenuit loca quae Sabini habent. nam et partem Persarum nomine Caspiros appellare coepisse, qui
5 post corrupte Casperuli dicti sunt.

10. *Seru. in Aen. I 277* Urbis enim illius [*Romae*] uerum nomen nemo uel in sacris enuntiat. denique tribunus plebei quidam Valerius Soranus, ut ait Varro et multi alii, hoc nomen ausus enuntiare, ut quidam dicunt, raptus a senatu et in crucem leuatus est. — hoc autem urbis nomen ne Hyginus quidem, cum de situ urbis loqueretur, expressit.

11. *Seru. in Aen. VII 412* Licet Hyginus in Italicis urbibus ab augurio aus ardeae [*Ardeam*] dictam uelit.

12. *Seru. in Aen. VIII 597* Agylla ciuitas est Tusciae a
15 conditore *Agella* appellata, cui ex inicitia Romana aliud est inditum nomen. nam cum Romani euntes per Tusciam interrogarent Agyllinos, quae diceretur ciuitas, illi, utpote Graeci, quid audirent, ignorantes et optimum ducentes, si prius eos salutarerent,

11. *Hyginum amicum auctorem esse secutus uidetur Ouidius met. XIV 573 sqq.*: cadit Ardea, Turno sospite dicta potens; quem postquam barbarus [*i. e. Troianus; errat Seru. ad Verg. l. l.*] ensis abstulit, et tepida latuerunt tecta fauilla, congerie e media tum primum cognita praepes subuolat et cineres plausis euerberat alis. — nomen quoque mansit in illa urbis, et ipsa suis deplangitur Ardea pennis.

12. *Cf. in X 183* Caere autem etiam Agylla dicitur ἀπὸ τοῦ χαίρειν. — hanc Pelasgi condiderunt et q. s. *Strabo V 2, 3 p. 220* "Ἀγύλλα γὰρ ὠνομάζετο τὸ πρότερον ἢ νῦν Καίρεα, καὶ λέγεται Πελασγῶν κτίσμα τῶν ἐκ Θετταλίας ἀφιγμένων· τῶν δὲ Ἀνδῶν, οἵπερ Τυρρῆνοι μετωνομάσθησαν, ἐπιστρατευσάντων τοῖς Ἀγύλλαῖοις προσίων τῷ τείχει τις ἐπὶν-θάνετο τοῦνομα τῆς πόλεως, τῶν δ' ἀπὸ τοῦ τείχους Θετταλῶν τινος ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνασθαι προσαγορεύσαντος αὐτὸν 'χαίρε' δεξάμενοι τὸν οἰωνὸν οἱ Τυρρῆνοι τοῦτον ἀλοῦσαν τὴν πόλιν μετωνόμασαν.

1. dicunt *F(loriac.)* de origine in orbium italascim *F*
Sabo *Daniel* sabone *F* 5. Casperuli *Daniel* casperin *F* dicti
Daniel uicti *F*

10, 10. hoc autem urbis nomen *Fuld.* quod urbis reliqui *codd.*
hycinus *Bern.* heginus *Lips.*¹ higinus *Fris. Lips.*² quidem]
quoque *Fuld.*

11, 12. yginus *Carol. Hamb.* yginys *Sang.* iginus *Reg.* iginus
Lips. Fris. igynus *Flor.* 13. ardeae *Car. Sang. Reg. Flor.* ardeam
Lips. Hamb. Fris.

12, 18. audier *Reg.* audierant *Lips.* audierent *Fris. a. c.* au-
dierint *Fris. corr.* eos *om. Car. Sang.* salutauerint *Lips.*

dixerunt χαῖρε: quam salutationem Romani nomen ciuitatis esse putauerunt et detracta aspiratione eam Caere nominarunt, ut dicit Hyginus in urbibus Italicis.

13. *Seru. in Aen. III 553* Aulon mons est Calabriae —, in quo oppidum fuit a Locris conditum, quod secundum Hyginum, 5 qui scripsit de situ urbium Italicarum, Caulon nunc est.

DE FAMILIIS TROIANIS

14. *Seru. in Aen. V 389* Sane sciendum hunc [*Entellum*] secundum Hyginum, qui de familiis Troianis scripsit, unum Troianorum fuisse, de quo Vergilius mutat historiam.

ALIA FRAGMENTA HISTORICA

fr. 2 15. *Seru. in Aen. II 15* De hoc equo [*Troiano*] uaria in 10 historiis lecta sunt. ut Hyginus et Tubero dicunt, machinamentum bellicum fuit, quod equus appellatur, sicut aries, sicut testudo, quibus muri uel discuti uel subrui solent.

16. *Paulini carm. 32, 131 (p. 334 H.)* Cur dea, non deus est [*Vesta*]? cur ignis femina fertur? ista quidem mulier, 15 sicut commendat Hyginus, stamine prima nouo uestem contexuit olim nomine de proprio dictam, quam tradidit ipsa Vulcano, qui tunc illi monstrarat opertos custodire focos; hic rursum munere

13. *Eandem falsam opinionem sequitur Strabo VI 1 p. 261* Μετὰ δὲ τὴν Σάγγραν Ἀχαιῶν κτίσμα Κανλωνία, πρότερον δ' Αὐλωνία λεγόμενη διὰ τὸν προκείμενον αὐλῶνα.

14. *Nomen fictum ab urbe Entella Siciliae.*

1. *KAIPE Reg. XHPE Lips. X||HPE Fris.* Romani *om. Reg.* 2. *cere libri* 3. *hyginus Car. Sang. ign Reg. iginus Lips. Hamb. yginus Fris. Flor.* in] *de Flor.*

13, 5. in quod *Flor.* quod *Fuld.* yginum *Flor. Fuld.* higinum *Hamb.* 6. qui scripsit *om. Fris.* olim non est *codd.* Aulon est *Masuicius* Aulon non est *Burmänn* a coli (= 'cauli') nominatum est *Fr. Schoell* Caulon nunc est *Samter Quaestt. Varr. p. 89.*

14. *Hoc fr. om. Flor.* 9. mutat] *an mutuatur?*

15, 11. ut enim *Fuld.* et Tubero, quod — solent *add. schol. Danielis* dicit *Lips. Hamb. Fris. Tegerns.*

16, 16. commentat *con. Vonk* 17. nomē *A(mbros.)* nomen *M(onac.)* dicta *AM* 18. monstrat *A M em. Muratori* hinc *AM em. Mur.*

laetus obtulit hanc Soli, per quem deprehenderat ante Martis adulterium: nunc omnis credula turba suspendunt Soli per Vulcanalia uestes. utque notent Venerem, tunc et portatur Adonis, stercora tunc mittunt, ipsum pro stercore iactant.

5 17. *Non. s. u. picumnus p. 518* Hyginus: Est parra Vestae, picus Martis.

C. CLODI LICINI

LIBRI RERVVM ROMANARVM

1. *Liv. XXVIII 22, 10* Hunc Pleminius Clodius Licinus 194
560
in libro tertio rerum Romanarum refert ludis uotiuus, quos Romae Africanus iterum consul faciebat, conatum per quosdam, quos
10 pretio corruperat, aliquot locis urbem incendere, ut effringendi carceris fugiendique haberet occasionem; patefacto dein scelere delegatum in Tullianum ex senatus consulto.

2*. *Suet. de gramm. 20 p. 115 Rf.* C. Iulius Hyginus —
fuit familiarissimus Ouidio poetae et Clodio Licino consulari hi-
15 storico, qui eum admodum pauperem decessisse tradit et liberalitate sua, quoad uixerit, sustentatum.

1. *Hanc solam memoriam Liuius in paucis deflectens sequitur XXXVIII 44, 6:* Ver sacrum ludique Romani uotui, quos uouerat Ser. Sulpicius Galba consul, facti. cum spectaculo eorum occupati animi hominum essent, Q. Pleminius, qui propter multa in deos hominesque scelera Locris admissa in carcerem coniectus fuerat, comparauerat homines, qui pluribus simul locis urbis nocte incendia facerent, ut in consternata nocturno tumultu ciuitate refringi carcer posset. ea res indicio consciorum palam facta delataque ad senatum est. Pleminius in inferiorem demissus carcerem est necatusque. *Alia de Pleminio antea narrauerat Liv. XXVIII 22, 7, deinde Valer. Max. I 1, 21. Diod. XXVII 5 p. 106 D.*

1. deprehenderat *Bursian* 4. ipsum proh! st. *Oehler.*

17, 5. hycynus *Lugd. I Harl.*¹ hycinus *B(amb.)* prara *B*
ueste *codd. corr. Palmer* 6. picumnus *coni. L. Mueller*

1, 7. licinius *P(uteanus)* Licinus *A. Augustinus* 9. quos]
quod *P* 10. fringendi *P*¹ frangendi *P*² effringendi *Weissenborn*
refringendi *Luchs* 12. deiectum *Maduig Emend. Liv. p. 420 sq.*

2, 13. Hyginus uel Higinus uel hyginus uel iginius uel
phyginus *libri* 14. Licino *Oudendorp* Licinio *libri*

3. *Non. s. u. patibulum p. 221* Licinus rerum Romanarum libro XXI: Deligata ad patibulos. deligantur et circumferuntur, cruci defiguntur.

4. *Non. s. u. pristis p. 535* Clodius rerum Romanarum libro duodecimo: Quinque pristis (nauigium ea forma a marina bellua dicta est).

M. VERRI FLACCI

ETRUSCARVM RERVVM LIBRI

1. *Schol. Veron. in Verg. Aen. X 183 p. 444 Hag.* Flaccus primo Etruscarum: Agylla, inquit, ab Etruscis <conditoribus scili>-cet nominata est Cisra, quod esset Tiberis Etruscis primus agris subiectus. omnem enim po..... lexa Ardea oppidum est Caere 10 uocitatum.

3. *Ad tumultum aliquem seruilem forsitan pertineat.*

4. *Holzapfel Rivista di Storia antica I (1895) p. 64 sq. contulit Liu. XXXXIV 28, 1 Perseus [a. 168/586] post reditum ab Eumene Hierophontis ope deiectus Antenorem et Callippum praefectos classis cum quadraginta lembis (adiectae ad hunc numerum quinque pristis erant) Tenedum mittit, ut inde sparsi per Cycladas insulas naues Macedoniam cum frumento petentes tutarentur. De Clodio tamen hic in usum uocato uehementer dubito.*

1. *Cf. Hygin. fr. 12 c. adn. p. 75.*

3, 1. *licinius codd. (licinius Harl.¹)* 2. *deligata Lugd. Harl.¹ Flor. Escur. deligat Wolf. Harl.²* deligati ad patibulos circumferuntur et cruci defiguntur *Cobet Mnemos. VIII 276* deligat ad patibulos. <Serui condemnati ad patibulum> deligantur et circumferuntur, <tum> cruci adfiguntur *Hertz de hist. Rom. p. 4, qui* Serui — adfiguntur *a Nonio explicandi causa add. censet.* patibulos adligatei circumferunt *L. Mueller* patibulos. <ad patibulos> *Onions. Ipse sic hunc locum constituerim: 'Deligate [sic Popma] ad patibulos'. Deligantur et circumferunt, tum cruci defiguntur.*

4, 4. *claudius libri Clodius Giesebrecht* 5. *nauigium (nauium Lugd.¹ Harl.¹) genetium esse uidit L. Mueller a. h. l. uncus rotundos adscripsi* 6. *dictum est uulg. Hertz l. s. p. 5 sq. nauigium — est particulam alterius glossae Vergilianae cum fr. Clodii contaminatam esse opinatus est*

1, 8. *Etruscorum cod. Etruscorum Herrmann* conditoribus scili *suppl. Keil.* 10. *post po quadraginta fere litterae euauerunt; etiam lexa Ar lectio dubia est*

2. *Schol. Veron. in Verg. Aen. X 200 p. 445 H. <Flacc>us Etruscarum I: In Appenninum, inquit, transgressus Archon Mantum condidit.*

FENESTELLAE ANNALES

1. *Non. s. u. praesente p. 154* Fenestella annali lib. II: Et
5 quaedam extra praesente †exuis, quaedam absente proiecissem.

2. *Non. s. u. reticulum gen. masc. p. 221* Fenestella annalium: Fascem pectoralis reticulus . . .

3*. *Censor. de d. n. 20, 2* Annum uertentem Licinius quidem
Macer et postea Fenestella statim ab initio duodecim mensum fr. 3
10 fuisse scripserunt, sed magis Iunio Gracchano et Fulvio et Var-
roni et Suetonio aliisque credendum, qui decem mensum puta-
uerunt fuisse.

4*. *Digest. I 13* Vlpianus libro singulari de officio quaestoris: — A genere quaerendi quaestores initio dictos et Iunius
15 et Trebatius et Fenestella scribunt.

5*. *Plut. q. Rom. 41* 'Ετέρω δ' ἐχρήσαντο [Romani] νο-
μίσματι βοῦν ἔχοντι καὶ πρόβατον καὶ ὕν παράσημον, εὐπο-
ροῦντες ἀπὸ τῶν θρεμμάτων μάλιστα καὶ τὴν περιουσίαν
ἀπὸ τούτων ἔχοντες· διὸ καὶ τῶν ὀνομάτων πολλὰ τοῖς
20 παλαιοῖς Σνέλλιοι καὶ Βουβολκοὶ καὶ Πόρκιοι ἦσαν, ὥς Φαινε-
στέλλας εἴρηκεν.

2. *Cf. Seru. auctum ad. h. l.* alii a Tarchone Tyrrheni fratre con-
ditam dicunt; Mantum autem ideo nominatam, quod Etrusca lingua
Mantum Ditem patrem appellant, cui cum ceteris urbibus et hanc
consecrauit.

3. *Censorinus* hos auctores forsitan ex Suetonio nouerit.

4. *Haec ex Vlpiano petita Lydus de mag. I 24 ex Iunio Gracchano*
se adtulisse dicit. uid. ad fr. 8.

5. *Cf. Popl. 11* Ἦν δὲ τιμὴ προβάτου μὲν ὀβολοὶ δέκα, βοὸς δὲ
ἐκατόν, οὐπω νομίσματι χρωμένων πολλῶ τότε Ῥωμαίων ἀλλὰ προβα-
τείαις καὶ κτηνοτροφίαις εὐθηνούντων. Διὸ καὶ τὰς οὐσίας ἄχρι νῦν
ἀπὸ τῶν προβάτων πεκούλια καλοῦσι καὶ τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιο-
τάτοις βοῦν ἐπεχάραττον ἢ πρόβατον ἢ σῦν. ἐτίθεντο δὲ καὶ παισὶν
αὐτῶν Σνίλλους καὶ Βουβούλκους καὶ Καπραρίους ὀνόματα καὶ Πορκίους.

1, 5. exta Palmer exuis uel exsuis libri suis ed. a. 1476
tuis Lindsay porrecissem Palmer. -ent Quich. L. Mueller haec habet:
et quaedam exta praesente suis, quaedam absente porrecissem

2, 7. fasceam Quicherat. L. Mueller hiatum post annalium
significat 5, 20. Σνίλλιοι Bernardakis

6*. *Seneca ep. XVIII 5 [108], 30* Cum ad hanc eandem lectionem [*Ciceronis de re p. libri*] philologus accessit, hoc subnotat: duos Romanos reges esse, quorum alter patrem non habet, alter matrem. nam de Serui matre dubitatur, Anci pater nullus, Numae nepotis, dicitur. praeterea notat eum, quem nos dictatorem dicimus et in historiis ita nominari legimus, apud antiquos magistrum populi uocatum hodieque id exstat in auguralibus libris et testimonium est, quod qui ab illo nominatur, magister equitum est. aequè notat Romulum perisse solis defectione, prouocationem ad populum etiam a regibus fuisse: id ita in pontificalibus libris et alii putant et Fenestella.

7*. *Plin. n. h. XV 1* Fenestella uero omnino non fuisse [*oleam*] in Italia Hispaniaque aut Africa Tarquinio Prisco regnante ab annis populi Romani CLXXIII.

8*. *Ioann. Lyd. de mag. III 74 p. 167 W.* Πρὸς Πισινοῦντι, 15 πόλει τῆς Γαλατίας (οὕτω δὲ τὸ χωρίον ὀνομασθῆναι συμβέβηκεν ἐκ τοῦ πεσεῖν ἀπείρους ἐκεῖ Γαλατῶν τῶν περὶ Ῥοδανὸν ἐπιπεσόντων τῇ χώρᾳ Βρέννου ἡγησαμένου καὶ τὴν δμῶννυμον αὐτοῖς χώραν ἐκδικεῖν βιαζομένων, ὡς Φενεστέλλας
fr. 133 καὶ Σισένας οἱ Ῥωμαῖοί φασιν, ὧν τὰς χρήσεις ὁ Βάρρων 20 ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀνῆγαγεν· ἐγὼ δὲ τὰς βίβλους οὕτω τεθέαμαι) ἐκεῖ τὸν τε μένος ἦν κτλ.

9*. *Sueton. de poet. 6, 1 p. 26 Rf.* Quidam captum esse

6. Quae philologus notauit legerat de re p. II 18, 33 (de duobus regibus), I 40, 63 (de magistro populi), I 16, 25. II 10, 17 (de Romuli morte, haec fuit narratio Enniana, Vahlen praef. Enn. p. CLXV), II 31, 54 (Prouocationem etiam a regibus fuisse declarant pontifici libri, significant nostri etiam augurales).

8. *Lydus uel eius auctor miscuit nomina, certe Varronis et Fenestellae.*

9. Cf. *Corn. Nep. de uir. ill. fr. 11 p. 37.*

6, 5. Numae nepotis, dic. *Buecheler* Numae nepotes dic. *B(amb.)* numenepotes dic. *A(rgent.)* 10. a om. *BA add. ε* 11. libris esse et *Windhaus* id ita inueniri *Hense* et aliqui * qui *B* aliqui putant *A* et alii putant *Pincianus* et alii argui putant *Maduig* et alii scriptum esse antiqui putant *Buecheler* alii quique *Hense*

7, 13. hispaniaque aut *cod. M(oneus) P(aris.) T(olet.)* -nia atque *uolg.* 14. CLXXIII *MPT* CLXXXIII ε

8. Quae *Fussius* in *cod.* etiam legit, *Wuenschius* non agnouit, notare supersedi. 15. προσπεσεῖν οὖν τῇ *cod. corr. Fuss.*

20. Σισένας *Wuensch*

existimant [*P. Terentium Afrum*], quod fieri nullo modo potuisse Fenestella docet, cum inter finem secundi Punici belli et initium tertii *et* natus sit et mortuus. nec si a Numidis aut Gaetulis captus sit, ad dominum Romanum peruenire potuisse, nullo commercio inter Italicos et Afros nisi post deletam Karthaginem coepto. hic cum multis nobilibus familiariter uixit, sed maxime cum Scipione Africano et C. Laelio, quibus etiam corporis gratia conciliatus existimatur. quod et ipsum Fenestella arguit, contendens utroque maiorem natu fuisse.

- 10 **10***. *Frontin. de aq. urb. Rom. I 7* Post annos centum ¹⁴⁴₆₁₀ uiginti septem, id est anno ab urbe condita sexcentesimo octauo, Ser. Sulpicio Galba [cum] Lucio Aurelio Cotta consulibus, cum Appiae Anionisque ductus uetustate quassati priuatorum etiam fraudibus interciperentur, datum est a senatu negotium Marcio, 15 qui tum praetor inter ciues ius dicebat, eorum ductuum reficiendorum ac uindicandorum. et quoniam incrementum urbis exigere uidebatur ampliorem modum aquae, eidem mandatum a senatu est, ut curaret, quatinus alias aquas quas posset in urbem perduceret priores ductus restituit, tertiam illis uberiores 20 in urbem perduxit, cui ab auctore Marciae nomen est. legimus apud Fenestellam in haec opera Marcio decretum sestertium milies octingenties et, quoniam ad consummandum negotium non sufficebat, spatium praeturae in annum alterum prorogatum.

9, 2. initio (*Par.*) *B Regin.* 3. natus est et *libri* et natus sit et *Ritschl* nec] *B Leid. Neap.* si animidis *Par. A* aut *Vrb. Reg.* geturis *A* 4. ad dominum *Iac. Gronouius* ad ducem *libri* adduci Romam ibique uenire *Schopen* adductum Romam uenire *Mommsen* 5. italiquos *A* italos *Regin. Neap.* 6. capto *Leid. Dresd.* caepto *Vrb.* nominibus *A ante corr.* 7. C.] *A om. Dresd.* cum *cett. codd.* etiam] et *B Leid. Dresd.* gratia *om. Leid. Dresd.* pulchritudine *B* 8. concilians *Vrb.* et] ex *A* arguit] docet *B* 9. natus *A*

10, 12. S. Sulpicius *cod.* cum seclusit *Buecheler* 14. datus est *cod.* marco *cod. em. Polenus. Q. add. Buech.* 16. ei *cod.* 19. rei tertiam *cod.* restituit et *Buech.* illiobriorum dix̄ *cod.* illis uberiores perduxit *Jordan Roem. Topogr. I 1 p. 465* 20. in urbem perd. *Schultzius* in Capitolium *add. Polenus* 21. mine octingente. Set *cod.* milies octingenties *Schultzius et Buech.* 23. statium *cod.*

114
640

11*. *Macrob. sat. I 10, 5* Masurius et alii uno die, id est quarto decimo kalendas Ianuarias fuisse Saturnalia crediderunt, quorum sententiam Fenestella confirmat, dicens Aemiliam uirginem xv kalendarum Ianuariaturn esse damnatam. quo die si Saturnalia gererentur, nec causam omnino dixisset. deinde adicit: Sequebantur eum diem Saturnalia. mox ait: Postero autem die, qui fuit tertius decimus kalendarum Ianuariaturn, Liciniam uirginem, ut causam diceret, iussam: ex quo ostendit XIII kalendarum profestum esse.

12*. *Plin. n. h. XXXIII 21* Ne tunc quidem omnes senatores habuere [*anulum aureum*], utpote cum memoria auorum multi praetura quoque functi in ferreo consenuerint, sicut Calpurnium et Manilium, qui legatus C. Marii fuerit Iugurthino bello, Fenestella tradit et multi L. Fufidium illum, ad quem Scaurus de uita sua scripsit.

99
655

13*. *Plin. n. h. VIII 19* Romae pugnasse [*elephantos*] Fenestella tradit primum omnium in circo Claudii Pulchri aedilitate curuli M. Antonio A. Postumio cos. anno urbis DCLV, item post annos uiginti Lucullorum aedilitate curuli aduersus tauros.

14*. *Plin. n. h. VIII 123* Romae in promiscuum ac frequentem usum uenisse [*uniones*] Alexandria in dicionem redacta, primum autem coepisse circa Sullana tempora minutas et uiles Fenestella tradit, manifesto errore, cum Aelius Stilo Iugurthino bello unionum nomen imponi cum maxime grandibus margaritis prodatur.

85
669

15*. *Plut. Crass. 4* Τάχει δ' ὑπερβάλλοντι χρησάμενος εἰς Ἰβηρίαν ἔφυγε [*Marium Cinnamque L. Crassus*] γερονδς

11. Cf. *Ascon. in Milon. § 32 p. 40 K.-S., Plut. q. R. 83.*

12. Fortasse L. Calp. Piso Frugi praetor 112/642 (*Pauly-Wissowa III c. 1395*), legatus Marii A. Manlius (*Sallust. b. Jug. 86, 1*). Cf. *Plin. XXXIII 11* Longo certe tempore ne senatum quidem Romanum habuisse aureos manifestum est, si quidem iis tantum, qui legati ad exteras gentes ituri essent, anuli publice dabantur.

13. Cf. *Licin. p. 32 Fl.* Et Licinius et Terentius Luculli fratres aediles curules munere suo taurorum proelium aduersus elephantos dederunt. id ante Claudius aedilis in circo ludis circensibus exhibuerat. *Vid. supra p. cx sq.*

11, 2. XIII B(amb.) 4 xv B .xv. P(aris.) 7. lucinia P
9. profectum B P em. ed. Veneta

12, 13. manlium cod. B(amb.)² fuerat Ricc. Parisini uulg.
14. phenestella B

13, 18. CLVI cod. Ricc CLV cett. codd.

πάλαι στρατηγοῦντος τοῦ πατρὸς αὐτόθι καὶ φίλους πεποιη-
 μένος. εὐρῶν δὲ πάντα περιδεῖς καὶ τὴν ὠμότητα τὴν
 Μαρτίου καθάπερ ἐφεστῶτος αὐτοῖς τρέμοντας οὐδενὶ γενέσθαι
 φανερὸς ἐθάρρησεν, ἀλλ' εἰς ἀγροὺς ἐμβαλὼν παραλλοὺς Οὐίβιον
 5 Πακιακοῦ σπήλαιον ἔχοντας εὐμέγεθες ἔκρυψεν ἑαυτόν. πρὸς
 δὲ τὸν Οὐίβιον ἔπεμψεν ἕνα δοῦλον ἀποπειρώμενος ἤδη καὶ
 τῶν ἐφοδίων ἐπιλιπόντων. ὁ δὲ Οὐίβιος ἀκούσας ἤσθη τε
 σωζομένῳ καὶ πυθόμενος τὸ πλῆθος τῶν σὺν αὐτῷ καὶ τὸν
 τόπον αὐτὸς μὲν οὐκ ἦλθεν εἰς ὅψιν, τὸν δὲ τῶν χωρίων
 10 ἐπίτροπον προσαγαγὼν ἐγγὺς ἐκέλευσε καθ' ἡμέραν δεῖπνον
 πεποιημένον κομίζειν καὶ τιθέντα παρὰ τὴν πέτραν ἀπέρχε-
 σθαι σιωπῇ καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν μηδ' ἐξετάζειν, προειπὼν
 πολυπραγμονοῦντι θάνατον, συμπράττοντι δὲ τοῦτο πιστῶς
 ἐλευθερίαν. — (5.) Ἐνταῦθα διατρέβοντι τῷ Κράσσῳ τὰ
 15 ἐπιτήδεια καθ' ἡμέραν ἐφοῖτα κομίζων ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς
 μὲν οὐχ ὁρῶν ἐκείνους οὐδὲ γινώσκων, ὑπ' ἐκείνων δὲ
 καθορώμενος εἰδότην καὶ παραφυλαττόντων τὸν καιρὸν. ἦν
 δ' ἄφθονα καὶ πρὸς ἡδονήν, οὐ μόνον χρεῖαν ποιούμενα τὰ
 πρὸς τὸ δεῖπνον. ἐγνώκει γὰρ ὁ Οὐίβιος ἀπάσῃ φιλοφροσύνῃ
 20 θεραπεύειν τὸν Κράσσον, ᾧ γε καὶ τὸ τῆς ὥρας ἐν νῷ λαβεῖν
 ἐπῆλθεν, ὥς παντάπασιν νεανίας εἴη καὶ τι καὶ ταῖς καθ'
 ἡλικίαν ἡδοναῖς αὐτοῦ χαριστέον, ἐπεὶ τὴν γε χρεῖαν ἀναγ-
 καίως μᾶλλον ἢ προθύμως ὑπουργοῦντος εἶναι. δύο δὲ
 25 ὥς δ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον δέλξας τὴν ἄνοδον ἐκέλευεν
 εἶσω πορεύεσθαι καὶ θαρρεῖν. οἱ δὲ περὶ τὸν Κράσσον ἰδόν-
 τες προσερχομένας ἔδεισαν, μὴ καταφανὲς καὶ γνώριμον εἶη τὸ
 χωρίον ἀνέκρινον οὖν αὐτάς, τί βούλονται καὶ τίνας εἶσιν
 ὥς δ' ἀπεκρίναντο δεδιδαγμένοι δεσπότην ζητεῖν ἐνταῦθα
 30 κρυπτόμενον, μαθὼν ὁ Κράσσος τοῦ Οὐίβιου τὴν πρὸς αὐτὸν
 παιδιὰν καὶ φιλοφροσύνην ἀνέλαβε τὰς παιδίσκας· καὶ συνῆσαν
 αὐτῷ τὸν λοιπὸν χρόνον ὧν ἐδεῖτο φράζουσαι καὶ διαγγέλλουσαι
 πρὸς τὸν Οὐίβιον. τούτων φησὶ τὴν ἑτέραν ἤδη πρεσβῦτιν
 οὖσαν ὁ Φαινεστέλλας ἰδεῖν αὐτὸς καὶ πολλάκις ἀκοῦσαι
 35 μεμνημένης ταῦτα καὶ διεξιούσης προθύμως.

16*. *Plut. Sull.* 28 Μάριος δὲ [*filii septiens consulis post* 82
pugnam ad Sacripotum commissam] φεύγων εἰς Πραινεστὸν 672

5. L. Vibius Paciaecus *Caes. b. Hisp.* 3. *Cic. ad f. VI* 18, 2.
ad Att. XII 2, 1 7. ἀπολειπόντων *Seitenst.* 19. τὸν δεῖπνον
Seitenst. 29. δεδιδαγμένα *coni. Sintenis* 34. φνεσετέλλας *libri*

ἤδη τὰς πύλας εὗρε κεκλειμένας· καλωδίου δὲ ἄνωθεν ἀφε-
θέντος ἐνζώσας ἑαυτὸν ἀνελήφθη πρὸς τὸ τεῖχος. Ἔνιοι δὲ
φασιν, ὧν καὶ Φαινεστέλλας ἐστίν, οὐδὲ αἰσθέσθαι τῆς μάχης
τὸν Μάριον ἀλλ' ἐξ ἀγρυπνιῶν καὶ κόπων ὑπὸ σκιᾷ τι-
χαμαὶ κατακλινέντα τοῦ συνθήματος δοθέντος ἐνδοῦναι πρὸς 5
ὑπνον, εἴτα μόλις ἐξεγείρεσθαι τῆς φυγῆς γενομένης.

80
674

17*. *Gell. XV 28, 4.* In qua re etiam Fenestellam errasse
Pedianus Asconius animaduertit, quod eum [*Ciceronem*] scripserit
sexto uicensimo aetatis anno pro S. Roscio dixisse. longior autem

fr. 1 Nepotis quam Fenestellae error est et q. s.

10

18*. *Lact. diu. inst. I 6, 14* Omnes igitur hae Sibyllae unum
deum praedicant, maxime tamen Erythraea, quae celebrior inter
ceteras ac nobilior habetur. si quidem Fenestella, diligentissimus
76 scriptor, de quindecim uiris dicens ait restituto Capitolio retulisse
678 ad senatum C. Curionem cos., ut legati Erythras mitterentur, qui 15
carmina Sibyllae conquisita Romam deportarent; itaque missos esse
P. Gabinium M. Otacilium L. Valerium, qui descriptos a priuatis
uersus circa mille Romam deportarunt.

16. *Cf. Aur. Vict. de uiris ill. 68* In apparatu belli, quod contra
Sullam parabatur, apud Sacriportum uigiliis et labore defessus sub
diuo requieuit et absens uictus fugae, non pugnae interfuit.

17. *Eandem famam sequitur Quintil. XII 6, 4. Cf. Drumann V*
p. 410. Ex Suetonio caput Gellianum fluxisse opinatur Reifferscheid
Suet. p. 424.

18. *Cf. de ira dei 22* Sibyllas plurimi et maximi auctores tradi-
derunt, Graecorum Aristo Chius et Apollodorus Erythraeus, nostrorum
Varro et Fenestella. hi omnes praecipuam et nobilem praeter ceteras
Erythraeam fuisse commemorant. Apollodorus quidem ut de ciui ac
populari sua gloriatur, Fenestella uero etiam legatos Erythras a
senatu esse missos refert, ut huius Sibyllae carmina Romam deporta-
rentur [deportarent *Jordan Topogr. Rom. I 2 p. 27*], et ea consules
Curio et Octavius in Capitolio, quod tunc erat curante Q. Catulo re-
stitutum, ponenda curarent [curarunt *Jordan l. s.*]. *Omnis haec de Si-*
byllis doctrina Varronis est. cf. supra p. 22 sq. nam pergit Lactantius
in instit.: Idem supra ostendimus dixisse Varronem (i. e. a § 11); cf.
etiam Epit. inst. 5, 1 sq. Inst. IV 15, 26. Dion. Hal. IV 62. Seru. ad
Aen. VI 36. De Erythraea haec addiderat: I 6, 9 Quintam Erythraeam,
quam Apollodorus Erythraeus affirmat suam fuisse ciuem eamque Graiis
Ilium petentibus uaticinatam et perituram esse Troiam et Homerum men-
dacia scripturum. — quorum [*Cumanae librorum*] postea numerus sit
auctus Capitolio reffecto, quod ex omnibus ciuitatibus et Italicis et
Graecis et praecipue Erythraeis coacti allatique sint Romam, cuius-
cumque Sibyllae nomine fuerint.

17, 8. inscripserit *Voss.*

18, 15. C. om. *Par. II G. Par. I Valent.*

19*. *Ascon. in Cic. Corn. p. 59 K.-S.* Possum dicere hominem summa prudentia spectatum C. Cottam de suis legibus abrogandis ipsum ad senatum rettulisse.] — Videntur autem in rebus parvis fuisse leges illae [*C. Aurelii Cottae*], quas cum
 5 tulisset, rettulit de eis abrogandis ad senatum; nam neque apud Sallustium neque apud Livium neque apud Fenestellam ullius alterius ab eo *legis est* mentio praeter eam quam in consulatu tulit inuita nobilitate magno populi studio, ut eis qui *tr. pl.* fuissent alios quoque magistratus *capere* liceret; quod lex <a> dictatore L. Sylla paucis annis ante lata prohibebat: neque eam Cottae legem abrogatam esse significat.

20*. *Ascon. in or. in tog. cand. p. 76 K.-S.* Ante annum quam haec dicerentur, Catilina cum redisset ex Africa, Torquato et Cotta *cons.* accusatus est repetundarum a P. Clodio adolescente,
 15 qui postea inimicus Ciceronis fuit. defensus est Catilina, ut Fenestella tradit, a Marco Cicerone. Quod ego ut addubitem et q. s.

21. *Non. s. u. rumor p. 385* Fenestella annali lib. XXII: Itaque ut magistratum tribuni inierunt, C. Cato, turbulentus adulescens et audax nec imparatus ad dicendum, contionibus assiduis
 20 inuidiam et Ptolomaeo simul, qui iam profectus ex urbe erat, et

19. *Huius legis de tribunatu plebis Licinius Macer apud Sallustium meminit hist. III 82, 8 Kr. III 48, 8 Maur.*

20. *Eodem spectat Asconius p. 77 K.-S.* Verum ut egerit Muci causam Cicero, sic ut Catilinae egisse eum uideri uult Fenestella, et q. s.

21. *Cf. Dio 39, 15 sq.*

19, 6. nō apud libium (*apogr.*) *M(ontep.)* apud ... fenestellam *M*
 7. legis *M* et *P(ogg.)* *ap. S(ozom.)* est *add. Buecheler*
 in consulatu tulit inuita *Maduig* in contione (*in S 6 litt. spat.*) *cod. Sang.* 8. nobilitatē *M* eis qui *tr. pl.* *Manutius*
 his *SP* his *M* 9. magistratu *M* capere liceret *Manutius* *aliter et cod. Sang.* a *add. Manutius* dictatori *S*
 10. annis ante *Manutius* *cod. Sang.* prohibebant *SM*
 perhibebant *P*

21, 17. annalium *L. Mueller* 18. C.] *om. B(ern.) I. II Geneu. H(arl.)¹ M(ontep.)* 19. imperatus *B I W(olf.) M* dicendum *Aldina* deicundum *L. Mueller* deiciendum libri contionibus *Mercerus* initionibus libri absiduis *B II Gen. H¹* 20. inuidiam] *Merc.* inuideat libri ptolomeo *L(eid.) tholomeo H²* plemeo *B Gen. H¹* initionibus — Ptol. *om. B I Montep.* simul qui iam *Leid.* simul iam *B I II Gen. H¹ Mont.* qui iam *H² W*

Publio Lentulo consuli, paranti iam iter, cogitare secundo quidem populi rumore coepit.

22*. *Ascon. in Pis. p. 4 K.-S.* Ipsius Pisonis, contra quem haec oratio est, socerum Rutilium [Atilium] Nudum Fenestella tradit. 5

$\frac{52}{702}$

23*. *Ascon. arg. Mil. p. 27 K.-S.* A. d. XIII kal. Febr. (acta etenim magis sequenda et ipsam orationem, quae actis congruit, puto quam Fenestellam, qui a. d. XIII kal. Febr. tradit) Milo Lanuuium, ex quo erat municipio et ubi tum dictator, profectus est ad flaminem prodendum postera die. 10

24*. *Plin. n. h. VIII 195* Togas raras Phryxianasque diui Augusti nouissimis temporibus coepisse scribit Fenestella.

25*. *Plin. n. h. XXXIII 146* Repositoriis argentum addi sua memoria coeptum Fenestella, qui obiit nouissimo Tiberii Caesaris principatu, ait et testudinea tum in usum uenisse, ante se 15 autem paulo lignea, rotunda, solida nec multo maiora quam mensas fuisse, se quidem puero quadrata et compacta aut acere operta aut citro coepisse, mox additum argentum in angulos lineasque per commissuras, tympana uero se iuvene appellata, tum a stateris et lances, quas antiqui magides uocauerant. 20

26*. *Plin. n. h. IX 65* Nomen his [mullis] Fenestella a colore mulleorum calciamentorum datum putat.

27*. *Plin. n. h. XXXV 162* Atque ut e luxu quoque aliqua contingat auctoritas figlinis, tripatinium, inquit Fenestella, appella-

22. *Orationem a. 55/699 pro L. Calpurnio Pisone Cicero habuit.*

25. *Cf. Plin. XVI 231 sqq. Varro de l. l. V 120* magidam aut langulam alterum a magnitudine, alterum a latitudine finxerunt.

1. lentuloco *B II Gen. H¹* parenti libri praeter *H(?)* iam delet *L. Mueller* concitare scr. *L. Mueller*

22, 3. ipsius *Madwig*. sepius *cod. Sang.* 4. Atilium del. *Perizonius* 5. tradi *apogr. Sozom. et Montep.*

24, 11. raras] *cod. Par. raxas cett. codd.*

25, 13. Repositoriis — coeptum *Fenestellae* tribuit *Muenzer Font. Plin. p. 345 sqq. Vid. Corn. Nep. ex. fr. 22 p. 33* 15. ait et *cod. B(amb.)* sed et uel sed ς 16. mensa *cod. R(icc.)* fuisset equidem *B* (fuisse *B²*) 18. aut citro *B* a citro ς coepisses *cod. V(indob.)* 19. appellata tum a *B* appellatum a *VR*

26, 22. mulleorum] *R* molliorum *cod. Par. molleorum cett. codd.* appellatum *cod. Voss.*

27, 24. tripatinium *B* tispatinium ς

batur summa cenarum lautitia: una erat murenarum, altera luporum, tertia mixti piscis, inclinatis iam scilicet moribus, ut tamen eos praeferre Graeciae etiam philosophis possimus, si quidem in Aristotelis heredum auctione septuaginta patinas uenisse traditur.

5 **28.** *Tertull. adu. Val. 34* Pudiciores alii — maluerunt nulum Bytho sexum deputare, et fortasse ‘hoc deum’ non ‘hic deus’ neutro genere pronuntiant. alii contra magis et masculum et feminam dicunt, ne apud solos Lunenses Hermaphroditum existimet annalium commentator Fenestella.

10 **29*.** *Prisc. VIII 20 p. 386 H.* Fenestella: Frustratus igitur a spe, deuictus in castra se recepit.

EPITOMAE

30. *Diom. p. 365 K.* * quae significatio apud Fenestellam $\frac{76}{678}$ inuenitur in libro epitomarum secundo: Quem ad modum Caesar a piratis captus sit utque eos ipse postea ceperit et decollauerit.

A. CREMVTII CORDI ANNALES

15 **1.** *Senec. suas. 6, 19* Cremutius Cordus et ipse ait Cicero- $\frac{43}{711}$ nem secum cogitasse, utrumne Brutum an Cassium an Sex. Pompeium peteret, <set> omnia illi displicuisse praeter mortem: Cre-

28. *Vid. c. 7* Hunc [*Valentinianorum deum*] substantialiter quidam *Αἰῶνα Τέλειον* appellant, personaliter uero *Προαρχήν* et *Τὴν ἀρχήν*, etiam Bython, quod in sublimibus habitanti minime congruebat. *Iren. I 5, 3* Quidam enim sine coniugatione dicunt eum neque masculum neque feminam neque omnino aliquid esse. alii autem et masculum et feminam eum dicunt esse, hermaphroditi genesim ei donant.

1. generum *B* genarum ς coenarum *uulg.*

28, 6. bythio *Vindob. Leid. ed. Gangnei Gelenii* ut — pronuncient *edd. quaedam* non] nec *Vindob.*

29, 10. finistella — recipit *Karolin. Sangall. Lugd.*

30, 12. *Intercidit explicatio uerbi decollandi* (‘ueteres securi caesos dicebant’) quae significatio apud F. aliter inuenitur *edd. interpol.* 13. epitomatum *edd.* 14. utque *Par. I Mon.* atque *Par. II* ipse *om. Par. II Mon.* caeperit *Mon.* coeperit *Par. I* et *om. Mon.*

1, 16. cum cogitasset *codd. em. G. Mueller* 17. set *add. G. Mueller* illa *A(ntu.) D¹ (i. e. Brux. II)*

muti Cordi: Quibus uisis laetus Antonius, cum peractam pro-
scriptionem suam dixisset esse, quippe non satiatum modo caeden-
dis ciuibus, sed differtus quoque, super rostra exponit. itaque quo
saepius ille ingenti circumfusus turba processerat, quae paulo
ante † coluerat piis contionibus, quibus multorum capita seruauerat, 5
eo tum per artus sublatus aliter ac solitus erat a ciuibus suis
conspectus est, praependenti capillo orique eius inspersa sanie,
breui ante princeps senatus Romanique nominis titulus, tum pre-
tium interfectoris sui. praecipue tamen soluit pectora omnium in
lacrimas gemitusque uisa ad caput eius deligata manus dextera, 10
diuinae eloquentiae ministra, ceterorumque caedes priuatos luctus
excitauerunt, illa una communem.

2. *Senec. suas. 6, 23* Cordi Cremuti non est operae pretium
referre redditam Ciceroni laudationem, nihil enim in ea Cicerone
dignum est ac ne hoc quidem quod paene maxime tolerabile est. 15
Cremuti Cordi: Proprias enim simultates deponendas interdum
putabat, publicas numquam ui decernendas: ciuis non solum magni-
tudine uirtutum sed multitudine quoque conspiciendus.

25
778

3. *Tac. ann. IIII 34* Cornelio Cosso Asinio Agrippa consu-
libus Cremutius Cordus postulatur, nouo ac tunc primum audito 20

1. uisis] luis *codd.* 2. suam] eius *D*¹ esset *V(at.) D*
3. difertus *A* defectus *V D* quoque] quod *A* quodque *B(rux.)*
quotque *V D* super] *Haase* sitper *A B* sintper *V D* 4. saepius
ille] saepissime *Kicssling* saepe uir ille *Gertz* saepissime ille *Schenkl*
<iterum ac> saepius ille *H. Mueller* 5. conationibus *A B*¹ ante
<aures> praebuerat piis c. *H. Mueller* fort. obedierat pie eius ora-
tionibus, <in> quibus *Schultingh* <sub> q. *Gertz* 6. eo *add. Gertz*
artes *B a. corr.* sublatus *Gertz* suos latus *codd.* (s. allatus *B* la-
ceratus *V* laetus *D*²) singulos laceratus *G. Mueller* 7. praeten-
denti *codd.* (pecidenti *Tolet.*) praependenti *Bursian* praetenta *Schul-*
tingh praecanenti *Haase* capillo *Gertz* capiti *codd.* inspersa
Haase insonsa *A B* impensa *V D* 9. sui] serui *Kiessling*
10. caput] cat *A B* delicata *A B V* dextera *A*
2, 13. esto *A B* pretium] *Kiessling G. Mueller* etiam *codd.*
14. referre *Schott* deferre *A B V* (deserere *D*) reddatam *B a. corr.*
in ea] *Gertz* ipsea *A B V* ipso *D* in ipsa *Schott* ipso ac *Bursian*
15. paene *post* laudationem *transponit H. Mueller* 16. Cremuti
Cordi *del. G. Mueller* 17. ui decernendas] *Buecheler* uides creden-
dam *codd.* ui deserendas *Bursian* deserendas *Kiessling* auide (uel
ui) exercendas *Gertz* magnitudinem *a. corr. B V* 18. uirtutem
codd. multitudine *V*² *D* multitudinem *cett. codd.* conspicientem *D*¹

crimine, quod editis annalibus laudatoque M. Bruto C. Cassium Romanorum ultimum dixisset. accusabant Satrius Secundus et Pinarius Natta, Seiani clientes. id perniciosum reo, et Caesar truci uultu defensionem accipiens. quam Cremutius, relin-
 5 quendae uitae certus, in hunc modum exorsus est: 'Verba mea, patres conscripti, atque uenturum: adeo factorum innocens sum. — Brutum et Cassium laudauisse dicor, quorum res gestas cum plurimi composuerint, nemo sine honore memorauit.'

4*. *Suet. Aug. 35* Senatorum affluentem numerum deformi
 10 et incondita turba — ad modum pristinum et splendorem redegit duabus lectionibus: prima ipsorum arbitratu, quo uir uirum legit, secunda suo et Agrippae; quo tempore existimatur lorica sub
 18
 736
 ueste munitus ferroque cinctus praesedis decem ualentissimis senatorii ordinis amicis sellam suam circumstantibus. Cordus
 15 Cremutius scribit ne admissum quidem tunc quemquam senatorum nisi solum et praetemptato sinu.

5*. *Plin. n. h. X 74* Auctores sunt omnibus annis aduolare Ilium ex Aethiopia aues et conflagrare ad Memnonis tumulum,

3. *Cf. Suet. Tib. 61* Obiectum et historico [*a Tiberio*], quod Brutum Cassiumque ultimos Romanorum dixisset. *Dio Cass. LVII 24* Κρεμούτιος δὲ δὴ Κόρδος αὐτόχειρ ἑαυτοῦ γενέσθαι, ὅτι τῷ Σεϊανῶ προσέκρουσεν, ἠναγκάσθη· οὕτω γὰρ οὐδὲν ἔγκλημα ἐπαίτιον λαβεῖν ἡδυνήθη (καὶ γὰρ ἐν πύλαις ἤδη γήρως ἦν καὶ ἐπιεικέστατα ἐβριώκει) ὥστε ἐπὶ τῇ ἱστορίᾳ, ἣν πάλαι ποτὲ περὶ τῶν τῷ Ἀγούστῳ πραχθέντων συνετελείκει καὶ ἦν αὐτὸς ἐκεῖνῳ [*sic scripsi, ἐκεῖνος codd.*] ἀνεγνώκει, κριθῆναι, ὅτι τὸν τε Κάσσιον καὶ τὸν Βρούτον ἐπήνεσε, καὶ τοῦ δήμου τῆς τε βουλῆς καθήσματο, τὸν τε Καίσαρα καὶ τὸν Ἀγούστον εἶπε μὲν κακὸν οὐδέν, οὐ μέντοι καὶ ὑπερεσέμνυνε. ταῦτά τε γὰρ ἡτιάθη, καὶ διὰ ταῦτα αὐτὸς τε ἀπέθανε, καὶ τὰ συγγράμματα αὐτοῦ τότε μὲν <τά τε> ἐν τῇ πόλει εὐρεθέντα πρὸς τῶν ἀγορανόμων καὶ τὰ ἔξω πρὸς τῶν ἐκασταχόδῃ ἀρχόντων ἐκαύθη, ὕστερον δὲ ἐξεδόθη τε αὐτῷ, (ἄλλοι τε γὰρ καὶ μάλιστα ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Μαρκία συνέκρυψεν αὐτὰ) καὶ πολὺν ἀξιοσπουδαστότερα ὑπ' αὐτῆς τῆς τοῦ Κόρδου συμφορᾶς ἐγένετο. *Ceterum et Tacitus et Suetonius parum adcurate haec tradiderunt. haec enim Plutarchus Brut. 44* Βρούτος δὲ τὴν μὲν ἦταν ἐγνωκὼς τοῦ Κασσίου προσήλανε, τὸν δὲ θάνατον ἐγγὺς ἤδη τοῦ χάρακος ἤκουσε. καὶ τὸ μὲν σῶμα περικλαύσας καὶ προσαγορεύσας ἔσχατον ἄνδρα Ῥωμαίων τὸν Κάσσιον, ὡς οὐκ ἔτι τῇ πόλει τηλικούτου φρονήματος ἐγγενέσθαι δυναμένον, περιέστειλε καὶ ἀπέπεμψεν εἰς Θάσον. *et cum eo consentiens Appianus b. c. IV 114* Βρούτος δὲ Κασσίου τὸν νέκυν περικλαίων ἀνικάλει τελευταῖον ἄνδρα Ῥωμαίων, ὡς οὐ τινος ἐνὶ τοιοῦδε ἐς ἀρετὴν ἐσομένον, ταχυεργίας τε αὐτῶ καὶ προπετείας ἐνικάλει καὶ ἐμακάριζεν ὁμοῦ φροντίδων καὶ ἀνίας ἀπῆλλαγμένον, αἱ Βρούτον ἐς ποῖον ἄρα τέλος ὁδηγοῦσιν; παραδούς δὲ τὸ σῶμα τοῖς φίλοις κτλ.

5. *Ex Plinio Solinus 40, 19 p. 169 M. Diuersas res miscuit Isidorus Orig. XII 7, 39. Vid. Holland in Roscheri Lex. myth. II c. 2668 sq.*

quas ob id Memnonidas uocant. hoc idem quinto quoque anno facere eas in Aethiopia circa regiam Memnonis exploratum sibi Cremutius tradit.

6*. *Plin. n. h. XVI 108* Cremutius auctor est numquam uirere arborem, ex qua Phyllis se suspenderit.

5

BRVTTEDII NIGRI HISTORIAE

$\frac{43}{711}$

1. *Senec. suas. 6, 20* Bruttredi Nigri: 'Elapsus interim altera parte uillae Cicero lectica per agros ferebatur; sed ut uidit adpropinquare notum sibi militem, Popillium nomine, memor defensum a se laetiore uultu aspexit. at ille uictoribus id ipsum imputaturus occupat facinus caputque decusum nihil in ultimo fine uitae facientis, quod alterutram in partem posset notari, Antonio portat oblitus se paulo ante defensum ab illo'. Et hic uoluit positi in rostris capitis miserabilem faciem describere, sed magnitudine rei obrutus est.

$\frac{43}{711}$

2. *Senec. suas. 6, 21* Bruttredi Nigri: Vt uero iussu Antonii inter duas manus positum in rostris caput conspectum est, quo totiens auditum erat loco, datae gemitu et fletu maximae uiro inferiae, nec ut solet uitam depositi in rostris corporis contio audiuit sed ipsa narrauit. nulla uon pars fori aliquo actionis inclutae signata uestigio erat, nemo non aliquod eius in se meritum

6. *Alii (Seru. in Aen. ecl. 5, 10, Hygin. fab. 52) arborem foliis caruisse narrauerunt, dum Demophoon Athenis rediret arboremque amplecteretur.*

1. *Similiter declamat Valerius Max. V 3, 4. cf. Appian. b. c. IV 19 sq. Cass. Dio 47, 11, 1 sq. dexteram tamen tantum a Popillio Romanam delatam esse referunt.*

1, 6. brotedi *A(ntu.) B(rux.) V(at.)* brotidi *D (= Bruxell. II)* nicri *A B* 8. popilium *codd.* 9. uicto uictoribus *A a. corr.* 13. magnitudines *A*

2, 15. Bruttredi Nigri *uncis circumscribunt Muelleri* brotedi *codd.* 16 quod *D* 17. datae] *Faber* dato *A B V* sedato *D* maximo uiro *Faber* uiri *codd.* 18. uitam] *Schultingh* ita *codd.* laudes *Gertz* 19. audiuit] aut diuidit *A B* claro gemitu et fletu maximo pias inferias non, ut solet, rite depositi in rostris corporis contio audiuit *Gronou.* ipse *D¹* aliquo *B²V²D* alique *A* aliquae *B¹* aliqua *V* indute *A* inclitae *B²V²D*

fatebatur: hoc certe publicum beneficium palam erat, illam miserimi temporis seruitutem a Catilina dilatam in Antonium.

CN. CORNELIVS LENTVLVS GAETVLICVS

1*. *Suet. Calig.* 8 Vbi natus sit [*Caesar*], incertum diuersitas tradentium fecit. Cn. Lentulus Gaetulicus Tiburi genitum
5 scribit. — Gaetulicum refellit Plinius quasi mentitum per adulationem, ut ad laudes iuuenis gloriosique principis aliquid etiam
ex urbe Herculi sacra sumeret, abusumque audentius mendacio, quod ante annum fere natus Germanico filius Tiburi fuerat, appellatus et ipse C. Caesar. $\frac{12}{765}$
fr. 2

L. ANNAEI SENECAE

HISTORIAE AB INITIO BELLORVM CIVILIVM

10 1*. *Lact. diu. inst. VII 15, 14* Non inscite Seneca Romanae urbis tempora distribuit in aetates: primam enim dixit infantiam sub rege Romulo fuisse, a quo et genita et quasi educata sit Roma. deinde pueritiam sub ceteris regibus, a quibus et aucta sit et disciplinis pluribus institutisque formata. at uero
15 Tarquinio regnante cum iam quasi adulta esse coepisset, seruitium non tulisse et reiecto superbae dominationis iugo maluisse legibus obtemperare quam regibus. cumque esset adolescentia eius fine Punici belli terminata, tum denique confirmatis uiribus coepisse iuuenescere. sublata enim Carthagine, quae diu aemula

1. Cum Seneca consentit in ipsa conparatione *Flor. I 1, 4 sqq.* Si quis ergo populum Romanum quasi unum hominem consideret totamque eius aetatem percenseat, ut coeperit utque adoleuerit, ut quasi ad quandam iuuentae frugem peruenerit, ut postea uelut consenuerit, quattuor gradus processusque eius inueniet. prima aetas sub regibus fuit prope per annos quadringentos [*numeri codicum sunt*], quibus circum urbem ipsam cum finitimis luctatus est. haec erit eius infantia. sequens a Bruto Collatinoque consulibus in Appium Claudium Quintum Fuluium consules [*hi fuerunt a. 212/542; Quintus confusus cum Marco F. cons. 264/490*] centum quinquaginta annos patet, quibus

2. a Catilina] *Rebling* ac alienam *codd.* ac lauienam *vulg.* delatam *D*

1, 12. ducata *Paris. I* pueritia *Par. III* 15. cum iam quasi cum *Par. III* 19. in iuuenescere desinit apud Brandtium ipse Seneca etenim *Par. III*

imperii fuit, manus suas in totum orbem terra marique porrexit, donec regibus cunctis et nationibus imperio subiugatis cum iam bellorum materia deficeret, uiribus suis male uteretur, quibus se ipsa confecit. haec fuit prima eius senectus, cum bellis lacerata ciuilibus atque intestino malo pressa rursus ad regimen singularis imperii reccidit quasi ad alteram infantiam reuoluta. amissa enim libertate, quam Bruto duce et auctore defenderat, ita consenuit, tamquam sustentare se ipsa non ualeret, nisi adminiculo regentium niteretur.

³⁷
790 2*. *Suet. Tib. 73* Seneca eum [*Tiberium*] scribit intellecta 10 defectione exemptum anulum quasi alicui traditurum parumper tenuisse, dein rursus aptasse digito et compressa sinistra manu iacuisse diu immobilem: subito uocatis ministris ac nemine respondente consurrexisse nec procul a lectulo deficientibus uiribus concidisse.

15

IMPERATORIS TIBERII CLAVDII NERONIS

DE VITA SVA COMMENTARIVS

³¹
784 1. *Suet. Tib. 61* Etsi commentario, quem de uita sua summatim breuiterque composuit, ausus est scribere Seianum se punisse, quod comperisset furere aduersus liberos Germanici filii sui.

IMPERATORIS TIBERII CLAVDII

HISTORIA

¹⁷
737 1. *Suet. Claud. 21* Fecit [*Claudius*] et saeculares, quasi anticipatos ab Augusto nec legitimo tempori reseruatos, quamuis 20

Italiam subegit. [*at cf. II 1, 1; 2. I 21.*] hoc fuit tempus uiris armis incitatissimum, ideoque quis adulescentiam dixerit. deinceps ad Caesarem Augustum centum et quinquaginta anni, quibus totum orbem pacauit. hic iam ipsa iuuentas imperii et quaedam quasi robusta maturitas. a Caesare Augusto in saeculum nostrum haut multo minus anni ducenti, quibus inertia Caesarum quasi consenuit atque decoxit et q. s. *V. supra cxviii sq.*

1. *De Augusti ludis, quibus ueteres continuauit, et Claudii, cuius ratio cos ab origine urbis repetiuit, uid. Mus. Rhen. LVII p. 249 sqq.*

1. terrae *Par. I* 3. uterentur *Pal.* 4. et hac *Par. I a. c.*
5. in testimonio *Par. III* rursû *Par. III* 6. quasi adulteram *Pal.*
8. ipsam *Pal.* 9. recentium uteretur *Par. III*

ipse in historiis suis prodat intermissos eos Augustum multo post diligentissime annorum ratione subducta in ordinem redigisse.

2*. *Suet. Claud.* 2 Diu atque etiam post tutelam receptam
5 alieni arbitrii et sub paedagogo fuit, quem barbarum et olim superiumentarium ex industria sibi appositum, ut se quibuscumque de causis quam saeuissime coerceret, ipse quodam libello conqueritur.

3. *Plin. n. h. XII* 78 Peregrinos ipsa [*Arabia*] mire odores
10 et ad exteros petit: tanta mortalibus suarum rerum satias est alienarumque auditas. petunt igitur in Elymaeos arborem bratum cupresso fusae similem, exalbidis ramis, iucundi odoris accensam et cum miraculo historiis Claudii Caesaris praedicatam. folia eius inspergere potionibus Parthos tradit, odorem esse proximum cedro
15 fumumque eius contra ligna alia remedio.

4*. *Plin. n. h. V* 63 Mareotis lacus a meridiana urbis parte euripo e Canopico ostio mittit ex mediterraneo commercia, insulas quoque plures amplexus, XXX traiectu, CCL ambitu, ut tradit Claudius Caesar.

5*. *Plin. n. h. VI* 27 Vniuersae [*Armeniae maioris*] magnitudinem Aufidius quinquagens centena milia prodidit, Claudius Caesar longitudinem a Dascusa ad confinium Caspii maris XIII p.,
20 latitudinem dimidium eius a Tigranocerta ad Hiberiam.

6*. *Plin. n. h. VI* 31 Claudius Caesar a Cimmerio Bosporo
25 ad Caspium mare CL prodidit, eaque perfodere cogitasse Nicatorum Seleucum, quo tempore sit ab Ptolomaeo Cerauno interfectus.

2. *Vid. s. p. cxxii.*

4. *Cf. Strabo XVII* 1, 14 p. 799 Ἡ δὲ Μαρεία λίμνη παρατείνοσα μέχρι καὶ δεῦρο πλάτος μὲν ἔχει πλείονων ἢ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν σταδίων, μῆκος δ' ἐλαττόνων ἢ τριακοσίων· ἔχει δ' ὀκτώ νήσους καὶ τὰ κύκλω πάντ' οἰκούμενα καλῶς.

5. *Cf. Strabo XI* 14, 11 p. 530 Μέγεθος δὲ τῆς χώρας [*Ἀρμενίας*] Θεοφάνης ἀποδίδωσιν εὖρος μὲν σχοίνων ἑκατόν, μῆκος δὲ διπλάσιον, τιθεὶς τὸν σχοῖνον τετραράκοντα σταδίων· πρὸς ὑπερβολὴν δ' εἴρηκεν· ἐγγυτέρω δ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας μῆκος μὲν θίεσθαι τὸ ὑπ' ἐκείνου λεχθέν, εὖρος δὲ τὸ ἥμισυ ἢ μικρῶ πλείον.

6. *Cf. Strabo XI* 1, 5 p. 491.

3, 12. fusae s russae (cod.) M(on.) 15. alio M

4, 16. a cod. Leid.² in ras. ad s 17. commercio codd. em.
Detlefsen 18. CCL Pintianus CL codd.

7*. *Plin. n. h. VI 128* Tam uicinum Arsaniae fluere eum [*Tigridem*] in regione Archene Claudius Caesar auctor est, ut, cum intumuere, confluant nec tamen misceantur leuiorque Arsania innotet MMM ferme spatio, mox diuisus in Euphraten mergatur.

5

8*. *Plin. n. h. VII 35* Claudius Caesar scribit hippocentaurum in Thessalia natum eodem die interisse, et nos principatu eius adlatum illi ex Aegypto in melle uidimus.

AGRIPPINAE CLAVDII COMMENTARII

²⁶
779

1. *Tac. ann. IIII 53* At Agrippina peruicax irae et morbo corporis implicata, cum uiseret eam Caesar [*Tiberius*], profusis 10 diu ac per silentium lacrimis mox inuidiam et preces orditur: subueniret solitudini, daret maritum, habilem adhuc iuuentam sibi, neque aliud probis quam ex matrimonio solacium; esse in ciuitate *qui* Germanici coniugem ac liberos eius recipere dignarentur. sed Caesar non ignarus, quantum ex re publica 15 peteretur, ne tamen offensionis aut metus manifestus foret, sine responso quamquam instantem reliquit. id ego, a scriptoribus annalium non traditum, repperi in commentariis Agrippinae filiae.

³⁷
790

2*. *Plin. n. h. VII 46* Neronem — principem — pedibus genitum scribit parens eius Agrippina.

20

CORNELII BOCCHI HISTORIA

1*. *Solin. 2, 18* Delphicam autem Sibyllam ante Troiana bella uaticinatam Bocchus autumat, cuius plurimos uersus operi suo Homerum inseruisse manifestat.

7. *Similia mirabilia de hac regione apud Strabonem XI 14, 8 p. 529.*

1, 21. *Rem excerpit Isidorus orig. VIII 8, 3 Bocchi auctoritate omissa.*

7, 2. archeni *cod. Paris.*

1, 13. *probris Petersen* 14. qui diui Augusti neptem *suppleuit lacunam* (14 *fere litterarum*) *Crollius* qui diuo Augusto ortam *Haase* 15. *ex re p.] ex se Wurm* ea re *Maduig*

1, 22, *bocchis Paris. M* perhibet *codd. class. III*

2*. *Solin. 1, 97* Polymestor Milesius puer, cum a matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est et ob id statim productus a gregis domino olympiade sexta et quadragesima, ut Bocchus auctor est, uictor in stadio meruit
5 coronam.

3*. *Solin. 2, 11* A Zancleisibus Metaurum locatum, a Locrensibus Metapontum, quod nunc Vibo dicitur, Bocchus absoluit.

4*. *Plin. n. h. XVI 216* Memorabile et Vticae templum Apollinis, ubi cedro Numidica trabes durant ita, ut positae fuere prima
10 urbis eius origine annis MCLXXVIII, et in Hispania Sagunti templum Dianae a Zacyntho aduectae cum conditoribus annis CC ante excidium Troiae, ut auctor est Bocchus (infra ipsum oppidum id habent, cui pepercit religione inductus Hannibal) iuniperi trabibus etiam nunc durantibus.

15 5*. *Plin. n. h. XXXVII 24* Auctor est — Cornelius Bocchus et in Lusitania [*crystallum effossum*] perquam mirandi ponderis in Ammaeensibus iugis, depressis ad libramentum aquae puteis.

6*. *Plin. n. h. XXXVII 127* Appellantur aliquae [*hyacinthi*] et chryselectroe, in colorem electri declinantes, matutino tamen
20 tantum aspectu. Ponticas deprehendit leuitas. quaedam durae sunt ac rufae, quaedam molles, sordidae. Bocchus auctor est et in Hispania repertas et quo in loco crystallum dixit ad libramentum aquae puteis depressis erui chrysolithon XII pondo a se uisam.

7*. *Plin. n. h. XXXVII 97* Bocchus et in Olisiponensi erui
25 scripsit magno labore ob argillam soli adusti [*carbunculos*].

2, 1. polimestor *Heidelb. Bern. S(angall.) Paris.* polimnestor *Basil.* locutus *Sangall. Paris. M¹* 3. producatuS *Sang.*

4. uochus *Vat. Casin.²* uocus *Cas.¹*

3, 6. zanclesibus *codd. class. I* locrensilius *Sang.* 7. Metapontum] hypontum *Par.²* Hipponium *Salmasius* Vibo] uiuo *Vatic. huiubo Par.²*

4, 12. est] erat *cod. Paris.* erit ς intra *coni. Mayhoff*

5, 17. in Ammaeensibus *Detlefsen coll. C. I. L. II 501* ammae-
ensibus *cod. B(amb.)* inmensis *uulg.* liberamentum *B*

6, 21. et *om. B* 22. repertam *B* repertas ς et *add. Mayhoff* 23. depressis *Harduin* defossis *B Leid.* erui *B* inde
erutam ς erui etiam *Mayhoff*

7, 24. in] i *B* 25. sole adustis saltibus ς soli adusti *B* ς

AVFIDII BASSI HISTORIAE

$\frac{43}{711}$

1*. *Senec. suas. 6, 18* Bassus Aufidius et ipse nihil de animo Ciceronis dubitavit quin fortiter se morti non praebuerit tantum sed obtulerit. Aufidi Bassi: Cicero paulum remoto uelo postquam armatos uidit, 'Ego uero consisto' ait, 'accede, ueterane, et, si hoc saltem potes recte facere, incide ceruicem'. trementi 5 deinde dubitantique 'Quid, si ad me', inquit, 'primum uenissetis?'.

$\frac{43}{711}$

2*. *Senec. suas. 6, 23* Aufidi Bassi: Sic M. Cicero decessit, uir natus ad rei publicae salutem, quae diu defensa et administrata in senectute demum e manibus eius elabatur, uno ipsius uitio laesa, quod nihil in salutem eius aliud illi quam si caruis- 10 set Antonio, placuit. Vixit sexaginta et tres annos ita, ut semper aut peteret alterum aut inuicem peteretur, nullamque rem rarius quam diem illum quo nullius interesset ipsum mori, uidit.

3*. *Cassiod. in fin. chron. p. 659 Momms.* A Bruto et Tarquinio usque ad consulatum uestrum, sicut ex Tito Liuius et 15 Aufidio Basso et Paschali clarorum uirorum auctoritate firmato collegimus, anni sunt MXXXI.

p. 630 *Mo. (746 a. u. c.)* C. Asinius et C. Marcius.

(His cons. inter Albim et Rhenum Germani omnes Tiberio Neroni dediti. per Sextum Apuleium Pannonii subacti.) 20

(747) Ti. Nero et Cn. Piso.

(748) D. Laelius et C. Antistius.

(749) Augustus Caesar XI et L. Sylla.

(750) C. Calpurnius et L. Passienus.

(751) C. Lentulus et M. Messala. 25

1. *Modo Liuium Seneca narrantem induxerat (§ 17):* satis constat seruos fortiter fideliterque paratos fuisse ad dimicandum; ipsum deponi lecticam et quietos pati quod sors iniqua cogeret iussisse. prominenti ex lectica praebentique innotam ceruicem caput praecisum est. Cf. *Quintil. XII 1, 17* quod probauit morte quoque ipsa, quam praestantissimo suscepit animo.

1, 6. quid? quasi *O. Jahn*

2, 9. elabatur] habitu *Antu. Brux. Vat.* labitur *Brux. II* uno *H. Mueller* non *codd.* hoc *Gertz* non ipsius uitio laesa <nisi> quod *Gronou.* 10. <sed> quod *Schultingh.* salute *codd.* 13. quo] quod *codd.*

3, 21. om. *M(onacensis)* 25. om. *M* lentus *P(arisinus)* messula *P*

(752) C. Augustus Caesar XII et M. Plautius.

(753) Cossus Lentulus et L. Piso.

(1 p. Chr.) C. Augustus Caesar XIII et L. Paulus.

(2) C. Vinicius et P. Alfenus.

5 (3) M. Servilius et L. Lamia.

(4) Sex. Aelius et C. Sentius.

(5) Cn. Cinna et L. Valerius.

(His cons. per dies octo Tiberis impetu miseranda clades hominum domorumque fuit.)

10 (6) M. Lepidus et L. Arruntius.

(7) Q. Caecilius et A. Licinius.

(8) M. Furius et Sex. Nonius.

(9) Q. Sulpicius et C. Poppaeus.

(10) P. Dolabella et C. Silanus.

15 (11) M. Lepidus et T. Statilius.

(12) Ger. Caesar et C. Fonteius.

(13) L. Plancus et C. Silius.

(14) Sex. Pompeius et Sex. Apuleius.

(His cons. imp. Augustus obiit septuagesimo sexto anno aetatis suae, imperii autem quinquagesimo sexto semis. huic successit in imperium Tiberius Caesar, qui imperavit ann. XXIII. sub quo hi consules fuerunt:)

(15) Drusus Caesar et C. Norbanus.

(16) Sisenna Statilius et L. Scribonius.

25 (His cons. mathematici urbe pelluntur.)

(17) L. Pomponius et C. Caecilius.

(18) Ti. Caesar et Germanicus Caesar.

(19) M. Silanus et C. Norbanus.

(His cons. Germanicus Caesar in Syria mortuus est.)

30 (20) M. Valerius et M. Aurelius.

(21) Ti. Caesar et Drusus Caesar.

(22) D. Haterius et C. Sulpicius.

(23) C. Asinius et C. Antistius.

1. plaucius *M* 2. om. *M* 3 et 4. om. *M* 11. linicius *codd.*
 12 et 13. om. *M* 15. stadius *M* 16. om. *M* 21. in om *M*
 22. hic *M* 24. scribonus *M* 26. pompeius *M* 27. Caesar
 om. *M* germanias cesar *M* 29. est om. *P* 31. et drusus (om.
 Caesar) *M* 33. om. *M*

(His cons. Drusus Caesar publice funeratur.)

(24) S. Cornelius et L. Visellius.

(25) M. Asinius et Cossus Cornelius.

(26) C. Caluisius et Cn. Gaetulicus.

(27) L. Piso et M. Crassus.

5

(28) App. Silanus et P. Silius.

(29) C. Rubellius et C. Fufius.

(30) M. Vinicius et L. Cassius.

(31) Ti. Caesar v cons.

4*. *Plin. n. h. VI 27* Vniuersae [*Armeniae maioris*] magni- 10
tudinem Aufidius quinquagens centena milia prodidit.

M. SERVILII NONIANI ANNALES

1. *Quintil. X 1, 102* Nam mihi egregie dixisse uidetur
Seruilius Nonianus pares eos [*Sallustium Liuiumque*] magis quam
similes.

L. ANNAEI SENECAE

DE VITA PATRIS

1*. *Ex. cod. Vatic. ed. Niebuhr. p. 103 sq. (p. xxiv sq. Stu-* 15
dem.) Incipit eiusdem Annaei Senecae de uita patris, feliciter
scribente me Niciano die et loc(o) s(upra) s(criptis): 'Si quae-
cumque composuit pater meus et edi uoluit, iam in manus
populi emissem, ad claritatem nominis sui satis sibi ipse pro-
spexerat. nam nisi me decipit pietas, cuius honestus etiam error 20
est, inter eos haberetur, qui ingenio meruerunt, ut puris et inlu-
stribus titulis nobiles essent. quisquis legisset eius historias ab
initio bellorum ciuiliū, unde primum ueritas retro abiit, paene
usque ad mortis suae diem, magno aestimasset scire, quibus natus
esset parentibus ille qui res Romanas

25

4. *Vid. supra p. 93. CXXVII.*

3 et 4. *om. M* 6—8. *om. M*

1, 17. *lectio ciano dubia est* 21. *puris]* p aut t *legit Stu-*
dem. *lectio litt. et inlustris. dubia est (pro e potuit legi etiam c,*
pro litt. a tertia usque ad sextam: orna aut opna aut equs, pro t : i,
pro r : p, pro b. : Li)

P. CLODII THRASEAE PAETI

DE VITA CATONIS VTICENSIS

1. *Plut. Cat. 36* Καὶ γὰρ αὐτὸς [*Munatius*] σύγγραμμα $\frac{58}{696}$
περὶ τοῦ Κάτωνος ἐξέδωκεν, ᾧ μάλιστα Θρασέας ἐπηκολού-
θησε. λέγει δὲ κ. τ. λ. = *Munat. fr. 2 p. 43*.

2. *Plut. Cat. 25* Ὡς ἱστορεῖ Θρασέας εἰς Μουνάτιον,
5 ἄνδρα Κάτωνος ἐταῖρον καὶ συμβιωτήν, ἀναφέρων τὴν πύ-
στιν, κ. τ. λ. = *Munat. fr. 3 p. 43 sq.*

CN. DOMITII CORBVLONIS COMMENTARII

1*. *Plin. n. h. II 180* Solis defectum Vipstano et Fonteio $\frac{59}{812}$
cos. — factum pridie kalendas Maias Campania hora diei inter
septimam et octauam sensit, Corbulo dux in Armenia inter horam
10 diei decimam et undecimam prodidit, uisum circuitu globi alia
aliis detegente et occultante.

2*. *Tacit. ann. XV 16* Ceterum obsessis [*Romanis ad* $\frac{62}{815}$
flumen Arsaniam Caesennio Paeto duce a Vologaese Parthisque]
adeo suppeditauisse rem frumentariam constitit, ut horreis ignem
15 inicerent, contraque prodiderit Corbulo Parthos inopes copiarum
et pabulo attrito relicturos oppugnationem, neque se plus tridui
itinere afuisse. adicit iure iurando Paeti cautum apud signa

1. *Hic defectus solis a Tacito XIV 12 et Dione 61, 16, 4 inter prodigia eiusdem anni commemoratur, sed falso a plerisque cum eo confusum est (etiam ab Egljo Feldzüge in Armenien ap. Buedinger. I p. 235. 334) miraculum anno 58/81 Artaxatis observatum apud Tacitum XIII 41; rectius Nipperdey a. h. l.*

2. *Cf. Dio 62, 21* Ὁ Οὐολόγαισος τοῖς Τιγρανοκέρτοις προσέμιξε καὶ τὸν Παῖτον ἐπιβοηθήσαντά σφισιν ἀπεώσατο, φεύγοντα δὲ αὐτὸν ἐπιδιώξας τὴν τε ἐπὶ τοῦ Ταύρου καταλειφθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ φρουρὰν ἐξέκοψε καὶ ἐκείνον ἐς Ῥάνθειαν πρὸς τῷ Ἀρσανίᾳ ποταμῷ οὐσαν κατέκλεισε. καὶ ἀπανέστη μηδὲν περὶ αὐτοῦ, οὔτε γὰρ πελάσαι πῃ τῷ ἐρύματι ἄτε χωρὶς ὀπλιτῶν ὦν ἐδύνατο, οὔτε τῆς τροφῆς, ἄλλως τε καὶ πλήθει πολλῶ ἄνεν παρασκευῆς σιτίων ἀφιγμένος, εὐπόρει, εἰ μὴ ὁ Παῖτος τὴν τε τοξείαν αὐτοῦ καὶ ἐς αὐτὸ τὸ στρατόπεδον ἀφικνουμένην καὶ τὴν ἵππων πανταχοῦ φαινομένην δείσας λόγους τε ὑπὲρ σπονδῶν αὐτῷ ἔπεμψε καὶ ὁμολόγησε καὶ ὥμοσεν αὐτὸς τε τὴν Ἀρμενίαν ἀπασαν ἐκλείψειν καὶ τὸν Νέρωνα τῷ Τιριδάτῃ αὐτὴν δώσειν. ἀγαπήσας γὰρ ἐπὶ τούτοις ὁ Πάρθος

1, 7. Vipstano *Vrsinus uipiano codd. (praeter Ricc.² uipiano)*

2, 15. prodiderint *Med. a. c.* 17. affuisse *Med.¹ aufuisse corr.*

astantibus iis, quos testificando rex misisset, neminem Romanum Armeniam ingressurum, donec referrentur litterae Neronis, an paci annueret. quae ut augendae infamiae composita, sic reliqua non in obscuro habentur, una die quadraginta milium spatium emensum esse Paetum desertis passim sauciis, neque minus de- 5 formem illam fugientium trepidationem, quam si terga in acie uertissent.

3*. *Plin. n. h. V 83* Oritur [*Euphrates*] in praefectura Armeniae maioris Caranitide, ut prodidere ex iis, qui proxime uide-
fr. 7 rant, Domitius Corbulo in monte Aga, Licinius Mucianus sub 10 radicibus montis, quem Capoten appellat, supra Zimaram XII milia passuum, initio Pyxurates nominatus.

4*. *Plin. n. h. VI 23* Peracta est interior ora a Cio amne omnesque accolae, nunc reddatur ingens in mediterraneo sinus, in quo multa aliter ac ueteres proditurum me non eo infitias, 15 anxia perquisita cura rebus nuper in eo situ gestis a Domitio Corbulone regibusque inde missis supplicibus aut regum liberis obsidibus. ordiemur autem a Cappadocum gente. — — —
(39) A Cyro Caspium mare uocari incipit. accolunt Caspi. corrigendus est in hoc loco error multorum, etiam qui in Armenia 20 res proxime cum Corbulone gessere. namque hi Caspias appel-

ὡς καὶ τὴν χώραν ἀπονητὶ ληψόμενος καὶ εὐεργεσίαν ἐς τοὺς Ῥωμαίους μεγάλην καταθησόμενος καὶ ἅμα καὶ τὸν Κορβούλωνα, ὃν ὁ Παῖτος πρὶν περιστοιχισθῆναι μετεπέμπετο, πλησιάζειν πυθόμενος ἀφῆκεν αὐτούς, προδιομολογησάμενος, ἵνα τὸν ποταμὸν αὐτῷ Ἀρσανίαν ξενύωσιν, οὐχ ὅτι γεφύρας ἐδεῖτο, περὶ γὰρ αὐτὸν διεληλύθει, ἀλλ' ἵνα ἐνδείξηται σφισιν, ὅτι κρείττων αὐτῶν ἦν. ἀμέλει οὐδὲ τότε διὰ τοῦ ξενύματος ἀνεχώρησεν, ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐπ' ἐλέφαντος, οἱ δὲ ἄλλοι ὥσπερ καὶ πρότερον. ἔστι τε ἡ ὁμολογία ἐγγόνει, καὶ ὁ Κορβούλων ἀμηχάνῳ τάχει πρὸς τὸν Εὐφράτην ἐλθὼν ἐνταῦθα ὑπέμεινεν. *Vid. supra p. cxxxvii. B. W. Henderson, Controversies in Armenian topography II: Rhandaia and the river Arsanias (The Journal of Philology 65 [1903]).*

4. Quae intercedit descriptio inter paragraphos 23 et 39, sine dubio multa continet ex Corbulone hausta, quem ipsum inde a § 23 adhibitum esse docet locus nominis in indice; contexta tamen sunt cum aliis scriptoribus; nominantur § 27 Aufidius, § 27 et 31 Claudius Caesar, § 31 Cornelius Nepos, § 36 Clitarchus, Eratosthenes, Artemidorus, § 37 et 39 Agrippa, § 38 M. Varro, tum § 31 aliqui, § 37 non desunt, qui — tradunt. — De Caucasiis portis haec Plinius § 30: Ab iis [*Diduris et*

3, 10. Aga] aba *cod. Paris.*² Abos apud Strabonem XI p. 527; *uid. Egli l. s. p. 321 sq.*

4, 13. interi ora choamnesque *codd. em. Sillig* (interior ora *Leid.*²) 21. caspias] *cod. Monac. caspias cett. codd.*

lauere portas Hiberiae, quas Caucasias diximus uocari, situsque depicti et inde missi hoc nomen inscriptum habent. et Neronis principis comminatio ad Caspiae portas tendere dicebatur, cum peteret illas, quae per Hiberiam in Sarmatas tendunt, uix ullo
 5 propter oppositos montis aditu ad Caspium mare. sunt autem aliae Caspiis gentibus iunctae, quod dinosci non potest nisi comitatu rerum Alexandri Magni.

C. SVETONII PAVLINI COMMENTARII

1*. *Plin. n. h. V 14* Suetonius Paulinus, quem consulem 42
795
 uidimus, primus Romanorum ducum transgressus quoque Atlan-
 10 tem aliquot milium spatio prodidit de excelsitate quidem eius quae ceteri, imas radices densis altisque repletas siluis incognito genere arborum, proceritatem spectabilem esse enodi nitore, frondes cupressi similes praeterquam grauitate odoris, tenui eas obduci lanugine, quibus addita arte posse quales e bombyce uestes confici.
 15 uerticem altis etiam aestate operiri niuib. decumis se eo peruenisse castris et ultra ad fluuium qui Ger uocetur per solitudines nigri pulueris, eminentibus interdum uelut exustis cautibus, loca inhabitabilia feruore quamquam hiberno tempore experto. qui proximos inhabitent saltus refertos elephantorum ferarumque et
 20 serpentium omni genere, Canarios appellari; quippe uictum eius animalis promiscuum his esse et diuidua ferarum uiscera.

C. LICINIUS MUCIANVS

1. *Plin. n. h. II 231* Andro in insula, templo Liberi patris, fontem nonis Ianuariis semper uini sapore fluere Mucianus ter consul credit.

Sodiis] sunt portae Caucasiae magno errore multis Caspiae dictae, ingens naturae opus montibus interruptis repente, ubi fores obditaе ferratis trabibus, subter medias amne diri odoris fluente citraque in rupe castello, quod uocatur Cumania, communito ad arcendas transitu gentes innumeras, ibi loci terrarum orbe portis discluso, ex aduerso maxime Hermasti oppidi Hiberum.

1. *Cf. Dio 60, 9, 1* Τῷ δὲ ἐχομένῳ οἱ αὐτοὶ αὖθις Μαῦροι πολεμήσαντες κατεστράφησαν. Σουητώνιος μὲν γὰρ Παυλῖνος, ἐν τῶν ἐστρατηγηκότων ὢν, τὴν χώραν αὐτῶν μέχρι τοῦ Ἀτλαντος ἀντικατέδραμεν.

1, 16. uocatur *codd. Leid. et Paris.*

1, 23. saporem *cod. Riccard. Parisini.* *Cf. fr. 27.*

2. *Plin. n. h. III 59* Aliud miraculum a Circeis palus Pomptina est, quem locum XXIII urbium fuisse Mucianus ter consul prodidit.

3. *Plin. n. h. IV 66* Longe clarissima et Cycladum media ac templo Apollinis et mercatu celebrata Delos, quae diu fluctuata, ut proditur, sola motum terrae non sensit ad M. Varronis aetatem. Mucianus prodidit bis concussam.

4. *Plin. n. h. IV 67* Syros, quam circuitu patere XX mil. pass. prodiderunt ueteres, Mucianus CLX.

5. *Plin. n. h. IV 77* Circuitu uero totius Ponti uiciens 10
Ex. fr. 12 semel, ut auctor est Varro et fere ueteres. Nepos Cornelius CCCL milia adiecit, Artemidorus [XXVIII] XVIII M facit, Agrippa [XXIII] LX mil., Mucianus [XXIII] XXV M.

6. *Plin. V 50* Inter Arsinoiten autem ac Memphiten lacus fuit circuitu CCL M passuum aut, ut Mucianus tradit, CCCCL M et 15 altitudinis L passuum, manu factus, a rege qui fecerat Moeridis appellatus.

7. *Plin. n. h. V 83* Et de Euphrate hoc in loco dixisse aptissimum fuerit. oritur in praefectura Armeniae maioris Caranide, ut prodidere ex iis qui proxime uiderant Domitius Corbulo 20
fr. 3 in monte Aga, Licinius Mucianus sub radicibus montis quem Capoten appellat, supra Zimaram XII M passuum, initio Pyxurates nominatus.

8. *Plin. n. h. V 128* In Phoenicio deinde mari est ante Iopen Paria, tota oppidum, in qua obiectam beluae Andromedam 25 ferunt, et iam dicta Arados, inter quam et continentem L cubita alto mari, ut auctor est Mucianus, e fonte dulcis aqua tubo coriis facto usque a uado trahitur.

9. *Plin. n. h. V 132* Sed pulcherrima est libera Rhodos. — distat ab Alexandria Aegypti DLXXXIII M, ut Isidorus tradit, ut 30 Eratosthenes CCCCLXVIII M, ut Mucianus D, a Cypro CLXXVI.

10. *Plin. n. h. VII 36* Ex feminis mutari in mares non est fabulosum. — Licinius Mucianus prodidit uisum a se Argis Arescontem, cui nomen Arescusae fuisse, nupsisse etiam, mox barbam et uirilitem prouenisse uxoremque duxisse; eiusdem sortis et 35 Zmyrnae puerum a se uisum.

7. *Vid. Corbul. fr. 3.*

8. *Cf. Strabo XVI 2, 13 p. 754.*

2, 1. pomptina *cod. Leid.* 10, 33. aristontem *codd.*

11. *Plin. VII 159* In Tmoli montis cacumine quod uocant
 Tempsin CL annis uiuere Mucianus auctor est, totidem annis cen-
 sum Claudii Caesaris censura T. Fullonium Bononiensem, idque
 collatis censibus, quos ante detulerat uitaeque argumentis (et-
 5 enim curae principi id erat) uerum apparuit.

12. *Plin. n. h. VIII 6* Mucianus ter consul auctor est ali-
 quem ex his [*elephantis*] et litterarum ductus Graecarum didi-
 cisse solitumque perscribere eius linguae uerbis: 'Ipse ego haec
 scripsi et spolia Celtica dicaui', itemque se uidente Puteolis, cum
 10 aduecti e naue egredi cogentur, territospatio pontis procul a
 continente porrecti, ut sese longinquitatis aestimatione fallerent,
 auersos retrorsus isse.

13. *Plin. n. h. VIII 201* Sollertiam eius animalis [*caprae*]
 Mucianus uisam sibi prodidit in ponte praetenui, duabus obuiis e
 15 diuerso cum circumactum angustiae non caperent nec reciproca-
 tionem longitudo in exilitate caeca, torrente rapido minaciter
 subterfluente, alteram decubuisse atque ita alteram proculcatae
 supergressam.

14. *Plin. n. h. VIII 215* Simiarum quoque genera hominis
 20 figurae proxima caudis inter se distinguuntur. mira sollertia.
 uisco inungui laqueisque calciari imitatione uenantium tradunt,
 Mucianus et latrunculis lusisse, fictas cera nuces uisu distinguere,
 luna caua tristes esse, quibus in eo genere cauda sit, nouam
 exultatione adorare.

25 15. *Plin. n. h. VIII 33* Quae de eodem genere piscandi in
 Iasio sinu Mucianus tradit, hoc differunt, quod ultro neque in-
 clamati [*delphini*] praesto sint partesque e manibus accipiant et
 suum quaeque cumba e delphinis socium habeat quamuis noctu
 et ad facies.

11, 2. annos *codd.* annis uel annorum *Mayhoff* censum]
cod. Leid. centum *codd. Vatic. R(icc.) P(aris.)* 3. claudii *R P*
 CL *cett. codd.* 5. principi id *Detlefsen* principio *codd.*

12, 6. ter] IIII *R P*

13, 16. caecam *coni. Mayhoff*

14, 22. factis *R*² nuces uisu *R*² *Leid.*² cones ius *cett. codd.*
 icones usu *Harduin* distinguere *Leid.*² -uente *R P uulg.* -ue
cett. codd.

15, 26. Iasio *Barbar.* latio *codd.* ultro *P* ultra *cett. codd.*
 28. cumba *Paris.*² cuma *Par.*¹ cumha *Vat. Leid.* cum /// *R*

16. *Plin. n. h. VIII 68* Mullum LXXX librarum in mari rubro captum Licinius Mucianus prodidit.

17. *Plin. n. h. VIII 79* Est paruus admodum piscis ad-suetus petris echeneis appellatus. hoc carinis adhaerente naues tardius ire creduntur inde nomine inposito, quam ob causam 5 amatoriis quoque ueneficiis infamis est. — Pedes eum habere arbitrantur, Aristoteles ita posita pinnarum similitudine. (80) Mucianus muricem esse latiore purpura neque aspero neque rotundo ore neque in angulos prodeunte rostro, sed simplice concha utroque latere sese colligente, quibus inhaerentibus plenam uentis stetisse 10 nauem portantem nuntios a Periandro ut castrarentur nobiles pueri, conchasque quae id praestiterint apud Cnidiorum Venerem coli.

18 *Plin. n. h. VIII 94* Nauigeram similitudinem et aliam in Propontide uisam sibi prodidit Mucianus: concham esse acatii 15 modo carinatum, inflexa puppe, prora rostrata. in hanc conditionem nauplium, animal saepiae simile, ludendi societate sola. duobus hoc fieri generibus. tranquillo enim uectorem dimissis palmulis ferire ut remis, si uero flatus inuitent, easdem in usu gubernaculi porrigi pandique concharum sinus aurae. huius uoluptatem 20 esse ut ferat, illius ut regat, simulque eam descendere in duo sensu carentia, nisi forte (triste id enim constat omen nauigantium) humana calamitas in causa est.

19. *Plin. n. h. VIII 180* Nec de anthia pisce silere conuenit V 131 ea, quae plerosque aduerto credidisse. Chelidonias insulas diximus Asiae, scopulosi maris ante <Tauri> promuntorium sitas. ibi frequens hic piscis et celeriter capitur uno genere. paruo nauigio et concolori ueste eademque hora per aliquot dies continuos piscator enauigat certo spatio escamque proicit. — tum ille [piscator] paulum ultra digitos in esca iaculatus hamum sin- 30 gulos [piscis uno aliquo adsuefacto allectos] inuolat uerius

17, 9. simplice] *R*² simplici *Leid.*² sic *Par.*¹ si *cett. codd.*

11. nuncios a *Leid.*² nuncios *R*² om. *cett. codd.* 12. quae *R* om. *cett. codd.*

18, 15. acatii *Par.* achati *cett. codd.* 16. hanc *Par.*² hac *cett. codd.* 19. inuitet *R P* 20. baccarum *Leid.*¹ conearum *Par.*² buccarum *cett. codd.* 22. *distinxit Dellefsen* triste *Mayhoff* tristi *codd.* enim *R* entim *cett. codd.* omen *R* ex *corr.* omni *Par.*¹ ore *Par.*² omne *cett. libri* 19, 26. Tauri *inser. Barbar.*

quam capit — alio intus excipiente centonibus raptum, ne palpitatio ulla aut sonus ceteros abigat. conciliatorem [*piscium*] nosse ad hoc prodest, ne capiatur, fugituro in reliquum grege. (182) Ferunt discordem socium duci insidiatum pulchre noto
 5 cepisse malefica uoluntate, agnitum in macello a socio cuius iniuria erat et damni formulam editam condemnatumque addit Mucianus aestimata lite.

20. *Plin. n. h. XI 167* Zoelen Samothracem, cui renati essent [*dentes*] post CIII annos, Mucianus uisum a se prodidit.

10 21. *Plin. n. h. XII 9* Nunc est clara [*platanus*] in Lycia fontis gelidi socia amoenitate, itineri adposita domicilii modo, caua octoginta atque unius pedum specu, nemorosa uertice et se uastis protegens ramis arborum instar, agros longis obtinens umbris, ac ne quid desit speluncae imagini, saxea intus crepidinis corona
 15 muscosos complexa pumices, tam digna miraculo, ut Licinius Mucianus, ter consul et nuper prouinciae eius legatus, prodendum etiam posteris putauerit epulatum intra eam se cum duodeuicenisimo comite, large ipsa toros praebente frondis, ab omni adflatu securum, captantem imbrium per folia crepitum laetiozem quam
 20 marmorum nitore, picturae uarietate, laquearium auro, cubuisse in eadem.

22. *Plin. n. h. XIII 88* Praeterea Mucianus ter cos. prodidit nuper se legisse, cum praesideret Lyciae, Sarpedonis ab Troia scriptam in quodam templo epistulae chartam, quod eo magis
 25 miror, si etiamnum Homero condente Aegyptus non erat.

23. *Plin. n. h. XIII 54* Durat etiamnum uis [*uini Maronei*] in eadem terra [*Thracia*] generi rigorque indomitus, quippe cum Mucianus ter consul ex iis qui nuperrime prodidere sextarios singulos octonis aquae misceri compererit praesens in eo tractu,
 30 esse autem colore nigrum, odoratum, uetustate pinguescere.

5. a *om. Leid. Paris.* 7. aestimata lite *Ricc.* aestimat aliter *cett. codd.*

20, 8. Samothracem *Detlefsen* samothracen *cod. Mon.* -ceni *Ricc. Vat. Par.* -cenum *uulg.*

21, 10. est] *Ricc.* sit *cett. libri* 13. ramis arborum *Barbar.* ramorum arboribus *libri* obtinens *Ricc.* obtinet *cett. libri*
 15. miraculo ut] *Ricc.* miracula *cett. libri* 19. captantem *Pintium.* optantem *uulg.* oblectante — crepitu *Detlefsen* quam *Barbar.* que *uulg.* 20. uarietate *Ricc. om. cett. libri*

23, 29. octonis *cod. Mon.* octogenis *cett. libri*

24. *Plin. n. h. XVI 213* Maxime aeternam putant hebenum, et cupressum cedrumque, claro de omnibus materiis iudicio in templo Ephesiae Dianae, utpote cum tota Asia extruente CXX annis peractum sit. conuenit tectum eius esse e cedrinis trabi-
bus. de simulacro ipso deae ambigitur. ceteri ex hebeno esse 5 tradunt, Mucianus ter cos. ex iis qui proxime viso scripsere uiti-
gineum et numquam mutatum septies restituto templo, hanc materiam elegisse Endoeon, etiam nomen artificis nuncupans, quod equidem miror, cum antiquiorem Minerua quoque, non modo Libero patre, uetustatem ei tribuat. adicit multis foraminibus 10 nardo rigari, ut medicatus umor alat teneatque iuncturas, quas et ipsas esse modico admodum miror, ualuas esse e cupresso et iam CCCC prope annis durare materiem omnem nouae similem.

25. *Plin. n. h. XVIII 12* Mirentur hoc ignorantes in Aegypti quondam regis quem Amasim vocant thorace in Rhodiorum insula 15 Lindi in templo Mineruae CCCLXV filis singula fila constare, quod se expertum nuperrime prodidit Mucianus ter consul paruasque iam reliquias eius superesse hac experientium iniuria.

26. *Plin. n. h. XXI 33* Mucianus auctor est in Lycia anno septumo aut octauo [*crocum*] transferri in locum subactum 20 atque ita degenerans renouari.

27. *Plin. n. h. XXXI 16* Mucianus [*ait*] Andri e fonte Liberi patris statis diebus septenis eius dei uinum fluere, si auferatur e conspectu templi, sapore in aquam transeunte.

28. *Plin. n. h. XXXI 19* Cyzici fons Cupidinis uocatur, ex 25 quo potantes amorem deponere Mucianus credit.

29. *Plin. n. h. XXXII 62* Haec sint dicta de corpore [*ostreorum*]; dicemus et de nationibus, ne fraudentur gloria sua

25. Cf. *Herod. III 47*.

27. Cf. fr. 1. *Pausan. VI 26, 2. Philostr. imag. I 25*.

29. sed — est *Plinio tribuit Harduin* sed — essent *Muciano Jan.*

24, 3. cccc ante *Sillig. uulg. cf. 36, 95* 8. Endoeon *Sillig* eandem con *libri* 9. minerua *cod. Par. mineruam cett. libri* non quoque *libri* 10. ei *Vat.² at Par. et cett. libri* 11. nardi *Vat.¹ Paris.* 13. durare *Par. durari cett. libri*

25, 16. Lindi in *Pint. tendi libri* 17. se expertum nuper romae *Vat.² se nuperrime exp. Par. se exemplum nuper romae cett. libri*

27, 23. statis *Par. uulg. festis coni. Mayhoff* eius dei post templi *transp. Mayhoff* eius det *Voss. eiusdem Par. Tolet.*

24. aqua *Voss. Par.*

litora, sed dicemus aliena lingua quaeque peritissima huius cen-
surae in nostro aeuo fuit. sunt ergo Muciani uerba, quae subi-
ciam: 'Cyzicena maiora Lucrinis, dulciora Brittannicis, suaviora
Medullis, acriora Ephesis, pleniora Iliciensibus, sicciora Cory-
5 phantenis, teneriora Histricis, candidiora Cerceiensibus. sed his
neque dulciora neque teneriora ulla esse conpertum est'. in Indico
mari Alexandri rerum auctores pedalia inueniri prodidere, nec
non inter nos nepotis cuiusdam nomenclatura tridacna appella-
uit, tantae amplitudinis intellegi cupiens, ut ter mordenda essent.
10 **30.** *Plin. n. h. XXXIV 36* Rhodi etiamnum tria milia sig-
norum esse Mucianus ter consul prodidit, nec pauciora Athenis,
Olympiae, Delphis superesse creduntur.

31. *Plin. n. h. XXXVI 131* In Asso Troadis sarcophagus
lapis fissili uena scinditur. corpora defunctorum condita in eo
15 absumi constat intra XL diem exceptis dentibus. Mucianus spe-
cula quoque et strigiles et uestes et calciamenta inlata mortuis
lapidea fieri auctor est. eiusdem generis et in Lycia saxa sunt
et in oriente, quae uiuentibus quoque adalligata erodunt corpora.

32. *Plin. n. h. XXXVI 134* Idem Theophrastus et Mucianus
20 esse aliquos lapides, qui pariant, credunt.

TI. CLAVDIVS BALBILLVS

1. *Senec. nat. quaest. IIII 2, 13* Balbillus, uirorum optimus
profectusque in omni litterarum genere rarissimi, auctor est, cum

1. *Cf. Plin. n. h. VIII 91 sq., qui certaminis delphinarum crocodilo-*

2. sit uel fuerit *Mayhoff* 3. suauiore *Ricc.* 4. medullis
B(amb.) dulcis *R(icc.)* edulis *Par. uulg.* ephesis *B* et pthisis *Par.*
aethesis *V(oss.)* aethisis *R* Lepticis *uulg.* iliciensibus *B* licensi-
bus *cett. libri* Lucensibus *uulg.* coryphatenis *V uulg.* coriph— *R*
-phantenis *Par.* 5. isticis *R* histricis, candidiora *om. B*
cerceiensibus *B* cerceiesibus *R V* certeientibus *Par.* 6. in *om. B*
8. non] *uulg.* noxi *B* nos *cett. libri* Nepotis *Fröhner* nomenclatura
V R -creatura *B* -clator *Par. Detlefsen* 9. magnitudinis *V R*

30, 10. tria milia] *Par. uulg. LXXIII B Par. Tol. LXXIII cett. codd.*
31, 13. asso *B Par. asa cett. libri* 16. et ante strig. *add.*
B Par. om. cett. libri strigileas *B* inlata *B* inlana uel illata *cett.*
libri mortuis *del. Gelen.* cum mortuis *coni. Sillig*

32, 20. pariant *B Par. Vind.* parient *cett. libri*

ipse praefectus obtineret Aegyptum, Heracleotico ostio Nili, quod est maximum, spectaculo sibi fuisse delphinorum a mari concurrentium et crocodilorum a flumine aduersum agmen agentium uelut pro partibus proelium. crocodilos ab animalibus placidis morsuque innoxiiis uictos. his superior pars corporis dura et inpenetrabilis est etiam maiorum animalium dentibus, at inferior mollis ac tenera. hanc delphini spinis, quas dorso eminentes gerunt, submersi uulnerabant et in aduersum enisi diuidebant. rescissis hoc modo pluribus ceteri uelut acie uersa refugerunt. fugax animal audaci, audacissimum timido. nec illos Tentyritae generis aut sanguinis proprietate superant sed contemptu et temeritate. ultro enim insequuntur fugientesque iniecto trabunt laqueo; plurimi quidem pereunt, quibus minus praesens animus ad persequendum fuit.

T. FLAVII VESPASIANI COMMENTARII

⁶⁶
⁸¹⁹ 1. *Ioseph. uit. 65 (340)* Πῶς οὖν, ἵνα φῶ πρὸς αὐτὸν ὥς 15
παρόντα, Ἰοῦστε, δεινότητε συγγραφέων, τοῦτο γὰρ ἀνχεῖς
περὶ σεαυτοῦ, αἵτιοι γερόναμεν ἐγὼ τε καὶ Γαλιλαῖοι τῇ
πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ πρὸς τὸν βασιλέα στά-
σεως; πρότερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ
κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν χειροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες 20
Τιβεριεῖς οὐ μόνον ἀνειλήφατε τὰ ὄπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ
Π 18,1 Συρίᾳ δέκα πόλεις ἐπολεμεῖτε. σὺ γοῦν τὰς κώμας αὐτῶν
ἐνέπρησας, καὶ ὁ σὸς οἰκέτης ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης
ἔπεσεν. ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς
Οὔεσπασιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ὑπομνήμασιν οὕτως γέγρα- 25
πται, καὶ τίνα τρόπον ἐν Πτολεμαῖδι Οὔεσπασιανοῦ κατεβόησαν
οἱ τῶν δέκα πόλεων ἔνοικοι, τιμωρίαν ὑποσχεῖν σε τὸν αἴτιον
ἀξιοῦντες.

M. ANTONII IULIANI DE IYDAEIS

1. *Min. Fel. Oct. 33, 4* Scripta eorum [*Iudaeorum*] relege uel, ut transeamus ueteres, Flauī Iosephi uel, si Romanis magis 30
— — —
rumque et Tentyritarum meminit, Strabo 17, 2, 5 p. 824, Ammian. Marc. XXII 15. 18, Isidor. orig. XII 6, 11.

1, 29. relege uel, si Romanis magis gaudes (gaudis *cod.*

gaudes, Antonii Iuliani de Iudaeis require: iam scies nequitia sua hanc eos meruisse fortunam, nec quidquam accidisse quod non sit iis, si in contumacia perseuerarent, ante praedictum.

Q. ASCONII PEDIANI

DE VITA SALLVSTII CRISPI

1. *Pseud.-Acr. ad Horat. sat. I 2, 41* (ille flagellis ad mor-
5 *tem caesus*;) Sallustius enim Crispus in Faustae, Sullae filiae, ad-
ulterio deprehensus ab Annio Milone flagellis caesus esse dicitur:
quem Asconius Pedianus in uita eius significat.

C. PLINII SECVNDI

DE VITA POMPONII SECVNDI

1. *Plin. n. h. XIII 55* Sed ceteris uinis commendandis
minima aliqua mixtura medicamenta sunt. quod ut eius temporis
10 aestimatione in singulas amphoras centeni nummi statuuntur, ex
his tamen usura multiplicata semissibus, quae ciuilis ac modica
est, in Gai Caesaris Germanici filii principatu, annis CLX singulas
uncias uini eo constitisse nobili exemplo docuimus referentes
uitam Pomponii Secundi uatis cenamque, quam principi illi dedit.

BELLORVM GERMANIAE LIBRI XX

15 2*. *Suet. Calig. 8* Vbi natus sit [*C. Caesar*], incertum diuer-
sitas tradentium facit. Cn. Lentulus Gaetulicus Tiburi genitum fr. 1

1. *Vid. Porphyriionem ad eundem locum* (p. 193 Meyer.); Hoc de
Gaio Sallustio uidetur dici, qui deprehensus ab Annio Milone in adul-
terio Faustae Syllae Felicis filiae uxoris eius flagellis caesus est.

1. *De Pomponio Plin. etiam VII 39 et 80 quaedam inseruit.*

2. *Sic Suetonius Plinium redarguit*: Nam qui res Augusti memo-
riae mandarunt, Germanicum exacto consulatu in Galliam missum con-

a. corr.), ut transeamus ueteres Flauii Iosepi (iosaepi *cod. a. c.*) uel
antonini (*cod. a. c.*) *cod. transposuit Lindner* 3. iis] his *cod.*

1, 7. tasconius uel tasiconius uel crasiconius *cod. Kelleri II p. 21*

1, 10. ex his tamen libri decies tantum *Keller xc* his tamen *coni.*
Mayhoff 12. annis] nummis *Pint.* 13. uini eo *Vrlichs* uini
Par. uulg. uineae *Vat. Par.* uini eius *coni. Mayhoff* constitutis se
Vat. Par.

scribit, Plinius Secundus in Treueris, uico Ambitaruio supra Confluentes. addit etiam pro argumento aras ibi ostendi inscriptas: 'Ob Agrippinae puerperium'. Versiculi imperante mox eo diuulgati apud hibernas legiones procreatum indicant:

'In castris natus, patriis nutritus in armis
iam designati principis omen erat'.

5

Ego in actis Anti editum inuenio. Gaetulicum refellit Plinius quasi mentitum per adulationem, ut ad laudes iuuenis gloriosique principis aliquid etiam ex urbe Herculi sacra sumeret, abusumque audentius mendacio, quod ante annum fere natus Germanico 10 filius Tiburi fuerat, appellatus et ipse C. Caesar. — Plinium arguit ratio temporum.

15
768

3. *Tacit. ann. I 69* Peruaserat interim circumuenti exercitus fama et infesto Germanorum agmine Gallias peti, ac ni Agrippina inpositum Rheno pontem solui prohibuisset, erant qui id flagitium 15 formidine auderent. sed femina ingens animi munia ducis per eos dies induit militibusque, ut quis inops aut saucius, uestem et fomenta dilargita est. tradit C. Plinius, Germanicorum bellorum scriptor, stetisse aput principium pontis laudes et grates reuersis legionibus habentem.

20

A FINE AVFIDI BASSI LIBRI XXXI

4. *Plin. n. h. praef. [ad Titum scr. a. 77/830]* 20 Vos quidem omnes, patrem [*Vespasianum*], te fratremque diximus opere iusto, temporum nostrorum historiam orsi a fine Aufidi Bassi. ubi sit ea, quaeres: iam pridem peracta sancitur et alioquin statutum erat heredi mandare, ne quid ambitioni dedisse 25 uita iudicaretur. proinde occupantibus locum faueo, ego uero et

sentiunt iam nato Gaio. nec Plini opinionem inscriptio arae quicquam adiunxit, cum Agrippina bis in ea regione filias enixa sit et q. s. *Versiculos norunt Tacitus ann. I 41 et Seneca dial. II 18, 4.*

11. Ante fuerat *Bergk (Jahrb. d. Rhein. Ver. Bd. 57 p. 43 adn. 2) interposuit mortuus, quod reiecit Froitzheim (m. Rh. n. XXXII p. 343) conprobante Mommseno Herm. XIII p. 248 sq. adn.*

3, 19. laudis *Med.*¹ laudis et gratis *Halm*

4, 21. nos *Par. Vind.* 23. aut fide *codd. Par.* aut fidei *alii libri Bassi add. quidam* § 24. per acta *Detlefsen (sc. per testamentum)* sanctitur *Voss. Par.* sancitum *Detl.* 25. nequid § neque *cett. libri*

posteris, quos scio nobiscum decertaturos, sicut ipsi fecimus cum prioribus.

5 5*. *Tac. ann. XIII 20* Prouecta nox erat et Neroni per uinolentiam trahebatur, cum ingreditur Paris — expositoque indicii [*criminum Agrippinae exprobratorum*] ordine ita audientem exterret, ut non tantum matrem Plautumque interficere sed Bur-
rum etiam demouere praefectura destinaret, tamquam Agrippinae gratia prouectum et uicem reddentem. — Plinius et Cluius nihil dubitatum de fide praefecti referunt.

10 6*. *Tac. ann. XV 53* Ordinem insidiis [*in Neronem*] com-
posuerant, ut Lateranus — prosterneret incautum premeretque —;
tum iacentem et impeditum tribuni et centuriones et ceterorum,
ut quisque audientiae habuisset, adcurrerent trucidarentque —.
interim Piso apud aedem Cereris opperiretur, unde eum praefec-
15 tus Faenius et ceteri acciti ferrent in castra, comitante Antonia
Claudii Caesaris filia ad eliciendum uolgi fauorem, quod C. Plinius memorat.

7. *Plin. n. h. II 232* Amnes retro fluere et nostra uidit aetas Neronis principis supremis, sicut in rebus eius retulimus.

20 8. *Plin. n. h. II 199* Non minus mirum ostentum et nostra
cognouit aetas anno Neronis principis supremo, sicut in rebus
eius exposuimus, pratis oleisque intercedente publica uia in con-
trarias sedis transgressis in agro Marrucino, praediis Vecti Marcelli
equitis Romani res Neronis procurantis.

25 9*. *Tacit. hist. III 27* Incusserat cunctatio [*cum Flauiani castra hostium Cremonae muris circumiecta adgrederentur*], ni
duces fesso militi et uelut inritas cohortationes abnuenti Cremo-
nam monstrassent. (28) Hormine id ingenium, ut Messalla tradit,
an potior auctor sit C. Plinius, qui Antonium incusat, haud facile

5. *Coniunxit cum Plinii Cluiique (1) testimonio Tacitus etiam Fabii Rustici (fr. 1).*

6. *Tacitus sic pergit:* Nobis quoquo modo traditum non occul-
tare in animo fuit, quamuis absurdum uideretur aut inanem ad spem
Antoniam nomen et periculum commodauisse, aut Pisonem notum
amore uxoris alii matrimonio se obstrinxisse, nisi si cupido dominandi
cunctis affectibus flagrantior est.

7. 8. *Vid. s. p. CLX.*

9. *Vid. Vipstani Messallae fr. 2.*

6, 14. *operiretur Med.*

8, 23. *Vettius in titulo Teatino nominatur*

9, 28. *traditā M(edic.) a. c.* 29. *potiora M .Ġ. Plunius M*

discreuerim, nisi quod neque Antonius neque Hormus a fama uitaeque sua quamvis pessimo flagitio degenerauere.

(10*. *Ioann. Malal. VII p. 177 sq. Dind.* Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ τοῦ αὐτοῦ Ῥώμου ὁ στρατὸς αὐτοῦ ἐγένετο πολὺς ἐπέσ-
ακτος, καὶ πλῆθος ἦν ἐν τῇ Ῥώμῃ τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων, 5
καὶ οὐκ ἦσαν πρὸς τὰ πλήθη τῶν ἀνδρῶν γυναῖκες. — καὶ
ἠθύμει ὁ Ῥῶμος, ἀμυχανῶν τί πράξει. — καὶ ἐξεφώνησε
νόμον ὥστε λαμβάνειν τοὺς στρατιώτας πρὸς γάμον παρθέ-
νους, ἃς ἐκάλεσε Βρυτίδας· καὶ οὐδεὶς εἴλετο δοῦναι αὐτοῖς
τὴν ἰδίαν θυγατέρα. — καὶ ἀθνυῶν ὁ Ῥῶμος ἀπῆλθεν εἰς 10
τὸ μαντεῖον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς ὥστε ἐπιτελέσαι ταῖς
γυναῖξι θέαν ἱππικοῦ, ἵνα ἀράγηται ἐαυτῷ ὁ στρατὸς γυναι-
κας. [— *sequitur narratio raptus.* —] τοῦτο δὲ πρὸς ἅπαξ
Aen. VIII ἐποίησεν ὁ Ῥῶμος γενέσθαι, καθὼς ὁ σοφώτατος Βεργίλλιος
635 sq. ἐξέθετο· ὡσαύτως δὲ καὶ Πλλνιος ὁ Ῥωμαίων ἱστοριογράφος 15
I 9 συγγράψατο, ὁμοίως δὲ καὶ Αἰβίος, ἔτεροι δὲ ἱστορικοὶ συ-
εγράψαντο πρῶτον ἱπποδρόμιον ἐπιτελέσαι αὐτοῖς τὸν Ῥῶμον
εἰς βούρδωνας.)

FABII RVSTICI HISTORIAE

⁵⁵
808

1*. *Tacit. ann. XIII 20* Prouecta nox erat et Neroni per uinolentiam trahebatur, cum ingreditur Paris — expositoque in- 20
dicii [*criminum Agrippinae exprobratorum*] ordine ita audientem
exterret, ut non tantum matrem Plautumque interficere sed Bur-
rum etiam demouere praefectura destinaret, tamquam Agrippinae
gratia prouectum et uicem reddentem. Fabius Rusticus auctor est
scriptos esse ad Caecinam Tuscum codicillos mandata ei prae- 25
toriarum cohortium cura sed ope Senecae dignationem Burro
retentam.

⁵⁹
812 fr. 2

2*. *Tacit. ann. XIII 2* Tradit Cluius ardore retinendae
Agrippinam potentiae eo usque prouectam, ut medio diei, cum id

10. *Malalam ad uerbum exscripsit chronicon Paschale I p. 211*
Dind.; uid. s. p. clx.

1. *Sequuntur Plin. fr. 5. Cluuii fr. 1.*

1. discreuerit *M a. c.*

10, 15. Πλλνιος] Ἀπολλώνιος *Chron. Pasch.*
Chron. Pasch.

16. Σίλβιος

1, 25. cecinam *M*

temporis Nero per uinum et epulas incalesceret, offerret *se* saepius temulento comptam et incesto paratam. — Senecam contra muliebres inlecebras subsidium a femina petiuisse, inmissamque Acten libertam, quae simul suo periculo et infamia Neronis anxia
 5 deferret peruulgatum esse incestum gloriante matre, nec toleraturos milites profani principis imperium. Fabius Rusticus non Agrippinae sed Neroni cupitum id memorat eiusdemque libertae astu disiectum. sed quae Cluuius, eadem ceteri quoque auctores prodidere, et fama huc inclinat.

10 3*. *Tacit. ann. XV 60* Is [*Annaeus Seneca*] forte an prudens 65
818
 ad eum diem ex Campania remeauerat quartumque apud lapidem suburbano rure substiterat. illo propinqua uespera tribunus [*praetoriae cohortis Gaius Siluanus*] uenit et uillam globis militum saepsit; tum ipsi cum Pompeia Paulina uxore et amicis duobus
 15 epulanti mandata imperatoris edidit [*an dicta Natalis suaque responsa agnosceret de congressu cum Pisone*]. (61) — Vbi haec [*quae Seneca responderat, Neroni*] a tribuno relata sunt Poppaea et Tigellino coram, — interrogat, an Seneca uoluntariam mortem pararet. tum tribunus nulla pauoris signa, nihil triste in uerbis
 20 eius aut uultu depremsum confirmauit. ergo regredi et indicere mortem iubetur. tradit Fabius Rusticus non eo quo uenerat itinere reditum sed flexisse ad Faenium praefectum et expositis Caesaris iussis, an obtemperaret, interrogauisse monitumque ab eo, ut exsequeretur, fatali omnium ignauia. nam et Siluanus inter coniu-
 25 ratos erat augebatque scelera, in quorum ultionem conuenserat.

4*. *Tacit. Agr. 10* Formam totius Britanniae Liuius ueterum, Fabius Rusticus recentium eloquentissimi auctores, oblongae scutulae uel bipenni adsimulauere.

2. *Fabii famam secutus est Suetonius Ner. 28* Matris concubitus appetisse et ab obrectatoribus eius, ne ferox atque impotens mulier et hoc genere gratiae praeualeret, deterritum nemo dubitauit, utique postquam meretricem, quam fama erat Agrippinae simillimam, inter concubinas recepit. olim etiam, quotiens lectica cum matre ueheretur, libidinum inceste ac maculis uestis proditum affirmant. (*cf. Dio Cass. 61, 11, 4.*)

4. *Pergit Tacitus*: et est ea facies citra Caledoniam. unde et in uniuersum fama. sed transgressis inmensum et enorme spatium procurantium extremo iam litore terrarum uelut in cuneum tenuatur.

3, 22. reditum *M* redisse tribunum *Halm*

4, 27. scupulae *Vat. II*

M. CLVVII RVFI HISTORIAE

$\frac{55}{808}$

1*. *Tac. ann. XIII 20* Plinius et Cluius nihil dubitatum de fide praefecti [*Burri*] referunt.

$\frac{59}{812}$

2*. *Tac. ann. XIII 2* Tradit Cluius ardore retinendae Agrippinam potentiae eo usque prouectam, ut medio diei, cum id temporis Nero per uinum et epulas incalesceret, offerret *se* saepius temulento comptam et incesto paratam. iamque lasciuia oscula et praenuntias flagitii blanditias adnotantibus proximis Senecam contra muliebres inlecebras subsidium a femina petiuisse, inmisamque Acten libertam, quae simul suo periculo et infamia Neronis anxia deferret peruulgatum esse incestum gloriante matre, nec toleraturos milites profani principis imperium. — Sed quae Cluius, eadem ceteri quoque auctores prodidere, et fama huc inclinat.

$\frac{69}{822}$

3*. *Plut. Oth. 3* Ὁ Καῖσαρ αὐτὸς [*Otho*] ἰδίᾳς ἔχθρας οὐδενὶ τοπαράπαν ἐμνησικάκησε, τοῖς δὲ πολλοῖς χαριζόμενος οὐκ ἔφευγε τὸ πρῶτον ἐν τοῖς θεάτροις Νέρων προσαγορεύεσθαι καὶ τινων εἰκόνας Νέρωνος εἰς τοῦμφανὲς προθεμένων οὐκ ἐκώλυνσε. Κλούβιος δὲ Ροῦφος εἰς Ἰβηρίαν φησὶ κομισθῆναι διπλώματα, οἷς ἐκπέμπουσι τοὺς γραμματηφόρους, τὸ τοῦ Νέρωνος θετὸν ὄνομα προσγεγραμμένον ἔχοντα τῷ τοῦ Ὀθωνος.

1. Cf. *Plin. fr. 5. Fab. Rust. fr. 1.*

2. Cf. *Dio LXI 11, 3* φοβηθεῖσα οὖν ἡ Ἀгриππίνη, μὴ γήμηται τῷ Νέρωνι [*Poppaea Sabina*], — ἔργον ἀνοσιώτατον ἐτόλμησεν· ὥσπερ γὰρ οὐκ ἱκανὸν ὄν ἐς μυθολογίαν, ὅτι τὸν θεῖον τὸν Κλαύδιον ἐς ἔρωτα αὐτῆς ταῖς τε γοητείαις καὶ ταῖς ἀκολασίαις καὶ τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν φιλημάτων ὑπηγάγετο, ἐπεχείρησε καὶ τὸν Νέρωνα ὁμοίως καταδουλώσασθαι. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν εἴτ' ἀληθῶς ἐγένετο εἴτε πρὸς τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπλάσθη οὐκ οἶδα· ἃ δὲ δὴ πρὸς πάντων ὁμολόγητο λέγω, ὅτι ἐταίραν τινὰ τῇ Ἀгриππίνῃ ὁμοίαν Νέρων δι' αὐτὸ τοῦτο ἐς τὰ μάλιστα ἠγάπησε κτλ. *Vid. Fab. Rust. fr. 2 c. adn.*

3. Cf. *Suet. Othon. 7* Ac super ceteras gratulantium adulantiumque blanditias ab infima plebe appellatus Nero nullum indicium recusantis dedit, immo, ut quidam tradiderunt, etiam diplomatibus primis epistulis eius ad quosdam prouinciarum praesides Neronis cognomen adiecit. *Repudiat eam famam Tacitus hist. I 78* atque etiam Othoni

2, 4. Agrippinam *del. Ritter* 5. offerre saepius *M(edic.)*¹
7. flagitiis *M em. Rhenanus*
3, 18. Κλαύδιος *libri em. Lipsios* 20. θεῖον *libri em. I. Fr. Gronou.*

4*. *Plut. quaest. Rom. 107* Διὰ τί τοὺς περὶ τὸν Διό-³⁶⁴
 νυσον τεχνίτας ἰστρίωνας Ῥωμαῖοι καλοῦσιν; ἢ δι' ἣν αἰτίαν³⁹⁰
 Κλούβιος Ροῦφος ἰστόρηκε; φησὶ γὰρ ἐν τοῖς πάνυ παλαιοῖς
 χρόνοις Γαῖου τε Σουλπικίου καὶ Λικινίου Στόλωνος ὑπα-
 5 τευόντων λοιμώδη νόσον ἐν Ῥώμῃ γενομένην πάντας ὁμαλῶς
 διαφθεῖραι τοὺς ἐπὶ σκηνὴν προερχομένους· δεηθεῖσιν οὖν
 αὐτοῖς ἐκ Τυρρηνίας ἐλθεῖν πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τεχνίτας,
 ὧν τὸν πρωτεύοντα δόξη καὶ χρόνον πλεῖστον ἐνενημεροῦντα
 τοῖς θεάτροις Ἰστρον ὀνομάζεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο πάντας
 10 ἰστρίωνας ἀπ' ἐκείνου προσαγορεύεσθαι.

VIPSTANI MESSALLAE HISTORIAE

1*. *Tac. hist. III 25* Eo notabilior caedes fuit [*apud Cre-*⁶⁹
monam Vitellianorum], quia filius patrem interfecit. rem nomi-⁸²²
 naque auctore Vipstano Messalla tradam. Iulius Mansuetus ex
 Hispania, Rapaci legioni additus, inpubem filium domi liquerat.
 15 is mox adultus, inter septimanos a Galba conscriptus, oblatum
 forte patrem et uolnere stratum dum semianimem scrutatur, agni-
 tus agnoscensque et exsanguem amplexus, uoce flebili precabatur
 piatos patris manes neue se ut parricidam auersarentur: publi-
 cum id facinus, et unum militem quotam ciuiliū armorum par-
 20 tem? simul attollere corpus, aperire humum, supremo ergo
 parentem officio fungi. aduertere proximi, deinde plures: hinc
 per omnem aciem miraculum et questus et saeuissimi belli ex-
 secratio. nec eo segnius propinquos adfinis patres trucidant spo-
 liant: factum esse scelus loquuntur faciuntque.

quibusdam diebus populus et miles, tamquam nobilitatem ac decus
 adstruerent, Neroni Othoni adclamauit. ipse in suspensio tenuit uetandi
 metu uel adgnoscenti pudore. *Dio 64, 8, 2* τὸ γοῦν ὄνομα αὐτοῦ
 [Νέρωνος Ὁθων] αὐτῷ εὐθὺς ἐπέθετο.

4. Cf. *Liv. VII 2* Et hoc et insequenti anno C. Sulpicio Petico
 C. Licinio Stolone consulibus pestilentia fuit. — cum uis morbi nec
 humanis consiliis nec ope diuina leuaretur — ludi scaenici — inter
 alia caelestis irae placamina instituti dicuntur. — sine carmine ullo, sine
 imitandorum carminum actu ludiones ex Etruria acciti ad tibicinis
 modos saltantes haud indecoros motus more Tusco dabant. — uerna-
 culis artificibus, quia ister Tusco uerbo ludio uocabatur, nomen histrio-
 nibus inditum, qui et q. s.

1, 13. uipsano *M(ed.)* 18. platos *M* placatos *m. rec.*
 20. attollere *M* 23. trucidant *Gronou.* trucidati *M*

⁶⁹
⁸²² 2*. *Tac. hist. III* 28 Hormine id ingenium, ut Messalla tradit, an potior auctor sit C. Plinius, qui Antonium incusat, non facile discreuerim.

IVNII ARVLENI RVSTICI LAVDES THRASEAE PAETI

1. *Suet. Dom. 10* Interemit [*Domitianus*] — Iunium Rusticum, quod Paeti Thraseae et Heluidi Prisci laudes edidisset 5 appellassetque eos sanctissimos uiros, cuius criminis occasione philosophos omnis urbe Italiaque summouit.

POMPEI PLANTAE HISTORIAE

1. *Schol. in Iuuen. II* 99 p. 192 Jahn. Hunc [*Othonem*] incomparabilis uitae bello ciuili Vitellius uicit apud Bebriacum campum. horum bellum scripsit Cornelius, scripsit et Pompeius 10 Planta, qui ait Bebriacum uicum esse a Cremona uicesimo lapide.

2. *Vid. Plin. fr. 9.*

1. *Cf. Cass. Dion. LXVII* 13, 2 Τὸν γὰρ δὴ 'Ρούστικον τὸν 'Αρου-
λῆρον ἀπέκτεινεν, ὅτι ἐφιλοσόφει καὶ ὅτι τὸν Θρασέαν ἱερὸν ὀνόμαζε,
καὶ Ἐρέννιον Σευενίωννα, ὅτι τε οὐδεμίαν ἀρχὴν ἐν πολλῷ βίῳ μετὰ
τὴν ταμείαν ἡτήκει καὶ ὅτι τοῦ Πρίσκου τοῦ Ἐλουιδίου τὸν βίον συνέ-
γραψεν. *Heluidium laudatum* esse ab *Herennio* et *Tacitus* tradidit et
Plinius Dioque (*uid. s. p. clxxii sq.*). *perturbatio igitur apud Suetonium*
subesse uidetur; saepe enim Plinius occasionem habuisset Heluidii laudes
Iunii commemorandi, si scripsisset.

1. *Scholium Vallae hoc est:* Quod bellum descripsit Cornelius Tacitus, post Cornelium uero, ut Probus [*commentator apud Vallam saepe citatus, nobis ignotus*] inquit, Pompeius Planta, qui ait Bebriacum uicum distare a Cremona uiginti milia passuum. *Vide s. p. clxxxiii. Idem spatium etiam Tacitus statuit hist. II* 39 et 40. *Vid. Heraeus ad II* 44, 2.

1, 8. ei comparabilis *Cramer* 9. uitii *Barth* uebricum
Sangall. 11. Bebriacum] haec forma et apud *Iuuenalem ipsum*
et in scholiis et apud Priscian. II 43 p. 69 *H inuenitur. uid.*
Friedlaender ad Iuuen. II 106 p. 178

M. VLP. II TRAIANI DACICA

1. *Prisc. VI 13 p. 205* Traianus in I Dacicorum; inde ¹⁰¹
Berzobim, deinde Aizi processimus. ₈₅₄

IMPERATORIS P. AELII HADRIANI

DE VITA SVA

1. *Spart. Hadr. 1, 1* Origo imperatoris Hadriani uetustior a Picentibus, posterior ab Hispaniensibus manat, si quidem Hadria
5 ortos maiores suos apud Italicam Scipionum temporibus resedis-
se in libris uitae suae Hadrianus ipse commemorat.

2*. *Spart. Hadr. 3, 2* Post quaesturam [*Hadrianus*] acta ¹⁰¹
senatus curauit atque ad bellum Dacicum Traianum familiaris
prosecutus est; quando quidem et indulsisse uino se dicit Traiani
15 moribus obsequentem atque ob hoc se a Traiano locupletissime
muneratum. ₈₅₄

3*. *Spart. Hadr. 3, 4* Tribunus plebis factus est [*Hadrianus*] ¹⁰⁵
Candido et Quadrato iterum cons., in quo magistratu ad per-
petuam tribuniciam potestatem omen sibi factum adserit, quod
15 paenulas amiserit, quibus uti tribuni plebis pluuiae tempore so-
lebant, imperatores autem numquam. ₈₅₈

4. *Spart. Hadr. 7, 1* Nigrini insidias, quas ille sacrificanti ¹¹⁸
Hadriano conscio sibi Lnsio et multis aliis parauerat, cum etiam ₈₇₁
successorem Hadrianus sibimet destinasset, euasit. quare Palma

1. *Pertinet ad Traiani expeditionem, qua primum Decebalum petiit; urbes iuxta se sitae sunt in uia Viminacio Tibiscum ducente. Vid. Tomaschek Pauly-Wissowa I c. 1132. III c. 318.*

1. *Originem suam solus Hadrianus ex Italia repetit.*

2. *Cf. inscr. C. I. L. III 550 p. 102* quaestori imperatoris Traiani et comiti expeditionis Daciae, donis militaribus ab eo donato bis.

4. *Cf. 5, 6* quamuis Crassum postea procurator egressum insula, quasi res nouas moliretur, iniusso eius occiderit. 7, 4 in senatu quoque

1, 1. dacicorum *Sang. Lugd. Karolir.* unde *Bamb.* 2. berzomim *Amien.* berzobini *Karolir.* bertobuni *Lugd. Karol.* Bersouia in *tab. Peut.* azi *Amien.* aiti *Sangall. Lugd.* Aixi *edd. Aἰγίσις Ptolem. III 8, 4* ahihis in *tab. Peut.* procesimus *Karol.* propocesimus *Sang.*

1, 5. Italicam] in *P(alat.) c eras.* 8. Dacicum in *P. cic in ras.* in familiaribus *Lipsius*

Tarracenis, Celsus Bais, Nigrinus Fauentiae, Lusius in itinere senatu iubente, inuito Hadriano, ut ipse in uita sua dicit, occisi sunt.

¹³⁰ 5*. *Cass. Dion. LXVIII 11, 2* Ἐν δὲ τῇ Αἰγύπτῳ καὶ τὴν
⁸⁸³ Ἀντινόου ὠνομασμένην ἀνωκοδόμησε πόλιν. ὁ γὰρ Ἀντίνοος 5
ἦν μὲν ἐκ Βιθυνίου, πόλεως Βιθυνίδος ἦν καὶ Κλαυδίου-
πολιν καλοῦμεν, παιδικὰ δὲ αὐτοῦ ἐργόνει καὶ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ
ἐτελεύτησεν, εἴτ' οὖν εἰς τὸν Νεῖλον ἐκπεσών, ὥς Ἀδριανὸς
γράφει, εἴτε καὶ ἱεροουργοί, ὥς ἡ ἀλήθεια ἔχει.

⁷⁹ 6*. *Cass. Dion. LXVI 17* Οὐεσπασιανὸς δέ, ὥς μὲν ἡ 10
⁸³² ἀλήθεια ἔχει, νοσήσας οὐ τῇ ποδάγρα τῇ συνήθει ἀλλὰ
πυρετοῖς μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Σαβίνων τοῖς Κουτι-
λλοῖς ὠνομασμένοις, ὥς δέ τινες καταψευδόμενοι τοῦ Τίτου,
ἄλλοι τε καὶ ὁ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ ἐφήμισαν, φάρμακον
ἐν συμποσίῳ τινὶ λαβών. 15

IMPERATORIS L. SEPTIMI SEVERI

DE VITA SVA

¹⁹³ 1. *Herod. II 9, 3* Ἀνεπαίθε δὲ αὐτὸν [*Seuerum*] ὀνειράτα
⁹⁴⁶ τοιαύτην τινὰ ἐλπίδα ὑποσημαίνοντα, χρησμοὶ τε καὶ ὅσα εἰς
πρόγνωσιν τῶν μελλόντων σύμβολα φαίνεται, ἅπερ πάντα
ἄψευδῃ καὶ ἀληθῇ τότε πιστεύεται, ὅταν εἰς τὴν ἀπόβασιν

excussatis, quae facta erant, iuravit se numquam senatorem nisi ex senatus sententia puniturum. *Dio 69, 2, 6* ἐφ' οἷς Ἀδριανὸς οὕτω τῶν λογοποιουμένων ᾗσθητο ὥστε καὶ ἀπελογήσατο καὶ ἐπώμοσε μὴ κεκελευμέναι ἀποθανεῖν αὐτούς.

5. *Cf. Spart. 14, 5* Antinoum suum, dum per Nilum nauigat, perdidit, quem muliebriter fleuit. de quo uaria fama est, aliis et q. s.

6. Num hanc famam Hadr. occasionem aliquam nactus etiam his libris inseruerit, dubium est.

1. *Cf. Cass. Dion. 74, 3* Σημεῖα δὲ αὐτῷ, ἐξ ὧν τὴν ἡγεμονίαν ἤλπισε, ταῦτα ἐγένετο· ὅτε γὰρ ἐς τὸ βουλευτήριον ἐσιγράφη, ὄναρ ἔδοξε λύκαινάν τινα κατὰ ταῦτα τῷ Ῥωμύλῳ θηλάζειν. μέλλουσι δὲ αὐτῷ τὴν Ἰουλίαν ἄγεσθαι ἢ Φαυστίαν ἢ τοῦ Μάρκου γυνὴ τὸν θάλαμόν σφισιν ἐν τῷ Ἀφροδισίῳ τῷ κατὰ τὸ παλάτιον παρεσκέυασεν. ὕδωρ τε ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῷ καθέδοντί ποτε ὥσπερ ἐκ πηγῆς ἀνεδόθη. καὶ ἐν Λουγδούνῳ ἄρχοντι πᾶσα αὐτῷ ἡ τῶν Ῥωμαίων δύναιμι προσήλθε τε καὶ ἡσπάσατο, ὄναρ φημί. καὶ ἄλλοτε ἀνήχθη ἐς περιωπὴν ὑπὸ τινος καὶ καθορῶν ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν μὲν τὴν γῆν, πᾶσαν δὲ τὴν θάλατταν, ἐφήπτετο αὐτῶν ὥσπερ παναρμονίον τινὸς ὁργάνου, καὶ ἐκεῖνα συνεφθέγγετο. καὶ αὐτίς ἵππον

1, 17. τοιαῦτα libri meliores (O) ἐς pro εἰς scr. Mendelssohn

εὐτυχηθῇ. τὰ μὲν οὖν πολλὰ ἱστορήσεν αὐτὸς [τε] συγγράψας
 ἐν τῷ καθ' αὐτὸν βίῳ καὶ δημοσίαις ἀνέθηκεν εἰκόσι· τὸ
 δ' οὖν τελευταῖον καὶ μέγιστον, ὅπερ αὐτῷ καὶ τὴν ἐλπίδα
 πᾶσαν ὑπέφαινεν ὄναρ, οὐδ' ἡμῖν παραλείπτεον· κατὰ γὰρ
 5 τὸν καιρὸν, ὃν ἀπηγγέλη Περίναξ παραλαβὼν τὴν ἀρχήν,
 μετὰ τὸ προελθεῖν καὶ θῦσαι καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς Περίνακος
 βασιλείας ὄρκον ἀφοσιώσασθαι ὁ Σεβῆρος ἐπανελθὼν ἐς τὴν
 οἰκίαν ἐσπέρας καταλαβούσης ἐς ὕπνον κατηνέχθη, μέγαν
 δὲ καὶ γενναῖον ἵππον βασιλικοῖς φαλάροις κεκοσμημένον
 10 ὥρῃθι βλέπειν, φέροντα τὸν Περίνακα ἐποχούμενον διὰ μέ-
 σης τῆς ἐν Ῥώμῃ ἱερᾶς ὁδοῦ. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν τῆς ἀγορᾶς
 ἀρχὴν ἐγένετο, ἔνθα ἐπὶ τῆς δημοκρατίας πρότερον ὁ δῆμος
 συνιῶν ἐκκλησίαν ἐποίησε, ὥρῃθι τὸν ἵππον ἀποσεύσασθαι μὲν τὸν
 Περίνακα καὶ ῥῖψαι, αὐτῷ δὲ ἄλλως ἐστῶτι ὑποδῦναί τε
 15 αὐτὸν καὶ ἀράμενον ἐπὶ τοῖς νότοις φέρειν τε ἀσφαλῶς καὶ
 στήναι βεβαίως ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ἐς ὕψος ἄραντα τὸν
 Σεβῆρον, ὥς ὑπὸ πάντων ὁρᾶσθαι τε καὶ τιμᾶσθαι.

2. *Spart. Pesc. 4, 7* In uita sua Seuerus dicit se, priusquam filii sui id aetatis haberent, ut imperare possent, aegrotan-
 20 tem id in animo habuisse, ut, si quid forte sibi accidisset, Niger
 Pescennius eodem et Clodius Albinus succederent, qui ambo
 Seuero grauissimi hostes extiterunt.

3*. *Spart. Pesc. 5, 1* Si Seuero credimus, fuit gloriae cupidus Niger, uita fictus, moribus turpis, aetatis prouectae, cum
 25 in imperium inuasit, ex quo cupiditates eius incusat.

ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ Ῥωμαίᾳ τὸν μὲν Περίνακα ἀναβεβηκότα ἀπορῥῖψαι,
 ἑαυτὸν δὲ ἐκόντα ἀναλαβεῖν ἐνόμισε. ταῦτα μὲν ἐκ τῶν ὀνειράτων
 ἔμαθεν, ὅπου δὲ ἐς τὸν βασιλικὸν δόρυον ἔφηβος ὢν ἔτι ἀγνοία ἐνιδρύθη.
Dion ipse libellum de omnibus signisque imperii ad Seuerum miserat,
uid. p. clxxviii.

2. *Cf. Mar. Max. fr. 21.*

1. πολλὰ εἰς τὸ ῥηθὲν αὐτός τε *libri* (*praeter Monac. qui πολλὰ ἐκείνων αὐτός τε*). ἱστορήσεν αὐτός τε *Wolf* τε *del. Mendels.*

2. ἑαυτὸν *O* 3. οὖν] *αὖ Monac.* 7. ὁ Σεβ. *in libris post*
θῦσαι transposuit G. Lange 9. κοσμούμενον *O* 14. ἄλλως]
ἄσπον coni. Gedicke 15. ἐπὶ τοῖς νότοις *del. Leisner et Mendels.*
 16. ἐς ὕψος ἄραντα *delet et τὸν Σεβ. transponit post τιμᾶσθαι*
Mendels.

2, 20. habuisset *P(alat.)* 21. eidem *ed. pr.*

4. *Capit. Clod. Alb. 7, 1* Ad imperium uenit [*Clodius Albinus*] natu grandior et maior Pescennio Nigro, ut Seuerus ipse in uita sua loquitur.

5*. *Capit. Clod. Alb. 10, 1* Et Seuerus quidem ipse haec de eodem [*Clodio Albino*] loquitur, ut eum dicat turpem, malitiosum, improbum, inhonestum, cupidum, luxuriosum. sed haec belli tempore uel post bellum, quando ei iam uelut de hoste credi non poterat.

6*. *Capit. Clod. Alb. 11, 4* Vini sane parcum fuisse dicit fr. 3 [*Clodium Cordus*], quod Seuerus negat, qui eum adserit ebrium etiam in bello fuisse. cum suis et numquam cenauit uel propter uinolentiam, ut dicit Seuerus, uel propter morum acrimoniam.

AELIVS MAVRVS

$\frac{211}{96\frac{1}{4}}$

1. *Spart. Seu. 20, 1* Legisse me apud Aelium Maurum, Phlegontis Hadriani libertum, memini Septimium Seuerum inmoderatissime, cum moreretur, laetatum, quod duos Antoninos pari imperio rei p. relinqueret exemplo Pii, qui Verum et Marcum Antoninos per adoptionem filios rei p. reliquit, hoc melius, quod ille filios per adoptionem, hic per se genitos rectores Romanae rei p. daret, Antoninum scilicet Bassianum quidem ex priore matrimonio susceperat et Getam de Iulia genuerat.

20

1. *De hoc scriptore aulico nihil praeter hunc locum notum, ex quo, si eum recte restituit Salmasius, et nomen et studia patroni eum continuasse adparet. — Etiam Bassianus uere filius Iuliae Domnae fuit, errant igitur et Spartianus et ceteri scriptores Latini, Prosop. III p. 203 n. 321.*

4, 2. natura *P* natu iam *ed. pr.*

6, 11. et] etiam *ed. pr.* ei *Mommsen* cenauit] *ed. pr.* conuenit *P* 12. morumui *P a. ras.*

1, 13. Aelium] helium *P* Maurum] prius u in *P* in *ras.*
 14. Phlegontis Tralliani libertum *uulg.* Hadriani liberti libertum *Salmasius* 19. quidem] quem *Egnatius*, qui etiam post Getam quem *inserit*

MARI MAXIMI DE VITA IMPERATORVM

DE VITA NERVAE

1*. *Schol. Iuuen. IV 53* Potentes apud Domitianum hi: Armillatus, Demosthenes et Latinus archimimus, ut Marius Maximus scribit.

DE VITA TRAIANI

5 2*. *Lampr. Alex. 65, 4* Notum est illud pietati tuae, quod in Mario Maximo legisti, meliorem esse rem p. et prope tutiorem, in qua princeps malus est, ea in qua sunt amici principis mali, si quidem unus malus potest a plurimis bonis corrigi, multi autem mali non possunt ab uno quamuis bono ulla ratione superari. et id quidem ab Homullo ipsi Traiano dictum est, cum ille diceret Domitianum pessimum fuisse, amicos autem bonos habuisse, atque ideo † illum magis odio fuisse quae rem p. temporis uitae ille, quia melius est unum malum pati quam multos.

DE VITA HADRIANI

15 3*. *Spart. Hadr. 2, 10* Denique [*Hadrianus*] statim suffragante Sura ad amicitiam Traiani pleniorē redit, nepte per so-

1. In constituendo hoc loco nunc secutus sum Buechelerum et Friedlaenderum, in Fragmentis quondam p. 332 Jahnum (p. 226), qui adnotationem scholiastae de Palfurio, quae antecedit, cum hac ita coniunxerat: Palfurius Sura, consularis filius, sub Nerone luctatus est (cum uirgine Lacedaemonia in agone addit Valla). post inde a Vespasiano senatu motus transiuit ad stoicam sectam, in qua cum praeuuleret et eloquentia et artis poeticae gloria, abusus familiaritate Domitiani acerbissime partes delationis exercuit. quo interfecto senatu accusante damnatus est, cum fuissent (sic Pithoeus, fuisset codd. Pithoeanus et Sangall.) inter delatores potentes apud Domitianum hi, Armillatus, Demosthenes et Latinus archimimus, sicut Marius Maximus scribit. De Latino uid. Prosopogr. II p. 267 n. 83. Arm. et Demosthenes, ille praeter Iuuenalem, ignoti sunt.

2. Adloquitur Lampridius Constantinum Magnum; Homullus fortasse pater est Valerii Homulli, cos. a. 152, de quo uid. Prosop. III p. 358 n. 61.

3. Neptes fuit Vibia Sabina. Plotinae fauore Hadrianum legatum expeditionis Parthicae tempore destinatum esse Spart. 4, 1, secundo con-

2, 10. homulio P em. Salmasius 12. locum corruptum uarie temptauerunt u. d.: Claudium magis odio fuisse in re p. temporis sui quam ille quia Salm. quam rem p. temporis sui laesisse Maduig qui rem p. temerari siuerit a libertis, quia Vnger quam rem p. imperii eius taeduisse, quia Plew Krit. Beitr. p. 27 quam rem p. temporis <sui>, uidelicet quia Novák Listy filol. 1887 p. 10

3, 15. statim] priuatim uel speciatim conieci affatim Baehrens instanter Oberdick

rorem Traiani uxore accepta, fauente Plotina, Traiano leuiter, ut Marius Maximus dicit, uolente.

122 4*. *Spart. Hadr. 12, 3* Post haec [*Hadrianus*] Hispanias
875 petit et Tarracone hiemauit, ubi sumptu suo aedem Augusti resti-
uel tuit. omnibus Hispanis Tarraconem in conuentum uocatis dilec- 5
123 tumque ioculariter ([ut] uerba ipsa ponit Marius Maximus) re-
876 tractantibus Italicis, uehementissime ceteris prudenter *et* caute
consuluit.

138 5*. *Spart. Hadr. 25, 3* Venit et de Pannonia quidam uetus
891 caecus ad febrientem Hadrianum eumque contingit. quo facto et 10
ipse oculos recepit, et Hadrianum febris reliquit. quamuis Marius
Maximus haec per simulationem facta commemoret.

6*. *Spart. Hadr. 20, 3* Marius Maximus dicit eum [*Hadria-
num*] natura crudelem fuisse et idcirco multa pie fecisse, quod
timeret, ne sibi idem, quod Domitiano accidit, eueniret. 15

7*. *Spart. Hel. 3, 9* Fuisse enim Hadrianum peritum ma-
theseos Marius Maximus usque adeo demonstrat, ut eum dicat
cuncta de se scisse, sic ut omnium dierum usque ad horam
mortis futuros actus ante perscripserit.

sulem factum totam praesumptionem adoptionis emeruisse (*a. 118*)
4, 4 tradidit, eum omnino adoptatum esse *Dio 69, 1, 1* (ἐξ ἐρωτικῆς φι-
λίας), *Eutropius 8, 6* (sine aliqua uoluntate Traiani sed operam dante
Plotina —. nam eum Traianus quamquam consobrinae suae filium
noluerat adoptare), *Aur. Vict. Caes. 13, 12* (quae uiri testamento here-
dem regni institutum simularat).

5. Cf. *Dio 69, 22, 1* Ἀδριανὸς δὲ μαγγανείαις μὲν τισὶ καὶ γοη-
τείαις ἐκνεοῦτό ποτε τοῦ ὄγκου, πάλιν δ' αὐτοῦ διὰ ταχέος ἐπίμπλατο.

6. Cf. *c. 23, 7* Et omnem quidem uim crudelitatis ingenitae usque
eo repressit, donec in uilla Tiburtina profluuiio sanguinis paene ad
exitum uenit. tunc libere Seruianum quasi affectatorem imperii, quod
seruis regiis cenam misisset, quod in sedili regio iuxta lectum posito
sedisset, quod erectus ad stationes militum senex nonagenarius proces-
sisset, mori coegit, multis aliis interfectis uel aperte uel per insidias;
quandoquidem etiam Sabina uxor non sine fabula ueneni dati ab Ha-
driano defuncta est. *Aur. Vict. epit. 14, 6* impetum mentis quodam
artificio regens.

7. Cf. *Hadr. 16, 7* Mathesin sic scire sibi uisus est, ut sero ka-
lendis Ianuariis scripserit, quid ei toto anno posset euenire, ita ut eo
anno, quo perit, usque ad illam horam, qua est mortuus, scripserit,
quid acturus esset.

4, 5. Tarraconem] em *in ras. P* 6. ut *uncis inclusi*
7. et *add. 5*

5, 9. uetus] natus *ed. pr.* 10. contigit *ed. pr.*

8. *Spart. Hel. 5, 4* Nam tetrafarmacum, seu potius pentafarmacum, quo postea semper Hadrianus est usus, ipse [*Helius*] dicitur repperisse, hoc est sumen, fasianum, pauonem, pernam crustulatam et aprunam. de quo genere cibi aliter refert Marius
 5 Maximus, non pentafarmacum sed tetrafarmacum appellans, ut et nos ipsi in eius uita persecuti sumus.

DE VITA ANTONINI PII

9*. *Capit. Anton. Pius 11, 3* Orationes plerique alienas esse dixerunt, quae sub eius [*Antonini Pii*] nomine feruntur; Marius
 10 Maximus eius proprias fuisse dicit.

DE VITA M. ANTONINI PHILOSOPHI

10*. *Capit. Anton. Phil. 1, 6* Cuius [*Marci*] familia in originem recurrens a Numa probatur sanguinem trahere, ut Marius Maximus docet, item a rege Sallentino Malemnio Dasummi filio,
 15 qui Lopias condidit.

11. EX LIBRO II *Vulc. Gall. Auid. 6, 7* Nam et cum Bu- 172
 colici milites per Aegyptum grauia multa facerent, ab hoc [*Aui-* 925
dio] retunsi sunt, ut idem Marius Maximus refert in eo libro, quem secundum de uita Marci Antonini edidit.

20 12. EX LIBRO II *Vulc. Gall. Auid. 9, 5* Si quis autem 175
 omnem hanc historiam [*Auidii Cassii rebellionis*] scire desiderat, 928
 legat Mari Maximi secundum librum de uita Marci, in quo ille ea dicit quae solum Marcus mortuo iam Vero egit. tunc enim Cassius rebellauit, ut probat epistula missa ad Faustina, cuius

8. Cf. *Hadr. 21, 4* Inter cibos unice amauit tetrafarmacum, quod erat de fasiano, sumine, perna et crustulo. = *Lampr. Alex. 30, 6* Vsusque est [*Seuerus Alexander*] Hadriani tetrafarmacum frequenter, de quo in libris suis Marius Maximus loquitur, cum Hadriani disserit uitam.

10. Cf. *Eutrop. VIII 9* quippe cum eius origo paterna a Numa Pompilio, materna a Salentino rege penderet.

11. Cf. *Anton. phil. 21, 2* Et cum per Aegyptum Bucolici milites grauia multa fecissent, per Auidium Cassium retunsi sunt. *Plura Cass. Dio 71, 4.*

12. Cf. *Auid. 7, 1* Hic imperatorem se in oriente appellauit, ut quidam dicunt, Faustina uolente, quae ualitudini Marci iam diffidebat et timebat, ne infantes filios tueri sola non posset atque aliquis existeret, qui capta statione regia infantes de medio tolleret. *Capit. Marc. 24, 5* Voluit Marcomanniam prouinciam, uoluit etiam Sarmatiam fa-

8, 1. terraf. P¹ pentef. P

10, 14. rege P in ras. malemnioda summi P a. corr.

12, 23. solus ed. pr.

hoc exemplum est: — Hinc autem apparet Faustina[m] ista [*rebellionem Auidii*] nescisse, cum dicat Marius, infamari eam cupiens, quod ea conscia Cassius imperium sumpsisset.

175
928

13. EX LIBRO II *Capit. Marc. 25, 8* Ignouit [*Marcus*] et ciuitatibus, quae Cassio consenserant, ignouit et Antiochensibus, qui multa in Marcum pro Cassio dixerant, quibus et spectacula et conuentus publicos tulerat et omnium contionum genus, contra quos edictum grauissimum misit. seditiosos autem eos et oratio Marci indicat, indita Mario Maximo, qua ille usus est apud amicos.

DE VITA COMMODI

14*. *Lamprid. Comm. 13, 1* Fuit autem ualidus ad haec [*gladiatoria Commodus*], alias debilis et infirmus, uitio etiam inter inguina prominenti, ita ut eius tumorem per sericas uestes populus Romanus agnosceret. uersus ideo multi scripti sunt, de quibus etiam in opere suo Marins Maximus gloriatur.

10

15*. *Lampr. Comm. 15, 4* Habuit [*Commodus*] praeterea morem, ut omnia quae turpiter, quae impure, quae crudeliter, quae gladiatorie, quae lenonie faceret, actis urbis indi iuberet, ut Marii Maximi scripta testantur.

15

192
945

16*. *Lampr. Comm. 18, 1* Adclamationes senatus post mortem Commodi graues fuerunt. ut autem sciretur, quod iudicium senatus de Commodo fuerit, ipsas adclamationes de Mario Maximo indidi et sententiam senatus consulti: 'Hosti patriae honores detrahantur, parricidae honores detrahantur, parricida trahatur.

cere, et fecisset, nisi Auidius Cassius rebellasset sub eodem in oriente atque imperatorem se appellasset, ut quidam dicunt, Faustina uolente, quae de mariti uoletudine desperaret. *Cassius Dio cum Mario Max. consentit; uid. 71, 22 sqq. ubi plura.*

13. *Cf. Vulc. Gall. Auid. 6, 6* Amatusque est [*Auidius*] ab omnibus orientalibus et speciatim ab Antiochensibus, qui etiam imperio eius consenserunt, ut docet Marius Maximus in uita diui Marci. 9, 1 Antiochensis quoque Auidio Cassio consenserant, sed et his et aliis ciuitatibus, quae illum iuuerant, ignouit, cum primo Antiochensibus grauiter iratus esset hisque spectacula sustulisset et multa alia ciuitatis ornamenta, quae postea reddidit. c. 7, 8.

15. *Cf. c. 11, 11* Ludum semper ingressus est et, quotiens ingrederetur, publicis monumentis indi iussit.

16. *Cf. Cass. Dio 73 (74), 2, 1* Καὶ οὕτως ὁ τε Πέρτιναξ αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Κόμμοδος πολέμιος ἀπεδείχθη, πολλά γε ἐς αὐτὸν καὶ δεινὰ

13, 9. mari *P a. c.*

14, 14. ideo] *Klebs Phil. n. I p. 559 sq. in eo P*

16, 20. *Symmetria adclamationum multis locis turbata est.*

hostis patriae, parricida, gladiator in spoliario lanietur. hostis
 deorum carnifex senatus, hostis deorum parricida senatus: hostis
 deorum hostis senatus. gladiator in spoliario, qui senatum occi-
 dit, in spoliario ponatur. qui senatum occidit, unco trahatur. qui
 5 innocentes occidit, unco trahatur: hostis parricida, uere uere. qui
 sanguini suo non pepercit, unco trahatur. qui te occisurus fuit,
 unco trahatur. nobiscum timuisti, nobiscum periclitatus es. ut
 salui simus, Iuppiter optime maxime, serua nobis Pertinacem.
 fidei praetorianorum feliciter. praetoriis cohortibus feliciter. exer-
 10 citibus Romanis feliciter. pietati senatus feliciter. parricida tra-
 hatur. rogamus, Auguste, parricida trahatur. hoc rogamus, parri-
 cida trahatur. exaudi Caesar, delatores ad leonem. exaudi Caesar,
 Speratum ad leonem. uictoriae populi Romani feliciter. fidei
 militum feliciter. fidei praetorianorum feliciter. cohortibus prae-
 15 toriis feliciter. hostis statuas undique, parricidae statuas undique,
 gladiatoris statuas undique. gladiatoris et parricidae statuae de-
 trahantur. necator ciuium trahatur, parricida ciuium trahatur.
 gladiatoris statuae detrahantur. te saluo salui et securi sumus,
 uere, uere, modo uere, modo digne, modo uere, modo libere.
 20 nunc securi sumus: delatoribus metum. ut securi simus, dela-
 toribus metum. ut salui simus, delatores de senatu, delatoribus
 fustem. te saluo delatores ad leonem. te imperante delatoribus
 fustem. parricidae gladiatoris memoria aboleatur, parricidae gla-
 diatoris statuae detrahantur. impuri gladiatoris memoria aboleatur.

καὶ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου συμβουλεύοντων. ἡθέλησαν μὲν γὰρ καὶ
 τὸ σῶμα αὐτοῦ σῶραι καὶ διασπᾶσαι ὥστε καὶ τὰς εἰκόνας, εἰπόντος
 δὲ τοῦ Περτίνακος τῇ γῇ ἤδη τὸν νεκρὸν κεκρύφθαι τοῦ μὲν σώματος
 ἀπέσχοντο, τῶν δ' ἄλλων ἐνεφοροῦντο, οὐδὲν ὃ τι οὐκ ἐπιλέγοντες. Κόμ-
 μοδὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς οὐδ' αὐτοκράτορα αὐτὸν ὀνόμαζεν, ἀλιτρίον δέ
 τινα καὶ τύραννον ἀποκαλοῦντες προσετίθεσαν ἐπισκώπτουντες τὸν μονο-
 μάχον, τὸν ἀρματηλάτην, τὸν ἀριστερόν, τὸν κηλήτην. τοῖς τε βουλευταῖς,
 ὅσοις καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ Κομμόδου φόβος ἐπήρτητο, ὁ ὄχλος ἐπέλειγεν
 'εὗγε εὗγε, ἐσώθης, ἐνίκησας'. ὅσα τε εἰώθεσαν ἐν τοῖς θεάτροις ἐπὶ τῇ
 τοῦ Κομμόδου θεραπείᾳ εὐρύθμως πως ἐκβοᾶν, ταῦτα τότε μετασχημα-
 τίζοντες ἐς τὸ γελοιότατον ἐξῆδον. — οὐ γὰρ ἐξήκει σφίσι τὸ μηκέτι
 φοβεῖσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ θαρσοῦντι καὶ ἐξυβρίζειν ἡθέλον. *Vid. Die Script.*
h. A. p. 221.

3. gladiator scripsi gladiatorem P 5. uere seuere P
 emendani 13. desperatum Salm. spurcatum Frankfurter Stud.
 Vindob. XIII p. 247 20. sumus P 21. ut inseruit Salm.
 22. imperantem P 23. gladiatori P 24. aboliatur P

[gladiatorem in spoliario.] exaudi Caesar: carnifex unco trahatur. carnifex senatus more maiorum unco trahatur. saeuior Domitiano, impurior Nerone. sic fecit, sic patiatur. memoriae innocentium seruentur, honores innocentium restituas, rogamus. parricidae cadauer unco trahatur, gladiatoris cadauer unco trahatur, gladiatoris cadauer in spoliario ponatur. perroga, perroga, omnes censemus unco trahendum. qui omnes occidit, unco trahatur. qui omnem aetatem occidit, unco trahatur. qui utrumque sexum occidit, unco trahatur. qui sanguini suo non pepercit, unco trahatur. qui templa spoliauit, unco trahatur. qui testamenta deleuit, unco trahatur. qui uiuos spoliauit, unco trahatur. seruis serui-
imus. qui pretia uitae exegit, unco trahatur. qui pretia uitae exegit et fidem non seruauit, unco trahatur. qui senatum uendit, unco trahatur. qui filiis abstulit hereditatem, unco trahatur. indices de senatu, delatores de senatu, seruorum subornatores de
senatu. et tu nobiscum timuisti, omnia scis, et bonos et malos nosti. omnia scis, omnia emenda, pro te timuimus. o nos felices te uiso imperante. de parricida refer, refer, *perroga*, perroga. praesentiam tuam rogamus. Innocentes sepulti non sunt: parricidae cadauer trahatur. parricida sepultos eruit: parricidae cadauer trahatur’.

Et cum iussu Pertinacis Liuius Larensis, procurator patrimonii, Fabio Chiloni consuli designato dedisset, per noctem Commodi cadauer sepultum est. senatus adclamauit: ‘Quo auctore sepelierunt? parricida sepultus eruatur, trahatur’. Cincius Seuerus dixit: ‘Iniuste sepultus est. qua pontifex dico, hoc collegium pontificum dicit. quoniam laeta iam percensui, nunc conuertar ad necessaria. censeo, quas is qui non nisi ad perniciem ciuium et ad dedecus suum uixit, ob honorem suum decerni coegit, abolendas statuas, quae undique sunt abolendae, nomenque ex omnibus priuatis publicisque monumentis eradendum mensesque his nominibus nuncupandos quibus nuncupabantur, cum primum illud malum in re publica incubuit’.

1. gladiatorem in spl. *uncis inclusi* 17. te uiro *P* sic te uero *fr. Cusan.* te uiuo *Casaub.* te uiuo, te imperante *Eyssenh.* te uiso *Hirschfeld* 18. perroga *inserui* 21. Larensis *Dessau Prosop. II p. 290* laurensis *P* 24. seruatur *P* Cingius *P* 25. qua] *an* quod? 26. laetam *P* laeta iam *Baehrens* leuia *Novák Listy 1884 p. 196* 27. quas is] *Salm.* quae is *P* 32. *Ipsum quod apud Marium Maximum senatus consultum inuenerat, taedio describendi correptus omisit Lampridius*

DE VITA PERTINACIS

17*. *Capit. Pert. 2, 6* Marcusque imperator — praetorium 175
928
eum [*Pertinacem*] fecit et primae legioni regendae inposuit, statimque Raetias et Noricum ab hostibus vindicauit. ex quo emi-
5 nente industria studio Marci imperatoris consul est designatus. exstat oratio apud Marium Maximum laudes eius continens et omnia uel quae fecit uel quae perpessus est. et praeter illam orationem, quam longum fuit conectere, saepissime Pertinax a Marco et in contione militari et in senatu laudatus est, doluitque
10 palam Marcus, quod senator esset et praefectus praet. fieri a se non posset.

18. *Capit. Pertin. 15, 8* Horruisse autem illum [*Pertinacem*] imperium epistula docet, quae uitae illius a Mario Maximo appo-
sita est. quam ego inserere ob nimiam longitudinem nolui.

15 DE VITA SEVERI

19. *Spart. Get. 2, 1* Geta autem dictus est uel a patrum nomine uel aui paterni, de cuius uita et moribus in uita Seueri Marius Maximus primo septenario satis copiose retulit.

20. *Lamprid. Alex. 5, 3* Delatum sibi Antonini nomen a
20 senatu recusauit [*Alexander*], cum hic magis adfinitate Caracalli iungeretur, quam ille subdituius. si quidem, ut Marius Maximus dixit in uita Seueri, nobilem orientis mulierem Seuerus, cuius 187
940
hanc genituram esse conpererat, ut uxor imperatoris esset, adhuc priuatus et non magni satis loci, duxit uxorem, ex qua adfinitate
25 hic Alexander fuit, cui uere per matrem suam consobrinus Varius Heliogabalus fuit.

21*. *Capit. Clod. Alb. 3, 4* Nec negari potest, quod etiam 193
946

18. Cf. c. 13, 1 Imperium et omnia imperialia sic horruit, ut sibi semper ostenderet displicere.

19. De (*P. Sept. Geta*) patruo uid. *Pros. III* p. 208 n. 326, de auo n. 328.

20. Cf. de *Iulia Domna Spart. Seu. 3, 9* Cum amissa uxore aliam uellet ducere, genituras sponsarum requirebat, ipse quoque matheseos peritissimus, et cum audisset esse in Syria quandam, quae id geniturae haberet, ut regi iungeretur, eandem uxorem petit, Iuliam scilicet, et accepit interuentu amicorum. ex qua statim pater factus est. *Geta 3, 1* Natus est Geta Seuero et Vitellio coss. Mediolani, etsi aliter alii prodiderunt, sexto kalendas Iunias, ex Iulia, quam idcirco Seuerus uxorem duxerat, quod eam in genitura habere compererat, ut regis uxor esset, isque priuatus sed iam optimi in republica loci.

21. *Hoc Mar. M. ex ipsa Seueri uita sumpsit (fr. 2).* eandem

18, 13. opposita P

14. inseri P em. Puteanus

20, 20. cum om. P

24. et non] sed iam Kellerbauer

Marius Maximus dicit, hunc animum Seuero primum fuisse, ut, si quid ei contingeret, Pescennium Nigrum et Clodium Albinum sibi substitueret. sed postea et filiis iam maiusculis studens et Albini amoris inuidens sententiam mutasse atque illorum utrumque bello oppressisse, maxime precibus uxoris adductus. denique 5 Seuerus eum et consulem designauit.

197 22*. *Capit. Clod. 9, 1* Et primo quidem conflictu habito
950 contra duces Seueri potior fuit [*Albinus*], post autem Seuerus ipse, cum id egisset apud senatum, ut hostis iudicaretur Albinus, contra eum profectus acerrime fortissimeque pugnauit in Gallia 10 non sine uarietate fortunae. denique cum sollicitus augures consularet, responsum illi est, ut dicit Marius Maximus, uenturum quidem in potestate eius Albinum, sed non uiuum nec mortuum. quod et factum est.

23*. *Capit. Clod. 9, 5* Fuit Albino unus, ut aliqui dicunt, 15 filius, ut Maximus dicit, duo, quibus [*Seuerus*] primum ueniam dedit, postea uero eos cum matre percussit et in profluentem abici iussit.

199 24*. *Spart. Seu. 15, 6* Denique cum occisi essent nonnulli
952 [*Pescennio uicto*], Seuerus se excusabat et post eorum mortem 20 negabat fieri inssisse quod factum est, quod de Laeto praecipue Marius Maximus dicit.

25*. *Capit. Clod. 12, 5* Exstat epistula Seueri, qua ostendit animum suum, missa ad senatum, cuius hoc exemplum est: —

famam Capitolinus secutus est c. 6, 8 sqq. 10, 3, etiam Spartianus Seuer. 6, 9 Eodem tempore [*seditione Pescennii audita*] etiam de Clodio Albino sibi substituendo cogitauit, cui Caesarianum decretum † aut Commodianum uidebatur imperium. sed eos ipsos pertimescendo, quibus recte inuidebat, et q. s.

22. *Cf. Spart. Seu. 10, 7* Et primo quidem ab Albinianis Seueri duces uicti sunt. tunc sollicitus cum consularet, a Pannoniacis auguribus comperit se uictorem futurum, aduersarium uero nec in potestatem uenturum neque euasurum. *c. 11, 6* Deinde Albini corpore adlato paene seminecis caput abscidi iussit Romanque deferri idque litteris prosecutus est. — addunt alii, quod idem cadauer in Rhodanum abici praecepit (*ῥιπῆναι Dio 75, 7, 3*), simul etiam uxoris liberorumque eius.

23. *Vid. adn. ad fr. 22 fin.*

24. *De (Iulio) Laeto ad Lugdunum pugnam decernente uid. Dion. 75, 6, 8 et Herod. 3, 7, 3 sq. (a quibus item prodicionis insimulatur).*

25. *In uita eius ad uitam Seueri historiae Augustae (11, 5—12, 1. 12, 9—13, 7. cf. 15, 6. 18, 6) pertinet. cf. Ver. (Capitolini) 9, 9 sq. De*

23, 16. ut *addidi* 24, 19. nonnullis *P*¹

25, 23. qua *Maduig* quae *P*

(13) Hinc apparet, quanta seueritate factionem uel Pescennianam uel Clodianam uindicauerit. quae quidem omnia in uita eius posita sunt. quae qui diligentius scire uelit, legat Marium Maximum de Latinis scriptoribus, de Graecis scriptoribus Herodianum, qui
 5 ad fidem pleraque dixerunt.

DE VITA HELIOGABALI

26. *Lampr. Heliog. 11, 6* Ferunt multi ab ipso [*Heliogabalo*] primum repertum, ut in uindemiarum festiuo multa in dominos iocularia et audientibus dominis dicerentur, quae ipse conpo-
 10 suerat, et Graeca maxime. horum pleraque Marius Maximus dicit in uita ipsius Heliogabali.

EX INCERTIS VITIS

27. *Lamprid. Alex. 21, 3* Praefectis praetorii suis senatoriam addidit [*Alexander Seuerus*] dignitatem, ut uiri clarissimi
 15 et essent et dicerentur. quod antea uel raro fuerat uel omnino [non] diu non fuerat, eo usque ut si quis imperatorum successorem praefecto praetorii dare uellet, laticlauiam eidem per liber-
 tum summitteret, ut in multorum uita Marius Maximus dixit.

ENCOLPII VITA ALEXANDRI SEVERI

1*. *Lampr. Alex. 17, 1* Referebat Encolpius — illum [*Ale-*
 20 *xandrum*], si umquam furem iudicem uidisset, paratum habuisse digitum, ut illi oculum erueret: tantum odium eum tenebat eorum, de quibus apud se probatum, quod fures fuissent.

2*. *Lampr. Alex. 48* Cum quidam Ouinius Camillus senator antiquae familiae delicatissimus rebellare uoluisset tyrannidem

quo bello quidem — in Marci uita plenissime disputatum est. 10, 2 illa fabula, quae in Marci uita posita est. *Ael. 5, 5* ut et nos ipsi in eius uita persecuti sumus. *Comm. 1, 1 Ael. 2, 9. Tropea Stud. II p. 37—41 Seueri autobiographiam, Vulić Rivista di storia ant. VIII 6—8 Marii Maximi uitam dictam esse putauerunt.*

27. *Cf. Lamprid. Comm. 4, 7* Paternum autem et huius caedis auctorem et (quantum uidebatur) paratae necis Commodi conscium et interuentorem, ne coniuratio latius puniretur, instigante Tigidio per lati clauii honorem a praefecturae administratione summouit. *Vid. Hirschfeld Kaiserl. Verwaltungsbeamt. p. 416 sq.*

26, 9. diceretur *P*

27, 16. non *del. Mommsen* imperatorem *P*

1, 22. apud se] habuisset *Kellerbauer*

adfectans, eique nuntiatum esset ac statim probatum, ad Palatium eum rogavit [*Alexander*] eique gratias egit, quod curam rei p., quae recusantibus bonis inponeretur, sponte reciperet; deinde ad senatum processit et timentem ac tantae conscientiae tabe confectum participem imperii appellavit, in Palatium recepit, conui-⁵ uio adhibuit, ornamentis imperialibus et melioribus, quam ipse utebatur, adfecit. et cum expeditio barbarica esset nuntiata, uel ipsum si uellet ire uel ut secum proficisceretur, hortatus est. et cum ipse pedes iter faceret, illum inuitauit ad laborem, quem post quinque milia cunctantem equo sedere iussit, cumque post¹⁰ duas mansiones equo etiam fatigatus esset, carpento inposuit, hoc quoque seu timore seu uere respuentem, abdicantem quin etiam imperium et mori paratum dimisit commendatumque militibus, a quibus Alexander unice amabatur, tutum ad uillas suas ire praecepit, in quibus diu uixit. sed post iussu imperatoris occisus est,¹⁵ quod et ille militaris esset [et a militibus occisus esset]. scio uulgum hanc rem, quam contexui, Traiani putare —. contra autem fr. 2. 3 et Septimius et Acholius et Encolpius ceterique uitae scriptores de hoc talia praedicauerunt.

SEPTIMIÏ VITA ALEXANDRI SEVERI

1*. *Lampr. Alex. 17, 2* Addit Septimius [*Encolpio fr. 1*],²⁰ qui uitam eius non mediocriter exsequutus est, tanti stomachi fuisse Alexandrum in eos iudices, qui furtorum fama laborassent, etiamsi damnati non essent, ut, si eos casu aliquo uideret, commotione animi stomachi choleram euomeret toto uultu inardescente, ita ut nihil loqui posset. nam cum quidam Septimius Arabianus,²⁵ famosus crimine furtorum et sub Heliogabalo iam liberatus, inter

4. labe *Oberdick* 9. ad boreem *P*¹ 11. duos *P*¹ 13. demisit *P* 16. et a militibus occisus est *uncis inclusi* amabatur, quod et ille mil. esset, tutum — uixit. sed post iniussu [*cum Salm.*] imp. a militibus occisus est *Maduig* sed postea cum imperator is occisus est, quod ei ille <fa>miliaris esset, a mil. o. est *Novák Listy 1887 p. 10* 18. uitae scriptores in *P* ante ceterique transposui, nisi omnino delendum est

1, 20. **ptiminus *P* (septiminus *Bamb.*) 22. fertorum *P a. corr.* 24. colera *P*¹ uultui non ard. *P*¹ 25. arabinus *P* arabianus 5

senatores principem salutatum uenisset, exclamauit: 'O Marna, o Iuppiter, o di immortales, Arabianus non solum uiuit, uerum etiam in senatum uenit, fortassis etiam de me sperat! tam fatuum, tam stultum esse me iudicat?'

5 2*. *Lampr. Alex. 48, 7* Contra autem et Septimius et Achaolius et Encolpius et q. s. = *Encolp. fr. 2 (et Achol. fr. 2)*.

GARGILII MARTIALIS VITA ALEXANDRI SEVERI

1*. *Lampr. Alex. 37, 3* Vsus conuiuii diurnus [*Alexandri*] hic fuit: uini ad totum diem sextarii triginta, panis mundi pondo triginta, panis sequentis ad donandum pondo quinquaginta. nam
10 semper de manu sua ministris conuiuii et panem et partes aut holerum aut carnis aut leguminum dabat, senili prorsus maturitate patrem familias agens. erant decreta et carnis diuersae pondo triginta, erant et gallinacei duo. addebatur anser diebus festis, kalendis autem Ianuariis et Hilariis matris deum et ludis Apollinaribus et
15 Iouis epulo et Saturnalibus et huiusmodi festis diebus fasianus, ita ut aliquando et duo ponerentur additis gallinaceis duobus. leporem cottidie habuit, uenationem frequentem, sed eam cum amicis diuidebat et is maxime quos sciebat per se non habere. nec diuitibus quicquam talium munerum misit sed ab his semper
20 accepit. habuit cottidie amuli sine pipere sextarios quattuor, cum pipere duo, et, ne longum sit omnia inserere, quae Gargilius eius temporis scriptor singillatim persecutus est, omnia et ad modum et ad rationem illi sunt praebita.

AELIVS SABINVS

1. *Capit. Maxim. 32, 1* Scribit Aelius Sabinus, quod praeter-
25 mittendum non fuit, tantam pulchritudinem oris fuisse in filio 238
991

1. principes *P* 2. o ante di om. *P*

1, 7. concubii *P* 10. conuiuiis *P* 11. prossus *P*
12. familiam *P* 13. gallinaciouo *P*¹ gallinae ouo *P* corr.
adhibatur *P*¹ adibebatur *P* in *mg. em. Petschenig Phil. LII p. 352*
14. matriis *P* 16. additi *Petschenig l. s.* gallinaciis *P*
20. amuli] *Scaliger* et mulis *P* (*m. rec. sup. u scr. l*) et mulsi *Momm-*
sen 21. Gargilius Martialis *P*³ ed. pr. 22. et ad rationem
scripsi tarrationem *P*

[*Maximini*], ut etiam caput eius mortui iam nigrum, iam sordens, iam maceratum, diffluente tabo uelut umbra pulchri oris uideretur. denique cum ingens gaudium esset, quod caput *Maximini* uideretur, prope par maeror erat, quod et filii pariter portaretur.

VVLCATHI TERENCEIANI

HISTORIA SVI TEMPORIS

1. *Capit. Gord. 21, 5* Sane quod praetermittendum esse non censui, quia mirabile uisum est, lectum apud Vulcatium Terentianum, qui et ipse historiam sui temporis scripsit, in litteras misi Gordianum seniore Augusti uultum sic repraesentasse, ut et uocem et morem et staturam eiusdem ostentare uideretur, filium uero Pompeio simillimum uisum, quamuis Pompeius obesi corporis fuisse denegetur; nepotem autem, cuius etiam nunc imagines uidemus, Scipionis Asiatici faciem rettulisse.

LOLLII VRBICI

HISTORIA SVI TEMPORIS

218
971

1. *Lamprid. Diad. 9, 1* Extat alia epistula ad matrem ab eodem [*Diadumeno*] destinata talis: 'Dominus noster et Augustus nec te amat nec ipsum se, qui inimicos suos seruat. age igitur, ut Arabianus et Tuscus et Gellius ad palum deligentur, ne, si occasio fuerit, non praetermittant.' Et, quantum Lollius Urbicus in historia sui temporis dicit, istae litterae per notarium proditae illi puero multum apud milites obfuisse dicuntur. nam, cum patrem occidissent, quidam hunc seruare uoluerunt, sed extitit cubicularius, qui has epistulas contioni militum legit.

AELII IVNII CORDI VITAE

1. *Capit. Opil. 1, 3* Et Iunio quidem Cordo studium fuit eorum imperatorum uitas edere, quos obscuriores uidebat; qui

2. uel umbrae pulchrioris *P em. Haupt*

1, 5. Sane quidem [*sic uulg.*] — [scripsit] in litteras misit *Mommsen* (misit *P³ ed. pr.*) 8. sic] sibi *P* 9. morem] os *Salm.* motum *Draeger* colorem *Kellerbauer* 10. obhaesi *P*

1, 16. diligenter *P* 23. imperatorem *P¹*

non multum profecit. nam et pauca repperit et indigna memoratu, adserens se minima quaeque persequuturum, quasi uel de Traiano aut Pio aut Marco sciendum sit, quotiens processerit, quando cibos uariauerit et quando uestem mutauerit et quos
 5 quando promouerit. quae ille omnia exsequendo libros mythistoriis repleuit talia scribendo, cum omnino rerum uilium aut nulla scribenda sint aut nimis pauca, si tamen ex his mores possint animaduerti, qui re uera sciendi sunt, sed ex parte, ut ex ea cetera colligantur.

10 2. *Clod. Alb. 5, 3* Huic [*Clodio Albino*] multa imperii signa, cum esset natus, facta dicuntur. nam et bos albus purpureis ad plenum colorem cornibus natus est. [quod mirandum fuit, cum cornibus.] quae tamen in templo Apollinis Cumani ab eodem posita iam tribuno diu fuisse dicuntur, quod, cum illi
 15 sortem de fato suo tolleret, his uersibus eidem dicitur esse responsum:

‘Hic rem Romanam magno turbante tumultu

sistet eques, sternet Poenos Gallumque rebellem’.

et in Gallia quidem eum multas gentes domuisse constat. ipse
 20 autem suspicabatur de Seuero sibi praedictum ‘sternet Poenos’, quod Septimius Afer esset. fuit et aliud signum futuri imperii. nam cum Caesareana familia hoc speciale habucrit, ut paruuli domus eius in testudineis alueis lauarentur, nato infantulo testudo ingens patri eius munere piscatoris adlata est: quod ille homo
 25 litteratus omen accipiens et testudinem libenter accepit et eam curari iussit atque infantulo ad excaudationes pueriles dicari, nobilitandum etiam hinc sperans. cum rarum esset aquilas in his locis uideri, in quibus natus est Albinus, septima eius die hora conuiuii, quod celebritati pueri deputabatur, cum ei fierent no-
 30 mina, septem aquilae paruulae de nidis adlatae sunt et quasi ad iocum circa cunas pueri constitutae: nec hoc omen pater abnuitt, iussit aquilas ali et diligenter curari. accessit omen, quod, cum pueri eius familiae russulis fasciis inligarentur, quod forte

2. adseren *P*¹

2, 12. quod — cornibus *uncis inclusi* 14. illi (*i. e. illic*)
 scripsi illis *P* 15. facto *P* 17. tumultus steteque sternet *P*¹
 21. septimus *P*¹ 23. testudine albeis *P* testudine [*alueis*]
Mommsen 26. cauari *Cornelissen* 27. etiam] *fort. eum*
 28. diei *P em. Casaub.* 29. conuiuii — deputabatur *del. Mommsen*
 eis *P* 31. ne *P* 33. fassiolis *P*

lotae atque udae essent russulae fasciolae, quas mater praegnans parauerat, purpurea matris fascea inligatus est: unde illi ioco nutricis etiam Porfyri nomen inditum est.

Haec atque alia signa imperii futuri fuere. quae qui uolet nosse, Helium Cordum legat, qui friuola super huiusmodi ominibus 5 cuncta persequitur.

194
947

3. *Clod. Alb. 7, 2* Victo Pescennio, cum et filiis suis imperium seruare cuperet et ingentem senatus amorem circa Clodium Albinum uideret [*Seuerus*], quod esset uir antiquae familiae, litteras ad eum per quosdam summi amoris ac summae adfectionis 10 misit, quibus hortabatur, ut, quoniam occisus esset Pescennius Niger, ipse cum eo fideliter rem p. regeret. quarum exemplum hoc esse Cordus ostendit: 'Imperator Seuerus Augustus Clodio Albino Caesari, fratri amantissimo et desiderantissimo salutem. Victo Pescennio litteras Romam dedimus, quas senatus 15 tui amantissimus libenter accepit. te quaeso, ut eo animo rem p. regas, quo dilectus es frater animi mei, frater imperii. Bassianus et Geta te salutant. Iulia nostra et te et sororem salutat. infan-
tulo tuo Pescennio Princo munera digna suo loco tuoque mittemus. tu uelim exercitus rei p. ac nobis retentes, mi uanissime, mi ca- 20
rissime, mi amantissime'.

4. *Clod. 11, 2* Gulosum eum [*Clodium*] Cordus, qui talia persequitur in suis uoluminibus, fuisse dicit, et ita quidem ut pomorum tantum hauserit, quantum ratio humana non patitur. nam et quingentas ficus passarias, quas Graeci callistruthias 25 uocant, ieiunum comedisce dicit et centum persica Campana et melones Ostienses decem et uuarum Labicanarum pondo uiginti et ficedulas centum et ostrea quadringenta. uini sane parcum
fr. 6 fuisse dicit, quod Seuerus negat.

3. *Cf. c. 1, 3* Fuit autem Clodius Albinus familia nobili, Hadrumetinus tamen ex Africa. 4, 1 Fuit, ut dixi, Albinus Hadrumetinus oriundo sed nobilis apud suos et originem a Romanis familiis trahens, Postumiorum scilicet et Albinorum et Ceioniorum. — *De fictione epistolae uide Die Script. h. A. p. 205 sqq.*

2. inlitus *P*¹ 5. hominibus *P*

3, 17. delectus *Mommsen* 19. Primo *Jordan* preempto
Golisch

4, 22. gylosum *P*¹ 24. auxerit *P* oratio *P*¹
25. passerarias *Marc. Donatus* 27. laucanarum *P*

5. *Max. 12, 5* Victa igitur Germania litteras [*Maximinus maior*] Romam ad senatum et populum misit se dictante conscriptas, quarum sententia haec fuit: 'Non possumus tantum, patres conscripti, loqui quantum fecimus. per quadraginta uel
 5 quinquaginta milia Germanorum uicos incendimus, greges abduximus, captiuos abstraximus, armatos occidimus, in palude pugnaui-
 mus. peruenissemus ad siluas, nisi altitudo paludium nos transire non permisisset.' Aelius Cordus dicit hanc omnino ipsius orationem fuisse: credibile est.

6. *Gord. 14, 6* Denique [*Maximinus senior audito Gordianorum imperio*] statim ad filium scripsit, qui longe post sequebatur, ut adceleraret, ne quid contra eum se absente milites cogitarent. litterarum exemplum tale Iunius Cordus edidit: 'Refert ad te stipator meus Tynchanius quae gesta cognoui uel in Africa uel
 15 Romae, refert, quae sint militum mentes. quaeso, quantum potes, properes, ne quid, ut solet, militaris turba plus faciat. quid uerear, ex eo audies quem ad te misi.'

7. *Maxim. 30, 1* Omina sane imperii [*Maximino*] haec fuerunt: serpens dormienti caput circumdedit. posita ab eodem
 20 uitis intra annum ingentes uuas purpureas attulit et mirae magnitudinis facta est. scutum eius sub sole arsit. lanceola sic fissa est fulmine, ut tota etiam per ferrum finderetur et duas partes faceret. quando dixerunt haruspices duos imperatores non diuturnos ex una domo isdem nominibus futuros. lorica patris eius
 25 non, ut solet, ferrugine sed tota purpureo colore infecta a plurimis uisa est. filio autem haec fuerunt: cum grammatico daretur, quaedam parens sua libros Homericos omnes purpureos dedit

5. *Antecedit haec narratio (12, 1):* Ingressus igitur Germaniam Transrenanam per triginta uel quadraginta milia barbarici soli uicos *incendit*, greges abegit, praedas sustulit, barbarorum plurimos interemit, militem diuitem reduxit, cepit innumeros et, nisi Germani a campis ad paludes et siluas confugissent, omnem Germaniam in Romanam ditionem rede-
 gisset. ipse praeterea manu sua multa faciebat, cum etiam paludem ingressus circumuentus esset a Germanis, nisi eum sui equo inhaerente liberassent. habuit enim hoc barbaricae temeritatis, ut putaret imperatorem manu etiam sua semper *uti* debere. denique quasi nauale quoddam proelium in palude fecit plurimosque illic interemit. *Vide de Iunii Cordi documentis Die Script. h. A. p. 205 sqq.*

5, 4 uel *addidi*, nisi quinquaginta cum *cd. pr. omnino delendum est* 7. silua *P*¹

6, 14. thynchanus *P em. Salm.* 15. roma *P*

238
991 aureis litteris scriptos. ipse puerulus cum ad cenam ab Ale-
xandro esset rogatus in patris honorem, quod ei deesset uestis
cenatoria, ipsius Alexandri accepit. cum infans esset, subito per
publicum ueniente uehiculo Antonini Caracalli, quod uacuum erat,
conscendit et sedit et uix aegreque a mulionibus carrucariis detur- 5
batus est. nec defuerunt, qui cauendum infantem dicerent Caracallo.
tum ille dixit: 'Longe est, ut mihi iste succedat.' erat enim illo
tempore inter ignobiles et nimis paruus. (c. 31) Mortis omnia haec
fuerunt: uenienti contra Maximum et Balbinum Maximino cum filio
mulier quaedam passis crinibus occurrit lugubri habitu et exclama- 10
uit: 'Maximini, Maximini, Maximini', neque quicquam amplius dixit
et mortua est. uidebatur enim dicere uoluisse 'Succurrite'. canes
circa tentorium eius in secunda mansione ultra duodecim ulula-
runt et animam quasi flendo posuerunt ac prima luce mortui
sunt deprehensi. lupi [urbem] quingenti simul ingressi sunt in 15
eam urbem, in qua se Maximinus contulerat; plerique dicunt
Hemonam, alii Archimeam, certe quae deserta a ciuibus uenienti
Maximino patuit. longum est omnia persequi, quae qui scire
desiderat, is uelim, ut saepe dixi, legat Cordum, qui haec omnia
usque ad fabellam scripsit. 20

8. *Maxim. 4, 1* Bibisse autem illum [*Maximum*] saepe
in die uini Capitolinam amforam constat, comedisse et quadra-
ginta libras carnis, ut autem Cordus dicit, etiam sexaginta. quod
satis constat, holeribus semper abstinuit, a frigidis prope semper,
nisi cum illi potandi necessitas. sudores saepe suos excipiebat 25
et in calices uel in uasculum mittebat, ita ut duos uel tres sex-
tarios sui sudoris ostenderit.

9. *Maxim. 6, 8* Erat praeterea [*Maximinus*], ut refert Cordus,
magnitudine tanta, ut octo pedes digitis sex diceretur egressus,
pollice ita uasto ut uxor dextrocherio uteretur pro anulo. iam 30
illa prope in uulgi ore sunt posita, quod amaxas manibus ad-
traheret, raedam onustam solus moueret, equo, si pugnum dedisset,
dentes solueret, si calcem, crura frangeret, lapides toficios friaret,
arbores teneriores scinderet, alii denique eum Crotoniaten Milo-
nem, alii Herculem, Antaeum alii uocarent. 35

8. omnia *P* 11. Maximinis omni (propter succurrite)
aptius 15. urbem *uncis inclusi*

9, 29. digito uideretur *P em. Casaub.* 33. friaret] t *sup.*
i *adscr. P²* 35. antheum *P*

10. *Max.* 28, 8 Et quoniam ad Maximinum seniore reuertimur, res iucunda praetereunda non est: nam cum esset Maximinus pedum, ut diximus, octo et prope semis, calciamentum fr. 8 eius, id est campagum regium, quidam in luco, qui est inter
 6 Aquileiam et Arciam, posuerunt, quod constitit pede maius fuisse hominis uestigio mensura. unde etiam uulgo tractum est, cum de longis et ineptis hominibus diceretur 'caliga Maximini'. quod idcirco indidi, ne quis, si Cordum legeret, me praetermisisse crederet aliquid, quod ad patrem pertineret.

10 11. *Max.* 29, 10 Haec sunt quae de puero [*Maximino*] sciri et dici decuit. reliqua qui uolet nosse de rebus ueneriis et amatoriis, quibus eum Cordus aspergit, eundem legat.

12. *Max.* 27, 6 Desponsa illi [*Maximino iuniori*] erat Iunia Fadilla, proneptis Antonini. — manserunt autem apud eam arrae
 15 regiae, quae tales (ut Iunius Cordus loquitur, harum rerum persecutor) ei fuisse dicuntur: monolinum de albis nouem, reticulum cum prasinis undecim, dextrocherium cum copula de hyacinthis quattuor praeter uestes auratas et omnes regias ceteraque insignia sponsaliorum.

20 13. *Gord.* 17, 3 Sed ego Iunium Cordum sequor, qui dicit ex omnibus his familiis [*Scipionis, Pompei, Antoninorum, Antonii*] Gordianorum coaluisse nobilitatem.

14. *Gord.* 4, 6 Cordus dicit in omnibus ciuitatibus Campaniae, Etruriae, Vmbriae, Flaminiae, Piceni de proprio illum [*Gordianum primum nondum imperatorem*] per quadriduum ludos
 25 scaenicos et iuuenalia edidisse.

15. *Gord.* 5, 5 Amatus est ab Afris [*Gordianus primus pro consule*] ita ut nemo antea proconsulum, ita ut eum alii Scipionem, Catonem alii, multi Mucium ac Rutilium aut Laelium dicerent. extat eorum adclamatio, quae a Iunio in litteras relata
 30

10, 1. maximas *P* Maximinum seniore *em. Salm.*
 2. praetereundum *P em. Salm.* 4. inter *om. P* 5. pedem *P*
 6. mensura *fort. del.* 8. si *add. Petschenig* 9. patrem
Kellerbauer rem P

11, 11. didici *P*
 12, 14. antoni *P* ea *P* 15. persecutores *P* persecutor,
 ei *Novák Listy 1884 p. 201* 16. monolium *P em. Cas.*
 17. cum *add. §* yachinctis *P*
 14, 24. etruria et *P¹* etruriae et *P em.* flaminae *P¹*
 15, 28. cum aliis *P*

est. nam cum quadam die factum imperatorium legeret atque a proconsulibus Scipionibus coepisset, adclamatum est: 'Nouo Scipioni, uero Scipioni, Gordiano proconsuli.'

238

991

16. *Gord. 11, 1* Interest, ut senatus consultum, quo Gordiani imperatores appellati sunt et Maximinus hostis, litteris propagetur: Non legitimo sed indicto senatus die consul iam domi conuentus cum praetoribus, aedilibus et tribunis plebis uenit in curiam. praefectus urbi, cui nescio quid redoluerat et qui publicas litteras non acceperat, a conuentu se abstinuit. sed profuit, nam consul ante solitas adclamationes, priusquam aliquid in Maximinum feliciter diceretur, ait: 'Patres conscripti, Gordiani duo, pater et filius, ambo ex consulibus, unus uester pro consule, alter uester legatus, magno Afrorum consilio imperatores sunt appellati. gratias igitur agamus Thysdritanae iuuentuti, gratias Carthaginiensi populo semper deuoto: ab inmani nos belua, ab illa fera uindicauerunt. quid timide auditis? quid circumspicitis? quid cunctamini? hoc est quod semper optastis. hostis est Maximinus: di facient, ut esse iam desinat, et Gordiani senis felicitatem atque prudentiam, iuuenis uirtutem atque constantiam laeti experiamur.' Post haec litteras legit Gordianorum ad senatum et ad se missas. 20 tunc adclamauit senatus: 'Di uobis gratias. liberati ab hostibus sumus: si penitus liberemur. Maximinum hostem omnes iudicamus. Maximinum cum filio dis inferis deuouemus. Gordianos Augustos appellamus. Gordianos principes agnoscimus. imperatores de senatu di conseruent, imperatores nobiles uictores uideamus, imperatores nostros Roma uideat. hostes publicos qui occiderit, praemium meretur.' Dicit Iunius Cordus istud senatus consultum fuisse tacitum, quod quale sit aut quare sic appellatum, breui exponam et q. s.

17. *Gord. 19, 8* Cordus dicit uxorem eum [*Gordianum iuniorem*] numquam habere uoluisse. 30

18. *Gord. 21, 3* Haec de Gordiano iuniore digna memoratus comperimus: non enim nobis talia dicenda sunt, quae Iunius

2. spione *P*¹ scipione *P*²

16, 4. quo *om. P* cum *Petschenig* 5. propagentur *P*

12. consubus *P* (*prius* u *in ras.* consib *Bamb.*) 14. tydritanae

P a. c. 18. gordiani s *P*¹ enis *add. P*² 21. clamauit *P*

22. si *P* sic *Mommsen* 23. deuocemus *P* 27. istud s *istutt*

*P*³ *in ras.* 28. tacitum *add. P*³ s 18, 33. dicentes unoque *F*

Cordus ridicule ac stulte composuit de uoluptatibus domesticis ceterisque infimis rebus. quae qui uelit scire, ipsum legat Cordum, qui dicit, et quos seruos habuerit unusquisque principum et quos amicos et quot paenulas quotue clamydes, quorum etiam
 5 scientia nulli rei prodest, si quidem ea debeant in historia poni ab historiografis, quae aut fugienda sint aut sequenda.

19. *Max. et Balb. 4, 1* Prima igitur relatio principum fuit, 238
991
 ut duo Gordiani diui appellarentur. aliqui autem unum putant appellatum, seniore uidelicet, sed ego libris, quos Iunius Cordus
 10 affatim scripsit, legisse memini ambos in deos relatos, si quidem senior laqueo uitam finiuit, iunior autem in bello consumptus est, qui utique maiorem meretur reuerentiam, quod eum bellum rapuit.

20. *Gord. 22, 2* Tunc populus et milites Gordianum [*tertium*] paruulum annos agentem, ut plerique adserunt, undecim,
 15 ut nonnulli, tredecim, ut Iunius Cordus dicit, sedecim, nam uicensimo et secundo anno eum perisse adserit, petiuerunt, ut Caesar appellaretur, raptusque ad senatum atque inde in contione positus indumento imperatorio tectus Caesar est nuncupatus. 238
991

21. *Max. et Balb. 12, 3* Ipse autem Maximus Aquileiam 238
991
 20 idcirco accesserat, ut omnia tuta et integra usque ad Alpes relinqueret ac, si quae essent barbarorum, qui Maximino fauerant, reliquiae, compesceret. missi sunt denique ad eum legati senatores uiginti, quorum nomina sunt apud Cordum (in his consulares quattuor, praetorii octo, *octo* quaestorii) cum coronis et
 25 senatus consulto, in quo ei statuae auratae equestres decernebantur.

22. *Gord. 26, 1* Fuit terrae motus eo usque grauis imperante 241
994
 Gordiano [*tertio*], ut ciuitatis etiam terrae hiatu cum populis deperirent, ob quae sacrificia per totam urbem totumque orbem
 30 terrarum ingentia celebrata sunt. et Cordus quidem dicit inspectis libris Sibyllinis celebratisque omnibus, quae illic iussa uidebantur, mundanum malum esse sedatum.

19. *Cf. Gord. 16, 4* Hic exitus duorum Gordianorum fuit, quos ambos senatus Augustus appellauit et postea inter diuos rettulit.

4. quotue] quod uel P etiam] tamen *Baehrens*
 19, 7. principum] primum P 12. ueretur P bella P
 bellum *scripsi* Bellona *Kellerbauer*
 21, 19. maximinus P 24. octo** P (*octoso Bamb.*) octo,
 octo *scripsi* 25. consultum P

23. *Gord. 31, 5* Amatus est [*Gordianus tertius*] a populo et senatu et militibus ante Philippi factionem, ita ut nemo principum. Cordus dicit omnes milites eum filium appellasse, ab omni senatu filium dictum, omnem populum delicias suas Gordianum dixisse.

5

24. *Gord. 33, 4* Quod de C. Caesare memoriae traditum est, hoc etiam de Gordiano [*tertio*] Cordus euenisse perscribit. nam omnes quicunque illum gladio adpetiuerunt (qui nouem fuisse dicuntur), postea interemptis a Philippis sua manu suisque gladiis et isdem, quibus illum percusserant, interisse dicuntur.

10

AEMILII PARTHENIANI

VITAE AFFECTATORVM TYRANNIDIS

1. *Vulc. Gall. Auid. Cass. 5, 1* De hoc [*Auidio Cassio*] multa grauiam contra militum licentiam facta inueniuntur apud Aemilium Parthenianum, qui affectatores tyrannidis iam inde a ueteribus historiae tradidit. nam et uirgis caesos in foro et in mediis castris securi percussit, qui ita meruerunt, et manus multis amputauit. et praeter laridum ac buccellatum atque acetum militem in expeditione portare prohibuit et, si aliud quippiam repperit, luxuriam non leui supplicio adfecit.

ACHOLII VITA ALEXANDRI SEVERI

1*. *Lamprid. Alex. 64, 4* Scio sane plerosque negare hunc a senatu Caesarem appellatum esse sed a militibus, qui uerum prorsus ignorant; dicere praeterea non hunc fuisse consobrinum Heliogabali. qui ut nos sequantur, historicos eius temporis legant et maxime Acholium, qui et interiora huius principis scripsit.

1. *Alexandrum Caesarem a senatu esse dictum memoratur in uitis Opilii 4, 1. Heliog. 5, 1. 10, 1. Alex. 1, 2. 2, 4, fuisse Heliogabali consobrinum in uitis Heliog. 10, 1. Alex. 1, 2. 5, 4.*

24, 9. interempti sunt a Philippis aut se sua m. — interemisse dic. *Maduig* 10. interemisse *P*

1, 13. a ueteribus <temporibus> *Klein* 14 cesis *P*

1, 21. ignorat *P a. c.* 23. interiora *scripsi* itinera *P*

2*. *Lamprid. Alex. 48, 6* Scio uulgum hanc rem, quam contexui [*de Ouinio Camillo*], Traiani putare —. contra autem fr. 2 et Septimius et Acholius et Encolpius ceterique uitae scriptores fr. 2 de hoc talia praedicauerunt.

5 3*. *Lamprid. Alex. 14, 6* Rerum memoria [*in Alexandro*] singularis, quam mnemonico Acholius ferebat adiutam.

ACTA

4. *Vopisc. Aurel. 12, 3* Et quoniam etiam de adrogatione eius [*Aureliani*] aliqua me dixeram positurum, quae ad tantum principem pertinerent, quaeso ne odiosior uerbosiorue in ea re
10 uidear, quam fidei causa inserendam credidi ex libris Acholi, qui magister admissionum Valeriani principis fuit, libro actorum eius nono: Cum consedisset Valerianus Augustus in thermis apud Byzantium, praesente exercitu, praesente etiam officio Palatino, adsidentibus Memmio Tusco consule ordinario, Baebio Macro praefecto
15 praetorii, Quinto Ancario praeside Orientis, adsidentibus etiam a parte laeua Auulnio Saturnino Scythici limitis duce et Murrentio Mauricio ad Aegyptum destinato, Iulio Tryphone orientalis limitis duce et Maecio Brundisino praefecto annonae orientis et Vlpio Crinito duce Illyriciani limitis et Thracici et Fulvio Boio duce
20 Retici limitis Valerianus Augustus dixit: 'Gratias tibi agit, Aureliane, res p., quod eam a Gothorum potestate liberasti. abundamus per te praeda, abundamus gloria et his omnibus, quibus Romana felicitas crescit. cape igitur tibi pro rebus gestis tuis coronas murales quattuor, coronas uallares quinque, coronas nauales duas, coronas ciuicas duas, hastas puras decem, uexilla bicolora quattuor, tunicas russas ducales quattuor, pallia proconsularia duo, togam praetextam, tunicam palmatam, togam pictam, subarmalem profundum, sellam eburatam. nam te consulem hodie
25 designo, scripturus ad senatum, ut tibi deputet scipionem, deputet etiam fascēs; haec enim imperator non solet dare sed a senatu, quando fit consul, accipere.' (*c. 14*) Post haec Valeriani dicta Aurelianus surrexit atque ad manus accessit agens gratias mili-

258
1011

2. *Vid. Encolp. fr. 2 p. 129.*

3, 6. nemonico *P em. Obrecht.*

4, 10. acoli *P* 14. nemmio *P* Tusco scripsi fusco *P*
18. ulpicio *P* 20. gratia *P a. c.* 30. haec — accipere *a*
Vopisco explicandi causa addita esse Casaub. opinatur

taribus uerbis, quae propria et ipsa adponenda decreui. Aurelianus dixit: 'Et ego, domine Valeriane, imperator Auguste, ideo cuncta feci, ideo uulnera patienter excepi, ideo et equos et coniuratos meos lassani ut mihi gratias ageret res p. et conscientia mea. at tu plus fecisti. ago ergo gratias bonitati tuae et accipio consulatum, quem das. deus faciat et deus certus, ut et senatus de me sic iudicet.' agentibus igitur gratias omnibus circumstantibus Vlpus Crinitus surrexit atque hac oratione usus est: 'Apud maiores nostros, Valeriane Auguste, quod et familiae meae amicum ac proprium fuit, ab optimis quibusque in filiorum locum fortissimi uiri semper electi sunt, ut uel senescentes familias uel fetus matrimoniis iam caducos substitutae fecunditas prolis ornaret. hoc igitur, quod Cocceius Nerua in Traiano adoptando, quod Vlpus Traianus in Hadriano, quod Hadrianus in Antonino et ceteri deinceps proposita suggestionem fecerunt, in adrogando Aureliano, quem mihi uicarium iudicii tui auctoritate fecisti, censui esse referendum. iube igitur, ut lege agatur, sitque Aurelianus heres sacrorum nominis et bonorum totiusque iuris Vlpio Crinito iam consulari uiro ipse actutum te iudice consularis.' longum est cuncta pertexere. nam et actae sunt Crinito a Valeriano gratiae et adoptio, ut solebat, impleta.

ΑΣΙΝΙΟΥ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΥ

ΧΛΙΕΘΡΗΣ

1. EX LIBRO II *Steph. Byz. s. u. p. 97 Mein.* "Ανθιον, πόλις Ἰταλίας. Κουάδρατος ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος. ὁ πολίτης Ἀνθιανός, ὡς αὐτός.

2. EX LIBRO V *Steph. Byz. ap. Constant. Porph. de admin. imp. c. 23 p. 109 ed. Bonn. p. 325* Παρὰ Κουαδράτῳ ἐν Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος εἴ ἐστιν Ἰβήροισιν οὕτως· 'Καί τοι Αἰγυψί θ' ἄμα καὶ Ἰβήροισι πολεμέοντες.'

1. Cf. s. u. Ἀνθεια p. 96 ἔστι καὶ Ἰταλίας Ῥώμης πλησίον, ἥ τις καὶ Ἀντιον μετωνομάσθη, ὡς εἰρήσεται.

3. cantherios *vulg.* 5. ego P 7. gratias *om.* P¹
17. repetendum *Petschenig*

3. EX LIBRO XII Steph. Byz. s. u. p. 307 Θαψίπολις, πλησίον Καρχηδόνας. τὸ ἐθνικὸν Θασιπολίτης. Κουάδρατος δωδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς <χιλιάδος>.

4. EX LIBRO XIII Steph. Byz. s. u. p. 493 Ὁξύβιοι, μοῖρα 5 Λιγύων. Κουάδρατος τεσσαρεσκαίδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς χιλιαρχίας.

5. EX LIBRIS INCERTIS Steph. Byz. s. u. p. 205 Γερούνιον, πόλις Ἰταλίας. Κουάδρατος δὲ Γερυνίαν ταύτην καλεῖ. τὸ ἐθνικὸν Γερουνίνος.

6. Steph. Byz. s. u. p. 216 Δάλμιον, πόλις Δαλματίας 10 μεταξὺ Ἰλλυρίας καὶ Ἰταλίας. — Ἀππιανὸς δὲ τὴν πόλιν Δελμίνιον καλεῖ, Κουάδρατος δὲ Δέλμινον. φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ Δαλμάτας.

7. Steph. Byz. s. u. p. 521 Πήλιον. — ἔστι δὲ καὶ Πήλιον Ἰλλυρίας πόλις, ἧς μέμνηται Κουάδρατος. τὸ ἐθνικὸν Πηλῖνος.

15 8*. Xiphil. LXX 3 Κουαδράτος δὲ γηραιὸν μὲν φησιν αὐτὸν [Antoninum Pium] τελευτῆσαι, τὴν δὲ τελευτὴν ἡδίστην αὐτῷ κατ' ἴσον ὑπνω τῷ μαλακωτάτῳ γενέσθαι. 161
914

9*. Zosim. V 27, 1 Ἐν δὲ τῇ Ῥαβέννῃ (μητροπόλις δὲ Φλαμινίας, πόλις ἀρχαία, Θειτάλων ἀποικία, Ῥήνη κληθεῖσα 20 διὰ τὸ πανταχόθεν ὕδασι περιρρεῖσθαι, καὶ οὐχ, ὥς Ὀλυμπιόδωρος ὁ Θηβαῖός φησι, διὰ τὸ Ῥῶμον, ὃς ἀδελφὸς γέγονε Ῥωμύλῳ, τῆς πόλεως ταύτης οἰκιστὴν γεγονέναι. Κουαδράτῳ γάρ, οἶμαι, θετέον ἐν τῇ κατὰ τὸν βασιλέα Μάρκον ἱστορίᾳ τοῦτο περὶ τῆς πόλεως ταύτης διεξεληθόντι) ἐν τῇ Ῥαβέννῃ 25 τοίνυν κτλ.

8. Cf. Capit. Pius 12, 5 Tertia die, cum se grauari uideret, Marco Antonino rem publicam et filiam praesentibus praefectis commendauit Fortunamque auream, quae in cubiculo principum poni solebat, transferri ad eum iussit, signum tum tribuno aequanimitatis dedit atque ita conuersus quasi dormiret, spiritum reddidit apud Lorium.

9 potest etiam ex Parthicis sumptum esse.

3, 3. Ῥωμαϊκῆς R(ehdig.) χιλιάδος add. Meineke Ῥωμαικῶν A(ld.) V(oss.) Thapsum, quam urbem Stephanus postea tractat, dici Berkellius censet

4, 5. Λιβύων V

5, 7. Γερυνίαν Palatini Perusinus V Γερυνίαν A R

6, 11. Δέλμινον R (= C. I. L. III 3202 p. 407) Δάλμινον V Δάλμιον A (= Strabo VII p. 315). cf. Eustath. ad Dion. Per. 95 ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Δάλμιον ἢ Δελμίνιον ἢ Δέλμινον.

7, 14. πόλεως A Πηληνός. libri

9, 19. ῥύνη cod. em. Sylburg. 22. κουαδράτῳ cod.

23. οἰμεθετέον cod. em. Hemsterhusius

10*. *Agath. I 6 p. 26 Bonn.* Οἱ δὲ Ἀλαμανοί, εἶγε χορὴ Ἀσιννίῳ Κουαδράτῳ ἔπεσθαι, ἀνδρὶ Ἰταλιώτῃ καὶ τὰ Γερμανικὰ ἐς τὸ ἀκριβὲς ἀναγεγραμμένῳ, ξύγκλυδές εἰσιν ἄνθρωποι καὶ μιγάδες, καὶ τοῦτο δύναται αὐτοῖς ἢ ἐπωνυμία.

ΠΑΡΘΙΚΑ

11. *EX LIBRO I Steph. Byz. s. u. p. 207 Mein.* Γηλύς, ἔθνος <Παρθίας>, οὗ μέμνηται Ἀσίνιος Κουάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν.

12. *Steph. Byz. s. u. p. 437* Μαυρούσιοι καὶ Μαῦροι, ἔθνος μέγα Αἰβύης, ὡς Κουάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν.

13. *EX LIBRO II Steph. Byz. s. u. p. 298* Ζωβίδαι, ἔθνος 10 πλησίον Καρμανίας. Κουάδρατος ἐν Παρθικῶν δευτέρῳ.

14. *EX LIBRO III Steph. Byz. s. u. p. 205* Γερμανίαια, πόλις Εὐφρατησίας. Κουάδρατος ἐν τρίτῃ Παρθικῶν χωρὶον αὐτὴν φησιν. ὁ πολίτης Γερμανικεύς.

15. *Steph. Byz. s. u. Ταρσός p. 606* Καὶ Τάρσα κώμη 15 ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κουάδρατος ἐν τρίτῳ Παρθικῶν. Ἀπὸ δὲ Σαμοσάτων κατὰ ῥοὺν ἰόντι ὅσον σταδίους ἑκατὸν πεντήκοντα Τάρσα κώμη πολυάνθρωπος ῥακεῖτο ἄνω τοῦ ποταμοῦ σταδίους πεντεκαίδεκα. τὸ ἐθνικὸν Ταρσηνός.

16. *Steph. Byz. s. u. p. 713* Ὠτηνὴ, μοῖρα Ἀρμενίας. 20 Κουάδρατος ἐν Παρθικῶν τρίτῳ. Ὁ δὲ τῆς Ἀρμενίας βασιλεὺς Πάκορος ἐν τούτῳ περὶ Ἀρτάξατα καὶ τὴν Ὠτηνὴν τῆς Ἀρμενίας διάγων.

17. *EX LIBRO IIII Steph. Byz. s. u. p. 670* Φράασπα, Μηδίας πόλις. Κουάδρατος Παρθικῶν τετάρτῳ.

25

10. *Fortasse ex proprio libro Germanicorum, uid. s. p. CLXXXVII.*

12. *Cf. Strabo XVII 3, 2 p. 825* Οἰκοῦσι δ' ἐνταῦθα Μαυρούσιοι μὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων λεγόμενοι, Μαῦροι δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν ἐπιχωρίων, Αἰβυκὸν ἔθνος μέγα καὶ εὐδαιμον.

16. *Multi in oriente fuerunt Pacori, forsitan hic fuerit is, qui a. 163 Artaxatis captis a Statio Prisco uictus est, uid. E. Napp De rebus imp. M. Aurelio in oriente gestis Diss. Bonn. p. 22 sqq.*

17. *Cf. p. 533 s. u.* Πράασπα, πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς. τὸ ἐθνικὸν Πραασπηνός.

10, 3. ξυνήλυδές *L. Dindorf*

11, 6. Παρθίας *add. Meineke* Ἀσσίνιος *R* Ἀσσίνιος *AV*
cf. Dion. Per. 1019 13, 11. παρθενικῶν *RV*

15, 17. Σαμοσατῶν *R* Σαμοσατῶν *AV* καὶ ταροῦ *R*

16, 22. Ἀρτάξαντα *AV* 17, 24. Μηδείας *V*

18. EX LIBRO VI *Steph. Byz. s. u. p. 705* Ὀβαρηνοί, μέρος Ἀρμενίας παρακείμενον Κύρῳ ποταμῷ, ὅστις Εὐφράτη παραλήλως ἔχει. μέμνηται δ' αὐτῶν καὶ Κουάδρατος ἐν ἑκτῷ Παρθικῶν: 'Παρὰ δὲ Κύρῳ ποταμῷ Ὀβαρηνοί τε καὶ Ὀτηνοὶ
5 νέμονται, μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες.'

19. EX LIBRO VII *Steph. Byz. s. u. p. 308* Θελαμοῦζα, φρούριον τῆς παρ' Εὐφράτην Ἀραβίας, ὡς Κουάδρατος ἐν Παρθικῶν ἐβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν Θελαμουζαῖος.

20. EX LIBRO VIII *Steph. Byz. s. u. p. 194* Γάζακα, πόλις
10 μεγίστη τῆς Μηδίας, ὡς Κουάδρατος ἐν ὀγδόῳ Παρθικῶν.

21. *Steph. Byz. s. u. p. 437* Μασχάνη, πόλις πρὸς τῶν Σκηνιτῶν Ἀράβων. Κουάδρατος ὀγδόῳ Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν Μασχανεύς.

22. EX LIBRO IX *Steph. Byz. s. u. p. 581* Σόλυμα, πόλις
15 Ἀσσυρίων, μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις κτισθεῖσα, ὡς Κουάδρατος ἐνάτῳ Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν Σολυμηνός.

23. *Steph. Byz. s. u. p. 593* Συρβανή, νῆσος ἐν τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κουάδρατος ἐνάτῳ Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν Συρ-
20 βανηνός.

24. *Steph. Byz. s. u. p. 623* Τιγρανόκερτα, οὐδετέρως, πόλις πρὸς Ἀρμενίαν, ἀπὸ Τιγράνου βασιλέως Ἀρμενίας. Κουάδρατος ἐνάτῳ 'Καὶ ὥκησε τὰ Τιγρανόκερτα' τὸ δ' ἐστὶ τῇ Παρθυαίων φωνῇ Τιγρανούπολις.' τὸ ἐθνικὸν Τιγρα-
25 νοκέρται.

25. EX LIBRIS INCERTIS *Steph. Byz. s. u. p. 172* Βόγχαι, ἔθνος τοῖς Καρρηνοῖς προσκείμενον, μέσον Εὐφράτου καὶ Κύρου ποταμοῦ, ὡς Κουάδρατος.

18. *Idem fr. (continuuans fr. 16) s. u. Ὀτηνή p. 713* τὸ ἐθνικὸν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ δευτέρῳ. Περὶ δὲ Κύρον ποταμὸν κτλ.

18, 4. Ὀβαρνῦται καὶ R Ὀβαρνίται καὶ V Ὀβαρηνῦται A em. Holsten Ὀγγηνοὶ libri em. Xylander

19, 8. παρθενικῶν RV

20, 9. Γάζακαι V 10. παρθενικῶν Perus. παρθενιῶν Palat.

21, 11. πρὸς del. Meineke 12. Παρθενικῶν RV

24, 21. πόλις οὐδετέρως libri 23. ὥκησε Meineke

25, 26. Βόγγηαι Xylander 27. παρακείμενον AV

28. Κάρρα Bochartus

26. *Steph. Byz. s. u. p. 208* Γίνδαρα, κώμη πρὸς τῇ Ἀντιοχείᾳ. τὸ ἐθνικὸν Γινδαρεύς. Κουάδρατος δὲ Γινδάρους ἔφη.

27. *Steph. Byz. s. u. p. 446* Μέση τῶν ποταμῶν, χώρα μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος· καὶ Ἀδιαβηνὴ ἐκαλεῖτο, ὡς ἱστορεῖ Κουάδρατος.

28. *Steph. Byz. s. u. Μεσσηνή p. 447* Ἔστι — καὶ χώρα Περσίδος Μεσηνὴ δι' ἐνὸς σ, ὑπὸ τῶν δύο ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγριδος μεσαζομένη, ὡς Ἀσίνιος Κουάδρατός φησιν.

29. *Steph. Byz. s. u. p. 602* Τάπυρροι, οὐ πόρρω Ὑρκανίας ἔθνος. Κουάδρατος Τάπουρρά φησιν. τὸ ἐθνικὸν Ταπουρραῖοι.

166
919

30. *Capit. Ver. 8, 1* Fuit [L. Verus] eius fati, ut in eas prouincias, per quas redit [e Syria], Romam usque luem secum deferre uideretur. et nata fertur pestilentia in Babylonia, ubi de templo Apollinis ex arcula aurea, quam miles forte inciderat, spiritus pestilens euasit, atque inde Parthos orbemque complesse. sed hoc non Lucii Veri uitio sed Cassi, a quo contra fidem Seleucia, quae ut amicos milites nostros receperat, expugnata est. quod quidem inter ceteros etiam Quadratus belli Parthici scriptor incusatis Seleucenis, qui fidem primi ruperant, purgat.

31*. *Fulc. Gall. Auid. Cass. 1, 1* Auidius Cassius, ut quidam uolunt, ex familia Cassiorum fuisse dicitur, per matrem homine nouo genitus Auidio Seuero, qui ordines duxerat et post ad summas dignitates peruenerat. cuius Quadratus in historiis

30. Cf. *Ammian. Marc. XXIII 6, 24* Qua [Seleucia Assyriae] per duces Veri Caesaris expulsata auulsum sedibus simulacrum Comei Apollinis perlatumque Romam in aede Apollinis Palatini deorum antistites collocarunt. fertur autem quod post direptum hoc idem figmentum incensa ciuitate milites fanum scrutantes inuenere foramen angustum, quo reserato, ut pretiosum aliquid inuenirent, ex adyto quodam concluso a Chaldaeorum arcanis labes primordialis exiuit, quae insana-bilium uel concepta morborum eiusdem Veri Marcique Antonini tempo-ribus ab ipsis Persarum finibus ad usque Rhenum et Gallias cuncta contagiis polluebat et mortibus.

31. Cf. de hoc fragmento dubiae auctoritatis s. p. CLXXXVII.

26, 2. Γινδαρηνοὺς *Berkelius coll. Plin. n. h. V 81*

28, 7. Περσίδος *add. Palat. Μεσσηνὴ libri ποταμῶν Εὐφράτου Pal. στομάτων αὐτοῦ A R V* 8. καὶ Τίγριδος *add. Palat.*

29, 9. Τάπυρροι *Holsten*

30, 12. secundę ferre *P a. c.* 14. appollonis *P* 15. ur-bemque *P* 16. sed scripsi et *P*

31, 21. marein *P* 22. homine *Mommsen* tamen *P*

meminit, et quidem grauiter, cum illum summum uirum et necessarium rei publicae adserit et apud ipsum Marcum praeualidum.

VITAE AVCTORVM
A TREBELLIO ET A VOPISCO NOMINATORVM
CAELESTINI

1. *Treb. Poll. Val. 8, 1* Valerianus iunior — a patre absente Caesar est appellatus, a fratre, ut Caelestinus dicit, Augustus.

IVLII ATHERIANI

5 1. *Treb. Poll. trig. tyr. 6, 5* Satis credimus Iuli Atheriani partem libri cuiusdam ponere, in quo de Victorino sic loquitur: 'Victorino, qui Gallias post Iulium Posthumum rexit, neminem aestimo praeferendum, non in uirtute Traianum, non Antoninum in clementia, non in grauitate Neruam, non in gubernando aerario
10 Vespasianum, non in censura totius uitae ac seueritate militari Pertinacem uel Seuerum. sed omnia haec libido et cupiditas mulierariae uoluptatis sic perdidit, ut nemo audeat uirtutes eius in litteras mittere, quem constat omuium iudicio meruisse puniri.'

MAEONII ASTYANACTIS

1. *Treb. Poll. trig. tyr. 12, 1* Capto Valeriano — cum Gal-²⁶¹
15 lienum contemnendum Ballista praefectus Valeriani et Macria-¹⁰¹⁴
nus primus ducum intellegent, quaerentibus etiam militibus

1. *Cf. Gall. 14, 9* Et quidem Cecropii Dalmatarum ducis telo Gallienus dicitur esse percussus, ut quidam ferunt, circa Mediolanium, ubi contiuno et frater eius Valerianus est interemptus, quem multi Augustum, multi Caesarem, multi neutrum fuisse dicunt. quod quidem uerisimile non est, si quidem capto iam Valeriano scriptum inuenimus in fastis: 'Valeriano imperatore consule'. quis igitur alius potuit esse Valerianus, nisi Gallieni frater? constat de genere, non satis tamen constat de dignitate uel, ut coeperunt alii loqui, de maiestate.

1. *De M. Piaunio Victorino uid. Prosop. III p. 38 n. 302.*

1. *De Ballista uid. Prosop. I p. 227 n. 36, de M. Fulvio Macriano II p. 95 n. 374.*

1, 9. in om. P nerbam P 10. uespasiano P a. c.

1, 16. ducum Salm. dum P

principem unum in locum concesserunt quaerentes, quid facien-
 dum esset. tuncque constitit Gallieno longe posito, Aureolo usur-
 pante imperium debere aliquem principem fieri et quidem optimum,
 ne quispiam tyrannus existeret. uerba igitur Ballistae, quantum
 Maeonius Astyanax, qui consilio interfuit, adserit, haec fuerunt: 5
 'Mea et aetas et professio et uoluntas longe ab imperio absunt,
 et ego, quod negare non possum, bonum principem quaero. sed
 quis tandem est, qui Valeriani locum possit implere, nisi talis,
 qualis tu es, fortis, constans, integer, probatus in re p. et, quod
 maxime ad imperium pertinet, diues? arripe igitur locum meritis 10
 tuis debitum: me praefecto quam diu uoles uteris. tu cum re p.
 tantum bene agas, ut te Romanus orbis factum principem gaudeat.'
 Ad haec Macrianus: 'Fateor, Ballista, imperium prudenti non frustra
 est. uolo enim rei p. subuenire atque illam pestem a legum
 gubernaculis dimouere, sed non hoc in me aetatis est: senex 15
 sum, ad exemplum equitare non possum, lauandum mihi est
 frequentius, edendum delicatius, diuitiae me iam dudum ab usu
 militiae retraxerunt. iuuenes aliqui sunt quaerendi, nec unus sed
 duo uel tres fortissimi, qui ex diuersis partibus orbis humani
 rem p. restituant, quam Valerianus fato, Gallienus uitae suae 20
 genere perdiderunt.' Post haec intellexit eum Ballista sic agere,
 ut de filiis suis uideretur cogitare, atque adeo sic adgressus est:
 'Prudentiae tuae rem p. tradimus. da igitur liberos tuos Macrianum
 et Quietum, fortissimos iuuenes, olim tribunos a Valeriano factos,
 qui Gallieno imperante, quod boni sunt, salui esse non possunt.' 25
 Tunc ille ubi intellectum se esse conperit: 'Do', inquit, 'manus de
 meo stipendium militi duplex daturus: tu tantum praefecti mihi
 studium et annonam in necessariis locis praebe. iam ego faxim,
 ut Gallienus sordidissimus feminarum omnium duces sui parentis
 intellegat.' Factus est igitur cum Macriano et Quietu duobus filiis 30
 cunctis militibus uolentibus imperator ac statim contra Gallienum
 uenire coepit utcumque rebus in Orientem derelictis sed — con-
 gressus cum Aureolo uictus et cum filio interemptus est.

1. quaerente *P* 4. balistae *P* 5. meonius astianax *P*
 11. tui *P a. c.* 19. patribus *P* 20. facto *P a. c.* 24. fortis-
 simo *P a. c.* 25. quia *P* 28. praebet *P a. c.*

CORNELII CAPITOLINI

1. *Treb. Poll. trig. tyr. 15, 8* Quibus [*uenatoriis uoluptatibus Odenatus*] duratus solem ac puluerem in bellis Persicis tulit, non aliter etiam coniuge [*Zenobia*] adsueta, quae multorum sententia fortior marito fuisse perhibetur, mulier omnium
5 nobilissima orientalium feminarum et, ut Cornelius Capitolinus adserit, speciosissima.

DAGELLII FVSCI

1. *Treb. Poll. trig. tyr. 25, 2* Qui [*Tetricus iunior*] et ipse cum patre per triumphum ductus postea omnibus senatoriis honoribus functus est iulibato patrimonio, quod quidem ad suos
10 posteros misit, ut Dagellius Fuscus dicit, semper insignis.

GALLI ANTIPATRI

1. *Treb. Poll. Claud. 5, 3* Denique iudicio suorum militum apud Mediolanium Aureolus dignum exitum uita ac moribus suis habuit, et hunc tamen quidam historici laudare conati sunt, et ridicule quidem. nam Gallus Antipater, ancilla honorum et
15 historicorum dehonestamentum, principium de Aureolo habuit: 'Venimus ad imperatorem nominis sui.'

CALLICRATIS TYRII

1. *Vopisc. Aurel. 4, 2* Matrem quidem eius [*Aureliani*] Callicrates Tyrius, Graecorum longe doctissimus scriptor, sacerdotem templi Solis, qui in uico eo in quo habitabant parentes . . .
20 fuisse dicit. habuisse quin etiam nonnihilum diuinationis, adeo ut aliquando marito suo iurgans ingesserit, cum eius et stultitiam increparet et uilitatem: 'En imperatoris patrem.' ex quo constat illam mulierem scisse fatalia.

-
2. sole ac puluere <i>P a. c.</i>	4. mulier ξ mulierum <i>P</i>
5. nobilissimam <i>P a. c.</i>	6. saepedissimam <i>P a. c.</i> expeditissimam
<i>P corr.</i> spetiosissimam ξ	10. ut <qui>dam Gellius <i>Novák Listy</i>
1887 p. 11 Arellius <i>Salm. et Dessau Herm. 24, 353</i>	12. medionalium <i>P a. c.</i>
uitae <i>P em. Maduig</i>	14. quidam <i>P</i>
15. principum <i>P</i>	19. Solis sui in uico <i>Mommsen</i> Solis et
quidem <i>Bitschofsky, lacunam indicaui</i>	23. cesse <i>P a. c.</i>

Idem dicit auspicia imperii Aureliano haec fuisse: primum pueri eius peluem serpentem plerumque cinxisse neque umquam occidi potuisse, postremo ipsam matrem, quae hoc uiderat, serpentem quasi familiarem occidere noluisse. his accedit quod ex palliolo purpureo, quod Soli sui temporis imperator optulerat, sacerdos 5 mulier crepundia filio fecisse perhibetur. addit etiam illud quod uinctum fasceola Aurelianum aquila innoxie de cunis leuauerit et in aram posuerit, quae iuxta sacellum forte sine ignibus erat. idem auctor est uitulum matri eius natum mirae magnitudinis, candidum sed purpurantibus maculis, ita ut haberet in latere uno 10 'aue imperator', in alio coronam. multa superflua in eodem legisse *me* memini, quippe qui adseruerit etiam rosas in eiusdem mulieris chorte nato Aureliano exisse purpureas, odoris rosei, floris aurei. fuerunt et postea multa omina iam militantis futuri, ut res monstrauit, imperii. nam ingrediente eo Antiochiam in uehiculo, quod 15 prae uulnere tunc equo sedere non posset, ita pallium purpureum, quod in honore eius pansum fuerat, decidit, ut umeros eius tegeret. et cum in equum transire uellet, quia inuidiosum tunc erat uehiculis in ciuitate uti, equus est ei imperatoris adplicitus, cui per festinationem insedit. sed ubi comperit, semet ad suum 20 transtulit. data est ei praeterea, cum legatus ad Persas isset, patera, qualis solet imperatoribus dari a rege Persarum, in qua insculptus erat Sol eo habitu, quo colebatur ab eo templo, in quo mater eius fuerat sacerdos. donatus eidem etiam elephante praecipuus, quem ille imperatori optulit, solusque omnium pri- 25 uatus Aurelianus elephanti dominus fuit.

THEOCLII

1. *Vop. Aur. 6, 3* Priuati huius [*Aureliani*] multa extant egregia facinora. nam erumpentes Sarmatas in Illyrico cum trecentis praesidiariis solus adtriuit. refert Theoclius, Caesareano-

7. fasceolum *P a. c.* 9. auctores uit. *P a. c.* 11. aue imperator *Kellerbauer* auctr *P a. c.* aue *P corr.* in altero *Novák Listy 1884 p. 203* 12. *me add. Lessing* adseuerit *P* adseuerit *Baehrens* adseueret *Petschenig* 14. militanti *uulg.* 17. expansum *P³* 21. transtuli *P a. c.* 22. imperatoris *P* 23. instulitus *P a. c.* sculptus *Petschenig*

1, 27. priuatim *P* 29. refer *P a. c.* Theo Chius uel

rum temporum scriptor, Aurelianum manu sua bello Sarmatico una
die quadraginta et octo interfecisse, plurimis autem et diuersis
diebus ultra nongentos quinquaginta, adeo ut etiam ballistia pueri
et saltatiunculas in Aurelianum tales *componerent*, quibus diebus
5 festis militariter saltitarent:

Mille mille mille decollauimus.

unus homo! mille decollauimus.

mille uiuat qui mille occidit.

tantum uini nemo habet quantum fudit sanguinis.

10 haec uideo esse perfriuola, sed quia supra scriptus auctor ita
eadem ut sunt Latina, suis scriptis inseruit, tacenda esse non
credidi. idem apud Mogontiacum tribunus legionis sextae Galli-
canae Francos inruentes, cum uagarentur per totam Galliam, sic
adflixit, ut trecentos ex his captos septingentis interemptis sub
15 corona uendiderit. unde iterum de eo facta est cantilena:

Mille Sarmatas, mille Francos semel et semel occidimus,
mille Persas quaerimus.

NICOMACHI

1. *Vop. Aur. 26, 6* Denique [*Aurelianus*] fatigatus ac prope
malis fessus litteras ad Zenobiam misit deditionem illius petens,
20 uitam promittens, quarum exemplum indidi: 'Aurelianus imperator
Romani orbis et receptor orientis Zenobiae ceterisque, quos so-
cietas tenet bellica. sponte facere debuistis id, quod meis litteris
nunc iubetur: deditionem enim praecipio impunitate uitae propo-
sita, ita ut illic, Zenobia, cum tuis agas uitam, ubi te ex senatus
25 amplissimi sententia conlocauero. gemmas, aurum, argentum, seri-
cum, equos, camelos in Romanum aerarium conferatis. Palmyrenis
ius suum seruabitur.' (27) Hac epistula accepta Zenobia superbius
insolentiusque rescripsit, quam eius fortuna poscebat, credo ad
terrorem. nam eius quoque epistulae exemplum indidi: 'Zenobia

Theoclytus uel Theocles *Casaub.* Caesarianus, eorum temp. *Maduig*
3. ueta *P a. c.* nungentos *P* 4. in *om. P* *componerent*
add. Egnatius an tales quibusdam diebus f.? 6. bis mille *add.*
P corr. 7. bis mille *add. P corr. uirorum doct. coniecturas u. in*
ed. mea 12. montiacum *P* 15. de eo] deo *P*

1, 18. prope *scripsi pro P* 23. enim *om. P¹* 29. iam
Oberdick

273 regina orientis Aureliano Augusto. nemo adhuc praeter te hoc
 1026 quod poscis, litteris petit. uirtute faciendum est quidquid in rebus
 bellicis est gerendum. deditionem meam petis, quasi nescias Cleo-
 patram reginam perire maluisse quam in qualibet uiuere digni-
 tate. nobis Persarum auxilia non desunt, quae iam speramus, pro 5
 nobis sunt Saraceni, pro nobis Armenii. latrones Syri exercitum
 tuum, Aureliane, uicerunt: quid? si igitur illa uenerit manus quae
 uindique speratur, pones profecto supercilium, quo nunc mihi
 deditionem, quasi omnifariam uictor, imperas.' Hanc epistulam
 Nicomachus se transtulisse in Graecum ex lingua Syrorum dicit 10
 ab ipsa Zenobia dictatam. nam illa superior Aureliani Graeca
 missa est.

ASCLEPIODOTI

1. *Vopisc. Aur. 44, 2* Verconnius Herennianus, praefectus
 praetorii Diocletiani, teste Asclepiodoto saepe dicebat Diocletianum
 frequenter dixisse, cum Maximiani asperitatem reprehenderet, 15
 Aurelianum magis ducem esse debuisse quam principem. nam
 eius nimia ferocitas eidem displicebat. mirabile fortasse uidetur
 quod conpertum Diocletiano Asclepiodotus Celsino consiliario suo
 dixisse perhibet, sed de hoc posteri iudicabunt. dicebat enim
 quodam tempore Aurelianum Gallicanas consuluisse dryadas scisci- 20
 tantem, utrum apud eius posteros imperium permaneret, cum
 illas respondisse dixit nullius clarius in re p. nomen quam Claudii
 posterorum futurum.

AVRELII FESTIVI

1. *Vop. Firm. 6, 1* Haec nos de Firmo cognouisse scire
 debuisti, sed digna memoratu. nam ea, quae de illo Aurelius 25
 Festius libertus Aureliani singillatim rettulit, si nis cognoscere,
 eundem oportet legas, maxime cum dicat Firmum eundem inter

1. *De Asclepiodoto uid. Prosop. I p. 190 n. 158, de Vercon(n)io Her. Borghesi Op. X p. 147. Die Script. hist. Aug. p. 6 sq., supra p. cc.*

4. captiuitate *Baehrens ann. 133 p. 223* 10. nichomachus *P*

1, 18. <a> *Diocl. Mommsen Herm. XXV p. 258* 19. per-
 hibetur *P* 20. aurelianus *P* Gallizenas *L. Paul Fleckeis.*
ann. 145 p. 795 sq. 22. res ð *P*

crocodillos, unctum crocodillorum adipibus, natasse et elephantum
 rexisse et hippopotamo sedisse et sedentem ingentibus strutioni-
 bus uectum esse et quasi uolitasse.

M. SALVIDIENI

1. *Vop. Saturn. 10* Et cum eum [*Saturninum*] animarent 279
 5 uel ad uitam uel ad imperium, qui amicuerunt purpuram, in haec 1032
 uerba disseruit: 'Nescitis, amici, quid mali sit imperare. gladii saeta
 pendentes ceruicibus inminent, hastae undique, undique spicula. ipsi
 custodes timentur, ipsi comites formidantur. non cibus pro uolu-
 ptate, non iter pro auctoritate, non bella pro iudicio, non arma
 10 pro studio. adde quod omnis aetas in imperio reprehenditur:
 senex est quispiam? inhabilis uidetur; adulescens? est furiosus.
 iam quid amabilem omnibus Probum dico? cui *cum* me aemu-
 lum esse cupitis, cui libens cedo et cuius dux esse cupio, in
 necessitatem mortis me trahitis. habeo solatium mortis: solus
 15 perire non potero.' M. Saluidienus hanc ipsius orationem uere
 fuisse dicit. et fuit re uera non parum litteratus. nam et in
 Africa rhetori operam dederat, Romae frequentauerat pergulas
 magistrales.

FABII CERYLLIANI

1. *Vop. Car. 4, 3* Sed Fabius Ceryllianus, qui tempora Cari,
 20 Carini et Numeriani solertissime persecutus est, [*Carum*] neque
 Romae sed in Illyrico genitum neque Pannoniis sed Poenis paren-
 tibus adserit natum.

ONESIMI VITA PROBI

1. *Vop. Proc. 13, 1* Hic tamen [*Proculus*] cum etiam post 280
 honores militares se inprobe libidinose, tamen fortiter gereret, 1033

2. hippopatamos ed. *P em. Turnebus* strucionibus *P*
 1, 5. amugierunt *P em. Casaub.* 6. gladiis et a penden-
 tibus *P* 9. inter *P* 11. additur his et furore *P* adule-
 scens? est furiosus *scripsi* 12. cui memulum *P*¹ cui me aem.
P corr. cum *add. Salmasius* 17. rectorio *P em. Baehrens*
 frequentauerant pergula ministrales *P* 1, 19. fauius *P*¹
 1, 24. militares cum se *P* regeret *P corr. Baehrens*

hortantibus Lugdunensibus, qui et ab Aureliano grauiter contusi uidebantur, et Probum uehementissime pertimescebant, in imperium uocitatus est, ludo paene ac ioco, ut Onesimus dicit, quod quidem apud nullum alium repperisse me scio. nam cum in quodam conuiuio ad latrunculos luderetur atque ipse decies imperator exisset, quidam non ignobilis scurra 'Aue' inquit 'Auguste' adlataque lana purpurea umeris eius iunxit eumque adorauit; timor inde consciolorum atque inde iam exercitus temptatio et imperii.

2. *Vop. Bon. 14, 3* De hoc [*Bonosus*] Aurelianus saepe dicebat: 'Non ut uiuat natus est sed ut bibat.' quem quidem diu in honore habuit causa militiae. nam si quando legati barbarorum undecumque gentium uenissent, ipsi propinabantur, ut eos inebriaret atque ab his per uinum cuncta cognosceret. ipse quantumlibet bibisset, semper securus et sobrius et, ut Onesimus dicit, scriptor uitae Probi, adhuc in uino prudentior.

3. *Vop. Car. 4, 2* Onesimus enim, qui diligentissime uitam Probi scripsit, Romae illum [*Carum*] et natum et eruditum sed Illyricianis parentibus fuisse contendit.

4. *Vop. Car. 16, 1* Superest nobis Carinus, homo omnium contaminatissimus, adulter, frequens corruptor iuuentutis (pudet dicere quod in litteras Onesimus rettulit), ipse quoque male usus genio sexus sui.

5. *Vop. Car. 7, 3* Exstant etiam litterae Cari, quibus apud praefectum suum de Carini moribus queratur, ut appareat uerum esse, quod Onesimus dicit, habuisse in animo Carum, ut Carino Caesareanum abrogaret imperium.

6. *Vop. Car. 17, 6* Statuerat denique [*Carus*] Constantium, qui postea Caesar est factus, tunc autem praesidatum Dalmatiae administrabat, in locum eius [*Carini*] subrogare, quod nemo tunc uir melior uidebatur, illum uero, ut Onesimus dicit, occidere.

7. purpurea *P* uinũ *P*

2, 13. ipsis propinabat *ed. pr.*
Bemerk. p. 356

15. seuerus *Petschenig*

5, 24. etiam *Casaub.* iam *P*

25. quaeratur *P*

TVRDVLI GALLICANI EPHEMERIS

1. *Vop. Prob. 3, 4* Vnum tamen dico, quod in ephemeride legisse me memini, a Claudia sorore Probum sepultum.

2. *Vop. Prob. 5, 1* Et haec quidem epistulis declarantur. nunc quantum ex ephemeride colligi potuit: cum bello Sarmatico
 5 iam tribunus tramisso Danubio multa fortiter fecisset, publice in contione donatus est hastis puris quattuor, coronis uallaribus duabus, corona ciuica una, uexillis puris quattuor, armillis aureis duabus, torque aureo uno, patera sacrificali quinquelibri una. quo quidem tempore Valerium Flaccinum, adolescentem nobilem,
 10 parentem Valeriani, e Quadorum liberauit manu, unde illi Valerianus coronam ciuicam detulit. uerba Valeriani pro contione habita: 'Suscipe, Probe, praemia pro republica, suscipe coronam ciuicam pro parente.'

IMPERATORIS CONSTANTINI COMMENTARII

1. *Ioann. Lyd. de mag. II 30 p. 85 W.* Ὡς περ ἀρχέτυπον
 15 εἶδος ἡ μονάς, παράδειγμα δὲ μονάδος ἔν, οὕτως ἐν προοιμίοις ἡ καθ' ἡμᾶς εὐδαίμων πόλις τῆς τότε πᾶσαν ὑπεροχὴν ἐκβεβηκυίας Ῥώμης ἐνομίσθη. ὅθεν ὁ Κωνσταντῖνος οὐδαμοῦ πρὸ τῆς ἐπ' αὐτῇ κουνσεκρατιῶνος (οὕτω δὲ τὴν ἀποθέωσιν Ῥωμαῖοι προσαγορεύουσι) Ῥώμην νέαν δείκνυνται καλῶν, κά-
 20 στρα δὲ καὶ αὐτὴν ἴσα ταῖς ἄλλαις τῶν χωρῶν· καὶ τούτων ἂν τις ἐπιστήσεται τοῖς ἐλέγχοις, εἰ ταῖς διαλέξεσι Κωνσταντίνου, ἃς αὐτὸς οἰκέλα φωνῇ γράψας ἀπολέλοιπεν, ἐντεύξεται.

2. *Ioann. Lyd. de mag. III 33 p. 121 W.* Συρίαν δὲ ὅλην καὶ Παλαιστίνην — ἐπαρχίας ἀναδείξας [*Constantinus*] ἐδεήθη
 25 ὑπαρχον μετὰ τὸν Λιβύης καὶ Γαλατίας Ἰλλυρίδος τε καὶ Ἰταλίας καὶ τῆς ἐώας προχειρίσασθαι, σκεπτόμενος, ὥς αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐν τοῖς ἐαυτοῦ λέγει συγγράμμασι, Πέρσας ἀδοκήτως ἐπελθεῖν. ἥπιστατο γὰρ Κωνσταντῖνος, πολὺς ὢν ἐν τε παιδεύσει λόγων καὶ συνασκήσει ὅπλων — μὴ εἶναι ῥάδιον
 30 ἄλλως καταπολεμηθῆναι Πέρσας μὴ ἑξαπίνης αὐτοῖς ἐπιχειομένης ἐφόδου.

1. *Turduli Gallicani ephemeridem dicit, uid. s. p. cci.*

1, 22. καταλέλοιπεν *coni. Bekker*

2, 26. προχωρίσασθαι *cod. em. Fuss.*

Q. AVRELII MEMMII SYMMACHI HISTORIA

EX LIBRO V

1. *Iord. de reb. Get. 15, 83* Ex eorum reliquiis [*Gothorum*] fuit et Maximinus imp. post Alexandrum Mamaeae. nam, ut dicit Symmachus in quinto suae historiae libro, Maximinus, inquam, Caesar mortuo Alexandro ab exercitu effectus est imp., ex infimis parentibus in Thracia natus, a patre Gotho nomine Micca, 5 matre Halana, quae Ababa dicebatur. is triennio regnans, dum in Christianos arma commoueret, imperium simul et uitam amisit. nam hic Seuero imp. regnante et natalis diem filii celebrante, post prima aetate et rusticana uita de pascuis in militiam uenit. princeps si quidem militares dederat ludos; quod cernens Maxi- 10 minus, quamuis semibarbarus adulscens, propositis praemiis patria lingua petit ab imperatore, ut sibi luctandi cum expertis militibus licentiam daret. Seuerus, ammodum miratus magnitudinem formae (erat enim, ut fertur, statura eius procera ultra octo pedes), iussit eum lixis corporis nexu contendere, ne quid a rudi 15 homine militaribus uiris eueniret iniuriae. tum Maximinus sedecim lixas tanta felicitate prostrauit, ut uincendo singulos nullam sibi requiem per intercapidinem temporis daret. hic captis praemiis iussus in militiam mitti, primumque ei stipendia equestria fuere. tertia post haec die, cum imperator prodiret in campum, 20

1. *Haec sumpta sunt ex Capitolini Maximino c. 1, 5* Hic de uico Threiciae uicino barbaris, barbaro etiam patre et matre genitus — esse perhibetur. et patri quidem nomen Micca, matri Hababa fuisse dicitur. 2, 1 Et in prima quidem pueritia fuit pastor, nonnumquam etiam procerto, qui latronibus insidiaretur et suos ab incursionibus uindicaret. — Innotescendi sub Seuero imperatore prima haec fuit causa. natali Getae, filii minoris, Seuerus militares dabat ludos propositis praemiis argenteis. — hic adulescens et semibarbarus et uix adhuc Latinae linguae, prope Thraecica imperatorem publice petit, ut sibi daret licentiam con-

1, 1. *Adscripsi lectiones archetyporum trium Mommseni, singulorum codd. non curaui* 2. mamae nam I mameae filium nam III 4. factus II 6. halana I alana II helana III abara cod. Heid. triennium II 7. conuerteret III 9. post primam aetatem et rusticanam uitam II. III 11. pr(a)epositis II patria] barbara II 12. expertis] exercitus II 13. mirans III 15. corporeo II 16. ueniret II tunc II 18. per om. II temporum II hinc Mommsen 19. ei om. I 20. tertiam post diem II prodierit II

uidit eum exultantem more barbarico iussitque tribuno, ut eum coherciturum ad Romanam inbueret disciplinam. ille uero, ubi de se intellexit principem loqui, accessit ad eum equitantemque praeire pedibus coepit. tum imperator equo ad lentum cursum calcaribus
 5 incitato multos orbes huc atque illuc usque ad suam defatigationem uariis deflexibus impediuit ac deinde ait illi: 'Num quid uis post cursum, Thracisce, luctare?' respondit: 'Quantum libet imperator.' ita Seuerus ex equo desiliens recentissimos militum cum eo decertari iussit. at ille septem ualentissimos iuuenes ad

tendendi cum is, qui iam non mediocri loco militarent. magnitudinem corporis Seuerus miratus [c. 6, 8 Erat magnitudine tanta, ut octo pedes digitis sex diceretur egressus. cf. c. 28, 8.] primum eum cum lixis composuit, sed fortissimis quibusque, ne disciplinam militarem corrumperet. tunc Maximinus sedecim lixas uno sudore deuicit sedecim acceptis praemiis minusculis, non militaribus, iussusque militare. [c. 2, 2 Prima stipendia equestria huic fuere.] (3) Tertia forte die cum processisset Seuerus ad campum, in turba exultantem more barbarico Maximinum uidit iussitque statim tribuno, ut eum coherceret et ad Romanam disciplinam inbueret. tunc ille, ubi de se intellexit imperatorem locutum, suspicatus barbarus et notum se esse principi et inter multos conspicuum, ad pedes imperatoris equitantis accessit. tum uolens Seuerus explorare, quantus in currendo esset, equum admisit multis circuitionibus, et cum senex imperator laborasset, neque ille a currendo per multa spatia desisset, ait ei: 'Quid uis Thracisce? numquid delectat luctari post cursum?' tum: 'Quantum libet (inquit) imperator.' post hoc ex equo Seuerus descendit et recentissimos quosque ac fortissimos milites ei comparari iussit. tum ille more solito septem fortissimos uno sudore uicit solusque omnium a Seuero post argentea praemia torque aureo donatus est iussusque inter stipatores corporis semper in aula consistere. hinc igitur factus conspicuus et q. s. c. 4, 4 Hic diu sub Antonino Caracallo ordines duxit centuriatos et ceteras militares dignitates saepe tractauit. sub Macrino, quod eum, qui imperatoris sui filium occiderat, uehementer odisset, a militia desiit et in Thracia in uico, ubi genitus fuerat, possessiones comparauit et q. s. § 6 Sed occiso Macrino cum filio suo, ubi Heliogabalum quasi Antonini filium imperare conperit, iam maturae aetatis ad eum uenit petitque ut quod auus eius Seuerus iudicii circa se habuerat, et ipse haberet. sed apud inpurum hominem ualere nihil potuit. nam et q. s. c. 5, 4 quem Alexander miro cum gaudio, mira cum gratulatione suscepit. *Christiana Symmachus ex Orosio sumpsit: (VII 18, 8) militari tumultu [Alexander] apud Mogontiacum interfectus est. (19, 1) Anno ab u. c. DCCCCLXXXVII Maximinus — nulla senatus uoluntate imperator ab exercitu, postquam bellum in Germania prospere gesserat, creatus persecutionem in Christianos sextus a Nerone exercuit. sed continuo, hoc est tertio, quam regnabat anno, a Puppieno [Pupione multi codd.] Aquileiae interfectus et persecutionis et uitae finem fecit.*

1. tribuno] bono II	4. ad uiolentum cursum <i>Muratorius</i>
6. inflexibus interpedauit II	8. ita] tunc III descendens III
milites III	9. at] ac II iuuenes] milites II

terram elisit, ita ut antea nihil per interualla respiraret, solusque a Caesare et argenteis praemiis et aureo torque donatus est; iussus deinde inter stipatores degere corporis principalis. post haec sub Antonino Caracalla ordines duxit ac saepe famam factis extendens plures militiae gradus centuriatumque strenuitatis suae 5 pretium tulit. Macrino tamen postea in regnum ingresso recusauit militiam pene triennio tribunatusque habens honorem numquam se oculis Macrini optulit, indignum ducens eius imperium, quod perpetrato facinore fuerat adquisitum. ad Eliogabalum dehinc quasi ad Antonini filium reuertens tribunatum suum adiit 10 et post hunc sub Alexandrum Mamaeae contra Parthos mirabiliter dimicauit. eoque Mogontiaci militari tumulto occiso ipse exercitus electione absque senatus consultu effectus est imperator, qui cuncta bona sua in persecutione Christianorum malo uoto foeda- 15 uit occisusque Aquileia a Puppione regnum reliquit Philippo. quod nos idcirco huic nostro opusculo de Symmachi hystoria mutuauimus, quatenus gentem, unde agimus, ostenderemus ad regni Romani fastigium usque uenisse.

SCRIPTORES AETATIS OMNINO INCERTAE

FABIVS VESTALIS

293

461

1. *Plin. n. h. VII 213* Princeps Romanis solarium horologium statuisset ante XII annos quam cum Pyrro bellatum est, ad aedem Quirini L. Papirius Cursor, cum eam dedicaret a patre 20

1. *Cf. Censor. de d. n. 23, 6* In horas duodecim diem diuisum esse noctemque in totidem uulgo notum est, sed hoc credo Romae post reperta solaria obseruatum, quorum antiquissimum quod fuerit inuentu difficile est; alii enim apud aedem Quirini primum statutum dicunt,

3. degere] *II* dedere *I* decore corp. pr. astare *III* 4. sub *om. II* 5. centuriatumque *III* centuriatamque *I* centuriasque *II* 7. triennium *II* honore cum *Heid. Pal. Mommsen* 8. obtulit *ma. II* 9. qui — facinus *I* quod — facinore *II (III)* erat *II* 11. hinc *II* alexandro *II* mamae *I* 12. que *om. II* 13. senanatus *I* 15. aquilegia *II (III)*

1, 19. Romanis] *R(icc.) om. cett. libri* 20. XII *R Par.* undecim *cett. libri*

suo uotam, a Fabio Vestale proditur. sed neque facti horologi rationem uel artificem significat nec unde translatum sit aut apud quem scriptum id inuenerit.

DECVLO

1. *Plin. n. h. XXXV 70* Pinxit [*Parrhasius Ephesius*] et
5 archigallum, quam picturam amauit Tiberius princeps atque, ut auctor est Deculo, IIS $\overline{\text{LX}}$ aestimatam cubiculo suo inclusit.

CORNELIVS VALERIANVS

1. *Plin. n. h. X 5* Cornelius Valerianus phoenicem deu-
lause in Aegyptum tradit Q. Plautio Sex. Papinio consulibus.
adlatus est et in urbem Claudii principis censura, anno urbis DCCC,
10 et in comitio propositus, quod actis testatum est, sed quem fal-
sum esse nemo dubitaret.

2. *Plin. n. h. XIV 11* Vidique etiam porticus, uillas et
domos ambiri singularum [*uitium*] palmitibus ac sequacibus loris.
quodque memoria dignum inter prima Valerianus quoque Cornelius
15 existimauit, una uitis Romae in Liuiæ porticibus subdiales in-
ambulationes umbrosis pergulis opacat, eadem duodenis musti
amphoris fecunda.

PESCENNII FESTI

HISTORIAE PER SATVRAM

1. *Lactant. inst. I 21, 13* Pescennius Festus in libris histo-
riarum per saturam refert Karthaginienses Saturno humanas hostias
20 solitos immolare et, cum uicti essent ab Agathocle rege Siculorum,
iratum sibi deum putauisse; itaque, ut diligentius piaculum sol-
uerent, ducentos nobilium filios immolasse.

alii in Capitolio, nonnulli ad aedem Dianæ in Auentino. illud sane constat nullum in foro prius fuisse quam id, quod M. Valerius ex Sicilia aduectum ad rostra in columna posuit. *Quae addunt et Plinius ex Varrone et Censorinus omnino inter se concinunt.*

- 1, 6. deculo *Bamb.* depulo *Voss.* de populo *Ricc.* Decius
Epulo *uulg.* $\overline{\text{LX}}$ *Jan* $\overline{\text{LX}}$ *Bamb.* LX *cett. codd.* 1, 9. est et
Leid. esset *cett. codd.* 1, 21. piacula *Bonon.*

BRVTII HISTORIAE

1. *Ioann. Malal. II p. 34 Dind.* Ὁ δὲ σοφώτατος Βούτιος, ἱστορικὸς χρονογράφος, ἐξέθετο, ὥς ὁ αὐτὸς Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς οὕσαν ταύτην [*Danaen*] ἐν κονβουκλείῳ παρακειμένῳ τῇ θαλάσῃ πολλῶ χρόνῳ πείσας ἠδυνήθη προτρεψάμενος· ἦν-
τινα ἀρπάσας ὥς πάνυ εὐπρεπῇ ἐφθειρεν καὶ ἐξ αὐτῆς 5
ἔσχεν νῖδον ὀνόματι Περσέα τὸν προειρημένον.

2. *Malal. VIII p. 193 D.* Καὶ εὐθέως ὥς πάρδαλις ἐκεῖ-
θεν ὁρμήσας ὁ Ἀλέξανδρος ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ στρατηγοῖς
παρέλαβε πάσας τὰς χώρας. καὶ νικήσας τὸν Δαρεῖον, βασι-
λέα Περσῶν, τὸν Ἀσσαλάμον, παρέλαβεν αὐτὸν καὶ πᾶσαν 10
τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν χώραν Ἀσσυρίων καὶ
Μήδων καὶ Πάρθων καὶ Βαβυλωνίων καὶ Περσῶν καὶ πάσας
τὰς βασιλείας τῆς γῆς, καθὼς Βότιος ὁ σοφώτατος συνεγρά-
ψατο, ἐλευθερώσας ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος καὶ τὰς πόλεις καὶ
τὰς χώρας καὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων 15
καὶ Αἰγυπτίων ἐκ τῆς Ἀσσυρίων καὶ Περσῶν καὶ Πάρθων
καὶ Μήδων ὑποταγῆς καὶ δουλείας, ἀποδοὺς Ῥωμαίοις πάντα
ἃ ἀπώλεσαν.

95
848

3. *Hieron. ad a. Abr. 2112 = 95 p. Chr. p. 163 Sch.* Scribit
Bruttius plurimos Christianorum sub Domiciano fecisse martyrium, 20
inter quos et Flauiam Domitillam Flauii Clementis consulis ex
sorore neptem in insulam Pontianam relegatam, quia se Christia-
nam esse testata sit.

1. *Ex Malala sua chron. Paschale I p. 69 D descripsit.*

3. *Cf. Eusebii interpret. Arm. p. 160 Sch.* Refert autem Brettius
multos Christianorum sub Dometiano subiisse martyrium: Flauia uero
Dometila et Flauus Clementis consulis sororis filius, in insulam Pontiam
fugit (fugerunt?), quia se Christianum (Christianos?) esse professus est
(professi sunt?). *epit. Syria p. 214* Narrat autem Burtnus multos
Christianos in diebus Domitiani martyrium subiisse, et Flauiam Domi-
tillam, filiam sororis Clementis consulis, in insulam Pontiam fugisse,
quod se Christianam esse profiteretur. *Ex Eusebio sua habet Sync. I*
p. 650 D. Πολλοὶ δὲ Χριστιανῶν ἐμαρτύρησαν κατὰ Δομετιανόν, ὥς ὁ
Βρέτιος ἱστορεῖ, ἐν οἷς καὶ Φλαυία Δομετίλλα, ἐξαδελφὴ Κλήμεντος
Φλαυίνου ὑπατικοῦ, ὥς Χριστιανὴ εἰς νῆσον Ποντίαν φυγαδενύται. αὐτὸς
δὲ Κλήμης ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναιρεῖται. = *Malal. X p. 262 D.* Πολλοὺς δὲ
ἄλλους χριστιανοὺς ἐτιμωρήσατο, ὥστε φυγεῖν ἐξ αὐτῶν πλῆθος ἐπὶ τὸν
Πόντον, καθὼς Βότιος ὁ σοφὸς χρονογράφος συνεγράψατο κατ' αὐτῶν.
Malala usus est Chron. Pasch. p. 468 D. Ἰστορεῖ ὁ Βρούτιος πολ-
λοὺς χριστιανοὺς κατὰ τὸ ἰδ' ἔτος Δομετιανοῦ μεμαρτυρηκέναι.

1, 1. Βρούτιος ὁ ἱστορικὸς καὶ χρονογράφος *chron. Pasch.*

RVBELLII BLANDI

HISTORIAE

1. *Seru. auctus ad Verg. georg. I 103* Sane Rubellius Blandus et Quadrigarius historici dicunt Gargarum flumen uocari in fr. 91 finibus Thurinis; fuisse et oppidum mediocre, quod Garga nunc uicinus est, quem Troes obscuri centum quinquaginta ignoto et
5 incerto duce insederunt, scilicet nomine a uertice Idaeo translato, a quo ciuitas etiam in finibus Troicis Gargara appellatur.

AEMILII SVRAE

DE ANNIS POPVLI ROMANI

1. *Vetus gloss. ad Vell. I 6, 6* Aemilius Sura de annis populi Romani: Assyrii principes omnium gentium rerum potiti sunt, deinde Medi, postea Persae, deinde Macedones; exinde duo-
10 bus regibus Philippo et Antiocho, qui a Macedonibus oriundi erant, haud multo post Carthaginem subactam deuictis summa imperii ad populum Romanum peruenit. inter hoc tempus et initium regis Nini Assyriorum, qui princeps rerum potitus est, intersunt anni MDCCCXCXV.

VALENTIS

HISTORIA CAESARIS

15 1. *Ioann. Lyd. de mens. IIII 102 p. 142 W.* Οὐάλης δέ, ὃς καὶ αὐτὸς τὰ Καίσαρος ἔγραψε, φησὶν ἄριστον μὲν αὐτὸν καὶ προεπωδέστατον ἐν μεγέθει γενέσθαι, ἔτι μὲν καὶ κομήτην (τὴν δὲ κόμην πατρὶως οἱ Ῥωμαῖοι καισάριεν προσαγορεύουσι) καὶ φησιν ὥς διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς κάλλος Καῖσαρ προσηγορεύετο.

1, 3. fuisse et Thilo fuisset Lemou. ad illud fuisse Masuicius
4. quod expectat Thilo 5. ideo Lemou.

1, 7 sqq. Haec uerba, quae in contextu ed. principis leguntur, a uiro docto quodam addita esse uidit P. Delbenius probaueruntque editores. 13. Nisi ed. pr. est add. Mommsen

INDICES

- I. Index scriptorum,
- II. Tabula rerum Romanarum quae his reliquiis continentur ex temporum ordine digestarum,
- III. Index uerborum et nominum propriorum rerumque memorabilium,
- IIII. Index locorum quibus haec fragmenta seruata sunt,
- V. Index locorum ex horum fragmentorum numero eiectorum uel non receptorum,
- VI. Index librorum qui extra uniuscuiusque scriptoris fines breuiter laudati sunt.

I

SCRIPTORVM INDEX

- Acholi^{us} CLXXXV. Rel. 140—142.
M. Actorius Naso LX. Rel. 45.
Aelius Iunius Cordus CLXXXI—CLXXXIII (Ratio uitarum CLXXXI, exaggeratio rerum CLXXXIII, studium imperatorum, usus in hist. Aug. CLXXXIII).
Rel. 132—140.
P. Aelius Hadrianus uid. Hadrianus.
Aelius Maurus Rel. 120.
Aelius Sabinus CLXXXI. Rel. 131.
Aemilius Parthenianus CLXXXIII—CLXXXV. Rel. 140.
Aemilius Sura cex.
Agrippa uid. M. Vipsanius.
Agrippina cxxiii. Rel. 94.
T. Ampius Balbus LVIII—LX. Rel. 45.
L. Annaeus Seneca pater cxviii—cxviii. Rel. 91—92.
L. Annaeus Seneca philos. cxviii. Rel. 98.
P. Antei^{us} cxxxi.
Antipater uid. Gallus.
L. Antistius Vetus cxxxviii—cxxx.
M. Antonius Iulianus cxxxv—cxxxvi. Rel. 108—109.
(Apuleius clviii.)
Aquil^{ius} Niger c. Rel. 71.
(L.) Arruntius LVIII—LVIII. Rel. 41—42.
Arulenus uid. Iunius.
Asclepiodotus cc. Rel. 152.
Q. Asconius Pedianus cxxxvi. Rel. 109.
C. Asinius Pollio LXXXIII—LXXXVII (Vita et litterae LXXXIII, historia LXXXV L. Ateio adiutore LXXXVI, genus scribendi LXXXVI, argumentum ex Plutarchi et Appiani consensu deductum LXXXVII, Graeca interpretatio Asinii Tralliani LXXXI, Sallustii imitatio LXXXVI, fontes et usus LXXXVII).
Rel. 67—70.
Asinius Quadratus CLXXXV—CLXXXVII. Rel. 142—145.
Asprianus uid. Fuluius.
M. Ateius Philologus LVII—LVIII. Rel. 41.
Atherianus uid. Iulius.
(Atticus CLXXXIII.) Vid. T. Pomponius Atticus.
Aufidius Bassus cxxv—cxxvii. Rel. 96—98.

Augustus imperator LXXI—LXXVI (De uita sua Cantabrico tenus bello LXXII, usus Vellei, Plinii, Suetonii LXXIII, Plutarchi, Appiani, Dionis Cassii LXXIII, aliorum LXXV; Drusi elogium LXXVI).

Reliquiae De uita sua 54—64.

Aulici auctores scriptorum historiae Augustae CLXXXVIII—CLXXXI.
Rel. 129—142.

Aurelianus imp. ccli sq.

Aurelius Festius cc. Rel. 152.

Aurelii Memmii Symmachi ccv—ccvii. Rel. 156—158.

Aurelius Philippus CLXXXVIII.

Aurelius Verus CLXXX.

L. Aurunculeius Cotta lx. Rel. 45—46.

Baebius Macer c. Rel. 71—72.

Balbillus uid. Claudius.

Balbus uid. Ampius.

Bassus uid. Aufidius.

Bibulus uid. L. Calpurnius.

Blandus uid. Rubellius.

Blitho uid. Sulpicius.

Bocchus uid. Cornelius.

Bruttedius Niger cxvi. Rel. 90—91.

Bruttius ccviii sq. Rel. 160.

(Brunichius ccviii.)

Brutus uid. M. Iunius.

Caecilius uid. C. Plinius.

Caelestinus CLXXXVIII. Rel. 147.

Callicrates Tyrius CLXXXVIII. Rel. 149—150.

L. Calpurnius Bibulus Lxvii. Rel. 51—52.

(Canus Rufus clxxi adn. 2.)

Capitolinus uid. Cornelius.

Ceryllianus uid. Fabius.

Cicero uid. Tullius.

C. Cilnius Maecenas LXXVI—LXXVII.

Tib. Claudius imp. cxx—cxxxiii. Rel. 92—94.

Ti. Claudius Balbillus cxxxxiii. Rel. 107—108.

Claudius Eusthenius cci.

Claudius Pollio CLXXXIII.

M. Clodius Licinus cvii—cviii. Rel. rer. Rom. 77—78.

P. Clodius Thræsea Paetus cxxx—cxxxii. Rel. 99.

M. Cluvius Rufus CLXV—CLXVIII. Rel. 114—115.

Constantinus imp. cciii. Rel. 155.

Corbulo uid. Domitius.

Cordus uid. Aelius et Cremutius.

L. Cornelius Balbus Lxi—Lxiii. Rel. 46.

C. Cornelius Bocchus cxxxiii—cxxxv. Rel. 94—95.

Cornelius Capitolinus cxxxxviii. Rel. 149.

Cn. Cornelius Lentulus Gaetulicus cxvii. Rel. 91.

Cornelius Nepos xxxx—lvi (Vita xxxx, indoles secundum uitas excellentium ducum exterarum gentium descripta: studium et imitatio Graecorum xxxxi, laudationis et uitas scribendi priuilegia xxxxi, delectus uirorum xxxv, auctoribus et arti rhetoricae addictus xxxvi, ordo uitarum xxxviii; chronica l eorumque usus li; exempla lvi)

(usus Plinianus LIII); de M. Catonis uita et moribus LIII; de Cicero-
nis uita LIII; de uiris illustribus LV eorumque usus LVI).

Reliquiae Chronicorum 25—26, Exemplorum 26—34, De uita Cicero-
nis et ex epist. ad Cic. 34—35, De illustribus uiris 35—40, ex libris
inc. 40.

Cornelius Valerianus CCVIII.

Cotta uid. Aurunculeius.

A. Cremutius Cordus CXIII—CXV. Rel. 87—90.

Curius Fortunatianus CLXXXI.

Cyrillus uid. Tatius.

Dagellius Fuscus CLXXXVIII. Rel. 149.

Deculo CCVI. Rel. 159.

Q. Dellius LXVIII—LXXI (apud Plutarchum LXVIII).

Rel. 53—54.

Cn. Domitius Corbulo CXXXII—CXXXVIII (Vita et laus CXXXII, com-
mentarii CXXXIII, apud Tacitum CXXXV et Cassium Dionem CXXXVII).

Rel. 99—101.

C. Drusus c. Rel. 71.

Empylus LXVIII.

Encolpius CLXXXVIII. Rel. 129—130.

Eusthenius uid. Claudius.

M. Fabius CLXXVIII—CLXXX.

Fabius Ceryllianus CCI. Rel. 153.

Fabius Marcellinus CLXXXX.

Fabius Rusticus CLXII—CLXV. Rel. 112—113.

Fabius Vestalis CCVII sq. Rel. 158.

M. Fadius Gallus LX.

C. Fannius CLXXIII.

Fenestella CVIII—CXIII (Vita CVIII, annales CX, usus CXI).

Rel. 79—87.

Festius uid. Aurelius.

Festus uid. Pescennius.

Flaccus uid. Verrius.

Fortunatianus uid. Curius.

Fulius Asprianus CCI.

C. Furnius LXXXVIII.

Fuscus uid. Dagellius.

Gaetulicus uid. Cn. Cornelius Lentulus.

Galba uid. C. Sulpicius.

Gallicanus uid. Turdulus.

Gallus uid. M. Fadius.

Gallus Antipater CLXXXVIII. Rel. 149.

Gargilius Martialis CLXXX. Rel. 131.

Geminus uid. Tanusius.

Gordianus imp. CLXXVIII.

Hadrianus imp. CLXXVI—CLXXVIII. Rel. 117—118.

Helius Maurus uid. Aelius Maurus.

Herennius Senecio CLXXIII.

(Herodes XXXI adn.)

Q. Hortensius Hortalus xxviii—xxx. Rel. 9.
Hyginus uid. C. Iulius.

Iulianus uid. M. Antonius.

Iulius Atherianus clxxxviii. Rel. 147.

C. Iulius Hyginus ci—cvii (Vita ci, Alexandri Polyhistoris discipulus cii, Ouidii 'antistes' ciii; Exempla ciii, De illustribus uiris cv, De Italicis urbibus, De familiis Troianis cvi, Plinii usus cvii).

Rel. Exemplorum 72, De ill. uiris 72—73, Urbium Ital. 73—76, De fam. Troi. 76, al. fr. hist. 76—77.

Iulius Marathus lxxxviii—c. Rel. 70.

Iulius Saturninus c. Rel. 71.

Iulius Secundus clxx—clxxi.

Iunius uid. Aelius Cordus.

M. Iunius Brutus lxvi—lxvii. Rel. 51.

Iunius Arulenus Rusticus clxxii. Rel. 116.

Iuuentius Martialis ccx.

T. Labienus c—ci.

Lentulus uid. Cn. Cornelius.

C. Licinius Mucianus cxxxx—cxxxxii. Rel. 101—107.

Licinus uid. C. Clodius.

Lollius Urbicus clxxxx. Rel. 132.

L. Lucceius xxx—xxxi (cf. vi).

Macer uid. Baebius.

Maecenas uid. Cilnius.

Maeonius Astyanax clxxxviii. Rel. 147.

Marathus uid. Iulius.

Marcellinus uid. Fabius et Valerius.

Marius Maximus clxxx—clxxxviii (Imitatio Suetonii clxxx, diuersitas clxxxii, fides clxxxiii, uita clxxxv, usus clxxxvii).

Rel. 120—129.

Martialis uid. Gargilius et Iuuentius.

Maurus uid. Aelius.

Maximus uid. Marius et Vibius.

Messalla uid. Valerius et Vipstanus.

Mucianus uid. C. Licinius.

Munatius Rufus lviii. Rel. 42—44.

Musa uid. Octavius.

Naso uid. Actorius.

Naucellius cciii sq.

Nepos uid. Cornelius.

Nicomachus clxxxiii. Rel. 151.

Nicomachi et Symmachi ccv—ccvii. Rel. 156—158.

Niger uid. Aquilius et Brutteditus.

Octavius Musa lxxxviii.

Octavius Ruso lxxxviii.

Cn. Octavius Titinius Capito clxxiii.

Onesimus cci sq. Rel. 153—154.

C. Oppius lxiii—lxiii. Rel. De uita prioris Africani 46—48, Cassii 48, Caesaris 48—49.

Optatianus uid. Suetonius.

- Paetus uid. Thrasea.
 Palfurius Sura clxxxviii.
 Parthenianus uid. Aemilius.
 Paulinus uid. Suetonius.
 Pedianus uid. Asconius.
 Pescennius Festus ccviii. Rel. 159.
 Philippus uid. Aurelius.
 Planta uid. Pompeius.
 C. Plinius Secundus (maior) cxxxvi—clxii. Rel. 109—112.
 C. Plinius Caecilius Secundus (minor) clxxiii—clxxiiii.
 Pollio uid. Asinius.
 Pompeius Planta clxxiii—clxxv. Rel. 116.
 Pompeius Saturninus clxxv.
 T. Pomponius Atticus xx—xxviii (Indoles et litterae xx, amici xxi, liber Graecus de consulatu Ciceronis xxiii, annalis xxiii, auctoritas apud Ciceronem xxv, fontes xxv, posteritas xxviii, urbis conditae notatio xxviii, de familiis Romanis xxviii).
 Reliquiae 6—8.
 Quadratus uid. Asinius.
 Rubellius Blandus ccx. Rel. 161.
 Rufus uid. Cluvius et Munatius.
 Ruso uid. Octavianus.
 Rusticus uid. Fabius et Iunius.
 Sabinus uid. Aelius.
 M. Salvidienus cci. Rel. 153.
 Sardus clxxv—clxxvi.
 Saturninus uid. Iulius et Pompeius.
 Saufeius xxviii. Rel. 8.
 Secundus uid. Iunius et Plinius.
 Seneca uid. Annaeus.
 Senecio uid. Herennius.
 Septimius clxxxviii—clxxxx. Rel. 131.
 Seruilius Nonianus cxxviii—cxxviii. Rel. 98.
 Seuerus imp. clxxviii—clxxviii. Rel. 118—120.
 Statius Valens clxxxx.
 (Strato lxviii adn.)
 Suetonius Optatianus cc sq.
 C. Suetonius Paulinus cxxxviii—cxxxviii. Rel. 101.
 C. Sulpicius Galba lviii. Rel. 41.
 Sura uid. Palfurius et Aemilius.
 Symmachus uid. Aurelius.
 Tanusius Geminus lxv—lxvi. Rel. 49—51.
 Tattius Cyrillus cciii sq.
 Terentianus uid. Vulcatius.
 M. Terentius Varro xxxii—xxxx (De familiis Troianis xxxii, de gente populi Romani xxxiii, annales, res urbanae xxxviii, legationes, de Pompeio, de sua uita xxxviii).
 Reliquiae De familiis Troianis 9, De gente pop. Rom. 10—24, Annalium 24, Rerum urbanarum 24, De sua uita 25.
 Theoclius clxxxviii. Rel. 150.
 Thrasea Paetus uid. P. Clodius Thrasea Paet.
 Tiberius (Claudius Nero) imp. cxviii. Rel. 92.

Titinius uid. Cn. Octavius.

Traianus imp. clxxvi. Rel. 117.

M. Tullius Cicero iii—xvi (Index historiae per tempora digestus: epistolae ad Pompeium iii, commentarii Graeci de consulatu iii, Latini v, poematis v, anecdotorum s. de consiliis suis v; ceterorum poematum historicorum vi, *Ἡρακλειδείου* viii, Latinae historiae viii; recensio librorum et posteritas: consulatus Graeci x [apud Plutarchum xi, Sallustium xii], anecdotorum xii—xiv. laus historiae ap. Cornelium Nepotem xiv; index fragmentorum poematum xv).

Reliquiae commentariorum de consulatu 3, de consiliis suis 4, ep. ad Pompeium 5.

Q. Tullius Cicero xvii.

M. Tullius Tiro xvii—xx. Rel. 5—6.

Turdulus Gallicanus cci. (Rel. 155.)

Tusculi cxvi—cxvii.

Valens ccx. Rel. 161. uid. et Statius.

Valerius Marcellinus clxxxxi.

M. Valerius Messalla Corvinus lxxviii—lxxxiii (Studiorum ratio lxxxiii, usus commentariorum apud Plutarchum lxxx, Appianum lxxx, quo tempore scripti lxxxiii).

Rel. Comment. de bello civili 65—67.

M. Valerius Messalla Rufus lxxviii. Rel. De familiis Rom. 65.

Varro uid. M. Terentius.

M. Verrius Flaccus cviii—cviiii. Rel. Etrusc. rer. 78—79.

Verus uid. Aurelius.

Vespasianus imp. cxxxxiii—cxxxxv. Rel. 108.

Vestalis uid. Fabius.

C. Vibius Maximus clxxi.

M. Vipsanius Agrippa lxxvii. Rel. 64—65.

Vipstanus Messalla clxvii—clxviii. Rel. 115—116.

Virius Nicomachus Flavianus ccv sq.

M. Vlpus Traianus uid. Traianus.

P. Volumnius lxvii—lxviii. Rel. 52—53.

(Volusii annales lxv sq.)

Vulcatius Terentianus clxxxxi. Rel. 132.

Vrbicus uid. Lollius.

II

TABVLA RERV ROMANARVM

QVAE HIS RELIQVIIS CONTINENTVR EX TEMPORVM ORDINE DIGESTARVM

a. Chr. ab urb.
n. cond.

753		Roma condita secundum Atticum 7, 1.
751		Roma condita secundum Nepotem 25, 11.
		Seruius Tullius primus flauit nummum argenteum 24, 11.
494	260	in Auentino secessione primo duo tribuni plebis creati 7, 3.
384	370	M. Manlius necatus 24, 15. 26, 4.
364	390	pestilentia Romae 115, 1.

a. Chr. ab urb.
n. cond.

- 240 514 Liuius primus fabulam docuit 7, 13.
 216 538 captiuorum ab Hannibale Romam missorum fraus 26, 21.
 215 539 M. Marcelli res feliciter gestae 35, 19.
 208 546 Marcelli mors 36, 1.
 194 560 Plemirii facinus 77, 7.
 187 567 P. et L. Scipionum iudicium 27, 20.
 183 571 mors Hannibalis teste Attico 8, 8.
 155 599 Atheniensium legatio 8, 11.
 144 610 Q. Marcii praetura 81, 10.
 90 664 bellum Marsicum 19, 1.
 85 669 L. Crassi fuga in Hispaniam 82, 26.
 80 674 M. Cicero primum causam iudicii publici pro S. Roscio
 egit 34, 13; cf. 84, 7.
 76 678 Pompeius Lauronem frustra defendit 41, 7.
 75 679 C. Aurelii Cottae lex 85, 1.
 66 688 } prior coniuratio Catilinae 4, 1. 5, 4. 45, 9. 50, 7.
 65 689 }
 63 691 coniuratio Catilinae 3, 1; cf. 4, 11.
 57 697 C. Catonis tribunatus plebis 85, 17.
 56 698 L. Luculli mors 37, 6.
 55 699 Catonis de Vsipetum Tencterorumque caede sententia 50, 19.
 48 706 Pharsalia pugna quot milites Pompeius amisit 68, 1.
 uox Caesaris 68, 9.
 45 709 in Hispania subita hostium incursione Caesar oppressus
 68, 13.
 44 710 Caesaris testamentum 55, 1.
 43 711 Octauiani et Ciceronis actio 56, 23.
 Octauiani potentia crescens 57, 14.
 de Hirtii morte suspicio 71, 10.
 Ciceronis mors 6, 12. 69, 1. 90, 6. 96, 1. de Cic. Antonii
 crudele ludibrium 88, 1. 90, 15. de proscriptione uoces
 Lepidi et Octauiani 71, 5.
 42 712 Octauiani in pugna Philippensi periculum 58, 5; et morbus
 64, 8; 15; uox C. Cassii Longini 65, 17; priore pugna
 Brutus superior 66, 11; quot milites Antonii Octauiani-
 que occisi 66, 24.
 40 714 Octauiani et L. Antonii colloquium 59, 1.
 37 717 M. Agrippa ex Lucrino lacu portum fecit 64, 12.
 36 718 Gazacorum obsessio Antonii 53, 10.
 35 719 Octauianus Illyrios uicit 61, 29.
 33 721 Agrippae aedilitas 64, 15.
 31 723 ad Actium quot Antonii naues captae 62, 11.
 18 736 altera senatus lectio 89, 9.
 17 737 Augusti ludi saeculares 93, 1.
 8 746—31/784 consulum laterculus 96, 17.

p. Chr.
n.

- 12 765 Caligula Tiburi genitus 91, 4; in Treueris 110, 1.
 15 768 Agrippinae constantia ad Rhenum 110, 13.
 25 778 Cremutii Cordi causa 88, 19.
 26 779 Agrippinae et Tiberii colloquium 94, 9.
 31 784 Tiberius Seianum peremit, quod fureret aduersus Germa-
 nici liberos 92, 19.
 37 790 Tiberii mors 92, 11.
 42 795 Suetonii Paulini iter trans Atlantem montem 101, 8.

p. Chr. ab urb.
n. cond.

- 55 808 Agrippinae insimulatio 111, 3. 112, 19.
62 815 Caesennii Paeti in Armenia clades 99, 12.
65 818 Pisonis coniuratio 111, 10. Senecae philosophi mors 113, 10.
66 819 Iusti aduersus Romanos rebellio 108, 15.
69 822 Cremonae uastatio 111, 25. 116, 1.
79 832 Vespasiani mors 118, 10.
95 848 Christianorum martyrium 160, 29.
101 854 Traiani iter 117, 1.
118 871 Insidiae ab Hadriano detectae 117, 17.
121 874 (uel inseq.) Hadriani Tarracone dilectus 122, 3.
161 914 Antonini Pii mors 143, 15.
166 919 pestilentia a Seleucenis orta 146, 11.
172 925 Bucolici ab Auidio Cassio uicti 123, 16.
175 928 Auidius Cassius Faustina uolente rebellauit 124, 1. studium
orientalium in eum 124, 4.
192 945 senatus adclamationes post Commodi mortem 124, 20.
194 947 Pescennius Niger a Seuero uictus 128, 19.
Seuerus Clodium Albinum ad rem p. secum regendam hor-
tatur 134, 7 (127, 27).
197 950 Clodius Albinus a Seuero uictus 128, 7.
230 983 adclamatio Afrorum in Gordianum 137, 30.
236 989 Maximini de uicta Germania epistula 135, 1.
238 991 Maximini ad filium de periculo imminente epistula 135, 10.
Maximini uita et mors 156, 1.
senatus consultum, quo Gordiani imperatores appellati sunt
et Maximinus hostis 138, 4.
Gordiani in deos relati 139, 7.
241 994 terrae motus 139, 27.
253 1006 Aureliani adrogatio 141, 7.
261 1014 Macrianus cum filiis imperator factus 147, 14.
273 1026 Aurelianus ad Zenobiam, Zenobia ad Aurelianum scribit
151, 18.
279 1032 Saturninus imperator factus 153, 4.
280 1033 Proculus imperator factus 153, 24.

III

INDEX VERBORVM ET NOMINVM PROPRIORVM RERVMQVE MEMORABILIVM¹⁾

- a 20, 25. 24, 13. 26, 18. 35, 11. ac 40, 16. 88, 6.
40, 13. 78, 5. 87, 11; 14. 88, 6. accede 96, 4.
91, 2. ab 34, 12. 78, 8. 90, 12. acceptam 40, 13.
98, 22. *acclamationes senatus post Commodi*
mortem 124, 20.
Ababa mater Maximini 156, 6. *acriora* 107, 4.
abiiit 98, 23. *Achaia testis abstinentiae Porcii Ca-*
tonis Vticensis 42, 21.
Aborigines antea Casc(e)i nominati 8, 16.

1) Ipsa historicorum uerba litteris rectis scripta sunt, cetera inclinatis.

- Acilius M. Bruti amicus* 52, 5.
Acte Seneca auctore Agrippinae incestum prohibuit 114, 9; *Neronis* 113, 7.
actionis 90, 19.
ad Actium quot naues captae 62, 15.
ad 24, 22. 69, 15; 17. 70, 14. 78, 2. 89, 19. 88, 10. 96, 6; 8. 98, 19; 23.
Composita ex ad et uerbis, quae ab r, s, t incipiunt, uid. sub arr., ass., att.
adelon (ἄδελον) tempus Varronis 10, 8; 12.
adhuc 40, 9.
Adiabene inter Euphratem et Tigrim 146, 4.
adiectum 56, 2.
Admeto Apollo et Hercules seruierunt 19, 15.
administrata 96, 8.
administrationem 40, 16.
Adonis Vulcanalibus portatus 77, 3.
Adrastos Cyzicenos (a Varrone citatus) 12, 16.
aduersere 39, 16.
aduersas 69, 22.
aduersus (praep.) 39, 14.
adulescens 85, 18.
Aeculanensis Minatius Magius 9, 4.
aedes Valerii tributae 72, 19 sqq.
aedilis 32, 17.
aedilitatis Agrippae opera 64, 19 sqq.
aedis (nom.) 34, 11.
Aegialeus Sicyoniorum rex 15, 6.
apud Aegyptios Io diuino honore culta 15, 29. 16, 19; *Serapis* 16, 10 sqq. *A. ab Iside litteras didicerunt* 16, 5. *A. rex Anasis* 106, 14. *A. praefectus Balbillus* 108, 1. *in A. phoenix deuolauit* 159, 8.
Sex. Aelius cos. a. 4: 97, 6.
L. Aelius Lamia cos. a. 3: 97, 5.
L. Aelius Tubero a rogo relatus 65, 15.
Aemilia Vestalis damnata 82, 3.
M. Aemilii Lepidi de proscriptione dictum 71, 8.
M. Aemilius Lepidus cos. a. 6: 97, 10.
M. Aemilius Lepidus cos. a. 11: 97, 15.
L. Aemilius Paulus cos. a. 1/754: 97, 3.
Aeneas patrem Troia aufert 6, 21.
Diomedes A. Palladium offert 9, 19.
A. in Italiam aduentus et regnum 21, 27 sqq. *deus factus* 21, 30. *pater Siluii et Ascanii* 21, 34.
aerarius missus 24, 2.
aes a Iano primum signatum 74, 10.
aestimasset 98, 24.
aetates populi Romani 91, 10 sqq.
ex Aethiopia Isis in Aegyptum uenit 15, 30. *ex A. Memnonides aues* 90, 2.
Aethiopicum mare 30, 14.
aeuum 69, 13.
Afrorum fabula de Antaei nece 17, 29. *inter A. et Italicos commercium post deletam Carthaginem coeptum* 80, 5. *A. in Gordianos inclinatio* 137, 30.
de Afranii Burri fide a Nerone dubitatum 112, 25; *non dubitatum* 111, 9. 114, 2. *B. dignitas praefecturae a Seneca retenta* 112, 26.
Africanus uid. Cornelius.
in Aga monte oritur Euphrates 100, 10.
Agamemno rex Mycenarum 20, 2.
ab Agathocle Carthaginienses uicti 159, 20.
agris 78, 9. *agros* 90, 7.
ageres 39, 12.
Agrippa uid. Vipsanius.
Agrippinae (mai.) puerperium 110, 3.
Agr. constantia 110, 14. *de altero matrimonio ad Tiberium preces* 94, 9.
Agrippinae (min.) incestus 114, 4.
Agylla nominata Cisra 78, 8. *postea nominata Caere* 75, 17 sqq.
ait 96, 4.
Aizi 117, 2.
Alamanni populus ex uariis mixtus 144, 1.
Alba (Longa) in Latio condita 22, 5.
Albanorum reges 22, 5. 25, 8.
de A. Albino dictum quoddam M. Catonis 38, 10.
inter Albim et Rhenum Germani Tib. Neroni dediti 96, 19.
Alexander Macedo quo anno natus 26, 11. *omnia orbis terrarum regna subegit* 160, 14.
Alexander Seuerus consobrinus Helioabali (122, 25. 140, 21) *a senatu Caesar appellatus* 140, 19. *sub A. contra Parthos Maximinus militauit* 158, 11. *Quinii Camilli rebellionem oppressit* 129, 23. 131, 5. 141, 1. *A. ira in fures iudices*

- 129, 19. 130, 20. *singularis memoria mnemonico adiuta* 141, 5. *ab A. praefecti praet. dignitas aucta* 129, 12. *usus conuiuii diurnus* 131, 7. *A. succssit Maximinus* 156, 4.
- Alexandriae rex (Ptolomaeus) Lathyrius* 30, 33. *A. capta uniones Romae in usum uenerunt* 82, 21.
- P. Alfenus cos. a. 2:* 97, 4.
- alias — alias (adu. temp.)* 65, 13.
- cum alica bacae loti arboris doliis conduntur* 32, 31.
- aliquando* 11, 19.
- aliquod* 90, 20. *aliquo* 90, 19.
- aliter* 88, 6.
- aliud* 96, 10.
- Alpium latitudo* 31, 13. *A. incolas Octavianus uicit* 62, 3.
- altera* 90, 6. *-rum* 96, 12.
- alterutram* 90, 11.
- Amasidis thorax in templo Mineruae Lindi seruatus* 106, 15.
- Ambitaruio uico natus Caligula* 110, 1.
- per Ambranos nouas res Caesar molitus est* 45, 13.
- Ambustus uid. M. Fabius.*
- in Ammaeensibus iugis crystallum effossum* 95, 17.
- de Amphione fabula* 18, 25.
- an* 40, 15.
- Q. Ancarius praeses orientis* 141, 15.
- Anchises ab Aenea Troia ablati* 6, 21.
- Andromachae et Hectoris ultimum colloquium pictum* 52, 2.
- Andromeda in caelum recepta* 19, 25.
- Andro in insula fons uini* 101, 22. 106, 22.
- ab angue P. Corn. Scipio Afr. maior conceptus* 47, 3 sqq. 74, 15.
- angustiae* 67, 11.
- anima* 11, 18. *-mam* 55, 16.
- animum* 39, 26. *-mo* 70, 3.
- Anionis ductus a Q. Marcio restitutus* 81, 13.
- Annaei Senecae patris historia* 98, 18.
- M. Annaeus Seneca philos. Agrippinae incestum prohibuit* 114, 7.
- Burro praefecturam retinuit* 112, 26.
- mors* 113, 10.
- pro Anno Milone quo dic Cicero dixerit* 86, 8. *A. Sallustium in adulterio deprehendit* 109, 6.
- annus* 42, 14. *-nos* 96, 11. *-nis* 11, 17.
- annus apud Romanos statim ab initio duodecim mensum* 79, 8.
- Antaeus ab Hercule (Syrio) necatus* 17, 28. 18, 30. *A. sepulcrum* 49, 6.
- ante* 40, 13. *(paulo) ante* 88, 5. 90, 12. *(breui) a.* 88, 8.
- antea* 12, 15.
- antehac* 39, 10.
- anthiae piscis pretium* 105, 6.
- Antinous in Nilum incidit* 118, 8.
- Antiochensium in Auidium Cassium inclinatio* 124, 5. *A. omen Aureliano factum* 150, 15.
- Antiocho rege deuicto imperium ad Romanos peruenit* 161, 10.
- Antiochi (III Magni) regis filio (Antiocho IV Epiphani) obsidi Romae domus publice aedificata* 8, 5.
- C. Antistius cos. a. 6/748:* 96, 22.
- C. Antistius cos. a. 23:* 97, 33.
- Antium (Ἀνθιον, Ἀνθιακός)* 143, 22.
- Antonia Claudii Caesaris filia Pisonis coniurationis socia* 111, 15.
- ab Antoninis Gordiani originem duxerunt* 137, 20. *duos Antoninos rei p. Seuerus reliquit* 120, 17.
- M. Antonini philosophi familia a Numa sanguinem trahit* 123, 12.
- apud amicos oratio* 124, 9. *Pertinacis laudes* 127, 2. *apud M. Auidius Seucrus auus tyranni praeualidus* 147, 2.
- Antoninus Pius ab Hadriano adoptatus* 142, 14. *orationes eius propriae* 123, 9. *mors* 143, 15. *A. clementia* 147, 8.
- ab Antonio Gordiani originem duxerunt* 137, 20.
- L. Antonii et Octauiani ad Perusiam colloquium* 59, 1 sqq.
- M. Antonius cos. 99/655:* 82, 18.
- Antonius* 88, 1. *-ii* 90, 15. *-io* 90, 11. 96, 11. *-ium* 91, 2.
- M. Antonius belli Perusini insons* 60, 5. *A. inertia* 62, 6. *legiones suas apud Cleopatram excubare iussit* 62, 9. *A. contra Parthos expeditio* 53, 12. *quot naues ad Actium captae sint* 62, 15. *a Cassio ad Ant., ab A. ad Caesarem Delilius transiit* 67, 6. *in Ciceronem A. crudelitas* 90, 11; 15. 91, 2. *A. obscenitas* 67, 15.

- Antonius Primus Cremonae uastationis auctor* 111, 29.
anuli aurei et ferrei usus 82, 11.
Apis Argiuorum rex in Aegypto Serapis dictus 16, 9 sqq.
Apollinares ludi 131, 14.
Apollo filius Latonae a Delphico diuersus 19, 13. *Ap. Cumani templum* 133, 13. *templum Sagunti* 95, 8. *Apollini Delphico cur ludi instituti sint* 17, 9. *A. responsum de certamine Mineruae et Neptuni* 13, 18; 38.
appellat 12, 13. *-lant* 11, 16.
Appenninum 79, 2.
appetebat 70, 3.
Appiae ductus a Q. Marcio restitutus 81, 13.
appropinquare 90, 7.
S. Apuleius Pannonios subegit 96, 20. *cos. a. 14:* 97, 18.
aqua significat Neptunum 13, 10.
aquae ductus Q. Marcius restituit 81, 19.
Aquilaiae propinquus lucus 137, 5. *A. Maximinus occisus* 158, 15.
Manius (Aquilius Crassus) belli Perusini insons 60, 6.
aquilone 42, 16.
arae in uico Ambitaruio 110, 2.
Arabianus 132, 16. *uid. etiam Septimius.*
Arabico sinu egressus Eudoxus Gades peruectus 30, 14.
Arabum odorum luxuria 93, 9.
prope Aradum in mari fons dulcis aquae 102, 26.
Araxes flumen Armeniam et Atropatenen diuidit 53, 14.
arbor Phyllidis numquam uiret 90, 5.
Arcades in lupos mutati 21, 12.
Arcadum sacra 21, 18 sqq., *Pan et Iuppiter Lycae* 21, 22.
Archene regio 94, 2.
archigallus Parrhasii tabula quanti aestimata 159, 5.
Archilochus poeta Tullo Hostilio regnante fuit 26, 1.
Archimea uenienti Maximino patuit 136, 17.
architectata 34, 12.
Archon Mantuam condidit 79, 2. (*uid. adn. ad h. l.*)
Arciae urbi propinquus lucus 137, 5.
Ardea 78, 10 (?). *A. ab augurio ardeae dicta* 75, 13.
Ares Graecorum Mars 14, 9.
Areos pagos unde nominatus 14, 9 sqq.
Arescusa in marem Arescontem mutatus 102, 33.
Aetae chronographiae fragmentum 11, 4.
Arganthonii Gaditani senectus 67, 21.
argenteum 24, 13.
Argis femina in marem mutata 102, 33.
Argiuorum ueteres reges 12, 21, 15, 13 sqq. *rex Apis* 16, 8. *regnum translatum ad Mycenae* 20, 1.
Argiurus Hercules 12, 30.
Argus rex post obitum deus habitus 16, 29.
armatos 96, 4.
Armenia ab Atropatene Araxe diuiditur 53, 14. *A. maioris magnitudo* 93, 20. 98, 10. *in A. solis defectio* 99, 9. *A. partes* 145, 5. *A. lingua* 145, 24.
Armeniae rex Pacorus 144, 21.
Armenii 67, 9. *Armenii socii Zenobiae* 152, 6.
armilla aurea 155, 7.
Armillatus delator 121, 2.
L. Arruntius cos. a. 6: 97, 10.
artibus 69, 17.
Arsanias uicinus fluit Tigridi, tum in Euphratem mergitur 94, 1. *ad A. Caesennii Pacti clades* 99, 11 sqq.
Artaxata 144, 22.
Artemisiae certamen Mausoli laudibus dicundis institutum 72, 6.
M. Artorii somnium, quo Augustum ad Philippos seruauit, 58, 11.
artus 88, 6.
Ascanius filius Creusae rex Latinorum 21, 35.
asellorum (piscium) auctoritas 32, 12.
Asiae 67, 13. — *Asia testis abstinentiae Catonis Uticensis* 42, 22.
Asiaticus uid. Cornelius Scipio.
C. Asinius cos. a. 8/746: 96, 18.
C. Asinius cos. a. 23: 97, 33.
M. Asinius cos. a. 25: 97, 3.
aspexit 90, 10.
Assalami filius Dareus rex 160, 10.
assiduus 85, 19.
Assyrii principes omnium gentium rerum potiti sunt 161, 8. *Ass. reges* 15, 5 sqq. 20, 5. 21, 37. *A. Darei iugo liberauit Alexander* 160, 11.
at 90, 9.

- Athamanthis uxor Ino* 19, 35.
Athenae unde dictae 13, 14; 33.
Athenis mulieribus ius suffragii ereptum 13, 30. 14, 14; *Athenaeae non uocatae* 13, 5. *Atheniensium reges* 21, 29; 33; 37.
 [Atilius] *Nudus uid. Rutilius.*
 de (M. Atilio) *Regulo ingentes famae* 42, 19.
Atlantis filius Mercurius 12, 26; *frater Hesperos* 74, 18.
Atlantis situs et arbores 101, 8.
atque 39, 2; 5; 6; 11; 13; 20; 24; 25. 40, 10. 69, 14 (bis). 70, 5 (bis). 87, 14.
Atropatene ab Armenia Araxe diuiditur 53, 15.
Atropatorum Medorum urbis Gazacorum situs 53, 10.
in Attica Erichthonius Dionyso et Minervae ludos instituit 17, 13.
audax 89, 9.
ausim 39, 7.
audiuit 90, 19. -ditum 90, 17, -dita 42, 6.
Auentinus unde nominatus 22, 15 (cf. adn.)
ab Aente flumine Auentinus dictus 22, 15.
Augurinus uid. Minucius.
Augusti origo 54, 8. *signum futurae magnitudinis* 54, 11. 71, 15; *infantis* 71, 3. *consulatus a. 5/749:* 96, 23. *a. 2/752:* 37, 1. *a. 1/754:* 97, 3. *ludi post Caesaris obitum* 55, 10; 56, 4; 71, 29; *statuam ei in Capitolio posuit* 56, 1; 9. *Ciceronis eloquentia usus* 56, 20, *et ambitione* 57, 9. *A. Hirtium interfecit* 71, 17. *A. aetas cum primum cos. fieret* 57, 24. *de proscriptione dictum* 71, 10. *Q. Gallium praetorem propter insidias sibi structas condemnauit* 58, 2. *pugna Philippiensi periculum* 58, 10; *et morbus* 64, 8. *A. et L. Antonii ad Perusiam colloquium* 59, 1 sqq. *cum Scribonia diuortium facit* 61, 25. *gentes summas Alpes incolentes uincit* 62, 3, *cum Antonius inertiae deditus sit* 62, 5. *A. periculum in altera senatus lectione* 89, 9. *mors* 97, 19. *frumentationes publicas abolendi consilium capit* 62, 20. *Augusti moderatio* 30, 9. *corpora capitis damnatorum cognatis reddit* 62, 27. *comitas* 63, 20. *remedium caliginis oculorum* 63, 15. *ostentum* 63, 23. *de orationibus duabus Caesaris quae ferebantur iudicium* 63, 27. *Cornelio Gallo Caecilii Epirotae consuetudinem obicit* 64, 5. *cenae libertos non adhibuit* 66, 30. *pueris, qui luserant Troiam, galeas et hastilia donauit* 72, 4. *ludos saeculares in ordinem redigit* 93, 1. *statura* 70, 22. *A. tempora* 86, 12. *eius uultum Gordianus primus repraesentauit* 132, 8. *ad A. transit Dellius* 67, 7.
Auidius Cassius Bucolicos uicit 123, 17 sqq. *Faustina uolente rebellauit* 124, 1. *orientalium in A. studium* 124, 4 (cf. adn.). *Seleuciam expugnat* 146, 17. *seueritas* 140, 11.
Auidius Seuerus auus tyranni 146, 23.
aues Memnonides 90, 1.
Aulon mons Calabriae 75, 4.
Aureliani imp. mater sacerdos templi Solis 149, 17. *A. Gothos superauit* 141, 21. *alia eius priuati facinora* 150, 27. *auspicia imperii* 150, 1. *adrogatio* 141, 7. *de Bonoso dictum* 154, 10. *ad A. Zenobiae epistula* 151, 20. *de A. iudicium Diocletiani* 152, 16. *de imperio apud eius posteros uaticinium* 152, 20.
M. Aurelius cos. a. 20: 97, 30.
C. Aurelii Cottae lex 85, 4.
Aureolus imperator nominis sui 149, 15.
aut — aut 65, 13; 14. 96, 12.
autem 69, 14.
L. Autronius cum C. Iulio Caesare coniurat 50, 9.
Auulnius Saturninus Scythici limitis dux 141, 16.
Babylonios Darei iugo Alexander liberauit 160, 12.
Bacchae Liberi comites 19, 18.
Bacchanalium turpitudine 19, 22.
Baebius Macer praef. praet. a. 258 /1011: 141, 14.
Balbillus uid. Claudius.
balinea ab Agrippa aedile centum et septuaginta praebita 69, 2.
Ballista ad Macrianum imperium defert 148, 4.

- Barcas assecla Catonis Vticensis* 43, 26. 99, 1.
Bassianus uid. Septimius B.
Bedriacum (Bebr.) ubi situm sit 116, 11.
de Bellerophonte fabula 18, 23.
bellua 78, 5.
bello Germanico 70, 14. *bellorum* 98, 23.
Belus Argiuorum rex 15, 6.
beneficium 91, 1. -cia 40, 17.
Berzobis 117, 2.
Bias Prienaes unus ex septem sapientibus 23, 10.
Bibulus uid. Calpurnius.
Βόγχοι ἔθνος τοῖς Καρχηνοῖς προσκειμενον 145, 26.
Bogudi plurima tribuit Caesar 45, 16.
Boius uid. Fuluius.
Boii Melpum delent 31, 5.
de Bonoso dictum Aureliani 154, 10.
B. mores 154, 15.
a Bosporo Cimmerico ad Caspium mare fossam ducere cogitavit Seleucus Nicator 93, 24.
Botorum rex 30, 23.
bratus arbor 93, 11.
Brennus dux Gallorum 80, 18.
breui 88, 8.
Britanniae forma 113, 26. *in Br. primus transuectus Caesar* 45, 19.
Britannicis (ostreis) 107, 3.
Brundisinus uid. Maccius.
Brutides uid. Brytides.
Brutus uid. Iunius.
Brytides Romanorum matrimonia respuunt 112, 9.
Bubulci unde dicti 79, 20.
Bucolici ab Auidio Cassio retusi 123, 16.
Burrus uid. Afranius.
Busiris hospites suos immolabat 17, 33.
Byrsa interior pars Carthagini 36, 23.
apud Byzantium thermae 141, 12.
cadauer parricidae etc. unco trahatur! 126, 5 sqq.
Caecilii Epirotae consuetudinem Cornelio Gallo Augustus obicit 64, 1.
C. Caecilius cos. a. 17: 97, 26.
Q. Caecilius cos. a. 7: 97, 11.
Q. Caecilius Metellus Celer Galliae proconsul 30, 22.
L. Caecilius Rufus praetor a P. Clodio oppressus 5, 14.
Caecina Tuscus Burro successor destinatus 112, 25.
caeco 64, 7.
caedes 88, 11.
caedendis 88, 2.
caeli 55, 13. -lo 12, 11.
Caere unde nomen habeat 76, 2; 10.
Caesar 87, 13. -ris 55, 16. *unde dictus* 161, 19. *uid. et Iulius.*
C. Caesar frater maior Caligulae 110, 11.
L. Caesennii Paeti clades 99, 12 sqq.
Caius uid. Gaius.
in Calabria Aeneas 9, 8.
C. Caligula Tiburi natus 91, 3; *in uico Ambituario* 110, 1. *C. cena a Pomponio Secundo data* 109, 12.
Callisthenes libertus L. Licinium Lucillum ueneno occidit 37, 10.
callistruthiae ficus 134, 25.
Calpurnius in anulo ferreo consenuit 82, 12.
M. Calpurnius Bibulus Porciae maritus 44, 12. 99, 4.
Cn. Calpurnii Pisonis coniurationis auctor M. Crassus 4, 10. *P. cum Caesare conspirauit* 45, 10.
C. Calpurnii Pisonis in Neronem coniuratio 111, 14.
Cn. Calpurnius Piso consul a. 7/747: 96, 22.
L. Calpurnius Piso gener Rutilii Nudi 86, 3.
L. Calpurnius Piso cos. a. 1/753: 300, 2.
L. Calpurnius Piso cos. a. 27: 98, 5.
C. Calvisius cos. a. 4/750: 96, 24.
C. Calvisius cos. a. 26: 98, 4.
Camasene uid. Comesene.
Comese Iani uxor 73, 22.
Comesene regio Latii a Comese dicta 73, 23.
Camillus uid. Furius et Quinius.
in Campania ludi a Gordiano editi 137, 23.
Campanorum princeps Decius Magius 9, 5.
Campana persica 134, 26.
Canarii prope Atlantem 101, 20.
candidiora 107, 5.
Canidii (Rufi?) et Munatii Rufi aemulatio 43, 7 sqq. 99, 1 sqq.

- post Cannensem pugnam captiui ab Hannibale Romam missi 26, 21.
 cantus tibiærum uis 4, 15.
 capillo 88, 7.
 ceperit 87, 14. — captus 87, 14.
 Capitolinus uid. T. Quinctius.
 Capitolium obsidentes Gallos depulsi M. Manlius 24, 16. 26, 5. in C. statua Caesari Augustus posuit 56, 1; 14. C. restituto carmina Sibyllæ conquisita 84, 14.
 sub Capote Euphrates oritur 102, 22.
 caprarum sollertia 103, 13.
 Capua condita a Capiæ 46, 8. C. deducti coloni 46, 5.
 caput 90, 16. -pitis 56, 2. -put 90, 10. -pita 88, 5.
 Capiis ossa detecta Caesaris caedi prodigio fuerunt 46, 8.
 Caracalla Antoninus Maximinum prouexit 158, 4.
 carbunculi in Olisiponensi eruuntur 95, 24.
 caruisset 96, 10.
 Carini mores 154, 20. C. Carus imperium abrogare statuerat 154, 26; et Constantium subrogare 154, 28.
 Carneadis legatio 8, 11.
 carnifex senatus unco trahatur! 126, 2.
 Carthaginenses Saturno ducentos nobiles filios immolant 159, 19. a Scipione uicti 47, 9. 74, 15; ab Agathocle 159, 20. — C. in Romanos deuoti 138, 14.
 Carthaginis interior pars Byrsa, exterior Magalia 36, 21. magna C. 31, 24. ex aduerso C. Cerne insula 32, 8. Carthagine subacta imperium ad Romanos peruenit 91, 19. 161, 11.
 Carus in Illyrico Poenis parentibus natus 153, 19; Romae Illyricanis parentibus 154, 17. C. Carino imperium abrogare statuerat 154, 27; et Constantium subrogare 154, 28.
 Carystium marmor 34, 2.
 Case(e)i postea Aborigines nominati 8, 16.
 Casperuli corrupte pro Caspiris dicti 75, 4 sq.
 Caspiæ portæ Hiberiæ 100, 21.
 ad Caspium mare ab Cimmerico Bosporo fossam ducere cogitauit Seleucus Nicator 93, 25. inter C. m. et Pontum spatium 32, 3; et Cimmericum Bosporum 93, 25; et Dascusam 93, 22.
 ut C. Cassio Longino resisteretur, triumuiratus constitutus 59, 22. Cicero dubitat num ad eum fugiat 87, 16. C. cum Messalla colloquium ante pugnam Philippensem 65, 17. egregia memoria apud Asinium Pollionem 70, 9; et apud Messallam 66, 29. ultimus Romanorum 89, 2. a Dolabella ad C. Delliū transit, inde ad Antonium 67, 5.
 Cassius uid. Auidius.
 castella (aquarum) centum triginta Romae Agrippa ædilis fecit 64, 21.
 Castor in deos relatus 19, 37.
 Castor a Varrone citatus 12, 14.
 castra 87, 11.
 cataclysmus uid. diluuium.
 Catilina 91, 1. — Cat. prioris coniurationis M. Crassus et Caesar participes 3, 5. cf. 4, 11. Cat. a Cicerone a. 65/689 defensio 85, 15. de Catilina ad Ciceronem epistula delata 3, 1. Antonius quasi alter Catilina 91, 2.
 Cato uid. Porcius.
 Catullus Cornelium Nepotem alloquitur 26, 14.
 Caulon oppidum in Aulone monte 75, 6.
 Cecrops rex Atheniensium 12, 19. 13, 22. 14, 33.
 cedrus Numidica 95, 9.
 Celsinus Diocletiani consiliarius 152, 18.
 Celsus inuito Hadriano occisus 118, 1.
 celthis arboris natura 32, 26.
 Celtica spolia 103, 9.
 de Centauris fabula 18, 19.
 centum 32, 15.
 Ceraunus uid. Ptolomæus.
 de Cerbero fabula 18, 20.
 Cerceiensibus (ostreis) 107, 5.
 Cereris iussu Triptolemum terris frumenta contulit 18, 16.
 Cerne insula ubi sita et quanta circumcui 32, 8.
 certe 91, 1.
 certior 70, 2.
 ceruicem 96, 5.
 ceterorum 88, 11.
 Cethegus uid. Cornelius.
 Chilon Lacædæmonius unus ex septem sapientibus 23, 9.

- Chilo Fabius uid. Fabius.*
Chii cadi 34, 8.
Christianorum sub Domitiano martyrium 160, 20. *propter Chr. persecutionem mors Maximino maturata* 158, 14.
chronographia Varronis 10, 5.
chryselectroae in Hispania 95, 18.
chrysolithos duodecim pondo in Ammaeensibus iugis erutum 95, 23.
Cicero 90, 7. 96, 3; (M.) 7. -onis 40, 10. *uid. et Tullius.*
ciconiae in mensis 32, 23.
ad (Cilnium) Maecenatem Augusti commentarii missi 56, 12.
Cimmerius Bosporus uid. Bosporus.
Cincii Seueri de Commodio sententia 126, 24.
Cinna uid. Cornelius.
circa (praep.) 55, 14.
Circae ars 21, 11.
circenses missus 23, 23.
circumferuntur 78, 2.
circumfusus 88, 4.
circo (Flaminio) 34, 12.
Cisra ab Etruscis Agylla nominata 78, 9.
ciuilium 98, 23.
ciuis 88, 17. -ibus 88, 3; 6.
claritatem 98, 19.
clarum 55, 15.
imp. Claudius (I) a paedagogo saeuissime coercitus 93, 4. *Cl. censura* 103, 3. *Cl. filia Antonia* 111, 15.
de Cl. Homulli iudicium 121, 12 (*uid. adn. crit.*).
de Claudii (II) posteris uaticinium 152, 22.
Ti. Claudius Balbillus crocodilorum et delphinorum pugnam uidit 107, 21.
App. Claudius Caecus 7, 14.
C. Claudius (Cencho) cos. 7, 14.
M. Claudius Marcellus Hannibalem uincit 35, 22. *mors* 36, 1 sqq.
M. Claudius Marcellus cos. 8, 9.
pro Q. Claudio Marcello oratio Caesaris male ab actuariis excepta 63, 27.
C. Claudii Pulchri aedilis cur. ludi 82, 17.
Clemens uid. Flavius.
Cleobulus Lindius unus ex septem sapientibus 23, 9.
Cleopatrae insidias timet Dellius 54, 2. *apud Cl. legiones Antonii excubare iussae* 62, 10. *crimen Cl.* 67, 16. *Cl. meminit Zenobia* 152, 3.
P. Clodius Catilinam accusauit 85, 14. *L. Caecilium praetorem oppressit* 5, 14.
Clodii Albini omina futuri imperii 132, 10. *Cl. primum sibi succedere uoluerat Seuerus* 119, 21. 128, 2. *ad Cl. epistula Seueri* 134, 13. *maior Pescennio Nigro* 120, 1. *mores* 119, 4; 9. *edacitas* 134, 22. *de Cl. responsum augurum* 128, 13. *Cl. factionem seueri Seuerus uindicauit* 129, 2. *duos filios reliquit* 128, 16.
(C.) Clodius Licinus Hyginum liberalitate sua sustentauit 77, 15.
Cnidiorum Venus 104, 12.
Cocceius Nerua uid. Nerua.
Codrus ab Atheniensibus deus factus 21, 35.
coepit 86, 2.
cogitare 86, 1.
collyrium Augusti 62, 29 sqq.
coluerat 88, 6.
colorem 12, 14.
columnae solidae e marmore 34, 2; *ex onyche* 34, 10. *quadringentas c. e marmore Agrippa Romae aedilis posuit* 64, 22.
cometes signum Caesaris inter deorum numina recepti 55, 8. 56, 4; 6. 71, 21; *uel initii decimi saeculi* 56, 11; *uel Augusti magnitudinis* 71, 21.
commentarii antiqui 7, 20.
commercium inter Italos et Afros post deletam Carthaginem coeptum 81, 5.
Commodi uitia 124, 16. *uersus in eo* 124, 14. *adclamations senatus post C. mortem* 124, 20. *Commodus saeuior Domitiano, inpurior Nerone!* 126, 1. *C. corpus Pertinacis iussu sepultum* 126, 21.
communem 88, 12.
compertum 107, 6.
composuit 98, 18.
Compsa occupata a Minatio Magio 9, 9.
conceptis (uerbis) 39, 7.
concha acatii similis 104, 15.
condidit 79, 3.
confici 11, 17.

- supra Confluentes in uico Ambitar-
uio natus Caligula* 110, 1.
conformauit 40, 14.
coniecto 24, 22.
coniunctionem 11, 20.
coniuncta 11, 19.
coniurationes *Catilinae* 3, 1. 5, 1.
consecrauimus 56, 2.
consilio 69, 21.
consisto 96, 4.
conspectus 88, 7. -pectum 55, 14.
90, 16. -piciendus 88, 18.
conspicuum 55, 15.
*Constantinopolis qua ratione a Con-
stantino nominata* 155, 17.
*Constantini Persis bellum inferendi
consilium* 155, 28.
*Constantium Carino subrogare Carus
statuit* 154, 28.
constitutione 67, 13.
consuli 86, 1.
consulatus 69, 20.
contigit 69, 17. 70, 4.
continenti (terra) 10, 2.
contio 90, 18. -tionibus 85, 19. 88, 5.
coortae 70, 2.
Corbulo uid. Domitius.
*Corintho fugerunt Damaratus et Ec-
phantus* 33, 7.
Coriolanus uid. Marcius.
Corneliae epistulae ad Gaium filium
38, 24 sqq. [34, 21.
pro (C.) Cornelio Ciceronis oratio
S. Cornelius cos. a. 24: 98, 2.
Cn. Cornelius Cinna cos. a. 5: 97, 7.
Cornelius Cossus cos. a. 27: 98, 3.
*a (P. Cornelio) Dolabella ad Cas-
sium transiit Dellius* 67, 5.
P. Cornelius Dolabella cos. a. 10:
97, 14.
*Cornelio Gallo Caecilii Epirotae con-
suetudinem Augustus obicit* 64, 4.
C. Cornelius Lentulus cos. a. 3/751:
96, 25.
Cossus Cornelius Lentulus cos. a.
1/753: 97, 2.
P. Cornelius Lentulus cos. 86, 1.
Cn. Cornelius Lentulus Gaetulicus
cos. a. 26: 98, 4. *C. Gaet. ob adu-
lationem refellit Plinius* 110, 7.
*a (Corneliis) Scipionibus Gordia-
norum nobilitas originem duxit*
137, 21.
*P. Cornelius Scipio pater Africani
maioris* 46, 21.
*L. Cornelio Scipioni ob Antiochi-
nam pecuniam reo facto Ti. Sem-
pronius Gracchus auxilium fert*
27, 22.
P. Cornelius Scipio Africanus (maior)
ab angue conceptus 46, 16 sqq. 74, 15.
consultatio cum Ioue 47, 14. 74, 15.
uaticinatio 47, 21 sqq. 74, 15. *ludi*
uotiuui 77, 9. *fratris rei facti no-
mine ad tribunos prouocat* 27,
22 sqq.
*P. Cornelius Scipio Afr. minor ae-
qualis Terentii* 37, 16; *Ter. minor*
81, 7.
*L. Cornelii Sc. Asiatici faciem ret-
tulit Gordianus tertius* 132, 12.
*(Cornelius) Scipio Pomponianus Sal-
uittonem in familiam suam rece-
pit* 65, 8.
P. Cornelii Spinttheris luxuria 32, 17.
34, 8.
*L. Cornelius Sulla bello Marsico
Pompeios oppugnat* 9, 8. *S. nicto-
ria* 33, 2. *de tribunis lex* 85, 10.
de S. iudicium Caesaris 45, 3. *S.*
filia Fausta 109, 5. *circa Sullana
tempora uniones Romae in usum
uenerunt* 82, 22.
L. Cornelius Sulla cos. a. 5/749:
96, 23.
*P. Cornelius Sulla cum C. Iulio Cae-
sare coniurat* 50, 9.
*coronae murales, uallares, nauales,
civicae* 141, 24. 155, 6.
corpus 11, 18. -poris 90, 18.
*corpora capitis damnatorum cognat-
is Augustus reddit* 62, 26.
Coryphantenis (ostreis) 107, 4.
Cossus uid. Cornelius.
C. Cotta 85, 15. *uid. et Aurelius.*
Cranaus Cecropis successor 14, 33.
Crassus uid. Licinius.
Cratae Thebani cynogamia 29, 13.
credidit 55, 16.
Cremonae uastatio 111, 24. 116, 1.
creuisse 65, 13.
Cretensium rex Xanthus 17, 17.
mores Romani secuti 23, 15.
Crensa mater Ascanii 21, 35.
Criarus rex Argiuorum 12, 1.
crinitum 55, 13.
Crinitus uid. Vlpus.
Crispus uid. Sallustius.
crocodilorum et delphinorum pugna
108, 2.

- croci renouatio in Lycia* 106, 20.
cruci 78, 3.
crystallum mirandi ponderis in Ammaeensis iugis effossum 95, 16; 22.
culmum (gen. neutr.) 40, 26.
cum (temp. c. ind.) 39, 22. 69, 22.
(c. coni.) 88, 1.
cum (praep.) 65, 12.
Cumani Apollinis templum 133, 13.
Cupidinis fons Cyzici 106, 25.
cura 65, 12.
C. (Scribonius) Curio cos. Capitolio restituto Sibyllae carmina conquiescit 84, 15.
curare 39, 11.
cursum 12, 15.
curulis (aedilis) 32, 17.
custodiam 70, 14.
Cyclades insulae testes abstinentiae Catonis Vticensis 42, 21.
Cyprina pyxis 63, 12.
Cypros testis abstinentiae Catonis Vticensis 42, 22. cf. 43, 11. 99, 1.
Cypselum tyrannum fugit Damartus 33, 7.
Cyrus flumen 145, 4; 28.
Cyzicena (ostrea) 107, 3.
Cyzicenos 12, 16.
Cyzici fons Cupidinis 106, 25.
ad Ducicum bellum Hadrianus Traianum secutus 117, 8.
de Daedalo fabula 18, 26.
Damaratus pater Tarquinii Prisci in Italiam fugit 33, 6.
damnatorum capite corpora Augustus cognatis non negavit 62, 26.
de Danae fabula 19, 6. a Ioue Pico corrupta 160, 3.
Danaus rex Apollinis Delphici templum incendit 17, 11.
c Danuio Hister in Hadriam effluit 31, 10.
Darei regna expugnauit Alexander 160, 9.
Dascusa in Armenia mai. sita 93, 22.
Dasummi filius Malemnus 123, 14.
de 42, 19. 67, 12. 69, 14. 70, 5.
debes 40, 8. -buerit 40, 11.
decessit 96, 7.
decernendas 88, 17.
decisum 90, 10.
decipit 98, 20.
Decius Magius Campanorum princeps auus Minatii Magii 9, 5.
decollauerit 87, 14.
decreuisse 65, 13.
decora 69, 15.
dedere 42, 6.
defectus solis 99, 7.
defensa 96, 8. -sum 90, 8.
defiguntur 78, 3.
deierare 39, 7.
deinde 96, 6. 117, 2.
delatores ad leonem! 125, 12. d. de senatu! 126, 15. delatoribus metum, fustem etc.! 125, 20 sqq.
deligantur 78, 2. -gata 78, 2. 88, 10.
Q. Dellius desultor bellorum 67, 4.
insidias Cleopatrae timet 54, 2.
Δελφικὸν πόλις Δελφικῆς 143, 11.
Delphica Sibylla uid. Sibylla.
Delphicus Apollo uid. Apollo.
delphinorum sollertia 103, 25. d. et crocodilorum pugna 108, 2.
Delus insula terrae motu concussa 102, 7.
Demaenetus in lupum mutatus 21, 17.
deminutionem 65, 14.
Demosthenes delator 121, 3.
demum 96, 9.
denariis 32, 15; 16.
denique 39, 17.
depositi 90, 18. -onendus 88, 16.
desertos 39, 25.
desinet 39, 17. -nendus 39, 18.
desultor bellorum Dellius a Messalla dictus 67, 4.
Deucalionis diluuium 11, 25. 12, 8. 14, 29; 34. 16, 35.
deuictus 87, 11.
deum parentem 39, 23. deum 39, 24. 69, 20. deorum 55, 16.
di penates ex Samothracia in Italiam deuecti 6, 22.
dextera 88, 10.
Diadumeni epistula fatalis 132, 13.
Dianae templum Sagunti memorabile 95, 11. D. Ephesiae simulacrum uitigineum 106, 3; nardo rigatur 106, 10.
dibapha (purpura) 32, 16.
dicebant 12, 16. -ces 39, 1. -xisset 88, 2. -cens 12, 13. -cta 78, 6. -cendum 85, 19.
T. Didius cum Minatio Magio Herculaneum cepit 9, 8.
dies 96, 13. 55, 13. diei 55, 15. diem 98, 24. diebus 55, 13.
dilatam 91, 2.

- differtus 88, 3.
digna 40, 12.
diluuium *Ogygi* 8, 8; 16; 12, 4;
Deucalionis 11, 25. 12, 8. 14, 29;
34. 16, 35.
*Diocletiani dictum de Maximiano
et Aureliano* 152, 14; *de Aureliani
posteris* 152, 18.
Diomedeia insula 21, 1. *D. aues*
20, 33 sqq.
*Diomedes Palladium Troianis red-
dit* 9, 10. *deus factus* 20, 32.
*in Dionis morte quam inuisa esset
singularis potentia, adparuit* 35, 16.
Dion Neapolites a Varrone citatus
12, 17.
*Dionysius Philistum Syracusas re-
duxit* 38, 5.
Dionysus cur deus habitus sit 17, 7.
diu 96, 8.
diuina 40, 16. -nae 88, 11.
diutina 69, 16.
dare 40, 17. datae 90, 17.
Dolabella uid. P. Cornelius.
doleat 40, 15.
*Domitianus pessimus ipse (cf. 122, 15)
amicos bonos habuit* 121, 11. *de-
latores sub D.* 121, 2. *occidit Iu-
nium Rusticum* 115, 4. *saeuior Do-
mitiano Commodus!* 126, 1. *Christia-
norum sub D. martyrium* 160, 20.
Domitilla uid. Flauia.
*Cn. Domitius Corbulo solis defectum
in Armenia sensit* 99, 9. *D. de Cae-
sennii Paeti clade memoria* 99, 15.
Drusus Caesar cos. a. 15: 97, 23. *a. 21:*
97, 31. *publice funeratur* 98, 1.
dryadum Gallicanarum responsum
152, 20.
dubito 40, 14. -tanti 96, 6.
*ductus aquarum a Q. Marcio resti-
tuti* 81, 19.
dulciora 107, 3; 6.
duas 90, 16.
e 55, 15. 96, 9. *uid. et ex.*
echeneidis natura 104, 4.
*Ecphantus Corinthius Damaratum
secutus in Italiam uenit* 33, 4.
ecquando 39, 17; 18 (bis); 19.
edi 98, 18.
ego 39, 21; 22. 70, 5. 96, 4. mihi
39, 2; 9; 13; 14; 16; 23. me 39, 22.
96, 6. 32, 14. 98, 20,
elabatur 96, 9. elapsus 91, 6.
*elephantum quo tempore primum Ro-
mae pugnauerint* 82, 16. *de el. mi-
rabilia* 50, 1. 103, 7.
eloquentiae 88, 11. -tiam 40, 12.
in Elymaeos petunt bratum arborem
93, 12.
emissem 98, 19.
emi 32, 17.
*Endoeus Ephesiae Dianae simula-
crum artifex* 106, 8.
*ab Enetis (in Paphlagonia) Veneti
orti* 31, 34.
enim 40, 11. 70, 3. 78, 2 (?). 88, 16.
Ennius quo anno natus 7, 15.
Entellus unus de Troianis 76, 7.
eo (*adu.*) 88, 6.
Epaphi filia mater Busiridis 17, 35.
*Ephesiae Dianae simulacrum uiti-
gineum ab Endoeo factum* 106, 3.
Ephesis (*ostreis*) 107, 4.
*Epiros testis abstinentiae Catonis
Viticensis* 42, 21.
*epistulas plures simul Caesar dicta-
uit* 48, 23.
epularum mos apud ueteres Romanos
23, 14. *Iouis ep.* 131, 15.
*equus Troianus machinamentum bel-
licum* 76, 10.
*Eratosthenis chronographiae frag-
mentum* 11, 3.
ergo 69, 12.
*Erichthonius rex filius Vulcani et
Mineruae* 18, 3 sqq. *Mineruae et
Dionysio in Attica ludos instituit*
17, 13.
error 98, 20.
eruditi distincti a litteratis 40, 20.
*Erythras Roma legati missi ad Si-
byllae carmina conquirenda* 85, 15.
Erythraea Sibyllarum nobilissima
84, 12 sqq. (*cf.* 22, 22).
et 11, 18. 12, 17. 39, 16; 19; 23; 26.
40, 11. 55, 15. 65, 13. 69, 20; 21.
78, 2. 79, 4. 85, 19. 85, 20 (bis).
87, 14. 90, 17. 96, 5; 8. 98, 18; 21.
etiam 40, 11. 98, 20.
ex Etruria Romam histriones acciti
115, 7. *in E. ludi a Gordiano editi*
137, 24.
Etruscis (*agris*) 78, 8; 9.
*ante Euandrum Roma Valentia
nominata* 41, 2.
*Eudoxus ex Arabico sinu per Ae-
thiopicum mare Gades peruectus*
30, 12.

- euenerant 69, 22.
Eunoae Maurae plurima tribuit
Caesar 45, 16.
Euphrates oritur in monte Aga
 100, 8; *sub Capote* 102, 18. *in E.*
mergitur Arsaias 94, 4. *in E. in-*
sula Syrbane 145, 18.
Europa a Xantho rapta 17, 18.
Europs Sicyoniorum rex 15, 5.
 ex 40, 14. 65, 13. 85, 20.
 excitauerunt 88, 12.
 exactis 69, 18.
 exitus 70, 6.
 experta 70, 13.
 expetere 39, 24.
 exposuit 88, 3.
 exstitit 12, 11. -titisse 12, 14.
 ext(r)a 79, 5.
 texuis 79, 5.

M. Fabius Ambustus cos. 26, 12.
Fabius Chilo Commodi corpus se-
peluit 126, 22.
Q. Fabius Labeo cos. 8, 9.
C. Fabricius cons. a Samnitibus
frustra temptatus 73, 2.
 facies 69, 15.
 facinus 90, 10.
 facit 32, 19. -ciunt 65, 12. fecit 42, 6.
 -cere 42, 5; 7. -cerat 20, 23. facito
 39, 22. facere 39, 14. 96, 5. fa-
 cientis 90, 11. factum 12, 15; 16.
Fadilla uid. Iunia.
 faecem 79, 7.
Faenius praefectus particeps coniu-
rationis Pisonianae 111, 15. *ab*
Gauio Silano interrogatus eum Se-
necae mortem indicere iubet 113, 22.
 fagus (plur.) 10, 3.
Falernum uinum 54, 5.
 famas 42, 19.
 familia 39, 17. — (Seruiliorum)
 65, 11. -liae 65, 14.
C. Fannius historicus gener Laelii
 51, 20 (cf. *Cic. Brut.* 26, 101).
 fatebatur 91, 1.
Faunus rex Laurentium 20, 17.
F. filius Latinus 20, 27.
in Faustae adulterio Sallustius de-
prehensus 109, 5.
Faustina M. Philosophi uxor Aui-
dii Cassii rebellioni fauet 124, 1.
 felicissima 69, 19.
 feliciter (fidei praetorianorum etc.)!
 125, 9 sqq.

 ferunt 65, 13. -rebatur 90, 7. ferre
 69, 22.
 fiducia 70, 2.
 figlinorum luxuria 86, 24.
 figuram 12, 15.
 fine 90, 10.
 fieri 39, 3; 21.
Firmi mores 152, 24.
Flaminio circo 34, 12.
in Flaminia ludi a Gordiano editi
 137, 24.
Flauia Domitilla christiana in in-
sulam Pontiam relegata 160, 20.
Flauius Clemens cons. 160, 20.
 fletu 90, 17.
 flatum (part. perf. p.) 24, 13.
 fluctu 64, 7.
fons uini in Andro 101, 22. 106, 22.
C. Fonteius cos. a. 12: 97, 16.
(C.) Fonteius (Capito) cos. 99, 7.
 forma 78, 5.
Formiis Mamurra natus 33, 10.
 fortius 69, 21.
 fortuna 69, 15.
 fori 90, 19. foro 56, 2.
Franci ab Aureliano uicti 151, 13.
 fratre 35, 11.
 fretus (genet.) 67, 11.
frumentationes publicas abolendi
Augustus consilium capit 62, 20.
 frustratus 87, 10.
C. Fufius cos. a. 29: 98, 7.
 fugam 42, 5.
T. Fullonius Bononiensis longaeuus
 103, 3.
Fuluia belli Perusini insons 60, 6.
Fuluius Boius dux Retici limitis
 141, 19.
fures indices Alexandro Seu. perosi
 129, 19. 130, 20.
M. Furius cos. a. 8: 97, 12.
M. Furius Camillus Veios capit 31, 6.
 fustem delatoribus! 125, 22; 23.

P. Gabinius Erythras missus ad Si-
byllae carmina conquirenda 84, 17.
Gades ex Arabico sinu per Aethio-
picum pelagus Eudoxus peruectus
 30, 15.
Gaditani freti latitudo 31, 1.
Gaetulicus uid. Cornelius.
a Gaetulis Terentius non captus 81, 3.
Gaius Caesar filius Germanici Ti-
buri natus (non Caligula) 110, 11.

- Galliae proconsul Q. Metellus Celer* 30, 22. *Gallias rexerunt Iulius Postumus et Victorinus* 147, 7.
Gallicanae sextae legionis tribunus Aurelianus 151, 12.
Gallicanarum dryadum responsum 152, 20.
Gallieni imp. uitae genus 148, 20; 25.
Q. Gallius praetor ab Augusto condemnatus 58, 2.
Gallos Capitolium obsidentes depulit M. Manlius 24, 16. 26, 5.
de Ganymede fabula 19, 5.
Garga uicus in finibus Thurinis 161, 3.
Garganus mons 21, 3.
Gargara ciuitas in finibus Troicis 161, 6.
Gargarum flumen in finibus Thurinis 161, 2.
Gaius Siluanus Senecae mortem indicit 113, 12.
gausapae 67, 9.
Gazaca 145, 9.; *quo loco sita* 53, 11.
Gellius 132, 16.
Γηλὺς ἔθνος Παρθίας 144, 5.
gemitu 90, 17. -tus 88, 10.
genethliaci 11, 15.
Genetrici Veneri ludi ab Augusto facti 55, 10.
genus 40, 9.
Ger flumen trans Atlantem 101, 16.
Germaniae bello 70, 14.
Germania a Maximino uicta 135, 1.
ad G. litora ex Indicis aequoribus Indi delati 30, 25.
Germani inter Albim et Rhenum Tib. Neroni dediti 96, 19.
Γερμανίεια πόλις Εὐφρατησίας 144, 12.
Germanicus cos. a. 12: 97, 16. *a. 18:* 97, 27. *G. mors in Syria* 97, 29.
G. filius C. Caesar 110, 10. *in Germanici liberos (94, 14) furor causa Seiano caedis* 92, 20.
gerebat 70, 3. -rendi 69, 20.
Γερσύνιον 143, 6.
Geta uid. Septimius.
Γίνδαρα κόμη πρὸς τῇ Ἀντιοχείᾳ 146, 1.
gladiator in spoliario lanietur! 125, 1; *ponatur* 125, 4.
gladiatorium 24, 22.
Glaucus Cleopatrae medicus 54, 3.
Gordianorum familia ex familiis Scipionis, Pompeii, Antonini, Antonii coaruit 137, 20.
Gordianus primus per quadriduum ludos scaenicos et iuuenalia edidit 137, 22. *adclamatio Afrorum in eum* 137, 28. *a senatu cum filio imperator appellatus* 138, 4. *in deos relatus* 139, 10. *Augusti uultum repraesentauit* 132, 8.
Gordianus iunior imperator appellatus 138, 4. *uxorem numquam habere uoluit* 138, 30. *uita* 138, 32. *in deos relatus* 139, 10. *Pompeii simillimus* 132, 10.
Gordianus tertius puer tredecim annorum Caesar appellatus 139, 13. *ab omnibus amatus* 140, 1. *Scipionis Asiatici faciem rettulit* 132, 11. *eius percussorum mortes* 140, 6.
de Gorgone fabula 18, 22.
Gothorum potestate ab Aureliano res p. liberata 141, 21.
Gothus Micca pater Maximini 156, 5.
Gracchus uid. Sempronius.
Gracchum (Tib.) 39, 8.
Graeciae 40, 10. *Graeci* 11, 17. *Graece* 10, 4.
Graecia quo tempore frugibus uti coeperit 16, 29.
grues in mensis 32, 23.
habet 65, 11. -bebat 69, 19. -berem 39, 12. -beres 39, 13. -bui 39, 10. -bueris 39, 25. -beretur 98, 21. -beri 39, 18. -bentes 39, 19.
Hadria orti Hadriani maiores 117, 4. *in Hadriam Hister e Danuio effluit* 31, 9.
Hadriani origo 117, 3. *H. Traiani moribus obsecutus* 117, 9. *in Traiani amicitiam redit* 121, 15. *tribunus pl. omen futuri imperii accepit* 117, 14. *a Traiano adoptatus* 142, 14. *H. inuito multi nobiles uiri interfecti sunt* 118, 2. *dilectus in Hispania* 122, 3. *Antoninum adoptauit* 142, 14. *morbus sanatus* 122, 10. *mores* 122, 13. *matheseos peritus* 122, 16. *H. tetrafarmacum* 123, 5.
Halana mater Maximini 156, 6.
Hannibal templo Dianae Saguntino pepercit 95, 13. *post pugnam Canensem de redimendis captiuis Ro-*

- mam captiuos mittit* 26, 21 sqq.
a Marcello uictus 35, 22; *a Scipione* 47, 9. 74, 15. *Marcellum mortuum honore prosequitur* 36, 1. *mors (annus)* 8, 8.
hasta pura praemium uictorum apud Romanos 23, 18. 141, 25. 155, 6.
D. Haterius cos. a. 22: 97, 32.
Heautontimorumeni uersus (723) 38, 4.
Hectoris et Andromachae ultimum colloquium pictum 52, 2.
Heliogabali (Varii) in uindemiis lasciui 129, 7. *H. consobrinus Alexander* 127, 25. *sub H. Maximinus tribunus* 158, 9.
de Helle fabula 18, 21.
Heluidius Priscus sanctissimus uir dictus 161, 6. *eius laudes* 116, 5 (*uid. adn.*).
Hemona Maximino patuit 136, 17.
Heracleoticum ostium Nili 108, 1.
Herculeum a Minatio Magio et T. Didio captum 9, 8.
Hercules homo mortuus in deorum numerum relatus 12, 29. *Admeto seruiit* 19, 15. *Antaeum necauit* 18, 30. *H. Syrius a Graeco diuersus* 17, 25 sqq.
Herennianus uid. Vercon(n)ius.
Hermaphroditus apud Lunenses 87, 8.
Hermodoro Salaminio: aedem Martis aedificauit 34, 12.
Hernicorum Hernicus dux Pelasgus 74, 26.
Hesiodi aetas 25, 7.
Hesperia primo Italia dicta 74, 18.
Hesperon: stella Veneris 12, 13.
(Hesperos) frater Atlantis 74, 18.
Hiberia in Asia 93, 23.
Hiberiae portae Caspiae 101, 1.
hoc 91, 1. *huius* 69, 12. *huic* 32, 16. *hoc* 12, 16. 40, 9. 96, 5. *hac* 11, 17. 32, 17. *has* 39, 9. *his* 107, 5.
hiemauit 42, 12; 14. *-mante* 42, 15.
Hiero rex Syracusanorum 42, 5.
post Hierosolymitanum templum euersum Solyma condita 145, 15.
Hilaria matris deum 131, 14.
Hipparchia Cratae cynici uxor 30, 2.
hippocentaurus in Thessalia natus 94, 6.
in Hirpinis legio conscripta a Minatio Magio 9, 7.
A. Hirtius cos. 6, 12. 14, 30. *ab Octauiano interfectus* 71, 17.
Hispania extra ordinem Cn. Pisoni prouincia data 45, 12. *in H. Scipionis Africani maioris uaticinatio* 47, 23. *in H. chryselectroae repertae* 95, 22. *ab Hispaniensibus origo Hadriani manat* 117, 4.
Histri cursus 31, 9. [98, 22.
historia 40, 15. *-riam* 40, 11. *-rias historiam apud Romanos primus libertinorum scripsit L. Vultacilius Pitholaus* 40, 5.
historicon tempus Varronis 10, 6; 11.
Histria ab Histro flumine cognominata 31, 8.
Histicis (ostreis) 107, 5.
histriones unde dicti 115, 1.
Homerus (Il. XXII 318) 12, 13. — *Homeri aetas* 25, 7 sqq. *H. Delphicae Sibyllae plurimos uersus operi suo inseruit* 94, 23. *Homerici libri purpurei* 135, 27.
homine 11, 19. 70, 5. *-minibus* 11, 16.
Homogyrus homo priuatus deus habitus 16, 33.
Homullus uid. Valerius.
honestus 98, 20.
honorem 65, 13.
horam 55, 15.
Hormus Cremonae uastationis auctor 115, 1.
horologium solarium primus Romae statuit L. Papirius Cursor 158, 20.
Q. Hortensius primo frustra Catonis Vticensis filiam in matrimonium petit, tum ducit Marciam uxorem 44, 8. 99, 4.
Hostilius rex uid. Tullus.
hostis patriae! 124, 23 et q. s.; *deorum!* 125, 1; *senatus!* 125, 3.
iam 32, 18. 69, 19. 85, 20. 86, 1. 98, 18.
Ianiculum a Iano dictum 74, 1.
Ianuariis kalendis usus conuiuii praecipuus 131, 14.
Iani imperium et res gestae 73, 21 sqq. *cum Saturno societas* 74, 7 sqq. *unde gemina facies* 74, 2.
Iasius sinus 103, 26.
Iasus Argiuorum rex 12, 23.
Ἰασης 142, 27.
de Icaro fabula 18, 26.
ab Idaeo uertice Garga nomen habuit 161, 5.
idem 11, 18. *eadem* 11, 18; 19.

- igitur 87, 10.
 ignorare 40, 8.
 Illiciensibus (ostreis) 107, 4.
 ille 39, 25, 40, 11, 88, 4, 90, 9, 98, 25.
 illa 88, 12, illi 96, 10, illum 96, 13.
 illam 91, 1, illo 90, 12.
 illustribus 98, 21.
 Illyrici custodia 70, 14. *in I. natus*
Carus imp. 153, 21.
Illyrii ab Octauiano uicti 61, 31.
 immortalium 56, 1.
 imparatus 85, 19.
 improbatur 32, 18.
 imputatur 90, 9.
 in (*c. abl.*) 10, 2, 11, 16, 17, 19.
 12, 11, 32, 18, 34, 11, 39, 12, 23.
 40, 2, 55, 13, 56, 2, 90, 10, 16, 18.
 96, 9.
 (*c. acc.*) 11, 19, 32, 16, 39, 26, 40,
 1, 2, 69, 13, 70, 2, 79, 2, 87, 11,
 88, 9, 90, 11, 20, 91, 2, 96, 10,
 98, 18.
Inachus Argiuorum rex 15, 14. *I.*
filia Io 15, 28. *diluuium* 10, 16.
 incide 96, 5.
 inclutae 90, 19.
 incolatum 40, 10.
 incolumes 69, 19.
 incomptum 40, 14.
 inde 42, 14, 70, 1, 117, 1.
Indica aequora 20, 24. *Indicum bel-*
lum Liberi 19, 17.
Indi Q. Metello dono dati 30, 22.
 industria 69, 14, 21.
 inierunt 85, 15.
 inferiae 90, 18.
 ingenii 70, 5, -nio 69, 14, 98, 21.
 ingenti 88, 4, -tes 42, 19.
 inimicum 39, 8, -ci 39, 4, -cis 70, 2.
 -cos 39, 1.
 initio 98, 23.
 innocente (*abl.*) 24, 22.
Ino in deos relata 19, 35.
 inquit 96, 6.
 insanire 39, 17.
 insigne 56, 1.
 insistere 39, 19.
 inspersa 88, 7.
 instructus 69, 17.
Insubres Melpum deleuerunt 30, 5.
 inter 55, 16, 90, 16, 98, 21.
 interdum 88, 16.
 interesset 96, 13.
 interfectoris 88, 9.
 interim 91, 6.
 interitu 40, 14.
 inuicem 96, 12.
 inuidiae 70, 1, -diam 85, 20.
 inuocabis 39, 23.
Io in Aegypto culta 15, 28.
 ipse 70, 6, 87, 14, 98, 19, -sa 90, 19.
 -sius 96, 9, -sum 96, 13, 90, 9,
 -sis 55, 12.
 is 24, 13, ea 78, 5, id 39, 15, 55, 14,
 56, 1, 39, 3, 21, eius 40, 15, 56, 2,
 88, 7, 10, 90, 20, 95, 9, 10, 98, 28.
 ei 39, 18, 69, 15, 21, 22, eum
 40, 13, 70, 2, 6, id 39, 1, 90, 9,
 eo 65, 13, ea (*sc. parte*) 70, 5, eo
 39, 23, 55, 15, eorum 39, 10, 11,
 24, eos 87, 14, 98, 21, eas 70, 1,
 ea 39, 3, 12, 25, iis 55, 12.
 Isis (*gen.*) 25, 2.
Isis ex Graecia uel ex Aethiopia in
Aegyptum aduecta 15, 28, *Aegyp-*
tios litteras docuit 16, 5. *I. deam*
hominem fuisse simulacro significa-
batur 16, 19.
Ister primus histrionum 115, 9.
ιστορικόν tempus Varronis 10, 6, 11.
 ita 12, 15, 96, 11.
Italia primo Hesperia dicta 74, 17.
I. primo Ianus obtinuit 73, 21.
I. disciplina et uita 23, 11. *in It.*
di penates a Samothracia deuecti
 6, 22. *inter Italicos et Afros com-*
mercium post deletam Carthagi-
nem coeptum 81, 5. *I. securitatem*
uicinis gentibus superatis Augustus
confirmat 62, 4.
Italicam Hadria Hadriani maiores
migrauerunt 117, 5.
Italici Hadriani dilectum retractant
 122, 7.
 itaque 85, 18, 88, 3.
Iudaei nequitia sua ipsi miseras
suas meruerunt 108, 29.
 iudiciis 69, 18.
 iudicarem 70, 6, -candum 70, 5.
Iulia gens cur Mineruae sacra non
habuerit 9, 21.
Iulia uxor imp. Seueri 134, 18.
Iulia lex 46, 5.
C. Iulius Caesar: a piratis captus,
postea eos ultus 87, 13. *priori Ca-*
tilinae coniurationi interest 3, 5.
cf. 4, 11. *cum Crasso, Sulla, Au-*
tronio coniurat 50, 8, 17; *cum*
Pisone 45, 10. *Ciceroni consulatum*
petenti acerrimus refragator 4, 4.

- consul primum M. Crassum, tum Cn. Pompeium principem sententiam rogabat* 5, 7. *propter Vsipetum Tencetorumque caedem eum barbaris tradendum esse censet Cato Vticensis* 50, 21. *C. praefectus fabrum in Gallia Mamurra* 33, 11. *C. post pugnam Pharsaliam uox* 68, 1 sqq. *angustiae in Hispania* 68, 15. *C. futura caedes prodigiis denuntiata* 46, 3. *hereditas* 55, 1. *animae inter deorum numina receptae signum* 55, 8. 56, 7. 71, 21. *Caesari simulacrum cum stella Aug. posuit* 56, 1; 9. *Eunoae Bogudique plurima tribuit* 45, 15. *C. in potentia* 45, 1. *tribus seruis in expeditione Britannica usus est* 45, 18. *circa uictum indifferens* 48, 25. *constantia in equitando* 48, 20. *ingenii acritas* 48, 23. *de orationibus duabus quae Caesaris ferebantur Augusti iudicium* 63, 26. *fides commentariorum* 68, 18. *C. Iulius Hyginus pauper C. Clodii liberalitate sustentatus* 77, 13. *Iulius Mansuetus a filio occisus* 115, 13. *Iulius Octavius uid. Augustus.* *Iulius Posthumus Gallias rexit* 147, 7. *Iulius Trypho orientalis limitis dux* 141, 17. *Iulo prognatus prodigio Caesar significatus* 46, 10. *apud Iuniam Fadillam arrae regiae* 137, 13. *D. Iunii Bruti Gallaeci filiam C. Gracchus in matrimonium ducit* 37, 3. *ut M. Iunio Bruto resisteretur, triumphatus constitutus* 59, 22. *discessit a Porcia* 51, 18. *Cicero dubitat, num ad Br. fugiat* 87, 16. *prodigia ante pugnam Philippensem facta* 52, 17. *priore pugna Messallae uicisse uisus est* 66, 18. *post pugnam fuga* 53, 1 sqq. *egregia memoria apud Asinium Pollionem* 70, 9. *Br. a Cremutio Cordo laudatus* 89, 1. *dux et auctor libertatis* 92, 8. *initium libertatis* 96, 14. *App. Iunius Silanus cos. a. 28:* 98, 6. *C. Iunius Silanus cos. a. 10:* 97, 14. *M. Iunius Silanus cos. a. 19:* 97, 28. *de Iunone iudicium Paridis falsum esse* 14, 1; 19. *Iuppiter* 39, 25. *Iuppiter: a Ioue Europam raptam esse fabula uulgatum* 17, 20. *de capite I. Minerua nata* 13, 9. *de I. fabulae* 19, 4. *cum I. in cella Scipio Africanus maior consultauit* 47, 16. 74, 15. *Iouis epulum* 131, 15. *Iuppiter Lycaeus* 21, 22. *Iuppiter Picus uitiauit Danaen* 160, 2. *Iustus rebellionis auctor* 108, 20. *iussu* 90, 15. *iuuenalia a Gordiano primo edita* 137, 26. *iuuene* 32, 14. *Karthaginienses uid. Carthaginienses.* *Labeo uid. Q. Fabius.* *Labicanae uuae* 134, 27. *laboris* 39, 9. 40, 1. *de Labyrintho fabula* 18, 18. *Lacedaemonii: a L. Sabus in Italiam uenit* 75, 2. *L. mores Romani secuti* 23, 15. *lacrimas* 88, 10. *lacus septingentos Romae Agrippa aedilis fecit* 64, 20. *laesa* 96, 10. *C. Laelius socer C. Fannii historici* 51, 10. *aequalis Terentii* 37, 17; *minor* 81, 7. *uersus Terentianus ab eo factus* 37, 21 sqq. *D. Laelius cos. a. 6/748:* 96, 22. *post Laeti mortem fieri se iussisse negauit Seuerus* 128, 21. *laetus* 88, 1. *laetio* 90, 9. *Lamia uid. Aelius.* *Lampares Assyriorum rex* 20, 6. *Lanuuium quo die Milo profectus* 86, 9. *lapidescendi natura* 107, 17. *lapides parientes* 107, 20; *corpora erodentes* 107, 18. *Larensis uid. Liuius.* *largitudo* 40, 24. *Lathyrum (Ptolomaeum) regem Eudoxus fugit* 30, 13. *laticlauia praefecto praet. summissa, si quis imperator successorem dare uellet* 129, 17. *Latinam* 40, 14. *-narum* 40, 9. *Latinorum regnum a Latino rege appellatum* 20, 28. *L. Aeneas deum*

- sibi fecerunt* 21, 31. *reges* 21, 34.
 22, 3; 7. *urbs Alba* 22, 5.
Latinus rex Latii 21, 28. *Fauni*
filius 20, 27. *Lauinia pater* 21, 36.
Latinus archimimus 121, 3.
Latium et Latini unde dictum 8, 13.
Latona Apollinem peperit (non Del-
phicum) 19, 13.
Lauinia mater Siluii regis 21, 36.
Laurentium regnum 20, 3 sq.; 28.
L. reges 20, 3 sqq. *a L. origo Ro-*
mana ducta 20, 4.
Laurenum, urbem Hispaniae, Pom-
peius frustra defendit 41, 8.
lectica 90, 7.
lectiones senatus Augusti 89, 11.
legio Rapax 115, 14. *septimana*
 115, 15. *sexta Gallicana* 151, 12.
legisset 98, 22.
Lentulus uid. Cornelius.
P. Lentulo 86, 1.
P. Lentulus Spinther 32, 17.
 (ad) *leonem!* 125, 12; 13; 22.
Leucothea mater Melicertis 19, 28.
leues 42, 15.
Liber cur deus habitus sit 17, 7.
L. bellum Indicum 19, 17 sqq. *L.*
patre uetustior Endoeus 106, 10.
in L. templo fons uini 101, 22.
 106, 23.
liberos 39, 11.
libertinos cenae Augustus non ad-
hibuit 66, 32.
L. Libo uid. Scribonius.
libra 32, 15. *-ras* 32, 16.
libramentum aquae 95, 17; 22.
Libya filia Epaphi mater Busiridis
 17, 29.
liceat 39, 3.
Licina Vestalis in ius uocata 82, 7.
A. Licinius cos. a. 7: 97, 11.
M. Licinii Crassi latebrae Hispan-
nienses 82, 26 sqq. *Cr. particeps*
coniurationis prioris Catilinae 3, 5.
cf. 4, 11. 50, 9; *auctor* 4, 8; *eius*
paenitentia uel metu turbata 50, 16.
Ciceroni consulatum petenti acer-
rimus refragator 4, 5. *de Catilina*
epistulam ad Ciceronem defert 3, 8.
L. Licinius Crassus cos. a. 27: 98, 5.
M. Licinius Crassus cos. a. 30: 98, 8.
L. Licinius Lucullus cos. (151/603)
 38, 10.
L. Licinius Lucullus ueneno necatus
 37, 9. *Lucullorum acdilitas* 80, 19.
- C. Licinius Stolo cos. (364/390)* 115, 4.
 (L. Licinius) *Sura Hadriano suffra-*
gatur 121, 16.
Alyssa 142, 27.
Lindi Amasidis thorax seruatus
 106, 16.
Linus poeta theologus 19, 32.
litterarum 40, 9.
litterae apud Aegyptios repertae ab
Iside 16, 5.
litterati qui sint 41, 20.
Liuiae porticus 159, 15.
Liuius quo anno fabulam docuerit
 7, 13.
T. Liuius et Sallustius pares 98, 13.
Liuius La(u)rensis Fabio Chiloni
Commodi corpus sepeliendum tra-
dit 126, 21.
ad Lixum flumen Antaei sepulcrum
 46, 6.
Lixi urbis magnitudo 31, 23.
Locrenses Metapontum condunt 95, 6.
Locri oppidum Caulonem in Aulone
condunt 76, 5.
locuples 40, 16.
loco 90, 17.
Lopias condidit Malemnus 123, 15.
loti arboris fruges (uinum et bacae)
 32, 26.
lubebit 39, 22.
C. Lucilii domus 8, 7.
Lucrinis (ostreis) 107, 3.
ex Lucrino lacu portum Agrippa
fecit 64, 13.
luctus 88, 11.
Lucullus uid. Licinius.
ludorum 55, 12. *-dos* 20, 23.
ludi Apollinares 131, 14. *l. musici*
cur Apollini Delphico instituti 17, 9.
saeculares ab Augusto in ordi-
nem redacti 93, 1. *l. s. a Gordiano*
primo editi 137, 25. *uotui ludi*
Africani 77, 8. *funebres Caesaris*
 71, 20. *Veneri Genetrici editi* 55, 10.
ludi ab Agrippa per undesexaginta
dies facti 65, 1.
ludus Troianus 72, 4.
Lugdunenses Proculum ad imperium
hortantur 154, 1.
apud Lunenses Hermaphroditus 87, 8.
Luniense marmor 34, 3.
Luperci unde orti 17, 3. 21, 25.
luporum (piscium) auctoritas 32, 11.
de Lusitanis triumphauit Brutus

- 37, 4. in *Lusitania* *crystallum mirandi ponderis effossum* 95, 16.
Lusius inuito Hadriano occisus 118, 1.
luxuria apud Romanos 33, 2.
Lycaei di Arcadum unde dicti 21, 22; 24.
in *Lycia* *platani magnitudo* 105, 10.
L. praesedit Mucianus 105, 23. in
L. croci renouatio 106, 19; *saxa corpora erodentia* 107, 17.
Lynx oppidum Mauretaniae 49, 6.
Macedoncs post Persas rerum potiti sunt 161, 9.
Macer uid. Baebius.
ad *Macrianum imperium defertur* 148, 4.
Macrianus filius patri in imperio adiungitur 148, 23.
Macrinus (Opellius) Maximino inuisus 158, 6.
Maecenas uid. Cilnius.
Maecius Brundisinus praefectus annonae orientalis 141, 18.
Magalia exterior pars Carthaginis 36, 23.
magides ab antiquis lances uocatae 86, 20.
magistratum 85, 18.
Magius uid. Minatius et Decius.
magnificentia 65, 12.
magnitudinem 12, 15. -dine 88, 17.
magna 69, 20. *magno* 98, 24. *maior* 24, 14. 70. 4. *maius* 39, 2. *maiorem* 40, 16. *maiore* 70, 3. *maiora* 107, 3. *maiorum* 39, 13. *maioribus* 40, 13. *maxima* 69, 18. -mae 90, 17. *magis* 40, 15. *maxime* 39, 13.
Maiae filius Mercurius 12, 26.
Malemnus unus ex Marci Antonini maioribus 123, 14.
Mamaeae Alexander Seuerus imp. 158, 11.
Mamurrae luxuria 33, 10.
mansuri 69, 13.
Manilius legatus Marii in anulo ferro consenuit 82, 13.
Manius (Aquillius Crassus) uid. Aquillius.
M. Manlius uerberando necatus 26, 8. e saxo *Tarpeio deiectus* 24, 18.
Mantuam condidit Archon 79, 2.
manus 88, 10. 90, 16. -nibus 96, 9. *manus* 98, 18.
Marcellus uid. Claudius.
Marcia Catonem Vticensem cum Munatio Rufo reconciliat 43, 25. 99, 1. *Hortensio in matrimonium data* 44, 12. 99, 4.
Marcia aqua a Q. Marcio Rege in urbem perducta 81, 31.
C. Marcus cos. 8/746: 96, 18.
Marcii Coriolani exulis mors 7, 11.
L. Marcus Philippus socer Catonis Vticensis et Hortensii 43, 37. 99, 4.
Q. Marcii Regis praetoris de aquae ductibus merita 81, 14 sqq.
Marcus Cicero 96, 7. *uid. Cicero.*
mare (abl.) 20, 25.
Mareotis lacus insulas plures amplexitur 93, 11.
marina 78, 5.
C. Marius in Africa Manilium legatum habuit 82, 13. *M. fugit L. Crassus* 83, 4. *uarices sibi stanti extrahi passus* 49, 2. *M. filius dormit, dum apud Sacriportum pugnat* 83, 36.
marmoris luxuria 33, 8.
Marna 131, 1.
Maronci uini uis 105, 26.
Marrucinus ager 111, 23.
Martis (aedis) 34, 11.
Mars nomen dedit Atheniensi Areo pago 14, 9.
Martis adulterium a Sole deprehensum 77, 1. *M. picus* 77, 6.
Marsico bello Minatii Magii uirtus 9, 1.
Μασχάνη, πόλις πρὸς τῶν Σκηνι- τῶν Ἀράβων 145, 11.
Matris deum Hilaria 131, 14.
mathematici 12, 17.
mathematici urbe pelluntur 97, 25.
matheseos Hadrianus peritissimus 122, 16.
Matuta mater Melicertis 19, 38.
Maurae Eunoae plurima detulit Caesar 45, 16.
Mauricius uid. Murrentius.
Μαυρούσιοι καὶ Μαῦροι ἔθνος Αἰ- βύης 144, 8.
'Mausolus' tragoedia Theodectis in honorem Artemisiae mariti scripta 72, 13.
Maximiani asperitas ab Diocletiano reprehensa 152, 15.
Maximini imp. senioris uita et mors 156, 3. *de uicta Germania ad se-*

- natum litterae 135, 1. ad filium
 epistula 135, 10. hostis a senatu
 appellatus 138, 4. omina mortis
 135, 18. edacitas 136, 21. magni-
 tudo 136, 28. 137, 2. mors matu-
 rata propter Christianorum perse-
 cutionem 156, 7.
Maximi(ni iunioris) pulchritudo
 131, 25. res ueneriae 137, 10. ar-
 rae regiae 137, 14.
*ad Maximum (M. Clodium Puppi-
 num) senatus legatio* 139, 19. oc-
 cidit Maximinum 158, 15.
Medullis (ostreis) 107, 4.
Medi post Assyrios rerum potiti sunt
 161, 9. *M. Darei iugo Alexander*
liberauit 160, 12.
Medorum Atropatorum urbs Gazaca
 53, 10.
Melanthus Atheniensium rex 21, 37.
Melantomice coniunx Criasii regis
Argiuorum 12, 22.
Melicertes in deos relatus 19, 35; 38.
Melpum ab Insubribus et Bois et
Senonibus quo tempore deletum 31, 4.
Memmius Tuscus cos. a. 258/1011:
 141, 14.
Memnonis regia 90, 2.
Memnonides aues 90, 1.
 memor 90, 8.
 memoria aboleatur! 125, 23; 24.
Menam cenae adhibuit Augustus
 67, 1.
Menestheus Atheniensium rex 21, 29.
mensum duodecim annus uertens ab
initio 79, 9.
Mercurius homo mortuus in deorum
numerus relatus 12, 25; ante *Her-*
culum 12, 30.
 meruerunt 98, 21.
 meritum 90, 20.
Mesene inter Euphratem et Tigrim
 146, 6.
Metapontum Locrenses condunt 95, 7.
Metaurum Zancloenses condunt 95, 6.
Metellus uid. Caecilius.
 meus 98, 18. meam 39, 14. meorum
 55, 12.
Micca pater Maximini 156, 5.
 militem 42, 15. 90, 8.
Milesius puer Polymestor 95, 1.
 mille 32, 16.
Milo uid. Annius.
Minatii Magii uirtus bello Marsico
et gratia a Romanis relata 9, 4.
Minerva uirginali apparuit aetate
 13, 5. *Tritonia nuncupata* 13, 7. *dea*
colebatur Ogygi temporibus 13, 11.
ex fabula mater Erichthonii regis
 18, 3 sqq. *M. uetustior Endoeus* 106,
 9. *M. et Neptuni de Athenis certamen*
 13, 16; 33. *de Min. iudicium Pa-*
ridis falsum esse 14, 1; 20. *M. ludi*
ab Erichthonio instituti 17, 14.
Athenis cum Vulcano commune
templum habuit 18, 10. *in templo*
M. Lindi Amasidis thorax seruatus
 106, 16. *M. sacra Nautiorum gens*
Romae habuit 9, 20.
 minimum (sollicitudinis) 39, 11.
 ministra 88, 11.
Minos Europae filius 17, 19.
de Minotauro fabula 18, 18.
C. Minucius Augurinus L. Scipioni
multam irrogat 27, 23 sqq.
 mirabile 12, 12.
 miscenda 39, 20.
 miseram 70, 7. miserrimi 91, 1.
 miserandi 70, 6.
 missus aerarius 24, 2.
 misit 42, 16.
 moderatius 69, 21.
 modo (non m.) 40, 9. 88, 2.
 modus 39, 18.
Moeridis lacus a rege qui fecerat
appellatus 102, 26.
apud Mogontiacum Franci ab Au-
reliano uicti 151, 12. *M. occisus*
Alexander Seuerus 158, 12.
 molestiae 39, 9. -tiis 39, 19.
 mori 96, 13. mortua 39, 21; 22.
 mortis 98, 24. mortem 70, 7. -te
 40, 10.
 mortalium 70, 4.
 mox 56, 2.
 nulli (pisces) a mulleis calciamentis
 nomen habent 86, 21. *mullus LXXX*
librarum in mari rubro captus
 104, 1.
 multitudo 69, 18. -dine 88, 18.
 multo 32, 15. -torum 88, 6. -tis 39, 4.
L. Munatius Plancus cos. a. 13:
 97, 17.
Munatius Rufus Canidii inuidia
incitatus Catoni Vticensi suscenset
 43, 3. 99, 1. *auctor Thraseae Paeto*
 44, 3. 99, 4.
 munera 69, 20.
Murrentius Mauricius ad Aegyptum
destinatus 141, 16.

- Musaeus poeta theologus* 19, 30.
musicae uis 4, 15.
musici ludi Apollini Delphico instituti 17, 9.
apud Mutinam Augusti castra 30, 10.
Mutinensi bello duo coss. occisi 71, 12.
mutaret 12, 14. -tari 70, 1.
Mycenarum regnum successit Argiuo 20, 2.
mythicon (μυθικόν) tempus Varronis 10, 10; 14.

nam 12, 12. 98, 20. *namque* 69, 17; 22.
narravit 90, 19.
natura 40, 16. 69, 14.
natus 96, 8. 98, 24.
naugiûm 78, 5.
nauplium nauigans 104, 17.
nautarum 42, 15.
Nautes Palladium a Diomede accepit 9, 20.
Nautiorum gens Mineruae sacra habuit 9, 20.
ne 39, 25. 40, 1. *ne — quidem* 39, 15. 70, 6.
Neapolim 64, 7.
Neapolites 12, 17.
nec 12, 16. 32, 15. 39, 16. 40, 17. 85, 19. 90, 18. *neque* 12, 15. 39, 1; 2. 40, 17. 107, 6.
necessarios 42, 15.
necarunt 39, 8.
nefas 39, 13.
negare 40, 18.
nemo 90, 20.
Neptuni et Mineruae de Athenis certamen 13, 14; 33. *N. significatus aqua* 13, 20. *N. pater Busiridis* 17, 34.
neque uid. nec.
Nero pedibus genitus 94, 29. *N. incestus* 113, 6. (cf. 114, 3.) *Burrum praefectura demouere statuit* 112, 24; *de eius fide non dubitat* 111, 9. *ante N. mortem ostenta* 111, 19; 21.
Neronis nomen Otho diplomatis suis praescripsit 114, 20. *Nerone inpurior Commodus!* 126, 2.
Nerua Traianum adoptauit 142, 13.
N. grauitas 147, 9.
Nicator uid. Seleucus.
Niger uid. Pescennius.
Nigrinus inuito Hadriano occisus 118, 1.

nihil 90, 10. 96, 10.
Nili ostium Heracleoticum 108, 1.
Ninus Assyriorum rex 15, 5. *a N. usque ad imperium orbis a pop. Romano partum quot anni* 161, 13.
nisi 70, 6. 98, 20.
nobiles 12, 17. 98, 22. -lissimam 12, 12.
noluit 98, 18.
nominis 88, 8. 98, 19. -ne 56, 1. 91, 8.
nominata 78, 9.
non 32, 17; 18. 39, 3; 4; 21; 22; 23. 40, 8. 70, 1. 90, 19; 20. *non modo* 88, 2. *non modo non* 40, 9. *non solum* 88, 17.
Sex. Nonius cos. a. 8: 97, 12.
C. Norbanus cos. a. 15: 97, 23.
C. Norbanus cos. a. 19: 97, 28.
nos 64, 6.
nostra 39, 17. -ri 39, 4. -ris 42, 5.
notum 90, 8.
noxiorum 69, 18.
Nudus uid. Rutilius.
nulla 90, 19. -lius 96, 13. -li 70, 4. -lam 96, 12. -lo 39, 4. 40, 2.
sub Numa Samia Sibylla uaticinata est 23, 4. *Marci Antonini familia a N. sanguinem trahit* 123, 13.
numina 56, 1.
numero 11, 17.
Numidae Marcelli cinerem diripiunt 36, 11. *Terentius a N. non captus* 81, 3.
Numidica cedrus 95, 9.
nummum 24, 12. *nummus argenteus a Seruio Tullio primum flatus* 24, 12. (cf. 74, 10.) *quibus rebus n. insigniti apud Rom. fuerint* 79, 16.
numquam 88, 17.
nunc 24, 14. 39, 5.
nundinae exactis iam regibus institutae 51, 1.

ob 39, 9. 110, 3.
Ὀβαρηνοί (in Armenia) 145, 4.
oblitus 90, 12.
obsecuta 69, 15.
obstrictos 69, 18.
occupat 90, 10.
Octavianus et Octavius uid. Augustus.
oculorum caliginis remedium 62, 28.
de Oedipo fabula 18, 27.
in Oeta cur Hercules se incenderit 17, 30.

- Ogyg(i)i diluvium* 10, 16. 12, 3; *regis Thebanorum* 12, 5. *Og. temporibus Minerva apparuit* 13, 5.
Ogygo 12, 16.
olea significat Minervam 13, 17. *non fuit in Italia, Hispania, Africa sub Tarquinio Prisco* 80, 13.
in Olisiponensi carbunculi eruuntur 95, 25.
Olympia 20, 23. (*uid. adn.*) *Olympiacum certamen* 21, 20.
omnino 39, 20. 40, 10.
omne 69, 13. -*nem* 40, 1. 78, 10 (?). -*nium* 39, 10. 88, 9. -*nia* 40, 17; 18. -*nibus* 55, 15.
Oneus Assyriorum rex 21, 37.
onychis usus 34, 4.
Opellius Macrinus uid. Macrinus.
operta 20, 25.
opinante 46, 15.
opitulari 39, 16.
oportebat 39, 10.
oppidum 78, 10. -*da* 20, 25.
operibus 69, 13.
oratione 40, 10.
oratoriam 40, 12.
orbis uniuersus mari circumfusus 30, 19.
oriebatur 55, 14.
ori 88, 7.
Orpheus poeta theologus 19, 32, 23, 2. *ostenta ante Neronis mortem* 111, 18; 20.
Ostienses melones 134, 27.
ostreorum nationes 106, 28 sqq.
M. Otacilius Erythras missus ad Sibyllae carmina conquirenda 84, 17.
Ὀτηνὴ μοῖρα Ἀρμενίας 144, 20.
Ὀτηνοί 145, 4.
Otho diplomatis suis Neronis nomen praescripsit 114, 21.
Ouinii Camilli rebellio ab Alexandro oppressa 129, 23. 131, 5. 141, 1.
Ὀξύβοι μοῖρα Αἰγύων 143, 4.

Paccia(e)cus uid. Vibius.
Pacorus Armeniae rex 144, 22.
Padi fauces 31, 10.
paene 98, 23.
paenularum usus 117, 15.
Pactus uid. Caesennius et Thræsa.
Palaestina a Constantino in provinciae formam redacta 155, 24.
palam 91, 1.
Palatinum officium 141, 13.

in Palatio aedes M. Valerio tributa 72, 19.
Palfurii Suræ uita 121 *adn. ad fr. 2.*
παλιγγενεσίαν 11, 17.
Palladium qua ratione Romam pervenerit 9, 14.
pallium proconsulare 141, 26.
Palma inuito Hadriano occisus 117, 19.
Palmyrenis ius suum promittit Aurelianus 151, 26.
Pan Lycaeus 21, 22.
Panhormitanos 42, 6.
Pannonii a S. Apuleio subacti 96, 20.
Pansa uid. Vibius.
Sex. Papinius 159, 8.
L. Papirius Cursor princeps Romanis solarium horologium statuit 158, 21.
parentem (deum) 39, 23.
parentibus 98, 25.
parentabis 39, 23.
Paridis iudicium falsum esse 14, 2; 21.
pareret 40, 16.
pariter 69, 15.
paranti 86, 1.
parra Vestae 77, 5.
parricida trahatur! 124, 24 et q. s.; p. *senatus* 125, 2.
Parrhasii Ephesii tabula quanti aestimata 159, 6.
pars 39, 15. 70, 4. 90, 19. -*tem* 90, 11. -*te* 90, 7. *partum (gen. pl.)* 35, 9. -*tis* 39, 11. -*tibus* 39, 4.
contra Parthos expeditio M. Antonii 53, 13. *victoria ad Arsaniem* 99, 13.
P. Darei iugo Alexander liberavit 160, 12.
Parthi brati folia potionibus inspergunt 93, 14.
parua 39, 15.
L. Passienus cos. a. 4/750: 96, 24.
pater 98, 18.
patera sacrificialis 155, 8.
patibulos 78, 2.
patrocinio 69, 19.
patruelæ fratre 35, 11.
Paulinus uid. Suetonius.
Paulus uid. Aemilius.
paulum 96, 3. -*lo* 88, 4. 90, 12. v
pausa 39, 17.
pax 69, 16.
pectoralis reticulus 79, 2.
pectora 88, 9.

- de Pegaso fabula* 18, 24.
Pelasgi sunt Tyrrheni 74, 19.
Pelasgus dux Hernicus 74, 26.
Πήλιον Ἰλλυρίας πόλις 143, 13.
penates di a Samothracia in Italiam deuecti 6, 21.
per 39, 21. 55, 13. 88, 6. 90, 7.
peractam 88, 1.
pereat 39, 6. *peribunt* 39, 4.
perfecta 70, 4.
Periandrus Corinthius unus ex septem sapientibus 23, 9. *P. crudelitas echeneidibus prohibita* 104, 11.
permansit 69, 16.
perpoliuerit 40, 13.
perpudescet 39, 19.
perroga, perroga! 126, 6; 18.
Persae post Medos rerum potiti sunt 161, 9. *P. Darei iugo Alexander liberauit* 160, 12. *ad P. Aurelianus legatus* 150, 21. *P. ab Aur. uicti* 151, 17. *P. auxilia Zenobiae non desunt* 152, 5. *P. belli inferendi consilium Constantini* 155, 28. *P. pars Caspiri* 75, 4.
persequi 39, 3.
perseuerare 39, 25. -ras 40, 1.
Perseus Danaae filius 160, 6. *P. rex Liberum uicit* 19, 20. *in caelum receptus* 19, 19.
de Perside Sabus in Italiam uenit 75, 2.
Pertinax saepe a Marco laudatus 127, 8. *horruit imperium* 127, 12. *P. iussu Commodi corpus sepultum* 126, 21. *P. salutem senatus petit* 125, 8. *P. seueritas* 147, 11.
perturbanda 39, 20.
ad Perusiam Octauiani et L. Antonii colloquium 59, 1 sqq.
Pescennium Nigrum primum sibi succedere uoluerat Seuerus 119, 21. 128, 2. *minor Clodio Albino* 120, 2. *mores* 119, 24. *P. coniurationem seueri Seuerus uindicauit* 129, 1. *uid.* 134, 15.
Pescennius Princeps Clodii Albini filius 134, 19.
Pesinus urbs unde nomen habeat 80, 15.
pestilentia Romae 115, 5. *e Babylonia Romam translata* 146, 11.
peteret 96, 12. -teretur 96, 12. -tito 39, 21. -tendi 69, 20.
Pharsalia pugna quot Pompei milites occisi 68, 9.
Phegous Argiuorum rex 15, 29.
ante Philippensem pugnam prodigia Bruto facta 52, 15; *Cassii cum Messalla colloquium* 65, 17 sqq. *in Ph.p.periculum Octauiani* 58, 5 sqq.; *morbus* 64, 9. *priore pugna superior Brutus* 66, 16; *quot milites Octauiani et Antonii caesi* 56, 27.
Philippo, Macedonum rege, deuicto imperium ad populum Rom. peruenit 161, 10.
Philippus in imp. Maximino successit 158, 15. *Philippi interempti* 140, 9.
Philistus a Dionysio Syracusas reductus 38, 6.
philosophiam 40, 13.
de philosophia et philosophis Cornelii Nepotis iudicium 34, 33 sqq.
phoenix in Aegyptum deuolauit 159, 7.
Phorbas rex Argiuorum 12, 22.
Phoroneus rex Argiuorum 15, 28; 30.
Phraaspa Mediae urbs 144, 24.
Phrygius modus 4 adn. *ad fr.* 5.
Phryxiana toga 86, 11.
de Phryxo fabula 18, 21.
Phyllis 90, 5.
a Picentibus uetustior Hadriani origo manat 117, 3. *in Piceno Gordianus ludos edidit* 137, 24.
Picus Iuppiter Danaen uitiavit 160, 2.
Picus primus rex Laurentium 20, 3 sqq. *pater Fauni* 20, 17.
picus Martis 77, 6.
pietas 90, 20.
piratis 87, 14.
Pitholaus uid. Vultacilius.
piis 88, 5.
placuit 96, 11. -cere 39, 13. 40, 2.
Plancus uid. Munatius.
platani in Lycia amplitudo 105, 10.
M. Plautius cos. a. 2/752: 97, 1.
Plautus (Amphitr. 275) 12, 12.
(Q.) Plemirii facinus et poena 77, 7.
pleniora 107, 4.
plerosque 69, 19.
C. Plinii Secundi ratio historiae 110, 25.
Plotina Traiani uxor Hadriano fauet 123, 1.
Poenicum bellum secundum 47, 10. 74, 15.
Poenis parentibus natus Carus 153, 21.
Pollux in deos relatus 19, 37.

- Polymestor Milesius in stadio Olympia vincit* 95, 1.
Polyphis Sicyoniorum rex 21, 29.
Pompeia Paulina uxor Senecae 113, 14.
Pompeii oppugnati a L. Sulla et Minatio Magio 9, 8.
Cn. Pompeius Magnus ad Laurenem quot milites habuerit 41, 7.
princeps sententiam rogatus 4, 9.
a P. crimen in Clodium coniectum 5, 14.
quot milites pugna Pharsalia amiserit 68, 11; *de hac pugna C. Cassii Longini dictum* 66, 4.
Ciceronis eloquentia usus est 56, 9.
crudelitas 48, 12.
a P. Gordiani originem duxerunt 137, 21.
P. simillimus Gordianus alter 132, 10.
S. Pompeii classis opera Menae prodita 67, 2.
Cicero dubitat, num ad eum fugiat 87, 16.
S. Pompeius cos. a. 14: 97, 18.
Pomponianus uid. Cornelius Scipio.
L. Pomponius cos. a. 14: 97, 18.
Pomponii Secundi cena Caligulae data 108, 14.
Pomptinae paludis antiqua fecunditas 102, 1.
ponderatiora 40, 17.
Pontia insula 160, 22.
pontificales libri 80, 10.
positum 90, 16.
Ponti (Euxini) circuitus 31, 18.
 102, 13.
inter P. et Caspium mare spatium 32, 3.
Popillium: Ciceronem occidit, quondam ab eo defensum 90, 8.
C. Poppaeus cos. a. 9: 97, 13.
populi 86, 2. 98, 19.
Porcia, filia Catonis Vticensis, uxor Bibuli, frustra ab Hortensio in matrimonium petita 44, 12. 99, 4.
de Porcia iudicium Bruti mariti 52, 9.
Porcii unde dicti 79, 20.
M. Porcii Catonis (Censorii) dictum quoddam de A. Albino 38, 10.
M. Porcii Catonis Vticensis abstinentia 42, 21.
diligentia in Ptolemaei hereditate diuendenda 43, 1.
 99, 1.
Munatium Rufum offendit sed Marciae uxoris opera cum eo conciliatur 43, 1 sqq. 99, 1.
Hortensio Marciam uxorem in matrimonium dat, de Porcia filia negat 44, 5. 99, 4.
de Vsipetum Tencterorumque caede sententia 50, 19.
C. Porcius Cato Ptolemaeo et Lentulo inuidiam mouet 85, 18.
Porfyri nomen Clodio Albino inditum 134, 3.
portentum 12, 12.
portat 90, 12.
potes 96, 5.
potest 39, 4; 16; 21.
possis 40, 2.
poterat 32, 17.
posset 90, 11.
potuisset 69, 22.
poterit 39, 18.
potuerit 40, 11.
posse 70, 1.
post (multo p.) 32, 15.
postea 12, 16. 87, 14.
postquam 96, 4.
A. Postumius cos. a. 99/655: 82, 18.
de A. Postumio Albino M. Catonis dictum 38, 10.
Postumus uid. Iulius.
potentiae singularis inuidia 35, 17.
potius 39, 5.
praebentes 39, 19.
praecipue 88, 9.
praedicare 69, 13.
praefecto praetorio, si imperator successorem dare uellet, laticlauiam summitteretur 129, 15.
praependenti 88, 7.
praesentes 39, 24.
praesente (adu.) 79, 5.
praesertim 39, 14.
praeter 42, 15.
praeterquam 39, 7.
praetexta 32, 18.
praetura Q. Marcio prorogata 81, 33.
pretium 88, 8.
preces 39, 24.
primum (adu.) 98, 23.
primus 32, 17. 78, 9. -mum 24, 13. 96, 6.
princeps 88, 8.
priscam 69, 17.
Priscus uid. Heluidius.
pristis 78, 5.
priuatos 88, 11.
Probi imp. uirtus 155, 3.
amabilitas 153, 12.
a Claudia sorore sepultus 155, 1.
processimus 117, 2.
processerat 88, 4.
Proculus in imperium uocitatus 153, 23.
procurator patrimonii 126, 21.
prodigia ante pugnam Philippensem 52, 15 sqq.
profectus 85, 20.

- profliges 39, 16. -getur 39, 5.
 proiecissem 79, 5.
 pronuntiare 40, 12.
 prope (*c. dat.*) 35, 15.
in Propontide nauigera conchae si-
mitudo uisa 104, 15.
 proprias 88, 16.
 proscriptionem 88, 1.
 prosperaque 65, 16.
 prospexerat 98, 19.
Protarchum Trallianum secutus est
Hyginus 73, 21.
 prouenit 69, 18.
prouocatio ad populum etiam a re-
gibus 80, 9.
Ptolemaide apud Vespasianum Iustus
incusatur 108, 26.
Ptolomaeus Ceraunus Seleucum Ni-
catorem interficit 93, 26.
Ptolomaeo regi Cypri C. Cato inui-
diam mouit 85, 20. *Catonis in Pt.*
hereditate diuendenda diligentia
 43, 10. 99, 1.
 publica (res) 39, 5. -cae (rei) 96, 8.
 -cam (rem) 39, 16. -ca (re) 39, 3; 20.
 -cas 88, 17.
Publilium cur Cicero in matrimo-
nium duxerit 6, 4.
 pudet 39, 24.
 puerperium 110, 3.
Pulcher uid. Claudius.
 pulchrum 39, 1. pulchrius 39, 2.
 pulcherrimam 12, 13.
Pupienus uid. Maximus.
 purpura 70, 7.
 puris 98, 21.
purpurae genera et pretia (uiolaceae,
rubrae Tarentinae, dibaphae Tyriae)
 32, 14 sqq.
Purpurio uid. L. Furius.
Puteolanum Laelii 37, 21. [103, 9.
Puteolis sollertia elephantorum uisa
 putabat 88, 17. -tasset 70, 7.
Pyrrhi bellum 32, 33. 158, 20.
Pythagoras tibiarum sono mitiore
adulescentes incitatos lenit 4, 15 sqq.
 quadraginta 11, 18.
 quadringentis 11, 18.
quaestores a quaerendo dicti 79, 14.
 quam 24, 14. 39, 5. 70, 3. 96, 10; 13.
 q. minimum 39, 11.
 quando 70, 3.
 quantum (— tantum) 39, 9.
 quatenus 39, 3.
 quattuor 24, 13.
 -que 39, 4; 12. 40, 17. 55, 15. 65, 12.
 69, 13; 16; 21. 70, 2. 88, 7; 8; 10;
 11. 90, 10. 96, 6; 12.
 qui 40, 11; 12. 85, 20. 98, 25. quae
 32, 16. 55, 13. 96, 8. quod 12, 5.
 90, 11. cuius 32, 15. 69, 16. 70, 13.
 98, 20. cui 39, 15. 65, 11. quem
 39, 10. 65, 12. quem ad modum
 87, 13. quam 11, 16. 12, 12. quod
 39, 22. 56, 2. quo 90, 16. 96, 13.
 qua 32, 18. (*sc. parte*) 70, 4. quo
 40, 14; 16. 56, 1. 88, 3. qui 39, 8.
 98, 21. quae 39, 8. 11, 18. 42, 6.
 quos 39, 10; 24. 69, 18. quas 10, 4.
 quae 88, 4. quibus 88, 1; 5. 98, 24.
 quaecumque 98, 17. quascumque
 39, 12.
 quidam 11, 15. quaedam 79, 5 (bis).
 quidem 64, 7. 69, 15. 86, 1. (ne —
 quidem) 39, 15. 70, 6.
Quietus Macriano patri in imperio
adiungitur 148, 24.
 quin 39, 16.
T. Quinctius Capitolinus cos. 26, 12.
 quinque 78, 5.
 quippe 40, 12. 88, 2.
Quirini aedes 158, 21.
 quis 32, 18. quae 39, 17. quid 96, 6.
 quicquam 39, 14. cuiquam 39, 2.
 quisquis 98, 22. [40, 18.
 quod (*coni.*) 78, 9. 96, 10.
 quoque 88, 3; 18.
 quotannis 65, 12.
Rapax legio 115, 14.
 rarius 96, 12.
rasae togae 86, 11.
Rauenna unde dicta 143, 18
 recipias 40, 2. recepit 87, 11. re-
 ceptam 56, 1.
 recte 96, 5.
 redeant 11, 19.
 refer, refer! 126, 18.
 regione 55, 13.
Regulo 42, 19. *uid. et. Atilius.*
 relictum 40, 10. relictos 39, 25.
 remoto 96, 3.
 renascendis (= *renascentibus*) 11, 16.
 repente 42, 12.
repositoriorum luxuria aucta 86, 13.
 rei 39, 18. rem 96, 12. rerum 39, 13.
 res 39, 9. 69, 21. res p. 39, 5. 40, 15.
 rei p. 96, 8. rem p. 39, 16. re p.
 39, 3; 20. res 98, 25.

- rebatur 70, 1.
 respondere 40, 9.
 reticulus pectoralis 79, 7.
 retro 98, 23.
 rex (Syracusanorum) 42, 5. regis
 67, 9. rege 12, 15.
a regibus prouocatio ad populum
 80, 10.
Rhadamanthus filius Europae 17, 18.
Rheni longitudo et capita 70, 10.
inter Rh. et Albim Germani Tib.
Neroni dediti 96, 19.
ad Rhodanum Caesar octo diebus
equitauit 48, 21.
Rhodi ab Alexandria distantia
 102, 29. *in Rhodiorum insula Ama-*
sidis thorax seruatus 106, 15. *mul-*
titudo signorum 107, 10.
Roma quo anno condita sit 7, 1.
 25, 11. *Romae urbis tempora* 91, 10.
primo Valentin nominata 41, 2.
arcanum nomen ab Hygino non
exprimitur 75, 10. *usque ad Pyrrhi*
bellum scandula contexta 32, 32.
Romana origo a Laurentibus ducta
 20, 5.
Romani 88, 8. -nis 42, 7. (-nas) 98, 25.
R. mores secuti Laconum et Cre-
tensium 23, 14. *Philippo, Antiocho,*
Carthagine deuictis imperium ad
R. peruenit 161, 12. *populi R. ae-*
tates 91, 10 sqq.
Romulus feminas rapuit 112, 3. *Tar-*
peium prodicionis crimine damnat
 41, 5. *Sabinis Auentinum dat* 41, 5.
a Romanis deus factus 23, 3. *sub*
R. infantia pop. Romani 91, 12.
S. Roscius quo anno a Cicerone de-
fensus sit 34, 17. 84, 9.
rostra 88, 3. -ris 90, 16; 18.
Rubellius cos. a. 29: 98, 7.
rubra 32, 15.
rudem 40, 13. *rude* 40, 10.
rumore 86, 2.
rursus 11, 19. 40, 18.
Rutilius Nudus gener L. Calpurnii
Pisonis 86, 4.
Sabinarum raptus 112, 15.
Sabini a Sabo originem ducunt 74, 30.
Sancum regem deum sibi fecerunt
 21, 31. *a Romulo Auentinum mon-*
tem accipiunt 22, 14.
a Sabo, qui de Perside in Italiam
uenit, Sabini originem trahunt 75, 2.
sacrum 65, 11. *sacra (faciunt)* 65, 12.
ad Sacriportum dum pugnatur, C.
Marius filius dormit 83, 37.
saeculares ludi uid. ludi.
saepius 88, 4.
Sagunti templum Dianae memora-
bile 95, 10.
Salaminio (Hermodoro) 34, 12.
salientes quingentos Romae Agrippa
aedilis fecit 64, 20.
Sallentinus rex Malemnus 123, 14.
Sallustius et Livius pares 98, 13.
S. in adulterio Faustae deprehen-
sus 109, 5. *S. inepte L. Arruntius*
imitatus est 41, 15.
saltim 96, 5.
Saluittionem Scipio Pomponianus in
familiam suam recepit 65, 8.
salutem 96, 10.
salua (re p.) 39, 3.
Samia Sibylla 23, 5.
Samnites C. Fabricium frustra tem-
ptant 73, 2.
ex Samothracia di penates in Ita-
liam deuecti 6, 22.
Sanc(t)us rex a Sabinis deus factus
 21, 31.
sanie 88, 7.
Saraceni pro Zenobia 152, 6.
Sarapis (gen.) 25, 2.
Sarmatae ab Aureliano uicti 151, 1.
Sarmentus Caesaris deliciae 54, 5.
Sarmosata 144, 17.
Sarpedon filius Europae 17, 19. *S.*
epistola 105, 23.
satiatus 88, 2.
satis 98, 19.
Saturnalia instituta a Iano 74, 17.
quo die celebrata sint 82, 2 *usus*
conuiuuii S. praecipuus 131, 15.
Saturnia terra a Iano sua terra
nominata 74, 16.
Saturninus tyrannidem accipit 153, 4.
Saturninus uid. Auulnius.
Saturnus princeps huius generis ho-
mo fuerat 25, 3. *pater Pici* 20, 3;
 7; 13. *a Iano in Italia hospitio*
exceptus multisque honoribus orna-
tus 74, 7 sqq. — *S. Carthaginienses*
humanas hostias immolant 159, 19.
scaenici ludi uid. ludi.
scandula usque ad Pyrrhi bellum
Roma contexta 32, 32.
scire 98, 24.
Scipio uid. Cornelius. a Scipionibus

- Gordiani originem duxerunt* 137, 21.
Scipionum tempora 117, 5. '*Scipioni nouo*' *Gordiano adclamatum* 138, 2.
scribit 12, 14. *scripserunt* 11, 16; 17.
cum Scribonia cur Octavianus diuortium fecerit 61, 15.
C. (Scribonius) Curio cos. uid. Curio.
L. (Scribonius) Libo trib. pl. 51, 6.
L. Scribonius cos. a. 16: 97, 24.
scripulis 24, 13.
secundo 86, 1. -das 69, 21.
sed 39, 2; 3; 20. 40, 10. 70, 3. 88, 3; 18. 90, 7; 19. 107, 5.
Seianus a Tiberio punitus, quod furebat aduersus Germanici liberos 92, 19.
Seleuceni fide rupta ab Auidio Cassio puniti 146, 18.
Seleucus Nicator a Cimmerio Bosporo ad Caspium mare perfodere cogitauit 93, 25.
sella eburata 141, 28.
semper 96, 1.
C. Sempronius Gracchus Bruti filiam in matrimonium ducit 37, 4. *ad Gr. matris epistulae* 38, 34 sqq.
Ti. Sempronius Gracchus (pater) L. Cornelio Scipioni reo facto auxilio est 27, 22 sqq.
M. Sempronius Tuditanus cos. 7, 14. *senatus* 88, 8.
senatus sententia de captiuis ab Hannibale post cladem Cannensem Romam missis 27, 14. *decretum s. prodigio de Augusto exterriti* 70, 18. *lectiones senatus Augusti* 89, 9.
Seneca uid. Annaeus.
senectate 39, 12.
senectutem 69, 15. -tute 96, 9.
Senones Melpum delent 31, 5.
sententiam 39, 14.
sentiam 39, 22.
C. Sentius cos. a. 4: 97, 6.
sepultos parricida eruit! 126, 20.
septem 55, 13.
septentrionibus 55, 14.
Septimius Arabianus crimine furtorum famosus 130, 25.
(Septimius) Bassianus in epistula patris 134, 17.
(P. Septimius) Geta auus paternus imperatori nomen dedit 127, 17.
(L. Septimius) Geta in epistula patris 134, 18.
Serapis Aegyptiorum deus unde sic nominatus 16, 8.
L. Sergius uid. Catilina.
Sertorius ad Lauronem quot milites contra Pompeium habuerit 41, 8.
Antaei ossa dispersit 49, 7.
Seruiliorum triens 65, 11.
M. Seruilius cos. a. 3: 97, 5.
seruitutem 91, 1; 2.
Seruius Tullius nummum argenteum primus flauit 24, 13. *eius memoria apud plebem* 51, 3.
seruauerat 88, 5.
seruis seruiimus! 126, 11.
seueritatem 69, 17.
Seuerus imp. (L. Septimius): omina futuri imperii 118, 16. *S. uxor* 127, 22. *primo Clodium et Nigrum sibi succedere uoluerat* 119, 18. 128, 1. *ad Clodium epistula* 134, 13. *augurum responsum de Clodio Albino* 128, 11. *post Laeti mortem fieri se iussisse S. negauit* 128, 21. *coniurationes seueri uindicauit* 129, 1. *Maximini robur experitur* 156, 8. *S. familia* 134, 17. *duos Antoninos rei p. reliquit* 120, 15. *S. seueritas* 147, 11.
Seuerus uid. Cincius, Alexander, Auidius.
sexaginta 42, 14. *s. et tres* 96, 11. *si* 39, 2; 20; 26. 69, 15. 96, 6; 10. 98, 17.
Sibyllae plures 22, 21.
Sibylla Delphica ante Troiana bella uaticinata 94, 27. *S. Samia* 23, 5. *Sibyllinis libris terrae motus sedatus* 139, 1. *uid. et. Erythraea.*
sic 96, 7.
sicciora 107, 4.
Siculis expulsis loca tenuit, quae Sabini habent, Sabus 75, 3. *S. rex Agathocles* 159, 20.
Sicyoniorum reges 15, 5; 6; 11. 21, 29. *regni finis* 22, 1.
signis plurimis opera sua Agrippa aedilis ornauit 64, 22.
sidus 55, 13. -dere 55, 16.
signata 90, 20.
significari 55, 16, 65, 14.
Silanus uid. Iunius 97, 14.
C. Silius cos. a. 13: 97, 17.
P. Silius cos. a. 28: 98, 6.
Siluanus uid. Gaius.

- Siluius Aeneae filius rex Latinorum* 21, 34. *Siluii Latinorum reges dicti* 22, 4. *Siluiis regnantibus Homerus et Hesiodus fuerunt* 25, 8.
simiarum sollertia 103, 19.
simul 85, 20.
simulacrum 56, 1.
simultates 70, 3. 88, 16.
sirit 39, 25.
Soli cur per Vulcanalia uestes suspensae 77, 1.
Solis templum in uico patrio Aureliani 150, 5; 23.
solis defectio 99, 7.
solet 90, 18. *solitus* 88, 6.
sollicitudinis 39, 12.
Solon unus ex septem sapientibus 23, 9.
solum (non s.) 88, 17.
soluit 88, 9.
Solyra urbs quo tempore condita 145, 14.
somnium Ciceronis de Augusto 54, 12.
Sorapis uid. Serapis.
sors 69, 20.
Sosibii chronographiae fragmentum 11, 3.
Spartaco 24, 22.
spatium 39, 15.
Speratum ad leonem! 125, 13.
spe 87, 11.
de Sphinga fabula 18, 27.
spolia 67, 9.
in spoliario ponatur! 125, 4. 126, 6.
spondei tarditate et gravitate petulantia oppressa 4, 15.
T. Statilius cos. a. 11: 97, 15.
Statilius Sisenna cos. a. 16: 97, 24.
statuas undique! 125, 25 sqq.
stella crinita uid. cometes.
stellam 12, 12.
Sterces uel Stercutius Pici pater 20, 20 sqq.
Sthenelas siue Sthenel(e)us Argiuorum rex 12, 24.
stercora Vulcanalibus missa 77, 3.
stetit 70, 5.
suauiora 107, 3.
sub (c. abl.) 55, 13.
subarmalis profundus 141, 28.
subiectus 78, 10.
subinde 35, 6. 51, 14.
sublatus 88, 6.
subornatores seruorum de senatu! 126, 15.
successit 32, 16.
Suetonii Paulini de Atlante memoria 101, 9.
sui 40, 16. *sibi* 90, 8. 98, 19. *se* 87, 11. 90, 12; 20. 90, 9.
'Suillii' unde dicti 79, 20.
Sulla uid. Cornelius.
C. Sulpicius (Peticus) cos. a. 364/390: 115, 4.
C. Sulpicius cos. a. 22: 97, 32.
Q. Sulpicius cos. a. 9: 97, 13.
est 24, 14. 34, 11. 55, 14. 56, 2. (69, 14.) 69, 15. 70, 5; 14. 78, 6; 9; 10. 88, 7. 90, 16. 98, 21. *sunt* 39, 5. 70, 1. *sit* 12, 16. 87, 14. *erat* 69, 17. 85, 20. 88, 6. 90, 17; 20. 91, 1. *esset* 78, 9. 98, 25. *essent* 40, 17. 98, 22. *ero* 69, 21; 22. *erit* 39, 17. *erunt* 39, 5. *esse* 11, 16. 39, 1; 2. 42, 19. 88, 2. 107, 6. *fuit* 24, 14. 40, 11. 55, 15. *fuerint* 11, 19. *fuisse* 70, 6.
summa 65, 12.
super 88, 3.
superiumentarius imp. Claudii paedagogus 93, 6.
superest 39, 15.
**superuacuum* 69, 14.
Sura uid. L. Licinius et Palfurius.
sui 88, 9. 98, 19. *suae* 98, 24. *suam* 88, 2. *sua* 40, 14. 40, 17. *suis* 88, 6.
Sylla uid. Cornelius.
Syracusanorum (rex) 42, 5.
Συρακωνή, νῆσος ἐν τῷ Εὐφράτῃ 145, 18.
Syria a Constantino in prouinciae formam redacta 155, 23.
Syriae decem urbes propter bellum inlatum Iusti Tiberiensiumque poenas a Vespasiano repetunt 108, 22.
Syri latrones Aureliani exercitum uicerunt 152, 6.
tam 39, 15. 70, 6.
tamen 88, 9.
Tamphilus uid. Baebius.
Tantalus Ganymedem rapuit 19, 5.
tantam 39, 26. *tantum* 12, 14. 39, 8; 9. 40, 1. *tantis* 69, 13.
Τάπουρρα οὐ πόρρω Τηκανίας ἔθνος 146, 9.
Tarentina rubra purpura 32, 15.
Tarpeiae proditio 41, 4.

- e Tarpeio saxo M. Manlius deiectus* 24, 18.
Tarpeius a Romulo proditionis crimine damnatus 41, 4.
Tarquinius Collatinus initium libertatis 96, 14.
L. Tarquinius Priscus filius Damarati 33, 6. *sub T. Pittacus fuit* 23, 6. *sub T. olea in Italia non fuit* 80, 13.
sub L. Tarquinio Superbo pop. Rom. adoleuit 91, 15.
Turracone Hadriani dilectus 122, 5. *Τόρσα κόμη ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ* 144, 15.
Telxion Sicyoniorum rex 15, 7.
tempestas 42, 12. *-tates* 70, 1.
Tempsis Tmoli cacumen 103, 2.
temporis 91, 1. *-pore* 39, 4; 23. 40, 2.
temporum discrimina apud Varro-nem 10, 5.
Tencterorum caedes 50, 20.
teneriora 107, 6; 9.
Terentiae et M. Ciceronis diuortium 6, 1.
P. Terentius Afer et Scipio Laeliusque aequales 37, 19. *maior utroque* 81, 9. *non captus* 81, 1. *uersus citatus* 38, 2.
M. Terentii Varronis de M. Valerii domo Palatina memoria 72, 18.
terra 10, 2. *-ris* 55, 15.
terrae motus Sibyllinis libris sedatus 139, 27.
testudinea repositoria 86, 15.
testamenta qui deleuit, unco trahatur! 126, 6.
tetrafarmacum Hadriani 125, 5 (cf. *adn.*).
Tetricus iunior semper insignis 149, 7.
Thales Milesius unus ex septem sapientibus 23, 1.
Θαυτοπολίτης 143, 2.
theatrici plausus 14, 23.
Thebanorum rex Ogyges 12, 7.
Θελαμοῦζα φρούριον τῆς παρ' Εὐφράτην Ἀραβίας 145, 6.
Theodectis tragoedia Mausolus 72, 12.
in Thessalia hippocentaurus natus 94, 7.
thorax Amasidis Lindi seruat 106, 15.
in Thracia natus Maximinus 156, 5.
Thraciscus Maximinus a Seuero appellatur 157, 7.
Thræsea Pactus sanctissimus uir 116, 5. *Munatii Rufi in laudatione sua Catonis auctoritate nititur* 44, 3. 99, 4. *laudes Thr. edidit Iunius Rusticus* 116, 5.
Thuriacus uel Thurimachus Sicyoniorum rex 15, 10 sq.
in Thurinis finibus flumen Gargarum 161, 3.
Thysdritanae iuuentutis laudatio 138, 14.
Tiberienses decem Syriae urbibus bellum inferunt 108, 21.
Tiberis 78, 9. *Tib. inundatio* 97, 8.
Tiberius imp. cos. a. 7/744: 96, 21. *a. 18:* 97, 18. *a. 21:* 97, 31. *a. 31:* 98, 9. *successit Augusto* 97, 21.
Tib. Germani inter Albim et Rhenum dediti 96, 19. *ad T. Agrippinae de altero matrimonio preces* 94, 10. *Seianum puniuit propter furorem in Germanici liberos* 92, 18.
Parrhasii tabulam cubiculo suo inclusit 159, 5. *mors* 92, 11.
Tiberium Gracchum 39, 8.
tibiarum cantu tardo et graui adulescentium furens petulantia resedit 4, 15.
Tibur urbs Herculi sacra 110, 9. *T. natus Caligula* 91, 4; *Caligulae frater maior* 110, 11.
Tigranes Tigranocerta condidit 145, 22.
Tigranocerta 93, 23. *idem quod Tigranis urbs* 145, 21.
Tigridi uicinus fuit Arsania 94, 2.
Timaei chronographiae fragmentum 11, 4.
Tingis urbs Mauretaniae 31, 25. (49, 6 u. *adn.*)
titulus 88, 8. *-lis* 98, 22.
Titus Vespasianum ueneno necauit 118, 13.
Tmoli cacumen Tempsis 103, 1.
toga picta 141, 27. *praetexta* 141, 27.
t. rasae Phryxianaeque quo tempore Romae in usum uenerint 86, 11.
tolerare 39, 11.
torques aureus 155, 8.
tot 69, 13.
totiens 90, 17.
totus 42, 14.
tradidisse 39, 10.
tracta 70, 14.
trahatur unco! 125, 4 sqq.

- Traianus a Nerua adoptatus* 142, 14.
Tr. moribus Hadrianus obsecutus 117, 9. *leuiter fauet Hadriano* 123, 1. *adoptat Hadrianum* 142, 14.
Tr. uirtus 147, 8. *colloquium cum (Val.) Homullo* 121, 10.
transgressus 79, 2.
per Transpadanos nouas res molitus est Caesar 45, 14.
trementi 96, 5.
in Treueris natus Caligula 110, 1.
tribunatum 39, 21.
tribuni plebis 85, 18. *primum duo fuerunt* 7, 5.
tricliniaria 32, 19.
tricliniorum luxuria 33, 2.
tridacna ostrea 107, 8.
trientem (Seruiliorum) 65, 11.
Triopa Argiuorum rex 12, 23.
tripatinium appellabatur summa cernarum lautitia 86, 24.
de Triptolemo fabula 18, 16.
Tritonia Minerua nuncupata, quod ad lacum Tritonin apparuerat 13, 5.
Troia capta pater ab Aenea in Italiam elatus 6, 16. *a Tr. scripta Sarpedonis epistula* 105, 23.
Troiam ludere 72, 4.
Troianum bellum uel excidium terminus chronographiae (Varronis) 18, 34. 20, 19; 26. 21, 27. 94, 23. 95, 10.
Troianus equus machinamentum bellicum 76, 10.
Troes Gargam condunt 161, 4.
Trypho uid. Iulius.
tibi 39, 26. 40, 2. *te* 39, 9; 24; 25.
Tubero uid. Aelius.
Tuditanus uid. Sempronius.
in Tullianum carcerem Q. Pleminius delegatus 77, 12.
M. Tullius Cicero quo anno S. Roscium defenderit 34, 14. 84, 8. *oratio pro Cornelio eisdem paene uerbis edita quibus perorata* 34, 20.
pro Catilina 85, 15. *in consulatu petendo C. Caesar et M. Crassus acerrimi refragatores* 4, 4. *ad C. de Catilina epistula a M. Lic. Crasso delata* 3, 8. *cur diuortio cum Terentia facto Publiliam in matrimonium duxerit* 6, 1. *somnium de Augusti magnitudine* 54, 13.
C. ambitione Octavianus usus 57, 9. *ante mortem dubitatio, num fngeret* 87, 15. *mors* 6, 12 (*dies*). 69, 10. 87, 15 sqq. 90, 6 sqq. 96, 1 sqq. *miserabilis facies in rostris* 88, 1. 90, 12. *laudatio eius historiae* 40, 8 sqq. *memoria apud Asinium Polionem* 69, 1 sqq.; *Cremutium Cordum* 88, 13 sqq.; *Brutedium Nigrum* 90, 15 sqq.; *Aufidium Basum* 96, 7 sqq. *C. eloquentia usi Pompeius et Augustus* 56, 20. *ancutor de quadam re Tironi liberti* 5, 10.
Tullius Seruius uid. Seruius.
Tullo Hostilio regnante fuit Archilochus poeta 26, 2.
tunicae russae ducales 141, 25. *t. palmata* 141, 27.
turdi saginati 32, 22.
tum 69, 16. 88, 6; 8.
turba 88, 4.
turbulentus 85, 18.
Tusculus 132, 16. *uid. et. Caecina et Memmius.*
tute 40, 2.
tua 40, 1.
Tynchanus Maximini stipator 135, 14.
tympana repositoria olim uocata 86, 19.
Tyria (purpura dibapha) 32, 16.
Tyrrheni sunt Pelasgi 74, 20.
Valentia antiquum nomen Romae 41, 2.
Valerianus Augustus Aurelianus adoptat 141, 12. *V. laus* 148, 8.
Valerianus iunior a fratre (Gallieno) Augustus appellatus 147, 4.
L. Valerius cos. a. 5: 97, 7.
L. Valerius Erythras missus ad Sibyllae carmina conquirenda 84, 17.
M. Valerius cons. a. 20: 97, 30.
M. Valerio (fratri Poplicolae) egregii honores habiti 72, 19.
Q. Valerius (Soranus) a Pompeio crudeliter tractatus 48, 11.
C. Valerius Catullus uid. Catullus.
Valerii Homulli de Claudio et Domitiano dictum 121, 10.
M. Valerii Messallae colloquium cum C. Cassio Longino ante pugnam Philippensem 65, 17 sqq. *M. priore pugna Philippensi Brutus uicisse uisus est* 66, 21.

- M. Valerius Messalla* cos. a. 3/751: 96, 25.
P. Valerio Volesi filio Publicolae honos habitus 72, 20.
 ualetudo 69, 16.
uarices sibi extrahi passus C. Marius 49, 1.
Varius Heliogabalus uid. Heliogabalus.
Varro uid. Terentius.
 ubi (temp.) 39, 21; 22.
 uectigalium (gen. pl.) 4, 13. 67, 12.
Vectius Marcellus eques Rom. Neronis procurator 111, 24.
Veii a Camillo capti 31, 6.
C. Vellei Paterculi atavii uirtus 9, 4.
sub Veliis locus aedium P. Valerio concessus 72, 21.
 uelo 96, 3.
 uenibat 32, 15.
 uenimus 64, 7. uenissetis 96, 6. uenire 39, 26.
de Venere iudicium Paridis falsum esse 14, 1; 20. *V. Vulcanalibus notata* 77, 3. *V. Cnidiorum* 104, 12.
Veneri Genetrici ludi ab Augusto editi 55, 10.
Veneris stella 12, 12.
Veneti ab Enetis orti 32, 1.
Vera in finibus Atropatenorum Medorum 53, 12.
 uerbis 39, 7.
Vercon(n)ii Herenniani testimonium 152, 13.
 uereor 40, 1.
 ueritas 98, 23.
 uero 90, 15. 96, 4.
C. Verres fortissime mortuus 69, 10.
apud Vespasianum Iustus incusatur 108, 26. *V. a Tito ueneno necatus* 118, 10. *V. in gubernando aerario diligentia* 147, 10.
Vesperugo 12, 13.
Vesta prima uestem contexuit 76, 15.
Vestae parra 77, 5.
Vestale (abl.) 26, 10.
 uestigio 90, 20.
 ueterane 96, 4.
Vettius Marcellus uid. Vectius.
uexilla bicolora 141, 25. *u. pura* 155, 7.
C. Vibius Pansa cos. 6, 13. 14, 31.
Vibii Pacia(e)ci in M. Crassum comitas 83, 4.
Vibo antea Metapontum dictum 95, 7.
 uictoribus 90, 7.
Victoriae aedes sub Veliis 72, 21.
Victorini tyranni mores 147, 7.
 uidit 90, 7. 96, 4; 13. uidetur 39, 2.
 uideri 65, 13. uisa 88, 10. uisis 88, 1.
 uigebat 32, 14.
 uillae 90, 7.
C. Vinicius cos. a. 2: 97, 4.
M. Vinicius cos. a. 30: 98, 8.
uini fons Andro in insula 101, 22. 106, 23. *u. Maronei uis* 105, 26.
 uiolacea (purpura) 32, 14.
M. Vipsanius Agrippa ex Lucrino lacu portum facere cogitat 64, 12.
A. aedilitatis opera 64, 19. *ad A. Augusti commentarii missi* 56, 21.
A. cum Augusto senatum legit 89, 12.
(C.) Vipstanus (Apronianus) cos. 99, 7.
 uir 96, 8. uiri 69, 13. uiro 90, 17.
 uirgine 26, 18.
Virgine aqua adiecta lacus Romae Agrippa auxit 64, 19.
 uirtus 70, 4; 13. -tutum 88, 18.
 ui 88, 17.
L. Visellius cos. a. 24: 98, 2.
 uitae 39, 15. 70, 4. 90, 11. -tam 40, 1. 90, 18.
 uitio 96, 10.
uitis in Liuiae porticibus magnitudo 159, 15.
 uixit 96, 11.
 uiuos 39, 1.
 ulcisci 39, 1.
Vlixis socii in bestias mutati 21, 10.
 ulla 107, 6.
Vlpus Crinitus dux Illyriciani et Thracici limitis 141, 18. *adoptat Aurelianum* 142, 8.
in Vmbria ludi a Gordiano editi 137, 24.
 ultimo 90, 10.
 unco trahatur! 125, 4 sqq.
 unde 98, 23.
 undecimo 55, 14.
uniones quo tempore Romae in usum uenerint 82, 21.
 unus 40, 11. unius 88, 12. uni 40, 17.
 unum 40, 8. uno 96, 9.
 uocitatum 78, 11.
 uocant 10, 4.
Vol. uid. Vul.
 uelles 39, 13. uoluit 40, 18.
Vologaeses Caesennium Pactum uicit 99, 13.

- uotiuui ludi uid. ludi.*
uoce 40, 12.
urbe 85, 20.
Vsipetum caedes 50, 20.
usque 98, 24.
usus 32, 18.
ut (temp.) 85, 18. 90, 7; 15. (*quem ad modum*) 39, 5. 90, 18. (*c. coni.*) 11, 18. 12, 14. 39, 11; 12; 13. 40, 2. 96, 11. 98, 21.
utraeque 69, 11.
Vticae templum memorabilē Apollinis 95, 8.
utinam 69, 21.
utrum (— an) 40, 15.
Vulcanalibus uestes Soli suspensae 77, 2.
Vulcanus pater Erichthonii regis 18, 3 sqq. *cum Minerua commune templum habuit* 18, 10. *V. prima uestis a Vesta tradita* 76, 17.
Vulcatii haruspicis uaticinatio et mors 56, 10.
uulgus 56, 16. *uulgu (abl.)* 46, 15. 48, 9.
L. Vultacilius Pitholaus libertinorum primus historiam scripsit 40, 4.
uultu 90, 9.
a Xantho Cretensium rege Europa rapta 17, 17.
Xerxes antiquior Assyriorum rex 15, 11.
a Zacyntho Dianae aduectae templum Sagunti 95, 11.
Zanc lenses Metaurum condunt 95, 6.
Zenobia orientalium feminarum speciosissima 149, 3. *ad Z. Aureliani epistola* 151, 20; *Z. ad Aurelium* 151, 29.
Zmyrnae pueri genus mutatum 102, 36.
Ζωβίδαι ἔθνος πλησίον Καρυανίας 144, 10.
Zoclis Samothracis miraculum 105, 8.

III

INDEX LOCORVM

QVIBVS HAEC FRAGMENTA SERVATA SVNT.

- Agathias I* 6: 144, 1.
(Ps.-) Acro ad Horat. sat. I 2, 41: 109, 4.
Appiani bell. ciu. II 84: 68 adn. 2^b.
IIII 110: 58 adn. 10. *V* 42: 59, 1.
Illyr. 14: 61, 29.
Arnobius adu. nat. V 8: 14, 26.
Asconii or. Cic. enarr. ed. Kiessling et Schoell. p. 4: 86, 3. p. 12: 8, 5. 72, 15. p. 27: 85, 6. p. 43: 5, 13. p. 59: 85, 1. p. 68: 7, 3. p. 74: 4, 1. p. 76: 85, 12. p. 77: 85 adn. 20.
Athenaeus VI 105 p. 273: 45, 18.
Augustini de ciuit. dei VI 9: 19 adn. 21.
XVIII c. 2: 15, 4. c. 3: 15, 15. c. 5: 16, 8. c. 6: 16, 29. c. 8: 11, 21, 12, 9; 18. c. 9: 12, 14. c. 10: 12, 33. 14, 6; 32. c. 12: 16, 35. c. 13: 18, 15; 32. c. 14: 19, 28. c. 15: 20, 1. c. 16: 20, 26. c. 17: 21, 10. c. 19: 21, 27. c. 20: 22, 3. c. 21: 22, 6. c. 23: 22, 19. c. 24: 22, 24. c. 25: 23, 6. c. 40: 16, 1.
XXII c. 28: 11, 13.
contra Pelag. V 5, 23: 4, 15.
Boethius de instit. mus. I 1 p. 184 Friedl.: 4 adn. 4.
Cassiodor. chron. ed. Momms. p. 630: 96, 17. p. 659: 96, 14.
Cassius Dio XXXVIII 35, 2: 55, 1. *LXVI* 17: 118, 10. *LXVIII* 11, 2: 118, 4.
Catull. I 5: 26, 14.
Censorin. de die nat. 20, 2: 79, 8. 21, 1: 10, 5.
Charisius ed. Keil. p. 61: 20, 24. p. 89: 25, 1. p. 99: 20, 21. p. 101: 40, 24. p. 104: 67, 8. p. 105: 24, 11. p. 125: 10, 1. p. 128, 27: 10 adn. 2.

- p. 129: 67, 10. p. 130: 10, 3. p. 132: 25 adn. 1. p. 133: 24, 21. p. 141: 35, 8; 10. p. 146: 4, 12. 26, 18. 67, 12. p. 147: 46, 14. 48, 19. p. 220: 35, 6. 51, 4.
- Chronicon Paschale* p. 211 ed. Dind.: 112 adn. 10.
- Ciceronis Brut.* c. 10, 42: 7, 8. c. 18, 72: 7, 13. *epist. ad Att.* XII 5, 3: 51, 5. XII 23, 2: 8, 11. *orat. pro Sulla* 24, 67: 5, 1. [98, 15.
- Codex Vaticanus* p. 103 Niebuhr.: *Corneii Nepotis de lat. hist.*: 38, 24. 40, 7. *de uir. illustr.* *Dionis* c. 3, 2: 38, 5. c. 9, 5: 35, 6. *Hannib.* 13: 8, 8.
- Digest.* I 13: 79, 13. XXXXVIII 24, 1: 62, 17.
- Dio Cassius uid. Cassius.*
- Diomedes ed. Keil.* I p. 365: 87, 12. I p. 410: 35, 13.
- Frontinus de aquis urb. Rom.* I 7: 81, 10.
- Gellius* I 14: 73, 1. IV 10, 5: 5, 7. VI 1, 1: 46, 16. VI 1, 2: 73, 15. VI 19, 1: 27, 20. X 18, 5: 72, 6. XI 8: 38, 9. XV 28, 1: 34, 13. XV 28, 4: 84, 7. XVII 21, 3: 25, 7. XVII 21, 8: 26, 1. XVII 21, 23: 24, 5. 26, 4. XVIII 2: 26, 21.
- Gloss. ad Vellei.* I 6, 6: 161, 7.
- Grammaticus de dub. nom. ed. Keil.* V p. 576: 40, 26.
- Herodian.* II 9, 3: 118, 16.
- Hieronym. chron. ad a. 1104 ed. Schoenii* p. 69: 25 adn. 2. ad a. 2112 p. 163: 160, 19. *contra Ioann.* *Hieros.* c. 12: 34, 19.
- Historiae Augustae scriptores:*
- V. *Aelii* c. 3, 9: 122, 16. c. 5, 4: 123, 1.
- V. *Albini Clodii uid. Clodius.*
- V. *Alexandri Seueri* c. 5, 3: 127, 19. c. 14, 6: 141, 5. c. 17, 1: 129, 19. c. 17, 2: 130, 20. c. 21, 3: 129, 13. c. 30, 6: 123 adn. 8. c. 37, 3: 131, 7. c. 48: 129, 23. 131, 5. 141, 5. c. 64, 4: 140, 19. c. 65, 4: 121, 5.
- V. *Antonini Comm. uid. Commodus.*
- *Diadum. uid. Diadumenus.*
- *Heliog. uid. Heliogabalus.*
- *philos. uid. Marcus.*
- *Pius uid. Pius.*
- Historiae Augustae scriptores:*
- V. *Auidii Cassii* c. 1, 1: 146, 20. c. 5, 1: 140, 11. c. 6, 6: 124 adn. 13. c. 6, 7: 123, 16. c. 9, 5: 123, 20.
- V. *Aureliani* c. 4, 2: 149, 17. c. 6, 3: 150, 27. c. 12, 3: 141, 7. c. 26, 6: 151, 18. c. 44, 2: 152, 13.
- V. *Balbini uid. Maximus.*
- V. *Bonosi uid. Firmus.*
- V. *Carini uid. Carus.*
- V. *Cari* c. 4, 2: 154, 17. c. 4, 3: 153, 19. c. 7, 3: 154, 24. c. 16, 1: 154, 20. c. 17, 6: 154, 28.
- V. *Cassii uid. Auidius.*
- V. *Claudii* c. 5, 3: 149, 11.
- V. *Clodii Albini* c. 3, 4: 127, 27. c. 5, 3: 133, 10. c. 7, 2: 134, 7. c. 9, 1: 128, 7. c. 9, 5: 128, 15. c. 11, 2: 134, 22. c. 12, 5: 128, 23.
- V. *Commodi* c. 13, 1: 124, 11. c. 15, 4: 124, 16. c. 18, 1: 124, 20.
- V. *Diadumeni* c. 9, 1: 132, 13.
- V. *Firmi etc.* c. 6, 1: 152, 24. c. 10: 153, 4. c. 13, 1: 153, 23. c. 14, 3: 154, 10.
- V. *Getae* c. 2, 1: 127, 16.
- V. *Gordianorum* c. 4, 6: 137, 23. c. 5, 5: 137, 27. c. 11, 1: 138, 4. c. 14, 6: 135, 10. c. 17, 3: 137, 20. c. 19, 8: 138, 30. c. 21, 3: 138, 32. c. 21, 5: 132, 5. c. 22, 2: 139, 13. c. 26, 1: 139, 27. c. 31, 5: 140, 1. c. 33, 4: 140, 6.
- V. *Hadriani* c. 1, 1: 117, 3. c. 2, 10: 121, 15. c. 3, 2: 117, 7. c. 3, 4: 117, 12. c. 7, 1: 117, 17. c. 12, 3: 122, 3. c. 20, 3: 122, 13. c. 25, 3: 122, 9.
- V. *Heliogabali* c. 11, 6: 129, 7.
- V. *Helii uid. Aelius.*
- V. *Macrini uid. Opilius.*
- V. *Marci Antonini philosophi* c. 1, 6: 123, 12. c. 25, 8: 124, 4.
- V. *Maximinorum* c. 4, 1: 136, 21. c. 6, 8: 136, 28. c. 12, 5: 135, 1. c. 27, 6: 137, 13. c. 28, 8: 137, 1. c. 29, 10: 137, 10. c. 30, 1: 135, 18. c. 32, 1: 131, 24.
- V. *Maximi et Balbini* c. 4, 1: 139, 7. c. 12, 3: 139, 19.
- V. *Nigri uid. Pescennius.*
- V. *Numeriani uid. Carus.*
- V. *Opilii Macrini* c. 1, 3: 132, 22.
- V. *Pertinacis* c. 2, 6: 127, 2. c. 15, 8: 127, 12.

- Historiae Augustae scriptores:*
V. Pescennii Nigri c. 4, 7: 119, 18.
 c. 5, 1: 119, 23.
V. Pii c. 11, 3: 123, 8.
V. Probi c. 3, 1: 155, 1. c. 5, 1: 155, 3.
V. Proculi uid. Firmus.
V. Saturnini uid. Firmus.
V. Septimii Seueri uid. Seuerus.
V. Seueri Alexandri uid. Alexander.
V. Seueri Septimii c. 15, 6: 128, 19.
V. triginta tyrannorum c. 6, 5: 147, 5. c. 12, 1: 147, 14. c. 15, 8: 149, 1. c. 25, 2: 149, 7.
V. Valerianorum c. 8, 1: 147, 3.
V. Veri c. 8, 1: 146, 10.
Ioannes Lydus de magistr. II 3: 155, 14. III 33: 155, 23. III 63: 32 adn. 17. III 74: 80, 15. IIII 102: 161, 15.
Ioannes Malalas ed. Dindorf. II p. 34: 160, 1. VII p. 177: 112, 3. VIII p. 193: 160, 7.
Iordanis de rebus Geticis ed. Mommsen 15, 83: 156, 1.
Iosephi uita 65 (340): 108, 15.
Isidori de rerum natura 44, 4: 64, 6.
Iulianus apud Augustinum contra Iulianum IV 43: 29, 12.
Lactantii Firmiani diu. inst. I 6, 14: 84, 11. I 21, 13: 159, 18. III 15, 10: 34, 23. VII 15, 14: 91, 10. *epit. instit.* 5, 1: 22 adn. 19. *de ira dei* 22: 84 adn. 18.
Lactantius Placidus ad Stat. Theb. I 173: 12, 5.
Liuii XXVIII 22, 10: 77, 7.
Macrobi Saturn. praef. 14: 38 adn. 14. I 7, 19: 73, 20. I 10, 5: 82, 1. I 16, 33: 51, 1. V 18, 15: 74, 21.
Minucii Felicis Octavius c. 21, 4: 25, 3. c. 33, 4: 108, 28.
Mela uid. Pomponius.
Nonius p. 154 Merc.: 79, 4. p. 221: 78, 1. 79, 6. p. 385: 85, 17. p. 518: 77, 5. p. 535: 78, 4.
Orosius V 23, 6: 41, 7.
Paulini carm. 32, 131: 76, 14.
Philargyrius ad Verg. georg. III 113: 17 adn. 13.
Plinii natur. hist. praef. 20: 110, 21. II 24: 63, 23. 93: 55, 8. 169: 30 adn. 6. 170: 30 adn. 7. 180: 99, 7. 199: 111, 20. 231: 101, 22. 232: 111, 18.
 III 4: 31, 1. 59: 102, 1. 125: 31, 4. 127: 31, 7. 132: 31, 13.
 IIII 66: 102, 4. 67: 102, 8. 77: 31, 16. 102: 10.
 V 4: 31, 20. 14: 101, 8. 63: 93, 16. 83: 100, 8.
 VI 5: 31, 27. 23: 100, 13. 27: 93, 20. 98, 10. 31: 32, 3. 93, 20. 50: 102, 14. 83: 102, 18. 128: 94, 1. 102, 24. 132: 102, 29. 199: 32, 6.
 VII 35: 94, 6. 36: 102, 32. 147: 64, 8. 159: 103, 1. 173: 65, 15. 213: 158, 19.
 VIII 6: 103, 6. 19: 82, 16. 195: 85, 11. 201: 103, 13. 215: 103, 19.
 VIIII 33: 103, 25. 60: 32, 10. 65: 85, 21. 68: 104, 1. 79: 104, 3. 94: 104, 14. 123: 82, 20. 137: 32, 13. 180: 104, 24.
 X 5: 159, 12. 60: 32, 21. 74: 89, 17.
 XI 167: 105, 8.
 XII 9: 105, 10. 78: 93, 9.
 XIII 88: 105, 22. 104: 32, 25.
 XIII 11: 159, 12. 54: 105, 26. 55: 109, 8.
 XV 1: 80, 12.
 XVI 36: 32, 32. 108: 90, 4. 213: 106, 1. 216: 95, 18.
 XVIII 12: 106, 14.
 XXI 33: 106, 19.
 XXXI 16: 106, 22. 19: 106, 25.
 XXXII 62: 106, 27.
 XXXIII 21: 82, 10. 50: 67, 14. 146: 33, 1. 85, 13.
 XXXVIII 36: 107, 10. 137: 65, 10.
 XXXV 8: 65, 4. 16: 33, 3. 70: 159, 4. 162: 85, 23.
 XXXVI 48: 33, 8. 59: 34, 3. 121: 64, 15. 131: 107, 13. 134: 107, 19.
 XXXVII 24: 95, 18. 97: 95, 25. 127: 95, 18.
 (Pseudo-)Plinius de medicina I 18: 62, 29.
 Plutarchi quaestiones Rom. 41: 79, 16. 107: 115, 1. Vitae Antonii 22: 58 adn. 10. 59: 53, 19. 68: 62, 11. Bruti 23: 51, 16. 27: 57, 14. 40: 65, 17. 41: 58, 5. 42: 66, 11. 45: 66, 24. 48: 52, 15. Caesaris 17: 48, 19. 22: 15, 19. 46: 68, 10. Catonis min. 25: 43, 37. 36: 43, 1. 99, 1; 4. Ciceronis 41: 6, 1. 45: 56, 23. Crassi 4: 82, 26. 13: 3, 1. 4, 11. Demosth. et Cicer. compar. 3:

- 56, 16. *Ti. Gracchi* 21: 37, 1. *Luculli* 43: 37, 6. *Marcelli* 30: 36, 1. *Othonis* 3: 114, 14. *Pelopidae et Marc. comparatio* 1: 35, 19. *Pompei* 10: 48, 10. 72: 68 *adn.* 2^b. *Romuli* 17: 41, 4. *Sullae* 28: 83, 36. *Pomponius Mela* III 5, 44: 30, 16. III 9, 90: 30, 12.
- Priscianus ed. Hertz.* VI 13 p. 205: 117, 1. VIII 17 p. 383: 34, 11. VIII 19 p. 386: 70, 13. VIII 20 p. 386: 87, 10.
- Quintilianus* X 1, 102: 98, 12.
- Scholiasta Iuuenalis* II 99 *ed. Jahn.* p. 192: 116, 8. III 23 p. 226: 121, 2. — *Veronensis ad Verg. Aen.* II 717: 6, 15. X 183: 78, 7. X 200: 79, 1.
- Seneca philos. epist.* XVIII 5 (108), 30: 80, 1. XXI 5 (114), 17: 41, 12. *nat. quaest.* III 2, 13: 107, 21. — *rhetor. suavor.* 1, 7: 67, 3. 6, 14: 69, 1. 6, 18: 96, 1. 6, 19: 87, 15. 6, 20: 90, 6. 6, 21: 90, 15. 6, 23: 88, 13. 6, 23: 96, 7.
- Seruius in Vergilii Aeneidem* I 6: 8, 13. I 273: 41, 1. I 277: 75, 6. I 368: 36, 21. I 531: 73, 17. II 15: 76, 10. II 166: 9, 14. III 578: 17 *adn.* 1. V 389: 76, 7. V 556: 72, 3. V 704: 9 *adn.* 1. VI 760: 23, 18. VII 176: 23, 14. VII 412: 75, 12. VII 657: 22, 9. VIII 533: 76, 4. VIII 564: 12 *adn. ad* 6, 29. VIII 597: 75, 14. VIII 600: 74, 18. VIII 638: 74, 29. VIII 696: 62, 8. VIII 600: 23, 11. *in bucolica* 9, 46: 56, 3. 9, 47: 71, 17. *in georgica* I 103: 161, 1. II 162: 64, 12. III 18: 23, 22.
- Solinus* I 27: 7, 1. 25, 11. I 97: 95, 1. II 11: 95, 6. II 18: 94, 21. XXX 4: 26, 10.
- Stephanus Byzantius ed. Meineke* p. 97: 142, 22. p. 172: 145, 26. p. 194: 145, 9. p. 205: 144, 12. 143, 6. p. 207: 144, 5. p. 208: 146, 1. p. 216: 143, 9. p. 298: 144, 10. p. 307: 143, 1. p. 308: 145, 6. p. 325: 142, 25. p. 437: 145, 11. 144, 8. p. 446: 146, 3. p. 477: 146, 6. p. 493: 143, 4. p. 521: 143, 13. p. 581: 145, 14. p. 593: 145, 18. p. 602: 146, 9. p. 606: 144, 15. p. 623: 145, 21. p. 670: 144, 24. p. 705: 145, 1. p. 713: 144, 20. 145 *adn.* 18.
- Strabo* III 3, 3: 70, 10. XI 13, 3: 53, 10. XVII 3, 8: 49, 4.
- Suetonii V. Augusti* c. 2: 54, 8. c. 11: 71, 10. c. 27: 57, 26. 71, 5. c. 35: 89, 9. c. 42: 62, 15. c. 62: 61, 25. c. 74: 63, 18. 66, 30. c. 77: 30, 9. c. 79: 70, 22. c. 94: 70, 15. 71, 1. V. *Caesaris* c. 9: 45, 9. 50, 7. c. 30: 68 *adn.* 2^a. c. 52: 45, 15. c. 53: 48, 25. c. 55: 63, 26. 68, 13. c. 56: 68, 18. c. 77: 45, 1. c. 81: 46, 3. V. *Caligulae* c. 8: 91, 3. 109, 15. V. *Claudii* c. 2: 93, 4. c. 21: 92, 22. V. *Domitiani* c. 10: 116, 4. V. *Tiberii* c. 61: 92, 18. c. 73: 92, 11.
- de grammaticis et rhetor.* c. 4: 40, 19. c. 16: 64, 1. c. 20: 77, 13. c. 27: 40, 3.
- de poetis* c. 6, 1: 37, 15. 80, 23. c. 6, 3: 37, 20.
- Taciti Agricola* c. 10: 113, 26. *annales* I 69: 110, 13. IV c. 34: 66, 28. 70, 8. 83, 19. c. 63: 94, 9. XIII 20: 111, 3. 112, 19. 114, 1. XIII 2: 112, 28. 114, 3. XV c. 16: 99, 12. c. 53: 111, 10. c. 60: 113, 10.
- dialogus* 17: 6, 12.
- historiae* III c. 25: 115, 11. c. 27: 111, 25. c. 28: 116, 1.
- Tertulliani de anima* 46: 54, 11. *adu. Val.* 34: 87, 5.
- Valerius Maximus* III 3, 2: 42, 20. VIII 13 *ext.* 4: 67, 17.
- Velleius* II 16, 1: 9, 1. (*uid. Gloss. ad Vellei.*)
- Xiphilinus* LXX 3: 143, 15. (*uid. et Cassius Dio.*)
- Zonaras* X 12: 55 *adn.* 3.
- Zosimus* V 27, 1: 143, 18

V

INDEX LOCORVM

EX HORVM FRAGMENTORVM NVMERO EIECTORVM VEL
NON RECEPTORVM

- Asconii ed. Kiessling-Schoell. p. 1. 31. 62: p. cxii.*
(Pseudo-)Asconii ad Cicer. Verr. I 19, 50: p. lxiiii.
Cassii Dionis XXXXVIII 44: p. lxxv.
Charisii ed. Keil. p. 100, 23: lxxxviii adn. p. 145, 29: p. cxxviii adn.
Ciceronis Brut. c. 7, 28: p. xxvii adn. 4. epist. ad Attic. XII 5, 3. XIII
30, 2; 32, 3; 33, 3: p. xxx. XIII 44: p. lxi adn. 2.
Diomedis ed. Keil. p. 381, 22: p. cxiii.
Gellii XVII 4, 3: p. xxxviii adn. 2.
Ioannis Malalae VII p. 187 ed. Dind.: p. ccviii adn.
Plinii naturalis hist. VIII 131; 210: p. cxii. n. h. XXXV 163:
p. cxxxii adn.
Prisciani ed. Hertz. I p. 250: p. clxxviii adn. ed. Keil. II p. 482:
p. clxxviii adn.
Sidonii Apollinaris epistul. VIII 14, 7: p. lxii.
-

VI

INDEX LIBRORVM

QVI EXTRA VNIVSCVIVSQUE SCRIPTORIS FINES
BREVITER LAUDATI SVNT

- Henrici Brunnii De auctorum indicibus Plinianis disputatio isagogica (Bonnae 1856).
M. Büdinger, Untersuchungen zur röm. Kaisergeschichte (3 Teile, Leipzig 1868—1870).
G. Dittenberger, Sylloge inscriptionum Graecarum iterum ed. (Lipsiae 1898—1901).
W. Drumann, Geschichte Roms in seinem Übergang von der republikanischen zur monarchischen Verfassung (6 Teile, Königsberg 1834—1844. 2. Aufl. herausgegeben von F. Groebe, Berol. uol. 1: 1899. 2: 1902).
A. Enmann, Eine verlorene Geschichte der römischen Kaiser. Philol. Suppl. IV fasc. 3 (p. 335—501).
Ph. Fabia, Les sources de Tacite dans les histoires et les annales (Paris. 1893).

- C. Frick, Die Quellen Augustins im XVIII. Buch seiner Schrift *De ciuitate dei* (Progr. gymn. Hoexter. 1886).
- L. Friedländer, Darstellungen aus der Sittengeschichte Roms in der Zeit von August bis zum Ausgang der Antonine (5. neu bearbeitete u. vermehrte Aufl. Berlin 1881).
- V. Gardthausen, Augustus und seine Zeit (2 Teile zu je 3 Bdn., Leipzig 1891—1904).
- O. Hirschfeld, Die kaiserlichen Verwaltungsbeamten bis auf Diocletian, zweite neubearbeitete Aufl. (Berlin 1905).
- B. Hirzel, Der Dialog, ein literarhistorischer Versuch (2 Bände, Leipzig 1895).
- H. Kettner, Varronische Studien (Halle 1865).
- Ch. Lécirvain, Etudes sur l'histoire Auguste (Paris 1904).
- Fr. Leo, Die griechisch-römische Biographie nach ihrer litterarischen Form (Leipzig 1901).
- K. Lichtenfeldt, De Q. Asconii Pediani fontibus ac fide (Breslauer phil. Abhandl. 2. Bd. Heft 4, Breslau 1888).
- E. Lippelt, Quaestiones biographicae (Diss. Bonnensis 1889).
- C. Mueller, Ctesiae Cnidii et chronographorum Castoris, Eratosthenis etc. fragmenta dissertatione et notis illustrata (Parisiis 1877, post Herodotum).
- F. Münzer, Beiträge zur Quellenkritik der Naturgeschichte des Plinius (Berlin 1897).
- K. Nipperdey, Praefatio editionis annalium (Erster Band. Neunte verbesserte Auflage, Berlin 1892), praeter Op(uscula) Berol. 1877.
- P. Otto, Strabonis *ιστορικῶν ὑπομνημάτων* fragmenta collegit et enarrauit adiectis quaestionibus Strabonianis (in Leipzig. Stud. zur klass. Philologie. XI. Suppl. 1889).
- (H. Peter,) Historicorum Romanorum fragmenta collegit disposuit recensuit (Lipsiae 1883).
- Die Geschichtliche Litteratur über die römische Kaiserzeit u. ihre Quellen (2 Bde. Leipzig 1897).
- Die Quellen des Plutarch in den Biographien der Römer (Halle 1865).
- Der (röm.) Brief in der römischen Litteratur. Litteraturgeschichtliche Untersuchungen u. Zusammenfassungen (Abhandlungen der philolog.-hist. Klasse d. Kön. Sächs. Gesellsch. d. Wissensch. XX 3. Leipzig, 1901).
- Die Scriptores historiae Augustae. Sechs litterargeschichtliche Untersuchungen (Leipzig 1892).
- Prosopographia imperii Romani saec. I. II. III consilio et auctoritate academiae scientiarum regiae Borussicae. Berolini. pars I ed. E. Klebs (1897). p. II ed. H. Dessau (1897). p. III ed. P. de Rohden et H. Dessau (1898).
- C. L. Roth, Historicorum ueterum Romanorum reliquiae collectae et dispositae (in Fr. Dor. Gerlachii edit. Sallustii, Basileae 1853).
- M. Schanz, Geschichte der römischen Litteratur bis zum Gesetzgebungswerk des Kaisers Justinian. Zweite Auflage (München. 1. Teil 1898. 2. T. 1899 u. 1901. 3. T. 1905).
- G. Schmidt, De Romanorum imprimis Suetonii arte biographica (Diss. Marburg. 1891).
- Fr. Susemihl, Geschichte der griechischen Litteratur in der Alexandrinerzeit (2 Bde. Leipzig. 1891. 1892).

- W. S. Teuffel, Geschichte der römischen Literatur. Neu bearbeitet von L. Schwabe. Fünfte Auflage (Leipzig. 2 Bde. 1890).
- G. Tropea, Studi sugli Scrittori historiae Augustae. Fasc. I—VI (Messina 1899 — Padova 1903).
- L. Urlichs, Die Quellenregister zu Plinius' letzten Büchern (Würzburg 1878).
- C. Wachsmuth, Einleitung in das Studium der alten Geschichte (Leipzig 1895).
- Fr. Wagner, De ominibus quae ab Augusti temporibus usque ad Diocletiani aetatem Caesaribus facta traduntur (Diss. Ienens. 1888).

CONSPECTUS

librorum commentationum disputationum

ad Historicorum Romanorum Reliquias (Peter vol. II)
pertinentium quae post annum MCM conscripta sunt

Index siglorum

<i>A</i> = Die Antike. Zeitschrift für Kunst und Kultur des Altertums. Berlin	<i>ASG</i> = Abhandlungen der philol.-histor. Klasse der Sächsischen Gesellschaft. Leipzig
<i>AAN</i> = Atti de la r. Accademia di Archeologia, lettere e belle arti di Napoli	<i>ASNP</i> = Annali della Scuola Normale Superiore di Pisa, Cl. di Lettere, Storia e Filosofia. Firenze
<i>AAP</i> = Atti e memorie dell'Accademia di scienze, lettere ed arti in Padova	<i>Acme</i> = Acme. Annali della Facoltà di Filosofia e Lettere dell'Università Statale di Milano
<i>AAT</i> = Atti della r. Accademia di Scienze di Torino	<i>Aeg</i> = Aegyptus. Rivista Italiana di Egittologia e di Papirologia. Milano
<i>AAWG</i> = Abhandlungen der Akademie der Wissenschaften in Göttingen	<i>Ath</i> = Athenaeum. Studi periodici di Letteratura e Storia nell'Antichità. Pavia
<i>AntHung</i> = Acta Antiqua Academiae Scientiarum Hungaricae. Budapest	<i>A & R</i> = Atene e Roma. Rassegna trimestrale dell'Associazione Italiana di Cultura classica. Firenze
<i>AC</i> = L'Antiquité Classique. Louvain	<i>BAAR</i> = Bollettino dell'Associazione Archeologica Romana. Roma
<i>AFLC</i> = Annali della Facoltà di Lettere, Filosofia e Magistero della Università di Cagliari. Cagliari	<i>BAB</i> = Bulletin de la Classe des Lettres de l'Académie Royale de Belgique. Bruxelles
<i>AFLN</i> = Annali della Facoltà di Lettere e Filosofia dell'Università di Napoli	<i>BCAR</i> = Bullettino della Commissione Archeologica Comunale in Roma
<i>AHR</i> = American Historical Review. New York	<i>BFC</i> = Bollettino di Filologia Classica. Torino
<i>AIV</i> = Atti dell'istituto Veneto di Scienze, Lettere ed Arti. Venezia	<i>BFS</i> = Bulletin de la Faculté des Lettres de Strasbourg
<i>AJ</i> = The Archaeological Journal. London	<i>BJ</i> = Bonner Jahrbücher. Kevelaer
<i>AJA</i> = American Journal of Archaeology. Concord, N.H.	<i>BMB</i> = Bulletin Bibliographique du Musée Belge. Liège
<i>AJPh</i> = American Journal of Philology. Baltimore	<i>BPhW</i> = Berliner Philologische Wochenschrift
<i>ALL</i> = Archiv für lateinische Lexikographie und Grammatik. Leipzig	<i>CB</i> = The Classical Bulletin. Saint Louis, Mo.
<i>APAA</i> = Atti della Pontificia Accademia Romana di Archeologia. Roma	<i>CHJ</i> = Cambridge Historical Journal
<i>APF</i> = Archiv für Papyrusforschung. Leipzig	

- CJ* = The Classical Journal. Athens, Ohio
CPh = Classical Philology. Chicago
CQ = Classical Quarterly. Oxford
CR = Classical Review. Oxford
CRAI = Comptes Rendus de l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres. Paris
CW = Classical Weekly. Lancaster, Pa.
Convivium = Convivium. Bologna
Critique = Critique. Revue générale des publications françaises et étrangères. Paris
DA = Dissertation Abstracts. A Guide to Dissertations & Monographs available in Microform. Ann Arbor, Mich.
Did = Didaskaleion. Torino
EPhK = Egyetemes Philológiai Közlöny. Budapest
Eos = Eos. Commentarii Societatis Philologae Polonorum. Wrocław
Eranos = Eranos. Acta Philologica Suecana. Uppsala
Eunomia = Eunomia. Praha
GIF = Giornale Italiano di Filologia. Napoli
Gym = Das Gymnasium. Zeitschrift für Kultur der Antike und humanistische Bildung. Heidelberg
G & R = Greece and Rome. Oxford
H = Hermes. Zeitschrift für klassische Philologie. Wiesbaden
HSPH = Harvard Studies in Classical Philology. Cambridge
Helikon = Helikon. Rivista di tradizione e cultura classica. Messina
Hermathena = Hermathena. A Series of Papers by Members of Trinity College, Dublin
Hermeneus = Hermeneus. Maandblad voor de antieke Cultuur. Zwolle
Historia = Historia. Revue d'histoire ancienne. Wiesbaden
IH = L'Information Historique. Paris
JAW = Jahresbericht über die Fortschritte der klassischen Altertumswissenschaft. Berlin
JEA = Journal of Egyptian Archaeology. London
JMIR = Journal du Ministère de l'Instruction publique en Russie. Petrograd
JOeAI = Jahreshefte des Österreichischen Archäologischen Instituts. Wien
JPh = Journal of Philology
JRS = Journal of Roman Studies. London
JWI = Journal of the Warburg and Courtauld Institute. London
Kl = Klio. Beiträge zur alten Geschichte. Berlin
LEC = Les Etudes classiques. Namur
Lat = Latomus. Revue d'études latines. Berchem-Bruxelles
MAL = Memorie (Atti) dell'Accademia dei Lincei. Classe di Scienze morali e storiche. Roma
MB = Musée Belge. Revue de philologie classique. Liège
MC = Il Mondo Classico. Torino
MEFR = Mélanges d'Archéologie et d'Histoire de l'Ecole Française de Rome. Paris
MH = Museum Helveticum. Basel
Me = Meander. Revue de civilisation du monde antique. Warszawa
Mn = Mnemosyne. Bibliotheca Classica Batava. Leiden
NAnt = Nuova Antologia di scienze, lettere ed arti. Roma
NClio = La nouvelle Clio. Bruxelles
NIt = Nuova Italia. Firenze
NJA = Neue Jahrbücher für das klassische Altertum. Leipzig
NRS = Nuova Rivista Storica. Roma
NTF = Nordisk Tidsskrift for Filologi. København

- NZ* = Numismatische Zeitschrift. Wien
- Ph* = Philologus. Zeitschrift für das klassische Altertum. Berlin
- PhS* = Philologische Studien. Louvain
- PP* = La Parola del Passato. Rivista di Studi Antichi. Napoli
- Phoen* = The Phoenix. The Journal of the Classical Association of Toronto
- Phoibos* = Phoibos. Bulletin du Cercle de Philologie classique et orientale. Bruxelles
- RA* = Revue Archéologique. Paris
- RAAN* = Rendiconti dell'Accademia di Archeologia, Lettere e Belle Arti di Napoli
- RAL* = Rendiconti dell'Accademia dei Lincei. Classe di Scienze morali, storiche e filologiche. Roma
- RCC* = Revue des Cours et Conférences. Paris
- RCCM* = Rivista di Cultura classica e medioevale. Roma
- RD* = Revue historique de Droit français et étranger. Paris
- RE* = Pauly-Wissowa's Realencyclopädie der classischen Altertumswissenschaft. Waldsee (Württ.)
- REA* = Revue des Etudes Anciennes. Bordeaux
- REH* = Revue des études historiques. Paris
- REL* = Revue des Etudes Latines. Paris
- RFIC* = Rivista di Filologia e di Istruzione Classica. Torino
- RH* = Revue Historique. Paris
- RIGI* = Rivista Indo-Greco-Italica di filologia, lingua, antichità. Napoli
- RIL* = Rendiconti dell'Istituto Lombardo. Classe di Lettere, Scienze morali e storiche. Milano
- RPAA* = Rendiconti della Pontificia Accademia di Archeologia. Roma
- RPh* = Revue de Philologie. Paris
- RSC* = Rivista di Studi Classici. Torino
- RSI* = Rivista storica Italiana. Napoli
- RPhilos* = Revue Philosophique. Paris
- RhM* = Rheinisches Museum für Philologie. Frankfurt a. M.
- RSA* = Rivista di studi antichi
- SBAW* = Sitzungsberichte der Bayerischen Akademie der Wissenschaften. Philos. Hist. Klasse. München
- SDAW* = Sitzungsberichte der Deutschen Akademie der Wissenschaften zu Berlin. Klasse für Philosophie, Geschichte, Staats-, Rechts- und Wirtschaftswissenschaften. Berlin
- SHA* = Sitzungsberichte der Heidelberger Akademie der Wissenschaften
- SPhNC* = Studies in Philology, University of North Carolina
- SR* = Studi Romani. Rivista di archeologia e storia. Roma
- Saeculum* = Saeculum. Jahrbuch für Universalgeschichte. Freiburg
- StudClas* = Studii Clasice. Bucuresti
- TAPhA* = Transactions and Proceedings of the American Philological Association. Ithaca, Cornell University
- UJ* = Ungarische Jahrbücher. Berlin
- VDPh* = Verhandlungen der Versammlung deutscher Philologen. Leipzig/Berlin
- VMUist* = Vestnik Moskovskogo Universiteta (istor. sexcija). Moskva
- WklPh* = Wochenschrift für Klassische Philologie. Berlin
- WS* = Wiener Studien. Zeitschrift für klassische Philologie. Wien
- ZAnt* = Ziva Antika. Antiquité vivante. Skoplje
- ZN* = Zeitschrift für Numismatik. Berlin

Generalia

Th. Opitz, Bericht über die Literatur zu späteren römischen Geschichtsschreibern, von 1897 – einschl. 1902. JAW 121, 1904, 126–142 – M. Fluss, Bericht über Literatur zur Geschichte der römischen Kaiserzeit von Tiberius bis auf Diocletian (14–284 n. Chr.) aus den Jahren 1894–1913. JAW 189, 1921, 53–80; 81–117 – A. Rosenberg, Einleitung und Quellenkunde der römischen Geschichte. Berlin 1921 – B. Niese, Grundriß der römischen Geschichte nebst Quellenkunde, neubearb. von E. Hohl. Handbuch d. klass. Altertumswiss. III. München 1923 – V. Sinaïski, Chronologie et historiographie de Rome dans leurs rapports mutuels. Riga 1929 – G. Sanna, Per una bibliografia dell'età romana imperiale. NIt 1933, 237–241 – E. C. Evans, Roman descriptions of personal appearance in history and biography. HSPh 40, 1935, 43–84 – G. Sanna, Bibliografia generale dell'età romana imperiale. Firenze 1938 – L. Wickert, Bericht über die Literatur zur früheren Kaiserzeit aus den Jahren 1939 u. 1940. Kl 34, 1942, 127–165 – J. Miller, Bibliographischer Bericht über die Geschichte des römischen Reiches in der Zeit von Diocletian bis Theodosius I (1933–37). JAW 269, 1942, 237–365 – W. Ensslin, Literatur zur späteren Kaiserzeit aus dem Jahre 1939. Kl 33, 1941, 349–368; ... aus dem Jahre 1940. Kl 35, 1942, 164–177; ... aus dem Jahre 1941. Kl 36, 1944, 235–268 – K. Fr. Strohecker, Das konstantinische Jahrhundert im Lichte der Neuerscheinungen 1940–51. Saeculum 3, 1952, 654–680 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I/II. Paris 1952–56 – A. H. McDonald, The Roman historians. Fifty years of classical scholarship. Oxford 1954, 384–412 – Ch. G. Starr, The history of the Roman empire 1911–60. JRS 50, 1960, 149–160 – G. Walser u. Th. Pekáry, Die Krise des römischen Reichs. Bericht über die Forschungen zur Geschichte des 3. Jahrhunderts (193–284 n. Chr.) von 1939 bis 1959. Berlin 1962

Historiographia Romana (ab exeuntis liberae rei publicae temporibus)

C. Maroni, A proposito di alcuni prefetti al pretorio. RSA 4, 1900, 335–350 – N. Vulió, Zur Chronologie der Kaiser Philipp II, Decius und Volusianus. JOeAI 1900, I. Beibl. 95–98 – H. Dessau, Die Familie der Kaiserin Sulpicia Dryantilla. ZN 22, 1900, 199–205 – N. Tamassia, L'imperatore Aureliano ed i libri sibillini. AAP N.S. 15, 1900, disp. 2 – A. Stein, Das Todesjahr des Gardepräfekten Perennis. H 35, 1900, 528–530 – J. Willems, Le sénat romain en l'an 65 ap. J.-Chr. MB 4, 1900, 236–244 – G. Boissier, L'opposition sous les Césars. Paris 1900 – O. Seeck, Zur Chronologie des Kaisers Licinius. H 36, 1901, 28–35 – F. Leo, Die griechisch-römische Biographie nach ihrer literarischen Form. Leipzig 1901 – O. Seeck, Geschichte des Untergangs der antiken Welt. Bd. I. II, Berlin 1901 – M. Ancona, Claudio II e gli usurpatori. Messina 1901 – L. Paul, Kaiser Marcus Salvius Otho. RhM 57, 1902, 76–136 – H. Dessau, Le préteur Lucius Cornelius Pusio. REA 4, 1902, 145–147 – H. Klee, De exitu Valentiniani II Augusti et de Eugenii imperii initiis. Diss. Münster 1902 – E. Ciaceri, Della storiografia in Roma nella prima età imperiale. Catania 1902 – A. von Domaszewski, Untersuchungen zur römischen Kaisergeschichte I. II. RhM 57, 1902, 506–516 – C. Maroni, Uno sguardo ai fasti dei prefetti al pretorio (appunti sulla serie da Traiano a Diocleziano) 98–284. RSA N.S. 6, 1902, 372–396 – A. Stein, Der Usurpator Domitian. WS 24, 1902, 339–346

– S. de Ricci, Das Todesdatum des Kaisers Decius. JOeAI 1902, II. Beibl. 139–140 – U. Giri, Valeriano iuniore e Salonino Valeriano. AAT 38, 1902, 1023–1039 – O. Schulz, Beiträge zur Kritik unserer literarischen Überlieferung für die Zeit von Commodus' Sturze bis auf den Tod des M. Aurelius Antoninus (Caracalla). Leipzig 1903 – A. v. Domaszewski, Untersuchungen zur römischen Kaisergeschichte III. Die Inschriften des Timesitheus. RhM 58, 1903, 218–230 – V. Vaschide, Histoire de la conquête romaine de la Dacie. Paris 1903 – N. Vulić, Contributi alla storia della guerra di Ottavio in Illiria nel 35–33 e della campagna di Tiberio nel 15 a.C. RStA N.S. 7, 1903, 489–504 – R. Pichon, La bataille d'Actium et les témoignages contemporains. Mélanges Boissier, Paris 1903, 397–400 – L. Homo, Essai sur le règne de l'empereur Aurelien. Paris 1904 – C. Patsch, Zum Dakerkriege des Cornelius Fuscus. JOeAI 7, 1904, 70–72 – K. Regling, Die Söhne des Gallienus. WklPh 21, 1904, 610–615 – S. Herrlich, Die antike Überlieferung über den Vesuv-Ausbruch im Jahre 79. BAG 4, 1904, 209–226 – E. Albertini, La clientèle des Claudii. MAH 24, 1904, 247–276 – O. Th. Schulz, Leben des Kaisers Hadrian. Quellenanalysen und historische Untersuchungen. Leipzig 1904 – E. Groag, Art. Aurelianus. RE V, 1905, Sp. 1347–1419 – E. Kornemann, Kaiser Hadrian und der letzte große Historiker von Rom. Eine quellenkritische Vorarbeit. Leipzig 1905 – G. Téglác, Neues zu den Dakerkriegen Domitians. Erdélyi Muzeum 21, 1905, 365–372 (hongarice) – F. Cumont, Le gouvernement de Cappadoce sous les Flaviens. BAB 1905, 197–227 – R. Heberdey, Die Proconsules Asiae unter Trajan. JOeAI 8, 1905, 231–237 – A. Pernice, L'imperatore Eraclio. Univ. di Firenze. Sez. di Filos. e Filol., Pubbl. 32. 1905 – F. Bassani, Commodus e Marcia. Venezia 1905 – G. Pasciucco, Marcia, concubina di Commodus. S. Maria Capia Vetere 1905 – M. Bang, Die militärische Laufbahn des Kaisers Maximinus. H 41, 1906, 300–303 – E. Kornemann, Der Jurist Salvius Julianus und Kaiser Didius Julianus. Kl 6, 1906, 179–184 – V. Macchioro, L'impero romano nell'età dei Severi. RSA N.S. 10, 1906, 201–235 – R. Cantarelli, La serie dei prefetti di Egitto. I: Da Ottaviano Augusto a Diocleziano. MAL Ser. 5a, XII, 4, 1906 – G. Costa, Floro e Adriano. BFC 13, 1906, 252–255 – O. Th. Schulz, Das Kaiserhaus der Antonine und der letzte Historiker Roms. Quellenanalysen und geschichtliche Untersuchung. Leipzig 1907 – P. Viereck, Das 6. Konsulat des Licinius Augustus und das 2. des Licinius Caesar. APF 4, 1907, 156–162 – W. Weber, Untersuchungen zur Geschichte des Kaisers Hadrianus. Leipzig 1907 – O. Seeck, Neue und alte Daten zur Geschichte Diokletians und Konstantins. RhM 62, 1907, 489–550 – G. Corradi, La potestà tribunicia dell'imperatore Traiano Decio. RAL 16, 1907, 614–636 – G. Misch, Die Geschichte der Autobiographie I. Band: Das Altertum. Leipzig/Berlin 1907, 3. Aufl. 1949/50 – St. Brasloff, Die praetorischen Provinzialstatthalter in der Kaiserzeit. WS 29, 1907, 321–325 – B. W. Henderson, Civil war and rebellion in the Roman Empire. A.D. 69–70. London 1908 – W. Thiele, De Severo Alexandro Imperatore. Cap. I: de fontibus. Diss. Berlin 1908 – A. S. L. Farquharson, On the names of Aelius Caesar, adopted son of Hadrian. CQ 2, 1908, 1–9 – A. v. Premerstein, Das Attentat der Konsulare auf Hadrian im Jahre 118 n. Chr. Klio Beih. 8, Leipzig 1908 – V. Gardthausen, Die Namen des späteren Kaisers Claudius. BPhW 28, 1908, 1263–1264 – R. Fruia, Die praefecti Augustales

der Jahre 384–392. Kl 8, 1908, 526/527 – W. Kubitschek, Das Todesdatum des Kaisers Decius. NZ NF. 1, 1908, 73–77 – W. Kubitschek, Valerianus der Jüngere und Saloninus. NZ NF. 1, 1908, 102–114 – K. Regling, Nochmals die Söhne des Gallienus. NZ NF. 1, 1908, 115–120 – O. Voetter, Valerianus junior und Saloninus. NZ NF. 1, 1908, 78–101 – E. Dannhäuser, Untersuchungen zur Geschichte des Kaisers Probus. Diss. Jena 1908 – F. Schwartz, Die Dakerkriege Trajans. Festschrift Putbus 1908 – J. Mesk, Der mauritanische Feldzug unter Antoninus Pius. Wiener Eranos, Wien 1909, 246–250 – A. v. Premerstein, Untersuchungen zur Geschichte des Kaisers Marcus, I: Zum Partherkrieg unter L. Verus. Kl 9, 1909, 355–366 – A. v. Premerstein, Die Dreiteilung der Provinz Dacia. Wiener Eranos, Wien 1909, 256–269 – W. Thiele, De Alexandro Severo imperatore. Berlin 1909 – V. Parvan, M. Aurelius Verus Caesar et L. Aurelius Commodus, A.D. 138–161. Et. historique, Bucaresti 1909 – O. Seeck, Geschichte des Untergangs der antiken Welt. Bd. III, Berlin 1909 – A. v. Domaszewski, Geschichte der römischen Kaiser. Bd. I. II. Leipzig 1909 – H. Peter, Die römischen sogenannten 30 Tyrannen. ASG 27, 1909, 182–222 – U. Linnert, Beiträge zur Geschichte Caligulas. Diss. Jena 1909 – C. Heiter, De patriciis gentibus quae imperii Romani saeculis I, II, III fuerint. Diss. Berlin 1909 – F.H. Zeller, Die Zeit Kommodians. Diss. Tübingen 1909 – E. Köstlin, Die Donaukriege Domitians. Diss. Tübingen 1910 – M. Bang, Cingius Severus. H 45, 1910, 627–630 – J. Nistler, Vettius Agorius Praetextatus. Kl 10, 1910, 462–475 – R. Waltz, A propos d'Afranius Burrus. RPh 34, 1910, 244–250 – L. Cantarelli, Giulio Giuliano ed Ermogene Parnasio. Saggi Beloch Roma 1910, 109–114 – O.F. Butler, Studies in the Life of Helio-gabalus. Univ. of Mich. Studies Hum. Ser. IV, 1, New York 1910 – K.F.W. Lehmann, Kaiser Gordian III 238–244 n. Chr. Berlin 1911 – J. Maurice, La dynastie solaire des seconds Flaviens. RA Sér. IV, t. 17, 1911, 377–406 – R.H. Forster, Carausius and Allectus. AJ 16, 1911, 33–43 – F. Bianchi, Studi sull'imperatore M. Aurelio Caro. Voghera 1911 – J.H.E. Grees, The reign of the emperor Probus. London 1911 – B. Stech, Senatores Romani qui fuerint inde a Vespasiano usque ad Traiani exitum. Klio Beih. 10, Leipzig 1912 – G.A. Alfiero, Su un preteso viaggio di Adriano e sulla congiura dei consolari nel 118. AAT 47/48, 1912 – A. v. Premerstein, Untersuchungen zur Geschichte des Kaisers Marcus, II. Kl 12, 1912, 139–178 – G. Costa, La patria di Settimio Severo. Boll. dell'Ass. Archeologica Rom. 2, 1912, 259–262 – E. Groag, Die Vorfahren des Kaisers Didius Julianus. WS 34, 1912, 270/271 – L. Hautecoeur, C. Fulvius Plautianus et la préfecture du prétoire sous Septime Sévère. Mém. Cagnat, Paris 1912, 187–199 – F. Kenyon, The revolt of C. Aridius Cassius. APF 6, 1913, 213/214 – G. Costa, L'imperatore Dalmato (C. Valerius Diocletianus). Dizionario epigrafico di antichità romana Roma 1913 – F.W.A. Myers, M. Aurelius Antoninus. Essays and studies pres. to W. Ridgeway ed. by E.C. Quiggin. Cambridge Univ. Press XXV, 1913 – P. Schwartz, Der zweite Dakerkrieg Trajans. Progr. Kolberg 1913 – C. Barbagallo, Un semestre d'impero repubblicano; il governo di Galba (giugno 68–15 gennaio 69). AAN 1914, 1–90 – H. Silomon, Untersuchungen zur Quellengeschichte der Kaiser Aurelian bis Constantin. H 49, 1914, 538–580 – F. Sintenis, Die Zusammensetzung des Senats unter Septimius Severus und Caracalla. Diss. Berlin 1914 – J. Maurice, Les capitales impériales de Constan-

tin et le meurtre de Crispus. CRAI 1914, 322-332 - B. Kasansky, Notes sur la biographie d'Alexandre Sévère. JMIR 49-54, 1914 - H. de la Ville de Mirmont, C. Calpurnius Piso et la conspiration de l'an 818-65. RFA 16, 1914, 45-62; 197-209; 295-316 - L. Cantarelli, Pour la série des préfets de Rome. BCAR 42, 1914, 322-327 - L. Cantarelli, Cossus Cornelius Lentulus. SR 2, 1914, 54-56 - C. Barbagallo, La catastrofe di Nerone. Bibl. di critica e letteraria, di C. Pascal, VII, Catania 1915 - C. Costa, Il Dalmata fatale. A & R 1915, 217-240 - H. de la Ville de Mirmont, Cn. Domitius Corbulo. RH 118, 1915, 1-53 - M. Gelzer, Die Nobilität der Kaiserzeit. H 50, 1915, 395-415 - R. Cessi, Marcellino e l'opposizione imperiale romana sotto il governo di Maioriano. AIV 75, 1915/16, 1475-1490 - W. Otto, Die Nobilität der Kaiserzeit. H 51, 1916, 73-88 - A. Codara, La persecuzione in Casa Flavia e la congiura contro Domiziano. Did 5, 1916, 153-194 - Fr. Bulić, L'imperatore Diocleziano. Spalato 1916 - G.A. Harrer, Consules suffecti in the years 98-101. SPhNC 13, 1916, 199-208 - A. Parisius, Senatores Romani qui fuerint inter a. 244 et a. 284. Diss. Berlin 1916 - G.A.T. Davies, Trajan's first Dacian war. JRS 7, 1917, 74-97 - H. Dieckmann, Die effektive Mitregentschaft des Tiberius. Kl 15, 1918, 339-375 - M. Platnauer, The life and the reign of the emperor Lucius Septimius Severus. Oxford 1918 - M.D. Gray, A study of the life of Hadrian prior to his accession. Smith. Coll. Stud. hist. 4, 1919, 141-209 - A. v. Domaszewski, Die Konsulate der römischen Kaiser. SHA 1918, 6, Heidelberg 1919 - J. Colin u. L. Cantarelli, Il prefetto di Roma D. Simoni Julianus. BCAR 47, 1919, 3-15 - J. Janssen, De die quo Nero Claudius Drusus natus est. Mn N.S. 48, 1920, 94-96 - J. Janssen, Utrum Domitiano imperante duo bella Dacica gesta sint an unum. Mn N.S. 48, 1920, 154-156 - J. Janssen, Ad expeditionem Gai principis in Germaniam. Mn N.S. 48, 1920, 205-206 - W.L. Westermann, The papyri and the chronology of the reign of the emperor Probus. Aeg 1, 1920, 297-301 - G.H. Stevenson, Ancient historians and their sources (Tacitus, Plutarchus etc.). JPh 35, 1920, 204-224 - G.A. Harrer, The chronology of the revolt of Pescennius Niger. JRS 10, 1920, 155-169 - D. Magie, Augustus' war in Spain. CPh 15, 1920, 323-339 - R. Görg, Kaiser Marcus Julius Philippus. Diss. Marburg 1920 - L. Poinssot, C. Julius Asper, proconsul d'Afrique. CRAI 1921, 333-336 - C. Pascal, Nerone nella letteratura dell'età sua. Riv. d'Italia 24, 4, 1921 - J.N.H. Jahn, A critical study of the sources of the history of the emperor Nero. Diss. New York 1921 - J. Hasebroek, Untersuchungen zur Geschichte des Kaisers Septimius Severus. Heidelberg 1921 - A. De-grassi, „Aurelius". Ath 9, 1921, 292-293 - E. Cuq, Note sur Julius Priscus, préfet du prétoire de Gordien. CRAI 1922, 184-189 - F. Bleckmann, Die erste syrische Statthalterschaft des P. Sulpicius Quirinus. Kl 17, 1922, 104-110 - A. Alföldi, Die Regierungsdaten der römischen Kaiser. Az Erem I 1922 - C. Cichorius, Römische Studien. Historisches, Epigraphisches, Literargeschichtliches aus vier Jahrhunderten Roms. Leipzig 1922 - L. Perret, La succession de Septime Sévère et le projet de partage de l'Empire. REH 88, 1922, 445-458 - P. Charlesworth, The banishment of the elder Agrippina. CPh 16, 1922, 260/261 - L. Perret, L'histoire de l'empereur Géta. REH 91, 1925, 119-130 - A. Alföldi, Der Untergang der Römerherrschaft in Pannonien. UJ 1923, 250-276; 307-382 - W. Ensslin, Kaiser Julians Gesetzgebungswerk und Reichsverwaltung. Kl 18,

1923, 104–200 – R. Kuthan, De duabus Messalae expeditionibus. Prag 1923 – L. Cantarelli, Per la storia dell'imperatore Costanzo Cloro. APAA ser. II, 1, 1923 – L. Holzappel, Römische Kaiserdaten. Kl 18, 1923, 91–104; 253–258 – W. Schur, Untersuchungen zur Geschichte der Kriege Corbulos. Kl 18, 1923, 75–97 – W. Schur, Die Orientpolitik des Kaisers Nero. Klio N. F. Beih. 2, Leipzig 1923 – P. Charlesworth, Tiberius and the death of Augustus. AJPh 44, 1923, 145–157 – W. Schur, Die Neuordnung des römischen Orients unter Nero und Vespasian. VDPH (LIV 1923) LV 140 – T. Vorbrodt, Kaiser Gallienus, 253–268. Diss. Halle 1923 – K. Wittig, Kaiser Decius, 249–251. Diss. Marburg 1923 – J. Rohde, Die Markomannenkriege Marc Aurels. Diss. Halle 1924 – R. Rau, Zur Geschichte des pannonisch-dalmatischen Krieges der Jahre 6–9 n. Chr. Kl 19, 1924, 313–346 – A. Stein, Zur Chronologie der röm. Kaiser von Decius bis Diocletian. APF 7, 1924, 30–51 – H. Dessau, Geschichte der röm. Kaiserzeit. Bd. I. Berlin 1924 – G. Köhler, Untersuchungen zur Geschichte des Kaisers Valens (364–378). Diss. Jena 1925 – L. de Regibus, Decio e la crisi dell'impero romano nel 3º secolo. Did N. S. III, 3, 1925 – G. Costa, L'opposizione sotto i Constantini, Mélanges Lumbroso, Milano 1925, 293–299 – N. H. Baynes, Three notes on the reforms of Diocletian and Constantine. JRS 15, 1925, 195–206 – A. Jardé, Etudes critiques sur la vie et le règne de Sévère Alexandre. Paris 1925 – U. Kahrstedt, Die Kultur der Antoninenzeit. Neue Wege zur Antike I. Reihe, H. 3. Leipzig/Berlin 1925 – H. Dessau, Geschichte der röm. Kaiserzeit. Bd. II. Berlin 1926 – A. Stein, Zeitbestimmungen von Gallienus bis Aurelian. Kl 21, 1926, 78–82 – P. Schnabel, Die Chronologie Aurelians. Kl 21, 1926, 363–367 – A. Sizoo, Paetus Thrasea et le stoicisme. REL 4, 1926, 229–237 – E. Stout, L. Antistius Rusticus. CPh 20, 1926, 43–52 – L. Laffranchi, L'usurpatore Massimiliano III e la sua probabile identificazione storica. RPAA 5, 1926/27, 191–204 – A. Alföldi: Z. Kennt. d. Zt. d. röm. Soldatenkaiser ZN 37, 1927, 197–212 – W. Heering, Kaiser Valentinian I. Diss. Jena 1927 – W. Judeich, Plautianus und Severus. Festschr. Cartellieri, Weimar 1927, 63–71 – C. E. van Sickle, The coregency and the succession in the early Roman empire. Abstr. theses Chicago Hum. 6, 1927/28, 235–239 – A. Stein u. A. Kappelmacher, Art. C. Maecenas. RE XIV, 1, 1928, 207–229 – A. Stein, Observations on the chronology of the Roman emperors in the second half of the third century. JEA 14, 1928, 16–18 – E. Stein, Geschichte des spätrömischen Reiches. Bd. I (284–476 n. Chr.). Wien 1928 – P. W. Townsend, The chronology of the year 238 A. D. Yale Class. Stud. 1, 1928, 231–238 – D. R. Stuart: Epochs of Roman and Greek biography. Berkeley, Univ. of California, 1928 – H. V. Canter, Personal appearance in the biography of the Roman emperors. SPhNC 25, 1928, 385–399 – A. Alföldi, Zur Kenntnis der Zeit der römischen Soldatenkaiser. II. ZN 38, 1928, 156–203 – I. Barini, La politica religiosa di Massimiano Daco. Historia 2, 1928, 716–730 – W. Ensslin, Dalmatius Censor, der Halbbruder Konstantins I. RhM 78, 1929, 199–212 – J.-R. Palanque, Sur l'usurpation de Maxime. REA 31, 1929, 33–36 – S. Reinach, Un épisode inédit de la guerre civile de 69 ap. J.-C. RA 29, 1929, 19–23 – C. E. van Sickle, Some further observations on the chronology of the year 238 A. D. CPh 24, 1929, 285–289 – P. L. Strack, Untersuchungen zur Geschichte der Kaiser Nerva, Traian und Hadrian. Diss. Halle 1930 – A. Alföldi, Zur Kenntnis der Zeit der römischen Soldatenkaiser. III. ZN 40, 1930,

1-15 - W. Ensslin, Art. Maximianus (Herculius). RE XIV, 2, 1930, 2484-2516 - W. Ensslin, Art. Maximianus (Galerius). RE XIV, 2, 1930, 2516-2528 - W. Ensslin, Art. Maximus. RE XIV, 2, 1930, 2546-2555 - H. Grisar, Roma alla fine del mondo antico, secondo le fonti scritte. I. II. (transl. ital.). Roma 1930 - E. Groag, Art. Maxentius. RE XIV, 2, 1930, 2417-2484 - F. Schehl, Untersuchungen zur Geschichte des Kaisers Antoninus Pius. H 65, 1930, 177-208 - C.E. van Sickle, Particularism in the Roman empire during the military anarchy. AJPh 51, 1930, 343-357 - R. Andreotti, Di alcune tendenze della storiografia dell'Impero romano. Firenze 1931 - F. Lammert, Die römische Taktik zu Beginn der Kaiserzeit und die Geschichtsschreibung. Philologus Supplbd. XXIII, 2, 1931 - R. P. Longden, Notes on the Parthian campaigns of Trajan. JRS 21, 1931, 1-35 - A. Momigliano, Corbulone e la politica romana verso i Parti. Atti II Congr. Stud. Rom. 1, 1931, 368-375 - A. Momigliano, Vitellio. SIFC 9, 1931, 117-161 - F. Münzer, Art. L. Junius Brutus Albinus. RE Suppl. V, 1931, 369-385 - P. Peeters, L'intervention politique de Constance II dans la Grande Arménie en 338. BMB 17, 1931, 10-45 - R.S. Rogers, The conspiracy of Agrippina. TAPhA 62, 1931, 141-168 - O. Seeck, Art. Symmachus. RE IV A 1, 1931, 1141-1161 - A. Momigliano, L'opera dell'imperatore Claudio. Firenze 1932 - A. Momigliano, La personalità di Caligula. ASNP 1, 1932, 205-228 - A. Momigliano, Osservazione sulle fonti per la storia di Caligola, Claudio, Nerone. RAL 8, 1932, 293-336 - L. de Regibus, Valerianus nobilissimus Caesar. ASNP 1, 1932, 283-289 - E. Hohl, Die Ermordung des Commodus. BPhW 52, 1932, 1135-1144 - A. N. Modona, La personalità dell'imperatore Claudio. MCI 2, 1932, 321-330 - A. Solari, Il non intervento nel conflitto tra la Persia e Valente. RFIC 10, 1932, 352-358 - A. Solari, I partiti nella elezione di Valentiniano. RFIC 10, 1932, 75-79 - A. Solari, Graziano maior. Ath 10, 1932, 160-164 - A. Solari, La versione ufficiale della morte di Valentiniano II. AC 1, 1932, 273-276 - W. Hartke, De saeculi quarti exeuntis historiarum scriptoribus quaestiones. Diss. Berlin 1932 - S. Bolin, Die Chronologie der gallischen Kaiser. Hum. Vetenskapssamf. i Lund Arsberg. 1931-1932. Lund 1932 - M. P. Charlesworth, The tradition about Caligula. CHJ 4, 1933 - R. Daniel, Vipsanius Agrippa. Breslau 1933 - P. Damerau, Kaiser Claudius II Gothicus. Klio Beih. 20, Leipzig 1934 - A. Neppi Modona, L'espansione politica di Roma in Oriente. Delincazione storica delle sue direttive e delle sue conseguenze, seguito da analisi critica delle fonti e della loro interpretazione moderna. Roma 1935 - M. Dittman, The development of historiography among the Romans. CJ 30, 1935, 287-296 - A. Maddalena, Sulle fonti per la storia di Diocleziano e di Costantino. AIV 95, 1935-1936, 247-275 - A. Geubel, Néron vu par ses contemporains. Thèse de lic. Univ. de Liège 1935-1936. cf. RBPh 15, 1936, 1241 - G. Lemcke, Die Varusschlacht. Eine Quellenuntersuchung zum Bericht des Florus. Diss. Hamburg 1936 - F.A. Marx, Die Überlieferung der Germanenkriege besonders der augusteischen Zeit. Kl 31, 1936, 202-218 - L. Renders, Etude préliminaire à une biographie de Caton d'Utique: les sources. Thèse de lic. Univ. de Louvain 1935-1936. cf. RBPh 15, 1936, 1243 - J. Guey, Essai sur la guerre parthique de Trajan. Bibl. d'Ist. II, Bucuresti 1937 - W. Weber, Rom, Herrschertum und Reich im zweiten Jahrhundert. Stuttgart 1937 - R. Castagna, L'imperatore Settimio Severo. Napoli 1937 - F. Altheim, Zwei Soldatenkaiser (Commodus

und Septimius Severus). *Neue Rundschau* 49, 1938, 492-509 – G. Marchesi, *Augusto tra gli storici del primo secolo: Opuscoli acad. a cura della Fac. di Lett. dell'Univ. di Padova*, 1938 – L. Giordano, *Publio Elvio Pertinace*. Torino 1938 – G. May, *La politique religieuse de l'empereur Claude*. RD ser. IV, 17, 1938, 1-46 – J. R. Palanque, *Chronologie constantinienne*. REA 40, 1938, 241-250 – H. v. Petrikovits, *Die Chronologie der Regierung Macrins*. Kl 39, 1938, 103-107 – R. Andreotti, *L'usurpatore Postumo nel regno di Gallieno I*. Bologna 1939 – F. Altheim, *Die Soldatenkaiser*. Frankfurt 1939 – H. Werner, *Der Untergang Roms. Studien zum Dekadenzproblem in der antiken Geistesgeschichte*. Stuttgart 1939 – L. de Régibus, *La monarchia militare di Gallieno*. Genova 1939 – M.P. Charlesworth, *Documents illustrating the reigns of Claudius and Nero*. Cambr. Univ. Press 1939 – M.L.W. Laistner, *Some reflections on Latin historical writing in the fifth century*. CPh 35, 1940, 241-258 – J. Monnier, *Où en est l'histoire de la dynastie julio-claudienne?* IH 1940, 25-30 – G.M. Bersanetti, *Studi sull'imperatore Massimino il Trace*. Roma 1940 – R.M. Haywood, *The African policy of Septimius Severus*. TAPhA 71, 1940, 175-185 – W. Ensslin, *War Maximinus Thrax ein Germane?* RhM 90, 1941, 1-17 – E. Hohl, *Die „gotische“ Abkunft des Kaisers Maximinus Thrax*. Kl 33, 1941, 264-289 – A. Jordanescu, *Lusius Quietus*. Bucuresti, Impr. Nat. 1941 – A.E. Pappano, *Agrippa Posthumus*. CPh 35, 1941, 30-45 – W. Allen, jr., *The political atmosphere of the reign of Tiberius*. TAPhA 72, 1941, 1-25 – H.U. Instinsky, *Studien zur Geschichte des Septimius Severus*. Kl 35, 1942, 200-219 – J. Straub, *Die Wirkung der Niederlage bei Adrianopel auf die Diskussion über das Germanenproblem in der spätrömischen Litteratur*. Ph 95, 1943, 255-286 – J. Peters, *Die Germanenpolitik der Kaiser Konstantin und Julian im Rahmen der römischen Reichspolitik des 4. Jh.* Diss. Heidelberg 1944 (masch.) – J. Schwartz, *Recherches sur les dernières années du règne d'Auguste (4-14)*. RPh 71, 1945, 21-90 – E. Kornemann, *Der Prinzipat des Tiberius und der Genius Senatus*. SBAW München, 1947, 1 – E. Manni, *L'acclamazione di Valeriano*. RFIC 25, 1947, 106-117 – E. Manni, *La lotta di Settimio Severo per la conquista del potere*. RFIC 25, 1947, 211-243 – E. Currotto, *Pertinace et Didio Giuliano*. Ist. di Studi Rom. Roma, 1947 – P. Meloni, *Il regno di Caro Numeriano e Carino*. Annali della Fac. di Lett. e Filos. dell'Univ. di Cagliari XV, 2, 1948 – A. Passerini, *Osservazione su alcuni punti della storia di Diocleziano e Massimiano*. Acme 1, 1948, 131-194 – F.A. Lepper, *Trajan's Parthian war*. Oxford 1948 – E. Tolde, *Untersuchungen zur Innenpolitik des Kaisers Claudius*. Diss. Graz 1948 – E. Manni, *L'impero di Gallieno. Contributo alla storia di II secolo*. Roma 1949 – V. Ehrenberg u. A.H.M. Jones, *Documents illustrating the reigns of Augustus and Tiberius*. Oxford 1949 – D. Campbell Mackenzie, *The reign of Caracalla*. Diss. Princeton Univ. 1949 – J. Vogt, *Constantin der Große und sein Jahrhundert*. München 1949 – A. Calderini, *I Severi. La crisi dell'impero nel III secolo*. Bologna 1949 – K. Bekker, *Studien zur Opposition gegen den römischen Prinzipat*. Diss. Tübingen 1950 – W. Hartke, *Römische Kinderkaiser*. Berlin 1950 – L. Fronza, *Studi sull'imperatore Decio*. I. Ann. Triest. 21, 1951, 227-246 – G. Walser, *Rom, das Reich und die fremden Völker in der Geschichtsschreibung des frühen Kaiserreichs*. Basler Beiträge zur Geschichtswissenschaft 37, Basel 1951 – G. Pugliese Carra-

telli, L'età di Valeriano e di Gallieno. Appunti di storia romana. Pisa 1951 – A. Zwaenepoel, La défense de Rome et de l'empire par Octavien. LEC 19, 1951, 47–71 – A. Brancati, Augusto e la guerra di Spagna. Stud. Urb. XXVI, 1, 1952, 87–151 – G. Barbieri, Aspetti della politica di Settimio Severo. Epigraphica 14, 1952, 3–48 – R.A. Hornsby, Studies in the reign of Valerian and Gallienus. Diss. Princeton Univ. 1952 – G. Vitucci, L'imperatore Probo. Studi pubbl. dall'Ist. ital. per la Stor. ant. VIII, Roma 1952 – J. Schoen, Die spätlateinischen Kurzbiographien von Augustus bis Domitian und die sogenannte Enmannsche Kaisergeschichte. Diss. Berlin 1953 – M. Fortina, L'imperatore Graziano. Torino 1953 – L. Fronza, Studi sull'imperatore Decio. II. Trieste Univ. 1953 – H. Mattingly, The reign of Macrinus. Studies presented to D.M. Robinson vol. II, Saint Louis, Mo. Washington Univ. 1953, 962–969 – J. Beaujeu, La politique religieuse des Antonins. Thèse Fac. des Lettres Paris 1953 – H. Doerries, Das Selbstzeugnis Kaiser Konstantins. AAWG Phil.-hist. Kl. III, 34, 1954 – A. Balanti, Documenti sull'opposizione degli intellettuali a Domiziano. AFLN 4, 1954, 75–95 – Th. Frankfort, Etudes sur les guerres orientales de Trajan. Mém. de. lic. Univ. libre de Bruxelles 1954/55. Résumé in Phoibos VIII–IX, 1953/54 und 1954/55, 108/9 – M.L. Kennedy, The reign of the emperor Probus, 276–282 A.D. Diss. Univ. of Minnesota 1952 (microfilm). Résumé in DA XV, 1955, 2518/9 – M. Lamberk, Art. Varius Avitus (Elagabal). RE VIII A 1, 1955, 391–404 – F. Grosso, Aspetti della politica orientale di Domiziano. II: Parti e Estremo Oriente. Epigraphica 17, 1955, 33–78 – G. Walser, Die römische Überlieferung vom staatlichen und kulturellen Zustand der Barbaria, in E. Swoboda: Carnuntina. Röm. Forschungen in Niederöst. III, Graz 1956 – P. Sattler, Caesar Augustus und seine Gegner im Inneren vom Jahre 30 v.Chr. bis 4 n.Chr. Diss. Heidelberg 1956 – M. Friedenthal, Sejan. Eine Studie zur Regierung des Tiberius. Diss. Heidelberg 1957 – J. Ch. Traupmann, The life and reign of Commodus. Diss. Princeton Univ. 1956, (microfilm). Résumé in DA XVII, 1957, 606/7 – R. Syme, The senator as historian, in: Entretiens sur l'antiquité classique IV, 1956, Fondation Hardt, Vandœuvres-Genève 1958, 185–212 – M. Durry, Les empereurs comme historiens d'Auguste à Hadrien. In: Entretiens sur l'antiquité classique IV, 1956, Fondation Hardt, Vandœuvres-Genève 1958, 215–245 – G. de Sanctis, Ricerche sulla storiografia siceliota. Sikelika, Coll. di Monografie pubbl. dal Centro Sicil. di Studi stor.-archeol. I Palermo 1958 – Chr. Habicht, Zur Geschichte des Kaisers Konstantin. H 86, 1958, 360–378 – E.F. Leon, Clemency of Trajan. CB 34, 1958, 63/64 – M. Hammond, The Antonine monarchy. Pap. and Monogr. of the Amer. Acad. in Rome XIX. Roma 1959 – P. Sattler, Augustus und der Senat. Untersuchungen zur römischen Innenpolitik zwischen 30 und 17 v. Chr. Göttingen 1960 – S. Jannaccone, Appunti per una storia della storiografia retorica nel II secolo. GIF 14, 1961, 289–307 – M. McCrum u. A.G. Woodhead, Select documents of the principates of the Flavian emperors A.D. 68–96. Cambridge 1961 – W.F. Akveld, Germanicus. Diss. Utrecht Hist. Stud. XVII, Groningen 1961 – F. Kunk, Die Sprache des Tacitus und die Tradition der lateinischen Historikersprache. Diss. Heidelberg 1962 – A. Momigliano, Pagan and christian historiography in the fourth century A.D. in: The conflict between paganism and christianity in the

fourth century. Oxford 1963, 79-99 - V.S. Sokolov, Les historiens romains anonymes du IVe siècle ap. J.-C. VMUist 1963, 1, 62-78 - I. Lana, La storiografia del basso impero I.-II: La dissoluzione della storiografia pagana negli ultimi secoli di Roma. Torino 1963 - P. Jal, La place des guerres civiles de la fin de la république romaine chez les historiens mineurs grecs et latins. Actes VIIe Congrès Assoc. Budé Paris 1964, 213/4 - A. Bellezza, Massimino il Trace. Studia Historica XII, Roma 1964 - K.H. Waters, The character of Domitian. Phoenix 18, 1964, 49-77

M. Tullius Cicero**P. III-XVI; 3-5**

J. Zingler, De Cicerone historico quaestiones. Diss. Berlin 1900 - L. Laurand, L'histoire dans les discours de Cicéron. MB 15, 1910, 5-34 - F. Sauer, Über die Verwendung von Geschichte und Altertumskunde in Ciceros Reden. I. Teil. Progr. Gymn. Ludwigshafen 1910 - H. Schoenberger, Beispiele aus der Geschichte, ein rhetorisches Kunstmittel Ciceros. Progr. Augsburg 1911 - E. Heikel, Adversaria ad Ciceronis de consulatu suo poema. Diss. Helsingfors 1912 - R. Schütz, Ciceros historische Kenntnisse. Diss. Berlin 1913 - F. Münzer, Hortensius und Cicero bei historischen Studien. H 49, 1914, 196-213 - H. Schoenberger, Über die Quellen und die Verwendung der geschichtlichen Beispiele in Ciceros Briefen. Progr. Ingoldstadt 1914 - O. Plasberg, Cicero in seinen Werken und Briefen. Leipzig 1926 - B.L. Hallward, Cicero historicus. CHJ 3, 1931, 221-237 - K. Sprey, Ementiri in historiis. Hermeneus 9, 1936, 109-114 - P. Boyancé, Sur Cicéron et l'histoire. REA 42, 1940, 388-392 - A. Jadot, L'histoire dans l'œuvre de Cicéron. Thèse de lic. Univ. de Louvain; cf. RBPh 21, 1942, 537 - B.L. Ullman, History and tragedy. TAPhA 73, 1942, 25-53 - G. Vanella, L'humanitas della concezione oratoria e storiografica di Cicerone. Napoli 1947 - V. Paladini, Sul pensiero storiografico di Cicerone. Lat. 6, 1947, 329-344 - M. Ruch, Vérité historique, etc. dans les dialogues de Cicéron. Résumé d'une communication dans REL 26, 1948, 61-63 - J. Bayet, Approches historiques de Cicéron. Critique 4, 1949, 527-538 - L. Ferrero, Osservazione sugli interessi storici ciceroniani. GIF 3, 1950, 219-237 - M. Rambaud, Cicéron et l'histoire romaine. Paris 1953 - K. Fromm, Ciceros geschichtlicher Sinn. Diss. Freiburg 1953 - G.M. Liošic, Cicéron comme source de l'histoire de la conjuration de Catilina. Mém. de l'Univ. de Biélorussie. Sér. hist. I, 1959, 83-99 - M. Laffranque, A propos des mémoires de Cicéron sur l'histoire de son consulat. RPhilos 87, 1962, 351-358

Quintus Tullius Cicero**P. XVII**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 249, 333/334

Marcus Tullius Tiro**P. XVII-XX; 5-6**

J. Tolkiehn, Zu den Fragmenten des Tiro. WKIPh 20, 1903, 1133/34 - H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 271-273

Titus Pomponius Atticus**P. XX-XXVIII; 6-8**

F. Münzer, Atticus als Geschichtsschreiber. H 40, 1905, 50-100 - O. Hirschfeld, Velleius Paterculus und Atticus. Kleine Schriften, Berlin 1913, 778/779 - A.H. Byrne, Titus Pomponius Atticus. Diss. Bryn Mawr Pennsylvania 1920 - L. Alfonsi, Nepote fonte

di Cicerone. RhM 93, 1949, 59–65 – L. Alfonsi, Sulle fonti del De senectute (e.g. Attici liber Annalis). PP 10, 1955, 121–129 – R. Feger, Art. T. Pomponius Atticus. RE Suppl. VIII, 1956, 503–526 – G. Puccioni, Il Brutus ciceroniano come fonte biografica e storico-letteraria (et Attici liber Annalis). Atti I Congr. Studi Ciceron. I, Roma 1961, 245–251 – V. d'Agostino, La Vita Corneliana di Tito Pomponio Attico. RSC 10, 1962, 109–120

Saufeius**P. XXVIII; 8**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 207

Quintus Hortensius Hortalus**P. XXVIII–XXX; 9**

F. Münzer, Hortensius und Cicero bei historischen Studien. H 49, 1914, 196–213 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 249/250 – J. Wikarjak, Hortensja, przedstawicielka wymowy rzymskiej. Filomata (Kraków) 1959, 132–139

Marcus Terentius Varro**P. XXXII–XXXX; 9–25**

R. Ritter, De Varrone Vergilii in narrandis urbium populorumque Italiae originibus auctore. Diss. Halle 1901 – A. Klotz, Der Katalog der varron. Schriften. H 36, 1901, 1–17 – H. Peter, Die Epochen in Varros Werk de gente populi Romani. RhM 57, 1902, 231–251 – H.A. Sanders, The Annals of Varro. AJA 23, 1902, 28–45 – R. Kriegshammer, De Varronis et Verrii fontibus quaestiones selectae. Diss. Leipzig 1903 – P. Wessner, Zu Varro de vita populi Romani. H 41, 1906, 460–472 – W.M. Lindsay, On the fragments of Varro „de vita populi Romani I“ preserved in Nonius XVII. CR 20, 1906, 440/41 – P. Fraccaro, Studi Varroniani: De gente populi Romani libri IV. Padova 1907 – C. Frick, Varroniana I: In welcher Schrift hat Varro über die nach ihm benannte Aera gehandelt? BPhW 30, 1910, 1023/24 – C. Frick, Varroniana II. (contin.) BPhW 31, 1911, 1322–1326 – G.L. Hendrickson, The provenance of Jerome's catalogue of Varro's works. CPh 6, 1912, 334–343 – F. Plessis, Varron. RCC XX, 5, 1914 – R.J. Walker, Les catalogues Varroniens. Paris 1927 – L. Strzelecki, Ramenta Varroniana. Charist. Przychocki, Warszawa 1934, 190–209 (ad librum qui inscribitur De vita populi Romani) – L.R. Taylor, Varro's De gente populi Romani. CPh 29, 1934, 221–229 – H. Dahlmann, Art. M. Terentius Varro. RE Suppl. VI, 1935, 1172–1277 – R. Helm, Valerius Maximus und die Exemplasammlung. H 74, 1939, 130–154 – B. Riposati, M. Terenti Varronis de vita populi Romani. Fonti, esegesi, edizione critica dei frammenti. Pubbl. dell'Univ. del Sacro Cuore, IV, 33, Milano 1939 – R. Helm, Beiträge zur Quellenforschung bei Valerius Maximus. RhM 89, 1940, 241–273 – F. Klingner, Italien, Name, Begriff und Idee im Altertum. A 17, 1941, 89–104 – H. Dahlmann, Varro de vita sua ad Libonem. Ph 97, 1948, 365–368 – A. Momigliano, Perizonius, Niebuhr and the character of early Roman tradition. JRS 47, 1957, 104–114 – C. Galli, Le ville marittime italiane e africane. RIL 91, 1957, 285–305 – L.W. Daly, A common source in early Roman history. AJPh 84, 1963, 68–71

Cornelius Nepos**P. XXXX–LVI; 25–40**

H. Sternberg, Zur Nepos-Frage. WS 35, 1913, 199–205 – Th. Stangl, Zu Cornelius Nepos De viris illustribus Fragment 3 und 6. WKlPh 31, 1922, 612–615 – M. de Montoliu, Vides d'homes illus-

tres, introduccion, text i traduccion. Barcelona 1923 – L.E. Lord, The biographical interests of Nepos. TAPhA 55, 1924, XXIX – A. Kurfeß, Bericht über Cornelius Nepos (1920–26). JAW 212, 1927, 21–25 – L. Castiglioni, In Senec. rhet., Pompon. Mel., Corn. Nepotem animadversiones criticae. Racc. Ramorino, Milano 1927, 101–129 – E. Malcovati, Note a Cornelio Nepote. Ath 11, 1933, 29–43, 360–365 – A. Kurfeß, Bericht über Cornelius Nepos (1926–1934). JAW 252, 1936, 89–104 – L. Alfonsi, Sulla cronaca di Cornelio Nepote. RIL 76, 1942/43, 331–340 – E. Malcovati, Cornelii Nepotis quae extant. Torino 1945 – G. d'Anna, Contributo alla cronologia dei poeti latini arcaici. I (Cronica Nepotis). RIL 86, 1953, 211–232 – L. Alfonsi, Studi Cornelianiani. Antidoron Paoli, Firenze 1955, 41–56 – S. Costanza, Considerazioni relativistiche nella praefatio di Cornelio Nepote. Teoresi 10, 1955, 131–159 – G. d'Anna, Contributo alla cronologia dei poeti latini arcaici. IV. RIL 89/90, 1956, 334–342 – U. Fleischer, Zu Cornelius Nepos. Festschr. Snell, München 1956, 197–208 – H. Fuchs, Cicero über Caesar, Nepos und Plinius über Cicero. MH 18, 1961, 232 – G. Ch. Picard, Les sufètes de Carthage dans Cornelius Nepos. REL 41, 1963, 269–281 – A. Wójcik, Tabulae de Catone et Scipione inter se dissentientibus (polonice). Eos 53, 1963, 341–354

L. Ateius Praetextatus Philologus**P. LVII–LVIII; 41**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 294

C. Sulpicius Galba**P. LVIII; 41**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 260/261

L. Arruntius**P. LVIII–LVIII; 41–42**

R.S. Rogers, Lucius Arruntius. CPh 26, 1931, 31–45 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 96/97

Munatius Rufus**P. LVIII; 42–44**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 280/281; vol. II. Paris 1956, 170

T. Ampius Balbus**P. LVIII–LX; 45**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 284

M. Actorius Naso**P. LX; 45**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 284

M. Fadius Gallus**P. LX**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 280

L. Aurunculeius Cotta**P. LXI; 45–46**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 281

L. Cornelius Balbus**P. LXI–LXIII; 46**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 281

C. Oppius**P. LXIII–LXIII; 46–49**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 271; 273; 281/282

Tanusius Geminus**P. LXV-LXVI; 49-51**

A. Klotz, *De Plutarchii vitae Caesarianae fontibus* (Tanusius). Mn 6, Ser. III, 1938, 313-319 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. I. Paris 1952, 264/265

M. Iunius Brutus**P. LXVI-LXVII; 51**

H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. I. Paris 1952, 250; 269

L. Calpurnius Bibulus**P. LXVII; 51-52**

H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. I. Paris 1952, 273

P. Volumnius**P. LXVII-LXVIII; 52-53**

H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. I. Paris 1952, 275

Empylus**P. LXVIII**

H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. I. Paris 1952, 284

Q. Dellius**P. LXVIII-LXXI; 53-54**

O. Hirschfeld, *Dellius ou Sallustius*. Mélanges Boissier, Paris 1903, 293-295 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 95/96

Imperator Caesar Augustus**P. LXXI-LXXVI; 54-64**

F. Blumenthal, *Die Autobiographie des Augustus I*. WS 35, 1913, 113-130 – F. Blumenthal, *Die Autobiographie des Augustus II*. WS 35, 1913, 267-288 – F. Blumenthal, *Die Autobiographie des Augustus III*. WS 36, 1914, 84-103 – E. Malcovati, *Imperatoris Caesaris Augusti operum fragmenta*, coll. rec., praefata est, append. crit. add. Torino 1921; 1928 – G. Helmchen, *Ausgew. Kapitel über die innere Politik des Augustus und ihre Darstellung in seinen eigenen Schriften*. Diss. Marburg 1922/23 – G. Coppola, *Cesare Augusto scrittore*. NAnt 72, 1937, fasc. 1558, 429-436 – T. Sinko, *Dwuty-siaclecie cesarza Augusta*. Przegląd Współczesny 1937, 1-19 – E. Malcovati, *Imperatoris Caesaris Augusti operum fragmenta*, Torino 1948; Torino 1962 – A. Migheli, *Le memorie di Augusto in Appiano*, Illyr. 14-28. AFLC 31, 1953, 197-217 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 99 – H. Hahn, *Untersuchungen zur Autobiographie des Kaisers Augustus*. Diss. Leipzig 1957 – H. Hahn, *Neue Untersuchungen zur Autobiographie des Kaisers Augustus*. N Clio 10, 1958/59/60, 137-148 – A. Kranzcek, *De Octaviano* (polonice, cum summario latino). Me 18, 1963, 278-285

C. Cilnius Maecenas**P. LXXXVI-LXXXVII**

P. Lunderstedt, *De C. Maecenatis fragmentis* (Comm. phil. Jena IX, 1). Leipzig 1911 – O. Rossbach, *Zwei Schriften des Maecenas*. BPhW 40, 1920, 356-360 – A. Stein, A. Kappelmacher, *Art. Maecenas*. RE XIV, 1927, 207-229 – A. Fougnes, *C. Maecenas. Zijn openbaar optreden. Zijn fragmenten*. Thèse de Lic. Univ. de Gand 1934-1935 – M. Jolivet, *Mécène*. Mém. Diplôme Cl. sup. Fac. des Lettres Paris 1938, cf. REL 16, 1938, 346 – P. de Francisci, *La figura e l'opera di Caio Cilnio Mecenate*. Atti e Mem. della Accad. Petrarca 24, 1938, 139-148 – I frammenti, a cura di R. Avallone, Salerno 1945 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 102 – R. Avallone, *Mecenate*, con edizione dei frammenti. Napoli 1963

M. Vipsanius Agrippa**P. LXXVII; 64-65**

S. Josifović, Der illyrische Feldzug Octavians. ZAnt 6, 1956, 138-165 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 100/101

M. Valerius Messalla Rufus**P. LXXVIII; 65**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. I. Paris 1952, 270 ann. – W. Spoerri, Späthellenistische Berichte über Welt, Kultur und Götter. Schweizer Beitr. zur Altertumswiss. IX, Basel 1959

M. Valerius Messalla Corvinus**P. LXXVIII-LXXXIII; 65-67**

A. Biedl, Ein übersehenes Fragment des Messalla Corvinus. WS 46, 1927/28, 100 – R. Hanslik, Art. M. Valerius Messalla Corvinus. RE VIII A 1, 1955, 131-157 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 101

C. Asinius Pollio**P. LXXXIII-LXXXVII; 67-70**

E. Kornemann, Pollios Geschichtswerk und Horaz Carm. II, 1. Kl 3, 1903, 550/51 – E. Hauler, Zum Sendschreiben des Catulus über die consilia des Asinius Pollio. Wiener Eranos, Wien 1909, 213-224 – R. Daebritz, Zu Asinius Pollio. Ph 70, 1911, 267-273 – A. Klotz, Die literarische Überlieferung über Caesars letzten Feldzug. Epitymbion Swoboda, Reichenberg 1927, 123-132 – A. Klotz, De Plutarchii vitae Caesarianae fontibus. Mn 6, 1938, 313-319 – B.L. Ullman, History and tragedy. TAPhA 73, 1942, 15-53 – J. André, Les relations politiques et personnelles de Cicéron et Asinius Pollion. REL 24, 1946, 151-169 – J. André, C. Asinius Pollion et la propagande pro-octavienne. REL 26, 1948, 215-221 – J. André, La vie et l'œuvre d'Asinius Pollion. Thèse compl. Fac. des Lettres Paris 1948, Paris 1949, cf. REL 26, 1948, 376/377 – C.C. Coulter, Pollio's History of the civil war. CW 46, 1952, 33-36 – E. Hohl, Caesar am Rubico. H 80, 1952, 246-249 – L.H. Feldman, Asinius Pollio and his Jewish interests. TAPhA 84, 1953, 73-80 – V. d'Agostino, Figure di Romani antichi. Caio Asinio Pollione. RSC 2, 1954, 100-108 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 94/95 – J.P.V.D. Balsdon, The veracity of Caesar. G & R 2nd Ser. IV, 1957, 19-28 – E. Gabba, Note sulla polemica anteciceroniana di Asinio Pollione. RSI 69, 1957, 317-339 – F. Klingner, Tacitus und die Geschichtsschreiber des 1. Jahrhunderts. MH 15, 1958, 194-206 – A.D. Leeman, Tweemaal Cicero. Hermeneus 30, 1958, 74-81 – F. della Corte, Il giudizio di Pollione su Balbo Minore. RCCM 2, 1960, 347-355 – E. Paratore, Il giudizio di Pollione su Balbo Minore. Postilla. RCCM 2, 1960, 356-363 – I. Hahn, Appien et le cercle de Sénèque (de fontibus Appiani, praeter ceteros de Pollione). AAntHung 12, 1964, 169-206 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 94/95

Octavius Ruso**P. LXXXVIII**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 92/93

C. Furnius**P. LXXXVIII**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 92 (L.(!) Furnius)

Octavius Musa**P. LXXXXVIII-LXXXXVIII**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 93**Iulius Marathus****P. LXXXXVIII-C; 70-71**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 98**C. Drusus****P. C; 71**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 98**Aquilius Niger****P. C; 71**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 94**Baebius Macer****P. C; 71-72**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 96**T. Labienus****P. C-CI**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 96**C. Iulius Hyginus****P. CI-CVII; 72-77**

P. van de Woestijne, *Hyginiana*. Gand 1930 – A. Klotz, *Der zweite punische Krieg bei Florus*. RhM 89, 1940, 114–127 – F. Grosso, *Il caso di Plemínio*. GIF 5, 1952, 119–135; 234–253 – G. Puccioni, *Il problema delle fonti storiche di S. Girolamo*. ASNP 25, 1956, 191–212 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 92; 98; 102/103 – A. Sacconi, *Giulio Igino scrittore di biografie*. RCCM 3, 1961, 246–249

C. Clodius Licinus**P. CVII-CVIII; 77-78**

F. Grosso, *Il caso di Plemínio*. GIF 5, 1952, 119–135; 234–253 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 97/98

M. Verrius Flaccus**P. CVIII-CVIII; 78-79**

A. Klotz, *L. Siccus Dentatus*. Kl 32, 1940, 173–179 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 110

Fenestella**P. CVIII-CXIII; 79-87**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 147/148**Cremutius Cordus****P. CXIII-CXV; 87-90**

F.A. Marx, *Der Prozeß des Historikers Cremutius Cordus*. Gymn 48, 1937, 140–145 – J. Schwartz, *L'ombre d'Antoine et les débuts du principat*. MH 5, 1948, 155–167 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 162–164 – F. Klingner, *Tacitus und die Geschichtsschreibung des 1. Jahrhunderts*. MH 15, 1958, 194–206 – S. Desideri, *Note sull'Agricola di Tacito*. GIF 13, 1960, 150–156

Brutteditius Niger**P. CXVI; 90-91**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 162**Tuscius****P. CXVI-CXVII**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 161

Cn. Cornelius Lentulus Gaetulicus**P. CXVII; 91**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 126; 161**L. Annaeus Seneca (rhetor)****P. CXVIII-CXVIII; 91-92**

A. Klotz, *Das Geschichtswerk des älteren Seneca*. RhM 56, 1901, 429-442 – W. Hoffa, *De Seneca patre quaestiones selectae*. Diss. Göttingen 1909 – L. Castiglioni, *Lattanzio e le storie di Seneca padre*. RFIC 56, 1928, 454-475 – F. Klingner, *Tacitus und die Geschichtsschreibung des 1. Jahrhunderts*. MH 15, 1958, 194-206 – A. Grisart, *Suétone et les deux Sénèque*. Helikon 1, 1961, 302-308 – I. Hahn, *Appien et le cercle de Sénèque*. AAntHung 12, 1964, 169-206

Imperator Tiberius Claudius Nero**P. CXVIII; 92**

G. Lienhart, *Tiberius Caligula Claudius Nero quid extra munera imperatoria scripserint*. Diss. Freiburg 1934 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 171

Imperator Tiberius Claudius**P. CXX-CXXIII; 92-94**

J. Heurgon, *La vocation étrusque de l'empereur Claude*. CRAI 1953, 92-97 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 166/167; 171 – F. Klingner, *Tacitus und die Geschichtsschreibung des 1. Jahrhunderts*. MH 15, 1958, 194-206

Agrippina Claudii**P. CXXIII; 94**

H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 171/172

C. Cornelius Bocchus**P. CXXIII-CXXV; 94-95**

H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 148/149

Aufidius Bassus**P. CXXV-CXXVII; 96-98**

W. Pelka, *Zu Aufidius Bassus*. RhM 61, 1906, 620-624 – F. Münzer, *Aufidius und Plinius*. RhM 62, 1907, 161-169 – F.A. Marx, *Aufidius Bassus*. Kl 31, 1936, 94-101 – C. Jodry, *L'utilisation des documents militaires chez Velleius Paterculus*. REL 29, 1951, 265-284 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 164-166 – F. Klingner, *Tacitus und die Geschichtsschreibung des 1. Jahrhunderts*. MH 15, 1958, 194-206 – G.B. Townsend, *Traces in Dio Cassius of Cluvius, Aufidius and Pliny*. H 89, 1961, 227-248

M. Servilius Nonianus**P. CXXVIII-CXXVIII; 98**

H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 167 – F. Klingner, *Tacitus und die Geschichtsschreibung des 1. Jahrhunderts*. MH 15, 1958, 194-206 – R. Syme, *The historian Servilius Nonianus*. H 92, 1964, 408-424

L. Annaeus Seneca (philosophus)**P. CXXVIII; 98**

A. Klotz, *Das Geschichtswerk des älteren Seneca (imprimis de libro filii qui inscribitur „De vita patris“)*. RhM 56, 1901, 429-442 – C. Preisendanz, *De L. Annaei Senecae patris vestigiis in Senecae philosophi scriptis deprehendendis*. Diss. Heidelberg 1908 – H.

Schendel, Quibus auctoribus Romanis L. Annaeus Seneca in rebus patriis usus sit. Diss. Greifswald 1908 (ad „De vita patris“ p. 50) – F. Préchac, Sénèque et l'histoire. RPh 61, 1935, 361–370 – L. Herrmann, Chronologie des œuvres en prose de Sénèque. Lat 1, 1937, 94–112 – M. Renard, Sénèque, historien de la conjuration de Cinna. Lat 1, 1937, 241–255 – E.C. van Buskirk, Seneca's use of the historical example. Diss. Cornell Univ. 1939 – E. Préchac, Encore Sénèque et l'histoire. RPh 66, 1940, 247–253 – W.H. Alexander, Seneca the philosopher in account with Roman history. Trans. of the Royal Soc. of Canada Sect. II, Ser. III, 41, 1948, 20–46 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 169

P. Clodius Thrasea Paetus**P. CXXX–CXXXI; 99**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 169/170

P. Antei**P. CXXXI**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 169/170

Cn. Domitius Corbulo**P. CXXXII–CXXXVIII; 99–101**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 172

L. Antistius Vetus**P. CXXXVIII–CXXXX**

L. Herrmann, L. Antistius Vetus et le pomœrium. REL 26, 1948, 222–228 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 143

C. Licinius Mucianus**P. CXXXX–CXXXXII; 101–107**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 179–183

Imperator T. Flavius Vespasianus**P. CXXXXIII–CXXXXV; 108**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 209/210

M. Antonius Iulianus**P. CXXXXV–CXXXXVI; 108–109**

E. Hertlein, Antonius Iulianus, ein römischer Geschichtsschreiber ? Ph 77, 1921, 174–193 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 105/106

C. Plinius Secundus**P. CXXXXVI–CLXII; 109–112**

F. Matthias, Über Pytheas von Massilia und die ältesten Nachrichten von den Germanen. Progr. Berlin 1901 – M. Lehnerdt, Ein verschollenes Werk des älteren Plinius. H 48, 1913, 274–282 – E. Norden, Die germanische Urgeschichte in Tacitus' Germania, 1923, Kap. IV: Auf den Spuren der bella Germaniae des Plinius, 207–312 – Ch. Nailis, Studie over de chronologie van het leven en de werken van Plinius den Naturalist. PhS 13/14, 1942/43, 1–23; 25–77 – A. Labhardt, Quelques témoignages d'auteurs latins sur la personnalité et l'œuvre de Pline l'Ancien. Mém. Niedermann, Rec. de Trav. publ. par la Fac. des Lettres Neuchâtel XXII, 1944, 105–114 – W. Kroll, Art. C. Plinius Secundus der Ältere. RE XXI, 1, 1951, 271–439 – R. Nierhaus, Zu den ethnographischen Angaben

in Lukans Gallien-Exkurs. BJ 153, 1953, 46–62 – K. Meister, Der Bericht des Tacitus über die Landung des Germanicus in der Emsmündung. H 83, 1955, 92–106 – R. Syme, Deux proconsulats d'Afrique. REA 58, 1956, 236–240 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 61; 65; 69 – J. Desanges, Le triomphe de Cornélius Balbus 19 av. J.-C. RA 101, 1957, 5–43 – G.B. Townend, Traces in Dio Cassius of Cluvius, Aufidius and Pliny. H 89, 1961, 227–248 – M. Schuster, Art. Umbricius Melior, Quellenschriftsteller des älteren Plinius. RE IX A 1, 1961, 595–596 – M.A.T. Burns, Pliny's ideal Roman. CJ 59, 1964, 253–258

Fabius Rusticus**P. CLXII–CLXV; 112–113**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 203/204

M. Cluvius Rufus**P. CLXV–CLXVIII; 114–115**

E. Wölfflin, Plinius and Cluvius Rufus. ALL 12, 1907, 345–354 – F.R.B. Godolphin, The source of Plutarch's thesis in the lives of Galba and Otho. AJPh 56, 1935, 324–328 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 167–169 – G.B. Townend, Traces in Dio Cassius of Cluvius, Aufidius and Pliny. H 89, 1961, 227–248 – L.H. Feldmann, The sources of Josephus' Antiquities Book 19. Lat 21, 1962, 320–333 – G.B. Townend, Cluvius Rufus in the Histories of Tacitus. AJPh 85, 1964, 337–377

Vipstanus Messalla**P. CLXVIII–CLXVIII; 115–116**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 211/212

Iulius Secundus**P. CLXX–CLXXI**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 199/200

C. Vibius Maximus**P. CLXXI**

W. Keil, Vibius Maximus und Florus. BPhW 39, 1919, 1075–1080 – H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 205

Iunius Arulenus Rusticus**P. CLXXII; 116**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 107/108 – R.S. Rogers, A group of Domitianic treason-trials. CPh 55, 1960, 19–23

Herennius Senecio**P. CLXXII–CLXXIII**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 208 – R.S. Rogers, A group of Domitianic treason-trials. CPh 55, 1960, 19–23

C. Fannius**P. CLXXIII**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 208

Cn. Octavius Titinius Capito**P. CLXXIII**

H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 208/209

- C. Plinius Caecilius** **P. CLXXXIII-CLXXXIII**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 207
- Pompeius Planta** **P. CLXXXIII-CLXXXV; 116**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 204/205
- Pompeius Saturninus** **P. CLXXXV**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 206
- Sardus** **P. CLXXXV-CLXXXVI**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 203
- Imperator M. Ulpius Traianus** **P. CLXXXVI; 117**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 211
- Imperator P. Aelius Hadrianus** **P. CLXXXVI-CLXXXVIII; 117-118**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 211
- Imperator L. Septimius Severus** **P. CLXXXVIII-CLXXXVIII; 118-120**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 246
- Marius Maximus** **P. CLXXX-CLXXXVIII; 121-129**
Th. Birt, Zu Marius Maximus. Ph 76, 1920, 362-366 - J. Toutain, Réflexions sur une monnaie romaine. Mél. Bidez-Cumont, Coll. Latomus II Bruxelles 1949, 331-338 - H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 270-272 - G. Alföldi, Pannonici augures. AAntHung 8, 1960, 145-167
- Gargilius Martialis** **P. CLXXXX; 131**
W. Heraeus, Zu den lateinischen Medizinern II: Gargilii Martialis medicina. WKlPh 34, 1917, 704 - H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris, 1956, 260-262
- Lollius Urbicus** **P. CLXXXX; 132**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 275/276
- Aelius Iunius Cordus** **P. CLXXXXI-CLXXXXIII; 132-140**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 272-274
- Acholius** **P. CLXXXXV; 140-142**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 276
- Asinius Quadratus** **P. CLXXXXV-CLXXXXVII; 142-147**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 274
- Iulius Atherianus** **P. CLXXXXVIII; 147**
H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 277/278
- Nicomachus** **P. CC; 151-152**
E. Demougeot, Flavius Vopiscus est-il Nicomache Flavien? AC 22, 1953, 361-382 - H. Bardon, La littérature latine inconnue. vol. II. Paris 1956, 291-293

Imperator L. Domitius Aurelianus**P. CCII-CCIII**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 250**Imperator Flavius Valerius Constantinus****P. CCIII; 155**H. Doerries, *Das Selbstzeugnis Kaiser Konstantins*. AAWG, Phil.-hist. Kl. 3. Folge, XXXIV, 1954 – H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 278/279**Naucellius****P. CCIII-CCV**S. Mariotti, *Art. Naucellius*. RE Suppl. IX, 1962, 411–415 – P. Veyne, *Le „prénom“ de Naucellius*. RPh 38, 1964, 253–257**Q. Aurelius Memmius Symmachus****P. CCV-CCVII; 156–158**J. Réray, *Symmachus es Prudentius*. EPhK 36, 1912, 219–229; 438–446 – E. Hohl, *Die „gotische Abkunft“ des Kaisers Maximinus Thrax*. Kl 33, 1941, 92–117 – J. A. McGeachy, jr., *Quintus Aurelius Symmachus and the senatorial aristocracy of the West*. Diss. Univ. of Chicago, Chicago 1942 – W. Ensslin, *Des Symmachus Historia Romana als Quelle für Jordanes*. SBAW München, 1948, 3 – A. Momigliano, *Gli Anicii e la storiografia latina del VI secolo D.C.* RAL Ser. 8a 11, 1956, 279–297**Fabius Vestalis****P. CCVII-CCVIII; 158–159**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 107/108**Deculo****P. CCVIII; 159**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 178/179**Cornelius Valerianus****P. CCVIII; 159**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 140**Bruttius****P. CCVIII-CCVIII; 160**H. Bardon, *La littérature latine inconnue*. vol. II. Paris 1956, 207**Aemilius Sura****P. CCX; 161**J. W. Swain, *The history of the four monarchies. Opposition history under the Roman empire*. CPh 35, 1940, 1–21**Scriptores Historiae Augustae**C. Lessing, *Scriptorum Historiae Augustae Lexicon*. Leipzig 1901 – J. M. Heer, *Der historische Wert der vita Commodi in der Sammlung der Scriptores Historiae Augustae*. Diss. Tübingen 1901 – G. Tropea, *Studi sugli Scriptores Historiae Augustae*. RSA N.S. 6, 1902, 185–255 – E. Schreiner, *Til Gellius og scriptores historiae Augustae*. NTF XI, 4, 1903, 157 sqq. – O. Schulz, *Beiträge zur Kritik unserer literarischen Überlieferung für die Zeit von Commodus' Sturze bis auf den Tod von M. Aurelius Antoninus*. Leipzig 1903 – N. Vulić, *Miscellanea sugli Scriptores historiae Augustae*. RSA N.S. 8, 1904, 104–107 – Ch. Lécivain, *Etudes sur l'histoire Auguste*. Paris 1904 – G. Pasciuccio, *Elagabalo. Contributi agli studi ns gli scriptores historiae Augustae*. Feltre 1905 – R. Ellis, *On the Historia*

Augusta. *Hermathena* 31, 1905, 399–420 – H. Peter, Bericht über die Literatur zu den scriptores historiae Augustae von 1893–1905. *JAW* 130, 1906, 1–32 – F. Rühl, Zu den scriptores Historiae Augustae. *RhM* 62, 1907, 1–8 – S. H. Ballou, The Manuscripts of the Historia Augusta. *CPh* 3, 1908, 273–278 – F. Walter, Beiträge zur Textkritik der Scriptores historiae Augustae. *Progr. Regensburg* 1909 – C. Brakman, *Annaeana nova Velleiana. Ad scriptores historiae Augustae. Lugduni Batavorum* 1910 – E. Hohl, Vopiscus und die Biographie des Kaisers Tacitus. *Kl* 11, 1911, 178–229; 284–324 – P. H. Damsté, Ad scriptores historiae Augustae. *Mn Ser. II* 39, 1911, 185–194; 225–241 – K. Hönn, Quellenuntersuchungen zu den Viten des Heliogabalus und des Severus Alexander im Corpus der Scriptores Historiae Augustae. Leipzig 1911 – E. Hohl, Beiträge zur Textgeschichte der H. A. *Kl* 11, 1911, 387–423 – A. Jaekel, Zwei kritische Bemerkungen zu den „S. H. A.“ I: Zum Tode des L. Aelius Caesar. II: Zur Adoption des Antoninus Pius. *Kl* 12, 1912, 121–125 – P. H. Damsté, Ad scriptores historiae Augustae. *Mn Ser. II* 40, 1912, 259–276 – H. Peter, S. H. A. iterum rec. apparatusque criticum addidit H. P. Vol. I (ed. stereotypa), Leipzig 1913 – E. Hohl, Beiträge zur Textgeschichte der H. A. *Kl* 13, 1913, 258–288 – E. Hohl, Zur H. A. (Vita Severi 17, 6). *RhM* 68, 1913, 316–319 – A. G. Roos, Ad Spartiani vitam Hadriani (c. 20, 1). *Mn Ser. II* 41, 1913, 144 – O. Hirschfeld, Die Abfassungszeit der Sammlung der S. H. A. Kleine Schriften, Berlin 1913, 887–891 – B. Kasansky, Notes sur la biographie d'Alexandre Sévère. *JMIR* 49–54, 1914 – J. C. P. Smits, Die Vitae Commodi und Diocletiani; eine quellenkritische Untersuchung. Leiden 1914 – S. H. Ballou, The manuscript tradition of the H. A. Leipzig 1914 – E. Hohl, Das Problem der H. A. *NJA* 17, 1914, 698–712 – E. Hohl, Textkritisches zur H. A. *RhM* 70, 1915, 474–479 – J. Hasebrink, Die Fälschung der Vita Nigri und Vita Albini in den S. H. A. Diss. Heidelberg 1916 – A. v. Domaszewski, Die Topographie Roms bei den S. H. A. *SHA* 1916, 7 – A. v. Domaszewski, Die Geographie bei den S. H. A. *SHA* 1916, 15 – A. v. Domaszewski, Die Daten der S. H. A. von Severus Alexander bis Carus. *SHA* 1917, 1 – W. Soltau, Die echten Kaiserbiographien: Der Weg zur Lösung des Problems der S. H. A. *Ph* 74, 1917, 384–445 – W. Soltau, Julius Capitolinus. *BPhW* 37, 1917, 1541–1544 – W. Soltau, Zu den S. H. A. *BPhW* 38, 1918, 1047–1056 – E. Hohl, Zur Textgeschichte der H. A. *Kl* 15, 1918, 78–98 – A. v. Domaszewski, Die Personennamen bei den S. H. A. *SHA* 1918, 13 – L. Homo, La grande crise de l'an 238 ap. J.-C. et le problème de l'Hist. Auguste. *RH* 130, 1919, 209–264; 131, 1919, 1–38 – A. v. Domaszewski, Der Staat bei den S. H. A. *SHA* 1920, 6 – E. Hohl, Über den Ursprung der H. A. *H* 55, 1920, 296–310 – Th. Birt, Zu Marius Maximus. *Ph* 76, 1920, 362–366 – H. Dessau, Die Samaritaner bei den S. H. A. *Janus*, Festschr. Lehmann-Haupt, Wien 1921, 124–128 – E. Tidner, In S. H. A. adnotationunculae. Festschr. P. Persson, Uppsala 1922, 149–162 – J. Schwendemann, Der historische Wert der Vita Marci bei den S. H. A. Heidelberg 1923 – H. Baynes, The date of the composition of the H. A. *CR* 38, 1924, 165–169 – E. Hohl, Bericht über die Literatur zu den S. H. A. für die Jahre 1916–1923. *JAW* 200, 1924, 167–216 – F. Pichlmayr, Zu den S. H. A. *Ph* 80, 1925, 345–350 – N. H. Baynes, The H. A., its date and purpose. Oxford 1926 – L. Homo, Les documents de l'H. A. et leur valeur historique. *RH* 151, 1926, 161–198 – E. Hohl (ed.), *Scriptores Histo-*

riae Augustae. Leipzig 1927 – B. Schmeidler, Die S.H.A. und der Hl. Hieronymus. BPhW 47, 1927, 955–960 – G. Thörnell, Ad S.H.A. et Ammianum Marcellinum adnotationes. Skrifter utg. K. human. Vetenskaps. Samfundet i Uppsala 24, 6, Uppsala/Leipzig 1927 – E. Hohl, Grundsätzliches zur Textgestaltung der H.A. BPhW 48, 1928, 1115–1118 – Th. Birt, Zu den S.H.A. Ph 83, 1928, 177–178 – W.H. Fisher, The Augustean Vita Aureliani. JRS 19, 1929, 125–149 – A. Klotz, Beiträge zur Textgeschichte und Textkritik der S.H.A. RhM 78, 1929, 268–314 – E. Orth, Zu den S.H.A. BPhW 49, 1929, 1470 – A. Pasoli, Sulla composizione di due brani paralleli degli S.H.A. Ann. del lic.-ginn. Ugo Foscolo Pavia 1927/28, Voghera 1929 – F. Walter, Zu latein. Schriftstellern. S.H.A. BPhW 50, 1930, 183 – W. Reusch, Der historische Wert der Caracallavita in den S.H.A. Klio Beih. 24, Leipzig 1931 – A. Ronconi, Interpolazioni al testo della H.A. SIFC 9, 1931, 25–35 – P. Lambrechts, Studie over de Vita Antonini philosophi by de S.H.A. Diss. Gand 1931/32 – G. Barbieri, L'attendibilità delle testimonianze di B. Marliani intorno alla H.A. ASNP 2, 1933, 376–383 – R. Werner, Der historische Wert der Pertinaxvita in den S.H.A. Kl 26, 1933, 283–322 – G. Barbieri, Il problema del cosiddetto ultimo grande storico di Roma. ASNP 3, 1934, 525–538 – E. Hohl, Zur H.A.-Forschung. Kl 27, 1934, 149–164 – Ch. Hülsen, Neue Fragmente der S.H.A. RhM 83, 1934, 176–180 – P. Lambrechts, Le problème de l'H.A. AC 3, 1934, 503–516 – A. Momigliano, Severo Alessandro archisynagogus. Ath 12, 1934, 151–153 – G. Popa, Flavius Vopiscus, Vicata Împăratului Aurelian. Lisseanu. Bucuresti 1936 – G. Barbieri, Sulle falsificazioni della Vita di Pertinace negli S.H.A. SIFC 13, 1936, 183–206 – A.H. Krappe, La naissance de Commode dans l'H.A. REA 38, 1936, 277–284 – A. Stein, Tenagino Probus (Ein Beitrag zur Glaubwürdigkeit der H.A.). Kl 29, 1936, 237–242 – F. Walter, Zu den S.H.A. BPhW 56, 1936, 558–560 – E. Hohl, Bericht über die Literatur zu den S.H.A. für die Jahre 1924–1935. JAW 256, 1937, 127–156 – G. Bersanetti, Quando Valeriano fu fatto prigioniero dai Persiani? RIGI 21, 1937, 157–161 – T.B. Jones, The Augustean Vita Taciti. TAPhA 68, 1937, XXXIII – A. Alföldi, Der Rechtsstreit zwischen der römischen Kirche und dem Verein der Popinari. Ein Beitrag zur Beurteilung der H.A. Kl 31, 1938, 249–253 – A. Theodorides, Les deux premiers Gordien et le problème de l'H.A. Thèse de lic. Bruxelles 1936/37, cf. RBPh 17, 1938, 574 – W. Seston, Achilleus et la révolte de l'Égypte sous Dioclétien d'après les papyrus et l'H.A. MEFr 55, 1938, 184–200 – W. Ensslin, Carpentum oder carruca? Bemerkungen zum Versuch einer Datierung der H.A. Kl 34, 1939, 89–105 – T.B. Jones, Three notes on the reign of Marcus Claudius Tacitus. CPh 34, 1939, 366–369 – W. Seston, Le roi sassanide Narsés, les Arabes et le manichéisme (in H.A.). Mél. syriens offerts à R. Dussaud I, 227–234: Haut-Commissariat de la Rép. franç. en Syrie et au Liban, Serv. des Antiquités, Bibl. arch. et histor. 30, Paris 1939 – M. Maisold, Ausgewählte Kapitel aus der Vita Severi Alexandri in der H.A. und die Frage der Eutropbemerkung in ihr. Diss. Graz 1939 – W. Hartke, Geschichte und Politik im spätantiken Rom. Untersuchungen über die S.H.A. Klio Beih. 45, Leipzig 1940 – J.R. Palanque, Praefectus Illyrici et Galliarum. Contribution au problème de l'H.A. REA 42, 1940, 494–497 – H. di Lena, Interpretatio historica et philologica Vitae Probi, quam Vopiscus scriptor H.A. composuit. Diss. Graz 1940 –

E. Hohl, Die „gotische“ Abkunft des Kaisers Maximinus Thrax. Kl 33, 1941, 264–289 – M. Hallén, In S.H.A. studia. Diss. Uppsala 1941 – J. Straub, Aktuelle Geschichtsbetrachtungen. Untersuchungen über Zeit und Tendenz der S.H.A. Habilitationsschr. Berlin 1942 – W. Seston, Notes critiques sur l'H.A. REA 44, 1942, 224–233; REA 45, 1943, 49–60 – S.J. de Laet, Note sur deux passages de l'H.A. AC 13, 1944, 127–134 – E. Hohl, Maximini duo, Iulius Capitolinus, aus dem Corpus der sog. H.A. Kleine Texte für Vorl. u. Übgn. 172, Berlin 1949 – J. Toutain, Reflexions sur une monnaie romaine (et de testimonio Faustinae minoris in H.A.) Hommages à J. Bidez et à F. Cumont, Bruxelles 1949, 331–338 – E. Hohl, Das Ende Caracallas, eine quellenkritische Studie. Misc. Acad. Berol. Berlin 1950, 276–285 – E. Hohl, Ein politischer Witz auf Caracalla. Ein Beitrag zur H.A.-Kritik. SDAW Berlin, 1950, Kl. f. Ges. Wiss. Nr. 1 – J.H. Oliver, Hadrians' precedent, the alleged initiation of Philip II. AJPh 71, 1950, 295–299 – G.M. Bersanetti, Perenne e Commodo. Ath 29, 1951, 151–170 – S. Mazzarino, Aspetti sociali del quarto secolo d. Cr. Roma 1951 – E. Manni, Trebellio Pollione, le Vite di Valeriano e di Galliano, testo introd. annot. crit. e append. Testi antichi e medioevali IV Palermo 1951 – E. Manni, Recenti studi sulla H.A. PP 8, 1953, 71–80 – J. Aymard, La Mégalopsychia de Yakto et la magnanimitas de Marc-Aurèle (in H.A.). REA 55, 1953, 301–306 – E. Hohl, Über die Glaubwürdigkeit der H.A. SDAW Berlin, 1953, Kl. f. Ges. Wiss. Nr. 2 – H. Stern, Date et destinataire de l'H.A. Coll. d'étud. lat. Sér. scient. 28, Paris 1953 – F. Poeschl, Erläuterungen zur Vita Antonini Pii in der H.A. WS 66, 1953, 178–181 – E. Demougeot, Flavius Vopiscus est-il Nicomache Flavien? AC 22, 1953, 361–382 – W. Ensslin, Niger und Alba in S.H.A. Wiss. Zeitschr. Univ. Leipzig III, 1953/54, Ges. u. Sprachwiss. R. 2/3, 259–263 – A. Momigliano, An unsolved problem of historical forgery. The S.H.A. JWI 17, 1954, 22–46 – G. Barbieri, Mario Massimo. RFIC 32, 1954, 36–66 – E. Hohl, Kaiser Commodus und Herodian. SDAW Berlin, 1954, Kl. f. Ges. Wiss. Nr. 1 – E. Hohl, Scriptores Historiae Augustae. ed. stereot. ed. prioris (1927) cum addendis. Leipzig 1955 – A. Chastagnol, Notes chronologiques sur l'H.A. et le Laterculus de Polemius Silvius. Historia 4, 1955, 173–188 – E. Hohl, Die H.A. und die Caesares des Aurelius Victor. Historia 4, 1955, 220–228 – Ch.G. Starr, Aurelius Victor, historian of empire. AHR 61, 1955/56, 574–586 – H. Szelest, Aelius Spartianus, Biografia Hadriana. Me 11, 1956, 184–203 – H. Szelest, Biografia Septimiusza Sewera. Me 11, 1956, 407–422 – W. Ensslin, Suggestiones in Kaisererlassen. Ein Beitrag zum Verständnis der Vita Gordiani (H.A.) Studi in onore di A. Calderini e R. Paribeni, Milano 1956, 313–323 – F.A. Lepper, Some reflections on the quinquennium Neronis. (ad H.A.) JRS 47, 1957, 95–103 – E. Hohl, Über das Problem der H.A. WS 71, 1958, 132–152 – E. Pasoli, Iulii Capitolini Opilius Macrinus. Bologna 1959 – H. Szelest, De vita Marci Aurelii. Me 14, 1959, 95–107. – Historia Augusta I: le edizioni: Ist. di Stor. ant. dell'Univ. di Genova II. Genova 1959 – E. Pasoli, In S.H.A. Opil. Macr. II 6–7 adversaria critica. AC 28, 1959, 232–242 – E. Pasoli, Note al testo degli S.H.A. Convivium N.S. 6, 1959, 729–734 – G.Ch. Picard, Pertinax et les prophètes de Caelestis (H.A.). RHR 155, 1959, 41–62 – S. d'Elia, Appunti sul testo degli S.H.A. RAAN 35, 1960, 71–98 – L. Agnes, Scrittori della Storia Augusta, introd. e versione ital. Torino 1960 – A. Alföldi, Pannoni-

ciani augures. *AAntHung* 8, 1960, 145-164 - J. Burian, *Latrones milites facti* (ad S.H.A. *Marc.* 21, 7). *Eunomia* 4, 1960, 47-49 - H. Szelest, *Observationes nonnullae ad S.H.A. spectantes*. *Me* 15, 1960, 141-154 - H.W. Benario, *Severian Rome and the H.A.* *Latomus* 20, 1961, 281-290 - L. Pepe, *Questioni Adrianee*. Appio Annio Trebonio Gallo (H.A. *Hadr.* II, 7). *GIF* 14, 1961, 69-75 - J. Schwartz, *Sur la date de l'H.A.* *BFS* 40, 1961, 169-176 - W. Suerbaum, *Res publica, regnum, imperium und status bei den S.H.A.* In: *Vom antiken zum frühmittelalterlichen Staatsbegriff: Orbis antiquus* 16/17, Münster 1961 - H. Szelest, *De praefationibus et epilogis apud S.H.A.* *Me* 16, 1961, 535-544 - A. Reintjes, *Untersuchungen zu den S.H.A.* *Diss. Bonn* 1961 - T. Zawadzki, *Les motifs de la mystification dans l'attribution du recueil des S.H.A.* *Summ.* (polonice) in: *Sprawozdania Poznańsk. Towarzyst. Przyj. Nauk* 1962, 270/1 - K.H. Schwartz, *Das angebliche Christengesetz des Septimius Severus* (H.A.) *Historia* 12, 1963, 185-208 - G. Corradi, *Le fonte della Storia Augusta*. *NRS* 47, 1963, 194-199 - H. Solin, *Zum Namen Gordius in der H.A.* *Eranos* 61, 1963, 65-67 - J. Straub, *Heidnische Geschichtsapologetik in der christlichen Spätantike. Untersuchungen über Zeit und Tendenz der H.A.* *Antiquitas* 4. Reihe: *Beitr. zur H.A.-Forschung* Bd. I, Bonn 1963 - J. Burian, *Zur historischen Glaubwürdigkeit der Gordiani tres in der H.A.* *Atti Colloquio Pattavino sulla H.A. marzo 1963: Pubbl. dell'Ist. di Stor. ant. dell'Univ. di Padova* IV. Roma 1963, 41-66 - S. Mazzarino, *La H.A. e la EKG. Atti Colloquio Patavino sulla H.A. marzo 1963: Pubbl. dell'Ist. di Stor. ant. dell'Univ. di Padova* IV. Roma 1963, 29-40 - L. Ruggini, *Il vescovo Ambrogio e la H.A.* *Atti Colloquio Patavino sulla H.A. marzo 1963: Pubbl. dell'Ist. di Stor. ant. dell'Univ. di Padova* IV, Roma 1963, 67-79 - T. Zawadzki, *Encore sur les buts et la date de la composition de l'H.A.* *Stud Clas* 5, 1963, 249-258 - *Atti del Colloquio Patavino sulla H.A. marzo 1963: Pubbl. dell'Ist. di Stor. ant. dell'Univ. di Padova* IV. Roma 1963 - A. Chastagnol, *L'Histoire Auguste. Actes VIIe Congr. Ass. G. Budé, Aix-en-Provence, avril 1963.* Paris 1964, 187-212 - A.D.E. Cameron, *The literary allusions in the H.A.* *H* 92, 1964, 363-377 - J. Schwartz, *L'Histoire Auguste et la fable de l'usurpateur Celsus.* *AC* 33, 1964, 419-430 - R. Syme, *Hadrian and Italica.* (H.A.). *JRS* 54, 1964, 142-149 - J. Straub (ed.), *Historia Augusta, Colloquium Bonn 1963, Bonn 1964* - E. Hohl, *Scriptores Historiae Augustae.* Ed. stereot. Add. et corr. coll. et adi. W. Seyfarth et C. Samberger, I. II. Lipsiae 1965

ADDENDA

ad Conspectum librorum commentationum disputationum
prioris voluminis p. 388

- W. Caioli, *Una probabile fonte Fabiana per la storiografia della II punica.* *A & R* 11, 1930, 196-204
L. Sisto, *L'influenza di Q. Fabio Pittore sull'opera di Polibio di Megalopoli.* *A & R* 12, 1931, 176-202
M. Gelzer, *Römische Politik bei Fabius Pictor.* *H* 68, 1933, 129-166
= *Kleine Schriften*, Bd. III, Wiesbaden 1964, 51-92
R. C. W. Zimmermann, *Zu Fabius Pictor.* *Kl* 26, 1933, 248-266

[illegible]

CAT. NO. 23 233

PRINTED IN U.S.A.

PA 6139 .H5 1967

Historicum Romanorum reliquiae

v.2
010101 0000 1163 0176517 2
TRENT UNIVERSITY

PA6139 .H5 1967 v. 2

Peter, Hermann Wilhelm Gottlob
Historicorum Romanorum
reliquiae.

DATE

91532

SSU 11 13

Q. P. Bours 21.12.69

PETER, HERMANN WILHELM 91532 GOTTLOB

